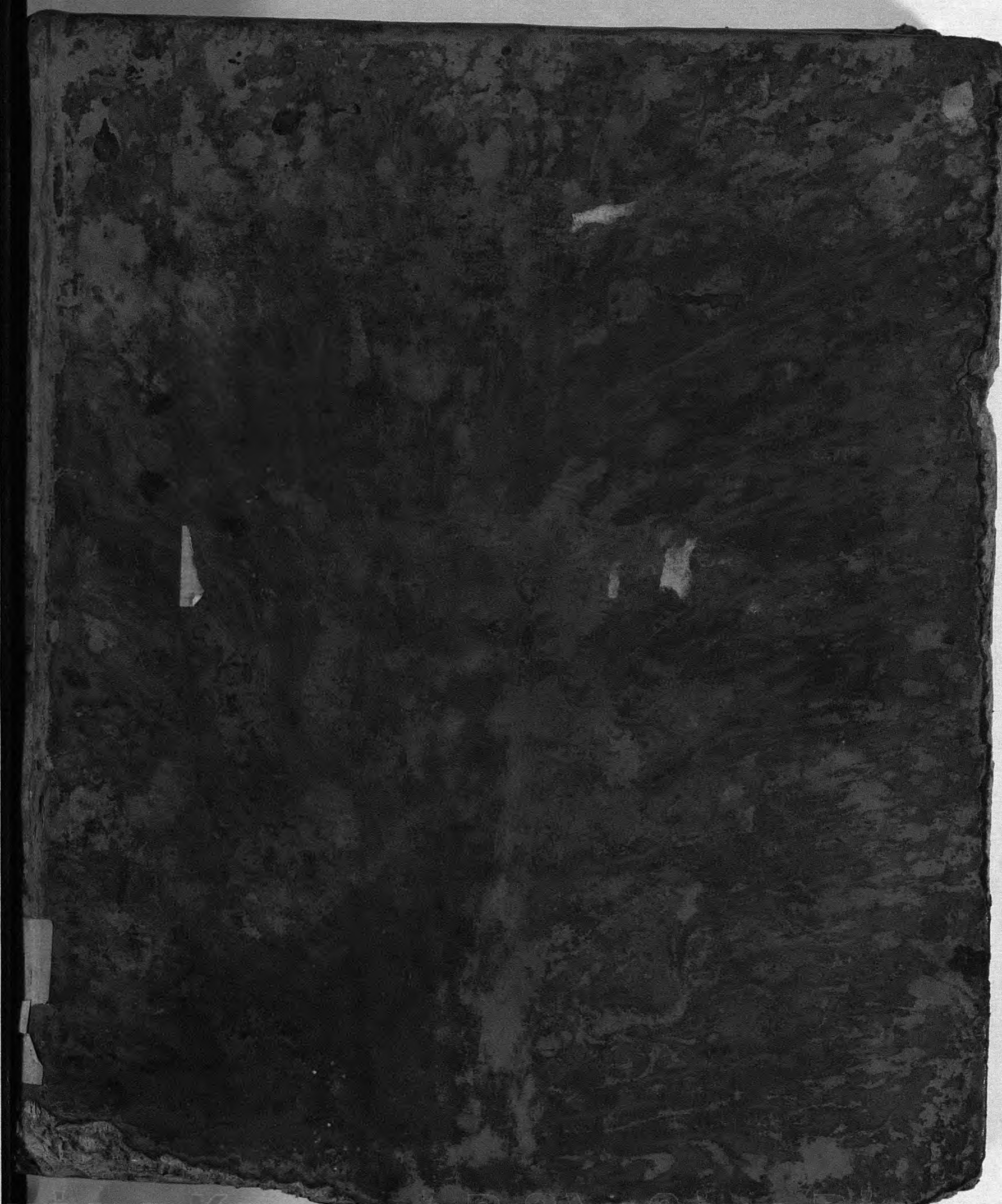




ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	
ΒΕΡΟΙΑΣ	
+600	
Αριθ. εισ.	728
ΔΩΡΕΑ	Αντων. Γεωργίου
	GRK 00990 9104



Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας



Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

XXI
VETERUM ET CLARORUM
MEDICORUM GRAECORUM
VARIA OPUSCULA.

PRIMO NUNC
IMPENSIS

ANASTASII, NICOLAÏ, ZOËS ET MICHAËLIS,
FRATRUM

ZOSIMADARUM,

NOBILISSIMORUM IOANNINORUM,

DE LITTERIS GRAECIS INTRA ET EXTRA PATRIAM SUAM OPTIME MERITORUM
EX

ORIBASII CODICE MOSQUENSI
GRAECE EDIDIT,



INTERPRETATIONEM LATINAM
IO. BAPTISTAE RASARII,

item

suas animadversiones

et

Indicem vocabulorum adjecit
CHRISTIANUS FRIDERICUS de MATTHAEI,

*Consil. Aul. et Prof. Mosquensis, Societatum Imperialium Mosquensium, Naturalistarum, seu,
Scrutatorum rerum naturae, item Physico-Medicae, pluriumque aliarum Academiarum
ac Societatum Virorum Eruditorum Collega.*

Cum Tabula Aenea.

M O S Q U A E. 1808.

Litteris Caesareae Universitatis.

Ap. Cir. 728



AUGUSTISSIMO ET POTENTISSIMO
PRINCIPI ET DOMINO
ALEXANDRO I
IMPERATORI
ET
AUTOCRATORI
ROSSORUM OMNIUM
&c. &c. &c.
OMNIS SAPIENTIAE
atque
ERUDITIONIS
FAUTORI ET TUTORI
OPTIMO MAXIMO

H O S
CLARISSIMORUM MEDICORUM
libellos
olim ex mandato
JULIANI ROMANORUM IMPERATORIS
ab ORIBASIO archiatro ejus in ordinem redactos
NUNC PRIMUM GRAECE EDITOS

EX

CODICE MOSQUENSI,

olim

AB ALEXIO MICHAËLIDE
ROSSORUM IMPERATORE

EX

Montis Athus monasterio Iberorum cum multis aliis emto
SUMMA VENERATIONE CONSECRAT



Mosquae

d. XII Decembris

1807.

CHRIST. FRID. DE MATTHAEI.

P R A E F A T I O.

Anno superiori hic Mosque Ruffi Ephesi, clarissimi medici Graeci, opuscula et fragmenta multo auctius, quam in editione Parisina et Londinensi, ex Codice Augustano et Mosquensi edidi. Dum ea de causa tracto Codicem Mosquensem, qui quindecim priores libros ἱατρικῶν συναγωγῶν, seu, eclogarum medicarum, Oribasii continet; dolui vicem et adversam fortunam tot nobilissimorum medicorum Graecorum, quorum opuscula et fragmenta, nondum Graece edita, in isto libro reperiuntur. Codex iste 1) Oribasii cum duobus ejus aliis, atque aliorum auctorum permultis, ex mandato et impensis ALEXII MICHAËLIDIS, Rossorum Imperatoris, Summi Viri, ex diversis montis Athus monasteriis coëmti sunt. Ab illo tempore: (diem autem Ille Imperator anno 1676. obiit supremum:) codices isti omnes, (excepto uno quatuor Evangeliorum, qui a Builfingero, annuente Theophane Procopowitsch, viro longe praeslantissimo, utcumque examinatus est;) obscura et ignobili quiete et tranquillitate fructi fuerant; donec anno 1772 equidem primo Mosquam pervenissent. Nullus certe ante, 2) sed nec post me Codex ex his Mosquensibus accuratius tractatus, nedum editus est. Cum ergo nec in posterum ulla spes affulgeat istorum Codicum in lucem protrahendorum: saltem ultimo hoc officio, senex, aegrotus, morti proximus, fungi volui, ut celeberrimos istos medicos, quantum in meis viribus esset, vinculis et canceribus ἀσελήνοισ, ἀνηλίοις καὶ σκοτώδεσιν eximerem atque liberarem.

Veruntamen nec hoc decretum meum successum et eventum habiturum fuisset, nisi fratres ZOSIMADAE, ANASTASIUS, NICOLAÛS, ZOË et MICHAËL, Ioannini Nobilissimi, qui dudum tot libros Graecos, maximis suis sumptibus, ad excolendas litteras Graecas, Petropoli, Mosquae, Lipsiae, Vindobonae, Venetiis et Parisiis edendos ac gratuito distribuendos curaverunt et adhuc curant, huic quoque libro impensas, satis magnas, liberalissime suppeditassent.

1) De hoc Codice Oribasii dixi in praefat. ad Ruffum Ephesium edit. Mosq. 1806. pag. XVIII. De duobus aliis Oribasii ac ceteris Mosquensibus Codd. Graecis exposui in notitia Codd. Mosqq. Lipsiae 1805. 8.

2) Hanc totam rem accuratius exposui in notitia Codd. Mosq. Lipsiae 1805. pag. 355. 356.

Herculeum, tanquam Augiae stabulis expurgandis, in edendo hoc libello ferrea patientia sustinui ac pertuli laborem. Raro contigit, ut in hoc vitiosissimo Oribasii Codice tria, aut quatuor, aut quinque deinceps vocabula mendis careant. Quaedam vero etiam sine ulla spe correctionis atque emendationis contaminata et corrupta sunt. Scriba, ut opinor, ne Graecus quidem fuit, sed fortasse Italus, Venetus, profus imperitus.

Ex eodem hoc Codice interpretationem Latinam fecit Io. Baptista Rasarius, medicus Graece et Latine doctissimus. Illo enim tempore adhuc in usu erat, ut medici etiam Graece et Latine scirent, quod hoc, ut vocant, illuminatissimo seculo fere prorsus abolevit. Ejus ergo interpretationem Latinam hic repetendam curavi ex edit. Paris. 1555. 8.

Subjeci meas qualescunque animadversiones, in quibus modo sunt correctiones, vel etiam conjecturae solum, modo explicationes vocabulorum, quorum etiam indicem in fine satis copiosum adjeci. Si talem ego a principio indicem ad manus habuissem, sine ullo dubio plura praestare potuissem. Accessit etiam in eodem indice notabiliorum vocabulorum recensio, quae in mea Rufi editione occurrunt, quod Rufus non solum magna ex parte ex eodem Codice Mosquensi editus est, verum etiam multa similis argumenti pertractat.

Ex duobus aliis Oribasii Codicibus Mosquensibus, librorum ad Eustathium et Eunapium (v. Notitiam meam Codd. Mosqq. p. 123. 124.) fortasse plura loca hujus libelli emendare potuissem. Sed usus eorum mihi non concessus 3) est, tametsi id mandatum fuerat, ac duo Summi Viri, Ambrosius, Metropolitae Petropolitanus, et Plato, Metropolitae Mosquensis, mihi ea in re impensissime faveant, atque industriam meam dudum antea multoties comprobaverint. Equidem, etsi ea de causa doleo, tamen id aequo animo fero. Frustra enim, ut ille 4) ait, niti, neque aliud fatigando, nisi odium quaerere, extremae dementiae est. Delitescant igitur, per me licet, sub claustris ferreis et aereis, ac putrescant isti praestantissimi Codices, nisi alius, mei similis, triplici 5) aere pectora armatus, Acheronta perruperit. Ut hujusmodi vir, Rossus maxime, existat, ex animi sententia opto, qui istos Codices ab oblivione et interitu vindicare, et velit, et possit, cum praesertim tres Imperatores Rossici, ALEXIUS MICHAËLIDES, PETRUS ILLE MAGNUS et ALEXANDER PRIMUS istorum

3) Vide fabulam Gellerti de cane. pag. 20. Aber friss mir nichts davon.

4) Sallust. Jugurth. III, 3.

5) Horat. Od. I, 3, 9. 36.

Codicum merito curam gesserint. Etenim, ut modo dixi, ALEXIUS MICHAËLIDES maximis sumtibus hos Codices coëmit; PETRUS MAGNUS per Athanasium Schiadam brevem eorum notitiam dedit; ALEXANDER vero PRIMUS mihi mandatum dedit, ut accuratius eos designarem, missis ad me in Germaniam mille Thaleris Albertinis. Cui vero usui erit ista notitia, si Codices maneant oclusi?

Mirabuntur fortasse haud pauci, quomodo accidere potuerit, ut mihi, qui iterum hic Mosquae habito, ac munere publico, satis honesto, fungor, Mosquenses Codices denegati sint; cum praesertim per istos duos et viginti annos, quos, relicta Russia, in Germania transegi, nobilissimarum bibliothecarum Codices ex mandatis regum, ducum, principum, senatorum, pro voto meo in Saxoniam, Misenum et Vitembergam, transmissi fuerint. Etenim bibliothecae, Monachiensis, Augustana, Dresdensis, Vratislaviensis, Guelpherbitana, Gothana, Zittaviensis et aliae plures semper mihi ita patuerunt, ut solum epistola significarem, qui Codices ad me mittendi essent. Immo antea hic quoque, ex mandato CATHARINAE MAGNAE, ex utraque bibliotheca, saepe ultra viginti Codices domi meae habui. Aliter enim nec indicem eorum conficere, nec N. Testamentum Graecum ita accurate et fideliter edere potuissem. Modo vero hunc ipsum Codicem Oribasii precario, ac quasi furtim accepi.

Aequè, ut populares mei, liberaliter et humaniter mecum egit NICOLAUS NICOLAÏDES de NOWOSILZOW, Vir Illustrissimus atque Excellentissimus, cujus gratia et beneficio ad me huc Mosquam missus est 6) Codex Philonis Alexandrini, qui ab eodem ALEXIO MICHAËLIDE, Rossorum Imperatore, emtus est ex monasterii montis Athus Badopedii bibliotheca. Continet iste Codex, qui sec. XIV. in charta bombycina scriptus est, XXIX. libros Philonis, ac nullo modo deterior est Codice Mediceo, cujus laudes Mangey tanto opere praedicat. Per plures menses hic Codex Petropolitanus fuit penes me. Igitur eum a principio ad finem cum editione Londinensi comparavi, et lectiones discrepantes diligenter notavi. Curam geram, ut, me vita functo, istae animadversiones, cum reliquis omnibus, quae ex diversis bibliothecis, tam Rossicis, quam Germanicis, collegi, quaeque satis multa ac notabilia sunt, in illustri aliqua bibliotheca reponantur. Sed redeo ad ea, quae de hac editione dicenda fuerunt.

6) De hoc Codice ipse breviter exposui in indice Codicum. Petropoli 1780. 4. pag. 29. et ad catalogum Victoris Antiochen. Mosquae 1775. 8. vol. II. p. 124.

Conquestus nuper fueram in mea Rufi editione, quod nullo modo hic Aëtium potueram impetrare. Nuperrime autem Romanus Theodorides Timkowsky, Philosophiae Doctor, Vir eruditissimus ac mihi amicissimus, qui patriae suae absque ullo dubio ornamento erit, Lipsia ad me scripsit, se credere, editionem Aëtii Franzii anni 1777-8. nunquam in lucem fuisse editam, sed solum, tanquam aliquando prodituram, indicatam esse et promissam. Equidem hic Mosquae ea de re nullo modo sententiam ferre possum. Destitutus ergo Aëtii operibus, interim usus sum Aëtii fragmentis, quae partim in Dictionario medico Stephani, (1564. 8) partim in editione Hebenstreitii (Lipsiae 1757. 4) leguntur.

Franzii editionem Xenocratis (Francof. et Lipsiae. 1779. 8.) serius accepi. Ergo ea non potui uti.

Medicus iste, de quo quaesieram in praefatione ad Rufum (pag. IX.) is est, ut postea cognovi, qui Theophanis Nonni nomine prodit Gothae. 1794. 8.

Multa Rasarius in praefatione sua dixit de usu et praestantia horum opusculorum. Ego solum addo, praeter reliqua, acutissime ad sanitatem corporum tuendam et curandam animadversa, atque eleganti 7) oratione exposita, mihi in primis placuisse caput de variis corporis exercitiis.

Multum quoque hi libelli prosunt ad medicos Graecos, ad Plinii historiam naturae, ad Dioscoridem, ad Athenaei Deipnosoph. ad geonica, ad hippiatrica, ad scriptores rei rusticae Latinos, etc. etiam ad locupletanda sic dicta Lexica, non dico ista vulgaria et puerilia, sed Stephani, Schneideri atque aliorum virorum doctorum.

Meos in hoc tam impedito et difficillimo opere errores, a quibus nec Rasarius liber fuit, nec fortasse ullus alius, vir etiam eruditissimus, sibi satis cavere potuisset, ut lectorum humanitas indulgenter excusare velit, etiam atque etiam rogo. Alius post me, vir eruditus, Rasarii et meis humeris nixus, longius prospiciet et acutius videbit, si praesertim exemplar istud, quod Rasarius memorat, quodque haud dubie adhuc in Italia, Venetiis fortasse, latet, fuerit consecutus.

Scribebam Mosquae. d. XII. Dec. 1807.

4) Olim enim consuetum erat, ut, antequam aliquis philosopharetur, aut in quacunque disciplina se doctorem profiteretur, grammaticis et rhetoricis instructus esset regulis.

PRAEFATIO RASARII.

IOANNES BAPTISTA RASARIUS, NOVARIENSIS, MEDICUS,

NICOLAO SAMMICHELIO, MEDICO, NOVOCOMENSI,

S. P. D.

Tanta est virtus tua, Nicolaë Ornatissime, ut omnium animos, tum rerum cognitione atque usu, tum morum suavitate, et vitae integritate tibi devincias: 8) tanta vero est tui in me officii magnitudo, ut, cum tu, et consilio, et re, juvare me nunquam destiteris, et testimonio tuo singulari me perpetuo ornaveris; nisi ego te vehementer diligam, et summopere obseruem, meumque tibi aliqua ex parte gratum animum ostendam, inhumanus judicari merito possim. Quamquam enim scio, te esse animo tam excelso, magnoque, ut nihil unquam in me officii ita contuleris, ut gratiam tibi a me referri, aut expectares, aut velles: tamen, sicut tu benevolentiam tuam in me extare voluisti; ita mihi dandam esse operam existimo, ut aliquo saltem vigiliarum mearum munusculo te afficiam; id quod erit ejusmodi, ut non a me proficiscens ad te veniat, sed ut abs te prius profectum, mihi que donatum, nunc ad te reverti valde cupiat. Itaque, cum tu praeter caetera tua in me merita, unum 9) et triginta libros Oribasii misisses, quorum novem ad Eustathium filium missi, Latini a me facti anno superiore prodierunt in lucem, decem septem vero supersunt ex magno illo septuaginta librorum volumine, quod totam in se artis materiam complectebatur, quod ad Iulianum Caesa-

8) Rasarius ergo ante annos CCLII his verbis: *tanta vero — te afficiam*: expressit imaginem consuetudinis, morum, ac virtutum ZOËS PAULIDIS de ZOSIMA, qui mihi prorsus talis, atque major etiam, extitit fautor, qualis quondam fuit Rasario Sammichelius.

9) Hos libros mox ita enumerat: Novem ad Eustathium, septendecim τῶν ἱατρικῶν συναγωγῶν. Intel-
ligit ergo hunc Codicem Mosquensem, qui XV. priores libros habet, et alium, in quo reperiebantur libri XXIV et XXV, qui anatomica ex Galeno continent. Hos duos libros edidit, Graece tantum, Morelius Paris. 1556. 8. et post eum Graece et Latine Dundas Lugd. Batav. 1735. 4. Postremo Rasarius memorat quatuor libros Oribasii ad Eunnapium. Jam, si hos numeros IX. XVII. et IV. computes, libri omnino erunt triginta, non, triginta et unus.

rem scriptum fuerat, quatuor denique ad Eunapium: rogasti, ac propemodum efflagitasti a me, ne libros a studiosis omnibus maximopere expectatos paterer latere diutius, tantaque utilitate genus humanum privarem. Ego vero, quanquam id ipsum vehementer cupiebam, ut hoc aes alienum dissoluerem: tamen vix audebam aggredi eam provinciam, ad quam rite conficiendam, maiore otio, atque copia librorum manu scriptorum opus esset; cum praesertim ego in publico munere quotidie verfer, et duo 10) tantum exempla librorum Oribasii mihi suppetant: quorum alterum mihi tu dedisti, alterum vero est apud virum clarissimum, et senatorem gravissimum, Matthaeum Dandulum: a quo caetera omnia, ut ego quidem puto, tanquam a fonte, manarunt. Et quamvis codex ille sit omnium, quos ego in hac maxima urbe viderim, vetustissimus: tamen tute scis, quot 11) in eo quoque loca sint, in quibus interpretandis, vel divinandum, vel, quod maxime periculosum est, coniectura utendum sit. Veruntamen tu me ita hortatus es, ut omnem meam operam, omne studium, omnemque diligentiam mihi esse adhibendam censuerim, ut libros alioqui studiosis utilissimos in linguam latinam converterem. His enim 12) ea cognitio continetur, ut omne hominum genus delectare, juvareque posse videatur. Nam, si quis medicamenta scire aveat, eaque sive simplicia, sive composita sint, totam eorum sylvam longe, lateque diffusam, in hisce libris comperiet: si ea, quibus vescimur, herbas, plantas, fructus, semina, radices, succos, liquores; lapides, metalla, et caetera, quae ex terra prodeunt; hinc eidem suppetent omnia. Si vero, quae sit aquarum dulcium vis et natura, quaeque earum, in quibus aliqua medicamenti qualitas ineft, et quae lavacra arte

10) Utinam Rafarius accuratius exposuisset, quid ista duo exemplaria, haud dubie scripta, ac illo tempore nondum edita, continuerint. Mea conjectura de hac re haec est. In Codice Danduli erant fortasse omnes isti triginta libri. Sammiculus autem praeterea suppeditavit Rafario forte solos istos duos libros, postea ab Morelio, nescio unde, editos. Nec enim Moreli editio mihi ad manus est, nec Riccii. Libros XV. collectaneorum, item ad Eustath. IX. et ad Eunapium IV. Rafarius, aut alius ante eum, ex Codice Danduli transcribendos curavit, tribus diversis voluminibus, quae nunc hic Mosquae sunt, quaeque certo certius fuerunt in manibus Rafarii, et ex quibus suam Latinam interpretationem composuit. Liber XXIV. et XXV. collectaneorum hic non reperitur. Forte alicubi in Italia, aut in monasterio montis Athus Iberorum, latet.

11) Ergo vitiosissime scriptus est. Id significat etiam scriba Codicis Mosquensis librorum quatuor ad Eunapium. In fine enim hanc notam adiecit de se ac de exemplari, quod transcripserat: ἐξισώσας κατὰ πάντα τῷ πρωτοτύπῳ, ὅπωςδὴ ποτε δυνατόν ἦν.

12) Hic Rafarius, ut medicus, exponit de praestantia horum libellorum.

confici queant, ut ad omnia genera morborum sint accommodata, velit cognoscere: id cumulatius suppeditabunt hi libri, quam ut longe abeamus. Siquidem, quae de his rebus non modo Hippocrates et Galenus, quorum ad nos scripta pervenerunt, sed etiam Diocles Caristius, Archigenes, Agathinus, Menemachus, Dieuches, Philotimus, Antyllus, Philagrius, Ctesius, Plistonius, Athenaeus, Posidonius, Herodotus, Xenocrates, Zopyrus, Rufus, et caeteri veteres medici praestantissimi, quorum libros iniuria temporis nobis ademit, conscripserunt, in unum hoc volumem Oribasius redegit. Tum vero ex eorundem sententia de mari et lacubus, de fluminibus et aquis pluviis, et de iis omnibus, quae in mari degunt atque nascuntur, abunde disseruit. Idem quoque coelum, coelique regiones et orbis terrae partes salubres, et pestilentes, et habitationes, urbesque ad bonam valetudinem tuendam et morbos profligandos accommodatas definivit: deque aëriis et volatilibus egit: tum siderum ortus et occasus, et vim ventorum, et quae in superna coeli regione fiant, est cumulate persequutus. Iam, quid de humani corporis fabricatione dicam? Qui musculus, qui nervus, quae vena, quae arteria, quae denique ossa sunt, quae in his libris non descripta, sed fere depicta non videantur? Omittam hoc loco tot, tamque varia genera exercitationum, quibus veteres utebantur. Nihil etiam commemorabo, quot menda ex Galeni libris, tum in medicamentis expendendis, tum in hominis fabricatione explicanda, sublata fuerint. Nihil denique afferam, quanta sit inter huius et Dioscoridis descriptiones herbarum differentia: quippe, cum, et tu omnia diligenter inspexeris, et caeteri judicare facilius queant. Cum igitur hanc tantam, tamque variam utilitatem his libris contineri perspiceres, tantum abest, ut quorundam morem tibi servandum esse existimares, qui thesauros huiusmodi reconditos 13) perire malunt, quam egentibus impertiri; ut non prius conquieveris, quam impetraris a me, ut hos decem septem libros, quo pervenire ad omnes possent, interpretarer. Quod cum fecissem, non debere eos in alio nomine apparere, quam in tuo, plane intelligebam. Siquidem jure quodam domum tuam repetere videbantur, et, quod tu eorum confectionis auctor fuisses, et, quod Oribasium honorifice semper tractavisses, tum in simplicium medicamento-

13) Ergo illo etiam tempore erant, qui Codices sub claustris et custodia delitescere et putrescere mallerent. Hi vero sunt ejusmodi homunciones, vel, ut ille ait, κατὰ θηρία, γαστέρες ἀγρά, qui, cum ipsi, nec sapiant, nec quidquam intelligant, nec denique ullo modo litteris prodesse, aut possint, aut velint, aliis impedimenta obiciunt, ne bene mereri de doctrina possint.

rum et dissectionis humani corporis cognitione, in qua summopere excellis, tum in facienda medicina, in qua sic versaris, ut innumeros non sanaueris modo, sed a morte pene ad vitam revocaveris, idque quotidie facias. Praeterea vero sciebam, ejus nomen a te fuisse celebratum, cum tu summa cum laude in florentissima Academia Patavina reconditam scientiam tuam, et singularem medicinae cognitionem, quae in te elucet, cunctis patefaceres, atque aperires, et arcana senis nostri, omnis medicinae parentis, ita ad hominum studia, salutemque accommodate referares, ut, qui te audirent, summum fructum ferrent, tu vero laudem immortalem, et gloriam tibi parares sempiternam. Mitto igitur ad te Oribasium, qui, licet alia lingua loquatur, est tamen idem, qui tecum multos annos vixit: atque ita mitto, ut, si quid meo studio, et diligentia fuerit ornamentum consequutus, totum id caeteri tibi acceptum referant: sin quid offendat, id mihi, et libri mendis adscriptum velint. Laudent tamen industriam, qui, quantum possum, quantumque valeo, totum ad illorum studia libenter accommodo. Vale.



Ἑ Π Υ Γ Ρ Α Μ Μ Α
 Ἐἰς τοὺς Εὐγενεστάτους
 καὶ
 Γνησίους Τετραδέλφους
 Ζ Ω Σ Ι Μ Α' Δ Α Σ
 Τοὺς ἸΩΑΝΝΙΝΟΥΣ
 Πάσης Ἑλληνικῆς Σοφίας καὶ Παιδείσεως
 Παλαιᾶς τὲ καὶ Νεωτέρας
 Σπουδασαῖς καὶ Ἐπιμεληταῖς
 Μεγαλοδωροτάτους.

ΣΩΝ ἄρα δὴ, καὶ σοφῶν τ' ἰητρῶν Ἑλλάδος ἔσσι
 Μνῆμα ἀέμνησον τοῦτ' ἀνακασόμενον.

Τοῖνυν σωτήρες γεγέννησθε βιοίῳ δοτήρων
 Ἀνθρώποις δειλοῖς ἢ πανακῇ δυνάμει.

Τῆς σοφίης κ' ἀρετῆς μετέπειτ' οὖν ἔξετ' ἐπαίνους
 Παντοίων ἐξῆς ἐσσομένων μερόπων

Οὐνεκα παμπόλλων τε ποιητῶν, ξυγγραφέων τε,
 ΣΑΙΣ δαπάναις βιβλους δώνατε μουσοτρόφοις.

E P I G R A M M A
I N
F R A T R E S
Z O S I M A D A S ,
I O A N N I N O S ,
VIROS NOBILISSIMOS ET GENEROSISSIMOS,
LITTERARUM FAUTORES
MAXIMOS AC BENEFICENTISSIMOS.

Florete atque vigete diu, Fratres Generosi,
Mufarum firmum, ZOSIMADAE, columen.
Non erit ulla aetas, meritis quae detrahat unquam
VESTRIS. Digna etenim laudibus eximiis.

NOMINA MEDICORUM,

QUORUM

Opuscula et fragmenta in hoc libro leguntur.

- I. AGATHINUS. A pag. 284 ad 292.
- II. ANTYLLUS. 50—54. 72—75. 86—101. 106—116. 118—130. 132—142.
143. 144. 147—150. 167—179. 181—186. 224—226. 228—230. 233—
236. 246—255. 277—281. 296—303. 309—337.
- III. APOLLONIUS. 144—147.
- IV. ARCHIGENES. 151—164. 187—189. 220—223.
- V. ATHENAEUS. 2—7. 54. 55. 226—228. 230—233.
- VI. CTESIAS. 180.
- VII. DIEUCHES. 37—50. 216. 217.
- VIII. DIOCLES. 33—36. 54. 67. 186. 187. 214. 215.
- IX. HERODOTUS. 67—72. 75—82. 102—106. 117. 118. 130—132. 142.
143. 164—167. 179. 180. 281—284. 292—296. 305—308. 337—344.
- X. JUSTUS. 223.
- XI. LYCUS. 189—211. 217. 218. 256—277.
- XII. MENEMACHUS. 150. 151. 303. 304.
- XIII. MNESITHEUS ATHENIENSIS. 29—31. Vel hujus, vel Cyziceni. 181.
211—214.
- XIV. MNESITHEUS CYZICENUS. 36. 37.

XV ORIBASIUS. 1—2.

XVI. PHILAGRIUS. 55—67.

XVII. PHILOTIMUS. 31—33. 50. 82—86.

XVIII. PHILUMENUS. 218. 219.

XIX. SABINUS. 236—246.

XX. XENOCRATES. 7—29. 357—359.

XXI. ZOPYRUS. 344—357.

Accedunt quaedam ad *Dioscoridem* ex eodem Codice. 360—362.





ΚΑΛΩΣ. ΚΥΡΕΩΣ. ΡΕΔ.

ΟΡΙΒΑΣΙΟΣ ΤΗ ΥΓΕΙΑ ΑΦΙΕΡΟΙ ΤΑΣ ΣΥΝΑΓΩΓΑΣ

ΟΡΙΒΑΣΙΟΥ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΝΑΓΩΓΑΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ,

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΡΩΜΑΙΩΝ.

Τὰς προσαχθείσας ἐπιτομὰς παρὰ τῆς σῆς
θείας, αὐτοκράτωρ Ἰουλιανέ, πρότε-
ρον, ἡνίκα διετρίβομεν ἐν Γαλατία, τῇ πρὸς
ἐσπέραν, εἰς πέρας ἤγαγον, καθὼς ἡβουλήθης
ἄσιναις ἐκ μόνων τῶν ὑπὸ Γαληνοῦ γραφέντων
ἐποιησάμην. ἐπεὶ δὲ ἐπαυέσας ταύτας, δευτέ-
ραν ἐπέταξας προῶξιν, 1) πάντων τῶν ἀρίστων
ιατρῶν ἀναζητήσαντά με τὰ καριώτατα, συν-
αγαγεῖν, καὶ πάνθ', ὅσα χρησιμέυει πρὸς αὐτὸ
τὸ τέλος 2) τῆς ἱατρικῆς καὶ τοῦτο πράττειν,
ὡς οἷός τε εἰμὶ, προθύμως διέγνωνκα, χρησιμω-
τάτην ὑπολαμβάνων ἔσεσθαι τὴν τοιαύτην συνα-

ORIBASII

MEDICA COLLECTANEA.

PRAEFATIO

AD

IULIANUM

IMPERATOREM ROMANORUM.

Epitomas, quas tu olim, Dive Julia-
ne Caesar, mihi conficiendas man-
daveras, jampridem, cum in Gallia cite-
riore essemus, ad finem, quemadmodum
tu voluisti, perduximus: quas quidem
ex iis folis confeceram, quae Galenus
conscripsisset. cumque tu eas laudavisses,
alterum mihi laborem iniunxisti: ut,
perquisitis omnibus, quae medici prae-
stantissimi maxime opportuna dixissent,
et quaecunque ad medicinae finem per-
tinerent, unum in volumen redigerem.
id quod ego pro virili parte me prom-
pto animo facturum decrevi: cum exi-

(1) Πραγματεῖαν, συγγράμην.

(2) Τὴν τελειότητα. τέλος artis medicae est, corporum male affectorum sanatio.

A

χωγήν, τῶν ἐντυγχανόντων, ἐτοίμως ἐξευ-
σκήντων τὸ ἐκάστοτε τοῖς δεομένοις ὠφέλιμον. Πε-
ριττόν δὲ νομίσας εἶναι καὶ παντελῶς εὐηθεῖς,
τὰ ἐγγράφειν τὰ αὐτὰ πολλαῖς, καὶ τῶν
ἀριστα συγγραψάντων, καὶ τῶν μὴ ὁμοίως τὸ
ἀκριβὲς ἐξεργασαμένων, μόνα τὰ τῶν ἀμεινον-
εἰπόντων συνάξω, πάλαι Γαληνῶν μόνῳ ἐξηθέν-
τα, μηδὲν παραλιπὼν τάξαι, καθότι τῶν
συγγραψάντων ἀπάντων εἰς τὰς αὐτὰς ὑπο-
θέσεις αὐτοὺς κρατεῖ, μεθόδοις καὶ διορισμοῖς
τοῖς ἀκριβεστάτοις χρῶμενος, ταῖς Ἱπποκρατέοις
ἀρχαῖς καὶ δόξαις ἐξακολουθῶν. Χρήσομαι δὲ
πάνταυθα τοιαύτη τινὶ τάξει. καὶ πρῶτον μὲν
αὖν συνάξω τὰ τοῦ ὑλικοῦ μέρους, εἴθ' ὅσα
περὶ φύσεως καὶ κατασκευῆς εἴρηται τῶν θρά-
που, μεθ' ἃ τὰ τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἀναληπτικῆς
πραγματείας, καὶ μετὰ ταῦτα, ὅσα τῆς δια-
γνωστικῆς καὶ προγνωστικῆς ἔχεται θεωρίας. ἐφ'
οἷς τὰ περὶ τῆς τῶν νοσημάτων καὶ συμπτω-
μάτων, καὶ ἔλως τῆς τῶν παρὰ φύσιν ἐπανορ-
θώσεως. ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τῶν ἐν τρε-
φῶν δυνάμεων. (3)

B I B Λ. α. Κ Ε Φ. β.

Ἐκ τῶν 4) Ἀθηναίου. Περὶ πυρῶν.

Ἐκ 5) τοῦ α. λόγου.

Τῶν σίτων κράτιστα πρὸς εὐτροφίαν εἰσὶν,
οἱ πυρεῖ διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων, τὸ 6) μᾶλλον
καὶ ἥσσον θερμαίνειν τὸ καὶ ὑγραίνειν, παρὰ

stimem, haec collecta fore utilia iis, in
quorum manus incident, ut statim, quid
semper iis, qui auxilio indigeant, uti-
le sit, comperiant. Nunc vero, cum su-
pervacaneum et omnino ineptum putem,
eadem saepius adscribere, et quae ab
optimis medicis, et quae ab iis, qui
non ita diligenter res tractaverunt, scri-
pta fuerint: ea solum colligam, quae
nobis reliquerunt ii, qui caeteris prae-
stiterunt; sed nihil omittam eorum,
quae Galenus dixerit: siquidem ex iis,
qui easdem res pertractarunt, ipse, et
via, ac ratione, et distinctione, caeteris
omnibus antecellit, ac principia et sen-
tentias Hippocratis imitatur. Hoc ve-
ro ordine hoc loco utar. In primis col-
ligam ea, quae de parte materiae sunt:
deinde de natura atque fabrica homi-
nis: tum de tuenda sanitate, et refi-
ciendis corporibus agetur: quibus con-
fectis, addam, quae ad dignotionem
et praenotionem pertinent: ad haec,
quae de morbis, deque symptomatibus sunt,
accedent: et denique ea, quae valent ad
corrigendum ea, quae praeter naturam
sunt, adhibebuntur. A facultatibus autem
alimentorum initium dicendi sumam.

De tritico. Ex Athenaei commentariis.
Ex libro primo. Cap. 2.

Ex cibis valentissimum ad nutrien-
dum est triticum, cujus magna differen-
tia, ut magis, minusque calefaciat, et

(3) Continuo sequitur caput ex Galeno: περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας τῶν δημητριακῶν οὐρεμάτων. Sed Ge-
leni omnia consulto praetermisi, quod ea apud ipsum legi possunt. Ordinem secutus sum Orisii,
secundum argumenta, non secundum nomina auctorum, ne materias miscerem. Utile praeterea, di-
versorum auctorum excerpta de re eadem iunctim cognoscere. Valet enim hoc, et ad intelligentiam, et ad emen-
dationem locorum non nullorum, qui corrupti sunt. Rufi tamen Ephesii fragmenta seorsim iam edidi
Mosquae 1806. 8.

(4) De hoc vide Fabric. Bibl. Graec. Vol XIII. pag. 93.

(5) Haec a manu recentiori adscripta sunt.

(6) Id est, κατὰ τὸ, vel τῶ.

τα γένη, καὶ παρὰ τοὺς τόπους, ἐν οἷς φύονται, καὶ παρὰ τὰς καταστάσεις τῶν ὥρῶν καὶ τῶν αἰρῶν καὶ παρὰ 7) τῶν χρόνων. Παρὰ μὲν οὖν τὰ γένη διαφέρουσιν οἱ πυροὶ, ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν 8) σιτάνιοι καὶ ἀλευρίται· οἱ δὲ, σεμιδαλίται εἰσὶν· οἱ μὲν οὖν σιτάνιοι καὶ φαί τε εἰσὶ καὶ χαῦνοι τῇ συστάσει, καὶ λευκοί· κατεργασμένοι γάρ· εἰσι, τῆς γαιᾶδος οὐσίας ἐν αὐτοῖς ἐπὶ πλέον κεχυμένης καὶ διαλελυμένης ὑπὸ τῆς οὐκείας συμπέψεως· διόπερ' ἐτοίμην καὶ εὐπεπτον καὶ καθόλου εὐμετάβολον τὴν τροφὴν προσφέρονται, ἔτι δὲ εὐδιάπνευστον καὶ εὐεμποίητον, ἐλάσσονα δὲ, καὶ οὐκ ἴσην τοῖς σεμιδαλίταις, καὶ πρὸς υἱεῖαν μάλλον ἢ ἐρώμην ἀερόζουσαν. οἱ δὲ σεμιδαλίται βαρύτεροι τε εἰσὶ καὶ πυκνοὶ καὶ ξανθοὶ καὶ διαφανεῖς· καὶ δύσπεστοι μὲν εἰσιν, ἀνάδοσιν δὲ ἔχουσι δαψιλῇ καὶ δυσδιάπνευστοι, καὶ καθόλου πρὸς ἐρώμην μάλλον ἢ πρὸς υἱεῖαν εἰσὶν ἐπιτήδεια. Παρὰ δὲ τοῖς τόποις διαφέρουσιν οἱ πυροὶ, οἱ ἐν ξηραῖς καὶ ἀλιπείαις χάραις γινόμενοι τῶν 9) εὐγείαις καὶ πιεραῖς φουμένων. οἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἐλάσσονος ὕλης καὶ κουφοτέρας καὶ λεπτοτέρας συνεσῶτες, εὐκατέργαστοι μὲν εἰσι καὶ εὐμετάβολοι· ἐλάσσονα δὲ τροφὴν προσφέρονται, ὅν τρόπον οἱ ἐν τοῖς καύσοις 10) λεγομένοις ἐπισπειρόμενοι. τῆς γὰρ ἐν τοῖς τόποις 11) ὕλης ἐμπριθέσεως, διὰ τὸ ἀλιπεῖς καὶ ἄτροφον τῆς τέφρας, λευκοὶ τε γίνονται καὶ χαῦνοι καὶ σιτάνιοι· οἱ δ' ἐν εὐγείαις καὶ λιπαροῖς τόποις φούμενοι, ἀπὸ θαψι-

humectet, a genere, a locis, in quibus nascitur, a temporum constitutione, ab aëre, et a temporibus ducitur. Ac generis quidem ratione differt triticum, quia alterum sitanium et farinaceum, alterum vero similaceum est. Sitanium vero leue est et laxum consistentia, atque album. hoc enim est elaboratum, terrea substantia multum in eo effusa, et a propria concoctione dissoluta. quocirca et promptum, et quod bene concoquatur, et, ad summam, quod facile immutetur, alimentum praebebat. quinetiam, quod facile perspiretur, et conficiatur: minus tamen fit, neque par ei, quod similaceum afferat: et quod magis ad bonam valetudinem, quam ad robur accomodatum fit. Similaceum vero est gravius, et densum, et flauum, et pellucidum, estque difficile ad concoquendum, distributionem tamen copiosam, et quae non facile perspiretur, habet. et omnino potius ad robur, quam ad sanitatem est accomodatum. Ex locis autem differt triticum, quod in ficcis, et non pinguibus regionibus natum fit, ab eo, quod in fertilibus et pinguibus oriatur. illud enim, cum ex minore materia, leuioreque et tenuiorum partium, conficit, facile conficitur, facileque mutatur illud quidem, sed minus alit. quare affectum est id, quod in locis, quae exusta vocantur, feritur. Cum enim loci materia exusta sit propter cinerem, pinguedine et nutritione carentem,

(7) Aut intelligendum, τὰς καταστάσεις, aut παρὰ tollendum.

(8) Vide Geopon. III, 3, 11, p. 227.

(9) ἐν addendum videtur.

(10) Καῦσος h. l. videtur esse locus subterraneo incendio exustus, aut, ubi alia aliqua materia in superficie concremata est.

(11) Τοῦτοις videtur addendum.

λοῖς καὶ στερεᾶς ὕλης τρεφόμενοι, πυκνοὶ τε εἰσὶ καὶ βαρεῖς καὶ πολύτροφοι. Καὶ οἱ ἀναπεπταμένοι δὲ τῶν τόπων καὶ ἔυπνοοι καὶ εὐήλιοι, βελτίους πυροὺς φέρουσι, καὶ πολυτροφιμωτέρους. διαφέρουσι δὲ τοῖς τόποις, καὶ οἱ ἐν ψυχροῖς ἄγαν καὶ χιονοβολούμενοις, τῶν ἐν θερμαῖς χώραις σπειρομένων. οἱ μὲν γὰρ ἐν ψυχροῖς τόποις φυόμενοι, κατεργασμένοι μᾶλλον εἰσι καὶ λεπτομερεῖς, ὅσων ἐστὶν οἱ σιτάνιοι. μήποτε 12) γὰρ, οἷον φωλευούσης ἐν αὐτοῖς τῆς δυνάμεως, καὶ ὀλίγην μὲν τροφήν ἀναλαμβάνουσας, ταύτην δὲ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον, ἐπὶ πολὺ δὲ πεπτούσης, πλείονα κατεργασίαν τὴν καὶ χύσιν ἐν αὐτοῖς τὸ γαιῶδες λαμβάνει. διὸ καὶ κοῦφοί τε εἰσὶν οἱ πυροὶ, καὶ εἰς λεπτὸν ἄλευρον ἀναλελυμένοι. καὶ τοὺς τριμηναίους δὲ πυροὺς, κουφοτέρους ὄντας, καὶ μάλιστα τοὺς ἐν τοῖς χιονοβολούμενοις τόποις γινόμενους, ὁμοίους ὄντας, παρελήφαμεν. οἱ δὲ ἐν θερμοῖς τόποις γινόμενοι τῶν πυρῶν, ἄφθονόν μὲν τροφήν παραλαμβάνουσι, καὶ πολλήν, πυκνότεραν τε καὶ ἥσσον κεχυμένην τε καὶ διακεκριμένην. οἱ δὲ ἐλώδεις τῶν πυρῶν, ἄτροφοί τε εἰσὶ, καὶ κουφότεροι, καὶ τὸ αἶμα φαῦλον ποιοῦσι, καὶ ἥσσον θερμαίνουσι τὰ σώματα. καὶ οἱ κάθυγροι δὲ τῶν τόπων ἀτροφωτέρους φέρουσι καὶ ἀτωμωτέρους τοὺς πυροὺς. δοκοῦσι δὲ καὶ τῷ ὅλῳ γένει μεταβάλλειν εἰς αἶρας 13), διὰ πλεονασμὸν ὑδάτων. οἱ δὲ ἐν σκιεροῖς καὶ συνιδένδροις τόποις γεννώμενοι, πλέον ἔχουσι τὸ σκύβαλον τοῦ χρησίστου. Παρὰ δὲ ταῖς καταστάσεσιν τῶν ὡρῶν

triticum album, laxum, et sitanium efficitur. at quod in pinguibus et fertilibus locis nascitur, copiosa et solida materia educatum, est et densum, et graue, atque etiam multum nutrit. Ac loca quidem aperta, quaeque bene perspirantur, et aprica sunt, melius triticum ferunt, et quod multo magis nutrit. Differt quoque loci ratione triticum, quod in locis admodum frigidis et nivalibus oritur, ab eo, quod in calidis regionibus feritur. nam quod oritur in frigidis locis, magis est elaboratum, et tenuium partium, quale est sitanium. cum enim non velut delitescat in eis vis, exiguumque alimentum, idque paulatim capiat, permultum autem concoquat, efficitur, ut pars terrea magis in eis elaboretur, et fundatur: ex quo conficitur, ut triticum cum leue sit, tum vero etiam in tenuem farinam dissoluatur. quod trimestre triticum est, levius esse, et praesertim, quod in nivalibus locis nascitur, huiusmodi esse accepimus. Quod vero in calidis locis oritur, et copiosum alimentum, et multam densitatem, et minus fusam, atque secretam capit. Palustre porro triticum alimento vacat, estque levius, et vitiosum sanguinem facit, et corpora minus calefacit. Loca autem perhumida triticum ferunt, quod minus alit, quodque est imbecillius, et ex toto genere videtur in lolium propter aquae vim et copiam degenerare. Quod vero in umbrosis et nemorosis locis nascitur, plus habet aceris, quam utilitatis. Ex temporum vero atque aëris constitutione existit etiam tritici differentia. atque ex

(12) Fortasse, nimirum. Inferius versu 21 malim: πολὺ πυκνότεραν.

(13) Alii αἶρα. v. Niclas ad Geopon. p. 198.

καὶ τῶν αἰρῶν οἱ πυροὶ διαφέρουσι. παρὰ μὲν τὰς ὥρας, ὅταν τε εὐκρατος καὶ σύμμετρος αὐτῶν ἡ μεταβολὴ γένηται, ψύξει καὶ θερμασία καὶ ὄμβροις, καὶ πάλιν ἀνοχῶς τῶν ὑδάτων. συμβαίνει γὰρ εὐτροφεῖν τε καὶ πληροῦσθαι τοῖς ὄγκοις τοῦ πυροῦ καὶ τοῦναντίον, ὅταν ἀκαίρως, ἀκρατῶς καὶ ἀσύμμετρως ἑκάστον τῶν εἰρημένων 14) ἐπιτελῇται. ἰσχυροὶ γὰρ καὶ ἄτροφοι γίνονται. Παρὰ δὲ τὰς αἰρας, ὅταν κατὰ τοὺς προσήκοντας καιροὺς εὐδαίνοι 15) γένωνται, καὶ εὐήλιοι καὶ εὐήνεμοι ἢ τοῦναντίον ἐκινεφῆς καὶ δυσήλιοι. πολλὰς δὲ καὶ ψεκάδας φέροντες, ἥδη θερμῆς τῆς ὥρας ὀύσης, καὶ πρὸς τελείωσιν τῶν πυρῶν ὄντων. φθίνουσι γὰρ ἐρυσσιβούμενοι παραπλησίως δὲ καὶ, ὅταν βαρεῖα καὶ ξηρὰ καὶ θερμὰ γένηται πνεύματα, τὰ ὑπὸ τὸν καιρὸν τῆς τῶν σαχύων πληρώσεως, καὶ ἰσχυροὶ καὶ πολὺν χρόνον φυθήσωσιν οἱ λεγόμενοι καύσωνες, ἐπικαίουσι τοὺς σάχους καὶ ξηραίνουσι, καὶ διὰ τοῦτο ἀτρόφους κατασκευάζουσι. Παρὰ δὲ τὸν χρόνον διαφέρουσιν οἱ τε νέοι, καὶ οἱ παλαιοί, καὶ οἱ μετὰ τούτων. οἱ μὲν γὰρ πρόσφατοι, πολυχυλότεροι εἰσι καὶ πνευματώδεις καὶ πολὺτροφοί· οἱ δὲ παλαιοὶ τοῦναντίον, ἀχυλότεροι καὶ ξηρότεροι καὶ ἀτροφώτεροι· οἱ δὲ μετὰ τούτων κατὰ χρόνον τὰς μεσότηας ἔχουσι τῶν εἰρημένων.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ τῶν κατὰ τὰς ὥρας κρεῶν.

Σύες μὲν τὴν ἔαριν ὥραν εἰς ἰσχυροὺς καὶ μέγας πλειάδος δύσεως φθινοπωρινῆς· τὸ δ' ἐντεῖθεν μέχρι ἥρος κάλλιπον. αἶγες δὲ, τὸν μὲν

temporibus quidem, cum eorum sit temperata, et moderata, in frigore, calore, imbribus, et postea in aquarum defluentium cohibitione commutatio. tunc enim triticum boni alimenti fieri, eiusque molem impleri contingit, ut contra fit, cum intempestive, intemperate et immoderate, quae praediximus, eveniunt. nam et gracile, et alimonia vacans efficitur. Aëris autem ratione, cum opportunis temporibus ferenus, apricusque est, et a ventis apte perflatur: vel contra, cum nubilus est, et opacus. saepe enim minutulam pluviam emittit, cum iam tempus sit calidum, et triticum ad perfectionem pervenerit. quo casu triticum rugibine tentatum perit. Simili quoque modo fit, cum venti graves, ficci, et calidi, sub tempus, quo spicae implentur, exoriuntur. Cumque vehementes et multo tempore spiraverint ii, qui καύσωνες, hoc est, ardentes nominantur, spicas adurant, et exsiccant, et ideo faciunt, ut alimenti nihil habeant. Ratione vero temporis, novum a veteri, et eo, quod inter utrumque est intermedium, differt. nam recens plus succi habet, flatus gignit, et multum alit: vetustum contra, succo vacat, ficius est, et minus alit: quod vero est medium, ratione temporis habet medietates praedictorum.

De carnibus, pro anni temporibus.

Cap. 3.

Sues verno tempore usque ad occiduum autumnalem Pleiadum sunt pessimi. ex eo vero tempore usque ad vernum

(14) Cod. ἐπιτελεῖται.

(15) Ita in textu, sed in marg. εὐδαίνοι, εὐδαίνοιο.

(16) Num hoc etiam caput sit ex Athenaeo, affirmare non possum. Credibile tamen est, quod demum capite quarto alius notatur auctor, nimirum Galeus.

χειμῶνα κείνῳ τοῦ δὲ ἤρος ἀρχόντι κρείσ-
τους γίνεσθαι μέχρις ἀρκτέρου δύσεως. πρόβχ-
τα δὲ καὶ 17) ταῦτα τὸν μὲν χειμῶνα
κείνῳ μετὰ δὲ ἰσημερίαν πικνύεται μέχρι τρο-
πῶν θερινῶν. αἱ δὲ βίβες, ὅταν ἡ πρῶτα ἐκκαρ-
πῇ, ἤρος τε παυομένου, καὶ τῷ θέρει παντί.
Τῶν τε ὀρνίθων, οἱ μὲν κατὰ χειμῶνα κίλ-
λιστα ἔχουσιν, ὅσοι δὲ 18) ἐπιφαίνονται χειμῶ-
νος, ὁ κόκκυφος τε καὶ ἡ κίχλα, 19) καὶ
φάσσα· οἱ δὲ ἀτταγῆνες κατὰ τὸ φθινόπωρον,
καὶ μελακέρυφοι, σύκαλλος τε καὶ χλωρός, καὶ
ὄρευγες. τῆνικαῦτα πικνύονται. ἀλεκτορίδες τὸν
μὲν χειμῶνα οὐ πάνυ ἐνσωματοῦσι, καὶ μά-
λιστα ἐν τοῖσι· ἡ δὲ τρυγὼν ἐν φθινοπώρῳ καλ-
λίστη. τῶν ἰχθύων οἱ μὲν ἐν τῇ κωήτῃ κάλλιστοι,
κάρεις, κάραβος καὶ τὰ μαλάκια, τευθίς, 20)
σηπία· τὰ δὲ, ὅταν ἀρχῇται ἐπωάζεσθαι, ὥσ-
περ οἱ κέφαλοι. ὑπερπληθέντες δὲ οὗτοι τῶν
κυηματῶν, λεπτοὶ καὶ ἄτροφοι, καὶ ἔτι μάλ-
λον τεκόντες. ὁ δὲ θύννος πικνύεται μετὰ ἀρ-
κτουρον, θέρους δὲ χείρων.

Κ Ε Φ. θ.

Περὶ ἄρτων. Ἐκ τῶν Ἀθηναίων.

Οἱ λεπτοὶ τῶν ἄρτων ἀχυλότεροί τε εἰσὶ
καὶ ἀτροφώτεροι, τῆς ὀπτήσεως μᾶλλον καδικ-
νουμένης καὶ ἐξατμιζούσης τὸ τροφώδες. διὸ καὶ
τὸ τῶν ἱατρῶν 21), καὶ τὸ τῶν λαγάνων γέ-
νος εἶναι ἀχυλότερον. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον
οἱ κάτοπτοι τῶν ἐγχύλων ἦσαν τρέφουσι, καὶ

tempus, optimi. Caprae hyeme pessimae sunt, vere autem usque ad Arcturi occasum esse meliores incipiunt. Pecudes quoque hyberno tempore sunt pessimae: post aequinoctium vero usque ad solstitium aestivum pinguescunt. Boves vero, cum herba fructum ferat, et finito vere, et per aestatem totam. Ex avibus nonnullae, per hyemem sunt optimae, quae nimirum hyeme apparent, ut merula, atque sturnus, et palumbus. Attagenes vero et atrica pilulae, autumno praestant. itemque sicedulae, et luscinia, et coturnices eo tempore sunt pinguiissimae. Galli vero gallinacei hyeme non admodum corpore augmentur, et praesertim in austrinis locis. turtur vero autumno excellit. Ex piscibus vero praegnantiores optimi sunt, caris, carabus, et molles, sepia, et loligines: alij vero, cum ovis incipiunt incubare, ut capitones. cum vero foetu pleni sunt, tenues sunt, et non nutriunt. et multo etiam magis cum partum ediderunt. Tynnus autem post Arcturum pinguiissimus est, aestate vero est deterior.

De panibus, ex Athenaeo. Cap. 9.

Panes tenues paucioris succi, pauciorisque alimenti sunt, cum afflatio magis extenuet, magisque diminuat in eis vim alendi. quocirca itria, et lachana paucioris succi sunt. hac quoque ratione affati et bis cocti panes minus alunt, quam succi pleni. nam cum sint quadantenus affati, iterum conteruntur:

(17) Forte, αὐτα.

(18) Forte τε, loco δὲ

(19) Κίχλη, et mox, σκαλὶς legendum. deinde, χλωρὴ.

(20) Ita in margine. In textu, τ' ἐνυῖς.

(21) Immo, ἰτρῶν.

οἱ διψῶντες ἐπὶ ποσὶν γὰρ ἐπιτηθέντες, ἀνατρί-
βονται πάλιν· ἔπειτα δ' ἐκ δευτέρου τῆς τρι-
ψεως καὶ τῆς ἐπιτήσεως τυγχάνουσι συμβαίνει
γὰρ διατεθεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ πολὺ
κεχυμένους πολὺ μᾶλλον ὑπὸ τῆς τριψεως λυ-
σθαι καὶ διαλύεσθαι. τοιούτων δὲ γενομένων ὑπὸ
τῆς δευτέρας ἐπιτήσεως, ἰκανὸν μὲν ἐξ αὐτῶν
ἀπαναλωθῆαι τὸ δ' ὑπελειπόμενον κοῦφον τε
γίνεσθαι καὶ χαυῖον καὶ λεπτομερές καὶ ἐνδι-
έικτον. ὅτι δὲ οἱ θερμοὶ καὶ πρόσφατοι τρε-
φιμώτεροι τῶν ψυχρῶν εἰσὶ καὶ τῶν παλαιῶν,
δήλον. ἢ γὰρ θερμότης αὐτῶν συλλαμβάνεται
τῇ πέψει.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ κριθῶν. Ἐν τῶν Ἀθηναίων.

Τῶν κριθῶν αἱ μὲν γυναιὶ καὶ ἄφλοιοι,
πολύχυλοι τε εἰσὶ καὶ πολύτερφοι, σπειγγί-
ζουσαι τοῖς πυρετοῖς μᾶλλον τῶν ἄλλων. ἐχόμεναι
δὲ τούτων εἰσὶν αἱ δίτιχοι, 22) ἑλαττον ἔχου-
σαι τῶν πυρῶν ἀποκλάσμα τῶν μονοσίχων.

Β Ι Β Λ. Β. Κ Ε Φ. ιη.

Ξενοκράτους 23) περὶ τῆς ἀπὸ ἐνύδρων τρεφῆς.

Πεποιήται μὲν ἡ νηχάλεα 24) φύσις σι-
τίων 25) ἄθυρμα 26) ταῖς εὐτραπέζοις ἀπο-
λαύσει· μέγα δ' ὄφελος καὶ ταῖς κατ' ἐγείαν

deinde contriti iterum affantur. contin-
git enim, ut excalescenti, et admodum
confusi, multo magis ex attritu fundan-
tur, et dissoluantur. sed cum tales ex
secunda affatione sint redditi, quod va-
lens est in eis consumtum fuit: quod
vero restat, et leve, et laxum, et te-
nuium partium sit, et facile distribui-
tur. Iam vero calidos recentisque
panes valentius nutrire, quam fri-
gidos, et veteres, est peripicuum: siqui-
dem caliditas quoque concoctionem ad-
iuuat.

De hordeo. Ex Athenaeo. Cap. 11.

Hordenum aliud nudum est, et ex-
pers corticis, et multi succi est, ac
valde nutrit, idque propius ad triticum,
quam aliud, accedit. aliud vero secun-
dum est, quod spicas habet, binis gra-
norum versibus constantes, quod etiam
minus habet excrementi, quam triti-
cum, quod spicam habet, quae ex uni-
co granorum constat ordine.

Ex Xenocrate de alimento, quod ex
aquatilibus existit. Lib. II. Cap. 58.

Natantium natura cibus extitit, qui
in conviviis splendidis in delitiis est ha-
bitus: ac magnum quoque ad salubrem
victus rationem usum praestitit. Diffe-

(22) Plutarch. de plac. Philos. T. II. p. 906. memorat κριθὰς δίτιχους καὶ μονοσίχους.

(23) De eo vide Fabric Bibl. Gr. Vol. IX, 453. seqq. et XIII, 452.

(24) Νηχάλιος nihil potest. Est vero ab νηχομαι. Ergo, νηχάλεα. Nullibi tamen hoc inveni. Dubius
ergo sum, utrum νηχάλιος, an νηχάλεος, an νηχάλιος probandum sit. Certe poeticon vocabulum est, a quo
medicus in oratione simplici et didactica se abstinere debebat.

(25) Cod. σιτίων.

(26) Etiam hoc h. l. poeticon. Sed haec obiter. Hujusmodi ἀθροῦστα ingenii his nostris temporibus,
etiam in libellis philosophicis, quae nihil nisi perspicuitatem, elegantiam, subtilitatem, et brevitatem
postulant, laudantur, praesertim apud Pseudo-Germanos, quos oportebat, antequam se ad scri-
bendum darent, grammaticam et rhetoricam discere. Utinam isti scurrae legissent Aristotelem! Mala
haec omina sunt proxime ingruentis barbariei.

διαίταις. ἐξαλλάσσονται δὲ παρὰ συγκρίσεις ἰ-
 χθύες. ἐπεὶ, οἱ μὲν εἰσι σκληρόσαρκοι, οἱ δὲ ἀπα-
 λόσαρκοι. καὶ σκληρόσαρκοι μὲν, φάργοι, συνό-
 δοντες, βούγλωσσοι, καὶ οἱ πλατέες, ὡς φῦ-
 σαι, 27) ῥέμβοι· ἀπαλόσαρκοι δὲ, κίχλαι, κόσ-
 συφοι, φυκίδες 28) καὶ ὅμοιοι, εὐδιαφόρητοι
 καθεστῶτες· μέσοι δὲ, ὀνίσκοι, 29) βέκχοι,
 σκιαδες. 30) ἔτι οἱ μὲν πετράϊοι, οἱ δὲ πελά-
 γιοι. τρυφωμώτεροι δὲ οἱ παρ' αἰγιαλῶν ὄχθαις
 ἢ ὑδροχόων ἐκροαῖς, κακόχυλοι καὶ ἄστομοι. καὶ
 τὰ πελάγη δὲ διαφέρει. μέτριοι μὲν γὰρ οἱ
 κατὰ τὸν ἀδρίαν· οἱ δὲ κατὰ τὸ τυρρηνικόν 31)
 ἥδύτατοι. καὶ ἔτι ἕαρος μὲν οἱ πλεῖστοι, διὰ τὸ
 ὠτοκεῖν, ἀμείνους, ὡς τρίγλαι· θέρους δὲ, φά-
 γροι τὲ καὶ συνόδοντες· φθινοπώρου δὲ, ἡπα-
 τος 32) παρατητέος, κακόχυλος ὢν, κερειδαί
 33) καὶ λάβρακες, τρυφερώτεροι παρὰ δὲ
 ἡλικίας, οἱ μὲν βραχέες καὶ νέοι, εὐφθαρτοί·
 οἱ δὲ κητώδεις, δύχυλοι ἢ σκληροὶ καὶ κακοσό-
 μαχοι· οἱ δὲ μέσοι, μέσως 34) εὐδοκῆτοι. Παρὰ
 δὲ τὰ μέρη διαλλάττουσιν, 35) ἐπὶ τοῖς οὐραίοις
 κινουμένων γεγυμνασμένοι, εὐτρεφοί, τρυφε-
 ροί· κατὰ τε τὴν νηδὺν, ὥτε λιπῶδες, ἐπιπο-
 λαστικοί, καὶ πρὸς ἐκκρίσεις εὐθετοί· κατὰ δὲ
 τὰ ἰώτα, σκληρόσαρκοι· κεφαλαὶ δὲ πάντως

runt vero pisces ex ipsa compage; liqui-
 dem alii durae, alii mollis carnis sunt. ac
 durae quidem sunt carnis phagri, syno-
 dontes, buglossi, et lati, quales sunt phe-
 sae, et rhombi: mollem vero carnem ha-
 bent turdi, merulae, phucae, et eiusmodi,
 qui facile digeruntur. Inter hos me-
 dii sunt aselli, bacchi, umbellae. Prae-
 terea quidam saxatiles, quidam pelagii
 sunt. ac magis alunt, qui prope littora,
 quam qui aquaeductuum meatibus mali-
 succi, et ori ingrati feruntur. Iam ma-
 ria quoque in hac re differunt. sunt nam-
 que mediocres pisces, qui in Adriano, sed
 qui in Tyrrheno degunt, suavissimi. quin-
 etiam verno tempore quamplurimi,
 quod ova pariunt, sunt praestantio-
 res, ut muli: aestate vero phagri,
 et synodontes: autumnus vero hepatus,
 qui, cum annum excedit, mali succi est.
 mugiles et lupi delicatiores sunt. Ex
 aetate vero parvi et novi facile corrup-
 puntur: cetacei vero difficulter in suc-
 cum commutantur, duri sunt, ac sto-
 macho noxii: qui vero medium locum
 tenent, ii medio quoque modo ad distri-
 butionem sunt affecti. In partibus
 quoque differunt. nam in partibus, quae
 ad caudam sunt, cum motu exercean-

(27) Cod. φῆσαι. v. Aelian. hist. anim. XII, 13. ad quem locum vide Schneiderum, Virum eruditissi-
 mum et harum rerum peritissimum.

(28) Cod. φοικίδες v. Aelian. l. I. XII, 28.

(29) Appellatur etiam ὄνος. v. Aelian. hist. anim. V, 20. etc.

(30) Forte σκιαδῆς. Memoratur etiam σκίανα.

(31) Cod. τυρηνικόν. Huiusmodi vitia innumerabilia, et in hoc, et in aliis Codicibus reperiuntur. Sci-
 licet, expugnata Constantinopoli, fame coacti Graeculi sartores, futores, fabri, fullones, funambuli,
 et alii ejuscemodi, profitebantur litteras, quorum exemplo excitati jam inde a triginta annis id imi-
 tantur homines vulgares inter Germanos, nec tamen in Graecis et Latinis, a quibus, tanquam a peste,
 abhorrent.

(32) v. Aelian. hist. anim. IX, 38. Mox Codex: παρατητέος et ὢν.

(33) Hoc non memini legere, sed κερειός. Ergo κερειός.

(34) Hoc paullo superius etiam legitur. Interpretor, ἐγκατέργαστοι, concoctu faciles. Mox est, διδο-
 ούκῃται.

(35) Credo, ita legendum esse: οἱ γὰρ ἐπὶ τοῖς οὐραίοις κινεῖσθαι γεγυμνασμένοι.

διὰ τὸ ἀλμυρὸν καὶ λιπῶδες, ἄτροφοι καὶ δυσ-
 διοίκητοι. πάνυ δ' ἐνέκκριτοι μαραυγία 36) τε
 καὶ πάγουροι, καὶ 37) μάλισα τριγλῶν. παρὰ
 δὲ σκευασίας, ὅπτοι μὲν προφιμώτεροι, δυσδια-
 χώρητοι δὲ ἐφθοὶ δὲ, ἐλιγότεροφιοι, ῥᾶστα δια-
 χωροῦντες. καὶ θαλάσσιοι μὲν εὐσομοι, εὐκάρ-
 διοι, πρὸς ἀναδόσεις ῥᾶστοι, πλαδαρᾶς καὶ
 μαλθακῆς σαρκὸς ποιητικοί· ποιοῦσι γὰρ εὐ-
 χέρους· αἵματος γόνιμοι 38), λαπακτικοί 39)
 γαστρός· ποτάμιοι δὲ καὶ λιμναῖοι, κακοσίμα-
 χοι, παχυμεροῦς ὕλης θρασυκοί, δυσδιάκριτοι,
 ὥτινες 40) οὐκ ἀποδέουσι τῆς θαλαττίας
 ὕλης, καθάπερ ὁ νελαῖος 41) κοράκινος, καὶ
 ἐν ῥήνω 42) πέρεκη, καὶ ἐν τήβουρι 43) λά-
 βραξ, ὅς ἐστι ἐπεσιγμένος. 44) καὶ ὁ ἀννίων,
 λίμνη τὲ κατὰ Φαλερνοῦς, ὁμοφυοῦς ἰχθύος.
 εὐχυλον γὰρ καὶ εὐπρόσφορον ἢ ἐκεῖ δίδωσι δι-
 αίτα. Πάντων δὲ προκριτέον ἰχθύων τοὺς τε

tur, bonum alimentum afferunt, ac de-
 licati sunt: in iis vero, quae ad ven-
 trem pertinent, cum pingues fuerint,
 tum fluitant, tum vero ad excretiones
 rite sunt affecti. in dorso vero, dura
 caro est: at capita omnino propter fal-
 sum humorem, et pinguedinem non nu-
 triunt, et difficulter distribuuntur. at
 facile admodum excernuntur maraугiae
 et paguri: sed maxime omnium muli.
 Ex apparatu, affi magis nutriunt, sed
 difficiliter transeunt. elixi vero parum
 nutriunt, sed facillime deficiuntur. item-
 que marini ori suaves, apti stomacho,
 facillimi ad distribuendum, flaccidas,
 ac molles carnes faciunt. nam et colora-
 tos faciunt, et sanguinem creant: aluum-
 que subducunt. At fluviatiles, et qui
 in stagnis degunt, stomacho noxii sunt,
 crassam materiam faciunt, difficulter ex-
 cernuntur. et nonnulli non sunt marinae
 materiae expertes, ut coracinus, qui in
 Nilo nascitur, et perca in Rheno, et
 in Tyberi lupus, qui est subfignatus.
 itemque Annienis, palusque in Phaler-
 nis, eiusdem naturae pisces gignunt. nam
 pabulum, quod illic eis suppetit, et boni
 succi est, et valde accommodatum. Ex
 omnibus vero piscibus anteponendi sunt

(36) Rasarius: *maraugiae*. Nullibi hoc reperio. Prorsus diversum est, ἡ μαραυγία. v. Galei opuscul. myth. p. 681 ὥσπερ γὰρ τὸ λαμπερὸν φῶς μαραυγίαν (*caecitatem quandam, impeditum oculorum usum*) περιτρίβει τοῖς ὀφθαλμοῖς. Ex Plutarcho laudatur etiam μαραυγίαν. Fortasse ergo piscis iste ita appellatur, quod hebetiores habet oculos.

(37) Rasarius voluit, ut ex ejus interpretatione discitur: καὶ πάντων μάλισα τριγλα.

(38) Cod. γόνιμου.

(39) Λαπάττεν exponunt sensu medico κενοῦν. Erotian. etiam pag. 24. ἐλάπαξεν· ἐμάλαξεν. Ergo idem quod κενωτικός, μαλακτικός.

(40) Conjectio: ὧν τινὲς οὐκ. Mox καθάπερ solum in margine legitur.

(41) Ex correctione. Antea junctim: ὀνειδαῖος. Pueriles hi sunt errores. Mox κορακῖνος scribendum. v. Oppian. Halieut. i, 33. Aelian. et alios.

(42) Cod. ῥήνω.

(43) Rasarius: Tyberi. Forte, τῖβερι, aut, θύμβρι.

(44) Rasarius: itemque Annienis, palusque in Phalernis, ejusdem naturae pisces gignunt. Ut ego dedi, Codex ad litteram exhibet. Ergo etiam φαλερνοῦς. Forte ἀνίων, vel ἀνίης vel ἀνίηνος, et, φαλερνοῦς.

ἀβρίμους καὶ περιπιμέλους, εἰχύλους τὲ καὶ
 συμμέτρους. 45) τῶν δὲ ἰχθύων ἃ μὲν ἐστὶ νη-
 χάλεα, 46) ἃ δὲ σελάχη, τὰ δὲ μαλάκια,
 τὰ δὲ ὀστράκια, ὧν αἱ ποιότητες. ἄφουα 47)
 βραχύτατόν ἐστι, συναγλασικὴν, λοπάσι σκευα-
 ζόμενον. ἀλώπεκες 48) ἵππουροι, θρίσσα, λέ-
 ρος, 49) ἐκ πελάγους φεύγουσιν εἰς ποταμὸν,
 εὐχύλα, οὐκ εὐτόμαχα, δύσπεπτα, ἀλιγότεροφα.
 ἀχάρενης 50) σκληραφυῆς, δύσφθαγτος, οὐκ εὐτό-
 μαχος, οὐτ' εὐχύλος. βελόνα, 51) ῥάμφος κερατῶ-
 δες, οὐκ εὐτόμαχοι, κακόχυλοι, ἀτροφοί, εὐ-
 φθαγτοὶ βῶνες, 52) ἰουλίδες, τράχουροι, πρὸς
 ἰσίων σαῦρες καλούμενοι, χάννοι 53). καὶ πᾶν
 τὸ τηγάνῳ ἀερόμενον, εὐτομον, οὐκ εὐτόμαχον,
 εὐφθαγτον, ἐπιπολασικὴν κοιλίαν, ἀτροφον.
 ἐρύθρινος, εὐτομος, σαρκὸς καιλίας, σκληρα-
 παγῆς, πρόφμος, ἐντατικὸς πρὸς συνουσίας,
 ἃ τις αὐτὸν ἐν ὄνφ πνίξας πίων. θρανίς ἢ ξι-

ii, qui virus non habent, et praepingves
 sunt, ac boni fucci, et moderati. Caeterum
 ex piscibus alii natantes, alii cartila-
 ginei, alii molles, alii testa operti. quo-
 rum exponendae sunt qualitates. Apua
 minimus est, gregarius, et in olla pa-
 ratur. Alopeces, Hippuri, Thriffae, Le-
 rusque ex mari in flumen confugientia,
 difficulter in succum mutantur, stoma-
 cho non conveniunt, difficulter conco-
 quantur, et exiguum alimentum prae-
 bent. Acharnes vero durae est naturae,
 aegre corrumpitur, nec est stomacho
 accommodatus, nec probum succum gi-
 gnit. Belonae, quae rostri cornei sunt,
 ineptae stomacho, malique fucci sunt,
 non nutriunt, facile corrumpuntur. Pho-
 cae, Iulides, Trachuri, qui Sauri ab
 aliquibus nominantur, et Canni, et cae-
 teri omnes, qui sartagini conveniunt,
 ori quidem comedendo apti sunt, sed
 tamen stomacho non sunt idonei, et
 facile corrumpuntur, fluitant, ventrem
 non alunt. Erythrinus ori gratus, alium
 fistit. durae compagis est, ad nutrien-
 dum valet: et ad res venereas excitan-
 das, si quis eum vino suffocatum bibat,
 aptus est. Thranis, aut xiphias cetaceus
 est piscis, et in frustra secatur. ori au-
 tem ingratus est. Scaber, difficilis ad
 conficiendum, valenter nutriens, grave

(45) Rasarius: *moderati*. Immo: *nec nimis magni, nec nimis parvi, medicoris et justae magnitudinis*.

(46) Vide supra notam 24. Hic legitur νηχάλεα. s. tamen ob correctionem dubium. Nη est etiam ex
 correctione: nam antea v. ad ἐστὶ retulerat, et scripserat ἡχόκ. Mox malim, ὡς ἰδίᾳ αἱ.

(47) Immo ἀφύη. v. Aelian. hist. anim. p. 56. et ad eum locum Schneiderum. Item Erotian. p. 48. et
 Galen. in Glossis p. 67. Alciphron p. 398.

(48) nimirum, θαλασσίαι.

(49) Etiam Rasarius: *Lerus*.

(50) Rasarius: *Acharnes*. Alii memorant, ἀχρενος et ὀχάρενα.

51) Immo, βελόνα. Forte excidit, ἔχουσαι.

52) Rasarius: *Phocae*.

53) Immo χάννα, v. Aelian. hist. animal. 4, 5

φίαις κητώδης ἐστὶ τεμαχίζεσθαι. 55) ἄσομος δ' ἐστὶ, ψαφαρὲς, δυσκατέργαστος, πολύτροφος, βρομώδης. διὸ μετὰ σινάπιδος ἐδίεται, καὶ λοπάσι. 56) κρεῖττοι δὲ τὸ ὑπογάστριον. θύννος ἢ θυννὶς, κολίας, ὀγκύλιος, 57) πηλαμύς, σκόμβρος, οὐκ εὐτόμαχοι, κακόχυλοι, φυσώδεις, 58) ψαφαροὶ, δυσέκκριτοι, τρέφιμοι, ὧν πρῶτον φερωτέρη ἢ πηλαμύς. ἄσομος δὲ καὶ ἄχυλος ὁ κολίας· ἡ δὲ θυννὶς ὑποτέτακται· δύσπεπτος δὲ ὁ θύννος. σειῶνες, 59) βραχυκέφαλοι, κτένες, χελιδόνες, οὐρανοσκόποι, γαλεοὶ, κύνες, καὶ οἱ ὅμοιοι, κακόχυλοι, βρομώδεις, ἀργῆς ὀλκίμοι 60) ὕλης γόνιμοι. εὐτράπεζοι δὲ σαργοὶ, μελάνουροι, αἰθάραι, εὐτόμαχοι, εὐχυλοὶ, εὐδοίικητοι, τρυφώδεις δὲ, καὶ πρὸς τὰς ἐκκρίσεις εὖ ἔχουσι. Σάλπαξ, αἰ πελάγια, δριμύτης, εὐσομοί, δύσφθαργοι, 61) δυσδιαχώρητοι, τρυφώδεις, εὐέκκριτοι. αἱ δ' ἀπὸ αἰγιαλῶν, σκληρόσαρκοι ἢ κακόχυλοι, ἄσομοι. βούγλωσσοι, ψήσσαι, σκληρόσαρκοι, δύσφθαργοι, εὐχυλοὶ, εὐέκκριτοι.

olens. quam ob rem et cum sinapi comeditur, et in olla paratur. ejusque praestantior pars est imus venter. tynnus, et tynnus, colias, orycinus, pelamis, scombrusque, non apti stomacho sunt. mali succi sunt, flatum gignunt. scabri, difficiles ad excernendum, nutriunt: quorum valentissime nutrit pelamis: colias vero et ori ingratus est, et nullius succi: at tynnus ei subiicitur. tynnus vero difficulter concoquitur. Siones, brachycephali, pectines, chelidones, vranoscopi, galei, canes, et quae sunt generis ejusdem, mali succi, et gravis odoris sunt, segnem materiam trahunt, et gignunt. apti autem mensae sunt fargi, melanuri, canthari, suntque stomacho idonei, boni succi, ac facile distribuuntur. praeterea vero alunt, et apti ad excernendum. Salpae autem pelagiae acris sunt saporis: ori gratae, difficulter corrumpuntur, difficulter separantur, alunt, facile excernuntur. at quae in littoribus capiuntur, durae sunt carnis, est mali succi, et ori insuaves. buglossi vero, et passeris duram carnem habent, ac difficulter corrumpuntur: boni tamen succi sunt, et facile excernuntur: glaucus, cum lupo: (est enim

54) Aristot. hist. anim. 6, 13. ἐξυθρινός. Ibi etiam χώννη memoratur.

55) In margine: καὶ τεμαχίζεται. Forte addendum, ὥστε.

56) Rafarius: et in olla paratur. Voluit fortasse, καὶ ἐν λοπάσι σκευάζεται.

57) Aelian. hist. anim. 1, 40. ὀγκύνος. Aristot. hist. anim. 5, 10. ὀγκύνες, ubi etiam est, πηλαμίδες.

v. Alciphron. p. 65. Oppian. Halieut. 1, 113. Athenaeus Deipnos. p. 303. 357. Rafarius: orycinus.

58) φυσώδεις dedi. Codex: φουμώδεις.

(59) Rafarius: Siones, brachycephali. Neutrius alibi mentionem factam esse memini.

(60) ὀλκίμοι linea notatum, et in margine correctum: καὶ ὀλκίμης, spiritu leni, loco asperi.

(61) Ante hoc in marg. notatur, εὐχυλοὶ.

62) γλαῦκος, μετὰ λάβρακα· ἔοικε γὰρ πάντα αὐτῷ, ἦττον. προφέρει δὲ σπάρου ἑλλαψ, εὐσόμαχος, γλυκύχυλος, τρόφιμος, εὐέκριτος· ἥπατος, ἡμαξίας, 63) τροφεῶς μέσως, εὐθρυπτος, λελυμένος, εὐτομος· δύσπεπτος δὲ καὶ τρόφιμος, καὶ εὐέκριτος. κερεὺς πελαγίος, ἄριστος, εὐτομος, δειμὺς, οὐκ ἀπολείπων λάβρακος. εὐδιαχώρητος καὶ οὗτος, πρὸς 64) τὸ τρυφερόν, ποταμοῖς διαυγέσι καὶ καθαροῖς νηξάμενος, ἀναχαλᾷ τὴν θαλάττιον 65) σκληρότητα ἀπὸ τῆς τοῦ γλυκέος ἐπικράσεως· ὁ δ' ἐν θολεροῖς καὶ εἰσίμον ἐχούσαις ὕδωρ λίμναις, βρομωδέσδερος, δυσδοικήτατος, πρὸς τῆς ἰλῦος πιανόμενος, πάνυ ἀργὴν ἔχων τὴν σάρκα, μεγεθυνόμενος 66) δὲ, σκληροῦται. καλοῦσι δὲ τινες καὶ πλῶτα, τὸν κερεῖα. κίθαρος καὶ ῥόμβος πλατῆς εἰσιν. 67) ὁ ῥόμβος σερεῖς, δυσφθαρτος. χρὴ δὲ τὸν μέγαν, προεωλίσαντα 68) ἡμέραν, ἐψᾶν, δυσκατέρεργαζον ὄντα, καὶ εὐτροφον· ὁ δὲ κίθαρος, κακόχυλος καὶ οὐκ εὐσόμαχος, δύσφθαρτος, εὐέκριτος. κίχλα, κότυφοι, 69) φυκίδες, ἀπαλόσαρκοι, εὐχυλοι, εὐδια-

in omnibus ei similis,) minus. praeftat autem sparō, ellops: stomachoque est idoneus, succum dulcem gignit, alit, facileque excernitur. hepatus: hemaxias, mediocriter alit: delicatus, solutus, ori gratus, difficulter vero concoquitur, et alit, et facilis excretionis est. mugil vero pelagius optimus, ori gratus, acer, lupo noc cedens. praeterea hic quoque praeter quam, quod tener est, facile subducitur. in limpidis autem ac puris fluminibus natans, marinam duritiam dulcis temperiei beneficio remittit: qui vero in turbidis, et stagnis, in quibus aqua stat, gravioris odoris est, difficillime distribuitur, cumque ex fimo pingvis fit redditus, admodum inertem carnem habet. cum vero in magnitudinem excrevit, indurefcit. nonnulli vero mugilem, plotem vocant. Citharus et rhombus lati sunt. rhombusque solidus est, difficulter corrumpitur, qui quidem si magnus fit, quoniam difficulter conficitur, et satis alit, per unum diem adservatus coqui debet. ac citharus mali fucci est, et stomacho non idoneus. aegre corrumpitur, facile excernitur. Ciclae, cottyphi, phaecides, tenerae sunt carnis, boni fucci, facile digeruntur. non nutriunt, ad alvi deiectionem accommodati. Coraxus durae carnis est:

(62) Post lypum. Rafarius: cum lupo. Sed id est, μετὰ λάβρακος. In codice est: γλαῦκος.

(63) Ita codex. Rafarius: hemaxias, medicoriter alit. τροφεῶς nihili est. Aut ergo τρόφιμος, aut τρυφερός. Mox enim est, τρόφιμος.

(64) Forte: πρὸς τῷ τρυφερῷ. Mox malim, ἐννηξάμενος.

(65) Θαλαττίαν.

(66) Codex, μεγεθούμενος.

(67) Ita in margine, in textu εἴη, sine accentu.

(68) ἔωλα et πρόσφατα sibi opponuntur. ἐωλίσαν ergo est h. l. uno die interposito coquere, non recens captum. προεωλίσαν et ἐωλίσαν occurrit etiam apud Rufum Ephesium, sed loca ista nunc non poteram reperire, cum totum libellum jam ad typographeum dederim.

φόρητοι, ἄτροφοι, πρὸς διαχώρησιν ἐπιτήδαιοι.
 70) κόραξος, σκληρόσαρκος, καὶ μᾶλλον, αὐξό-
 μειος, βρομώδης, δυσδιόκητος, εὐσομος, ἀπο-
 δέων φαύλης γονίμου ὕλης, ὧν 71) ὁμείων
 ἡδύτερος. λάβραξ ἐξαλλάσσεται, ὅσον αὐξεται,
 σκληρότερος γινόμενος. ἄριστος, ὁ μὲν 72)
 δυῖν, εὐσόμαχος, εὐχυλος, τρυφερός. ἄρκος,
 73) γλυκύχυλος, τρόφιμος, εὐδιόκητος, ἐν-
 ἐκκεριτος· τὸδε 74) μὲν περὶ πελαγίου· ὁ δ' ἐν
 δεξαμεναῖς ἐναντίος τούτοις, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν
 ἄλλων ἰχθύων συμβαίνει. ἄσομοι γὰρ οἱ σύγ-
 κλειστοι· ὁ δὲ ποτάμιος κατὰ ψυχροῖς ὕδασι
 ὑποδύνων ἐκ τῆς θαλάσσης, εὐσομος, τρυφε-
 ρός· 75) ὁ δ' εἰς λίμνας μεθιστάμενος, ἰλυώδης,
 καὶ σεναγούμενος, πιανόμενος, ἄσομος· ὄνισκος,
 οὐ δριμύς, εὐχυλος, δυσδιόκητος, εὐδιαχώρη-
 τος, τρόφιμος. Σκόρπαινα, σκληρόσαρκοι διὰ
 χυμῶν διὸ χαίρουσι σκευαῖς· εὐσομοὶ πρὸς ἐκ-
 κρίσεις. σκιαδεὺς εὐσομος, εὐχυλος, εὐδιόκητος,
 οὐκ ἄγαν τρόφιμος, ἐνέκκεριτος. σκάρος, εὐσο-
 μος, δυσδιαφόρητος, εὐφθαρτος, διαχωρητι-

et cum maior est, atque auctior, gravis
 odoris, difficilis distributionis, ori aptus:
 alienus tamen a malae materiei fobole.
 estque caeteris similibus suavior. Lupus
 vero variatur. nam, quanto maior est, tan-
 to durior efficitur. bimestris est optimus,
 stomacho idoneus, boni fucci, tener. Urfa
 dulcem succum facit, nutrit, facile dis-
 tribuitur, et facile excernitur, atque ita
 quidem de pelagia censendum est. at
 quae in piscinis degit, omnia habet con-
 traria, quemadmodum in aliis quoque
 piscibus usu venit. ori namque infaves
 sunt ii, qui conclusi vivunt. quae vero in
 fluminibus degit, eo, quod ex mari fri-
 gidam aquam subit, ori grata, tenera-
 qua est. quae vero in portus transit, li-
 mosa, et coangustata, et pinguis reddi-
 ta, ori ingrata est. asellus non acris fa-
 poris est, boni fucci, difficilis distribu-
 tionis, facile subducitur, alit. Scorpae-
 nae durae carnis propter succos sunt, et ob
 eam causam apparatu indigent: et, cum
 ad excretionem aptae sint, ori quoque
 sunt gratae. Umbellae ori favores, boni
 fucci, facilis distributionis, non admo-
 dum nutriunt, facile excernuntur. Scarus
 ori gratus, difficulter digeritur: facile cor-
 rumpitur, et dejicitur. qui vero nuper
 captus est, neque vivariis fuit inclusus,

(69) Codex, φοκίδες. Immo, φουκίδες. Trium horum meminit Aelian. hist. anim. 12, 28.

(70) Hoc non inveni. Memorantur vero pisces, κόραξ, κορακῖνος.

(71) ὁμείων nihili est. Rasarius videtur voluisse: τῶν ὁμοίων. Forte, ὧν ὁ μέων. Nam hic scriba saepe temere conjungit vocabula. Sic mox, ὁμίων. Paullo post malim, γενόμενος. Rasarius videtur voluisse, γίνεται.

(72) Codex, sine sensu: ὁμίων.

(73) In marg. ὄρκτος, ἴσως. Verum equidem in vetustissimis et praestantissimis codicibus ἄρκος etiam, loco ὄρκτος inveni. Monui de eo in utraque editione N. Test. mea ad Apocal. 13, 2.

(74) Cod. τὸ δέ. Mox forte, πελαγίων, ob vicinum τούτοις.

(75) σενοχωρούμενος.

κοῦ· ὁ δὲ ἀρτιάλωτος καὶ μὴ ζωργείοις ἐγκλεισμένος, πολλοῖς ἐγκάτοις, εὐσομος, ἐπιπολαϊκός, εὐφθαρτός. συνόδους, σκληρόσαρκος μὲν, οὐκ ἀτρυφένος 77) δὲ, εὐχυλός, εὐδίοικτος, τροφώδης μέσως, καὶ εὐέκκριτος. τρίγλα, ἐπιφανεσάτη ὀψων, εὐστόμαχος, εὐχυλός, εὐσομος, πλακώδης σὰρξ, δύσφθαρτος, μετρίως πρὸς ἐκκρίσεις. διαφέρει δὲ ἡ πελάγιος τῆς πετρεῖας, διάπυβρος οὖσα 78 a) κινναβάρι, καὶ χρυσώπη, παγονοφόρος δ' ἐστὶ. Λείπονται δὲ τούτων αἱ 78 b) παραιγιάλοι. φάγρος σκληρόσαρκος, δύσφθαρτος, οὐκ εὐέκκριτος, χρυσόφρος, λευκόσαρκος, τερεός, σύγκριτος, εὐχυλός, εὐδίοικτος, τρέφιμος, οὐ δυσέκκριτος. γόγγρος οὐκ εὐσομος, οὐδὲ κακόχυλος, μετρίως δ' εὐπεπτός, τροφώδης, πρὸς ἐκκρίσεις διάμεμπτος. 78)

Π ε ρ ι κ ν ι δ η ς.

Κνίδα 80) ἡ ἀκαλύφα, εὐσομοί, κακοστόμαχοι δὲ οὐ μετρίως· ὁπταὶ δὲ τῶν ἐφθῶν ἐπιτηδεότεραι, λυτικάῃ κοιλίας, οὐρητικώτεραι δὲ αἱ μετὰ τὴν κάθαρσιν, αἱ φύουσιν πρὸς ταῖς ψήφοις πληθεῖσαι 81) καὶ συσφαῖσαι πᾶν ὀλίγοις αἰσὶ, παθεῖσά τε, ὅπως ὀλίγον μετρίως εἶναι σιτηραί. τῇ δὲ ὁπτήσῃ παγεῖσαι

multa habet interiora, et ori gratus est, et fluitans. facile corrumpitur. Synodus habet ille quidem carnem duram, sed tamen non estimenti expers. boni vero est succi, ac facile distribuitur, et mediocriter nutrit, et facile excernitur. mulus obsoniorum praestantissimus est, et stomacho idoneus, et boni succi, et ori gratus, caro plana, difficilis ad corrumpendum: et mediocris ad excernendum. differt autem pelagius a saxatili, quod rufus sit, cinnabarique atque auro similem aspectum habeat. itemque barbam fert. his autem inferiores sunt ii, qui in littoribus viuunt. phagrus durae carnis est, difficulter corrumpitur, non facile fecernitur. aurata candidae carnis est, solida, condensa, boni succi, facilis distributionis, alitque, et non difficulter excernitur. Gongrus nec ori gratus, nec mali succi est. modice aptus ad concoquendum, et alendum: et ad excernendum vitio vacans.

De Utrica.

Urticae, quae etiam acalyphae dicuntur, gratae ori, et stomacho non mediocriter ineptae. sed affatae sunt elixis accommodatiores. aluum cient, urinamque magis movent, quae post purgationem exortae juxta calculos, lotae, et perexiguo sali mixtae, atque ita parum asperfae sunt, ut mediocriter mandi pos-

(76) Codex: ἀτρυφένος.

(77) Rasarius videtur voluisse, ἀτρυφός. Sed mox est, τροφώδης.

(78 a.) Forte interponendum: καὶ ὁμοία. χρυσώπος est in opusc. myth. Galei p. 225. Memorantur etiam pisces χρυσώπιδες.

(78 b.) Forte: παρ' αἰγιαλοῖς. Fabric. παραιγιάλοι.

(79) Rasarius forte voluit, δὲ ἀμεμπτός, aut, ἀδιάμεμπτος.

(80) v. Dioscor. IV, 94. p. 281. Hic pag. 18. est ἀκαλήφρας.

(81) Forte, πληθεῖσαι. Rasarius videtur maluisse, πλυνθεῖσαι. Mox fortasse, συσφαῖσαι. Fabric. πληθεῖσαι.

δι' ὀβελῶν ἢ καρφῶν ἐπὶ ἀνθράκων μαλακίᾳ
ἢ κληματίνων, ὥς ἐνεργῶς 82) ἄρα διαμ. μετὰ
γλυκέος δὲ, ἢ οἰνομέλιτος ἀναποιῆσαι γεῦσιν,
εὐπεπτοὶ καὶ εὐέκκριτοι αἱ δ' ἐν γλυκεῖ καὶ
ἐλαίῳ ἐψώμεναι μετὰ τῆς ἄλλης ἀρτύσεως, τὸ
μὲν ὀλιγοπρὸν καὶ ὀλιγομὸν φυλάττασι· πλῆσι-
σι 83) δὲ οὖσαι καὶ διόσπεπτοι, τὴν κοιλίαν
ἐναχαλᾶσι μᾶλλον.

Π ε ρ ῖ ὁ σ ρ α κ ῖ ω ν.

Βαλάνων μὲν ἄρισται, αἱ θερίας 84) λαμ-
βανόμεναι, ἐπιτήδεια πρὸς βρωσίν, αἱ γίνονται,
ἔπου ἐπιμίγνυται γλυκὺ ὕδωρ· τρέφιμοι δ' εἰσὶ
καὶ γλυκεῖς. πλέον δ' εἰσὶν, ἐντρεφόμεναι πέ-
τραις. ἡδίσται γὰρ αἱ τρεφάδεις, 85) εὐλέανται,
86) πολύχυλοι, πρὸς κοιλίαν μάλα ξιν ἐπιτή-
δεια, σωμαχῶ προσήνεες, εὐστομον, ἀπαλαί,
κνητικαὶ οὖρων, τὸν 87) χυλὸν αὐτῶν ἀπλοῦν
ἀμεταποίητον τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν ἐστὶ
διαχωρητικόν. αἱ δὲ μὴ ἐν πέτραις, δριμύται καὶ
φαρμακῶδεις, δραστικαὶ κοιλίας πλέον, ἐλάττω
δὲ τῶν οὖρων. Γλυκυμαρίδες 87) προσφέρουσι
τῶν τραχέων μειονεκτεῖ δὲ τῶν πελωρίδων. εἰσὶ δὲ
διακριτικαὶ σωμαχοῦ. σκληρὸν δ' ἔστι αὐτῶν τὸ
παρεκῶδες, οὐ μὴν ἄτροφον οὐρητικώτερον δ' εἰσὶ

sint, et affatione concretæ, aut veru-
bus, aut furculis super carbonibus ma-
luæ, aut sarmentorum, ut valenter sol-
vant. Cum passio autem, aut vino mul-
so gustum excitantes facile concoquun-
tur, facileque excernuntur. quæ vero
ex passio et oleo elixantur cum alio et-
iam condimento, id quidem servant, ut
lubricæ sint, atque attrahant. sed et
explent, et difficulter concoquuntur,
et aluum magis relaxant.

De testæ opertis.

Glandes optimæ sunt, quæ aestate
capiuntur, aptæ, ut eis vescamur.
quæ quidem exoriuntur, ubi aqua dul-
cis mari admiscetur. nam et alunt, et
dulces sunt. plerumque autem in petris
educantur. Suavissimæ enim sunt
quæ alunt, friabilesque sunt, multum-
que succi faciunt, et ad aluum molli-
endam accommodatæ: et stomacho ido-
neæ, ori gratæ, teneræ, et urinam
cient. succus earum simplex confici non
potest. at ius decoctarum ad excretio-
nem valet. quæ vero in petris vitam
non degunt, acres sunt, et medicamen-
ti facultatem prae se ferunt. et plus
ventrem citant, quam urinas moveant.
glycymerides præstantiores sunt trachi-
bus, inferiores autem peloridibus. hæ
namque stomachum disgregant. earum
caro dura est illa quidem, sed non ex-

(82) Syllabæ ex inscriptum α, id est, ἐνεργῶς. Paulo post Fabric. ποιαναποιῆσαι.

(83) Hoc non intelligo. Forte, πλῆσιμι, a πλῆσιμος, quo utitur Gregor. Nyss. T. I. p. 796. Fabric. πλῆσιμοι.

(84) In margine, θέρους.

(85) Fortasse, πετρώδεις.

(86) Α λαίειν, quod satis notum est vel ex Xenophontis memorabilibus Socratis et aliis pluribus.

(87) Hæc ita dissoluta sunt, ut aliter copulanda sint, si sensum extorquere velis.

μᾶλλον τῶν πελωρίδων. οἶμαι δὲ καὶ 89) ἐφθᾶν
 σκληροποιούντα. ἐψηθεῖσαι δὲ καὶ ἀτρυθεῖσαι,
 εὐσομοὶ εἰσι. γίνονται δὲ καὶ γένη πελωρίδων
 καὶ χηνῶν. 90) διάφοροι δὲ, ποικίλαι καὶ εὐρυ-
 ύλαι, ὡς αἱ ἐν Δικαιαρχείᾳ, ἐν τῷ Λουκρίνῳ
 λάκκῳ 91) καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τῷ λιμένι. γλυ-
 κείαι γὰρ καὶ εὐχυλοὶ. αἱ δὲ ὑπὲρ Φάρον καὶ
 τὸν Διολκον, τὴν τε γέφυραν, καὶ τὴν νῆσον,
 ἐπιμήκεις, τραχεῖαι, βαλάνοις τοικυῖαι δρυῖναις,
 ἐμφερῶς 92) φήγοις τὸν ἐχθρὸν φερόμενοι. λευ-
 καὶ δ' εἰσὶ καὶ σκληραὶ καὶ δριμύειαι. Κτένες
 κράτιστοι, οἱ εὐμεγέθεις, κοῖλοι, τὴν χροῖαν
 μελάντεροι. ἀκμάζουσι δ' ἥρος καὶ θέρος. τό-
 τε γὰρ αὖξονται μάλιστα πρὸς σελήνην. διάφο-
 ροὶ δ' οἱ ἐν Μιτυλίῃ πάντων, μεγέθει, φύσει,
 εὐχυλίᾳ. Φέρει δ' ὁμοίους τούτοις ὁ Ἰόνιος κόλ-
 πος κατ' Ἰλλυρίδα καὶ Τυρρηνίδα καὶ Σάλωνας
 93) καὶ Λάτιον. Φέρει δὲ καὶ Χίος, καὶ συ-
 χινὰ τῶν νήσων, καὶ Ἀλεξάνδρεια. Ὁ δὲ Πόν-
 τος, Φέρει μὲν πολλοὺς, βραχεῖς δὲ καὶ δυσαν-
 ξεῖς. γλυκεῖς δ' εἰσὶ καὶ εὐπεπτότεραι τῶν ὀ-
 σρέων. διαχωρητικοὶ δ' εἰσὶ μετ' ὄξους, καὶ
 ὄπου, διὰ τὸ ποσῆς 94) γλυκύτητος μετέχειν,
 ἣν ἀποβάλλουσιν ὀπτώμενοι. ὁμοίως δὲ καὶ λείοι
 λύουσι κοιλίαν. καὶ ἂν παλαιοὶ ᾧσιν ἢ νηροί.

pers alimenti. et urinam magis, quam
 pelorides cient. affatae autem, mea
 quidem sententia, indurescunt. elixa-
 tae vero et conditae ori sunt gratae.
 Ex genere peloridum sunt hiatulae
 diversae autem sunt, atque variae,
 et longae, ut Dicaearchiae in Lu-
 crino lacu: et Alexandriae in portu.
 sunt enim dulces, et boni succi. quae
 vero sub Pharo, et Diolco, et pon-
 te, et insula, oblongae sunt, et asperae,
 glandibus quercinis similes: et aequae
 ac phagi echinum producentes. albae
 autem sunt, durae, atque acres. Pe-
 ctines optimi sunt, qui ad iustam ma-
 gnitudinem pervenerunt, cavi, colore
 nigriore. praestant autem vere, atque
 aestate: siquidem eo tempore ad lunae
 incrementum maxime augentur. omni-
 bus autem Mitylenaei antecellunt magni-
 tudine, natura, humoris bonitate. his simi-
 les Ionium mare juxta Illyrida, Hetruriam
 Salonas, et Latium producit. Iam ve-
 ro et Chios, et vicinae insulae, item
 quae Alexandria huiusmodi pisces ferunt.
 Pontus vero multos fert, sed minores
 et qui aegre augeantur. dulces sunt, ac
 facilius, quam ostrea concoquuntur. ex
 aceto sumti ad excretionem accommo-
 dantur. et cum ex polca coquuntur, dul-
 citudinis participes sunt, quam affando
 deponunt. pari quoque modo contriti
 alium solvunt, idque, sive recentes, sive

(88) Rasarius maluit, γλυκμερίδες, quod nec mihi absurdum videtur.

(89) καὶ in margine additum. Rasarius: affatae id est, ὀπτᾶι. Id loco οἶμαι habet Fabric. Probo Rasarium

(90) Rasarius: ex genere peloridum sunt hiatulae. χηνῶν ergo voluit. Forte legendum: πελωρίδων
 οἶον χηνῶν.

(91) In marg. αἱ ἐν τῷ. Malim ergo: καὶ αἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν τῷ λιμένι, aut, αἱ ἐν τῷ ἐν Ἀλεξαν-
 δρείᾳ λιμένι.

(92) In marg. ἐμφερῶς. Mox debet saltem esse, ἐχθρὸν φερόμεναι.

(93) Stephanus discrimen facit inter σάλωνα et σαλώναι.

(94) Ita ex correct. Antea erat πόσῆς, ὄπου et ὀπτώμενοι non conveniunt inter se. Forte, ὀπου. Videtur
 paullo inferius.

ἐλίγον 95) ὅ εἰσι κινητικοὶ τῶν οὐρανῶν. οὐκ εὐ-
 φθαρτοὶ οἱ 96) πυξίζοντες, καθάπερ τὰ ὄστρεα.
 κρείττω δὲ οἱ ἐφθοὶ τῶν ὀπτῶν πρὸς τὸ ὑπα-
 κτικὸν τῆς γαστρὸς· οἱ δ' ὀπτότεροι, ἀχυμότεροι,
 δυσέκκριτοι δέ. Ὑποληπτέον δ', ἐλάττους 97)
 ἔχειν τὸ ἄτοπον τούτοις ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὄστρε-
 αῖς ὀπτωμένους, εὐτροφωτέρους, καὶ ταρ-
 ατικούς ἦγτων. εὐτοιώτεροι 98) δὲ ὀπτοί, κατα-
 ρανθέντες 99) ἀκράτως, εὐσομοί, εὐπεπτοί,
 προκριτέοι τῶν ὄστρεακίων. καὶ οἱ ταριχευόμενοι
 δὲ κοιλίαν 100) οὐ ταράσσουσι. τηροῦσι δὲ τὴν
 φυσικὴν γλυκύτητα ἐν ἄλλῃ μένοιτες. οὐρητι-
 κοὶ δ' εἰσιν. εἰσὶ δὲ οἱ λευκοὶ καὶ πλατεῖς γλυ-
 κύτεροι. σκληροὶ δὲ οἱ λευκοί· οἱ δὲ πυρροὶ βρω-
 ματώδεις καὶ οὐρητικοί· οἱ δὲ ποικίλοι, μέσοι,
 καὶ τὰς 1) αὐτῶν ἐμφέρεται φυκίοις. ἰδίᾳ
 δὲ δοθέντα, δύσπεπτα μὲν, οὐρῶν δὲ κινητικά.
 ἐδιόμενοι δὲ οἱ κτένες ἐπαρκοῦσι τοῖς ἑυπαρά
 καὶ ἐσχαρωμένοι περὶ κύστιν ἔχουσιν ἔλκη, ἀπο-
 καθαίροντες. Κήρυκες σκληρότεροι μὲν εἰσι πορ-
 φύρας, παρὰ μέγεθος δὲ καὶ τόπους διαφέρου-
 σι. τρισσῶς δ' ἔχουσι δυνάμεις, τοῦ τε 2) ὀ-
 στράκου, καὶ τραχήλου, καὶ μήκωνος. ἡ δὲ γὰρ
 ψαφάρα ἐστίν, ἰχθυώδης, σατική κοιλίας, καὶ
 πλέον, εἰ ὀπτηθεῖ. ἀντιπρακτικωτέρα δὲ ἡ

vetusti fuerint. parum autem urinam
 cient. qui buxei coloris sunt, sicut o-
 strea, non facile corrumpuntur. elixi sunt
 affatis ad alvum subducendam aptio-
 res. quique magis affati sunt, minus
 succi habent, et difficulter excernuntur.
 Existimandum quoque est, eos, qui in
 suis testis affantur, minus eos perturba-
 re. valentiores autem affati sunt. quique
 expurgati plane, pureque fuerint, ii
 grati ori sunt, et facile concoquuntur.
 et testaceis anteferendi sunt illi, qui
 sale conditi sunt: nec admodum per-
 turbant. nativam autem dulcedinem in
 muria conservant: et urinam movent.
 ac candidi quidem et lati sunt dulcio-
 res. atque albi sunt duri. rufi vero
 sunt virosi, et urinam cient. varii au-
 tem, medii sunt, et eorum aliqui fucis
 sunt similes. qui per se dati, difficulter
 concoquuntur, et tamen urinam mo-
 vent. assumti vero pectines remedio
 sunt iis, quorum vesica ulceribus for-
 didis, et crustam habentibus vexatur:
 siquidem ea expurgant. Buccinae sunt
 duriores purpura. et magnitudine ac lo-
 co differunt: triplicesque vires habent
 testae, colli, et excrementi in testa con-
 tenti. nam scabra substantia piscis al-

(95) Codex, ὀλίγω. Paullo post Fabric. ὀπτῶμενοι, loco ὀπτότεροι.

(96) A πυξίος, buxus.

(97) Forte, ἐλάττων, et mox, τοὺς loco τούτοις. Paullo post, ἦγτων.

(98) In marg. εὐσώμότεροι, quod probō.

(99) Rasarius voluit, καταρθέοντες. Istud est loco, καταρθέοντες, ab καταρθέον. ῥάινει est pag. 22.
 Fabric, καταρθέοντες. Loco ἀκράτως, forte ἀκράτω, nimirum ὄνω. Mox codex, προκριτάθι.

(100) Ita in margine. In textu fine sensu: καὶ λίαν.

(1) Loco horum, in margine notatur τοῖ et, ταδ, praeterea φύσις et δ', sed duo postrema rursus deleta.
 Rasarius videtur coniecisse: καὶ τινες αὐτῶν ἐμφερεῖς. Fabric, ποσὰ δὲ αὐτῶν ἐμφερεῖς.

(2) Mira mihi h. 1. videtur interpretatio Rasarii et abhorrens a Graeco.

ἐφθί· οἱ δὲ τράχηλοι αὐτῶν λύουσι κοιλίαν. δύσπεπτοι δ' εἰσὶ. χρεὶ δὲ διὰ νάπυος, ἢ ὄζους, ἢ ὀποῦ, ἢ πεπέρεως ἐπανορθοῦσθαι αὐτοὺς ἐσθιομένους. τὸ δὲ ἀπ' αὐτῶν ὕδωρ, διαχωρητικὸν κοιλίας, θερμὸν γενόμενον. σὺν δὲ τῇ μήκωνι ἐψώμενον, κισθρότερον καὶ ἰχθυῶδες. ὅλοι δὲ καθεψηθέντες, σατικώτεροι, καὶ διψώδεις γίνονται. ἔνιοι δὲ ἐψήσαντες αὐτοὺς, λεάνουσιν, ἐμπερὶς ἀκαλήφαις ἀρτύοντες, γίνονται εὐσομοί. ἀνατολικῆς 3) δὲ σελήνης, πλήρεις· λεπτοὶ δὲ θέρους εἰσὶν. πορφύραι δὲ, αἱ μέζους, σκληρότεραι, καὶ τοῖς ἑαυτῶν δέρμασι μετρίαν 4) διαφορὰν ἔχουσιν. τράχηλοι μὲν γὰρ δυσκατέργαστοι, δυσδιαχώρητοί τε καὶ δύσφθαρτοι, εὐτέμαχοι, ἐλιγόχυμοι, μόλις διαλυόμενοι τῇ μασίσει· 5) οἱ δὲ πυθμίεις ἢ μήκωνες, μαλακοὶ, εὐκατέργαστοι, διαχωρητικοί, ἰχθυωδέτεροι, διουρητικοί, ἰδρωτικοί, σιελιοποιοί· πλεονάσαντες δὲ, χολερώδεις, ναυτιώδεις, μελάνων ἀπολαυστικοί. 6) τὰ δὲ κολούλια 7) ἢ κορύφια τῶν ὁμογενῶν, ὅποσα 8) εἰσὶν ἐπιτηδεύματα ἢ προσφορὰ αὐτῶν, 9) ἐψήσει καὶ ὀπτῇσι. χυμὸν ἀνίσχιν 10 a.) εὐσομον, εὐσόμαχον, κοιλίας ἐπαγωγόν, γλυκύν, 10 b.) κινητικὸν οὖρον· μικρὸσαρκος, 11) ἀνάλογον κο-

vum fistit, ac praecipue, si affetur. contra magis facit elixa. collum earum alvum solvit, difficulterque concoquitur. idcirco ex sinapi, vel aceto, aut liquore, aut pipere corrigere ipsum debent, qui eodem vescuntur. aqua denique, quae ex eis emanat, calefacta ventrem subducit. cum eo vero excremento, quod testa continetur, cocta, magis gilva fit, et piscis qualitatem praefert. si vero totae decoquantur, maiorem fistendi vim habebunt: et fitim afferent. quidam vero eas elixantes laevigant, et aequae ac urticas condiunt: fiuntque ori gratae. Luna exoriente plenae, et aestate graciles. purpurae maiores, duriores sunt: et earum coria mediocriter corrumpuntur: colla difficulter conficiuntur, aegre secedunt, aegreque corrumpuntur. aptae stomacho, pauci humoris sunt, vix mandendo dissolutae: fundum vero aut earum excrementum, facile conficitur, facile secedit, maiorem piscis facultatem affert, urinam ciet, fudorem movet, sputum creat. si quis eo largius vescatur, bilem, nausamque facit, et atri humoris copiam gignit. partes autem ad caudam pertinentes, aut extremitates earum, quae

(3) De hoc dubito. Forte ἀνατελλομένης μὲν, addito nomine alicujus fideris.

(4) In margine: διαφορὰν.

(5) Alibi legitur etiam μόσσησις. Sic est etiam, ἀκαλύφη et ἀκαλήφη, quod paullo ante occurrit.

(6) In margine: ἐπιπολαστικοί. Neutrum placet. Forte, ἐπισκευαστικοί, aut contra, ἀποσκευαστικοί, seu, ἀποπαυστικοί.

(7) Rasarius in mente videtur habuisse, κολούρια.

(8) Syllabae δῆ, aliquis inscripsit α.

(9) Post αὐτῶν, in margine additur: ὡμων τε καὶ σκευασῶν, quae minime contemnenda videntur. Habet et Fabric.

(10 a.) Ita ex correctione. Antea εὐσοχον, quod absurdum est. Iste scriba negligens terminationem occupavit ex proximo εὐσόμαχον. Mox conjicio, κοιλίας ἐπαγωγόν.

(10 b.) Rursus ex correctione, antea γλυκύν, quod ingeniose reddidit Rasarius.

(11) In marg. ἀνάλογον. ἀναλογεῖν est, similem esse, quod notum est. Fabric. μικρὸσαρκοι ἀνάλογον, i. e. ἀναλόγως.

χλίας. ἀπεργάζεται δὲ καὶ σόματος εὐωδίαν. πρὸς ὀνοποσίαν δὲ ἄθεται, ζεσθέντα τροφίμα, ὅπτα δὲ, σκληρά· ἢ δὲ μήκων αὐτῶν σαπικώτερα, τρόπον κηρύκων. Κοχλίας, σκληροί, δυσκατέρ-
 γαστοι. τὰ δὲ τούτων εἶδη, τὸ μὲν ἐπίμηκες, ὅ-
 τω 12) καὶ σάλπιγγος δίκην ἐμφυσῶσι· τὸ δὲ
 τρογγύλον, ὃ τούλαιον 13) ἀναχέουσι· τούτων
 δὲ, οἱ μὲν ὑπερμεγέθεις, ἄβρωτοι, διὰ τὰ βρο-
 μῶδες, καὶ σκληρὸν καὶ χοληρικόν, πολὺσαρ-
 πόν τε καὶ κητῶδες· τῶν δὲ βραχέων ἐνίους προσ-
 φορὰ πέθει μετ' ὀξυμέλιτος ἢ χλωρῶν, τη-
 γάνου 14) τε μετ' ὀξυπεπέρεως. 15) οἱ δὲ
 πενταδάκτυλοι, ὀξυπύθμενοι τε τῶν ἄλλων 16)
 κληζόμενοι. ἔλικες ἢ ἀκτινοφόροι, ἀσαρκότεροι
 μὲν εἰσι παρὰ τοὺς ἄλλους κοχλίας· πλήσμιοι
 δὲ καὶ ἐπιπολαστικοί. προβρεχόμενοι δὲ ὅπτοι
 17) καὶ ὅξει πρὸς βρωσιν ἐπιτηδεότεροι ἐκτα-
 ράξαι κοιλίαν. Ἀνεφθοι κοχλίας πάντες. Θα-
 λάττιοι τοὺς τροχήλους 18) γλυκυτέρους ἔχου-
 σιν. εἰσὶ δὲ ψαφαροί, εὐχυλοι, δύσφθαργοι,
 κοῦφοι παρὰ τοὺς χερσαίους· ἰσχυρότεροι γὰρ
 καὶ μαλακώτεροι πρὸς ἔκκρισιν, εὐωδέστεραι, εὐ-
 σόμαχοι κατὰ τοὺς πυθμένους. κοχλίας, δύσ-
 πεπτοι, παραφρακτικοὶ 19) ὅξει καὶ ὁπῶ ἢ α

eiusdem sunt generis, quae turbinatae
 sunt, omnium sunt aptilissimae: earum-
 que usus elixando, et affando humorem
 ex se emittit, ori gratum, ventriculo
 idoneum, alium subducentem, dulcium
 urinarum motorem. parum tamen car-
 nis facit, ad cochlearum proportionem.
 sed et ori suavem odorem conciliat. ad
 vini potum incommodae: elixatae nu-
 triunt: affatae vero, durae sunt. earum
 excrementum, quod testa continetur,
 fistit more buccinarum. Cochleae durae
 sunt, difficulter conficiuntur. harum
 species sunt hae: teres, quae tubae mo-
 do sufflat: rotunda, quae oleum effun-
 dit. harum quae nimis magnae sunt,
 ineptae ad comedendum censentur, quia
 virosae sunt, duraeque, ac bilem cre-
 ant, et multa eis caro inest, cetaceae-
 que sunt. brevium usus nonnullis placet
 cum aceto mulso, aut cum foliis viri-
 dibus rutae, cum oxypipere. quae vero
 quinque digitorum sunt, et imam par-
 tem acutam habent, quaeque helices,
 aut actinophori nominantur, minus qui-
 dem carnis, quam caeterae cochleae
 habent, sed tamen explent, et super-
 fluunt. at praemadefactae, et affatae,
 ex aceto sumtae, accommodatiores sunt.
 ac cochleae omnes incoctae ventrem
 perturbant. marinae vero vertices ha-

(12) Fabric. οὕτω.

(13) Codex: τούλαιον Mox βρωμῶδες. Superius βρωμώδης et βρωματώδης.

(14) Πηγάνου voluit Rasarius, ut ex ejus interpretatione colligo. Paullo ante malim: ἐνίους ἢ προσφορὰ ἐν ἡθεί.

(15) Hoc non inveni, sed facile intelligitur, quid sit, nimirum, piper cum aceto.

(16) Forte, ὑπ' ἄλλων δὲ κληζόμενοι. ὀξυπύθμενοι ita est, ut apud Demetr. Phaler. p. 73. Galen. in Gloss. p. 94. In lexico Herodoteo, pag. 106. est, ὁπύθμην. Pisces plures prius, ut equidem credo, ignotos hic memorat. πλήσμιος superius etiam adhibuit.

(17) Hic et deniceps quaedam turbata sunt.

(18) Rasarius: τροχήλους.

(19) Hic in margine stellula est, tanquam nota defectus. Fabric. ποιῶ ἢ α

ποιῇ ἐδιόμενοι, ἔτι δὲ εὐζώμα. Λεπάδες 20) βραχεῖαι εἰσιν, ἐν τισι 21) μείζους, ὥς ὁξέων δοκεῖν μὴ ἐναλλάττειν μέγισται δ' ἐν Ἰνδικῇ, ὥς καὶ τὰ ἄλλα πάντα. σκληροὶ δ' ἄλλως καὶ λιγόχυμοι, δυσκατέργαστοι δὲ καὶ δυσέκκριτοι ἐφθὰ δὲ συναρτυόμεναι εὖσομοι μύακες, 22) αἰλμυροὶ, βρομώδεις· βοηθοῦντες δὲ ὅπῃ κυρηναϊκῶ, πηγάνω τὲ καὶ ὄξει. ταρακτικοὶ δὲ κοιλίας καὶ διουρητικοὶ οὐκ εὖσομοι, δύσπεπτοι, ἐμφρακτικοὶ παχέος αἵματος, φλέγματος δὲ γόνιμοι, καὶ μᾶλλον οἱ πρόσφατοι. διὸ κατεργαστέον αὐτοὺς τοῖς δριμέσι, νάπτει, εὐζώμα. 23) ὅπτοι δυσδιαχώρητοι, πολὺδιψοι, βαρεῖς· οἱ δὲ ἐψηθέντες καὶ τριβέντες καὶ ἀρτυθέντες 24) ἥττους τοὺς βρομώδους τὰ ἰσαποιοῦσι τοῖς τρομβώδεσι. 25) μῦες, καὶ στρογγυλότεραι μὲν εἰσι μυῶν· 26) μικρότεραι δὲ καὶ δασεῖαι, ὁσρακὰ τε καὶ λεπτὰ φέρουσιν, τὰς σάρκας τε ἀπαλότεραι καὶ γλυκύτεραι, τοὺς χυμοὺς διαφορώτεροι, 27) οἱ αὐτοὶ ἀτροφώτεροι, δηκτικοὶ σώματος, καὶ φάρυγγος ἀναδάκνοντες τὴν κατάπασιν, 28) καὶ τὴν φωνὴν δασύνοντες ἢ ἀποκόπτοντες τῶν πολλοῦς φαγόντων. ξηρεῖς τὲ

bent dulciores. suntque tenerae, boni fucci, difficulter corrumpuntur, leves comparatione terrestrium: valentiores enim et molliores ad excretionem censeantur, suaviorisque odoris, et ima eorum pars stomacho idonea. cochleae porro aegre concoquuntur: cum aceto vero et succo aperiunt: ut, qui eis vescuntur, pingvescant. ac cum eruca etiam comeduntur. Lopades minutae sunt. in quibusdam vero locis sunt magnae, ut ab ostreis non absimiles videantur. maximae in India, sicut caetera omnia, nascuntur. caeterum durae, et pauci fucci, difficulterque conficiuntur, et excernuntur. coctae autem conditae sunt gratae ori. Murices falsi, virosi. eis succurritur liquore cyrenaico, ruta, et aceto. ventrem turbant. urinam cient. ori non grati, concoctu difficiles. obstruunt crasso sanguine. pituitam gignunt, et magis adeo recentes. idcirco parandi sunt cum acribus, ut sinapi, erucaque. affi difficulter sedunt. magnam sitim inuehunt, gravant; elixati, contriti, et conditi minus virosi sunt. sed eadem, quae turbinati, faciunt. mures rotundiores quidem sunt muricibus, sed minores, et hirsuti: testamque tenuem se-

(20) λέπαδες, Cod.

(21) Rasarius addit: δὲ τόποις.

(22) Vide Erotianum p. 52. in χηραμίδα, et Galen. in Glossis p. 94. in σκαφίδα.

(23) v. Dioscori. II, 170. p. 146.

(24) Ita omnia ad litteram in Codice. In margine est, ἥττον, et in fine, τρομβώδεσι. Legendum videtur: ἥττον βρομώδεις, τὰ ἰσα ποιοῦσι τοῖς τρομβώδεσι. τρομβώδης memoratur quidem, sed sine auctoritate. Apud Aristot. hist. anim. IV, 4. legitur: στρομβωδῶν, et, quod idem est, στρομβωδῶν.

(25) Immo, στρογγυλότεροι, sed et mox feminino genere. v. Aelian. hist. anim. 9, 41. καὶ redundat, nisi aliud epitheton exciderit.

(26) Forte, μυάκων, de quibus paullo ante. Mox, post δασεῖαι, addit Fabric. τὰς σάρκας τε ἀπαλότεραι καὶ γλυκύτεραι. Ea hic paullo post adduntur.

(27) οἱ αὐτ. ἀτροφ. leguntur solum in margine. Antea ergo feminino genere dixit, nunc de repente masculino. Arrian. in Indicis p. 337. μύας τὲ ἐσθίων τοὺς θαλαττίους οἱ σφατίζονται, καὶ ὁσρα δὲ, τοῖς σφατίζοντες καλεαμένοις, ὅτῳ τὸ μέγεθος.

(28) Ita ex correctione. A primo scriba sine sensu, κατάπασιν.

κνηθτικοὶ βηχὸς καὶ βραύχης. οὐκ ἀγαθοὶ δὲ οἱ ἀμμώδεις ἢ 29) ὀστρακοεικεραμέων τοὺς τε ἀπὸ τῶν πέτρων 30) ἢ φυκίων. δερμαῖς γάρ. οἱ 31) δὲ ὄστρεα τὰ πελάγια, σπάνια καὶ ἀχρεῖα διὰ τὸ μὴ θεωρεῖσθαι ὑπὸ ἡλίου. γίνεται δὲ 32) μικρομεγέθῃ. πικρὰ δ' εἰσὶ καὶ οὐκ ἐδώδιμα, διὰ τὸ δηκτικὸν τῆς κοιλίας. χαίρει γὰρ ἐπικρινάμενον 33) γλυκέσι κράσει, γλυκυχύλους προσαύζων σάρκας. διὸ κάλλιπα κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ νεύλου ἐν αἰγύπτῳ καὶ ἐν ἑφέσῳ κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοὺς 34) καῦστρίους ἢς καταβόλους τιθέντες, ὡς σπέρματα, καὶ αὖξεται. Ἐαρι δὲ ἐμπίπλυνται, παχυνόμενα λευκῷ χυμῷ γαλακτώδεα. πάλιν 35) βρεντήσιον, ταρακῶνα, ναρβῶνα, δικαιοαρχίαν, λουκρίνῳ λάκκῳ, χελιδονίας, λευκάδα, ἄκτιον, λιβυκοὺς κόλπους. πελωρίδες ἢ μελαινίδες κάλλιπα, αἱ ἐμφερεῖς ὀστρεοῖς, ἐν τέλμασιν, ἰλύϊ τε βορβορώδεϊ, ὅπου μίγνυται ὕδωρ γλυκύ. αἱ δ' ἐν βυθῷ, σπάνια καὶ ἀηδέστερα. ταύταις χρεῶ καὶ ἐξωμοποιημέναις πρὸς λύσιν κοιλίας χρησίμως. πεπτικά δ' εἰσὶ, διαχωρητικά μετρίως. Αἱ δὲ πίννα, τόπων μὲν ἕνεκεν, ἐπιτήδαιοι, αἱ ἀπαλαί, εὐτροφοί, ἐκ τῶν τεναγῶ.

runt. caro magis tenera est, ac dulci-
or: fucci magis varii. minus etiam nu-
triant, os mordicant, faucium deglutio-
nem convellunt: vocem condensant, aut
abscindunt. qui large eis vescuntur,
tuffes ficas, et raucitates eis excitant.
arenosi vero boni non sunt, vel qui in
fictilibus figulorum, vel in petris, vel
in alga nascuntur. sunt enim acres. o-
strea vero pelagia rara, et inutilia sunt.
quia ea sol non aspicit. et exiguae ma-
gnitudinis sunt, amaraque sunt, nec
esculenta, quia ventrem mordicant.
gaudent dulci temperamento immixta,
quod carnes dulces auget. idcirco ad
Nili ostia praecipue in Aegypto, et in
Epheso ad Caistri ingressum inclusa, ut
semina ponunt, et ita crescunt. Vere
igitur crassescunt expleta albo humore
et lacteo: praeterea Brundusii, Tarra-
cone, Narbonae, Dicaeachie, in Lu-
crino lacu, Chelidonia, Leucade, Ac-
tio, et Lybico sinu idem fit. pelorides
vero, aut melaenides optimae sunt, quae
similes sunt ostreis in stagnis, et limo-
sis paludibus, ubi aqua dulcis immisce-
tur. quae vero in fundo degunt, cum
rarae sunt, tum vero etiam insuaviores.
his accommodate utere ex iure condi-
tis ad alvi subductionem. adiuvant con-
coctionem. mediocriter fecedunt. Pin-

(29) Nihil proficitur, etsi corrigatur ὀστράκοις κεραμέων. Mox etiam constructio ab οἱ transit ad τοὺς

(30) Α πέτρος. Vulgo πέτρα, πετρών.

(31) Sic, loco τὰ.

(32) Forte, μικρὰ μεγέθει, aut, μικρομερῇ, aut, μικρομελῇ.

(33) Interim conjicio: ἐπικρινάμενα — προσαύζουσι.

(34) In marg τοῦ καῦστρίου. Apud Steph. de Urb. in καῦστριον, lego, καῦστρου ποταμοῦ. Vide et-
iam Eustath. ad Dionys. Perieg. versum 837. Forte mox legendum, τίθεται. ὁ κατάβολος non memi-
ni legere, sed τὸ κατάβολον. Videtur autem notare id, in quo aliquid deponitur et servatur.

(35) Forte, κατὰ βρεντήσιον, ταρβῶντα. Mox, ἐν λουκρίνῳ.

(36) Codex: πανοφύλακος. v. Aristot. hist. anim. 5, 15.

δῶν λαμβανόμεναι, καὶ ἐκ τῶν ἐπικριναμένων
 γλυκεῖ ὕδατι καὶ ἀκύμονι, τῷ μὴ βλάπτειν
 πρὸς τῶν κυμάτων, ἀπαλὰ μένουσιν. οἱ τε πιννο-
 φύλακες, 36) κοινωνοῦντες τῆς τροφῆς, ἐν τοῖς
 γαληνιζομένοις εὐαγεῶσι 37) τῇ πίνῃ, καὶ
 μᾶλλον ὑπὸ τοῖς πετρώδεσι καὶ 38) πιννάδεσιν
 ὑπεσκάσιν. μεγέθους δ' ἕνεκεν αἱ μικραὶ τῶν
 μεζίων ἀπαλώτεραι. Ὡς δὲ ἐκείνης καὶ
 θέρει ληφθεῖσαι τῶν κατὰ τὰς ἄλλας παρὰ
 μέγα διαφέρουσι. πρὸς γὰρ τῇ εὐτροφίᾳ, καὶ
 γλυκεῖα εἰσι. τῆνικαῦτα γὰρ γίνονται. μεγέ-
 θους δ' ἕνεκεν, αἱ μὴ μεγάλας κρείττους· αἱ δὲ
 μέσαι, μαλακὴν, λευκὴν, γλυκεῖαν ἔχουσι σάρ-
 κα. τράχηλοι μὲν γὰρ αὐτῶν, σκληροὶ, δύσ-
 πεπτοι, δυσδιαίρετοι, δύσφθαργοι. τό, τε σῶ-
 μα τῶν τραχήλων εὐφθαρτότερον ἔχουσιν.
 ἐψῶνται δὲ γλυκελαίῳ, μέλιτι καὶ οἶνῳ ὁμοίως.
 καὶ τῶν ἐξ ὕδατος ἀνεζεσμένων μετὰ νάπυος,
 ἔξω τῶν 39) κογχυλίων φύσεως, ἢ χρησίμους.
 ὅπται δὲ σκληρότεροι τῶν ἐφθῶν, καὶ μᾶλλον
 αἱ τῷ οἶνῳ ἐξέσμεναι. ἄμεινον δὲ ὅπου καὶ ὄξους,
 ἢ νάπυος. τῶν δ' ἐν οἶνῳ καὶ ὄξει βραχεῖσιν
 ἀπαλωτέρα ἢ σάρεξ, φουσώδης δὲ. στρόμβιοι δὲ
 σκληροὶ, δυσκατέργαστοι μᾶλλον 40) δὲ τῶν
 ὠτίων μείζους. μετὰ νάπυος δὲ καὶ ὅπου πρόσ-
 φοροι, 41) λειοτριβηθέντες ἐν ὄξει. Σωλήνες ἢ

nae locorum causa aptae sunt. tenerae-
 que bene alunt: ex lutulentis locis ca-
 ptae, et in quibus aqua dulcis et tran-
 quilla miscetur, quia ab undis non offen-
 duntur, tenerae permanent. Pinophy-
 laces vero, qui sunt eiusdem alimenti
 participes, titillantes ac pinnae admo-
 nentes, pinnae consulunt, atque au-
 xiliantur. ac potius in lapidosis et
 pinnis affuetis locis morantur. ma-
 gnitudinis autem causa pinnae mino-
 res sunt magis tenerae, quam ma-
 iores. Verno autem tempore, atque ae-
 stivo captae longe excellunt iis, quae
 alio tempore capiuntur. nam praeter-
 quam, quod bonam alimoniam dant, dul-
 ces etiam sunt: cum tunc oriantur. et
 magnitudinis ratione, quae non magnae
 sunt, aliis praestant. mediae carnem
 habent mollem, albam, dulcem. earum
 dura sunt colla: concoctuque difficilia,
 et quae aegre dividuntur, et aegre cor-
 rumpuntur. sed earum corpus facilius,
 quam collum, corrumpitur. elixantur
 oleo dulci, melle, similiter et vino.
 quae vero ex aqua elixantur, iis prae-
 ter naturam conchularum, ex sinapi
 vescimur. affae duriores sunt elixis: et
 praesertim, quae vino parantur. praestat
 enim eas ex liquore, aceto, et sinapi
 parare. at earum, quae in vino et aceto
 maduerunt, magis tenera est caro, sed
 flatum ciet. Strombi vero duri sunt,

(37) Sic, et in marg. εὐαγεῶσι. Forte, συναγεῶσιν. Fabric. ληνιζομένοις εὐαγεῶσι. Idem hic versu 1.
 habet ὁπτῶν, loco, ἐκ τῶν. Nihil efficitur, si quis etiam conjiciat: ληνιζομένοις ἐπαγεῶσι. Cum de
 diversis locis hic sermo sit, ληνιζοῦσι possit etiam occurrere.

(38) Forte, πηλώδεσιν ὑφεσκήκασιν. In Codice syllabae *εα* inscriptum η. Mox, post ἄλλας, addiderim *ωας*.

(39) Forte, κογχυλίων.

(40) S.c. Forte δ' ἐκ.

αὐλοὶ ἢ δόνακες, ἄρρενες δ' εἰσὶ καὶ θήλειαι, οἱ καλοῦνται ὄνυχες. 42) διαφορὰν δ' ἔχουσι. καθάρια γὰρ εἰσιν αἱ θήλειαι, οὖρον κινητικὰ, ὑγραίνουσι. 43) σκευάζονται δὲ ἀνοιγόμεναι. οἱ δὲ πρόσφατοι καὶ μεγάλοι, μελανοράβδωτοι κατὰ τὴν ἐτερόχρουν. ἄρρενες, ταρακτικοὶ οὖρον ἀλυπότατοι δὲ μετὰ αἰῶν καὶ ὄξους· μοχθηροὶ δὲ καὶ ἐπιπολαστικοὶ μετ' ἐλαίου καὶ αἰῶν ληφθέντες, ἐμπερῶς τευθίσσι πρὸς ποτὸν 44) παρασκευάζονται. κρεῖττοι δ' οἱ μείζους καὶ παχύτεροι, ὅποιοι. οἱ δ' ἐλαχίστοι, γλυκεῖς. γλυκύτεραι δὲ θήλειαι εἰσι μονόχρουν. ἀκμάζουσι δὲ θέρους· ταραχθεροὶ δὲ ἀνθήεις. Τήθεα 45) γίνονται ἐν βορβόρῳ καὶ φυκιφόροις ἀκταῖς· εὐρίσκεται δ' ἐν βρύοις καὶ πράσοις 46) καὶ φυκίοις. εἶκε φυτῷ θαλαττίῳ μύκητι. 47) δυσέκρυπτον δὲ ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει 49) ποιότητα. μάλισα δ' αὐτὰ δερματώδη, ἀκατέργασα εἰσιν. ἐπαρκεῖ δὲ τοῖς νεφροῖς, ἢ σόμαχον κακουργουμένοις, καὶ τενεσμώνδεσι, καὶ ἰσχιαδικοῖς τε 50) τῆς ἀνω κοιλίας μετὰ πηγάνου διδόμενος. τέμνεται δὲ καὶ πλύνεται, 51) ὅπῃ τε κυρηναϊκῶ καὶ πηγάνῳ, ἄλμῃ καὶ ὄξει συν-

aegre conficiuntur. ac magis etiam ii, qui auriculis maiores sunt. cum finapi vero et liquore in aceto laevigati accommodati sunt. Solenes, aut auli, aut donaces, mares ac foeminae sunt, quae ungues nominantur. differunt autem. nam foeminae mundae sunt, et urinam cient: humectant. parantur vero apertae. recentes vero ac magni, quique nigris quasi virgis distincti versicolores sunt, mares sunt: urinamque turbant. sed omni molestia vacantes redduntur sale et aceto parati. at vitiosi, et excrementorum pleni ex oleo et sale sumti, aequae ac loligines ad potum parantur. optimi sunt maiores et crassiores affati. minimi dulces sunt. ac dulciores quoque foeminae unius coloris. vere autem vigent, et florent. sale conditi, infuaves sunt. Tethea in limo nascuntur, et littoribus algae feracibus: inveniunturque in musco, alga, et fuco: similiaque sunt fungo, plantae marinae. praeterea vero qualitatem manui indunt, quae difficulter abstergatur. maxime vere eorum coria non conficiuntur. auxiliantur autem renibus, aut quibus vitiatum est stomachus: et quos tineamus exercet: et coxendicis morbis laborantibus et ventri superiori una cum ruta.

(41) Vide Geoponica. 17, 11. 20, 34.

(42) Plinius. H. N. 32., 11. quem vide.

(43) Forte, ὑγραίνουσαι. Mox legitur, σκευάζονται δὲ ἀνοιγόμεναι, quod mutavi. Mox ad masculinum genus transit.

(44) In Codice, τευθίσσι. Et, loco ποτὸν, in marg. ποταμόν, quod tamen, ut ineptum, iterum deletum est.

(45) Cod. in textu: τῇ θείᾳ. In marg. τηθέα, iunctim. v. Eustath. ad II. π. 747. Alciphro. p. 386.

(46) v. Dioscor. II, 179. p. 149.

(47) Ex ἐρύπτω, ἐκρύπτω, quibus utitur Philo p. 836. Thom. Magist. p. 788.

(49) Forte, πίοτητα, piguedinem. Forte mox, δ' αὐτῶν τὰ δεξιά.

(50) Hic videtur aliquid excidisse. In fine autem scribendum videtur, διδόμενα.

(51) In margine hic additur, καὶ δίδεται.

αετύεται, ἢ μετ' ὄξους, καὶ πρὸ τρόπου, σὺν
 ἡδυσμῶ χλωρῶ. κάλλιτοι 52) δ' οἱ ἐν σμύρνη
 τῆς ἀσίας. αἴγυπτος δ' οὐδ' ὅλως φέρεται. Τελ-
 λίνα 53) ἢ ξιφύδρια διαχωρητικὰ κοιλίας. γι-
 νονται ἐν ἀμμάδεσι χωρίοις, κυμαίνουσιν αἰγία-
 λοῖς. αἱ δὲ ποτάμια μείζους καὶ πολυχυμότε-
 ρα, ὥς αἱ ἐν αἰγύπτῳ· αἱ δ' ἐψηθῆσαι γλυ-
 κῆαι, ὧν ὁ ζωμός λύει κοιλίαν. μεμυκυῖαι δὲ
 αἰὲν πάσσονται, καὶ διὰ τῶν ὀτρύνων ἔλκουσιν
 ἱκμάδα, πλύνονται ψυχρῶ καὶ μετ' ὀξελαίου
 ἢ ἡδυσμοῦ ἢ καὶ πηγάνου ἐδίονται. τοῖς δὲ
 βουλομένοις λύειν κοιλίας, μετὰ λαχάνων λυ-
 τῇ 54) αἰετῶν σκευάζονται. ἀκμαῖαι δὲ βρω-
 θῆσαι ἔαρες κάλλιται. τῶν δὲ χημῶν 55) τὰς
 τραχείας, 56) γλυκυμερίδας ἐνιοὶ καλοῦσιν·
 αἱ δὲ κόγχαι. αἱ 57) κατὰ μήκος ἔχουσιν. ἐλάτ-
 τω δὲ τῶν κατ' αἰγύπτον γινομένων. αἱ κατὰ
 μὲν τὴν τμήσιν τραχύτητας ἔχουσαι προσει-
 κνίας τῶν δρυῖνων βαλάνων, πτελέας. κατὰ
 μήκος τ' εἰσὶ ῥαβδωταί, ἐπαναστάσεις διαφό-
 ρους τῶν ἄλλων ἔχουσαι. αἱ θαλαττίζουσαι δὲ
 τὴν γεῦσιν σκληρόσαρκοι καθεστῆσαι δίδονται δὲ
 τοῖς ἀθροέσι· τὰ δ' ἀπ' αὐτῶν 58) ὕδωρ ἐπι-

Secantur etiam, et lavantur, ac liquo-
 re cyrenaico, et ruta, muria, et ace-
 to, vel ex aceto condiuntur, estque ope-
 rae pretium ea cum viridi menta con-
 ficere. praestantissima vero in Smyrna,
 insula Asiae, nascuntur. Aegyptus vero
 haec non fert omnino. Telinae, five xi-
 phydria aluum subducunt. locis arenosis
 proveniunt, et portubus undis agitatis.
 fluviatiles telinae maiores sunt, et plus
 succi habent. quales Aegyptiae sunt.
 elixatae sunt dulces, earumque jus al-
 vum solvit. clausae vero sale spargun-
 tur, et per testas humorem trahunt.
 frigida lavantur aqua, et ex oleo et
 aceto, vel menta, vel ruta comeduntur.
 qui aluum solvere voluerint, eas solu-
 bili apparatu cum oleribus condient.
 quae florem aetatis agunt, si comedan-
 tur, vere sunt optimae. Ex chemis a-
 speras nonnulli glycymeridas appellant,
 alii conchas vocant: quae longiusculae
 sunt, sed minores, quam quae in Aegy-
 pto visuntur, quae in sectione asperi-
 tates habent glandium quercinarum a-
 speritatibus non diffimiles: in longitudi-
 ne vero virgatae sunt, et eruptiones a
 caeteris differentes habent. quae vero
 gustatui maris odorem repraesentant,
 durioris sunt carnis: danturque imbe-
 cillis. aqua ab eis manans stomacho est
 idonea, et ventri in transitu. eadem sale

(52) Derepente rursus ad masculinum genus deflectit.

(53) Cod. τελίνα.

(54) λυτῇ mihi suspectum videtur. Forte, λιτῇ, simplici. Sic Fabric.

(55) Hic ergo recte scriptum. superius, ni fallor, erat χηνῶν, quod tamen ibi correxi

(56) Rasarius videtur maluisse, γλυκυμερίδες. Vide hic paullo inferius.

(57) Forte, omisso αἱ, κατὰ μήκος μὲν προέχουσαι. ἐλάττους.

(58) Sic in marg. in textu autem: ἀπλυτων.

τήδεον σομάχῳ, κοιλίας δὲ ὑποβιβασμῶ, καὶ
 πρὸς οὖρα. αὐταὶ ταριχευθεῖσαι ἐφελκύσασθαι δύ-
 νανται σόμας κατὰ τὴν βρωσιν, καὶ μᾶλλον
 μετὰ νάπυος ἢ ὄξους, καὶ πηγάνου. αἱ δὲ
 λεῖαι χημαὶ παρὰ μέγα διαφέρουσι τῶν τραχεῶν.
 αὐταὶ δ' εἰσὶν, αἱ πλατὺ ὄσρακον ἔχουσαι, καὶ
 διαυγές, εὐπεπτὰ, εὐτροφοί, εὐχυλοί, γλυ-
 κῆται, οὐκ ἀπνηεῖς σομάχα· ὅπῃ δὲ καὶ νάπυι
 ἐδίδονται, καὶ λοπάδι 59) καὶ ὀπταί. ἐφθῶν
 δὲ ζωμὸς λύει κοιλίαν· αἱ δὲ γλυκυμαρίδες 60)
 χαριέστεραι τῶν λεῖων 61) ὄσρακίων κόγχων·
 ἥττους δὲ πελωρίδων διαλλάττουσι δὲ κατὰ
 τόπους τοῖς εἶδεσιν, ὡς πελωρίδες καὶ χημαὶ
 ποικιλίας καὶ σχηματισμῶ. αἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ
 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λιμένι ἄριται 62) αἱ δὲ περὶ
 τὸν διόλκον καὶ Φάρον καὶ γέφυραν, ἐπιμήκεις
 καὶ τραχεῖαι. τὰ δὲ καλούμενα ὠτρία, 63)
 γίνονται πρὸς πέτρας· σκληρὰ δ' ἔστι, δύσπε-
 πτα, ἄσομα, κακοσόμαχα, διαχωρητικά, 64)
 ἀπὸ τηγάνου, δὲ προσφέρονται οὐ γὰρ ἄλλως
 ἠδύνονται. γίνονται δὲ μεγάλα ἐν Ἰλλυρίᾳ,
 κατὰ τὸν Ἴόνιον κόλπον. ἐδίδονται δὲ ὅπῃ, ὄξα,
 πηγάνῳ.

Περὶ ἰχθύων ταριχεῶν κητωδῶν.

Οἱ δὲ ταριχεροί 65) κοινῶς μὲν εἰσιν ἐυ-
 σομοί· κακόχυλοι δὲ, καὶ κακοσόμαχοι, λε-
 πτυντικοί τε καὶ ταρρακτικοί κοιλίας. ταριχοὶ δὲ
 οἱ μὲν σκληρόσρακοι· οἱ δὲ φύσει ὑγροπαγεῖς,
 καὶ οἱ 66) ἀπαλοί, οἱ δὲ μέσῳ, καὶ οἱ μὲν

conditae trahere urinas possunt. os iti-
 dem juvant comedendo, et praesertim
 ex finapi, aut aceto, et ruta. Leves
 autem chemae maxime differunt ab a-
 speris. habent enim latam testam, et
 pellucidam, ac facile concoquantur,
 boni alimenti, bonique fucci, ac dul-
 ces sunt, et non injucundae stomacho.
 ex liquore cyrenaico, et finapi eis eli-
 xis et assis vescimur. coctarum juscu-
 lum solvit ventrem. at glycymarides
 jucundiores sunt conchis, quae levi te-
 sta sunt: sed minus, quam pelorides.
 Differunt autem ex locorum situ, ut
 pelorides varietate, ac figura. nam quae
 in portu Alexandriae inveniuntur, o-
 ptimae sunt: quae vero prope Diolcum
 et Pharum et pontem, teretes sunt, at-
 que asperae. quae vero auriculae nomi-
 nantur, prope petras nascuntur, durae-
 que sunt, difficulter concoquantur, o i
 insuaves, et alienae stomacho: et per
 alvum secedentes. cum ruta exhibentur:
 cum non alia ratione gratae fiant. ma-
 gnae in Illyria nascuntur, in Ionio sinu:
 atque ex cyrenaico liquore, aceto, et ruta
 comeduntur.

De piscibus cetaceis sale conditis.

Sale conditi pisces communiter qui-
 dem sunt ori grati: sed mali fucci, et
 stomacho alieni, leniuntque ac tur-
 bant alvum. ex sale vero conditis alii
 durae carnis sunt, alii suapte natura
 humidae compagis sunt: alii teneri,

59) Rafarius hic videtur voluisse addere, ἐφθαί.

60) Vide paullo superius.

61) Primo κόγχων corrigendum. Deinde, ὄσρακίων. Nisi quis malit, λειοσρακίων.

62) Eadem fere superius lecta sunt.

63) Horum superius etiam facta est mentio.

64) Loco μετά.

παρκώδεις, οἱ δ' ἐμπίμελοι, καὶ οἱ μὲν παλαιοί, αἱ δὲ μέσοι, οἱ δὲ πρόσφατοι, ὧν οἱ πελάγιοι ἐπιτεταμένοι· οἱ δὲ νεαλεῖς, 67) ὑποβεβηκότες· οἱ δὲ μέσοι, χροῖνοι, 'σύμμετροι. καὶ οἱ μὲν ἄγχι πίονες, ἐπιπολιτικοί, ἥττονες ἐκείνοι, θρεπτικώτεροι τῶν δ' ἄλλων οἱ σκληρόσαρκοι, δύσφθαρτοι· οἱ ἀπαλώτεροι φθείρονται βραδύως. κυλίοι, 68) εὐσομοί, κινητικοί κοιλίας· κρατίστει δὲ οἱ Ἰβηρικοί. πυλαμὺς μικρὰ γίνεται ἐν μεσότητι, 69) εὐσομος, εὐφθαρτος, εὐέκκριτος. 70) κύβιον πηλαμὺς μετὰ μ. ἡμέρας ἀπὸ πόντου ἐπὶ 71) Μετιλίμνην ὑπερέφουσα, εὐσομος, εὐχυλος. τὸ λεώραμον καλούμενον, ἡδὺ, εὐτροφον, ἀδιφον. τρίτομον, 72) κύβιον, δύσφθαρτον, σερεώτερον τοῦ κυβίου, τὰ δ' ἄλλα ἐμφερέε. ὀγκύαλος, 73) πηλαμὺς ἐσι μεγάλη, ὑπερέφουσα ὑπὸ τὴν λίμνην, ὑγίης. 74) τὸ δὲ τρίτω, πλὴν δύσφθαρτότερος, διὸ ὑπαμένει παλαιώσιν. ἀπόλεκτον, 75) φαφαρώτερον ἐσι τοῦ τρίτομου, εὐσομία λεπτόμενον, εὐδαίκτητον, πεπτικόν. σάξδα, 76α.) ἡ πηλαμὺς, ἐπιμήκης, ὠκεάνιος, εὐσομος, δριμύτητι κυβίου

alii medii inter hos: alii carnosī, alii ex pinguedine constant: alii vetustī, alii medii. alii recentes, ex quibus pelagii extensi sunt, nuper captis cedentes: medii vero diuturni, mediocres. atque alii quidem valde pingves sunt, et excrementorum pleni: minus illi nutriunt. de caeteris, qui durae sunt carnis, ii difficulter vitiantur: qui magis teneri sunt, facile corrumpuntur. Colii sunt ori grati, alium movent. Iberici caeteris praestant omnibus. Pelamis exigua nascitur in Maeotide. ori grata, facile corrumpitur, facileque excernitur. Cybium, hoc est concisa, pelamis, quae post quadraginta dies a Ponto in Maeotim revertitur, ori grata, et boni alimentī. quod vero Leoraeum appellatur, suave est, boni alimentī, sitim non invehit. Triton sectum cybium aegre vitiat. solidius est cybio, in caeteris par. Orycalus est pelamis magna, quae in paludem non redit, tritoni similis. Sed quia difficiliter vitiat, ideo insignem vetustatem fert: tritone friabilior, sed oris suavitatem illi cedens. facile vero distribuitur, atque concoquitur. Sarda, ita vocatur pelamis longa ex Oceano

65) τάριχοι, et in margine adscriptum, et supra scriptum in contextu. Frustra! ταριχηρός habes apud Diosc. II, 8. p. 91. II, 34. p. 97. II, 30. p. 96. Arrianus de exped. Alex. M. p. 182. ubi tamen Codex Augustanus exhibet ταριχευτά. Geopon. 20, 13. p. 1248.

66) μὲν interponendum videtur.

67) Ammonius p. 97. νεαλεῖς, τὸ νεωστὶ ἐλακώδες· δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἀλλ' πεπλησμένον.

68) Alibi κοιλίας. v. Athenaei Deipnos. p. 118. 120. Vide Schneiderum ad Aelian. H. A. X, 6.

69) Rasarius coniecit, καϊώτιδι, ut ex ejus interpretatione apparet. v. Aelian. hist. anim. 15, 10. Forte, καϊώταις, id est, Συύθαις. Sed Fabric. μεσογαίαις. Mox idem, κυβιοπηλαμὺς.

70) In marg. κύβιον. v. Plin. H. N. 32, 11. et hic mox.

71) Immo, καϊώτιδι λίμνην.

72) In marg. τρίτων.

73) In marg. ὀγκύαλος v. Plin. H. N. 32, 11. Vide in principio hujus capitis notam 57.

74) Rasarius voluit: τῷ δὲ τρίτῳ ἐμφερέε.

75) Plin. H. N. 9, 15. 32, II. Hic ergo non ὁ ἀπόλεκτος, sed τὸ ἀπόλεκτον. Mox εὐσομίας. Fabric. 76α.) Athenaeus p. 120. ἡ δὲ σάξδα προσέειπε τῷ κοιλίᾳ μεγέθει. Sed iste totus locus cum hoc comparandus. Plin. H. N. 32, 5. 11.

76b) Alibi, ὁ σκόμβρος. Fabric. Ποιητικός, κρατίστη. Ergo utrumque. Mox forte, Πάριον. Veruntamen Πάριον oppidum memoratur a Stephano in de urbibus et apud Athen. Deipnos. p. 116. ex Hesiod. περί ταριχων ita: καὶ Πάριον κοιλίων κυδρή τρεφίς ἔσκε πολίχνη.

προφέρουσα, κινητική ὀρέξεως, πρὸς ἐκκρίσεις
 ἐνελίθως. σκόμβρος, εὐτομος, δύσφθαρτος,
 δίφρους 76.b.) ποιητικὴ κράτις δὲ ἐν Παρίῳ
 τὰ δ' ἐκ θύνων γινόμενα ταρίχη, συχινὴν πρὸς
 ἄλλα διαφορὰν ἐνδείκνυται. ἃ μὲν γὰρ αὐ-
 τὰν ἐστὶν εὐδοίκεται· ἃ δὲ δυσκοινοῦνται. αὐχὴν
 μὲν γὰρ αὐτῶν γίνεται 77.a.) ὠμοτάριχος· ἐστὶ
 δ' εὐτομος, δύσφθαρτος, διὰ τὸ ἀπίμελον· κρά-
 τισος δ' ὁ Κυμαῖος. κοιλία δὲ τοῦ θύνου, προσ-
 φάτη 77.b.) μὲν, ἐδώδιμος. οὐχ ὑπομένει γὰρ
 πρὸς παλαίωσιν, εὐτόμαχος, ὡς ἐν ταρίχει,
 εὐχυλος, εὐδιάφθαρος· ἐπιπολασικὴ δὲ, διὰ τὸ
 πιμελῶδες. τὰ δὲ λοιπὰ μέρη, μελάνδρυα, διὰ
 τὴν ἐμφέρειαν πρὸς τὰς μελαινοῦσας τῆς θρυός
 ῥίζας, παρορμητικὰ ὀρέξεων, νάπος παρα-
 πλοκῇ τοῦ δ' ὑπογαστρίου δύσφθαρτότερα, τὰ
 πιμελῆς ἀπηλλάχθαι. τὰδε μὲν κυρίως καὶ συν-
 ἡθως κλήζεται ταρίχη, καίτοι 77.c.) συχινῶν
 καὶ πολυτελῶν ἰχθύων κατὰ τὰς νήσους ἀλι-
 ζομένων. τρίγλαι γὰρ καὶ φάγροι σκληροὶ ἐκ
 τῆς Ἰνδικῆς κομιζόμενοι, εἰσὶ μὲν κητώδεις, οὐκ
 ἐνέριθμοι δὲ τοῖς καθαριωτέροις θαλαττίοις.

Περὶ τῶν ποταμίων καὶ λιμνῶν 78).
 ταρίχων.

Τῶν δὲ ποταμίων καὶ λιμναίων, φέρει μὲν
 ὁ νεῖλος 79) κητώδεσιμους τὲ καὶ φάγρους, οἱ

veniens, ori grata est, acrimonia cybio
 praeftans, appetitum excitans, facile ad
 excretionem lubricans. Scomber ori gra-
 tus, difficilis corruptu, sitim afferens.
 laudatissimus est Parius. Salsamenta ve-
 ro, quae ex thynnus fiunt, magnam inter
 se differentiam ostendunt. alia enim eo-
 rum facile distribuuntur: alia difficulter.
 eorum cervix fit salsamentum, quod ori
 gratum est, et aegre vitiatur, quia est
 pinguedine vacans, laudatissimum Cumis.
 Thynni vero venter cum recens est, ap-
 tus est ad comedendum: sed vetustatem
 non moratur. estque stomacho idoneus,
 ut in genere sale conditorum: boni est
 succi, facileque corrumpitur. sed pro-
 pter pinguedinem excrementum parit.
 caeterae partes melandryae dicuntur pro-
 pter similitudinem, quam cum nigrican-
 tibus quercus radicibus habent. appeti-
 tum excitant sinapi adiuncto. et quia
 pinguedinis sunt expertes, ideo fit, ut
 difficiliter, quam imus venter corrup-
 pantur. atque hae quidem partes pro-
 prie et usitato vocabulo ταρίχα, hoc est,
 salsamenta, nominantur. muli enim et
 phagri ex India duri existimantur: sunt-
 que cetacei, nec inter puriores marinos
 adnumerati.

De salsamentis fluviatilium, et palu-
 strium.

Ex fluviatilibus ac palustribus Ni-
 lus mures et phagros producit, qui

77. a.) v. Dioscor. II, 33. p. 97. Athenaeus p. 121.

77. b.) Sic: προσφάτη et ἐδώδιμος. Fabric. πρόσφατος.

77. c.) Ab καίτοι ad ἀλιζομένων onisit Ralarus.

78) Mox est λιμναῖος, quod frequentius occurrit. Dicitur etiam λιμνωδης. Λιμναῖος habet Athen. Deipnos. p. 1355.

79) Forte, κητώδεις μύας. Verum istud epitheton non accommodatum videtur μύα. Ergo fortasse, κητώδεις κητώδεις. v. Aelian. hist. animal. X, 19. Μαιῶται, gens, satis nota est ex geographis. Sufficit laudare Dionys. Perieg. et Steph. de urbibus, qui nomen piscis notat μαιῶτις, in μαιῶται. Athenaeus μαιῶτης memorat. p. 312.

διὰ τὸ καταπιελέσασθαι ζεσθέντες ἐθίσονται διὰ
 τῆς δὲ μέσης ὕλης, ἐκ μὲν τοῦ κεσρέως ταρί-
 χεύονται, οἱ μὲν κατὰ ῥέχιν 80) ἀνατμηθέν-
 τες καλούμενοι μενδήσιοι οἱ δ' εὐγίης ἀλυκά,
 τοῦ 81) οἱ δ' ἐν κεράμοις ταριχεύόμενοι βωρεῖς,
 οἱ καὶ ἁμοὶ ἐθίσονται, ἀποδαρέντος τοῦ θέρμα-
 τος καὶ ἀποτιλθέντες. 82) εἰσὶ δὲ τῶν κεσρέων
 καὶ ἀκρόπαστοι καλούμενοι, ἡδεῖς, καὶ ὀπτοὶ
 ἐθίσονται, καθάπερ καὶ οἱ ἀλυκάτοι τε καὶ
 μενδήσιοι. καὶ τῶν 83) κορακίνων δὲ οἱ ταρι-
 χεύόμενοι καλοῦνται ἡμίνηροι, 84) καὶ αὐτοὶ
 ὀπτανοὶ ἐθιόμενοι, ὀπώρας τινὸς δίκην 85) φέ-
 ρουσιν, οὐκ αἰεὶ ὄντες, ἀλλὰ πρὸς τὸν χειμῶνα
 γινόμενοι. καὶ ἄλλα δὲ τινὰ ἐλάχιστα γίνεται
 ταρίχια ὁμόφαγα, οὓς 86) σπουδαῖα μὲν,
 ἰδίαν δὲ τινὰ κίσσαν 87) ἐπάγοντα, ἅπερ με-
 τὰ λαχάνων δριμέων ἐθίσονται, ὧν πρὸς τὸ ἐν-
 τελεῖς τῆς πραγματείας καὶ μνησθῆναι. καλεῖ-
 ται δὲ, ἃ μὲν κορακίδια, ἃ δὲ βωρεῖδια, ἃ δὲ
 κόλλια, ἃ δὲ τυφληνίδια, 88) ἃ δὲ ἀβραμί-

quoniam pinguissimi sunt, ideo elixi
 ex sinapi comeduntur. si maior eorum
 copia assumatur, supernatant. de media
 materia ex mugilibus in fallamenta con-
 diuntur ii, qui ad spinam dissecti sunt,
 et mendesii vocantur: eugies vero ma-
 rini sunt. hique in fictilibus sale condi-
 ti cibo apti sunt, qui etiam crudi de-
 tracta pelle, et evulsa comeduntur. Ex
 mugilibus quoque qui acropasti vocan-
 tur, suaves sunt, et assii comeduntur,
 non secus, quam marini et mendesii.
 Ex coracinis, qui sale conditi sunt, he-
 mineri dicuntur. ipsique assii assumti
 vicem gerunt alicuius autumnalis fru-
 ctus. hique non omni tempore, sed hy-
 eme nascuntur. sunt quoque alia mini-
 ma fallamenta, quibus crudis vescimur.
 Auris proba quidem est, sed arvinam
 peculiarem quandam inducit, et idcir-
 co cum acribus oleribus ea vescuntur.
 quorum, ut sit haec perfecta tractatio,
 commemoratio facienda est nobis. vocan-
 tur, ergo alia eorum coracidia, alia bo-
 ridia, alia colia, alia typhlinidia, alia
 abramidia. quae omnia stomacho aliena

80) Cod. ῥέχιν.

81) Ita in Codice. Correctum tamen, ἀλυκάτοι. Hic me expedire non possum. Frustra etiam Rasarius hic sudavit et alfit. Mox hic diserte ac sine ulla correctione memorantur κεσρέες ἀλυκάτοι et μενδήσιοι. Fabric. habet: εὐγίης ἀλυκάτοι. Vicinum βωρεῖς mihi ignotum. A βορέα esse nequit. Forte εὐβορεῖς aut ἀβαρεῖς.

82) In margine: κατατιλθέντες. Ita Fabric. exhibet. ἀποτίλλω habet Gregor. Nyss. T. III. p. 516. 522.

83) Cod. κορακινῶν.

84) Ita Alexandrini eos appellant. v. Athenaeum p. 121. C.

85) Forte, ἰδέιν. Δίκην nec ut adverbium, nec ut Substantivum hic locum habet. Nisi malis, φερό-
 μενοι, (ὡς αἱ ὀπώρας.)

86) In margine, οὓς, quod Rasarius expressit. Eustathius ad Odyss. Hom. p. 1821. edit. Rom. me-
 morat, οὓς ἀφροδίτης, ὡς ἐσπερον, ἐν τῇ κατ' Ἀλεξ' ὑδραὶν φάσει. Ibidem memoratur etiam ὠτάριον
 ὄσπερον. v. Athen. Deipnos. p. 87. Quomodo vero hic σπουδαῖα et ἐπάγοντα conjungi possint eum οὓς;
 Forte: ὡς ὦτα, ἃ σπουδῶ

87) Frequentius reperitur κίσσα.

88) Athenaeus p. 312. memorat Nili pisces ἀβραμῖς et τυφλῇ. Loco κόλλια, Fabric. κολλῖδια. Apud A-
 then. Deipnos. p. 116. ex Hesiodo περὶ ταρίχων notatur etiam κολλῶν. Apud eundem Athen. reperio p.
 321 κολλῶν. Id ergo esset, ἀκολλία.

δια, ἅπερ πάντα κακοςόμαχα ποιεῖ, καὶ δύσ-
θαρτα, καὶ κοιλίας ἐπαγωγά. 89)

Βιβλ. Β. κεφ. ζζ.

Ἐκ τῶν 90) Μνησιθέου τοῦ ἀθηναίου, περὶ
τροφῶν δυνάμεως.

Ἀπασιν ὑπάρχει τοῖς σπέρμασι κοινή τις
διάθεσις, ὑπὲρ ἧς ἀναγκασθὲν ἐπείν. ὅταν
μὲν γὰρ ἡ περυσινά, 91) βελτίω γίνεται πρὸς
ὑπερίαν· τὰ δὲ τούτων παλαιότερα κοῦφα μὲν
ἐσιν, ἀτροφότερα δὲ τὰ δὲ νεώτερα τῶν ἐξα-
μήνων βαρεῖαν καὶ μενώδη 92) καὶ δυσκατέ-
ργαστον ἔχει τὴν τροφήν. συνέπετα δὲ τοῖς φυο-
μένοις καὶ τὸ τοιοῦτο σχεδὸν, ὥς εἰπείν, ἅπα-
σιν ὅσων μὲν αἱ ῥίζαι μάλιστα ἐδιδόνται· τούτων
ἡκιστα τὸ σπέρμα γίνεται βρώσιμον. ἀνάπαλιν
δὲ καὶ τῶν σπερμάτων, ὅσα δίδωσιν ἡμῖν ἀπὸ
τῶν καρπῶν τροφήν· ταῦτα τὰς ῥίζας πρὸς τὸ
φαγεῖν ἀχρεῖους ἔχει.

Κ Ε Φ. ζη.

Περὶ μονούχων.

Τῶν μὲν οὖν μονούχων ἐστὶν ἀνδραποδώδης
ἡ βρώσις κομηδῆ. βέλτιστα μὲντοι καὶ πάντων
ἐλαφρότατά ἐστι τὰ τῶν ὄνων, ὥς μὲν αἱ τῇ
Ἀσίαν πεπλανημένοι Φασί, τὰ τῶν ἀγρίων
ὥς δ' ἡμεῖς ἴσμεν ἐνθάδε, τὰ τῶν ἄριστα τε
θεαμμένων. δεύτερα δὲ ἵππου· χεῖριστα δ' ἡμίονου.
τὰ δὲ τῶν ἀγρίων ἵππων πάντα πονηρότατα
πανταχοῦ δ' ἐν τούτοις 93) γαλαθηνῶν ἄριστα.

sunt, difficulterque corrumpuntur, et
alium subducunt.

*Ex Mnesitheï Athenaei de facultatibus
alimentorum. Cap. 67.*

Omnibus feminibus communis
quaedam inest affectio: de qua necessa-
rio dicendum est. cum enim superioris
anni sunt, aptiora redduntur ad bonam
concoctionem: at quae vetustiora sunt,
levia sunt illa quidem, sed minus nu-
triant. quae vero juniora sunt semestri-
bus, alimentum grave, stabile, et quod
aegre conficiatur, exhibent. atque haec
quidem proprietas, quae exoriuntur, fer-
me omnia, ut ita dicam, consequitur.
quorum enim radices maxime comedun-
tur, eorum femine minime vescimur.
contra etiam, quaecunque femina nobis
alimentum suis fructibus praebent, eo-
rum radices sunt ad vescendum inu-
tiles.

De iis, quae solidis ungulis sunt.

Cap. 68.

Solidarum ungularum animantium
efus admodum vilis est. omnibus tamen
praestant, laevissimaeque sunt, carnes
afinorum, quemadmodum ajunt ii, qui
Asiam peragrant, sylvestrium: quemad-
modum vero nos ibidem vidimus, eorum,
qui diligentissime fuerint educati. se-
cundo loco censentur equorum, pessi-
mae sunt muli. equorum vero sylvestri-

89) Rasarius videtur maluisse, ὑπαγωγά. Forte, κοιλιακῶν aut κωλικῶν (καδῶν.) Ceterum haec Xenocratis
disputatio accuratius comparanda cum Plinio, Athenaeo, Aristotele, Aeliano, Oppiano etc. Id nec
otii mei, nec senectutis meae fuit.

90) v. Fabric. bibl. graec. Vol. XIII. p. 341.

91) In marg. περυσινά. Recte, a πέρυσσι. v. Galen. in Glossis p. 90. in πηγύας. Theophrast. Hist. Plant.
III, 12 p. 190. Geopon. 4, 12. etc.

92) Rasarius videtur derivasse a μένω. Dubito de hoc. Forte, μενώδη, quod contrarium τῷ πονηρῷ.

93) Forte inferendum: τὰ τῶν.

δεύτερα δὲ, τὰ τῶν νεωτάτων ἐστὶ. τῶν δὲ δι-
 χήλων, ἀναθρέψαι μὲν τὴν τοῦ σώματος ἔξιν,
 αἰθενῶς ἔχουσιν, μάλιστα δύνανται, μετάγει τοὺς
 ἰχθύς, τὰ τῶν ἐρίφων τὲ καὶ τὰ τῶν ἀετῶν
 94) κρέα, τῶν γαλαθηνῶν. ἐστὶ γὰρ εὐπεπτα καὶ
 τροφίμα καὶ τῆς κοιλίας ὑγραντικά. δὲ δὲ ζη-
 τῶν μάλιστα τούτων τὰ πλεῖστον μὲν χρέον ἀπὸ
 τῆς γεννήσεως ἐν αὐτῇ τῇ γάλακτι δαψιλῶς
 τετραμμένα, μὴ πολλαῖς δὲ βοτάναις ἐκ τοῦ
 ἰεμεῖαι χρώμενα. τῶν γὰρ ταιούτων ἀπαλαί
 μὲν αἱ σάρκες, διὰ τὴν ἡλικίαν εὐπεπτοὶ δὲ διὰ
 τὴν ἀπὸ τοῦ γάλακτος τροφήν. τὰ δὲ τῶν
 μοσχίων καὶ χοιριδίων, τῶν γαλαθηνῶν, πρὸς μὲν
 εὐδοίαν 95) καὶ τὴν μετ' ἡδονῆς ἀπόλαυσιν,
 οὐθενός ἐστι χεῖρω. τοῖς δὲ ἀρρώστοις, ἢ τοῖς
 ἀναλαμβίνουσιν, οὐδαμῶς ἐπιτήδεια, τὰ μὲν γὰρ
 μοσχία βαρύτερά ἐστι. τὰ δὲ τῶν χοιριδίων
 λίαν ὑγρά, καὶ τῆς κοιλίας ταρακτικά. τὰ
 δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ γάλακτος πεπαυμένα τῶν ἱε-
 ρείων, μήπω δ' ἐφικνούμενα τῆς ὀχέας, βελ-
 τίονα μὲν ἐστὶ τὰ τῶν ὑῶν, ὅταν ἔχη ταύτην
 τὴν ἡλικίαν. τὸ μὲν γὰρ ὑγραῖνον ἀπὸ τοῦ γά-
 λακτος οὐκ ἔνεστιν αὐτοῖς. τὸ δὲ λίπος τὸ φυ-
 σικὸν καὶ τὸ τῆς ἡλικίας ἀπαλὸν, σύμμετρον
 ἐξ ἀμφοτέρων ποιῆται τὴν ἐδωδήν. τὰ δὲ ἄλ-
 λα γένη τῶν ἱερέων, ὅταν εἰς ταύτην ἀφίκηται
 τὴν τάξιν, τῶν μὲν γαλαθηνῶν ἐστὶ σκληρότερα
 καὶ δυσπεπτότερα, τροφήν δὲ σκληροτέραν δι-
 δωσιν, ἐὰν κατεργασθῇ. τὰ δὲ τούτων ἐχόμενα,
 καὶ ταῖς ὀχέας ἤδη προσχρώμενα, καὶ δο-
 κοῦντα μάλιστα ἑαυτῶν ἀκμάζειν, ἐστὶ μὲν χρή-
 σιμα τοῖς πέττειν δυναμένοις, πονεῖν δὲ εἰώθα-
 σιν. ἀμα δὲ καὶ τοῖς ζητοῦσι τὴν ἀπὸ τῶν
 κρεῶν ἰσχύν. τῶν δὲ παλαιῶν ἱερέων, ἀνάγκη,

um sunt pessimae omnium. sed ex iis
 ubique lactentium sunt optimae: secun-
 das serunt, recentissimorum. Quae au-
 tem bifidae sunt, corporis habitum, qui
 imbecillus fit, alere praecipue possunt.
 post pisces vero, hoedorum, et agno-
 rum lactentium. nam et facile conco-
 quuntur, et alendo sunt, et alium hu-
 mectant atque in his etiam quaerenda
 sunt ea animalia, quae ab ortu lacte
 ipso fuerint abunde nutrita, et non
 multas herbas in pascuis sint depasta.
 nam eorum omnium, et tenerae sunt
 carnes, propter aetatem, et propter ali-
 mentum quod eis lac affert, facile conco-
 quuntur. Vitulorum vero et porcel-
 lorum lactentium caro et odoris suavi-
 tate, et incunditate ac deliciis nullius
 carne est inferior: sed aegrotis, aut iis,
 qui se reficiunt, non est ejus usus ac-
 comodatus. nam vitelli graviores sunt,
 et porcelli nimis humidi: et ventrem
 perturbant. at victimae, quae non am-
 plius lac sugunt, nec tamen adhuc ve-
 nerem sunt expertae, praestantiores sunt
 porcis, cum ad eam aetatem peruene-
 runt: siquidem humectans vis, quae ex
 lacte prodit, in eis non inest: at pin-
 guedo naturalis, et tenera aetas tem-
 peratum ex utrisque esum facit. Cae-
 tera porro genera victimarum cum ad
 eum gradum peruenerunt, duriores, quam
 lactentes, sunt, et difficilius concoquun-
 tur. et si conficiantur, durius alimen-
 tum corpori praebent. Quae vero de-
 inceps haec consequuntur, et rebus ve-
 nereis jam utuntur, quaeque ex eis ma-
 xime florere videntur, utilia sunt illa
 quidem iis, qui ea possunt concoquere

94) Ita correxi loco, κρεάδων, uno vocabulo.

95) Rafarius voluit εὐδομίαν aut εὐωδίαν. Dubito, Credo, εὐωχίαν aut ἐδωδήν.

Φυλοτέρας, 96) εἶναι τὰς ἐδωδὰς, διὰ τὸ πρὸς τὸ
 χεῖρον 97) ὑπὸ τῆς ἡλικίας αἰεὶ καταφύρεσθαι.
 διόπερ αὐτὰν ἐκόντας οὐ ληπτέον. 98) εἰάν δέ
 ποτ' ἀναγκαῖον ἦ, μᾶλλον ἐφθοῖς χρησέον. τὰ
 δὲ σκυλάκεια κρέα τῆς κοιλίας ἐστὶν ὑπακτικά.
 τὴν μέντοι κουφότητα, τὴν παρὰ τοῖς πολ-
 λοῖς ὑπειλημμένην, οὐκ ἔχει παντάπασιν. καὶ
 γὰρ μυζῶδες ἐστὶ καὶ γλίσχρον τὸ κρέας. βέλ-
 τιστα μέντοι γίνεταί τὰ τῶν ἀπαλωτάτων σκυ-
 λάκων. τὰ δὲ τῶν ἀλωπέκων ἢ τῶν ἄρκων 99)
 ἐστὶ μυζώδη, κατὰ χρόνον δὲ τινα τοῦ φθινο-
 πύρου παχύτερα γίνεταί καὶ βέλιστα ἐαυτῶν.
 τῶν δεσμοφαγούτων 100) θηρίων, οἷον λύκων ἢ λεόν-
 των, ἢ παντὸς τοῦ ταιοῦτον γένους οἱ βεβρωκότες,
 φασι δύσπεπτα εἶναι καὶ βαρέα καὶ εὐφώδη
 τὰ κρέα. μύας δὲ, τοὺς ἀπὸ τῶν δένδρων, κοι-
 λίας μὲν ὑπακτικούς· ἀτρώφους δὲ συμβέβηκεν
 εἶναι. τοὺς δὲ κατοικίαν 1) μύας, καὶ τὰς
 ὀρέας 2) χελῶνας ἢ σαύρους ἀγρίους, ἢ τοὺς
 ἐλίους, ἢ τὰ ταιαῦτα θηρία τοὺς ἐδίοντας
 λίαν τίς 3) εὐχαρεῖς φήσεται εἶναι.

Κ Ε Φ. ζθ.

Ἐκ τῶν Φιλοτίμου, 4) περὶ τροφῶν δυνάμεως.
 Τὸ μὲν οὖν ὅλον, 5) τὰ ἐσθλήματα
 ἐστὶ τῆς κατεργασίας, τῆς ἐν κοιλίᾳ γιγνομέ-

caeterum molestia afficere consueverunt.
 iis praeterea, qui robur ex usu carnum
 quaerunt, necesse est deteriores esse ve-
 tustas, quia aetas semper in deterius
 vergit. quocirca non sunt sponte affu-
 mendae. si vero quandoque necessitas co-
 gat, magis coctis vescemur. Caninae
 carnes alium subducunt: non semper
 tamen afferunt eam levitatem, quam ex
 multis aliis consequimur. nam et mucosae
 sunt, et glutinosae, et tamen te-
 nerrimorum catulorum caro praestantis-
 sima redditur. Vulpina et ursina caro
 mucosa est: et quodam autumnii tempo-
 re fit crasior. et inter eas praestantis-
 sima est. ferarum, quae carnem vorant,
 ut luporum, et leonum, et omnes, qui
 eiusmodi ferarum carnes comederunt,
 eas aegre concoqui aiunt, gravesque
 esse, et intestina dolore vexare: mures,
 qui in arboribus vitam agunt, alium
 deiicere, sed nihil nutrire comperiun-
 tur. at qui mures domesticos et monta-
 nas testudines, et lacertos agrestes et
 palustres, et eiusmodi belluas comedunt,
 eos animo valde placatos esse quispiam
 dixerit.

Ex Philotimo de facultatibus alimento-
 rum. Cap. 69.

Sorbitio omnis, non magnae ad-
 modum confectionis, quae in ventricu-
 lo fiat, indiget. nam et humoribus est

96) Ita in textu correctum atque etiam in margine scriptum. Antea, credo, fuerat, φλυγοτέρας, quod temere correctum est.

97) In textu διὰ deletum et in marg. scriptum ὑπό. Mox vitiose est, καταφύρεσθαι.

98) Ita in marg. In textu ληπτὸν linea notatum. Mox forte, σκυλάκεια.

99) Supra a recentiori scriptum, τ. ut sit ἄρκτων. Frustra!

100) In marg. σκεφοφαγούτων. Verum istud vocabulum haud provenerit a scriba. Coniicio, ἀθεσμο-
 φαγούτων, ὁδηφαγούτων.

1) Aut, κατ' οἰκίαν, aut, κατοικίδιους.

2) Immo, ὀρέας aut ὀρέους, ut apud Aelian. Hist. Anim. 14, 17. Sic mox ἐλάους corrigendum.

3) Per ironiam, loco ἀχαρεῖς, facetos, lepidos, elegantes.

4) v. Fabr. bibl. gr. Vol. XIII. p. 369. Meminit huius etiam Rufus Ephesius edit. Mosq. 1806. 2. pag. 298.

νης, ὅν πολλῆς προσδεόμενα. καὶ γὰρ μέμικται τοῖς ὑγροῖς καὶ τέτηκε καὶ τεθέρμανται καὶ
 6) συνήψηται, καὶ πολλὴν ἔσχικε τὴν ἀλλοίωσιν τῶν οἰκείων ὄγκων. τὰ δὲ κυρήβια, σφυφόν τε τὸν χυμὸν ἀναδίδωσι, καὶ σφοδρῶς καὶ φουσώδῃ σφοδρῶς. ἐν τε γὰρ τῇ σόματι τὴν σφυγὴν ἔχοντα φαίνεται δύναμιν, καὶ ταῖς εἰρημένας δυσχερείας εὐθέως μετὰ τὴν προσφορὰν ὀρώμεν γιγνομένης αὐτῶν τῶν κρεῶν· κατὰ μὲν ταῖς ἰδίας διαθέσεις τῶν ζώων ἐστὶ βελτίω, τὰ τε νεώτερα τῶν παλαιότερων, καὶ τὰ σαρκωδέτερα τῶν λεπτοτέρων, καὶ τὰ ταῖς τροφαῖς εὐκατεργάστοις χρώμενα τῶν μὴ τοιούτων, καὶ τὰ πιότερα τῶν λεπτοτέρων, καὶ τούτων τὰ σαρκώδη λαμβανόμενα. καὶ πάλιν τὰ ἐκτετμημένα τῶν ἀνεμικτῶν 7), καὶ τὰ θήλαα τῶν ἀρρένων, παραπλησίαις ταῖς ῥώμας κεχρημένα. κατὰ δὲ τὰ μέρη τῶν ζώων, τὰ κατόπισθεν, καὶ τὰ δεξιά τῶν ἀριστερῶν. καὶ περιττοῦς 7) πόδας, μάλιστα τὰ κάτω καὶ τὰ ἐντὸς μέρη τῶν σκελῶν, τῶν ἐκτὸς, καὶ τὸ νῶτον τῶν περὶ κοιλίας καὶ τὸ σῆθος σκληρότερα καὶ δυσκατεργαστότερα ἐστίν. ὅμοιον δὲ τι τούτοις ποιῶν καὶ τὰ ἐντὸς τῆς ῥάχews καὶ τῶν πλευρῶν πρὸς τὰ ἐκτὸς αὐτῶν. πράσσα μὲν ἐφθὰ, δυσκατέργαστα. γίνεταί γὰρ ἱμαντώδη 8) καὶ χα-

mixta, et liquata est, et calefacta, et computruit, et multam propriae molis alterationem est sortita. aceris diluta, succum acerbum, quique tormina et flatus vehementer excitat, corpori distribunt: siquidem in ore facultatem habere acerbam ostendunt, et praedictas molestias, simulatque sumta sunt, ex eis oriri conspiciamus. Carnes convenienter animalium naturae meliores censentur: ut novellae sint praestantiores vetustioribus, et quibus major copia carnis inest, gracilioribus: quae pabulis concoctu facilibus utuntur iis, quae non hujusmodi, et pinguiore marioribus, et inter has, carnae partes caeteris praesent: itemque exsecta animalia non dissectis: et foeminae maribus, quibus pares vires habeant. Ex partibus vero animalium, posteriores excellent ac dexterarum sinistris anteponuntur. De pedibus vero partes inferiores et internae crurum externis, et tergoris partes partibus ad ventrem et pectus fitis duriores sunt, et difficilius conficiuntur. Simili quoque modo affecta esse videntur ea, quae intra spinam sunt, et latera, ad ea, quae extra sunt sita. Porra elixa aegre conficiuntur. flexibilia enim in modum lori fiunt. et ore difficulter laevigantur. caeterum vero alimentum nulla noxa afficiunt: ex quo sequitur, ut nullam ejus cruditatem videamus. cruda facilius concoquuntur:

5) - Sic correxi propter proximum προσδεόμενα. In Codice legitur: τὸ ῥόφημα. Sic.

6) Rafarius expressit, ευσέσηπται. Hoc est ab συνεψέν.

7) Sic, et in marg. ἀνεμικτῶν. Forte, ἐμικτῶν, ἐμικτῶν de coitu habet Euseb. Demonstr. Evang. p. 17 B. Aut, ἀνεκτῶν.

7) In margine: περὶ τοῦς.

8) Habet etiam Plato p. 495.

λεπῶς ὑπὸ τοῦ σώματος λεάνεται· τὴν δὲ λοιπὴν τροφήν οὐ βλάπτει. οὐδερμίαν γοῦν αὐτῆς ὁρᾶμεν ἀπεψίαν γιγνομένην. τὰ δ' ὥσπερ εἰς ἐπιπεπτότερα, διότι μᾶλλον ἀπαλότερα καὶ κατατεργαζόμενα ὑπὸ τοῦ σώματος. ἡ κολοκύνθη μετὰ ζωμοῦ κρεῶν ἐφαρμένη, τὰχιστα καὶ μάλιστα πέττεται· ἡ δὲ κατὰ μικρὰ διαιρουμένη καὶ συνειψωμένη, καθάπερ εἰώθασιν ἔφειν οἱ πλείους, δυσκατεργαστότερα ταύτης ἐστὶ. τῶν δ' ἐλαῶν αἱ μὲν μέλαιναί, λιπαρώταται πάντων καὶ δυσκατεργαστότεραι καὶ χολερώδεις μάλιστα πάντων, καὶ τὰς ναυτίας ἐπὶ πλείονα χρόνον παύουσι, καὶ ταῖς ὑποχωρήσει κατὰ μικρὰ καὶ πλείω χρόνῳ. αἱ δὲ καλούμεναι πυραλλίδες, τὰ μὲν ἄλλα τὰ αὐτὰ ταῖς μελαίνοις ποιοῦσιν· ἥττον δὲ, διὰ τὸ λίπος ἔχειν ἥλαττον τῶν μελαίνων· χυμὸν δ' ἐν 9) ἀμφοτέροις ταῦτα ἀναδίδωσι λιπαρὸν, κολλώδη, σφυφνότητα ἔχοντά τινα. λεκιθάδης 10) οὖν ἐξ αὐτῆς γένοιτ' ἂν ὁ χυμός. αἱ δ' ἐν ὅξει συγκείμεναι τῶν ἐλαῶν, εὐκατέργαστοι μὲν εἰσὶ χυμὸν δὲ ὅξυν εἰς τὸ σῶμα ἀναδιδούσιν. αἱ δὲ λευκαὶ τῶν ἐλαῶν ἐξ ἄλλης οὐσαι, δυσκατεργαστότεραι μὲν ἥττον εἰσι τῶν προειρημένων· δυνάμεις δ' ἀναδιδούσι τὰς ἀλυσκὰς καὶ πικράς καὶ σφυφνὰς, ἐξ ὧν γίνονται χυμοὶ λεκιθάδεις· αἱ δὲ θλασαὶ τῶν ἐλαῶν μᾶλλον μὲν κατεργάζονται τῶν λευκῶν· χυμὸν δὲ ἀλυσκὸν εἰς τὸ σῶμα ἀναδιδούσι.

B I B Λ. Δ. Κ Ε Φ. γ.

Ἐκ τῶν 11) Διοκλέους, περὶ σκευασίας τροφῶν.

Ἐπεὶ τὰ πολλὰ τῶν ἐδεσμάτων προσδῶται τινος σκευασίας, καὶ 12) γίνεται βελ-

quia magis tenera sunt: et ab ore conficiuntur. Cucurbita ex jure carnis cocta, celerrime, et maxime concoquitur. at quae minutatim dissecta, atque ita simul cocta est, quemadmodum quamplurimi coquere consueverunt, difficilior, quam illa, conficitur. Ex olivis nigrae sunt omnium pinguiissimae, difficilissimae ad conficiendum, et choleram maxime omnium efficiunt, et diuturnas nauseas excitant: et secessiones per alvum paulatim, et plures movent. quae vero pyrallides nominantur, faciunt illae quidem eadem, quae nigrae, caeterum, quia minus pingues sunt, minus etiam ea, quam nigrae faciunt. utraeque tamen succum pingvem, glutinosumque, et in quo acerbitas quaedam infit, gignunt in corpore. quam ob rem fit, ut succus vitellinus ex ea oriatur. Olivae autem, quae in aceto compositae sunt, facile quidem confici possunt, sed acidum succum in corpus distribuunt: albae vero ex muria paratae minus difficulter, quam praedictae, conficiuntur: verum falsas afferunt facultates, amarasque et acerbis, ex quibus fucci vitellis ovi similes creantur. Confractae denique olivae facilius quidem, quam albae, conficiuntur, verumtamen falsus ex eis succus in corpore generatur:

Ex Diocle, de alimentorum praeparatione. Lib. IV Cap. 3.

Quoniam pleraque edulia alicujus apparatus indigent, fiuntque meliora,

9) Forte, δὲ συναμφοτέρεα.

10) In Cod. λευκιθάδης. Sic et inferius.

11) v. Fabric. bibl. gr. vol. XIII. p. 141. Forte hujus ipsius est epistola ad Antigonum regem, quam cum opusculis et fragmentis Rufi Ephesii edidi Mosquae 1806. 8. Rufus Ephesius hujus meminit libro laudato pag. 297. Item Athenaeus Deipnosoph. p. 116. ita: Διοκλῆς μὲν δὲ Καρίσιος ἐν τοῖς ὑγιεινοῖς ἐπιγραφόμενοις, τῶν ταρίχων, φησὶ, τῶν ἀπὸ μέλων κράτιστα εἶναι τὰ ὠρεῖα· τῶν δὲ πιδόνων, τὰ θύνηα. Idem eundem saepius etiam laudat.

τίω, τὰ μὲν 13) προσιθεμένων αὐτοῖς, τὰ δ' ἀφαιρεμένων, τὰ δὲ διατιθεμένων. α' 14) πῶς ἄλλως, ἴσως ἀρμόττει μικρὰ περὶ τούτων εἰπεῖν. ἐστὶ δὲ οὐκ ἐλάχισον τῶν τοιούτων, καὶ πρὸς ὑγείαν, καὶ πρὸς ἡδονήν, ἢ κάθαρσιν, ὧμῶν ὄντων ἔτι, καὶ δὲ πρῶτον σπουδάζειν αὐθενὸς ἥττον περὶ τούτου, περιαιροῦντά τε τὰ μὴ χρήσιμα, καὶ 15) καθαίροντά, ὅσα τινὰς αὐτῶν ἔχει δυσχερείας. καθαίρεται δὲ πάντα, τὰ μὲν ἐψώμενα, τὰ δὲ βρεχόμενα, τὰ δὲ πλυνόμενα πολλάκις. ἀφεψεῖν μὲν οὖν ἀρμόττει, τὰ μὲν πικρίας ἢ στυφνότητος 16) ἔχοντά τινες, ἐν ὕδατι τὰ δὲ δηκτικὰς 17) καὶ δριμύτητας, ἐν ὅξει κεκραμμένα· ἀποβρέχειν δὲ τὰς ἀλμυρίδας· 18) πλύνειν δὲ, τὰ ἔχοντά τινες ἀκαθαρσίας. τῶν ἐψωμένων δὲ καὶ ὁπτωμένων τὸ πῦρ, καὶ τὰ ἡδύσματα πρὸς ἕκαστον ἀρμόττοντα, 19) μάλιστα περιαιρεῖται τὰς δυσωδίας καὶ τὰς ἀχυλίας 20) καὶ τὰς μοχθηρίας τῶν χυλῶν. 21) ἐπεχεῖν δὲ πρὸς ταῦτα πᾶσιν πηγανόν, κύμινον, κορίαννον καὶ τὰ λοιπὰ τῶν χλωρῶν ἡδυσμάτων, μηδὲν τετριμμένον, ἀλλὰ, ὥς ἂν τὸ τοιοῦτον ἀρμόττει, τεθλασμένων 22) ὁ χυλός. ἔτι δὲ ὀρίγανος,

ut alia eis quidpiam addendo, alia ab eisdem auferendo, alia omnino aliter disponendo, fortasse non erit incommodum, hac de re pauca dicere. etenim eorum purgatio, cum adhuc cruda sunt, non mediocriter ad bonam valetudinem, et ad jucunditatem momentum affert: nec ulla in parte huic rei minore studio incumbendum est, ut quae inutilia sunt, abiiciantur, et foeda, atque incommoda sunt, perpurgentur. purgantur autem omnia, vel elixando, vel macerando, vel persaepe lavando. elixanda porro in aqua sunt ea, in quibus amarities, vel adstrictio inest quaedam: quae mordent, quaeque acrimoniam habent, aceto temperanda: maceranda vero sunt ea, quae falsa sunt: lavanda denique ea, in quibus aliquas immunditias conspiciamus. In elixis atque assis ignis ipse, et condimenta ad foedum odorem, ad insipiditatem, et ad fucci malitiam auferendam maxime conueniunt. ad haec vero omnibus inspargenda est ruta, cuminum, coriandrum, et caetera viridia condimenta, ac nullum quidem contritum, sed cui conueniat, eorum contusorum succus imponetur: itemque origanum, satureiam, thymum, fa-

12) Forte, οὕτω interponendum.

13) Cur non, τῶν μὲν — τῶν δὲ;

14) Forte, ὅπως ἄλλως.

15) Forte, καθαίροντά. Mox, καθαίρεται.

16) Cod. στυφνότητος.

17) καὶ videtur tollendum. Intelligitur autem ἔχοντά.

18) Polyaen p. 377. ἀσφαλτῶδες δὲ καὶ πλήρες, (sic enim corrigo,) ἀλμυρίδας.

19) In Cod. ἀρμόττονται.

20) Ἀχυλίας, ab ἀχυλός, propter vicinum χυλῶν non proba. Forte ἀχυμίας, ab ἀχυμός, aut, ἀηδίας.

21) Ἐπεχεῖν nihil notat, πρὸς ταῦτα et πᾶσιν inter se non conueniunt. Conjici igitur: ἐπιχεῖν δὲ πρὸς ταῦτα, πρᾶσον, (porrum,) πηγανόν, aut etiam, ἐπερχεῖν.

22) Forte, τὸν χυλόν.

θύμβρα, 23) θύμον, ἄλεις, ὄξος, ἔλαιον, ἔχοντα πάντα τὰς ἑαυτῶν ἀρετάς. τυρὸς δὲ πᾶς χείρων μὲν ἐστὶ τῶν εἰρημένων ἥκιστα δ' ἂν λυπήσειεν ἄνθρωπος, ταμισίνης, 24) εὐώδης, μὴ παλαιός, ὀλίγος, καὶ μᾶλλον ὀπτός. σίλφιον δὲ, εἰ ἄρα που δῆ, τὸ λευκότερον καὶ εὐωδέστατον καὶ μικρότατον. αἱ γὰρ ὀσμά, ἡδυσμάτων ἡδονὰς καὶ ἀρετὰς ἔχουσι. τὰ δὲ πάχη, τὰ διὰ τυροῦ πλείονος καὶ σπασμάτων καὶ σιλφίου καὶ τριμμάτων πλήθους γινόμενα, πρὸς ἡδονὴν μὲν οὐδὲν γίνεται μᾶλλον ἐνοχλεῖ δὲ πολλάκις. ἀρμόττει δὲ, τὰ μὲν μικρὰς ἢ μηδεμιάς ἐπανορθώσεως δεόμενα τῶν ὀψων ἐψεῖν, αἷς αἰσπλῶς εἰπεῖν, ὕδατι. τὰ δὲ βρομώδη καὶ ὕγρα καὶ ἀχυρά μετ' ὄξους. ἐψεῖν δὲ δῆ καὶ τὰ ὕγρα καὶ μῶρα 25) μετ' ὄξους. τὰ δὲ κακοχυλότερα καὶ αὐστηρότερα, ὄξει γλυκεῖ. μέγιστον δ' ἐστὶ τὸ συντιθέναι καὶ κεραννύναι ἀρμοτόντως πρὸς ἕκαστα τοῖς χυλοῖς καὶ ταῖς ὀσμάς ἀνευ τριμμάτων. μάλιστα ἂν τις τούτου κατατυγχάνοι, σοχαζόμενος, ὅπως μήτε ὀσμῇ, μήτε χυμῷ μηδὲν κατακορέσῃ τὸ μεμιγμένον, ἀλλ' ὀσμὴ τε πάντων μία, καὶ χυλὸς εἷς 26) φανήσεται, πρέπων ἑκάστῳ τῶν ποιουμένων. ἐψεται δὲ πάντα ἐπ' ἀνδράκων ὁμαλῶς. ἐφθὰ δὲ ὅταν γένηται, (ζέοντων ἔτι 27) τῶν ὕγραν ἐξαίρειν ἐκ τῶν ἀγγείων καὶ μὴ 28) βρέχειν ἐνα-

lem, acetum, et oleum, in quibus omnibus suae virtutes infunt, adiciemus. Caseus est praedictis deterior: minime vero infensus caprinus, ex coagulo concretus, non vetustus, odoratus, exiguus, et potius tostus. Silphium vero, sicubi eo opus fuerit, candidissimum, odoratissimum, et minimum capietur. odoribus enim condimentorum suavitates atque virtutes continentur. Quae vero crassa sunt, et ex copiosiore caseo, selamo, filphio, et copia contritorum fiunt, nihilo maiorem voluptatem afficiunt, sed saepenumero molestia afficiunt. at obsonia, quae exigua, aut nulla correctione indigent, ea, ut uno verbo dicam, aqua sunt elixanda: quae vero virosa, et humida, et insipida sunt, cum aceto: quae deterioris succi sunt, magisque austera, aceto dulci. Maximi autem refert, ut res omnes convenienter, et succis, et odoribus, citra contritionem, componamus, et temperemus: quod praecipue consequetur is, qui diligenter animadvertat, ut neque odore, neque succo aliquo res commixta fatietur: sed unus omnium odor, unusque succus appareat, qui singulis rebus confectis conueniat. Super carbonibus aequaliter coquuntur omnia. Cum elixa edulia sunt, e vasis extrahi debent fermentibus adhuc humoribus, nec sunt infrigidantibus immittenda. Quae cum

23) Ita in marg. in textu vero θρύμβρα.

24) ὁ τάμιος, coagulum. Theocrit. Id. VII, 16. XI, 66. Erotian. p. 49. Galen. in Glossis pag. 98. Inde h. l. ταμισίνης. Alibi non legi.

25) μωρός seu μῶρος de gustu etiam notatur. Rasarius omnia omisit ab, ἐψεῖν δὲ ad proximum ὄξους.

26) Forte, φανῆ.

27) Ita in margine. In textu ἐπὶ.

28) Forte, ἐπιβρέχειν ἐναποφυχομένοις.

ψυχομέναις ὅσα μὴ μετὰ τῶν ὑγρῶν ἐθίεται, ἐπὶ δὲ πάντα ἐπὶ μαλακοῦ καὶ ὁμαλοῦ πυρρός καὶ τὰ μὲν μοχθηροὺς ἔχοντα χυλοὺς, ἐξημέλειν μάλλον τὰ δὲ χρησοὺς, ἐγχυλότερα ποιεῖν.

Κ Ε Φ. δ.

Ἐκ τῶν 29) Μνησιθέου τοῦ Κυζικηνοῦ, περὶ κρέμβης.

Κρέμβην χρὴ κατακόψαι, ὡς ὀξύτατα σιδηρία· εἴτ' ἐναποπλύναι, 30) καὶ τὸ ὕδωρ εἰσαῖν ἀπηθῆναι, 31) καὶ συγκατακόψαι κοριάννου 32) καὶ πηγάνου, ὅσα ἱκανά· εἴτ' ὀξυμέλιτι βάνον, καὶ ὅσον οὖν τι μικρὸν σιλφίου ἐπιξυσον. ταύτης εἰ θέλοις κατεδίειν ὅσον ὀξύβαφον, οὐδὲν μὴ σοι συστῇ ἐν τῷ σώματι πονηρόν· ἀλλὰ καὶ, εἰ τι προὔπαρχει, ἐκβάλλει. καὶ εἰ τι ἀμάρωμα περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, πάυει, καὶ πνιγμοῖς, καὶ εἴ τι περὶ τὸ διάφραγμα, καὶ τὰ ὑποχόνδρια, εἰ προσπίπτει ἄταπον· καὶ ὅσα σπληνί, εἰ ἢ ἐυμεγέθης, ταπεινώσει αὐτόν. πρὸς τε τοὺς μελαγχολικοὺς θαυμαστῇ ἐδίδεδακτο ὥμή. καθάρει γὰρ τὰς φλέβας. πρὸς δὲ τὰ ἀρθρικά οὐκ ἔστιν ἕτερον τοιοῦτον, οἷον ἡ κρέμβη, συσκευμένη 33) οὕτω καὶ διδομένη νήσει πρῶτ'. πρὸς δὲ τοὺς δυσεντερικοὺς δὲ τῆς κρέμβης, λαβόντας εἰς ὕδωρ δαψιλὲς ἀποβρέχειν εὔ, εἴτ' ἐμβάλλοντα 34) εἰς θερμὸν ὕδωρ

humoribus non comeduntur, ea lento, et aequabili igni auanda sunt omnia. et quae vitiosos succos habent, magis succanda: quae bonos, succi reddenda pleniora.

Ex Mnesitheo Cyziceno, de brassica. Cap. 4.

Brassica, quam acutissimo ferro concidenda est, deinde abluenda, et aqua abluenda, et coriandri, atque rutae, quantum satis sit, una contundendum: tum oxymelite totum aspergendum, et perexigua filphii portiuncula super abradenda. Hujus si tantum, quantum acetabuli mensura continet, sumere velis, nihil tibi vitiosi in corpore concrefcet: imo vero, si quid prius inhaeserat, extrudit. sedat praeterea caligines oculorum, itemque suffocationes. si quid etiam incommodi vel circa septum transfuerum, vel hypochondria accidit, subvenit: emendatque ea, quae lienii obfunt: sique lien permagnus sit, eundem extenuat. ad melancholicos vero mire facit cruda sumta: siquidem venas expurgat. ad morbos vero articulorum, nihil aequae efficax est, ac brassica ita composita, et ieiuno et mane data. Ad tormina intestinorum ita paranda est, ut brassicam diligenter plurima aqua

29) Hic, ni fallor, non nisi ab Oribasio laudatur. Cod. κυζικινου.

30) Forte addendum, ὕδατι.

31) ἤθειν, et ἀπηθῆναι, percolare, decolare. Galen in Glossis. p. 82. οἱ μὲν ἀπηθῶσι μετὰ τὸ ζῆσαι. Dicitur etiam, διηθῆναι. Gregor. Nyss. T. I. p. 794. Reperitur etiam διηθῆναι. Vide hic panilo inferius.

32) Ita in marg. Sed in textu, κορίου.

33) Id est, συσκευαμένη.

34) Immo, ἐμβάλλοντας. Sed mox rursus est singularis. Similitudo certe esse debebat.

ἐψῆν, ἕως ἂν γένηται τακερά, ἔτ' ἀπηθήσεται
το ὕδωρ πᾶν, ἐπιβάλλειν καὶ ἔλαιον, ἔτ' ἐν-
συγκαταξέσται· ἔτα ἐμβάλλοντα εἰς ἀγγεῖον ἐν-
θρύψαι ὃ, τι ἂν βούλει σιτίου, ἢ μόνην ἐ-
δίειν τὴν κράμβην, καὶ δίδοναι ψυχρὴν. 35)
τοῦτο δὲ χρὴ ποιεῖν μὴ ἄπαξ, ἀλλ' ἐκάστην
ἡμέραν πρῶτῃ, εἰς πλείονας ἡμέρας· μὴ πολὺ δ',
ἢ α μὴ προσῇ.

K E Φ. ι.

Ἐκ τῶν 36) Διεύχους, ἀρτων σκευασία.

Ἄρτον δὲ σκευάζειν ἀλεύρινον ἐκ πυρὸς
ἐς ἀκολλητάτου καὶ κούφως ὑπερυμμεμένου γλυ-
κίᾳ ζύμῃ ὡς ἐκ ζερεωτάτου τοῦ σαιτός. δεῖ δὲ
πλεον χρονον τριβεῖσθαι· ἢ δὲ ὀπτήσις, ἢ ἐπὶ
τοῦ ἱπνίου μοι φαίνεται· ἀσφαλεστέρα τῆς ἐν τῷ
κριβάνῳ. 38) ἔτι δὲ μάλλον, ἢ ἐν τῷ ἄμῃτι.
39) μαλακὴ τε γὰρ καὶ πλείονι χρονῷ ἢ ὀ-
πτήσις γίνεται· πρᾶσκαυσις τε ἀπὸ τοῦ πυρὸς
τῷ ὀπτωμένῳ οὐ βραδίως συμβαίνει, παρὰ τὸ
ἐκτός τὴν ὑπόκαυσιν εἶναι· ὃ δὲ ἐν τῷ κριβάνῳ
ἄρτος ξηρότερος μὲν τοῦ ἐν τῷ ἱπνίῳ καὶ εὐσο-
μώτερος· οὐκ ἀσφαλὴς δὲ ἢ ὀπτήσις· ἀλλὰ τα-
χὺ τὰ ἐκτός ἐπικαίεται, ὥστε τὰ ἐντός ὠμαῖ
εἶναι. ὃ δ' ἐγκρυφίας ξηρότατος τῶν ἀρτων εἰσιν.

maceremus, deinde in calidam aquam
coniectam elixemus, donec intabuerit :
tum aqua tota abiecta oleum indere :
postea finemus, ut simul ferveant : tum
in vas coniecta interemus, et cum ali-
quo cibo, aut solam brassicam, eamque
frigida mandendam dabimus: idque non
semel, sed singulis diebus mane longo
dierum spatio faciendum est. sed non
multum ejus propinandum, ne obsistat.
Ex Dieuche, de conficiendis panibus.

Cap. 5.

Panem conficere oportet ex farina
tritici maxime inconglutinati, et levi-
ter fermentati dulci fermento, ut ex
massa firmissima: estque multo tempore
subigendus. Praeterea vero affatio in
furno mili tutior, quam quae in cli-
bano fit, apparet: et multo etiam tu-
tior ea, quae fit crustis circundanti-
bus: siquidem mollis, et longiore tem-
pore fit affatio. ad haec quoque ignis
non facile adurit rem, quae affatur,
quia exustio externas partes congrassa-
tur. at panis, qui in clibano coquitur,
ficcior est ille quidem, et ori jucundior,
quam is, qui in furno conficitur: sed
tamen affatio non est tuta, sed exteriora
statim exuruntur, interna pars cru-

35) Immo, ψυχράν. Versu quarto προσῇ, loco προσῇ.

36) Vide Fabr. bibl. Graec. Vol. XIII. p. 141. Meminit hujus etiam Rufus Ephesius pag. 297. edit.
Mosquensis. 1806. 8. Athen. Deipnos. p. 5. Νουμηνίος ἡρακλεώτης, ὁ Διεύχους τοῦ ἱατροῦ μαθητῆς.
Memoratur ibid. p. 262. Διευχίδας, historicus.

37) Ita in marg. sed in textu, δ' α'.

38) Frequentius legitur, κλιβανος. Sed et κριβανος. v. Arrian. in Indicis p. 342. θύνουσι τε ἐν κριβά-
νοισιν ὀπταίς. Nec aliter inveni hic in Codice Augustano. Demeirius Phaler. p. 98. Supra etiam in
hoc ipso libro Orisii lib. 1. cap. 8. ex Galeno legitur κριβανος, κριβανίτζι (ἀρτοι). Ibi tamen
aliquis litterae g. inseripsit λ. Atque ita ibi bis. Ibidem memorantur etiam panes, ἐκ τῶν ἐσχυρῶν
ἐπτηθέντες ἢ κατὰ θεσμὴν τέφραν. Vocabulum ἄμῃς nec hic reperio.

ἔτι δὲ τουτου ἐργωδεστέρα ἢ ὀπτήσις τῆς ἐν τῷ κριθάνῳ. δεῖ δὲ ἀνθρακιᾶν τε εἶναι πολλήν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρακιᾶς τέφραν ἱκανὴν ἐπέπαι. τὸ δὲ 40) ταῖς βέλτιον μὲν ἂν εἴη, τὸ ἀλεύριον, καὶ μὴ ἐκ σεμιδάλεως γεγεννημένον, καὶ τετριμμένον ἱκανῶς, καὶ τὴν μαλακότητα πλείω δὲ ἔχειν, ἢ ἐν τῷ κριθάνῳ. ἄρτον ἔτα ἐπιτιθέντα ἐπὶ τὴν τέφραν, τὴν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, κατακαλύψαι ἀνωθεν τὸ φαῖς ἄλλῃ τέφρᾳ, εἴθ' οὕτω τὴν ἀνθρακιᾶν ἐπιβάλλειν ὡς πλείσθην, καὶ μάλιστα ἀνωθεν ἐπικαίειν, καθ' ὃν ὀπταῖται τρόπον. οὗτος ὁ ἄρτος ξηρότατος πάντων ἐστίν. εἴη δ' ἂν χρησιμώτατος πρὸς τὰς κοιλίας τὰς ὑγρὰς τε καὶ ἀπεπτούσας, καὶ ὅσα φλέγμα ἔχουσι πολὺ.

Κ Ε Φ. 5.

Ἐκ τῶν Διείχους, περὶ ἀλφίτων.

Ἀλφίτῃ δὲ χρῆσαιτο ἂν τις, καὶ πότημα, καὶ ἔψημα ποιῶν, καὶ εἰς ζωμὸν ἐρνίθιον ἐμβάλλων ζέοντα, ὡς ὀπτότατον τὸ ἀλφίτον, μὴ κινῶν, ἀλλ' ἐῶντα 41) βῆναι ἀτρέμα, χλιαίνων ἐπὶ πυρὸς ἢ ὕδατος θερμοῦ, ὥστε δισσεφθὸν γίνεσθαι. καὶ εἰς ἄρνεον δὲ ζωμὸν, καὶ εἰς ἐρίθειον, μὴ παντάπασιν ἀπίμελον. 42) καὶ εἰς δελφάκειον 43) ἐμβάλλων καὶ συνεψῶν, τοῖς δυσεντερικοῖς. ἱκανὸν δ' εἰς τὸ τεταρτημόριον τῆς

da remanet. Subcineritius vero est omnium ficcissimus: atque etiam difficilior est ejus affatio, quam quae clibano conficitur. Prunas enim multas esse oportet, et ad haec cinerem copiosum adesse. massa vero ex farina triticea, non ex fimila, et abunde subacta, est praefantior: debetque majorem habere molitiem, quam panis in clibano confectus. deinde in cinerem imponi, qui igni incumbat: tum desuper alio cinere massam contegere, et super eo cinere prunas quamplurimas conicere, et maxime supernam partem incendere, quo loco affatur. hic panis omnium est ficcissimus: eritque ad ventres humidos, et non concoquentes, quibuscunque pituitae copia redundat, accommodatissimus.

Ex Dieuche, de polenta. Cap. 6.

Polenta uti quispiam potest, et portione, et pulte, quae in aqua coquitur, confecta: vel si farinam in gallinae jus coniectam fervefaciat, ut maxime affata polenta evadat, cum eam non agitet, sed finat coire sensim calefaciens igni, vel aqua calida, ita, ut bis coquatur. in agninum quoque, et in hoedinum non omnino pingvedinis expers, atque in suillae carnis jus coniecta, et simul

39) ἀμης, hoc sensu, non inveni. Forte κάμινος. Inde, ἄρτος καμινίτης. Sed nec hoc probatur mihi. ἀμης fortasse patella est circumcirca marginibus occlusa, in qua et placetae et panes coquuntur. Ejus generis nunc apud nos in usu sunt ex varia materia.

40) Immo, φαῖς.

41) Ita Codex. Forte, ἐῶν ταχῆναι, συμβῆναι.

42) Cod. ἀπίμελων. Sic.

43) Δελφάκειον, porcellus. Philo p. 683. D. Inde δελφάκειος, adjectivum. Supra est per iota ἐρνίθιος, sed et hoc per α reperitur ad analogiam reliquorum ejus generis.

χόας τοῦ ἀλφίτου τοῦ χρηστοτάτου καὶ ὡδρο-
τάτου, 44) κοτύλας 45) β. γάλακτος, καὶ
ὑδατος τὸ τρίτον μέρος βληθὲν, καὶ τῆς μή-
κανος ὁ κώδων 46) πεπυρωμένος, ἢ συκῆς πρὸς
πυρὶ ὅσον τριόβολον ὀλκῆς σμίγαν 47) λελεασ-
μένης σύνεψε, καὶ ῥοφήματος πάχος ποιῶν,
πρόσφερε. τοῦτο ἀνάπαισιν τινα ποιεῖ τῶν ἀ-
ναστάσεων καὶ ὑπνον. χρῆσαιτο δ' ἂν τις εὖ πολ-
λάκις, ἀλλὰ τρεῖς ἢ τετράκις, καὶ μάλιστα ἐπὶ
τῶν ἰσχυρόντων. ποιεῖ γὰρ τινα ἀδυναμίαν, τὰ
τε οὖρα σπάνια βαδίζα τοῖς ἐπὶ πλεον αὐτῶ
χρωμένοις. γίνεται δὲ ἀλφίτον καὶ ἀπὸ τοῦ
βρέμου. 48) Φρύγεται δὲ σὺν τῷ ἀχύρῳ πᾶν.
ἀποπήσεται τε καὶ τρίβεται καὶ ἐρύκεται, καθ-
άπερ καὶ τὸ κριθίνον ἀλφίτον. τοῦτο τὸ ἀλ-
φίτον κρεῖττον καὶ ἀφυσώτερόν ἐστι τοῦ κρι-
θίνου.

Κ Ε Φ. ζ.

Ἐκ τῶν Διεύχους, περὶ τροφῶν σκευασίας.

Τοῖς ἀδενῶς κάρτα ἴσχουσι, καὶ μηκέτι
δυναμένοις παχυτέραν ὑδατος προσδέχεσθαι τρο-
φήν, κράτιστον ἀποβρέχειν καὶ ἐψῆν καὶ τρί-
βαν τὴν τροφήν ἐν τῷ πύματι τῷ διδομένῳ.
συμβαίνει γὰρ ἡμῖν τὴν ἀνάδοσιν ἀπὸ πάσης
τῆς τροφῆς λεπτήν τε καὶ εἰς ἀτμὴν 49) δια-
λυομένην ἀναδιδάσθαι, περιττώματά τε μὴ

cocta, dysentericis facit. Satis autem
est, in quadrupla parte choae polentae
optimae, et ponderosissimae cyathos du-
os lactis, et aquae tertiam partem in-
dere, et cum ab igni abstuleris, papa-
veris, aut ejus capitum, vel dum ad-
huc ad ignem est, * cucumeris laeviga-
ti, quantum holcae triobolus contineat,
admiscere, et simul incoquere: et ad
forbitionis crassitudinem redigere, ac
propinare. Haec ita confecta cessatio-
nem quandam resurgendi, et somnum
affert: nec debet quisquam hac uti sae-
pius, sed ter, aut quater: et praeci-
pue in robustis corporibus: quia imbe-
cillitatem quandam inducit: et iis, qui
eadem utuntur liberalius, urina raro
procedit. Ex avena quoque polenta con-
ficitur. tota enim cum acere frigitur,
repurgaturque, ac subigitur, et, quem-
admodum hordeacea polenta, trahitur:
sed tamen haec praestantior est, et mi-
nus, quam hordeacea, flatus ciet.

*Ex Dieuchis commentariis, de parandis
alimentis. Cap. 7.*

Qui imbecilli admodum sunt, et
crassius alimentum, quam aqua sit, sumere
amplius non queunt, optimum est, ut
eis alimentum in potione data macere-
tut, coquatur, et feratur. ita enim sit,
ut totius alimenti distributio tenuis, et
in vaporem dissoluta distribuatur, et ex-
crementa in ventre non remaneant, et

44) Scribitur fere ὡδροτάτου. Utrumque tamen, atque istud quidem frequentius, in Codd. occurrit.

45) In Codice est, x, et supra o. Rasarius, cyathos. Sed id notatur per κ. cui impositum est υ.

46) Quin hic sermo sit de capitibus papaveris, nullum dubium est. Sed ita vulgo occurrit, ἢ κώδων
et κώδεια. v. Harpocrat. p. 109. Dioscor. IV, 64. p. 266.

47) Hoc nihili est. Forte, μύγων. Vers. 11. in mentem veniebat σάξα, κατασάξα, loco βαδίζα.

48) Geopon. 18, 2, 6. p. 1174.

49) De ἀτμῇ nemo dubitat. ἀτμή habet Philo. p. 28.

ὑπολείπεσθαι ἐν ταῖς κοιλίαις, καὶ δι' ὅλης ἡμέρας ἀναδίδωσθαι τροφήν ἅμα καὶ πόμα· μάλιστα δ' ἡ τοιαύτη προσφορά χρησίμη ἂν εἴη διδομένη, οἷς συνεζήκασιν αἱ κοιλίαι καὶ μὴ ἐκταρσύνονται, λεπτῆς δὲ καὶ βίχρος ἐχούσης προσδόνται τροφῆς. ἀποβρέχοι μὲν οὖν ἂν τις τό, τε ἄλφιτον τὸ καπυτὸν, 50) καὶ τὰς καλουμένας ἐρικίδας. 51) πλείστην δ' ἀφαιῶσι δύναμιν οἱ ἄρτοι, ὡς θερμότατοι κλαδιέντες καὶ ἀποβραχύντες. ὡσαύτως καὶ ὁ πυρὸς, φωχθεὶς καὶ ἐραχθεὶς, ἀποβρέχοιτ' ἂν ὁμοίως· τῶν δὲ ἀφεψωμένων ἔτι μᾶλλον τὸ πόμα κρεῖττον καὶ τροφικώτερόν ἐστι. τοῖς μὲν οὖν πυρεσσοῦσι, καὶ οἷς αἱ κρίσεις μὴ βραδίως γίνονται, δεῖ τὴν κριθὴν μὴ περιπτίσειν· ἀλλὰ πλύνοντα ἐψῆν τῷ ὕδατι· πρότερον δὲ χλιαῖαιτα ἀπόχρεε, 52) καὶ ἄλλο ἐπιχέοντα ὕδαρ ἐψῆν. ἐψοῖτο δ' ἂν καλῶς, εἰ δέκα 53) κοτύλας ὕδατος εἰς μνᾶν τῆς κριθῆς ἐπιχέαις. ἔψεται δὲ, ἕως ἂν ἡ κριθὴ βραγῇ, εἴτ' ἀπηθήσας τὸ λεπτότατον ὕδαρ, μίσγων μέλιτι, ἢ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, δίδου. τοῦτο καὶ τὴν κοιλίαν εὐλυτον ποιεῖ, καὶ σὺρᾶται καὶ πρέφει ἱκανῶς. δίδεται δὲ καὶ ἡ εἰς τὸ ἄλφιτον κριθὴ φρυχθεῖσα, ἣν 54) καχεύδα καλοῦσι. δεῖ δὲ, πρὸ τοῦ 55) ἀλεσθῆναι αὐτήν, ἀποτρίψαι κύφως τὸ προσκεκαυμένον ἄχυρον καὶ ἀποβρέξαντα ἐψῆν. τὴν κοιλίαν μᾶλλον ἐφίτησιν ἐκείνου. δεῖ δὲ ἐν τῷ ὕδατι ἐψῆν, καθάπερ καὶ τὴν ὥμην κριθὴν. ἀφεψοῖ δ' ἂν τις καὶ τὰς καλουμένας ἐρικίδας 56) ἐν ὕδατι, ἀπεχόμενος

toto die, et alimentum, et potio distribuat. Haecque propinatio praecipue utilis erit iis, quorum ventres consistunt, et non turbantur, indigentque tenui, et quod pondus habeat, alimento. macerabit ergo quispiam polentam calidam, et quae ericides dicuntur. magnam vero facultatem panes quam calidissimi amittunt, cum franguntur, et macerantur. Simili quoque modo triticum tostum, et confractum macerabitur. eorum enim, quae magis etiam coquantur, melior est potus, et magis etiam alit. Febricitantibus ergo, et quibus crises non facile fiunt, hordeum confringendum non est, sed lotum in aqua elixandum: priorque aqua cum intepuerit, abiicienda, tum alia imposita coquendum. ac recte quidem coquetur, si decem aquae heminas in unam hordei heminam coniicias. coquitur autem usque dum hordeum crepet. deinde aqua tenuissima excolanda est, et melle admixto, vel per se sola danda. haec enim cum aluum probe soluit, cietque urinam, tum vero etiam abunde nutrit. Datur etiam hordeum in polenta frictum, quod tostum hordeum nominant. priusquam vero hordeum tundatur, abstergendum leviter est acus illud adustum, et ubi maceratum fuerit, coquendum. sed ventrem magis, quam superius, cohibet. est vero in aqua coquendum, non secus, quam crudum. Ericidas quoque in aqua ab agi-

50) In marg. καπυτόν. Laudatur etiam ibid. Oribas. 4. ad Eustath.

51) Vide Galen. in Gloss. p. 74.

52) Forte: ἀποχέειν.

53) In marg. εἴκοσι.

54) Forte: κύφην, sed paullo inferius est rursus, καχυδός. κύφην est, πεφρυγμένη κριθὴ. v. Galen. in Glossis. p. 79. Alciphron. p. 334. 335. Legitur etiam καχυδός. v. Harpocrat. p. 153.

55) Bis occurrit apud Arrian. de expedit Alex. p. 263.

56) Vide paullo ante.

τοῖς κινῶν, ὅπως ὡς λεπτότατον ἢ τὸ ξύμημα. ἀφεψοῖ δ' ἂν τις καὶ ἄρτους καὶ ζύμους, 57) καὶ τοὺς ξηροὺς καὶ τοὺς προσφάτους πυρούς, κίμους καὶ πεφρυγμένους, καὶ κέγχρους, καὶ κεδόν πᾶσαν τροφήν, ὅποιαν ἂν ὑπολαμβάνει τὰ κάμνοντι οἰκίαν εἶναι, καὶ ἐν τῷ πόματι, τῷ διδόμενῳ, καὶ ἐν ζυμῷ ὀνίαν, 58) καὶ ἐν ἑλλοῖς πλείοσι χυμοῖς τὰ δ' ὑποτριβόμενα παχύτερα μὲν τῶν διαβρεγμάτων φαίνεται εἶναι, καὶ τῶν ἀφεψωμένων, καὶ ἰσχυρότερα. ὑποτριβοῖτο δὲ σχεδὸν πᾶσα ἡ προεξημένη τροφή ὡσαύτως εἰς τὰ διδόμενα πόματα. καὶ τῶν ἀκροδρύων πολλὰ καὶ ὑπερίαν ἐν τροφῆς μέρει καὶ δυνάμει πρὸς τινὰς τῶν ἀρρώστων 59) καταχεῖται ἂν τις κόπτων καὶ τρίβων καὶ ἐγχυλίζων εἰς τὸ πόμα τὸ διδόμενον. δεῖ δὲ τοὺς μὲν ἄρτους, καὶ τοὺς ξηροὺς, καὶ τοὺς προσφάτους, καὶ τὰ πίπανα, βρέξαντας τρίβαν, δεῖ 60) ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ἡδὲν δὲ ὀθαλοῖον μίσγωις δ' ἂν αὐτοῖς πρὸς τε 61) τὴν λευκότητα μὲν ἐμφαίνεσθαι τὴν ἀπὸ τοῦ ἄρτου, τοῦ σικύου σπέρμα φώξας, καὶ ἀμύγδαλα, καὶ τριβίλους, καὶ 62) οὖα, καὶ μεθ' ἑνὸς ἐκάστου, καὶ μετὰ τινων, ἢ πάντων, ἀνήσου 63) τε ἢ μαράθου σπέρματος μίσγων. τοῖς μὲν οὖν πυρεσσουσιν, ἐν μελικράτῳ τοῖς δ' ἀνευ πυρετῶν ὄνου παραχέων. ἢ δὲ κέγχρος καὶ ἡ μελίμη

tatione abstinendo quispiam decoquet, ut quam tenuissimum sit decoctum. decoquet etiam quispiam panes, et fermentum, ficcumque ac recens, triticum, crudum et frictum, et milium, et omne ferme alimentum, quod aegrotanti accommodatum esse existimaverit: idque et in potione data, et in jure gallinae, et in aliis plerisque humoribus. Quae vero subtrita sunt, ea maceratis et coctis esse crassiora, et validiora videntur. ac omne quidem memoratum alimentum, in potionibus, quae dantur, ferme subteri posset. itemque multis arborum fructibus, et leguminibus, alendi, et vires quibusdam aegrotantibus addendi causa utitur aliquis, eadem incidendo, contundendo, et succum exprimendo, ut potui dato indat. Iam vero panes, et siccos, et recentes, et placentulas macerare aqua immerfas, et ex linteolo percolare expedit. ad candorem vero, ne color ex pane appareat, cucumeris semen tostum, itemque amygdalas, et nuces pineas, et sorsa admisceto: et cum unoquoque horum, et cum aliquibus, vel etiam his omnibus, anisi, aut foeniculi semen adiungito: idque febricitantibus ex aqua malsa, non febricitantibus vero, ex vino propinato. Milium vero et panicum contusa, detracto cortice, conveniunt iis, quibus venter biliosa

57) Vulgo, ἡ ζύμη. ζυμὸς tamen legi apud Gregor. Nyss. Vol. I. p. 470. 471.

58) Ita reperi, ἐνόν. Forte, ὀνόν. Neque tamen ausus sum corrigere, tametsi varie corrigi poterat, Ut ὀνόνων, ἐνόνων.

59) Codex: κατὰ χεῖρ' ἂν τις.

60) δύνετα, in marg. addito: Oribas. 4 ad Eustath. 35. Codex Mosquensis huius Oribasii libri non erant ad manus. Forte: δύνετα, quod saepissime apud medicos occurrit, ac, nisi fallor, in his ipsis fragmentis. v. pag. 44. 47. Mox Codex: ἐθωνίου.

61) Τὸ interponendum videtur.

62) Vide Glen. in Glossis. p. 87. in δα Dioscor. I, 173. p. 82.

63) Alii ἀνισον et μαράθουν. v. Theocrit. Id. VII. 63. ibique scholia. Harpocrat. p. 111. Dioscor. III, 65. p. 200. III, 81. p. 205.

64) τριβόμενα ἂν ἀρμόσειεν περιλελεπισμένοις
 65) αἱ κοιλίαι ἐκχολοῦνται, καὶ οἷς λεπταὶ καὶ
 πολλαὶ ὑποχωρήσεις γίνονται. δὲ δὲ τριβόντα
 διέναι 66) ἴδατι μὴ ἔλασσαν ὀξυβάφου τῷ ἀνδρὶ,
 καὶ ἐκχυλίσας διὰ πυκνοῦ ἁθανίου ἐν κοτύλῃ ὕδα-
 τος, ἐπεχέων οἶνου ἀυσηροῦ τὸ μέτριον προσ-
 φέρεν νήσει. ἀρμόσει δὲ ὑποτρίβειν τῇ κέχρῳ
 τὰ εὐβοϊκὰ κάρυα σὺν τῷ αἵματι 67) τῷ ἐν-
 τὸς, μὴ πολλὰ καὶ συνεγχυλιζόμενα μετὰ τῆς
 κέγχρου, ῥόφημα γένοιτ' ἂν τοῖς πυρεσσουσιν.
 ἄσενέσατον μὲν πάντων τὸ ἀπὸ τοῦ καχεύδος.
 δὲ δ' αὐτοῖς, 68) ὅσον ἡμυχοίνικιον ἐν ἑξ κο-
 τύλαις ὕδατος. ἐὰν δὲ διεφθας ἢ τορυαν 69)
 κρεῖττον, καὶ τὴν πτισσάνην, καὶ ἀποχυλίζεν
 τοῦτα, καὶ τὴν κοιλίαν ἥσπον ἂν καταφέρει
 τῆς πτισσάνης, ὅ, τε χυλὸς λεπτότερος γίνε-
 ται. μόρμος 70) δὲ, οἱ δὲ βρόμον 71) καλοῦ-
 σιν, εὐπεπτότατον πάντων τῶν ὀσπρίων, καὶ
 πὸ ῥόφημα κάλλιστόν ἐστιν. ἰσχυρότερον δὲ ἢ
 72) τοῦ ἀπὸ τοῦ καχεύδος τῆς δὲ πτισσάνης
 ἀδανέστερος καὶ ἡδέων. ἔψεται δὲ τὸν αὐτὸν
 τρόπον τῇ πτισσάνῃ κοτύλῃ ἐν ὕδατος κοτύ-
 λαις δέκα· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ φακοῦ ῥόφημα ποι-
 ῶν ἄφωκτον, περιπτύσσοντα 73) τέφρας ὡς

affectione premittitur: et quibus tennes;
 eaeque multae excretiones per aluum
 fiunt. haec autem conterendo aqua di-
 luenda sunt: non minus, quam quod
 acetabulum contineat, si viro des: ex-
 colato ex denso linteo, et in aquae he-
 minam vini austeri modicum adhibe, et
 jejuno da. Accommodatum quoque fue-
 rit una cum milio nuces euboicas cum
 internis membranis non multas contun-
 dere. nam in succum redactae una cum
 milio, sorbitionem febricitantibus ido-
 neam faciunt. sed omnium infirmissima
 sorbitio est, quam καχεύδα. i. e. ex hordeo
 tosto confectam vocant. haec vero ita
 fit, ut in semichoenice heminae sex a-
 quae insint, si bis coquatur, ut crepet,
 erit praestantior. Jam ex ptissana quo-
 que succum exprimimus: et ventrem
 minus, quam ptissana dejicit: succus-
 que fit tenuior. Avena autem ma-
 xime omnium leguminum est ad con-
 coquendum accommodata: et ejus est
 praestantissima sorbitio, valentior-
 que, quam quae καχεύς dicitur: sed
 ptissana imbecillior, et suavior. coqui-
 tur eodem modo, quo ptissana, ut he-
 mina in decem aquae heminis incoqua-
 tur. Sorbitio vero, quae ex lentibus fit,

64) Vide Harpocrat. p. 118.

65) In marg. περιλελεπισμένα, οἷς, quod probō.

66) Cod. διέναι, nisi voluerit, διέναι. Mox rursus, ut supra, δῶναι.

67) In marg. λήματα, quod nihili est. Forte: λήματα. Erotianus p. 46. 47. λήματος. λήματος. et: τὸ ἐξωθεν λήμα.

68) Forte: αὐτῶν.

69) Sic, sine accentu. τορυαν notum est. τορυαν possit aliquis conjicere. Sed solum τορυαν invenio apud Aristoph. Equit. vers. 1169. Vide ibid. vers. 980. et in Avibus vers. 78. Demetr. Phaler. p. 97. memorat etiam proverbium: τορυαν ἐξέσεν.

70) Hoc nullibi reperio, notatum quoque est in Codice linea, ut suspectum. Phavorin. p. 1857 χλαμ-
 ρίς, πία. ὁ πυλὸς βρόμος. Sed nec hoc reperio.

71) v. Geopon. XVIII, 2, 6. p. 1174. Apud Diosc. IV, 140. p. 294. est βρώμος. v. Theophr. hist.
 plant. p. 957.

72) Quid hic sibi velit ἢ, non video. Mox legitur καχεύδος, inscripto ε. post. χ. Forte ἰσχυρότερον μὲν
 ταῦ. Deinde corrigendum videtur, ἀδανέστερον καὶ ἡδίων.

73) περιπτύσσοντα τὰδε, sed de deleteo. Codex. Idem mox, λεπτοτάτης.

λεπτοτάτας. ἢ δ' αὐτοῦ 74) μεμιγμένης δι-
πλασίας ἢ ὁ φακός ἐστὶ. κούφως δὲ χρὴ παί-
ειν, ἐς' ὃν καλῶς περιχυριδύσεται 75) σῆ-
σαι λεπτῶ κοσκίνῳ. ἢ ἡ μὲν τέφρα κάτω ἔσται
τὸν δὲ φακὸν πλεονάκεις πλύνοντα ἔψαι, ἀνέ-
θου τι ὑποθέτω, ἢ γλήχωνος ἀνέλασιν. τὸν
δὲ ἄλλα μέτριον ἐμβάλλειν καὶ ὀξὺδιον 76) βρα-
χὺ ἐπιχῆν, ὅταν διεφθῇ. τοῖς δὲ ἀπυρέ-
τοις, καὶ οἷς ἡ καιλία καταφερῇς, οἶνου, ἀντὶ
τοῦ ὅξους μίσγειν ἐνωδεσάτου κύαθον. βοηθεῖν
δ' ἂν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἄπιοι καὶ μῆλα τὰ κυ-
δάνια τμηθέντα καὶ συνεψώμενα τῇ φακῇ ἀνευ
οἶνου καὶ ὅξους. ἔψοιτο δ' ἂν ἡ κοτύλη τῶν
φακῶν ἐν ἑπτὰ κοτύλαις ὕδατος. χρῆσαι δ' ἂν
πρὸς τινὰς, ὧν δεῖ τὴν κοιλίαν ἐξυγρῶναι,
τῶν νέων τεύτλων ἀκρατὰ πέταλα συγκαθε-
ψῶν, ἢ μαλάχην, ἢ σίκιον, ἢ κολοκύντης,
77) λεπτὰ κατατεμών. ἀμυλίῳ 78) δὲ χρῆ-
σαι ἂν, ὧν ἐν τῷ πυρέσσῃν αἱ κοιλίαι κατα-
φέρονται σμίγοις 79) δ' ἂν αὐτῶ καὶ εἰς τὸν
φακὸν, πρὸς τὰς κοιλίας. χρῆσαι δ' ἂν αὐτῶ
καὶ ἐν γάλακτι, πρὸς τὸ ὕδαρ μίσγων, 80)
καὶ αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ. μᾶλλον δὲ ἂν ἀρμόσῃ ἐν
δυσεντερικοῖς καὶ βηχάδεσι καταρρέουσι. ἔψοις

facienda est, ut non torreatur, tenuissi-
mo cinere circumposito. quæ vero aty-
pe dupla, quam lens sit, efficitur, le-
viter concutienda est, donec, quicquid
est aceris, diligenter excidat: tum cri-
bro tenui agnanda: cinis vero infra erit.
lentem vero sæpe lotam, et anethi, aut
pulegii portionem absque oleo indens,
salemque medicum addens, elixabis, et
aceti parum affundes, cum jam erit dis-
cocta: non febricitantibus, et quibus
aluus profluit, vini odoratissimi cyathum
pro aceto infundes. sed et ventri pro-
sunt pira, et mala cydonia dissecta in
partes, et in lentibus absque vino et
aceto incocta. atque hemina quidem
lentium in septem aquae heminis co-
quetur. In iis praeterea, quorum aluum
humectare oporteat, uti poterit quispi-
am novellarum betarum foliis puris, si-
mul coquendo, aut malum, aut cucu-
merem, aut cucurbitam in minutas dis-
sectam partes. Amylinae vero forbitio-
nis usus febrim habentibus aptus erit
iis, quorum in febribus aluus profluit:
et alui causa lentes admisceri poterunt.
sed et in lacte quoque uti ea licebit,
et aqua itidem admixta, et ipsa etiam
per se data. ac magis quoque dysente-
ricis, et fluxionibus, quæ tussi excitantur,
conveniet. ita vero coques, ut de-

74) Ita ad litteram in Codice.

75) Ex ἀχυρον. Ergo, paleis purgare. Malim, περιχυριδύσεται, καὶ σῆσαι.

76) Ab ὄξος.

77) Sic per τ. non, ut alibi, per θ.

78) ἄμυλον memorat Diosc. II, 123. p. 128. Inde fortasse ἀμύλιον. Rafarius videtur voluisse, ἀμυλίῳ, aut, ἀμυλίῳ, nimirum, ἐσθήματι. Mox fortasse, ἐφ' ὧν.

79) Immo, μίσγοις. Mox αὐτῶ, id est, τοῦ ἀμυλίου.

80) Codex rufinus: σμίγων.

80) Forte: ἀρμόσκει.

δ' ἄντε 91) δέκα δραχμαῖς ἐν ποτίλαις 92) δι' ὕγρου. κέγχρος δὲ ἤκειτο μὲν ἀερόμαζε τοῖς πυρέσσουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ τοῖς γε κατὰ κοιλίαν ἐνοχλουμένοις εὐαρμοστὶ 93) μύλαια. ἐψοῖς δ' ἂν τὸ ὀξύβαφον ἐν δέκα ὀξυβίφοις ὕδατος. δὲ δὲ τριψάντα ἐν θυᾷ 94) παραχᾶν τοῦ ὕδατος τὰ μέτρα τὰ γεγραμμένα, καὶ διέντα, καὶ ἡθήσαντα ἐν τῷ ὕδατι οὕτως ἐψᾶν, ἀνήθου καὶ ἀλὸς μικρὸν ἐμβάλλοντες. μίσγεις δ' ἂν τοῦ κέγχρου τὸ ἡθήμα 95) καὶ εἰς φακὴν καὶ εἰς πτισάνην 96) καὶ εἰς πᾶν βόφημα, ἀντὶ τοῦ ἐλαίου, πλὴν εἰς φακὴν τὸ τοῦ σικύου σπέρμα ὠροῖ, καὶ διήθων μίσγει τῇ πτισάνῃ, καὶ τοῖς λοιποῖς ἐψήμασιν, ἢ τοῦ κήρου 97) τὸ κέρυον, ὃ καλοῦσι τρώβιον, ἢ τὰ ποντικὰ ἢ τὰ θάσια 98) κέρυα· μάλιστα δ', οἷς ἀντὶ γάλακτος βούλαιο τὴν μίξιν ποιῆσθαι. τοῖς βηχώδεσι δ' ἂν ἀερόσης 99) μάλιστα, τῶν ἀμυγδαλῶν ὑποτρέψας εἰς τὰ βόφηματα· τοῖς δὲ κατὰ κοιλίαν ἐνοχλουμένοις ἀντὶ τοῦ ἐλαίου ἐποτρέβειν τὴν λευκὴν μήκωνα, ἡσυχῇ φάξαντα σὺν τῷ ἐλύτρω, καὶ ἐγχυλίσαντα εἰς τὸ ἔψημα συνεργεῖ καὶ πρὸς τοὺς ὕπνους. ὑποτρέβειν δὲ δὲ πρὸς πᾶς κοιλίας καὶ τὰ εὐβοεικά

cem ejus drachmae in quatuor heminis aquae coquantur. at nihilum non conveniet febricitantibus: veruntamen iis, quos turbata alvus exerceat, est maxime accommodatum: ejusque acetabulum in decem aquae acetabulis bis coques, atque etiam id ipsum in mortario contundes, et praedictam aquae mensuram infundes, liquabisque, ac percolabis, et in illa ipsa aqua ita coques, et anethi, falisque parum injicies. Praeterea vero quod ex melle percolatum est, et lentibus, et ptissanae admiscebitur, ac in omni forbitione, praeter eam, quae ex lentibus conficitur, pro oleo crudum cucumeris semen miscebis, quod ubi eliquaveris, et ptissanae, et caeteris decoctionibus indes, vel pineam nucem, aut ponticas, aut thasias nuce: ac praefertim in iis, quibus admiscere aliquid lactis loco volueris: ut in iis, quos tussis vexat. maxime conveniet, si amygdalas subtritas forbitionibus imponas. at iis, quos perturbata alvus infestat, pro oleo subteres paraver album leviter tostum cum utriculo suo: atque ex eo succum in decoctionem exprimes. id quod etiam ad foenum conciliandum facit. Jam ad alium quoque Euboicae nuce, quas Sardianas vocant, cum internis membranis, quae cum nucibus ipsis sunt, teres, et aquam papaveris exprimes. Similam vero co-

91) Forte ἀντὶ, loco ἄντε.

92) Loco δι' in marg. τέτταρσι, loco δ. ergo. Loco ὕγρου Rasarius dedit ὕδατος.

93) Ita quidem Codex, sed sine accentu.

94) v. Galen. in Glossis p. 59.

95) Carent hoc lexica. Ab ἡθῆω est, quod per se intelligitur. Ergo, percolatum.

96) Uno et duobus σσ. scribitur. Debat tamen in uno eodemque Codice uno modo scribi. Veruntamen haec fragmenta ex diversis sunt auctoribus.

97) v. Theocrit. Id. V. 49. ibique scholia. Galen. in Glossis p. 61. Theophr. hist. plant. p. 162.

98) Cod. ἑσπ. v. Theophr. hist. plant. p. 202.

99) Sic, sine accentu. Forte: ἀερόμαζε.

100) κάρυα, ἃ καλοῦσι σαροδιανά, σὺν τῷ
 ἵπτος λέμματα, τῷ ὄντι σὺν τῷ κάρυον, τρι-
 ψας ἐκχυλίζει τὸ ὕδωρ τῆς μήκωνος ἐψοῖς δ'
 ἂν καὶ σερμίδαλιν τεταρτημόριον ἑαυτῆς ἐν δέκα
 κοτύλαις ὕδατος μετ' ἐλαίου μετρίου καὶ ἀνή-
 θου προπλύνει τὴν σερμίδαλιν ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς
 χόνδρον, εἰ θέλοις ῥοφήμα ποιῆν. ἐψοῖς δ' ἂν
 καὶ γάλα μίσγων, ἥδη κατέφθων ὄντων τῶν
 ἐψημάτων, θερμὸν ἐπιχέων, καὶ μὴ πολυ-
 χρονον συνεψῶν. δὲ δὲ τὸν χόνδρον προβρέχειν
 ἐν ὕδατι. αἶθ' οὕτω μίσγειν τὸ τέταρτον μέρος
 τῆς χοίνικος· ἑκατέρου δ' αὐτῶν πρὸς τὰς ἐπτὰ
 κοτύλας τοῦ γάλακτος, δυο. μαλακῶς δ' ἐψέιν
 ἐπ' ἀνθράκων μινύων καὶ διὰ χειρὸς ἔχων,
 τοῦ μὴ διακαῆναι. μίσγειν δ' ἂν καὶ πρὸς πᾶν
 ἐψήμα γάλακτος. τὸ δὲ πόπανον, ὃ τις
 ἴτεριον καλοῦσιν, ἀλυπώτερον ἔσται, εἰ κόψας,
 2) λεπτὸν ποιήσας, ὑποτρίβων, ἢ τῶν ἀμυ-
 γδαλῶν, ἢ σικύα σπέρμα· εἰ δὲ μὴ, ὥς εἰ-
 दाσι, μετ' ἐλαίου καὶ ἀνέθου ἐψέιν. Χρῆστο δ'
 ἂν τις αὐτῷ πρὸς τὰς κοιλίας, καὶ αὐτὸ κατ'
 ἑαυτὸ καὶ πρὸς τὸν φακὸν μίσγων. τοῖς δὲ πυ-
 ρέσσουσι πρῶταγμα 3) πάντων ἀχρεϊότατον.
 καλῶς δ' αὐτὸ ἐψοῦσι καὶ οἱ ἐν τοῖς ὀρενθίοις
 ζωμοῖς καὶ ἀρνείοις ἐψῶντες. ἐν πλείονι τε γὰρ
 ζωμῷ ἐψοῦσι καὶ ἐν χύτραις, οὐχ ἀπτόμενοι,
 οἷδὲ κινεῦντες, ὥστε συμβῶναι οὕτω μάλιστα
 τήκεσθαι καὶ διεφθῆναι γίνεσθαι, ὃ δὲ ξηρὸς ἄρ-
 ρες, ἐψήμα κουφότατον. δὲ δὲ τοῖς μὲν πυ-
 ρέττουσι χλιαίναντα εἰς πῦρ, καὶ προβρέξαντα
 τρίβειν λίθον, καὶ ὅσον δέκα δραχμαῖς ἐν δυοῖ
 κοτύλαις ἐψέιν, ῥοφήματος τὸ πάχος ποιῶν-
 τας. ὑποτρίβειν δὲ αὐτῷ, ἢ τὸ τῶν ἀμυ-
 γδαλῶν, ἢ τὸ τοῦ σικίου σπέρμα. τοῖς δὲ μὴ

ques, ut quadrupla ejus portio in decem
 aquae heminis imponatur, parumque
 olei, et anethi addatur. prius vero la-
 vanda similia est. alicae quoque, si face-
 re forbitionem ex ea velis, eadem est
 habenda ratio. Coques etiam, lac adden-
 do, ut cum jam coctae decoctiones fu-
 erint, calidum lac indas, nec diu simul
 coquere permittas. Alica vero debet
 aqua prius macerari, tum quarta pars
 chemicis capi, ut septem heminis aquae,
 duae heminae lactis accedant. Coquen-
 da super carbonibus leviter, et agitando,
 et vas manu tenendum, ne aduratur.
 Sed lac omni forbitioni poteris ad eun-
 dem modum adjungere. Placentula vero,
 quam itrium quidam nominant, minus
 molestiae afferet, si confringas, contun-
 das, tenuemque facias, et cum amy-
 gdalis, vel cucumeris semine coquas: sin
 lecus, ut mos est, ex oleo, et anetho.
 utetur hac re quispiam ad alium, vel
 sola, vel lentibus admixta: at febrici-
 tantibus nullum alimentum dari posset
 inutilius. Coquunt id rite illi quoque,
 qui in gallinaceo jure, aut agnino co-
 quunt: quandoquidem id faciunt in
 jure copiosiore, atque in ollis, nec
 quicquam tangunt, neque commovent,
 ut vel hac ratione mixtine intabescant,
 et percoquantur. Panis aridus levissi-
 mum decoctum facit: ac febricitanti-
 bus quidem est ad ignem tepidus red-
 dendus, et ubi maceratus fuerit, in

100) Alii scribunt εὐβοϊκός. Sed supra etiam legabatur περ εὐ. Item apud Steph. de urrb. in εὐβοίᾳ
 et apud Synesium T. I. p. 17. ut alios praetermittam. Athenien. Deipnos. p. 54. κάρυα memorat θά-
 ρια, κύπερα, ποτικὰ, εὐβοϊκά κ. τ. λ. Postremo ibi etiam σαροδιανός.

1) Dioscor. II. 18. p. 127.

2) Forte, κόψας, aut ποιήσας. Mox forte, σικίου, aut σίκυα σπέρματα. Vide mox, et pag. 41. 44.

3) Erotian. p. 41. προσπορματα τροφαί.

4) Codex fere ubique exhibet σικηόλης, quod correxi. Sic et ἀδώνιον exhibet, ut mox. De amylo
 moxet Athen. Deipnos. p. 647. 648. E. F.

πυρέσσουσι κόπτων τὸ μέγεθος σερμιδάλεως, ἢ
 χόνδρου ποιούντας ὀλίγον χροῖον, προβρέξας,
 ἀποχέας τὸ ὕδωρ τὰς δέκα δραχμας ἐν τρι-
 σὶν ἡμικοτυλίοις ἐψῆν, ὑποτρίβοντά τι τῶν
 εἰρημένων καὶ ποιούντα χόνδρον τὸ πάχος, προσ-
 φέρειν μετὰ μέλιτος, ἢ ὡς ἡδεταὶ ὁ κάμων.
 κρήσαιο δ' ἂν τις καὶ πρὸς τὰς κοιλίας τὰς
 ἀπεπταύσας, καὶ τοῖς φυσάδεσι, καὶ οἷς ἐξυ-
 γραίνοντα, καὶ αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ, καὶ μετὰ
 φακῶ, καὶ πρὸς τὰς συνεσηκυίας κοιλίας,
 ζωμῷ ὀρείδων μείζονι τοῦ ὀγκοῦ καταβρέχων ἢ
 ἐψῆν.

K E Φ.

* Ἀμύλου καὶ τῶν ἄλλων ὑποστάσεων σκευασίαι.

Γίνονται δὲ καὶ ὑποστάσεις, καθάπερ τὸ
 ἀμύλιον, πάντων τῶν ὀσπρίων. τὸ δὲ ἀμύλιον
 γίνεταὶ οὕτω. σερμιδάλιν 4) ὡς καθαρωτάτην λα-
 βόντα κούφως προβρέχοντα πλύνειν, καὶ ἀπη-
 θεῖν δι' ὀθονίου, ὡς πλείω ὕδατι, καὶ τὴν
 κύβαν ἐξαεῖν ὡς μάλις. εἰσας δ' ἐν
 κεραμίῳ ἀγγεῖῳ καταστῆναι ὕδωρ ἀπηθῆσαι, καὶ
 πάλιν ἄλλο ἐπιχεῖ ὡσαύτως, καὶ πάλιν ποιεῖ
 οὕτως, ἕως καθαρὸν τὸ ἀπηθούμενον γένηται.
 ἔτα ἐξελὼν τὴν ὑπόσασιν ξήραινε ἡλιαζών ἐν
 κεραμίῳ ἀγγεῖῳ, ἕως ἂν εἰς τέλος ξηρανθῇ.

laevorem terendo redigendus, et ejus
 decem drachmae in duabus aquae hemi-
 nis coquendae, donec ad sorbitionis
 crassitudinem perveniant. sed cum hoc
 subterendae quoque sunt, aut amygdalae,
 aut cucumeris semen. atque iis,
 qui febrem non habent, confringes ad
 similiae, aut alicae magnitudinem, et
 brevi tempore macerabis, ac decem e-
 jus drachmis tres aquae semiheminas
 affundes, et aliquid eorum, quae dicta
 sunt, contundes, et ad spissitudinem ali-
 cae rediges, et ex melle, vel, ut aegro-
 tanti placebit, propinabis. Valebit et-
 iam ad ventriculos, qui non concoquunt,
 quique flatibus torquentur: et qui ni-
 mium humecti sunt, idque vel per se,
 vel cum lentibus. Praeterea ad aluum
 consistentem in maiore gallinacei iuris
 portione macerabis, aut decoques.

Quomodo ex amylo, et reliquis subsiden-
 tia fiant. Cap. 8.

Ex omnibus leguminibus, quemad-
 modum ex amylo subsidentia conficiun-
 tur. fiunt autem hoc modo. Similam
 quam purgatissimam capimus, leviter
 maceratam lavamus, linteo ex copiosis-
 sima aqua percolamus: collam, ut ma-
 xime fieri potest, auferimus: in vase fi-
 ctili subidere permittimus, aquam de-
 inde percolamus, aliamque eodem mo-
 do affundimus: tum ita faciendo usque
 eo permutamus, dum id, quod excola-
 tur, purum sit. postremo vero subsiden-
 tia extrahimus, atque in vase fictili ad
 solem, donec perfecte sicca sint, exsic-
 camus.

Περὶ τοῦ ἐξ 5) ὀρέζων.

Ἰσάυτως δὲ καὶ τὸν ὀρεζόντα [δὲ ποιῶν, καὶ μάλιστα τὸν λευκόν, ἐρίζαντα 6) καὶ ἀποβράσαντα τὸ ἀχυρον βρέχειν καὶ τρίβειν λεῖον, δένοντα δὲ ὕδατι πλείονι ἀποχεῖν πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἕως καθαρὸν τὸ ἀποχεόμενον ἦ, καὶ ξηραίναντα ἀποδέδωαι. Χρήσιμο δ' ἂν τούτῳ ἐπὶ ἐμπύων, εἰς τὸ ἔψημα μίσγων, πρὸς τὸ ἀναπτύειν, καὶ γυναικὶ εἰς καθάρσιν καὶ εὐσαρκίαν καὶ εὐχρείαν, ἐν οἰνομέλῃτι διδοῦς καὶ μετὰ ἀλφίτου. ἱκανὸν δὲ ὀξύβαφόν ἐστιν ἐρεγγμοῦ 8) πρὸς ὑγιαίνοντι καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικί.

Περὶ τῶν ἀπὸ τῆς φακῆς.

Γίνεταί δὲ καὶ φακοῦ ὑπόσασις, ἐρηχθέντος τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ βραχέντος 9), καὶ τριψθέντος, καθάπερ ὀρεζός, καὶ ἀποχυθέντος τὸν ὕδατος, ἕως ἂν καθαρὸν τὸ ἀπηθούμειον γένηται. Ξηρανθεῖσα δ' 10) ὑπόσασις μίσγοιτ' ἂν πρὸς τὰ ἔψήματα τοῖς κατὰ κοιλίαν ἐνοχλουμένοις, μάλιστα καὶ πρὸς κέχρον, καὶ πρὸς ἄρτον ξηρὸν, καὶ πρὸς πτισάνην, καὶ πρὸς πλείω δ' ἄλλα ἂν τις μεταχρήσαιο τῶν ἔψημάτων. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ὀσπρίων ἔψήματα ὀχρεώτερά ἐστι τῶν προειρημένων ἔψημάτων τοῖς πυρέσσουσιν. ἀμφοτέρω γὰρ καὶ φουσώδεσσι τυγχάνει ὄντα. Χρήσιμο δ' ἂν τις ἐρέγγμον 11) ποιήσας ἐξ ὁμῶν τῶν ὀσπρίων.

De iis, quae ex eruo fiunt.

Eodem modo in eruo faciendum est. praecipue autem album frefum, et cum feruendo acus abiecit, madefaciendum est, et conterendum ut laevum reddatur. quod cum copiofiore aqua eliquatum fuerit, abiicienda per diem aqua est perlaepe, donec ea, quae effunditur, pura fit. atque ita siccabis, et repones. hoc uteris ad suppuratos: itemque ad mulierum purgationem, carnem augendam, et bonum colorem comparandum: idque ex vino mulso, vel polenta propinabis: ex quo satis erit acetabulum et viro, et foeminae, bene valentibus.

De iis, quae fiunt ex lentibus.

Fiunt etiam ex lentibus subfidentia, cum feruendo acus abiecerunt, madueruntque, ac contusae, ut de eruo dictum est, fuerunt: et aqua usque abiecta, dum ea, quae exit, pura fit. haec subfidentia siccata miscebis decoctionibus in iis, quos turbata alius vexat, et praesertim post milium, post panem siccum, post ptiffanam, et post alias complures sorbitiones, quibus aliquis usus esset. Iam decoctiones, quae ex leguminibus fiunt, incommodiores febricitantibus sunt, quam praedictae: quippe quae et minus alant, et flatus magis cieant. Uteretur etiam quispiam eisdem ex crudis leguminibus lomenta conficiens.

5) Late de hoc exponit Dioscor. II, 131. p. 132.

6) Ab ἐρίκω. Mox proximo capite est, ἐρίζαντος. Notat autem χρίαν. Dicitur etiam ἐρέαν, quod vide apud Hippocratem in Oecon. Forss. Ἐρέαν Galen. in Glossis p. 74. expiōcat θράναν.

7) Sic Alciphro. p. 96. ἀποβράσαντα τὸ δριμύ.

8) v. Erotian p. 50. et Galen. in Glossis. p. 74.

9) A βρέχω.

10) Interposuerim, ἦ.

11) Ἀλευρον ἐρέγγμον memorat Dioscor. III, 94. p. 202. E.

Τῷ μὲν κυαρμίνῳ ἐρεγμῷ, εἰ βούλοιο ἄφου-
σον 12) ποιῆν, ἐπιχέας πλεῖον ὕδωρ ἔψαιν.
ἐπειδὴν δὲ ἀναφρίξῃ καὶ διεφθός γένηται, ἀπο-
χέας ἅπαν, μίξον πάλιν θερμόν. εἴη δ' ἂν
ἱκανὸν τῷ τεταρτημορίῳ τῆς χοίνικος, τῷ ἤδη
ἀπέχθῃ 13) γεγεννημένῳ, δύο κοτύλαι μι-
χθῶσαι ὕδατος καὶ ἐλαίου. χρήσαιο δ' ἂν ταῦτα
πρὸς τε τοὺς κορυζὰς καὶ κατάρβους, μίσγων
κηρίου τι. χρήσαιο δ' ἂν τις καὶ πρὸς δυσεν-
τερίας καὶ τινεσμούς, λιπαρώτερον αὐτὸ ποι-
ῶν, καὶ οὐ προαφειψῶν, οὐδ' ἀποχέων τὸ ὕδωρ.
μίσγειτο δ' ἂν εἰς αὐτὸ καὶ μυελὸς καὶ κηρὸς
καὶ τυρὸς, μάλισα ὁ φρυγίος, καὶ τὸ ἐλαιὸν
πλεῖον, 14) οἷς βουλόμεθα ἐκκοπεῖν. μίσγειτο
δ' ἂν ὀρεγμὸς 15) καὶ πρὸς πιστάκην καὶ πρὸς
φακὸν τοῖς τεπεσμαῖσι καὶ δυσεντερικαῖς. ἔψαι-
το δ' ἂν ὁ μὴ ἀπεφθός ἐρεγμὸς τὸ τεταρτη-
μόριον τῆς χοίνικος ἐν ἑξ κοτύλαις ὕδατος, τὸ
δὲ πίνον 16) ἔτιος. ὀφυσάτερον τοῦ κυαρμί-
νου τυγχάνει δὲ, καὶ εὐκατεργαστότερον. διὸ
καὶ μᾶλλον τοῖς ἀρρώστοις προσενέγκαιτο ἂν
εἰς. δοῖη δ' ἂν τις τοῦτο καὶ πρὸς τοὺς κα-
πάρβους καὶ βηχωδεσιν. ἔψαιτο δ' ἂν καὶ τ-
το 17) τὸ τεταρτημόριον τῆς χοίνικος ἐν ἑξ
κοτύλαις ὕδατος. τὸ δ' ἐκ τῶν φασιλῶν 18)
ἔντος, γλυκύτατον τυγχάνει πάντων δυσέψη-
τον δὲ καὶ τᾶλλα ἔχον παραπλήσια τοῖς εἰρη-
μίνοις. ἔψεται δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ ἴσῳ ὕδατι.
τὸ δ' ἐκ τῶν δολίχων 19) καὶ τῶν ἀράκων

Lomento fabarum, si flatus ex-
pers conficere volueris, multam aquam
affundes, atque elixabis: cumque per-
frixum, et decoctum fuerit, totum effun-
des, et calidam aquam iterum indes:
fatis autem erit, si quadruplae choeni-
cis portioni lomenti, quod iam effude-
ris, et conseceris, duas heminas aquae,
et olei admisceas. ejus usus esse potest
in gravedinibus et destillationibus, addi-
ta favi portiuncula. eo quoque utetur
quis ad dysenterias, et tinesmos, si
pinguius reddat, nec prius excoquat,
nec aquam abiciat. ad quem usum me-
dulla quoque ei addetur, itemque ce-
ra, et caseus, et praecipue frigus: et
oleum copiosius in iis, quos eiicere ster-
cus volumus. Cum ptisana quoque,
et lentibus lomentum componetur ad
dysenterias, et tinesmos. Iam vero lo-
mentum non excoctum elixabitur, ut
in quadrupla choenicis portione sex he-
minae aquae imponantur. Pisorum ve-
ro lomentum minus flatum ciet, quam
fabarum, et facilius conficitur: atque
ideo imbecillis erit accommodatius id-
que dari potest iis, qui defluxionibus,
et tussi vexantur. huius quoque qua-
drupla pars choenicis in senis aquae he-
minis incoquetur. At lomentum, quod
ex phaselis fit, omnibus dulcedine prae-
stat: sed et difficulter coquitur, et cae-
tera habet praedictis similia: atque id

12) Etenim κυρμίνος ἡ φύσις φυσῶσα ἐστίν.

13) Forte, ἀπέψῃ v. Graev. ad Hecio. loc. vers. 208.

14) Forte: οὐς (aut, εἰ τινας) βουλόμεθα ἐκκοπεῖν, (vel forte rectius ἐκκοπεῖν.) Vide Rufum Ephes. finit. edit. Mosq. p. 35.

15) Ita Cod. Forte, ὁ ἐρεγμός.

16) v. Athenaei Deipnosoph. p. 406. bis. πίνον et πίνος notat Eustath. ad II. Hom. p. 802. edit. Romae Aristoph. Equit. vers. 1168. ἔντος γε πίνον. Synesius T. I. p. 13. πίνος ἢ ἔωλον ἔτιος.

17) Inano, τῷ τῷ.

18) Apud Dioscori II, 130 p. 132. εἴς φασιλός. v. Theophr. Hist. Plant. p. 525. 926.

19) v. Theophr. l. I.

20) πάντων χείρισον, καὶ πρὸς οὐδὲν χερίσι-
μον τῶν ἀρρώγημάτων ἔψημα ἀν γένοιτο.

Κ Ε Φ. Θ.

Περὶ ἐψήσεων.

Ἄπαν ὅσπερον, κριθὴν καὶ πυρὸν, ἐψῆν
δὲ περιπλάσαντας 21) ζαιτὶ τὸ 22) πύμα τῆς
χύτρας. ἐψῆν δὲ δὲ, ὡς πλεῖστον χρόνον, καὶ
ὡς μαλακωτέρῳ πυρὶ. οὐ γὰρ ἐνδέχεται προσ-
καῆναι, 23) ἀνπερατορευτον 24) τὸ ἐψόμενον,
ὅσον δήποτε χρόνον ἐψῆται. δὲ οὖν διέφθων
ἤδη σφόδρα ὄντων τῶν ὁσπερίων οὕτω, τὸ 25)
εὐνάν καὶ 26) διὰ χείρὸς ἔχειν κινουῦντα, μὴ
προσκαῆναι. ἐλαίῳ δὲ χρεῖσθαι πρὸς τὰ ἐψή-
ματα καὶ πρὸς τὰ ὄψα, τῷ ἀνοσμοτάτῳ, ὃ
ἐν τῷ σώματι μηδεμίαν δύναμιν ἐμφαίνοντι. τοι-
οῦτον δ' ἀν εἶη τὸ ἐμφράκιον. 27) τοὺς δ' ἐμ-
φυῆς 28) τῶν ἰχθύων ἐν τῇ λεπίδι καὶ ἐψῆν
καὶ ὀπτᾶν. δὲ δὲ, καὶ ἔψης, τὴν ἀρετυσι ἀπο-
διδόναι, 29) καὶ τὸ ἔλαιον ἱκανόν, καὶ προσ-
ψῆν τὴν ἄλμην, εἰτ' εἰς ζέουσαν καθιέναι τὸν
ἰχθύν. οὕτω δὲ γενομένης τῆς ἐψήσεως, ἐγχυ-
λότερός τε γίνεται ὁ ἰχθύς, καὶ ἔχων τὸν ἰδι-
ον χυμὸν ἐν αὐτῷ. 30) ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ ὀπτὸς,

quoque in pari humore elixatur. quod
denique ex dolichis, et aracis fit, o-
mnium pessimum est: et ad nullam rem
aegrotantibus utilis eorum est decoctio.

De coctionibus. Cap. 9.

Legumina omnia, hordeum, et tri-
ticum coquenda sunt, osculo ollae cru-
sta obturato. diutissime autem coquen-
da sunt, et igni, quo magis lento fieri
potest. tunc enim licet quantumvis co-
quantur, nunquam comburantur. debe-
mus ergo leguminibus iam valde deco-
ctis ita vas manu continere, ut agitan-
do non comburantur: et ad decoctio-
nes, et ad obsonia oleo, quod minime
odorem habeat, et nullam omnino fa-
cultatem ori prae se ferat, uti. hujus-
modi est omphacinum. Pisces vero, qui
flatum excitant, in patinis elixandi,
et affandi sunt. si vero elixes, distribu-
enda conditura est, et fatis olei inden-
dum, et prius muria elixanda, deinde
in eam ferventem piscis coniiciendus.
si sic condias, piscis succi plenior fiet,
et proprium succum in se continebit.
idem quoque in patinis affatus, et me-
lior, et maxime tener, et plurimi ali.

20) v. Galen. in Gloss. p. 66. in ἀρακίδας Theophr. l. l. p. 918.

21) Ita primo legebatur. Deinde ultima syllaba, quae per siglam scripta est, correctata est, efficta alia
figla, adeo, ut nunc incertum sit, utrum os et solum α legendum sit. Nulla correctione opus erat.
Credo, corrector ex plurali singularem voluit facere.

22) Immo, σώμα.

23) Codex: πρὸς καῆναι.

24) Ita Codex. Lego: καὶ περ ἀτόρευτον. Nota sunt τορύνω et τορύνη, quod hic mox occurrit, quan-
quam et hoc vocabulum hic vitiose scribitur. Mox malim, ἐψῆται, aut, ἐψῆτο.

25) Immo, τορύνην. Vide Lucian. T. I. p. 211. edit. Schmiederi.

26) καὶ redundat. Mox malim: τοῦ μὴ προσκαῆναι. Rursus hic προσκαῆναι, sed iunctim in Cod.

27) v. Dioscor. V, 6. p. 325. Niclas ad Geopon. p. 572. et Scholiastam ad Theophr. Id. XI, 21.

28) ἐμφυῆς dici possint cochleae, testudines etc. De his coquendis et affandis, si recte memini, supe-
rius fere idem monitum est. Rasarius videtur voluisse, φρεσίδας. Sed ex proximo λεπίς coniici for-
tasse possit, λεπίδωντος. De piscibus enim proprie sic dictis hic videtur exponere. Rasarius videtur
maluisse, λοπάσι.

29) Forte, προσενδιδόναι, id est, προσεβάλλειν.

30) Id est, ut alibi, idem, quod εαυτῷ. Satis hoc alibi ex Codicibus praestantissimis et vetustissimis
vindicavi, quid, quod adeo ex editionibus Aldinis. Stephanus vero plerumque correxit.

ἐν τῇ λεπίδι ὀπτώμενος, κρείσσων τὲ καὶ ἀπαλάττωτος καὶ τροφιμώτατος γίνεται. δὲ δὲ τῷ ἐλαίῳ τὴν ἀρτυσιν 31) ἀποδιδόναι· τὸν δ' ἄλλα ἱκανὸν καταπάσσειν καὶ 32) λεπτὸν ἀλφίτου.

Κ Ε Φ. ι.

Ἐκ τῶν Φιλοτίμου, κέγχρου σκευασία.

Ὁ δὲ κέγχρος τριφείς 33) μὲν ὥμος, καὶ λικανθεῖς, καὶ παρὰ χρομένου πάλιν 34) ὕδατος, τριβόμενος, καὶ ὑψηθούμενος, καὶ συνεψηθεῖς, καὶ γενόμενος ὁμοῖος ἀλητῷ, κολλώδης τὲ καὶ σφυρνότατα 35) ἔχων, καὶ τὰς κοιλίας ἰσῶς, καὶ κατεργάζεσθαι 36) δυνάμενος ἐστὶ. μᾶλλον ὁ ὅλος ἐψώμενος, ὥσπερ εἰάθασιν ἐψῆν, δυσκατεργασότερος, καὶ τὰς κοιλίας ἐνίοτε μαλακώτερας ποιεῖν, καὶ τὴν ἀλλοίωσιν ἐν τοῖς διαχωρήμασιν οὐ λικνὴν ἐστὶν ἔχων, καὶ 37) κολλωδέσσερον ἢ τὸν χυμὸν δὲ γλυκὺν σύψιν ἔχοντα ἀναδίδωσιν.

Κ Ε Φ. ια.

Ἐκ τῶν 38) Ἀντύλλου. τροφαὶ 39) συνεχῶς νοσοῦσι. καὶ σκευασία αὐτῶν. καίται ἐν τῇ περὶ βοηθημάτων, εἰς τὸν τρίτον λόγον, ἐν τοῖς προσφερομένοις, ἐν τῇ δευτέρῃ κεφαλαίῳ.

Ἐκλεκτέον ἐπὶ τῶν συνεχῶν νοσημάτων τροφὴν, πεφθῆναι τε ῥᾶξην καὶ ἀναδοθῆναι τα-

menti reddetur. sed conditura cum oleo distribuenda est: et sal abunde inspargendus, itemque tenuis farinae, quod satis fit.

Ex Philotimo, de milio condiendo. Cap. 10.

Milium crudum tritum, et laevigatum, et affusa aqua iterum contritum, et percolatum, et coctum, et molito simile factum, in collae modum redditur, habetque adfrictionem, et ventrem sistit, et difficulter in ventriculo conficitur. sed si totum coquatur, ut faciunt, est multo ad conficiendum difficilior, et quandoque aluum molliorem facit, et non admodum in excrementis alteratur, et glutinosum est: succum vero, qui dulcem adfrictionem habet, corpori distribuit.

Ex Antillo, de alimentis, quae continenter aegrotantibus dantur, deque ratione eorum apparandorum. Suntque haec in tertio de auxiliis libro, de iis, quae in cibis adhibentur, capite secundo. Cap. 11.

In morbis continuis eligendum alimentum est, quod facillime concoquatur, celerrime distribuatur, et non admo-

31) Forte, ἀναποδιδόναι, συνενδιδόναι, συνεπιδιδόναι.

32) Forte, μετὰ, loco καί.

33) Sic, sed post φ. insertum θ. Ita saepius aoristi secundi corrupti sunt, quibus tamen Graeci in pluribus verbis libentius utuntur, quam aoristi primis.

34) πάλιν malim conjungere cum τριβόμενος.

35) In marg. σφυρνότα, a σύψιν. Habet hoc Synes. T. I. p. 2. 36. Cinnamus. p. 24. Id est, συπτική δύναμις. Sed et σφυρνότης occurrit, acerbitas. v. Dionys. Halicarn. T. II. p. 184. et Nemesc. edit. Halensis p. 196.

36) Id est, δυνατός.

37) Forte, κολλωδέσσερος. τὸν δὲ χυμὸν γλυκύν. Ita etiam videtur accepisse Rasarius.

38) Vide Fabric. bibl. Graec. vol. XIII. p. 71. Mentio quoque fit eius in veteribus chirurgicis in Praefat. p. XII. bis, et 117. seqq. 154. edit. Cocchii. Florent. 1754. fol.

39) In principio Codicis solum hic index est: Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. σκευασία τροφῶν τοῖς συνεχῶς νοσοῦσιν.

χίτην, καὶ οὐ πᾶν πολύτροφον καὶ βραδίας διαπνευμένην. αἱ γὰρ κατεχόμεναι 40) σωματοποιούσι τοὺς πυρετούς. ἔχει δὲ πάσας τὰς εἰρημένους ἀρετὰς ἄριστος πλυτός 41) ἐξ ὕδατος. ἔτω δὲ 42) πυρῶν μὲν τριμηνιαίων καὶ καθαυρῶν δὲ μὴ σφόδρα πολύτροφος 43) δὲ ὁ τοιοῦτος. τετρίφθω δὲ εὖ μάλα, καὶ ἐξοπτείθω. σεμιδαλίτης 44) δὲ μήτε τούτων τῶν πυρῶν, μήτε ἄλλων παραλαμβάνειν διὰ τὸ ἰσχυρὸν. ἔτω δὲ καὶ ἔωλος 45) μαῖλον, καὶ ζυμίτης. 46) ἀπεβραχέθω δὲ ὕδατι θερμῷ, ἄλλω καὶ ἄλλω, συνεχῆς 47) ἀποχεομένη, μὴ πᾶν τὸ τοῦ ἄριτου μέρος, ἀλλὰ τὸ ἐνδοθεν. τὸ γὰρ δερματῶδες 48) αὐτοῦ πρὸς τὴν διαδοχὴν 49) καὶ τὴν πέψιν ἄριστον. μέτρον δὲ τῆς διαβροχῆς, οὐ τὸ

dum nutriat, et facile perspiretur. nam quae continentur in corpore, febres pariunt. atque has quidem virtutes panis aqua lotus in se omnes continet. Sed esto panis *ipse ex tritico trimestri, et non admodum puro, siquidem valde purum, valde etiam nutrit. conteratur vero diligenter, atque affetur. Ex similia vero confectus, neque ex huiusmodi tritico, neque ex aliis propter sui vehementiam capiatur. Sitque potius hesternus, et cum fermento: isque calida aqua maceretur, alia atque alia continenter effusa: nec totus panis, sed pars interior. nam exterior ejus pars, quae cutis vicem gerit, ad distributionem et ad concoctionem inepta est. ma-

40) Hoc vocabulum in textu linea notatum. In margine vero legitur, σῶματι. Forte: ἐγκατεχόμενοι σῶματι, ἐμποιοῦσι.

41) πλυτός in Lexicis, ut mille alia, frustra quaeras. Est tamen a πλύνειν. Sic est ἄπλutos.

42) Forte: δ' ἐκ.

43) Rasarius hic quaedam de suo addidit. Ego solum γὰρ, cum δὲ, permutaverim. Mox lego, ἐξοπτάθω.

44) Rursus hic quoque Codex, ut iam monui, per η. σεμιδαλίτης. Equidem, qui ultra quatuor millia codicum Graecorum tractavi, experientia doctus sum, quosdam codicum scribas in vocabulis non nullis semper eodem modo errare. Huiusmodi scurrarum auctoritate, quae prorsus nulla est, tamen animadverti viros etiam eruditos interdum motos esse, atque adeo mirabilia et linguae Graecae contraria probasse. Postea hac de re, ac de reliquis eius generis vitiis, nullum verbum, ne obtundam aures elegantiorum. Sic idem scurra h. l. pro μάλα καὶ scripserat, μαλκά. Silentio id praeterieram. Sed hic in tempore notandum censui. Leguntur haec in codice quinternione E. folio 2. pag. 2. non longe a principio.

45) ἔωλος, et hic, et alibi apud medicos opponitur τῷ προσφάτῳ καὶ νέφ.

46) Fermentatus. Video laudari etiam, sed, utrumque, ut fit, sine auctoritate, ζυμίτης, quod posterius tamen praetulerim.

47) Idem, quod συνεχῆς.

48) Haud inficere crustam panis appellavit, δερματῶδες. Vehementer mihi probatur istorum Graecorum medicorum in oratione simplicitas, perspicuitas, elegantia et modicus ornatus, quae virtutes orationis in libris didacticis unice commendandae sunt. Quid contra non nulli recentiorum? Modo in sublimo volitant, modo humi reputat. Hoc ex eo est, quod isti veteres scriptores simul cum disciplinis grammaticis et rhetoricis, vel per superbiam, vel per ignaviam contemnunt. Monstra ergo, non verba, effutiant. Istam tamen barbariem illuminationis nomine iactanter ac palam praedicant. Habeant sibi. Nullam certe apud posteros celebritatem nominis, uti illi veteres, post tot hominum aetates impetrabunt atque obtinebunt.

49) διαδοχὴν ferri sane potest. Vix tamen me abstineo, quin conjiciam διάδοσιν. Veruntamen τὴν διάδοσιν sequitur ἡ διαδοχή.

ἐξυκράτω 57) ἐψῶν. ἔτι γὰρ μᾶλλον ὑγρὰ
διαμένει.

B I B Λ. ε. Κ Ε Φ. δ.

Ἐκ τῶν Διοκλέους. ὕδατος διόρθωσις.

Ἦδωρ ἀθενέστατον ποιήσεις, ἀφεψῶν τὸ
τρίτον μέρος, καὶ τὰ λευκὰ 58) διαφεψῶν
ὡσαύτως ἐμβάλλειν δὲ εἰς ταῦτα βάλου 59)
ἀργίλου ξηροῦς, μέχρι διάβροχοι γένωνται, μέτρον,
ὡς ἡμίεκτον εἰς ἀμφορέα. ἐπειδὴν δ' ἀφεψήσης,
60) πιῖν. καὶ ζυτῶ θερμὸν, ὁδμὴν ἐξάγειν
ὕδατος, κόπτων χειρὶ πρὸς ἄνεμον, καὶ ἐξαίθριό-
ζων ἐν ἀχανεῖ τεύχει, 61) καὶ διαχέων εἰς
τεύχη πολλὰ κατὰ μικρόν.

Κ Ε Φ. ε.

Ἐκ τῶν Ἀθηναίου. ὕδατος κάθαρσις.

Διυλίζεται τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν, τοῖς σακτοῖς
62) λεγομένοις, καθάπερ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.
διυλίζεται δὲ καὶ τοῖς ὑλισήρεσι, ποτὲ μὲν ἀ-
πλοῖς, ποτὲ δὲ διπλοῖς ἢ τριπλοῖς γινόμενοις,
ἐνεκα τοῦ καθαρώτατον δι' αὐτῶν ἐκδέχεσθαι.
καὶ βόθροι δὲ γίνονται παρὰ τῇ θαλάσῃ,
καὶ ταῖς λίμναις, ἐνθα μὲν πότιμον ἀπὸ τῆς
θαλάσσης χωρίζειν προαιρουμένων, 63) ἐνθα δὲ
τῆς λίμνης ἀνατεθολωμένης, καὶ βδέλλας ἐχού-
σης, ἢ τινὰς ἄλλας κακίας, ὥπως τὸ καθα-

in aqua sunt coquenda, atque continuo
agitanda: siquidem ita commota, neque
simul cohaerent, neque densantur. sed
praeſtat etiam, ea in posca coquere, quo-
niam magis etiam liquida permanent.

Dioclis, de aqua corrigenda. Lib. V.
Cap. 4.

Aqua maxime imbecillam facies,
si tertiam partem decoquas, et alba
ovorum similiter incoquas. in haec ipsa
iniicienda est argillae siccae gleba, do-
nec maceretur. mensura vero est, ut
semisextarius amphorae indatur. ubi de-
coxeris, bibatur. odorem etiam ab aqua
removebis, si calfactam manu ad ven-
tum ferias, et sub dio in vase immen-
so teneas, et in multa vasa paulatim
diffundas.

Alhenaei, aquae purgatio. Cap. 5.

Aqua defecatur partim stillicidiis,
quae facta dicuntur, ut sit Alexandriae:
partim colis, iisque interdum simplicibus,
interdum vero duplicibus, vel triplici-
bus, ut aqua purissima per eadam exci-
piatur. Fiunt etiam juxta mare et juxta
stagna foveae, illic cum aquam pota-
bilem a mari fecernere volumus, hic
vero, ut cum stagnum fuerit turbatum,
hirudinesque, aut alia quaedam vitia
contineat, aqua purissima, et maxime

57) Erotian. p. 35. memorat hoc cum ἐξυμέλιτι et ὑδρομέλιτι.

58) Nimirum, τῶν ὠν.

59) Cod. βωλοῦ. Loco ἀργίλος, seu ἀργίλλος, Galen. in Gloss. p. 69. habet etiam, ἢ ἀργίλη.

60) Sic correxi. In Cod. est: ἀφεψήσας ποιεῖν. Mox etiam in Codice est, κόπτων.

61) τεύχος, idem quod ἀγγεῖον. ἀχανής, apertus, patens.

62) Hoc non invenit, ut de instrumento, etsi σακτοῦς, ut adjectivum, satis notum sit. Forte σακτῆρος,
aut, σακτηρίοις. Sed nec haec legi. Mox Codex: ὑλισήρεσι, sine accentu.

63) Intellige, ἀνθρώπων, aut τινῶν. Rasarius voluit, προαιρουμένα, ut eius docet interpretatio.

ρώτατον καὶ ἀλυπάτατον, διὰ τῆς γῆς διαπη-
δῶν 64) εἰς τὰ ἐρύγματα συνάγεται. ἐπὶ δὲ
πολύ πληθος ἢ τὸ ὑδρευόμενον, καθάπερ ἐν
ερατιῶσι, κύκλῳ τὰς πλευράς τοῦ βίθρου
λίθοις ἢ ξύλοις περιλαμβάνουσι, καὶ τὸ ἔδαφος
ἐμοίως καταστράσαντες, περᾶνται καθαρὰ δια-
φυλάττειν τὰ ὕδατα· τὰ δὲ διυλιζόμενα λεπτό-
τερα γίνεται, καὶ καθαρώτατα, διὰ τοῦτο
καὶ ψυχρότερα. πολλὰ δ' αὐτῶν καὶ διυλιδέν-
τα, τὰς ἀπὸ τῶν γλοιωδῶν σαμμάτων δυνάμεις
φυλάττει. 65).

Κ Ε Φ. ιζ.

Ἐκ τῶν 66) Φιλαργίου, περὶ ἀπομέλιτος.

Ἐκ τοῦ τερὶ ἡδέων πομάτων.

Καιρὸς πόσεως ἀπομέλιτος, καθ' ὃν ἂν
φανῇ σημεῖον πέψεως. ἐν μὲν πυρετῷ, μόνον
κατ' οὐραν. εἰ δὲ τι καὶ περὶ πνεύμονα τύχοι
ταύτης δέσμενον, ἐν τοῖς ἀναπτυσσέσσι δεικνύμε-
νον. δοδεῖν δ' ἂν οὐκ αὐτόπως καὶ πρὸ πέψεως.
καὶ γὰρ τι καὶ τμητικὸν ἔχει, καὶ ῥυπτικόν,
καὶ συμπέσαι 67) μελικράτον αὐτοῦ δυναται.
βελτίων οὖν ὁ καιρὸς ἀπομέλιτος ὕψερ, ἅς ἂν
καὶ οἰνωδὲς τι κεκτημένον. συμβαίνει γε μὴν
ταῦς πυρετοῖς ἐξάπτεσθαι πλέον οἷον πόσει,
μὴ παρακμάζοντος ἤδη τοῦ νοσήματος, καθ'
ἐν χρόνον λελέπτυνται μὲν τὰ αἷτια, καὶ τῶν
πόρων ἀνοιξίς γέγονεν. τῆνικαῦτα γὰρ πινόμενος
αἶνος πόριμος, οὗτ' ἐπαύξων τὸ τῶν πυρετῶν
γένος, καὶ πρὸς τὸ δέρμα τὴν θερμοσάν ἀγών,
καὶ κατακρινεῖς μὲν εὐθέως τὰς δριμύτητας

innoxia per terram transiens, in fossis
colligatur. Ubi vero multa aquae co-
pia fit haurienda, ut in exercitu fieri
solet, latera foveae lapidibus, lignisque
ambiunt, et cum pavementum simili
modo instraverint, puras fervare aquas
nituntur. aquae autem, quae purgantur,
leviores, ac puriores fiunt et ob eam i-
psam causam etiam frigidiores. multae
vero, licet fuerint percolatae, tamen
facultates a fordidis corporibus contra-
ctas adhuc servant.

*Philagrii, de apomelite. Ex libro de po-
tionibus suavis. Cap. 17.*

Tempus apomelitis potioni accom-
modatum est, cum signum coctionis ap-
paret: ac in febribus quidem, ex vri-
nis: in pulmone vero, si quippiam fit,
quod hac potione indigeat, quod ea,
quae exspuuntur, nobis indicent. non
importune quoque ante concoctionem
dabitur: siquidem vim quandam habet
incidendi, et abstergendi, potestque i-
psam concoquere: sed melius etiam con-
coquit, quam melicratum. praestantius
ergo tempus apomelitis est posterius,
utpote quod vinosi quidpiam acquisive-
rit. evenit enim, ut febres magis accen-
dantur ex vini potione, nisi iam mor-
bus declinat. quo sane tempore causae
extenuatae sunt, et meatus aperti fue-
runt. ac tum quidem vinum potui da-
tum permeat, nec febres auget, et ad

64) Codex: διαπηδόν.

65) Paullo hic inferius, capite XIII legitur breve fragmentum ex Dioscoridis lib. V. cap. 13. p. 330. quod, ut editum, praetermisi.

66) De eo vide Fabric. bibl. gr. Vol. XIII. p. 364.

συνεζάγων, δι 68) ὀλίγον ὕπερον ἰδρωτάς τινας καὶ
 εὖρα προτρέπων. ὥστε ὁ τῆς παρακμῆς 69) και-
 ρός, ἐκτῆδεός ἐστιν οἴνου πόσεως καὶ τῶν ἄλλων
 τῶν οἰνωδῶν πομάτων. ἀλλ' ἐπεὶ πάλιν οἴνου
 μὲν ἀσθενέστερον ἀπόμελι κατὰ θερμασίαν τυγ-
 χάνει· ῥυπτικῆς δὲ καὶ τμητικῆς ὑπάρχει δυνά-
 μεως· τοῦτο δὲ προπαρασκευαστικὸν λύσεως τῶν
 ἐπὶ χυμοῖς σηπομένοις 70) ἀναπτομένων πυρετῶν
 γίνεται, διδόναι καὶ πρὸ παρακμῆς, ἀπομέλι-
 τος ποτοῦ. μελίκρατον μὲν δὴ συντιθέν, αὐτίκα
 πίνεται, καὶ τὸ ὀξύμελι δὲ δοθεῖν, ποτὲ ἂν
 παραχρῆμα συντεθέν, εἰ καὶ βέλτιόν ἐστι κεχρω-
 νισμένον αὐτὸ προσφέρειν. δι' ἀκριβείας 71 a) γὰρ
 τηλικαῦτα κεχωρήκασιν εἰς ἄλληλας αἱ δυνάμεις.
 καὶ ῥοδόμελι δὲ καὶ ὀμφακόμελι καὶ τὸ διὰ
 κωδύων 71 b) χρονοδύναι λίαν ἐθέλει. τὸ μὲν
 γάρτοι παχύ καὶ τρυγῶδες ἐν αὐτοῖς ἐστὶ. τὸ
 δ' αὖ χρησίμον καὶ πότιμον, καὶ δῆται χρο-
 νου πρὸς διάκρισιν. μάλιστα δὲ τὸ ἀπόμελι. πρὶν
 γὰρ οἰνωδὲς τι κατὰ τε τὴν γεῦσιν καὶ τὴν
 ὁσμὴν ἐν τῷ χρόνῳ προσλαβῇ, οὐδὲν ἂν με-
 λικράτου δοξέειν διαφέρειν· ἐψηθὲν δὲ, καὶ μη-
 νῶν που γενόμενον ἔξ, οὐχ, ἅς εἰρηκα, μόνας
 ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ τὴν ῥωσικὴν, ζίνου δίκην,
 ἐπιδείκνυται, δίχα τοῦ τῆς κεφαλῆς ἀπτεσθαι.
 πίνειν μὲν οὖν ἀπόμελι, χρόνιον. σκευάζειν 72)
 δὲ ὡδε. κηρία λαβῶν πεπληρωμένα μέλιτος λευ-

cutim calorem trahit : et humores tem-
 perans, statim acrimoniam extrahit: pau-
 lo post vero sudores quosdam, et uri-
 nas commovet. ex quo fit, ut tempus
 declinationis fit vini, et aliorum potu-
 um vinosorum potioni accommodatum.
 Sed quoniam apomeli, est vino itidem
 in calore debilius, habetque vim inci-
 dendi, et abstergendi, idque vim ha-
 bet praeparandi solutionem febrium,
 quae ex putrescentibus humoribus ac-
 cenduntur: idcirco fit, ut etiam ante
 declinationem apomeli potui detur. at
 melicratum compositum statim praebe-
 tur. oxymeli vero dari poterit statim
 confectum: sed, si melius fit diutinum,
 illud dato. tunc enim facultates inter
 se diligenter sunt distinctae. Rhodo-
 meli vero, et omphacomeli, et diaco-
 dyon inueterascere valde postulant. pars
 enim in eis crassa et seculenta est, pars
 vero contra utilis, et potabilis: et tem-
 pore opus est, ut discernatur: idque
 praefertim in apomelite: quod prius,
 quam vinosi quidpiam, quod tractu tem-
 poris acquisiverit, et gustanti, et odo-
 ranti afferat, nihil a melicrato differre
 videtur. Coctum enim, et sex mensi-
 um spatio affervatum, non solum ea,
 quae dixi, praestat: sed vim etiam ro-
 borandi, more vini, demonstrat: nec

67) Post συμπέφυγ in marg. additur: δυνάμενον. ἀλλὰ βέλτιον γε πέφυγ μελικράτου.

68) Antea fuerat, δι' ὀλίγων. Littera o est ex correctione. Forte, δι' ὀλίγου voluit. Sed nec ὀλίγων ab-
 furdum erat.

69) παρακμῆ, febris remissio.

70) ἀναπτεσθαι de febribus, elegantissima et aptissima translatione, ut plura alia in his Graecorum medi-
 corum fragmentis, quae brevitatis causa silentio praeterii. Graecis dedit ore rotundo musa loqui.

71 a) In Codice: διακριβείας. δι' ἀκριβείας nihil aliud est. quam ἀκριβῶς. δι' ἀκριβείας, saepe habet Plato.
 Dicitur etiam, ἐπ' ἀκριβείας, εἰς ἀκριβείαν, πρὸς ἀκρίβειαν. Notum est enim, Graecos adverbia per
 praepositiones et substantiva notare. Haec obiter. Eiuscemodi enim hic non admodum curo.

71 b) Cod. una voce: διακωδύων. In proximo capite XVIII legitur locus Galeni: περὶ τοῦ διὰ κωδύων.
 κωδύων vero vocabulum diverso modo scribi, dudum monitum est. Vide etiam Galen. in Glossis p.
 82. Harpocrat. p. 109.

72) In Codice Oribasii capite XV. est locus ex Galeno de hoc potu praeparando, ubi inter alia monet,
 a veteribus appellatum esse, ὀξύγλυκόν.

καὶ μὲν τὴν χροάν, διαυγὲς ἔχοντα τὸ μέλι, διὰ τῶν χειρῶν ἐκθλίβομεν, καὶ ὕδωρ πηγαῖον καλὸν μίγνυμεν, παχυτέρῳ μὲν, ὅτι τέτταρα μέτρα· μέσῳ δὲ, τρία καὶ ἡμισυ· λεπτοτέρῳ δ' ὑπάρχοντι καὶ ὑγροτέρῳ, τρία τοῦ ὕδατος. ἢ τόγε τοῦ κηροῦ γεῶδες λείψανον, ἐξ οὗ περ ἐξέβη τὸ μέλι, θλίβοντες τῶν χειρῶν ἐπιπολὺ διαθρύπτομεν εἰς λεπτὰ μόρια, κατ' αὐτὸ τὸ ὕδωρ ποιοῦμενοι τὴν θρίψιν. εἴτα συναγαγόντες τὸ ὑγρὸν, καὶ λύσαντες ὅλον τὸ μέλι, καὶ περὶ ἐμβάλλοντες εἰς καινὴν χύτραν προσαπεξεσμένην ἡρέμα καὶ τὸ γεῶδες ἀποθεσμένην ἀνδραξί πυρῶντες ἢ ξύλων ἀκάπνων φλογὶ λεπτοτέρῳ, ζέινυμεν, ἀφαιρῶντες ἐκάστοτε τὸ οἶον ἀποπτύμενον ἐν τῇ ζέσει κόπριον. μετὰ δὲ τὰς πρώτας ζέσεις ἀφελόντες τὸ γεῶδες ἅπαν καὶ δηλονότι καὶ τὸν ἀφρόν, καθελόντες τὴν χύτραν, εἴτ' ἐάσαντες ψυχθῆναι τελέως, καὶ μετὰ τὴν ψύξιν τὸ ἐποχούμενον ἐξελόντες, ἐπανθεῖ δὲ ψυχθέντος, αὖθις τὴν χύτραν ἐπὶ τοῦ πυρὸς θερμαίνομεν, καὶ ζέσαντες ἀποτίθεμεν, ἀφελόντες τὸ ἐπιπολάσαν πάλιν, εἰ ψυχθῆν. τρίτην δὲ 73) ποιησάμενος ζέσιν καὶ ψύξιν καὶ κάθαρσιν τοῦ περιττώματος, οὕτως ἐμβάλλομεν εἰς ἀγγεῶν τὸ σκευαθὲν ἀπόμελι κεράμιον. καλὰ δὲ ἐστὶ τὰ φιλαδελφινὰ 74) καὶ καρυηιά, καὶ ὀμφακηρὰ προσαγορευόμενα. τίθεμέν τε

caput tentat. ergo diu ante factum apomeli, bibendum est. Haec vero est ejus confectio. Favos mellis plenos, albi coloris, pellucidumque mel continentes capimus, manibusque humorem exprimimus: aquam fontanam optimam indimus. si mel craffius sit, uni mellis parti quatuor aquae partes injicimus: si mediore, tres et dimidium alterius: si tenuius sit et liquidius, tres. partem vero terream faui, reliquias inquam, ex quibus mel expressum fuit, manibus multum confringimus, et in tenues partes dissectas in aqua exprimimus: deinde humorem in unum adductum, et totum mel dissolutum in ollam novam, in qua prius ad terreum odorem tollendum aqua pedetentim ferbuerit, coniicimus, et igni ex carbonibus, aut tenuiore flamma ex lignis fumum non redentibus, decoquimus, ablata jugiter spuma, et quicquid veluti fex feruendo reiicitur. Post primam vero coctionem, auferimus quicquid terreum est, ac nimirum etiam spumam, ollam ab igni tollimus: deinde plane frigere finimus. ubi iam frigida sit, quod supra fluitat, abiciamus. totum postea sic frigefactum igni excalfacimus, et ubi ferbuerit, tollimus, et ubi frigescat, iterum, quodcunque superfluitat, excipimus. ubi vero tertio ferbuerit et frigefactum sit, et excrementum abjectum, apomeli confectum in vas fictile coniicimus. sunt autem ad hoc accommodata, quae philadelphia, et caryena, et omphacera nominantur.

73) Forte, ποιησάμενοι, ἀγγεῶν κεράμιον jungenda, ut per se intelligitur. Forte excludenda τὸ σκευ. ἀπόμελι.

74) Forte, φιλαδελφινά. Et mox, καρυηρά et ὀμφάκινα.

αὐτὸ κατ' οἶκον, ἐν ᾧ καὶ οἶνος τεθεὶς εἰσθάνει
ἀτρεπτος μένειν. δῆλον δ' ἐστὶ δῆπουθεν τὸ χρεῖναι
τὴν ζέσιν ἐπὶ πλέον ποιῆσαι. τὸ γὰρ ἀρξάμε-
νης, ἢ βραχὺ προελθούσης καθελεῖν τὴν χύτραν,
ἀτελεῖ τὴν ἔψησιν ἐργάζεται, καὶ περίττωμα
καταλείπεται γεῶδες, σαπηναι δυνάμενον καὶ δια-
φθαρεῖν τὸ ποτὸν. διττὴ δ' ἐστὶ σύνθεσις ἀπο-
μέλιτος. τὸ μὲν γὰρ μόνων ἐψωμένων ἐν ὕδατι
τῶν κηρίων γίνεταί μετὰ τὴν εἰσθληψιν τοῦ
μέλιτος, καὶ ποιοῦσι, κατὰ τὰς ἀγροικίας,
αὐτὸ πλεῖστον, ὅσον ἐνῶδες, καὶ παχὺ, καὶ
μελάντερον τὸ δ', ὡς αὐτὸς ἔφην, συντιθέ-
μενον, ὡς τοῦ μέλιτος εἶναι μᾶλλον ἐν αὐτῷ
χρεῖαν, ἢ τῶν κηρίων. πλύνεταί γὰρ ταῦτα
κατὰ τὸ ὕδωρ, οὐχ ἔψεται, τοῦ μέλιτος ὅλου
συνεψωμένου. καὶ ταύτῃ γε τῇ συνθέσει δια-
παιτὸς ἡμεῖς χρώμεθα, τὴν ὕδατος μόνου πό-
σιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παραιτούμενοι. κακίας
γὰρ ἐπὶ πυρεκτικῶν ἀρρώστων οὐκ ὀλίγας, οὔτε
μικρὰς ἐπιδείκνυται.

Κ Ε Φ. ΙΘ.

Περὶ τοῦ διὰ κωδύων. Ἐκ τῶν Φιλαργίου. ἐκ
τοῦ περὶ ἡδέων πομάτων.

Οὐκ εἰς ὕπνον τρεπομένοις, οὐδ' ὕπνου δεο-
μένοις δέδωκα τὸ διὰ κωδύων ἐγὼ μόνον, ἢ πρὸς
βῆχά τινα ἐνστάμενος, ἐφ' ᾧ ὅ, τε χρόνος, τὸ
τε ποσὸν τῆς δόσεως ὑπὸ Γαληνοῦ καλῶς ὠρίσθη.
ἀλλὰ καὶ πυρεττοῦσι σφοδρῶς, ἀφόρητόν τε
τὸ καῦμα πεποιημένοις, καὶ τόμα γαστρὸς διακαο-
μένοις, ἐν ἐρυσιπέλασί τε, καὶ ἄλλως θερμῶ
παθόμεναι, ἐφ' ᾧ δὴ καὶ τὸ ποσὸν ἠυξήσα-
μεν μεγάλως, πέντε καὶ ἑξ κοχλιάρια δίδόντες.

id reponimus in cella vinaria, ubi vi-
num reconditum moveri non solet. Est
vero perspicuum, hoc esse diutius deco-
quendum. nam si ollam auferas, ubi fer-
uere incepit, aut parum serbuerit, im-
perfectam coctionem facies: et excre-
mentum terreum in ea relinquetur, quod
efficere poterit, ut potus putrescat, et
corrumpatur. Est autem duplex apome-
litis compositio. alterum fit, cum foli
favi, posteaquam mel expressum fuerit,
in aqua decoquuntur: quod rustici ple-
rumque faciunt: quod et vinosum, et
crassum, et nigrius est: alterum vero,
quale ego descripsi; in quo mellis po-
tius, quam favorum usus cernitur:
quandoquidem favi in aqua tum
lavantur, non coquuntur: cum tamen
mel totum cum aqua decoquatur, hac-
que compositione nos semper utimur,
aquae folius potione ut plurimum devi-
tata: siquidem ea aegrotis febricitanti-
bus neque pauca, neque exigua mala
solet invehere.

De eadem confectione ex capitibus papaverum. Philagrii, ex libro de potionibus suavis. Cap. 19.

Ego non solum iis, qui se quieti tradidissent, somnoque indigerent, confectionem ex capitibus papaveris exhibui, aut ad tusses arcendas dedi, in quibus et dandi tempus, et mensuram rite Galenus definivit: sed etiam iis, qui vehementi febre iactarentur, qui-
que calore, quem ferre non possent, affligerentur, et os ventriculi ardore opprimeretur: itemque in erysipellate, et alio calido quovis affectu. in quibus etiam valde quantitatem auximus, ut quin-

καὶ οὐχ ἅπαξ γε μόνον, ἀλλὰ καὶ δεύτερον, καὶ τρίτον, καὶ πολλοὺν τῆς ἡμέρας, οὐκ ἐν αἰκμῇ μόνον τῶν πυρεκτικῶν νοσημάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸ τῆς αἰκμῆς τὲ καὶ τῆς ἐναργοῦς πέψεως, ἐφ' ᾧ ἀγρυπνία καὶ θερμασία δριμυτά τις ἢ μεγάλη κατεπίνει τὸν ἀνθρώπον. διὸ καλῶς ἔχειν μοι δοκεῖ, τοὺς πρὸ τῆς αἰκμῆς τῶν πυρεκτικῶν νοσημάτων τῷ διὰ κωδύων ποτίζειν βουλομένους ὀξύμελιτος ἐπιχεῖν. λεπτύνει γὰρ αὐτοῦ τὸ παχὺ τῆς ὕλης, φυλάττει τὲ τὴν ψυκτικὴν δύναμιν μετὰ τοῦ μὴ ἐμποδίζειν τῷ τάχει τῆς πέψεως. καὶ 76) οὐκ ἐπὶ τῶν ἐπὶ σήψει παχέων χυμῶν ἐξαπτομένων πυρετῶν μόνον ὀξύμελιτος μινύειν, καὶ μάλιτα, ὅτε πρὸ αἰκμῆς δίδομεν, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῶν σπλάγχχνων τῶν ἐμπεφραγμένων, ἥπατος καὶ σπληνός, πνεύμονός τε καὶ τῶν ὁμοίων πυρετῶν διακαιομένων. πέντε δ' ἢ ἑξ τέλει κοχλιάρια δίδομεν, εὐφοβούμενοι ψύξεως ἀμετρίαν, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀνευ πυρετοῦ βηχὶ συνεχομένων. τὸ γὰρ ὑπὲρ τὴν φύσιν θερμὸν κολίζομεν, πρὸς δ' συναρμόττεται τὸ ποσὸν τοῦ φαρμάκου, τῆς κατὰ φύσιν θερμασίας οὐχ ἀπτόμενον δηλονότι, κατὰ τὰς ἀγωνιστικὰς πόσεις. οὐ μόνον δὲ τὸν πυρετὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν παροξυσμὸν ἀρμόζειν προσήκειν, ὡς ἀμφοτέρως ἅμα τὰς ἀρχὰς τῆς τε τοῦ κατὰ μέρος παροξυσμοῦ, καὶ τῆς τοῦ νοσήματος αὐτοῦ συμπεπτωκέναι. καλῶ δ' ἀγυ-

que et sex cochlearia daremus, idque non semel, sed et bis, et ter: idque saepius in die. nec solum in statu morborum, quos febris affert, sed etiam ante statum, et vero etiam ante concoctionem evidentem: in quibus vigilia calorque acer aut magnus quidam hominem oppugnabat. Idcirco recte facere mihi videntur, qui ante statum morborum, qui ex febre existunt, bibere hanc concoctionem volunt, ut oxymel admisceant. quandoquidem oxymel ejus materiae crassitudinem attenuat: servatque confectio suam vim refrigerandi, et celeritati concoctionis nullum affert incommodum. nec solum vero in febribus ex humorum crassiorum corruptela accensis, oxymel admiscere, et praesertim cum ante statum damus, sed etiam in visceribus obstructis, ut iecore, pulmone, liene, et ejusmodi febribus adurentibus oportet. tunc autem quinque aut sex perfecta cochlearia damus, nec frigiditatem nimiam, quemadmodum in iis, quos tussis absque febre vexat, pertimescimus. Calorem enim, qui praeter naturam est, corrigimus, cui etiam convenit quantitas medicamenti, ut ad naturalem calorem redigatur: cum minime videlicet vehementibus potionibus accenditur. sed non solum febris, verum etiam accessio debent convenire: ut uterque vigor, et privatae accessionis, et morbi ipsius, in unum incidat. Vehementes autem potiones voco eas, quae magnopere augentur, cum morbum crisi dissolutum

76, δὲ interponendum videtur.

νιστικάς πόσεις, τὰς μεγάλας αὐξομένας, ὅποτε
λύσαι τὴν νόσον ἐλπίζομεν κρίσει. πρὸ γάρτοι
τῆς ἀκμῆς τοῦ παθήματος, ὅτε πεσέμεθα,
μὴ δύνασθαι κινήσαι κρίσιν, ἐπιψύξεως ἕνεκα
χρώμεθα τῷ ποτῷ, μετρίαν αὐτοῦ τὴν πᾶσιν
ἐργαζόμενοι. δοίημεν δ' ἂν αὐτὸ κατὰ τὰς
ἀκμὰς ποτε, καὶ μόνον μὲν, καὶ σὺν ὀξυμέ-
λιτι καὶ ὀμφακομέλιτος δὲ τὸ μέτριον 77) ἐπι-
πλέξαντες, καὶ ἄλλοτε ροδόμελιτός τε καὶ
οἶνου τινὲς τῶν πορίμων. καὶ μάλιστα, εἴαν ᾗ τὸ
διὰ τοῦ ὕδατος ἐσκευασμένοι. βραδύπορον γὰρ
φύσει τὸ ὕδωρ. μικρῷ δὲ κάλλιον, καὶ οἶνον
ἂν ὕδατος λεπτότερον καὶ διαυγέστερον παρα-
λαμβάνειν ἐπὶ τῆς τῶν κωδύων ἐψήσεως. πο-
ριμώτερον γὰρ ἐστὶ μετὰ 78) τοῦτο ῥωσικὸν
ἔχειν. ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦ πυκνοτέρου δέρματος
ἄμεινον ἀρήγει ὁ τοιοῦτος οἶνος μίγξις. ὥσπερ
οὖν ἐπὶ τῶν ἀραιωτέρων σαμάρτων ἡ σόματος τῆς
κοιλίας ἀδενεστέρου ὀμφακομέλι, καὶ μᾶλλον, εἰ
ἄνωρεξία διοχλοῖτο. καὶ τοῖς γλυκυπόταις, ἡ
κατὰ κοιλίαν ἔχουσι φαρμακῶδεις ἐξέρηκός
ἐργὸν ἢ χολῶδες. ἢ ροδόμελι δὲ μίγε πῆαν 79) τοῖς
οὕτω διακειμένοις. ταῦτα μὲν ἐπὶ τῶν πυρετῶν
ἀπόχρη προδιορίσασθαι. τῶν δὲ ἄλλων παθῶν
ἐφεξῆς μνησέον. οὐ γὰρ πνεύμονι μόνῳ ἐκπεπυ-
ρωμένα τέ καὶ εἰσπνευστιζομένα ἢ βήττοντι χερί-
σιμον ὑπέρχει τὸ ποτόν· ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις
σπλάχνοις. διὸ καὶ προσφέρομεν, οὐχ ἡπατι-
κοῖς μόνοις ἢ σπληνικοῖς, ἀλλὰ καὶ νεφροῖς τε

iri speramus. nam ante morbi vigorem,
cum nobis persuademus, crisin nihil
movere posse, nos refrigerationis cau-
sa potione utimur: ejusque modera-
tam mensuram damus. sed eandem et-
iam dare poterit quispiam in flatu, vel
solam, vel cum oxymelite: et cum om-
phacomelite, modicum tamen admiscens.
et alioqui etiam cum rhodomelite, et vi-
no aliquo eorum, quae permeant: ac
praesertim, si confectio ex aqua facta
sit: cum aqua suapte natura tardi fit
transitus. Est autem paulo melius ad
capita papaverum decoquenda, vinum
quod magis tenue ac perlucidum sit,
quam aquam assumere ita enim meli-
us penetrat, et roborandi quoque vim
habet. quinetiam in cute densiore hoc
vinum admixtum melius adjuvat: quem-
admodum etiam onphacomeli aptius
est in corporibus rarioribus, aut ore
ventriculi imbeciliore, et magis etiam,
si cibi fastidio teneatur. iis praeterea,
qui dulcia bibunt, aut aliquem in ven-
tre habent medicamentorum humorem
fluentem, aut bilium, iis, qui ita af-
fecti sint, rhodomeli admiscebis. atque
haec quidem in febribus satis distincta
sint nobis. caeterarum vero affectionum
deinceps est facienda commemoratio.
Hic igitur potus non solum pulmoni
suppurato, et defluxione oppresso, et
tussienti utilis est, sed caeteris itidem
visceribus quam ob rem damus non
modo hepaticis, et splenicis, sed et-
iam, quibus renes, et vesica vitium con-
traxerunt: si modo calida sit affectio.

77) De hoc dubito. Forte, ἐπιβρέξαντες.

78) Rasarius videtur voluisse: μετὰ τοῦ καὶ ῥωσικὴν δύναμιν ἔχειν. Forte: μετὰ τοῦ καὶ τὸ ῥωσ.

79) Ita, sine sensu. Rasarius videtur voluisse, μίγξις ἂν.

κίτριν β βλαμμένοις, εἰ θερμὸν εἴη τὸ πάθος. τραγγουρίας γὰρ ἐπὶ δριμύτητι τῶν οὐρῶν γιγνομένης κατατέλλει μεγάλως, καὶ μάλιστα ἐν βαλανείῳ τὲ καὶ πρὸ βαλανείου, μέλλουσιν εἰστέναί, δίδμενον δαψιλές, ἐφ' ᾧ δὴ καὶ τὴν διαίταν ἀδρύτεραν τὲ καὶ εὐχυμον εἶναι κελεύομεν, καὶ νεφρητικῶν δὲ, ᾧν γε κειεῶντες καὶ ψύχει θερμότεραι, ἀγαθὸν ὑπάρχει τοῦτο τὸ ποτόν· καὶ τοῖς 82) διαβήτη τὲ καὶ χολέρα κινδυνεύουσιν, οἷς ἀμφοτέροις, μηδενὸς ἔργοντος, καὶ ψυχρῶ κεραθεῖν ἀκραιφνεῖ, χρησιμώτατον. τὸ γάρτοι τῶν χολερικῶν ἔσχατον ἴαμα, ψυχρὸν ὑπάρχει ποτόν. προσήκει δὲ πρότερον αὐτῶν βρῶνύναί τὴν ὅλην γαστέρα μηλίνῳ καὶ μασιχίνῳ, καὶ ὀμφακος σαφυλῆς χυλῶ, καὶ 84) τυπηρίας βραχὲ τῆς σχιζῆς, καὶ τοῖς ὁμοίοις. τρίβειν τὲ τὸ δέρμα τὸ 85) τοῦ κίμνιντος ὕλον πολυχρονίως χερσὶν ἀνηλίφοις, 86) ἢ καὶ μαλακοῖς ὀθονίοις. σκύας τὲ προσβίβειν ἰώτῳ καὶ μεταφρένοις καὶ θάρακι· καὶ πάντα δίδόναι τοῦτο τὸ ποτόν σὺν ὀμφακομέλιτι θερμῶ κεραυνύμενον. εἰ δὲ καὶ τούτων πραττομένων ἢ κένωσις ἐπιμένει σφύδρα, καὶ συγκοπῆς καὶ σπασμῶν προσδοκία τις εἴη, καὶ φό-

ergo urinae stillicidia, quae ex lotii acrimonia sint exorta, praecipue vero in balneo, aut ante balneum, copiose datus efficacissime comprimit. instituendaque iis est victus ratio crassior, et succi melioris. Ad renum autem vitia, et cum ilia, atque lumbi calidiores sunt, hic potus valde facit. itemque accommodatus est iis, quibus diabete, et cholericae affectiones periculum minantur. in quibus utrisque, si nihil vetet, frigida temperatus, saepe est utilissimus. etenim extremum cholicorum affectuum remedium frigidus potus est. sed totus venter prius roborari debet melino, et mastichino, et vuae acerbae succo, et aliqua portiuncula aluminis sciifilis, et caeteris generis ejusdem: totaque aegroti cutis diutius confricanda est manibus inunctis, aut etiam linteis mollibus: tum cucurbitulae dorso, scapulis, et thoraci affigendae: postremo hunc potum calido omphacometite temperatum dabimus. si vero his peractis inanitio valde perduret, sitque aliqua syncopes, et convulsionis suspicio, atque timor, ad frigidae potionem necesse est confugere. Thoracem vero evacuabis, si hoc quoque opus esse propter vigilias, aut calorem immoderatum videbis. si vero concoquendus morbus fit, butyro, et terebinthina, et iride,

80) Pro eodem alii scribunt βρήσαν. v. Galen. in Gloss. p. 68. et Hippocratem. βήτταν et βήσαν. Xonoph. p. 46. A. Diog. Laert. p. 360.

81) Sic in marg. In textu εἰς.

82) Codex: δι' βήτη. Vide Aretaeum περὶ χρόν. παθῶν lib. II. cap. 2. Galen. περὶ κρῖσ. 1, 12 Alex. Trall. VIII, 8 Paul. Aegin. III, 45.

83) In utroque intelligitur, ἐλάφι. v. Dioscor. I, 55. p. 31. I. 51. p. 29.

84) Dioscor. V, 123 p. 373.

85) τὸ μάλιστα excludere.

86) Esse hoc ex ἀλέρω, quivis intelligit. ἀνῆλιφος tamen non reperi. Forte, ἐναλαίπτοις.

βου, ἐπὶ τὴν τοῦ ψυχροῦ πόσιν ἀνάγκη καταφυγεῖν. θάρακα δὲ ἐκκενοῦν προαιρούμενος, εἰ καὶ 87) τοῦτο βλέποισ ἔτι χρείαν, δι' ἀγρυπνίαν ἢ θερμασίαν ἀμετρον. εἰ μὲν συμπίεσως δέοι τῷ σώματι, 88) βούτυρον τε καὶ τερμινθίνην, ἔτι 89) τὲ σὺν αὐτοῖς χροονιζομένου δὲ, δίδοναι καὶ μέλι, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ εἰς ὕπνον τρεπομένῳ, τὸ ποτόν. εἰ δὲ τέμνειν τὸ περιεχόμενον, ἀπορῥύπτειν τὲ δέοι, καὶ ταῦτα μὲν, ἀλλὰ καὶ γλήχωνος 90) κίρκης, ὑσσώπου τε τι καὶ ἀδιάντου, καὶ πάνακος ἐναφεψημένων ὕδατι, καὶ τι καὶ ὀξυμέλιτος, μόνου τε καὶ σὺν τῷ τῶν βοτανῶν ἀφεψήματι, καὶ κατὰ τὸν καρὸν τὸν εἰρημένον, ἅμα τῷ δια τῶν κωδύων φαρμάκῳ, καὶ εἰ δέησιν ποτε, καὶ καθ' ἡμέραν, εἰ καὶ κατ' ἄλλον τινὰ τῆς νυκτός χρόνον, καύσου τινὰς ἐπείγοντας ἢ ἀγρυπνίας.

Κ Ε Φ. κ.

Ἐκ τῶν Φιλαργίου. περὶ τοῦ ἀπὸ τῶν κυδωνίων μήλων, καὶ τοῦ ἀπὸ τῶν κρέανων καὶ ὕδατος. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τὸ δὲ ἀπὸ τῶν μήλων, τῶν κυδωνίων, σκευάζεται τοῦτον τὸν τρόπον. περιμετρεθέντα χρῆ, τοῦ τε Φλοιοῦ, καὶ τῆς ἐντεριάνης, ἐψεῖν αὐτὰ σὺν ὕδατι πηγαίῳ καλῷ, μέχρις ἂν ἡ τρίτη μοῖρα διαφορηθῇ τοῦ ὕδατος, καὶ τὰ λειπόμενα δύο μέρη καλῶς ἐγχέαντα κεραιαῖς ἀγγείαις, οἷς εἰρήκαμεν, ἐν οἴκοις ἐπιτηδεύοις ἀποτίθεσθαι. γίνεταί μὲν γὰρ οἰνώδες καὶ αὐστηρόν. ὠφελεῖ δὲ κοιλιακὸς πινόμενον, καὶ ῥῶνισι σῶμα κοιλίας ἄτακτον, καὶ ἥπαρ ἔσθ' ὅτε

una cum eis uti poteris. si inveterarit, mel quoque et similia danda erunt, et cum somno se tradiderit, potum ipsum dabis. Si vero humores contentos fecare, et abstergere oporteat, tum haec ipsa, tum vero etiam pulegii comam, itemque hyssopi, et adianti, et panacis ex aqua decoques: atque etiam oxymel solum, vel cum herbarum decoctione propinabis. id quod facies eo tempore, quod ante dixi, una cum medicamento, quod ex papaverum capitibus conficitur: et, si opus fuerit, etiam de die, aut alio quoque aliquo nocturno tempore, cum febris ardens aliqua, aut vigiliae urgeant.

Philargii, de confectione ex malis cydoniis, & quae ex cornis & aqua fit, ex eodem libro excepta. Cap. 20.

Confectio ex malis cydoniis ad hunc modum paratur. aufertur cortex, et medulla: et coquuntur ex optima aqua fontana, donec tertia pars aquae consumatur: reliquae vero duae partes vasis fictilibus recte infunduntur, et praedictis locis accommodatis reponuntur. Fit hoc vinosum et auferum, et potum coeliacis prodest: et os ventriculi imbecillum, atque hepar corroborat, cum seipsis humidiora quandoque sunt facta. quandoque autem optimum mel admixtum, perfecta iam coctione, inditur: idque non solum voluptatis causa, sed etiam. ut

87.) Forte, τοῦτου.

88.) In marg. νοσήματι.

89.) Nominativi et Accusativi consistere nequeunt.

90.) In textu: γλήχωναι, et in margine: γλήχωνος.

καθ' ὃν καιρὸν ὑγρότερα γέγονε σφῶν αὐτῶν. μίγνυται δὲ καὶ μέλιτος ἐνίοτε καλοῦ τῷδε τῷ πόματι, συντελουμένης ἤδη τῆς ἐψήσεως, σὺν τινι μινυμείον, οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ Φυλακὴν τῆς συνδέσεως. ὅν γὰρ ἂν σαπέην ἑαδίως τὸ ὑγρὸν, προσλαβὼν μέλιτος. ὁ δὲ οὖν, ὅτι τὸ τοιοῦτο τοῖς ὑψέως δεσμένοις ἅμα καὶ σύψως ἀρμόσσει ισοήματιν, οἷα περ καὶ τὰ τῶν ἐλκομένων ἐντὸς ἐστὶ μορίων, ἐντέρων, σόματος κοιλίας καὶ σωμαχίου. τῷδε 91) παρ- ἑοικὸς τι ποτὸν καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τινων γίνε- ται· μάλιστ' ἐκ τῶν κρέων 92) ὀνομαζομέ- νων, τὴν τε σύνθεσιν ὁμοίαν, τὴν τε χρῆσιν ἐχόντων τῶν διὰ τῶν μήλων τῶν κυδωνίων.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ ὀμφακομέλιτος. Ἐκ τῶν Φιλαγρίου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Βότερας ὀμφακος προσήκει λαβεῖν, μέλ- λοντας ἀρχὴν ὑπομένειν πεπάνσεως, ὅτε δὴ καὶ τὴν ὀξείαν ἀκμάζουσιν ἔτι διασώζουσι παιόη- τα, μηδὲ τῆς σύψως ἀπηλλαγμένοι. καὶ περτα ἐν οἰκήματι τιθέναι, τὴν κρεῖσιν συμμέτρῳ, τριῶν ἢ καὶ τετάρων ἡμερῶν, καὶ μάλιστα, εἰάν ὑγρότερος ὁ περιέχων ἀῆρ τυγχάνῃ, θλίψαν- τὰ τε μετὰ τὴν ἀπόθεσιν εἰς ἀγγεῖον ὑελοῦν 93) δέχεσθαι τὸ ὑγρὸν, μίξαντά τε καλοῦ μέ- λιτος ἀπηφρισμένου μέρος ἐν πρὸς τρεῖς μέρη, θερμαίνειν ἐν ἡλίῳ πλειόνων ἡμερῶν, μέχρι περ εἰς κατασῆ ζέσαν τὸ τῆς ὀμφακος ὑγρὸν. τοῦτο δ' ἐν πολλῷ γίνεται χρόνῳ, καὶ περτα ἐν ὑπεράῳ καταθερμαίνων οἰκήματι φυλάττειν

compositio conservetur. humor enim, si in eo mel fit, non facile putrescit. est ergo perspicuum, id convenire iis mor- bis, in quibus abstergendum una, et ad- stringendum fit: quales sunt partium in- ternarum ulceratarum: ut oris ventri- culi, atque stomachi. Huic similis qui- dam potus ex aliis quibusdam fit, et praesertim ex iis, quae corna dicuntur: qui et eodem modo conficitur, et parem ei, qui ex cydoniis fit, usum habet.

De omphacomelite. Philagrii, ex eodem libro. Cap. 21.

Acrestae racemos prope initium ma- turationis capere oportet, cum acidam qualitatem consistentem adhuc servant, neque adstrictionis sunt expertes: dein- de loco temperato reponere tribus, aut quatuor diebus: ac praecipue, si aër am- biens fit humidior. postquam vero repo- fiti fuerint, exprimendi sunt, succusque in vitreum vas excipiendus: tribusque succi partibus una mellis optimi despu- mati adicienda. multis vero diebus id insolabis, usque dum aestae humor fernefactus consistat: id quod longo tem- pore fieri solet: deinde in sublimiore parte domus servato, ne putrescat. ita ego medicamentum hoc facere, et ad praedictas affectiones uti consuevi. item- que in iis, quorum intestina diuturnis

91) In Cod. τῷ δέ. Forte: τῷδε δέ.

92) v. Dioscor. I, 172. p. 82. et Geoponica p. 524. ubi opportune Plinius laudatur.

93) ὑελοῦν ἀγγεῖον habes in Geopon. p. 329. 616.

ἄσηπτον 94) τόπον. τοιαύτην ἐγὼ ποιούμενος τοῦ φαρμάκου τούτου τὴν σύνθεσιν, ἔπειτα 95) τῶν ἐμπροσθεν εἰρημένων χρεῶμαι διαδέσσεαι, ἐπὶ τε τῶν ἐν χρονίαις τε καὶ λεπτοῖς ρεύμασι τὰ ἔντερα ρευματιζομένων, ὡς ἐκκρίσεις γίνεσθαι συνεχῆς διὰ τινὰ θερμὴν δυσκрасίαν. παρέχω δ' αὐτὸ καὶ τοῖς ἀνόρεκτον ἔχουσι τὸ τῆς κοιλίας σῶμα διὰ θερμὴν ἅμα καὶ ὑγρὰν διάθεσιν, προαπορρύντας δ' ἐτέραν τινῶν, ὅσα περὶ αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς κοιλίας ἀναπεμπόμενά τινα μοχθηρὰ ὑγρά τὰς ἀνορεξίας ἀπεργάζε-ται. δίδωμι δὲ καὶ χωρὶς ἀπορρύνσεως, οἷς οὐκ ἀνεπόθη χυμός. πάνυι γὰρ καλῶς τὰς ἀνορεξίας πινόμενον τὸ ὀμφακόμελι, καὶ μᾶλλον, εἰ ἀκρατέστερον ποθῇ. συντελεῖ δ' οὐκ ὀλίγα καὶ τοῖς δι' αἰραιότητα σώματος ἐπὶ λεπτότητι χυμῶν ἐκρεόντων συγκοπτομένοις, καὶ μάλιστα ἐν πυρετοῖς, ὧν αἰφνίδιος καθαίρεσις σφόδρα, διχα φανερᾶς ἐκκρίσεως γινομένη, καταμηνύει τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος. οἶνος μὲν οὖν ἐπὶ τῆς τοιαύτης διαδέσεως ἔχει τὸ κράτος τῆς ἰάσεως, ὁ πόριμος καὶ εὐψεύς τινος μετέχων. ἀποροῦντος 96) δὲ τοῦ τοιαύτου, δυνατόν ἐῖναι λεπτὰ μὲν τῇ συσάσει, ξανθὰ δὲ τῇ χεῖρα μιγνύναι τὸ ποτὸν, καὶ σὺν αἵματι δίδοναι, θέρους μὲν, ψυχρῷ κεραυνῶντας ὕδατι, μηδεμιᾶς φλεγμονῆς οὕσης εἰς κύριον μέρος· χειμῶνος δ' ἐξ ἀνάγκης, θερμῶ. καὶ σφόδρᾶς τε τῆς τοιαύτης συγκοπῆς 97) γιγνομένης διαπαντός τῶ θερμῷ κερασέον. ἔστιν ὅτε τῆς ἀναδόσεως ὀξυτάτης χρεῖζομεν ἐν συγκοπαῖς ὀξυτάταις. ἐπιτήδειον γὰρ τοῖς ὧδν διαφορουμένοις εἶναι, ὁ καὶ ταῖς ἀναδόσεσι ταχύ, καὶ ταῖς ἐπισχέσεσι δραστέριον. τοιοῦτον δ' ἂν εἴη δικαίως, ὁ καὶ θερμὴν ἔχει

et tenuibus defluxionibus infestantur sic, ut continuae excretiones ex quadam intemperie calida fiant. id etiam dare soleo iis, quibus os ventriculi propter calidam simul, atque humidam affectionem non appetit: cum prius per alia quaedam abstersero ea, quae ad ipsum ventriculi os humores quosdam vitiosos mittunt, et, ne appetitus excitetur, prohibent. do etiam, non praemissa abstersione, iis, quibus succus non fuit epotus. probe enim inappetentias omphacomeli potum sedat: ac praecipue, si meracius potui detur. confert etiam iis, qui propter corporis raritatem ex tenuitate humorum fluentium, animo linquntur, et praesertim in febribus: quorum repentina purgatio, sine perspicua excretionem facta, morbi naturam valde producit. in quo genere affectionis tota curationis vis in vino, quod permeet, et alicuius adstrictionis particeps fit, collocata est. si tale non adsit, poterimus vino tenuis substantiae, et flavi coloris hunc potum miscere, et ita ex pane propinare. atque aestate quidem, aqua frigida temperatum, si nulla in partibus, principem locum tenentibus, inflammatio fit: hyeme vero, calida necessario. Cumque haec fyncope vehemens accidit, semper calida temperare oportet. Est etiam, cum acutissima distributione in acutissimis fyncopis indigemus. atque iis quidem, qui ita exoluuntur, accommodatum est, quod

94) τόπον redundat, nisi corrigas, τῷτο.

95) Corrigendum: ἐπὶ τε τῶν.

96) Forte, ἀποροῦντας.

97) De hoc morbo v. Aret. περὶ ἐξ. παθ. II. 3. Galen. de caus. sympt. III. 2. Paulum Aegin. III, 34.

καὶ συπτικὴν ἐν ἑαυτῷ δύναμιν. τῇ μὲν γὰρ
θερμότητι, τὸ πόριμον τῇ σύψει δὲ, τὸ μόνιμον
ἔχει καλόν. τοίνυν διὰ τοὺς λογισμοὺς τοὺς
ἐρημένους, καὶ τὸ ὀμφακόμελι. τὸ μὲν γὰρ μέ-
λι πόριμον ἐν ἑαυτῷ καὶ ἡ ὀξεία ποιότης· ἡ
δὲ σύψις βραδύπορος οὖσα, φύσει μόνιμος.
ἀλλὰ βέλτιόν γε ἂν γένοιτο προσλαβὼν 98)
οἶνου, ἵνα καὶ τὴν ὀξείαν ἐν ἑαυτῷ δύναμιν,
λεπτυντικὴν τῶν χυμῶν γιγνομένην, ἀμαυρώ-
σωμεν. διὸ καὶ χρησιμώτερον κινεῖν εἶναι καὶ
ὑπόγλυκυν τὸν μιγνύμενον οἶνον αὐτῷ, καὶ μὴ
λίαν λεπτόν. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν θερμῶν δυσκρα-
σιῶν τὸ καὶ νόσων χρῆσιμον εὐρήσεις τὸ ποτὸν
ἐκάτερον, τό, τε διὰ καδύων, καὶ τὸ ὀμφα-
κόμελι, 99) καὶ πρὸς αὐτοῖς τὸ ῥοδόμελι,
κατακρατικώτερον μὲν ὀμφακομέλιτος ἐν, καὶ
δὲ αὐτὸ τοῦτο τοῖς ἐπιδακνῶδεσι καὶ θερμῶς
ύγροῖς, ἄλλως τὲ καὶ πυρετῶ διακαομένοις
ὀξυτάτῳ χρησιμώτατόν ἐστιν, ἐφ' ὧν οὐχ ὑπάρ-
χει λυπηρὰ γαστρὸς λύσις. ἐπὶ γὰρ τῶν τοιού-
των ἐκείνο βέλτιον. προσήκει δ' ἡδὴ συμπέτε-
σαι τὸ τῶν πυρετῶν πάθος, ἵν' οὕτω τούτων
ἐκάτερον ἐπιδοθῇ.

K E Φ. κβ.

Περὶ ῥοδόμελιτος. Ἐκ τῶν Φιλαργίου. Ἐκ τοῦ
αὐτοῦ λόγου.

Τὸ δὲ ῥοδόμελι τρία μὲν λαμβάνει ἐκ τοῦ
χυλοῦ διηθημένου μέρη, καὶ ἐν μέλιτος. ἔψεται
δ' ἐν ἡλίῳ τὸν αὐτὸν ὀμφακομέλιτι τρόπον. σύ-
ψι μὲν οὖν ἡρέμα καὶ ψύχει, καὶ συπτικὸν
δὲ ἔχει τί, καὶ τι θερμότητος κέκτηται. διὸ καὶ
σώματι μὲν ἀερόδιόν ἐστι, θερμόν τινα φλεγμο-

et cito distribuitur, et quod ad conti-
nendum valet. taleque erit merito, quod
calidam, et adstringentem in se vim ha-
beat. nam vi caloris penetrat, adstrictio-
nis autem vi permanet. his ergo ratio-
nibus omphacomeli est accommodatum.
nam mel in se habet, ut penetret: item-
que acris qualitas: adstrictio vero, quae
suapte natura tarde permeat, est perma-
nens. sed erit praestantius, si vinum as-
sumpserit, ut acidam in eo facultatem,
qua succi attenuantur, obtundamus. Ideo-
que vinum fuluum et subdulce, et non
admodum tenue, est ad miscendum ac-
commodatius. ergo ad calidas intempe-
ries, et morbos, utilem comperies utrum-
que potum, et qui ex capitibus papa-
veris, et qui ex acresta, et melle fit,
et post hos, eum, qui ex rosas et melle
conficitur: quod etiam omphacomeli su-
perat. et ob eam ipsam causam his, qui
propter mordaces et calidos humores,
atque etiam febris acutissima exuruntur,
utilissimum est: in quibus videlicet non
est molesta ventris solutio. nam in ejus-
modi illud est praestantius. febrium enim
affectionem simul concoqui par est, ut
ita utrumque eorum postea detur.

*De rhodomelite. Philagrii, ex eodem
libro. Cap. 22.*

Mel rosaceum tres succi rosarum
excolati partes, unamque mellis capit.
coquitur ad solem eodem modo, quo
omphacomeli. leviter autem adstringit,
et refrigerat, et non nihil etiam abster-
git, et nescio quid acrimoniae nanci-
scitur. ideoque ori confert, quod calida

98) Ita Codex inepte. Forte, προσλαβεῖν aut προσλαβόν.

99) Ab καὶ ad ῥοδόμελι in margine solum leguntur.

ἡν δεδεγμένω διὰ τε ἐπιρροὴν τοιούτου ῥεύματος 100) ἀνατέλλομεν ἡρέμα τὸ φερόμενον, ψυχρὸν δὲ μετρίως, τὸ ζέον. καὶ τι καὶ τῆς δριμύτητος ἀμαυροῦν δυνάμενον ποιῶντος ὁμοίως, καὶ τοῦ διὰ κωδύων πόματος. οὕτως οὖν ἔχει καὶ πὶ τῶν κατὰ τὸ βάθος κειμένων. ἐκκλύζει μὲν τὰ δακνώδη τῶν ὑγρῶν τῷ ῥύπτειν· ἀνάψυξιν δὲ φέρει τοῖς διὰ θερμασίαν καὶ δῆξιν αἰωμένους· ῥῶνυσί τε τὰς φυσικὰς δυνάμεις τῆς σύφραος τε, καὶ κεραννῶντες ὕδατι τὸ ποτὸν, ἄλλοις τε τισιν καὶ πυρετῷ κάμνουσι προσκομίζομεν τῆς ἀκμῆς ἐνεσηκίας ἥδη τοῦ παροξυσμοῦ, καὶ τοῦ πάθους. δίδοναι μὲν, τοῖς μὲν ἀνευ χυμῶν πλεονεξίας, δίχα συμπάσης κενώσεως· οἷς δὲ μετὰ διαπύρων ὑγρῶν ἢ βλάβῃ, προεξεμέσασιν, ἢ διαχωρηθέντων κάτω τῶν ἀνιόντων περιττωμάτων. γιγνέσθω δὲ ποτ' αὐτοῦ καὶ συνεχῆς ἢ πόσις ἐπὶ τῶν διακαιομένων, ἵνα περ παρεμπίπτῃ φαρμακῶδες ὑγρὸν σῶμα τι κοιλίας ἐκ τῶν ὑπερκειμένων μορίων. ἐν γὰρ τοῖς πυρεκτικοῖς νοσήμασιν, ἀρκέσει καὶ μία πόσις δαψιλῆς ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ διδομένη, λύσαι τὸ πάθος δι' ἰδρώτων ἢ γαστρὸς ῥύσει, ἢ δι' ἐμέτων, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀκολουθεῖν εἴωθε πόμασιν ἐν τῷ τῆς ἀκμῆς καιρῷ.

Κ Ε Φ. κγ.

Περὶ 1) σελινάτου. Ἐκ τῶν Φιλργίου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τὸ δὲ τῶν σελίνων ἀπόζεμα, καὶ πνεύματος μὲν ἀπέπτου καὶ ὥμου τυγχάνει κατεργασικόν, καὶ πλήθος δὲ δι' οἴρων ἄγει. καὶ δίδοναι γ' ἐπὶ τῶν πυρετῶν κατεχομένων αὐτὸ προσ-

inflammatione, et quod ob talis fluxionis defluxum laboret. leviter enim id, quod delabitur, comprimit: et quod feruet, moderate refrigerat: potestque acrimoniam retundere non secus, quam potus ex capitibus papaveris facit. ita etiam facit in humoribus, qui in profundo sint fiti. nam vi abstergendi eluit mordaces humores, et refrigerium affert iis, qui calore, et morfu vexantur: et adstrictione naturales facultates corroborat. Praeterea vero aqua mixtum, cum aliis, tum vero etiam febricitantibus damus, cum vigor accessionis, et morbi ipsius iam constiterit. iis quoque, in quibus non est humorum redundantia, dari potest absque omnimoda evacuatione: itemque iis, in quibus accensi sunt humores, aut noxia evomerunt, aut excrementa infesta per inferiora expulsa sunt. sed in iis, qui exuruntur, ejus potio continua erit, ut aliquis medicamentosus humor ad os ventriculi ex partibus adiacentibus interciat. ac saepenumero etiam in febribus una tantum potio copiosior, in tempore congruo data, integram morbi solutionem potuit afferre, provocato sudore, aut citata aluo, aut vomitu moto, quae ex caeteris quoque potionibus, in vigore datis, consequi consueverunt.

De selinato. Philargii, ex eodem. Cap. 23.

Apri decoctum, et flatum inconcoctum et crudum facit: et copiam humorum per urinas ducit. idque dari convenit iis, qui feбри jactantur: et prae-

100) Post ἀνατέλλομεν in margine additur γὰρ, et loco ψυχρὸν ibidem notatur ψυχρόν, sic. Sed haec hunc locum non adiuvant. Mox vers. 15. forte: ἢ βλάβῃ, προεξ.

1) Ita legitur etiam in principio codicis, in indice capitum. Diosc. V, 74. p. 347. σελινίτης. Ita et in Geopon. p. 536. Recte! Est enim ex σέλινον, pro quo hic mox rursus vitiose scribitur τῶν σελήνων.

ἵκει, καὶ μάλιστα τοῦ 2) τῶν ὀξέων ὑπάρχοντι γένους, ὅτε γε μὴ κρίσιν ἀφ' ὧν ἡ λύσις αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς καλουμένης ἐπιτελευτῆς συμπίπτει. βέλτιον δ' εἶναι εἰς 3) αὐτὸ μετρίως ἀφ' ὧν ἡ λύσις, ὥς μὴ σφοδρότερον ἢ. πρέπει γινέσθαι καὶ πρὸ τῆς διακρίσεως τῶν τοῦ πυρετοῦ ἀναπτόντων ὑγρῶν μὴ ποτίζειν αὐτό.

Κ Ε Φ. κς.

Διοκλέους οἶνος ὑγείας φυλακτικός.

Ὅταν εἰς τοὺς πίθους ἐμβλυθῇ τὸ γλεῦκος εἰς μετρίτας 4) δέκα πρᾶσιον μνᾶν ἐμβαλεῖ.

Κ Ε Φ. κς.

Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Περὶ 5) οἰνοδοσίας.

Τοῦ κατὰ τὴν οἰνοδοσίαν ὄντος τρόπου διττοῦ, καὶ τῆς χρείας ἀπαμύσεως τὴν δόσιν, ἥτοι λύσεως χάριν πυρετῶν, ἥτοι ῥέουσιν σύγκρισιν εἶναι. ἐπὶ μὲν τούτων πάντως χρῆσθαι τῇ οἰνοδοσίᾳ πρὸς τὴν δύναμιν ἀναρρύνειν. ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ ἀνασκευῆς πυρετῶν οἰνοδοσιζομένων, ἔνθεν τοὺς μὲν αἶρεθαι, 6) τοὺς δὲ ἀποδοκιμάζειν. 7) οὐδεμία γὰρ ἐπιζῆς ἐστὶν ἡδινκαία μὲν οὖν ἐπιτήδειοι αἱ ἀκμάζουσιν, ἢ 8)

fertim, si acuta febris fit: cum non confertis crisis earum solutio perficitur, sed concoctione ea, quae adjuvans nominatur. sed praestat radices modice decoquere, ne ita vehemens fit. et antequam humores, febrim accendentes, discernantur, non erit potui dandum.

Dioclis vinum sanitatem conservans.

Cap. 26.

Cum in dolia conjectum mustum fuerit, in metretas decem prasii minam indito.

Herodoti, de vino propinando. Cap. 27.

(*In hoc capite plurima esse menda conspiciuntur.*)

Cum dandi vini duplex fit ratio, ususque postulet, ut vinum demus, vel ut febrim solvamus, vel ut concretionem fluentem sistamus, ideo in iis vini exhibitione omnino utendum est eo, ut vires confirmemus. at quibus, ut febris infirmetur, vinum damus, fit, ut aliis dandum, aliis non dandum esse iudicemus: siquidem non una est indicatio. atque aetas quidem est ad hoc idonea ea, quae floret, vel quae non multum

2) Immo, τῶ, h. e. τῶ πυρετῶ — ὑπάρχοντι.

3) Forte αὐτῶν, aut αὐτοῦ.

4) Vulgo, μετρητάς.

5) Sic et in principio libri in indice capitum. οἰνοδοσία medicorum est, cum aegrotis vinum bibendum in tempore porrigunt. Ceterum varios Herodotos medicos notat Fabr. bibl. Gr. vol. XIII. p. 184. 185. Laudatur Herodotus in edit. Aët. Hebenfreit. p. 13. 15. περὶ μελαίνης χολῆς. Multa scribendi vitia esse in hoc capite, Rasarius jam notavit.

6) αἶρεθαι non est huius loci. Forte, αἰνέσθαι. Nisi alii probabitur, αἰρεῖσθαι.

7) Ita ad litteram in Codice. Rasarius videtur probasse, οὐδὲ μία. Pro ἐπιζῆς in marg. est ἐνδιζῆς, ita, quod ipsum etiam vitiosum est. Deinde loco ἡδινκαία in marg. est ἡλικία. Forte rectius ἡλικία. Ἐπιζῆς, etiamsi addatur accentus, qui in Codice deest, tamen nihil notat. Sed ἐπιζῆς est festinatio, properatio.

8) Forte: ἢ αἱ μὴ μακρὰν αὐτῆς, nimirum, τῆς ἀκμῆς.

μὴ μακρὰν αὐτῆς. ἄνδρες δὲ γυναικῶν μᾶλλον, ὥρα ἐαρινῇ τὲ καὶ θερινῇ 9), φύσει δίνυγροι, καὶ μὴ πολλοὶ θερμοὶ πυρετοὶ οἱ 10) βραχεῖς καὶ οἱ χωρὶς συμπτωμάτων, καὶ οἱ ἐν βεβαίᾳ παρακμῇ μᾶλλον τῶν ἀρχομένων παρακμάζοντες. ἀνεπιτήδαιοι δὲ καὶ ὅλου οἱ μετὰ σκληρίας καὶ φλεγμονῆς τῶν μέσων 11) νοσοῦντες, ξηροὶ τε καὶ δυσδιάπνευστοι τυγχάνοντες, καὶ οἱ ἐν συνεχείᾳ πυρετῶν ὄντες, καὶ οἱ κεκακωμένοι τὸ νευρώδες. προσοισέον δὲ νήσει τὸν οἶνον ἐγχεομένου 12) πέμπτου μέρους ὕδατος θερμοτάτου. εἰ δ' εἴτατος ἄγαν εἴη, τοῦ τετάρτου. θραυθεῖη δ' ἂν ἔτι μᾶλλον, ἢ καὶ διῦλιθεῖη. πολλή γὰρ ἢ ἐξ αὐτοῦ διαπνοή γίνεται. καὶ τὴν μὲν πρώτην ὅσιν ἀναιμένην προσοισέον, σοχαζομένους τοῦ τε ἡθους, τοῦ 13) κατὰ τὴν κρεῖσσιν εὐαρεσθήματος. δοτέον δὲ καὶ ἐκ δευτέρου· εἰ δὲ προθυμοῖντο, 14) καὶ ἐκ τρίτου. τοῖς δὲ προπίνειν ἔθος ἔχουσι, πολυπόταις τὲ ἄλλως οὔσι, καὶ μέχρις ἐξ κοτυλῶν ἐπιτρεπτέον προκόπτειν. 15) οἱ δὲ ἀθλητικῶς βιοῦντες, καὶ πρὸς τοὺς λεγομένους 16) ἀποκοτταβισμοὺς ἔθος ἐσχληκότες, διπλοῦν, ἔπερ βούλοιντο, προπιόντες ἀπεμείψασαν. τό, τε γὰρ συνήθως ἐπ' αὐτῶν συνιδό-

absit. praeterea viri aptiores ad hoc sunt, quam foeminae: tempus vernum, et aestivum: naturae perhumidae, itemque non multae calidae febres, breves, et quae fine symptomatibus accedunt: et quae in firma declinatione sunt potius, quam quae declinare incipiunt. Omni- no autem ad hoc inepti sunt, qui cum duritie, aut inflammatione partium aegrotant, sicque sunt, et difficulter perspirantur: quique febres continuas habent: et quibus nervosa pars noxam contraxit. Vinum autem jejunis dandum est, indita quinta aquae calidissimae parte: fique admodum potens fit, quarta. Sed si defecabitur, magis etiam ejus vis infringetur: siquidem multum ejus perspiratur. Primam vero ejus exhibitionem remissam esse oportet, habita interim ratione consuetudinis: fique facile ferat, etiam secundo loco dandum erit: fique promptus capiat, etiam tertio. Ii vero, qui praebibere consueverunt, bibacesque alioqui sunt, hortandi sunt, ut ad sex usque heminas bibant. Qui vero athletarum vitam degunt, quique consueti sunt ad ludos, quos apocottabis-mos vocant, cum videlicet poculis ple-

9) τὲ καὶ θερινῇ, in margine.

10) Deinceps repraesento omnia, ut sunt in Codice.

11) In marg. μερῶν.

12) Codex: ἐγχεομένου.

13) Forte interponendum τε, τοῦ τε κατὰ. Ἐυαρεσθῆμα, etsi non fit in lexicis, tamen non relicio.

14) Nimirum ii, qui curantur. Nam de his quoque et ἡθους, et εὐαρεσθῆμα accipiendum est. Loco ἡθους Rasarius videtur voluisse ἔθους, quod mox occurrit.

15) προκόπτειν est, procedere. Syllabae κόπτειν in Cod. linea subnotatae, et in marg. adscriptum πο-τῆν. Ergo προποτῆν. Sic, non προπίειν.

16) Ita ex correct. Antea ἀποκοτταβισμοὺς. Ἀποκοτταβίζειν habet Xenoph. p. 476. Nota sunt κοτταβος et κοτταβίζειν. Vide Athen. Deipnos. p. 665.

μενον 17) ὑγρὸν δριμύ καὶ φλεγματώδες ἐκ-
κριθήσεται. ἐπιτρεπτέον δὲ τοῖς βουλομένοις, καὶ
ἐν μέσῃ τῇ τροφῇ πίνειν, καὶ μετὰ τὴν τρο-
φήν ἐπιλαμβάνειν τὸ ὀρίθον μέτρον. τὸ δὲ ἐπὶ
πᾶσι πόμα, μὴ πλεον δυοῖν ὥρων 18) τῆς
ληθδείσης τροφῆς ἔσω· εἰ δὲ μετὰ ταῦτα δι-
ψήσαιαν, ὕδωρ πινέτωσαν· τοῖς δὲ καὶ ψυχροῦ
τινος ληψομένοις ἢ δόσις ἐν μέσῃ τῇ τροφῇ
γινέσθω, ἢ μετὰ τὴν τροφήν. τοὺς δὲ αἰήθεις
19) νησοποσίας, εἰ καὶ πρὸς τὸ ἄνευ τροφῆς
ποτῶν 20) διαβεβλημένους, εἴπερ χρεῖζοιμεν
γυμνῶν τῶν σωμάτων τὸν εἶνον καθάψασθαι,
εἰς κεκραμένον θερμὸν ὀλίγους ψαμούς κατα-
θρύψαντες προσοίσωμεν, ἐπιβρόθειν κελεύσαντες
τὸ κραθῆν. ἀναλογήσῃ γὰρ τῇ νησοποσίᾳ· τὰ
δ' αὐτὰ ποιητέον καὶ ἐπὶ πρεσβυτῶν, καὶ παῖ-
δων, καὶ τῶν πλείων γυναικῶν. ὁμοίως τοὺς
ὀλιγοπότας ἢ καὶ φύσει βλαπτομένους. τοὺς δὲ
τότε πρῶτον ἀρχομένους, ὀλίγω καὶ ἐν μέσῃ
τῇ τροφῇ, χρῆσθαι τῷ οἴνῳ δεήσει. προδώσω-
μεν δὲ καὶ ἐπιδώσωμεν αὐτοῖς τὸ σύνηδες ὕδωρ.
πάντας δὲ τοὺς ἀνασκευῆς 21) χάριν πυρε-
τῶν ἢ παθῶν τιῶν οἰνοδοτουμένους, χαρσύνων
τῶν πραγμάτων κατὰ λόγον, προσαναγκάζειν
22) ἐν τῇ πόσει ἐνδοτέρῳ τοῦ ἀερόζοντος αὐ-

nis alter alteri propinat, duplum, si ve-
lint, praebebant, et euomant. tunc enim
ex consuetudine datus eis humor acer
et pituitosus excernetur. Adhortandi
quoque sunt, ut, qui velint, in medio
cibo bibant, et etiam post sumptum ci-
bum definitam mensuram assumant. Sed
potus omnibus ne serius duarum hora-
rum spatio a cibo sumpto detur. si postea
fiti urgebuntur, aquam bibant. Qui
vero frigidum aliquid sumpserant, iis
in medio cibo, aut post cibum potus
exhibeatur. Qui vero jejuni bibere non
consueverunt, nec possunt absque cibo
potum sumere, si voluerimus nuda cor-
pora a vino contingi, frustula panis in
vinum temperatum calidum confracta in-
iiciemus, forbendum dabimus, atque, ut
ita temperatum sumant, jubeamus. ita
enim pro portione respondebit potationi,
quae ieiuno stomacho fit. Eadem quo-
que et in senibus, et in pueris, et
in plerisque mulieribus facienda sunt.
itemque in iis, qui parum bibunt, vel
suapte natura laeduntur. qui vero a pau-
co initium sumunt, et in medio cibo
vini indigent, iis ante, et post etiam,
consuetam aquam dabimus. omnes vero,
quibus febris infirmandae causa vinum

17) Rasarius probavit τότε, tunc. Sed συνδιδόμενον articulo carere nequit. Συνδιδόμενον mihi displicet. Malo συναφροζόμενον, συναφροζόμενον, συνιδρύμενον, aut simile aliquid. Inferius lib. V. cap. 30. est: οἱ τε δὴ πολὺ χολώδες ἀφροζόντες ἐν τῷ σωματικῷ. Attamen in eodem capite paullo inferius est: συνδι-
δομένων δριμέων πολλῶν.

18) Forte inserendum, ἀπό.

19) νησοποσία, est potio ante cibum captum, quod paullo post iterum legitur. Mox malim ἢ, loco εἰ.

20) Forre, ἀναβεβλημένους. ἀναβεβλημένος est negligens, tardus, adeoque ab re aliqua abhorrens.

21) Cod. ἀνασκευῆς. Vide paullo post. Post τιῶν addi possit ἄλλων.

22) Forte interponendum: ὡς ἂν. Aliter πίνουσιν non habebit locum. Ἐνδοτέρῳ, sic enim scriptum. Re-
ctius ἐνδοτέρῳ, quod hic nihil aliud notabit, quam intra, h. e. minus. Cogitabam equidem de ἐνδε-
στέρω, minus. Sed contrario forte opus est, ἐξωτέρῳ. Rasarii dilutius non capio. Forte, dissolutius.

τοῖς πίνουσιν. μέτρον δὲ κοινὸν ἐπὶ πάντων ὀρίσαι, πολλῆς καὶ σχεδὸν ἀπεριλήπτου διαφορᾶς οὕσης ἐν τοῖς ληφόμενοις. 23) ὀρίσειν δὲ ὁμῶς τὰ μεταξὺ τοῦ τε πλείου καὶ τοῦ ἥττονος πέρατα. πινέτωσαν οὖν μήτε πλείω τριῶν κοτυλῶν, μήτε ἑλαττον μιᾶς. τοῖς μὲν γὰρ νησοποιηθὲν ἀποκοτταβιδεῖσιν ἐπὶ τὸ τρίτον τοῦ ποθέντος *) ὑλειπέδω· τοὺς δὲ μετὰ πολλὰς διαμονὰς λουομένους τῇ συνηθείᾳ παραδοτέον. ὁμοίως καὶ τοὺς πρὸς τὸ 24) βαλανείῳ προσενηνεγμένους εἶναι. ἐπὶ πάντων δὲ τῶν ὀνοδοποιηθέντων 25) τῇ ἐξῆς εἰ πίνουσιν, τὴν ὑδροποσίαν δοκιμασεῖν· εἰ δὲ μὴ πείθομεν, ἐπιτρεπτέον αὐτοῖς οἶνον βραχὺ χρῆσθαι. μειώτεον δὲ καὶ τὸ τῆς τροφῆς πλῆθος. τοῖς δὲ δευτέροις βαλανείοις, τοὺς μὲν ἀνασκευῆς χάριν πυρετῶν λουομένους, τοῖς αὐτοῖς οἶνοις ἐπιμένειν δεῖ· τοὺς δὲ ἀναλήψεως χάριν μεταβαίνειν ἐπὶ τοὺς εὐτονωτέρους. ἡ δὲ μετάβασις μὴ ἀθρόως, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον γινέσθω. ῥητέον δὲ τὰ παρέπεσθαι ὀφείλοντα σημεῖα τοῖς καλῶς ὀνοδοτουμένοις. τούτοις γὰρ συγκαταληφθήσεται καὶ τὰ φαῦλα. παρακολυθήσεται τοῖνυν ἔρυσθος προσώπου μετὰ φυσικῆς εὐχροίας, εὐπνοία, ἰδρώτες θερμοὶ δι' ὅλου τοῦ σώματος, κεφαλῆς κουφότης, ἐκκνησία τῶν μελῶν, ψυχρὴ ἰλαρία, 26) ὄμμα δύνχρον

damus, si res ex sententia succedunt, cogere oportet, ut dilutius, quam eis conueniat, ebibant. mensuram vero in omnibus communem definire, cum magna et prope infinita sit in iis, qui sumpturi sunt, differentia, non possumus: et tamen danda opera est, ut medium terminum inter plurimum et minimum determinemus. ne plus igitur, quam tres heminas, nec minus, quam unam bibant. iis vero, qui ieiuni bibunt, dum apocottabismum exercent, tertia praeterea epoti pars adjungatur. qui vero post longum tempus loti sunt, portio consueta dari eis debet: itemque iis, quibus a balneo vinum damus. Omnibus enim, qui datum vinum biberint, sequenti die si bibant, aquae potionem commendamus. quam nisi eis persuaferimus, admonendi erunt, ut paucio vino utantur. et copia etiam alimenti minuenda erit. qui vero febris infirmandae causa secundum balneum ingrediuntur, in eisdem vinis perseverare oportet. qui vero causa refectionis, hi debent ad robustiora transire. Sed transitus ne fiat confertim et repente, sed pedetentim. Nunc vero signa, quae sequi eos debent, qui-

23) Hic aliquid deest. Ergo in margine proposita sunt, ὅν δυνατὸν, vel, οὐ ῥᾶδιον. Posterius, aut simile aliquid, mihi etiam probatur.

24) Saltem τῷ videtur corrigendum.

25) Ita in textu, sed linea subnotatum. In margine vero eodem modo repetitum: ὀνοδοποιηθέντων. ὀνοδοτεῖν notum est vel ex Erotian. p. 27. Inde fortasse ὀνοδοποιηθέντων. Alium istud, compositum fuerit ex οἶνῳ καὶ ποτῇ. Ergo saltem ο cum ω permutandum fuerit. Sed forte ὀνοδοποιηθέντων, quod mox recurrit, praeferendum. Animadversiones marginibus Codicis a duabus diversis manibus adscriptae, modo sunt probabiles, modo vero prorsus ineptae, ut interdum adeo nec grammatica ratio constet.

26) Frequentius occurrit ἰλαρότης, ut apud Philon. p. 185. Alc'phr. p. 368. Sed et ἰλαρία reperitur, veluti apud Melampodem fol. 108. pag. 1. fol. 109. pag. 2. in edit. Aelian. Varr. Hist. Romana 1545. in 4. Ceterum haec τῶν παρακολουθούντων ἀπαρίθμησις valde mihi placet.

καὶ συναίδησις τοῦ καλῶς λελοῦσθαι, καὶ πρὸς
τὸν οἶνον ἔχειν ἐπιτηδείως· μετὰ δὲ τὸ πιεῖν,
ὁρμή 27) πρὸς σιτία, καὶ χρῆσις τούτων εὐ-
άρετος, ἐρυγαί τε κουφίζουσαι, καὶ μετὰ τρο-
φὴν πρὸς ποτὸν ὁρμή, συμμεμετρημένοι ἰδρῶτες,
μετ' ὀλίγον ἀποπαύομενοι, καὶ ὕδρων ἀπόδοσις, καὶ
τὸ σῶμα μαλακὸν καὶ εὐχρουν· τοῖς δὲ φαύ-
λοις συνεδρέει ἀχροια προσώπου καὶ ξηρότης
περὶ πάντα ἢ τὰ πλεῖστα μέρη τοῦ σώματος.
εἰ δὲ καὶ διασημαίνει 28) που, ἰδρῶς ψυχρὸς
φανῆται, μετὰ τοῦ 29) παρῆναι βάρους κε-
φαλῆς, ἐν ᾧ καὶ δυσκίνησις τῶν μελῶν πάν-
των, καὶ δυσθυμία, καὶ πρὸς τροφὴν ὑπτίσις,
30) καὶ δίψος μὴ παρηγορούμενον ποτῶ, καὶ
καῦμα ἐν ὑποχονδρίῳ, ἐρυγαί τε μὴ γιγνόμεναι,
προθυμίας ὄψης, ἢ, εἰ καὶ γίνονται, μηδὲν κουφί-
ζουσαι, κύσης 31) ἐπεχομένης πολλάκις, καὶ
κατ' ὀλίγον ἀποδιδούσα. συμπαρακολουθοῖ δ'
ἐν ἑξ ἀνάγκης τοῖς τοιούτοις σφυγμὸς πυ-
κνός. ταύτων οὖν παρόντων, ὅτε μὲν πάντων, ὅτε δὲ
τῶν πλείων, εἰ μὲν 32) ναυτιῶδες ἔχουσιν,
ἐμὲν κελευστέον ἀμελλητί. 33) εἰ δὲ τὰ μὲν τῆς
ναυτίας μὴ παρῆεν, εὐεμεῖς 34) δ' ἄλλως εἶεν,

bus recte vinum sit datum, exponenda
sunt nobis. nam his cognitis mala quo-
que simul intelligentur. ergo faciei ru-
bor cum naturali coloris elegantia con-
iunctus, commoda spiratio, sudores
calidi per totum corpus, capitis levi-
tas, partium corporis agilitas, animi
hilaritas, oculus humidus consequentur.
tum vero sentiet, se recte lotum, et
ad vinum recte erit affectus: et post-
quam biberit, cibos magnopere appetet,
et eorum usum commode feret. item-
que ructus, a quibus levabitur, exci-
tabuntur, et a cibo potum quaeret. mo-
derati sudores prodibunt, qui poulo post
cessabunt: urina excernetur. corpus de-
nique reddetur molle, et probe colora-
tum. qui vero incommode vinum sum-
pserunt, eos sequetur faciei pallor, et
siccitas per omnia, vel certe plurima,
corporis membra: ac, sicubi significat,
sudor frigidus apparebit, una cum ca-
pitis gravitate, in quo aeger omnium
artuum motus conspicietur: itemque
animi demissio, et stomachus ad cibum
supinus, et fitis, quae sedari potando
non poterit, et aestus in hypochondrio,
et voluntas eructandi, nec ulli ructus
fient: sique fiant, nihil levabunt. vesica
saepe urinam retinens, atque etiam pau-
latim eam reddens. eorum quoque pul-

27) Cod. ὁρμῆ. Mox vers. 7. malim φαύλως. Vide p. 70. vers. 19.

28) Cod. ita. Malim, διασημαίνει. διασημαίνειν est signum, indicium dare. Et antea hoc ita legi, et nu-
perime vel in Rufo Ephesio, vel in his ipsis fragmentis. Nec enim nunc satis recorder. Sic oc-
currit etiam σημασία et σημείωσις apud medicos.

29) In Cod. τό.

30) Nimirum, τοῦ στομάχου. Dicitur etiam ὑπτικσμός et ὑπτιοῦσθαι de re eadem.

31) Forte, κύση ἐπεχομένη.

32) Ἀ ναυτιῶδες, quod habet Gregor. Nyssen. T. I. p. 285. II, 44.

33) Sine mora Philo p. 109. F. ἀμελλητί, μετὰ πάσης σπουδῆς. Ibid. p. 107. C. vitiose legitur:
ἀμελητί καὶ ἀχρόνως. Item Chrysost. T. III. p. 621. B. Dicitur etiam ἀμελλήτως. Polyb. T. II. p.
455.

34) In Codice sine sensu: εὐ. ἡμέας. Sic. Mox Codex δυσμεῖς. Immo δυσμεῖς.

καὶ τοὺς κελεύομεν ἐμῇν. τοὺς δὲ δυσμεῖς, ὕδαρ θερμὸν ἐπιλαβεῖν κελεύσαντες, ἀναπαύσομεν, καὶ τοῖς μὲν ἐπιπυρέξαντας, εἰ μὲν ἐμέσειαν, μακρᾶς μὲν γενεμένης τῆς ἐπισημασίας, θρεπτέον μετὰ ταύτην ὀλίγῳ σιτίῳ* μικρᾶς δὲ, μετὰ τὸν τῆς δευτέρας 35) ὕπνον. εἰ δὲ μὴ ἐμέσειαν, τὴν ἀπὸ ταύτης φυλακτέον διάτρειτον, ἐν ταῖς μέσαις ἡμέραις συνεχέσειον ποτὸν κατὰ τοὺς παρισταμένους ἡμῖν καιροὺς προσφέροντας. ἐπιβλαβεῖς γὰρ, μετὰ ὀινοδοσίαν, πυρετῶν ἐμπεσόντων, ξηραντικᾶς ἄγειν. διόπερ ἀρμάζει, συνεχεῖ ποτῶ παρυγραίνοντας, τὰ κατάξηρα τῶν σωμάτων γένομενα διὰ τὴν ὀινοποσίαν, ἐκλύειν. 36).

K E Φ. κη.

Ἐκ τῶν 37) Ἀντύλλου, περὶ διακλύσματος. Ἐκ τοῦ γλόγου, περὶ βοηθημάτων 38) ἐκ τῶν προσφερομένων.

Τὸ 39) διάκλυσμα δίψας παρηγορεῖ, καὶ ξηρότητα σώματος ὑγραίνει, καὶ γλώττης τραχύτητα λεαίνει, καὶ ἔκλυσιν παρηγορεῖ, καὶ τὸ γλισχρὸν τῶν ὀδόντων ἀποκαθαίρει. οὐκ ἐν

fus densus erit necessario. Cum haec, tum omnia, tum plurima appareant, si nausea eos tentabit, vomitus statim imperabitur. Si nausea non adsit, ipsi tamen alioqui facile vomant, tunc etiam, ut vomant, iniungemus: si difficulter vomant, aquam calidam potui dantes laborem sedabimus. Qui vero febrim habent, si evomant, et longa fuerit accessio, post vomitum exiguo cibo sunt alendi: si brevis, post sequentis diei somnum. Si non evomuerint, in iis cavere oportet diatriton, et mediis diebus assiduus potus, temporibus a nobis definitis, dandus erit. noxium enim est, cum febres post vini potionem accidunt, siccitate in aegro regendo uti. quam ob rem par est, ut continuis potionibus humectantes particulas corporis exsiccatas, vini potione expediamus et liberemus.

Antylli, de collutione. Ex tertio de auxiliis, quae extrinsecus adhibentur.

Cap. 28.

Collutio fitim lenit, oris siccitatem humectat, linguae asperitatem laevigat, dissolutionem mitigat, ac, quod in dentibus viscidum est, expurgat. ac collu-

35) δευτεραίας, scilicet ἡμέρας, conjicio. Mox, Cod. διὰ τρίτον. Philo p. 267. E. ἔτι γὰρ ἀμφημερίαι καὶ διάτρειτοι καὶ τεταρταῖζουσιν παρὰ παισὶν ἰατρῶν λεγόμεναί περὶοδοί. Vide etiam Sext. Empir. p. 102 bis.

36) De ἐκλύειν dubito. Neque tamen nunc succurrit vocabulum magis idoneum. Forte ἐκλουειν, quod Galen in Gloss. p. 71. explicat, προσκλύειν. Forte, ἐκκλύειν. Vide p. 65. vers. 6.

37) De eo v. Fabric. bibl. Graec. Vol. XIII. p. 71. Item in Chirurgicis vet. edit. Coch. in Praefat. p. XII. et p. 121. Ita quoque appellatur a Paul. Aegin. lib. VI. cap. 33.

38) Forte: ἐκτός προσφ.

39) Dioscor. III, 118. p. 222. memorat διάκλυσμα et ἔγκλυσμα. Διακλύειν est in Geopon. p. 1153.

αἰνέσει δὲ μόνον διάκλυσμα δοτέον, ἀλλὰ μεμε-
τρημένως ἐπιτρέπειν χρῆσθαι, πλὴν ἀρχῆς, ἐν
παντὶ καιρῷ. ὁ μὲντοι 40) ἀνακογχυλιασμός
ὠφελεῖ μὲν, βραχέα διῷγναι τὰ ἄκρα τοῦ
στομάχου· βλάπτει δὲ μεζόνως, σφηνῶν τὴν κε-
φαλὴν, καὶ ἀνὰ ῥέπον τὴν ὕλην ἐργαζόμενος.

K E Φ. κθ.

Περὶ ποτοῦ. Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ
λόγου.

Θερμὸν μὲν ὕδωρ πᾶσι τοῖς νοσοῦσιν ἐπωσ-
οῦν ἐν τοῖς προσήκουσι δοτέον καιροῖς· ψυχρὸν
δὲ προηγουμένως μὲν ὑπὲρ τοῦ κατασβεσάω θερ-
μασίαν, οὐχ ἔφ' ἐτέρω πάθει γεγνηῖαν, οἷον
φλεγμονήν, 41) ἢ ἄλλ' αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἐνοχλοῦ-
σαν, ὥσπερ ἐν τοῖς φλογώδεσι καύσοις. κατὰ
περίστασιν δὲ ψυχρὸν δίδομεν τοῖς ἔσθας ἔχουσι
ψυχροποτεῖν, καὶ ἀλλοτρίως ἔχουσι πρὸς τὸ
θερμὸν, ἢ τοῖς ἀνατρεπομένοις τὸν στομάχον ἐν
τῇ νόσῳ, διὰ τὴν τοῦ θερμοῦ πύσιν. καὶ εἰ μὲν
δὲ ἔγκουσιν 42) πυρετοῦ λαμβάνει τις τὸ ψυ-
χρὸν, λάβρως τὲ καὶ πλέον πινέτω. εἰ δὲ διά-
τι ἕτερον, ἑλαττόν τε καὶ σχεδὸν ῥοφεῖν κελεύ-
σομεν. παραιτητέον δὲ αὐτίκα ἐπὶ τροφῇ πο-
τίξαι, πλὴν οἴνου καὶ ψυχροῦ. ὅξος δὲ κατ'
ἰδίαν μὲν οὐ δίδομεν, ὥσπερ οὐδὲ οἶνον, εἰ μὴ
ποτε ὀλίγον, ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ· ὀξυκράτῳ
δὲ ποτίζομεν τοὺς αἵμα 43) αἰάγοντας, καὶ
μάλισα, εἰ ἀπὸ στομάχου γένοιτο ἢ ἀπὸ γασ-
τρὸς ἢ ἀναγωγῇ· καὶ τοὺς σφόδρα ναυτιώδεις,
καὶ τοὺς κατὰ πλοῦν ὑπερκαθαυρούμενους 44)

tio quidem non solum in remissione dan-
da est, sed etiam moderate in omni tem-
pore, praeterquam in principio, ea uti
possumus. gargarizatio vero juvat ipsa
quidem parum, extremas stomachi par-
tes humectans, sed tamen magis etiam
laedit, cum materiam fursum petentem
efficiens, caput obstruat.

De potu. Ex libro eodem Antylli. Cap. 29.

Aqua calida quoquo modo omnibus
aegrotantibus in temporibus oportunis
danda est: frigida vero, praecipue, ut
calorem, qui non ex alia affectione,
puta, ab inflammatione fit exortus, sed
ipse per se vexet, ut in ardentibus fe-
bribus flammeis, exhibetur. Per obsi-
stentiam vero frigidam damus iis,
qui frigidae potioni sunt affueti, et
qui alieni sunt ab usu calidae, aut
quibus stomachus in morbo propter
calidae potionem subvertitur. Si ve-
ro ob febris aestum frigidam quis bi-
bat, is voraciter, et largius bibat: si
ob aliam quampiam causam, parum, et
quasi forbeat. Cavendum autem est, ne
statim a cibo bibatur, nisi vinum, et
frigida. acetum namque per se non da-
mus, sicut ne vinum quidem, nisi quan-
doque paululum, et medicamenti vice.
posca vero datur iis, qui sanguinem
rejectant: praesertim vero, si a stomacho,
aut ventre fiat rejectatio. atque etiam
iis, quos nausea vehementer exercet. et

40) ἀνακογχυλίζειν habet Chrysof. T. IX. p. 293. B. Synes. T. I. p. 38. Dicitur etiam ἀνακογχυλίσαν,
unde ἀνακογχυλιασμός. v. Pollux p. 462. et p. 578. ubi tamen in Codice Augustano reperi, ἀνακογ-
χυλίσασθαι. Ibidem est: ἀνακογχυλιασόν,

41) Forte, ἀλλ' ἢ αὐτὴν. Paullo ante in Cod. est, φλεγμονή, quod correxi.

42) Dioscor. V, 21. p. 334. ἐγκαύσεις τῆς κεφαλῆς memorat.

43) ἵνα γινῇ αἷμα et ἀναγωγή αἵματος quid sit, docet Aretaeus lib. 2 cap. 2. A. M. p. 179. seqq.

44) Rasarius expressit, ὑπερκαθαυρούμενους.

ἐνίοτε δὲ καὶ τοὺς φλεγματίας, ὑπὲρ 45) ταύ-
 τ' ἔμειν αὐτοῖς τὸ φλέγμα. ὀξύμελι δὲ ὑπὲρ
 τε τῶν ἐν θώρακι συιζαμένων παιδῶν παραλαμ-
 βάνομεν, ἐπὶ τε βρώσει μυκήτων, ἐπὶ τε γύψου
 πίσει, καὶ ἔτι μᾶλλον, ἐπὶ ταυρείου αἵματος. ὀνό-
 μελι δὲ οὐκ οἶδα, εἴ τιμι τῶν νασούντων ἀρμόδιον.
 μελίκρατον δὲ τοῖς ἐν πυρετοῖς καὶ χωρεῖς πυρε-
 τοῦ τὸ νευράδες πεπονθόσιν· ὕδρμελι δὲ καὶ
 ἀπόμελι καὶ μελίμηλον, 46) αὐτὰ μὲν ἐφ'
 ἑαυτῶν, οὐκ ἐπιτηδεῖα πόματα. καὶ γὰρ ἀπο-
 φθίσεται ῥαδίως, καὶ ἀποζύνεται. εὐτομα δ'
 ἱκανῶς τοῖς ἀνορεκτοῦσιν ἐν πυρετοῖς ἀπονήρει,
 καὶ ἐν τοῖς κεχρονικόσιν ἥδη, καὶ τοῖς χωρεῖς
 πυρετοῦ νοσήμασιν, οὐκ 47) αὖ ἐπιτηδεῖας τρε-
 φή διδοται· ἀρέσκει δ' ἡμῖν αὐτίκα ἐπὶ τῇ τρε-
 φῇ ληφθείσῃ διδόναι καὶ ψυχρὸν καὶ αἶνον, εἰ
 παραλαμβάνουσιν τι αὐτῶν. τό, τε γὰρ σῶμα,
 καὶ μάλιστα ἡ γαστήρ καὶ ὁ σῆμαχος, ἐμπεπλησ-
 μένα οὐδὲν κακόν, οὔτε ὑπὸ τῆς θίξεως 48)
 τοῦ ψυχροῦ, οὔτε ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ αἶνου
 πείσεται. διὰ τοῦτο οὔτε νήσιαι 49) δίδομεν,
 οὔτε μετὰ πολὺ τῆς ληφθείσης τροφῆς, ἐπεὶ
 ὅμοιος ὁ μετὰ πολὺ καρὸς 50) νησοποσία· τὸ
 δὲ μετὰ τὴν πείσιν προσφέρειν σιτία παραχρη-
 μα, οὔτε τοῖς νήσεσι προπινοῦσιν ἀρμόδιον. φθά-
 νει γὰρ ὁ αἶνος καὶ τὸ ψυχρὸν κακῶσαι, πρὸ
 τῆς τῶν σιτίων εἰσόδου, τὸ σῶμα, οὔτε τοῖς πρὸ

qui in navigationibus nimium expurgan-
 tur. quandoque etiam pituitosis poscam-
 damus, ut pituitam euomant. et oxy-
 meli fumimus, ut affectionibus thoracem
 infestantibus succurramus, et cum quis-
 piam fungos comedit, atque etiam, ubi
 quis gypsum potavit, et magis quoque,
 ubi taurinum sanguinem bibit. mulsum
 vero vinum utrum alicui aegrotanti ac-
 commodatum sit, ego certe non novi.
 at melicratum, et iis prodest, qui febrem
 habent, et iis, qui sine febre nervorum
 affectionibus correpti sunt. hydromeli
 vero, et apomeli, et melimalum ipsa
 per se non sunt idonei potus: quando-
 quidem facile corrumpuntur et acescunt:
 ori vero satis accommodata sunt iis,
 qui non appetunt in febribus non pra-
 vis, et morbis, qui iam inveterarint,
 et a quibus febris absit: si minus apte
 datum alimentum est: nobisque placet,
 statim a cibo, et frigidam, et vinum da-
 re, si horum aliquid sumemus. tum enim
 corpus, et praesertim ventriculus, et
 stomachus, jam expleta, nihil mali neque
 a morfu frigidae, neque a vini faculta-
 te, atque vino patientur. ex quo fit,
 ut neque ieiunis, neque multo post ci-
 bum, demus: cum simile fit, si longo
 post cibum assumptum tempore, acsi
 ieiunis propinemus. post potionem vero
 cibos statim offerre, ne accommodatum
 quidem est iis, qui ieiuni praebibunt.
 vinum enim et frigida prius corpus lae-

45) Sic Codex, ac praeterea ἐπὲρ sine accentu. Forte: ὑπὲρ τοῦ ἑξ:μείν αὐτοῦ.

46) Vide Geoponica p. 679. 762. Vocantur etiam γλυκίμηλα, Dioscor. I, 161. p. 82.

47) Forte, οὐκ ἀνεπιτηδεῖας.

48) Sic in textu Codicis, sed a recentiore litterae, θ. inscriptum δ. Sed θίξις nihil notat. Voluit ergo
 ὀλξίσις. ὀλξίσις habet Plutarch. T. II. p. 903. a θίξις.

49) νήσις, νήσιον, non recordor legere, sed νήσις, νήσιος, νήσιος. Μοκ hic quoque est νήσις.

50) Interposuerim, τῇ. Νησοποσία aliquoties superius lectum est, ut ψυχροποσία.

πολλοῦ βεβρωκόσιν, ἔπειτα ἐπιπιῶσι. πῶς γὰρ ταῦτα ἢ θραύσαι δυνήσεται τὴν τοῦ ψυχροῦ σίξιν 51), ἢ ἀμβλύσαι τὴν τοῦ οἴνου δύναμιν προδιωκμένα, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν.

K E Φ. Λ.

Περὶ ποτοῦ. Ἐκ τῶν Ἡροδότου. 52) Καὶ ποία καὶ ἡ παροξυσμοῦ τούτου χρησιότης.

Διακρουμένης τῆς ὅλης ἐπισημασίας, κατὰ τὴν ὁλοσχερετέραν τομὴν, 53) εἰς τε ἀρχὴν, καὶ ἀκμὴν, καὶ παρακμὴν, πᾶν μέρος ἀναγκάσιον πρὸς ποτοῦ παράδεσιν εὐρίσκομεν. τοὺς γοῦν ἐπὶ τροφῇ πυρέξαντας, ἢ ἐπιτήδεα 54) φθορᾷ σιτίων, ἢ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῶν ἐπισημασιῶν τραφέντας, ἢ ἐν ὑπονοίᾳ φαύλων προσφορῶν γενομένους, εἴπερ κρίναιμεν ἐμέσας, πειρητέον τοῦτο μετὰ ποτοῦ παράδεσιν. δώσομεν δὲ, εἰ δέοι, τούτοις καὶ ἐκ δευτέρου πρὸς παντελεῖ τῶν ὑπολαφθέντων ἀποκάθαρσιν· πολλάκις δὲ καὶ πρὸς ἐπίκρασιν καὶ ὑποχώρησιν τῶν ὑποκειμένων. εὐρεθῆεν δ' ἂν καὶ ἄλλαι περιτάσεις ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπισημασίας, ἀπαιτούσαι ποτόν, ὥς ἡ τῶν νηπίων ἡλικία τὴν γὰρ ἐπιζήτησιν, εὐκαιρίαν νομιοῦμεν, μήτε βράδιον διδοίαι, μήτε πρότερον. καὶ τοὺς ἀποσβεσθέντας δὲ τὸ ποτόν, καὶ παρὰ τοῦτο κινδυνεύοντας, εἴπερ ἐν χαλεπαῖς ἐνστάσεσιν εἴωθε γίνεσθαι, εἴπερ, ἀρξάμενης τῆς ἐπισημασίας, ἀρχθῆεν 55) πιεῖν, οὐ καλυτέον. ἐν δὲ τοῖς τῆς ἐπισήσεως χρόνοις, πλείους αἰτίαι τῆς προσφορᾶς εἰσὶν. εἰ

dunt, quam cibi ingrediantur. Sed neque conuenit dare iis, qui multo ante comederunt, et postea superbibunt. nam, quomodo haec frigidae morsum possint retundere, aut vini potentiam hebetare, cum iam confecta sint, nihil est, quod afferri posse videatur.

Herodoti de potu: et, quonam accessionis tempore potu sit utendum. Cap. 30.

Cum tota annotatio integra sectione, in principium, statum, et declinationem dividatur, omnem partem ad potum praebendum necessariam inueniemus. Qui igitur, sumpto cibo, febricitarint, aut, facta convenienti ciborum corruptione, si in principiis quoque annotationum nutriti fuerint, vel suspicio est, ne quid vitiosi alimenti sumperint, si eis vomendum esse iudicauerimus, his vomitum post assumptum potum imperabimus. quibus quidem, ut reliquiae diligenter expurgentur, etiam secundo loco dabimus: et saepe etiam, ut res subiectae temperentur, et per inferiora secedant. sed aliae quoque circumstantiae inueniri possunt, quae potum in principio annotationum postulent: qualis est infantium aetas. sed id demum tempus opportunum existimamus, cum nec ferius, nec citius datur. qui vero potum auersantur, et ob eam causam in periculo versantur, id quod in difficilibus instantiis fieri solet, si in principio accessionis potum expe-

51) Vide paullo ante notam 48.

52) Codex et hic, et superius lib. 5. cap. 27. exhibet Ἡροδότου. Idem quoque mox habet, τοῦτο χρησιότης. Sed haec et similia vitia silentio praetermisi. Ἡροδότου tamen habet Codex superius in principio libelli in capitum horum indicibus.

53) Ita in marg. In textu, τομήν. Sic.

54) Haec sensu carent. Forte: ἐπὶ διαφθορᾷ. Mox vers. 26. opinor, ἐναποκειμένων.

55) In marg. ὄρεθῆεν. Verum haecce omnia Sibyllinis obscuriora sunt vaticiniis.

γαῖν τισὶν ἐν τοῖς παροξυσμοῖς δίψος σφοδρὴν
 συνεισβάλλει καὶ δύσκειτον, οὐ διὰ πονηρίαν καὶ
 σύλαιξιν τῶν νόσων, ἀλλὰ διὰ τινὰ τοῦ πά-
 θους ιδιότητα, πᾶσα ἀνάγκη, ὥς σύμπτωμα
 παρηγορεῖν. κριθήσεται δὲ οὕτως ἔχει ἂν τοῦ
 κατὰ τὸν πυρετὸν μεγέθους μᾶλλον παραύξη-
 ται τὸ δίψος. δεῖ δὲ καὶ τὴν φύσιν τοῦ νοσή-
 ματος 56) ἐπιθεωρεῖν. εἰ γὰρ ἀνέξικακος ἐν
 τοῖς λοιποῖς ὢν, μὴ ὑπομένει τὸ διψᾶν, ἐπι-
 τήθειος ἂν εἴη πρὸς τὸ πίνειν ἐν τῇ τοῦ παρ-
 οξυσμοῦ ἐπιδόσει. εἰ τε δὴ πολὺ χολῶδες ἀ-
 θερζοντες ἐν τῇ σωματικῇ, καὶ μετὰ πολλῆς ἀνά-
 γοντες ταλαιπωρίας ἐπὶ πότῳ κυψισμῷ, ἐψυγ-
 μένοι μὲν τὰ ἄκρα, ὡχεῖ δὲ καὶ ἀπορούμενοι,
 καὶ μηδὲ τὴν κατάκλισιν φέροντες, διακαῖς ὑπὸ
 δίψους, μετὰ τοῦ τῆς ἀποκρίσεως κυψισμοῦ, ὥς
 ἐκ τινων τεταγμένων ἀριθμῶν, ἐκ περιτροπῆς
 ταῦτα πάσχουσι. καὶ οὕτε ἡρεμοῦσιν, οὕτε
 μέχρι τῶν ἁκρῶν πυρέσσουσιν, εἰ μὴ πολὺ
 προσενέγκαντες ὑγρὸν τρόπον τινὰ κατακλύσαι-
 μεν. τοῖς ἐμέσαισι συμβαίνει μετὰ τὴν προσ-
 φορὰν καὶ τὸν ἔμετον εὐθὺς ἀθρόως συναναφέ-
 ρεσθαι τῇ θερμοσίαν, καὶ τοῖς τῆς ἀκμῆς προ-
 εγγίζεσθαι ἰδιώματι. καὶ ὁ μερισμὸς δὲ τῆς ἐπι-
 σπασίας εἰς ἄνισα τέμνεται, ὥς τὸ πλεῖστον
 μέρος εἶναι τῆς αὐξήσεως, ὀλιγοχρόνιον δὲ τὴν
 ἀκμὴν, ἔσθαι ποτοῦ καιρὸς, ὁ ἐν τῇ ἐπιδόσει ἀνα-
 λογῇ γὰρ τὸ 57) τῆς ἀκμῆς διὰ τὸ ἐν τοῦ-
 τοις τοῖς χρόνοις δυνατέσει 58a) τὴν αἰτίαν καὶ
 ταλαιπωρεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον. ταχυτέρας δὲ
 τῆς προσφορᾶς προσδέονται καὶ οἱ εὐκαταρέτους
 τὰς δυνάμεις ἔχοντες, ἐφ' ὧν πρὸ πολλοῦ οὐ
 μόνον περὶ δίσεως ποτοῦ ἀναγκαῖον δεῖ ἀσφα-

tant, non erit eis negandus. In tem-
 poribus vero incrementi plures causae
 dandi potus sunt. ergo, si vehemens si-
 tis in acceffionibus quosdam inuadat,
 ferrique ea aegre possit, non ex malitia,
 et incremento morborum, sed ex qua-
 dam propria mali qualitate, omnino ne-
 cesse est, symptomata mitigare: quod ni-
 si fiat, febris magnitudinem multo ma-
 gis fitis augebit. qua in re spectanda est
 etiam aegrotantis natura. nam, si in cae-
 teris tolerans patientque sit, et sitim
 non ferat, profecto aptus erit, ut in
 acceffionis incremento bibat: et item,
 qui multum biliosi humoris in stomacho
 acervant, et magno cum labore id re-
 iiciunt, et quodammodo levantur, sed ex-
 trema frigent, pallidique ipsi sunt, et pro-
 pe deficiunt, neque decubitus ferunt, exu-
 fti atque enecti fiti, quamvis ab excreti-
 one levati debuissent, cum ex quibusdam
 numeris constitutis haec viciffitudine qua-
 dam patiantur, neque quiescunt, neque
 ad extremas usque partes febris perue-
 nit, si multum humoris eis praeberim-
 us, eos quadammodo abluemus. iis, cum
 evomuerint, accidit, ut statim post as-
 sumptionem, et vomitum, calor confer-
 tim per corpus evehatur: et ad status
 proprietates proxime accedat. Siquae par-
 titio annotationis in imparia distribua-
 tur: ut major pars incrementi, minor
 vero status sit: tempus potionis dandae
 erit in accretione. siquidem illud pro-
 portione respondet tempori status: quo-
 niam in iis temporibus causa domina-
 tur, et homo ipse vexatur. Citius quo-

56) In marg. νοσοῦντος. Mox vers. 13. forte, παρῶ. Et vers. 16. τὸν — κυψισμῶν.

57) In marg. τῷ. Vers. 23. malim, προσεγγίζεσθαι.

58a) Forte, δυνατέων.

λίξεσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ σιτίων παραθέσεως. εἰ δὲ ἐν πυρετοῖς δυσκαταποτοῦντες, διὰ τὸ προσαναζητῶναι 58b) τὸν στόμαχον, παρὰ τὴν ἰδιάζουσαν θερμασίαν, εἰ καὶ πλήθος πυρετοῦ, εἰ μὴ συνεχεστέρω ὑγρανθεῖεν ποτῶν, μετὰ πολλῆς βλάβης ἐν καιρῷ τῇ τῆς τροφῆς διορθοῦνται. τινες δὲ τούτων ὁμοίᾳ πάσχουσι πνιγμῶ, ἐφ' ᾧ ὡς προεπέγοντα κίνδυνον ἰσάμενοι, προσάισομεν τὸ ποτῆν, καὶ πρὸ ἀκμῆς, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνορέκτων δὲ φύσει, καὶ ταλαιπώρως προσφερμένων, καὶ μάστιγα, καὶ καὶ ξηρότης εἴη περὶ τῷ στόματι, χρηστὸν ποτῆ συνεχεῖ, μειζόνως ἐκ τῆς προσφορᾶς ἀναβαινούσης ὠφελείας, διὰ τὰ μέλλοντα, δίδομεν δὲ τάχιον πατῶν, καὶ ἐφ' ᾧ βουλιμώδεις ἐπισυμβαίνουσιν ἐλκύσεις, παρηγοροῦντες τὸ σύμπτωμα. Θερμοῦ μὲν ποτοῦ καιρὸς τοσοῦτος. εἰ γάρ τι καὶ παραλείπεται, ῥαδίον ἐκ τῶν εἰρημένων εὐρίσκειν ψυχροῦ δὲ, ἐν μὲν ἀρχομένη ἐπισημασίᾳ, χρηστὸν ἐπὶ ἀμορβηγούτων ἐν δὲ ἐπιδόσει δοτέον, οἷς διὰ τινὰ περίσσειαν λαβεῖν θερμὸν ἀδύνατον. τὸ δὲ τοῖς καυσουμένοις ἀνασκευαστικῶς ψυχρὸν δίδεται, πρὸ τῆς ἀνέσεως, ἐν τοῖς τῆς ἀκμῆς χρόνοις. οἱ δ' αὐτοὶ τῆς προσφορᾶς καιροὶ τοῦ τε χλιαροῦ, καὶ γαλακτώδους, καὶ παγγελύτου. 59) ὁ δὲ τρόπος τῆς θερμοδοσίας διάφορος. ἐν γὰρ ἀρχαῖς ἐπισημασίαις, ἐμέτων χάριν εἰ προσφέρεται, πολὺ καὶ χλιαρὸν ἔστω. ὁμοίως, εἰ καὶ ἀποσβέσαι σφοδρὸν καὶ περικαῖς δίψος θέλομεν. καὶ ἐν ρευματισμοῖς, συνδιδόμενων 60) δριμύτων ποτῶν καὶ χολωδῶν εἰς τὸν στόμαχον. οὐ γὰρ παρακρατεῖται τὸ 61) λεφθῆν, ἀποκρίνεται δὲ, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ψυχροῦ, χεῖρον δίψους λαμβανόντων, ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ἢ προσφορὰ γιγνέσθαι,

que alendi sunt, qui facultates habent, quae facile opprimuntur: quos multo ante non solum potu dando communire oportet, sed cibis etiam praebendis. Qui vero in febribus difficulter bibunt, quia stomachus ex peculiari calore exaruerit, si magnitudo febris sit, hi, nisi continenter bibendo humectentur, cum magno suo damno in tempore alimenti reparantur. Nonnulli sunt, qui ex suffocatione talia patiuntur: a quibus periculum suffocationis imminens avertentes, ante statum potionem dabimus. In iis autem, qui suapte natura non appetunt, et cum labore fumunt ea, quae offeruntur, et praecipue, si ficcitas os occupet, continuo potu utendum est: cum major inde propter res futuras evasura sit utilitas. Citius quoque potum damus iis, quibus attractiones ingentis famis accidunt, ut symptoma mitigemus. Atque calidi quidem potus dandi tempus exposuimus. si quid omisum a nobis sit, facile erit ex iis, quae dicta sunt, invenire. frigidi vero potus, cum incipit annotatio, usus est in iis, qui sanguinem fundunt: in accretione vero dandus est iis, qui propter aliquem casum fumere calidum non possunt. Frigida vero potio, quae ardentibus infirmandi causa datur, ante remissionem in ipsius status tempore praebetur. eadem exhibendi tempora sunt tepidae, lacteae, et gelidae potionis. Calidae autem exhibitionis diversa sunt tempora. nam, si detur in principio annotationis, ut vomitus cieatur, et copiosa et tepida detur. Simili quoque

58 b) Coniunctio: προσαναζητῶναι — ἢ καὶ — ὑγρανθεῖν ποτῶ. Et vers. 8. ᾧ, ὡς προεπέγοντι κίνδυνον.

59) Sic, aut. παγγελύτου, sed tamen linea subnotatum. Forte, παγγελώδους, παχινώδους, παχυνώδους.

60) Vide paullo ante notam 17.

θανάπαυομένων αὐτῶν, καὶ τῇ καταπόσει ἐγ-
 χροῦντων. ἐπὶ δὲ τῶν, ἐμέτου χάριν πινόντων,
 ἀδρῶν προσενεκτέον τὸ ὑγρὸν, ἀπνευσὶ ἐφελκο-
 μένων, εἰ διὰ μῆκος ἐπισημασίας προσφέρωμεν, ἢ
 διὰ κῆκωσιν δυνάμεως, ἢ διὰ τὰς ἤδη προκατη-
 ριθμημένης περιτάσεις, ἐν ἐπιδόσει ἢ ἀκμῇ ὄντων,
 σύμμετρον δοτέον, μήτε μόνον ἀπογέυνοντας αὐ-
 τοὺς, μήτε ἀποπληροῦντας. ἀγαθὸν γὰρ ἐν
 πυρετοῖς λαγαράν διαφυλάσσειν τὴν κοιλίαν,
 καὶ μὴ διατεταμένην ἔχειν. τοῖς δὲ διὰ ξηρότητα
 λαμβάνουσι, καὶ δι' αὐτὸν ἐκ ταύτης γινόμενον
 πνιγμὸν, ἢ καὶ ἐφ' ᾧ τὰ περὶ τὴν κατάποσιν
 διαφυλάξαι βουλόμεθα, κατ' ὀλίγον καὶ συνε-
 χῶς προσοίεον. εἰ δὲ καὶ ρεύματα συνυπάρ-
 χουσι τοῖς πυρετοῖσι, σφαμάχου ἢ κοιλίας, καὶ
 διὰ ταῦτα παραιτητέον τὴν ἀδρῶσιν. διερε-
 ριστικὴ γὰρ τῶν συμπτωμάτων. ἄριστον δὲ, διὰ
 σενόσμων ἀγγείων πίνειν κατ' ὀλίγον ἐν δὲ ταῖς
 ἀνέσεσι ποτὴν εἰ προσφέρωμεν, ταῖς μὲν ρευμα-
 τιζομένοις, οὐδέποτε πολλὴν, οὔτε ἀδρῶν δοτέον,
 οἱ μὲντοι κατὰ τὸν ὑποδεδειγμένον τρόπον. οἱ
 δὲ λοιποὶ μέχρι πληρώσεως πινέτωσαν. ἐπὶ δὲ
 τῶν καταξήρων, ἢ μεμυκῶτων τῇ σαρκί, ἢ πάν-
 τοθεν (62) σενῶν, ὡς πλεῖον, εἰ κατὰ δίστους
 ἐμπλήρωσιν. εἰ δὲ προσδέονται, καὶ ἐκ δευτέρου
 προσενεκτέον. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐνὸς καὶ πλείονος
 ποτοῦ καὶρός. παρετοχάδια μὲντοι δεῖ τοῦτο
 προσηλημμένον ὑγρὸν ἀνῆφθαι, καὶ τὴν ἐπιζήτη-
 σιν τῶν σαμάτων, ἀλλὰ μὴ τῆς τοῦ νοσοῦντος
 ἐπιθυμίας εἶναι. τοὺς δὲ ἐπὶ τῷ δοθέντι ποτῷ

modo, si propinetur, ut vehementem, et
 ardentem sitim extinguere velimus: si-
 que una cum defluxionibus multi acres,
 biliosique humores in stomachum con-
 fluant. siquidem eo tempore, quod sum-
 ptum est, non superatur, sed excernit-
 ur. In frigida vero potione ad sitim
 tollendam, facere debemus, ut paula-
 tim eam fumant, et parce bibendo di-
 utius in potione immorentur. at cum
 movendi vomitus causa bibitur, ut con-
 fertim, ac quantum uno haustu possint,
 ea utantur. si vero propter annotationis
 longitudinem, aut virium vexationem,
 aut propter iam memoratas circumstan-
 tias demus, cum in accretione aut sta-
 tu sint constituti, moderata potio dan-
 da erit, ut neque solum gustent, neque
 etiam se expleant. commodum nam-
 que in febribus est, ventrem vacu-
 um, et non tensum fervare. Qui ve-
 ro propter ficcitatem, et propter suf-
 focationem ex ipsa ortam siccitate po-
 tum fumunt, in quibus etiam fevari vo-
 lumus, quae ad potionem pertinent, eis
 paulatim et continenter offeremus. Si
 vero etiam febricitantes, aut stomachi,
 aut alui fluoribus vexentur, tunc etiam
 cavendum est, ne potio confertim su-
 matur, quandoquidem symptomata ex-
 citat, atque irritat: optimumque est,
 ut ex vasculis, quorum perangusta sint
 ora, paulatim bibant. quod si in remis-
 sionibus potum praebeamus iis, qui de-
 fluxionibus tenentur, nunquam nec mul-
 tum, nec affatim et confertim dabimus:
 sed eo modo, quem diximus. caeteri ad
 expletionem usque bibant. siccis vero,

61) ληφθὲν voluit Rasarius.

62) Forte, σενῶν. Mox malim ἢ, loco εἰ. ac vers. 19. fortasse, προσφέρωμεν.

ἐπιφανομένους ἰδρώτας, εἰ ἐπὶ συμφέροντι γί-
γνουντο, διαφυλακτέον ἐπιδόσει δευτέρου. εἰ δὲ
πλειόνων ἰδρώτων ἔχομεν χρεῖαν, καὶ παυομέ-
νων αὐτῶν διερεθισέον. λυγμοῦ δὲ διοχλοῦντος,
ἢ ξηρᾶς βηχὸς ἐπιτεταμένης, θερμὸν ὀλίγον
καταβροφείτωσαν. τὸ δὲ παγόλυτον, 63) ἢ
ψυχρὸν, εἰ μὲν ἀντὶ θερμοῦ προσφέροιμεν,
τοῖς αὐτοῖς ὑπαχθήσεται καιροῖς καὶ τρόποις.
εἰ δὲ ὑπὲρ ἐποχῆς ἰδρώτων, ἢ τῶν λοιπῶν συμ-
πτωμάτων, ὧν ἤδη τὴν καταρσίθησιν ἐποιησάμε-
θα, κατ' ὀλίγον δοτέον, καὶ ἐκ διαλειμμάτων
μειζόναν. καὶ τὰ ἐπὶ τροφῇ διδόμενον ψυχρὸν,
ὀλίγον ἔσω. τὸ δ' ἀγωνιστικῶς ἐπὶ τῶν ναυσιωδῶν
πυρετῶν διδόμενον ψυχρὸν, ἢ γαλακτώδες, ἢ πα-
γόλυτον, ἐν τοῖς θεραπευτικοῖς 64) τεύξεται
λόγου. ἔσω δὲ τὸ πινόμενον ὕδωρ, οἷον τὸ ἄριτον
καὶ ἐψώμενον ἐπὶ ἀνδράκων ἐν ἀγγεῖῳ κεραμέῳ.
ἡμεῖς δὲ, εἰς ὕελόν φουήτην 65) ἐμβάλλοντες
τὸ ὕδωρ, καθίεμεν εἰς ζέον ὕδωρ. ταῦτο γὰρ πᾶ-
σαν ἀπέφευγε μέμψιν· εἰ δὲ φαῦλον εἴη τὸ
ὕδωρ, ἀφεψηθὲν ἀπαιθριαζέσθω. τὸ δὲ ψυχρὸν
ἀκραιφνὲς ἔσω ψυχρὸν καὶ μαλακόν. εἰ δὲ πρὸς
τὸ χλιαρὸν καὶ γαλακτώδες ἢ παγόλυτον ἔχοι-
εν οἰκείως, χρητέον αὐτοῖς διαφόρως πρὸς τὸ
θερμὸν τὴν σύγκρισιν ποιουμένους. κενάθω δὲ

et quorum caro occlusa est, et ex o-
mni parte constricta, plus dandum est,
quam ut fitis postulet ratio. sique opus
sit, iterum dandum. eadem enim et uni-
us, et plurium potionum est occasio. fa-
cienda tamen coniectura est, an primus
humor concoctus sit: et corporum na-
tura est indaganda, non autem deside-
rii aegrotantis habenda ratio. nam si fu-
dores, qui post datam potionem appa-
rent, utiles sint, ac bene cedant, per-
severandum est in secunda potione propi-
nanda. si vero copiosis, largioribusque
sudoribus opus sit, ipsi vero cessent, ex-
citandi erunt. cum vero singultus infe-
stet, aut sicca tussis intendatur, pauca
calida absorbenda est. gelida vero, aut
frigida, si pro calida detur, iisdem mo-
dis, iisdemque temporibus danda est:
si vero, ut sudores, aut alia symptoma-
ta cohibeantur, quae supra numeravimus,
paulatim, et ex majoribus intervallis
exhibenda. Itemque frigida, quae a
cibo datur, pauca esto. frigida vero,
quae in febribus ardentibus certatim
datur, aut lactea, aut gelida, quomodo
danda sit, in libris ad curationem per-
tinentibus, explicabimus. Aqua vero,
quae potatur, sit optima, et decocta ad
carbones in vase fictili. sed nos aquam
in vitream phyalam immittimus, et in
aquam feruentem indimus: quae sic pa-
rata, omni reprehensione caret. si pra-
va sit aqua, ubi decocta fuerit, sub dio
teneatur. frigida vero pura esto frigida

63) Ita, expressis litteris. Vide paullo ante, notam 59. et hic paullo inferius, ubi tertio et quarto εἰς παγόλυτον. Vix ergo tentandum videtur. Derivabitur ergo a πάγος, *glacies*. Ergo, *aqua ex glacie soluta*, quae hic quoque Mosquae et apud alios in usu est.

64) Videtur ergo etiam θεραπευτικὰ scripsisse.

65) Ita in textu. In marg. φυάλην. Forte, ὕελον. De φουήτης aut φουήτης quaerendum.

τὸ μὲν χλιαρὸν οὕτω. θερμὸν ποτίμου κύαθους
ε. ψυχροῦ α. τὸ δὲ παγάλυτον 66) ἀνεξρά-
φθω. θερμὸν γὰρ ἐχέτω α. ψυχροῦ δὲ ε. τὸ δὲ
γαλακτῶδες ἐξ ἴσων κινάδω. ἔσω δὲ ἐπιτετα-
μένον τὸ ψυχρόν. εἰ δὲ ἀνειμένον, ἐπιπλεοναστέον
τῷ ψυχρῷ.

Κ Ε Φ. λα.

Περὶ πομάτων ἐπιτηδείων τοῖς πυρέσσουσιν.

Πότιμα δὲ τοῖς πυρέσσουσιν ἄριστον μὲν με-
λίκρατον ἢ ὀξύμελι, οἷς εὐκάρδιον τυγχάνει. τὸ
δὲ ὕδωρ ἀδηκτότατον τῷ πυρέσσοντι, ἐκκρίσεις
δὲ οὐ πάνυ τοι ποιᾷ. τὰ δὲ ἀποβρέγματα,
τὰ εὐψιν ἔχοντα, μάλιστα μὲν πρὸς τὰς ἐκ-
ταράξεις τῶν κοιλιῶν εἴη ἂν οὐκ ἀνάγκη, καὶ
πρὸς τοὺς ἐμέτους, ὅσοις ἢ, τε τοῦ μέλιτος καὶ
τοῦ ὀξύμελιτος 68) προσάντης ἐσιν. ἀποβρέχει-
το δ' ἂν καὶ ὥραν 69) τὰ τε ἥρινα γλυκύμη-
λα κινθέντα 70) λεπτά ἐσιν 71) εὖ μάλιστα τὸ
ὑδωρ χρωδῇ, ἢ τῶν κυδωνίων μήλων τὰ πεπανό-
τα τέμνοντα, ὡσαύτως ἀποβρέχειν. διδόναι δὲ μά-
λιστα τοῖς χολημεταῦσι 72) τὸ ἀπὸ τῶν μήλων,
καὶ πρὸς τὰς κοιλίας. 73) σκοπεῖν δὲ δεῖ, ὅπως
μηδεμίαν ἔξῃ ὀξύτητα τὸ μῆλον. ὡσαύτως δὲ καὶ

et mollis. Si vero accommodate atque
apte tepesciat, lacteaque, aut egelida
reddatur, diversis rationibus ea erit uten-
dum, facta comparatione cum calida.
Caeterum tepida ita temperetur. calidae
aquae potui accommodatae cyathis quin-
que unus frigidae addatur. egelida vero
sic mutetur, ut calidae cyathum unum,
et frigidae quinque habeat. lactea vero
ex pari utriusque mensura temperatur.
fit autem intenta, quae frigida est. si
vero remissa sit, plus frigidae erit ad-
jungendum.

De potionibus, quae aegrotis conveniunt.

Cap. 31.

Febricitantibus optima potio est me-
licratum, aut oxymeli: quibus cordi est
accommodatum. aqua vero in febricitan-
te omni morsu vacat: excretionibus vero
non admodum facit. aquae vero, in qui-
bus aliquid maduerit, in quibus vis ad-
stringendi ineest, non sunt incommodae
ventris perturbationibus, et valent etiam
ad vomitus cohibendos: quibus mellis,
et oxymelitis potio est adversa. Mala
vero dulcia, aestivo tempore in tenues
partes dissecta, in aqua macerantur, us-
que dum aqua colorem inde contrahat.
Vel cydonia mala matura secantur in
partes, et similiter macerantur. quod
vero ex malis fit, dandum praecipue
est iis, qui bilem vomunt: et quibus

66) Ergo quinto hic recurrit. Mox forte: ἀντισφαγήτω, id est, ἀντισφύτως κινάδω.

67) Sic in marg. In textu, κινάδω.

68) Rasarius interposuit ποσιν.

69) τὰ τε ἥρινα in textu linea subnotata. Eorum loco in marg. legitur θεινήν.

70) In marg. ex Oribas. ad Eustath. 4, 40. notatur τμηθέντα.

71) Rasarius videtur voluisse, ἔς' αὐν.

72) χολημεσία memoratur ex Polluce p. 257. Ibi tamen etiam est χολημεσία, scilicet ex χολη et ἐμᾶν. In Codice Augustano Pollucis hic totus locus abest.

73) Post τὸς huc refertur haec ad marginem notatio: Hic deest quippiam, ut καταφερομένως, ut paullo post habetur.

τὰς ἀπίους ἀποβρέχειν, ὅσα σφυφνά τε καὶ γλυκεῖα εἰσιν. οἰνωδέσατον μὲν οὖν πᾶν ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῶν ἀπίων ἀποβρέγμα· δεύτερον, τὸ ἀπὸ τῶν μήλων κυδωνίων· ἥμισα δὲ, τὸ ἀπὸ τῶν φοινίκων τῶν ὠμῶν. βέλτιον δὲ, τὸ ἀπὸ τῶν ἡμιπεπᾶνων. τὰ δ' ἀπαλὰ μύρτα βραχύντα γλυκὺ οἰνωδες 74) μὲν τι ποιῶν· ἀδύκτον δὲ καὶ λεῖον τὸ πόμα· ὁ δ' ἀπὸ τῆς ῥοᾶς χυμὸς οὐχ ἥμισα μὲν τῶν προειρημένων ἐστὶν οἰνωδέσατος· λεῖος δὲ καὶ οὗτος ὁ χυμὸς, καὶ οὐδὲν ἔχων θερμὸν. χρῆσαιτο δ' ἂν τις τοῦτοις τοῖς ἀποβρέγμασι σφυφνοῖς εἰς τοὺς πυρετοὺς, ἀταράχους τὲ καὶ ἀσφαλεῖς, πρὸς τε τὰς κοιλίας τὰς καταφερομένας παντάπασιν. τὰ δ' ἀπὸ τῶν οἴνων 75) ἀποβρέγματα καὶ τῶν ἀπίων τῶν ξηρῶν καὶ τῶν μύρτων καὶ τῶν φοινίκων πάντα αὐτῶ 76) τὰ ἀποβρέγματα ἦσσαν τὸ γλυκῶδες 77) ποιῶν· χρῆσαιτο δ' ἂν τις καὶ 78) τοῦτοις, οἷς οἶνος οὐ προσαντέος. ἀποβρέχεται δὲ καὶ τὰ γίγαρτα ἐριχθέντα· 79) μᾶλλον δὲ τὸ ἀφ' ἑψημα αὐτῶν χρησιμώτερόν ἐστιν, ἐνεργότατον ὂν τῇ φύσει, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην δριμύτητα, οὐδ' ἐξυτήτητα ἔχον. οἱ δὲ οἶνοι, οἱ μύρτινοι 80) τὲ καὶ ἀπὸ τῶν κηρίων, καὶ πυρῶν καὶ κριθῆς γινόμενοι, οὐδὲν ἀσθενέστεροί εἰσι τῶν ἀπὸ

fuit alius. sed ne mala aciditatem ullam habeant, diligenter considerandum est. Simili quoque modo pira sunt maceranda, quae acerbæ, dulciaque sunt. omne autem dilutum, quod ex piris conficitur, majorem vini facultatem refert. secundas in hac re fert id, quod ex malis fit cydoniis. minime vero, quod ex crudis palmulis paratur: estque praestantius id, quod ex semimaturis conficitur. Myrta vero tenera macerata passio, vinosam quidem potionem, sed tamen morsus expertem, et lenem faciunt. Succus vero, qui ex punice extat, non minus, quam quae dicta sunt, vinosissimus est. estque hic quoque succus lenis: et nihil habet caloris. atque hifce dilutis, quae acerbæ sunt, uti poterit quispiam in iis febribus, quae et turbationis expertes, et tutae sunt: et omnino in iis, quos citata alius exercet. Diluta vero, quae a forbis, piriisque ficcis, et myrtis, itemque palmulis fiunt, minus frigmenti modo crassa sunt. uti his poterimus in iis, quibus vinum non est dandum. acini quoque uvarum conficiffi macerantur: sed eorum decoctum est utilius: quod astringendo est efficacissimum: nec ullam aliam acrimoniam, neque aciditatem habet. Vina vero, quae ex myrtis, favis, tritico, et hordeo fiunt, nihilo im-

74) οἰνωδες linea subnotatum, et in marg. ex Oribas. ad Eustath 4, 40. notatur οἶνω, ἀγνός. Mox malim: ἀδύκτον, et vers. 4. τ. μ. τῶν κυδ.

75) περὶ οἴνων v. Dioscor. I, 173. p. 82. Theophrast. hist. plant. p. 191.

76) Forte, πάντα αὐτῶν.

77) Sic in textu, linea tamen subnotatum. In marg. γλοιῶδες, quod aliquoties superius lectum est.

78) Forte ἐν interponendum. Alibi ἐπὶ τούτων occurrit.

79) De ἐρίκειν et ἐρείκειν supra monitum.

80) Dioscor. I, 36. p. 338. μυρτίτην οἶνον appellat. Mox malim: καὶ οἱ ἀπὸ

τῆς σαφυλῆς, ἀλλὰ πολλὰ βραδύτεροι τε καὶ χείρους. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν φοινίκων τὲ καὶ σύκων, ἐν ἀρχῇ μὲν οἰνοποιηθέντες, τῷ γλυκῇ οἴνῳ παραπλήσιοι γίνονται τῇ γεύσει· τῇ δὲ δυνάμει πολλὰ χείρους καὶ βαρύτεροι τε καὶ δυσκατεργασότεροι εἰσι. παλαιούμενοι δὲ γίνονται τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ παραπλήσιοι κατὰ τὴν θερμασίαν τὲ καὶ δύναμιν.

Κ Ε Φ. λβ.

Ἐκ τῶν Φιλοτίμου. 81) Περί πίσεως τῆς μετὰ τὸν σίτον καὶ πρὸ τοῦ.

Ἐν τῷ τὸ ποτὸν ἀδροῦν πίνειν μετὰ τὸν σίτον, τὸν σόμαχον εὐρύτερον γίνεσθαι, καὶ μάλιστα τὸ ἀναδεῖν, 82) καὶ τὴν κοιλίαν διατείνειν, καὶ τὴν βρογχὴν 83) ἅμα συμβαίνειν τῶν σιτίων, καὶ τὴν διάχυσιν παρασκευάζει, καὶ τὰ, τε σῆμα, καὶ τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν βρόγχον καὶ τὴν κοιλίαν θερμαίνει. τοῖς δὲ νύκτωρ ψυχρὸν πίνουν καταψύχει τοὺς τε πρότερον εἰρημένους τόπους πάντας, καὶ τὴν τροφὴν 84) ἐκ μὴ μάλιστα οὔσαν τοῦ θερμαίνεσθαι, καταψύχει, καὶ τὴν ἔψηνω κωλύει, καὶ τὴν τροφὴν ζέουσιν καὶ τὰς ἐν αὐτῇ πομφόλυγας γιγνομένας ταπεινοῖ, καὶ καθίστησιν εἰς ἕδραν, καὶ τὴν διαλελυμένην καὶ τετηκυῖαν 85) τῆς τροφῆς πλεῖν παχυτέραν. ἐν δὲ τῷ νήσῃ 86) ψυχρὸν πλεῖν, τοὺς τε εἰρημένους τόπους καταψύχειν, καὶ ταχέως, καὶ πλείον ὑγρὸν μάλιστα αὐτῷ καὶ τεθερμασμένον, ἤττον ἐκ τῆς κοιλίας ἀναδίδεσθαι, καὶ τὸ φλέγμα, τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ, παχυτέρον πλεῖν. 87) ἐκ δὲ τῶν ταλαι-

becilliora sunt, quam quae ex uva conficiuntur: sed multo tardiora, peioraque sunt. at quae ex palmulis et ficibus fiunt, cum in principio bibuntur, similia dulci vino gustantibus videntur: at facultate multo deteriora, et graviora, et ad conficiendum difficiliora. cum vero inveterascunt, similia vino austero, et calore, et facultate redduntur.

Philotimi, de potione, quae ante, & quae post cibum datur. Cap. 32.

Cum post cibum potus confertim sumitur, usu venit, ut stomachus, et praesertim superior, fiat latior: venter extendatur, cibi madescant, et parentur, ut diffundi queant, os, partes capitis, guttur, et venticulus calefiant. Qui vero nocte frigidam bibunt, iis omnia praedicta loca refrigerant, et alimentum, quod non longe aberat, ut calefieret, perfrigerat, et coctionem impedit: alimentumque feruens, et bullas in eo iam excitatas deprimit, atque deponit: facitque, ut quiescat: partemque alimenti iam dissolutam et eliquatam, reddit crassiores. Si quis vero frigidam ieiunus bibat, in eo quoque eadem loca perfrigerari, et cito, et plurimum humorem, et calefactum minus ex ventre in corpus distribui: et pituitam, quae ventriculo contine-

81) Idem index legitur etiam in principio Codicis.

82) Nimirum, μέρος τοῦ σόμαχου.

83) Hoc nullibi legi. Forte βροχή, a βρέχω. Mox malim: παρασκευάζειν — θερμαίνειν, addito, ἀβιητο, συμβαίνει.

84) Ita Codex. Rasarius videtur coniecisse: μὴ μακρὰν οὔσαν.

85) ἤδη μετρίδα hic videtur voluisse interponere Rasarius.

86) Credo νήσιν. Nam τῷ pertinet ad πίνειν.

87) Idem, quod, ἀπὸ τῶν ταλαιπωριῶν, αὐτ, μετὰ τὰς ταλαιπωρίας.

παριών, καὶ λουτρῶν, καὶ πυρετῶν τοῖς πίνουσιν ἢ τε ἀνάδοσις τῶν ὑγρῶν τάχιστα γίνε-
ται, καὶ τὴν μίξιν ἤττον ἴσχει, καὶ τῇ 88)
κατὰ τὰς φλέβας τροφῇ, καὶ τὸ σῶμα, καὶ
τὸ πρόσωπον, καὶ τὸν σῶμαχον, καὶ τὴν κοι-
λίαν μάλιστα ψύχεται, καὶ τοὺς ἐν φλεψὶ χυ-
μοὺς ἐπὶ βραχὺν χρόνον καταψύχει καὶ ποιεῖ
παχυτέρους.

Κ Ε Φ. λγ.

Σκευασία ῥοσάτου. 89)

Καθαρὸς 90) ὃν ἀπὸ μολυσμοῦ, ῥόδα
ἐξονυχίσας, 91) βάλε εἰς οἶνον προπάλαιον,
92) ὅσα βούλει, μὴ ἀθρόως, ἀλλὰ κατὰ μέ-
ρος, καὶ κατ' ἐκάστην ἡμέραν κίνει καλὰ μω αἶ-
κρῳ, ἵνα μέχρη τοῦ πυθμένου τοῦ ἀγγείου ἐφι-
κνήται, καὶ παμάσας 93) ἀκριβῶς, ἵνα μὴ
διαπνέηται, ἕα τριάκοντα ἡμέρας, μεθ' αἷς
διυλίσας τὸν οἶνον βάλλε εἰς πέντε ξέσας μέ-
λιτος ξέστην α. καλῶς τετριμμένου, καὶ εἰσας
ἡμέρας τριάκοντα, ἵνα καταστῇ, κρῶ.

Ἄ λ λ ω ε.

Σκευασία ῥοσάτου συνθέτου.

Ῥόδα ἐξονυχίσας βάλε ξέσας μέλιτος ε. καὶ
ἕα ἐνιαυτόν. βάλε ἀπὸ τοῦ συνθέτου ῥόδα 94)
λίτραν α. καὶ μέλιτος καθαροῦ λίτρας ε. καὶ
λειώσας ἐπὶ χεῖ οἶνου καλοῦ ξέσας ι.

tur, fieri crassiores contingit. iis vero,
qui ex laboribus, balneis, et febris
bibunt, cum distributio humoris celer-
rime fit, tum mixtionem minus susti-
net: alimentumque, quod in venis est,
et os, et vultum, et stomachum, et
ventrem maxime perfrigerat: et suc-
cos, qui venis continentur, parvo tem-
pore refrigerat, ac crassiores facit.

Rosacei confectio. Cap. 33.

Rosas purgatis fordibus, et exsectis
unguibus, in pervetustum vinum, quot
velis, conice. non tamen acervatim,
sed paulatim: singulisque diebus cala-
mo, quod ad fundum vasis pertineat,
commoveto, ita tamen, ut ipsum dili-
genter obtures, ne fiat perspiratio: et
finito triginta dies. quibus lapsis vinum
defecabis, et in quinque ejus sextari-
os unum mellis sextarium conicies.
itemque operculo probe concludes, et
cum triginta dies sic permiseris, ut con-
sistat, utitor.

Eiusdem alia composita confectio.

Rosis, exsectis unguibus, iniice mel-
lis sextarios senos: et per annum ita fi-
nito. tum hujus compositi cape lib. unam,
mellis puri lb. quinque, eisque omni-
bus laevigatis vini optimi sextarios de-
cem affunde.

88) Forte: τὴν — τροφήν.

89) Sic etiam in principio Codicis in capitulum indicibus, et hic paullo inferius. Rosatum apud Latinos etiam obtinet. Dioscor. V, 35. p. 338. appellat οἶνον ῥοδίτην.

90) De homine hoc dicitur, qui rosatum praeparat, non de rosis. Miror ergo Rasarium.

91) Accurate de ἐξονυχισμένοις ῥόδοις exposuit eruditissimus Niclas ad Geopon. p. 550.

92) Utitur hoc Synes. T. I. p. 96. νέοι καὶ προπάλαιοι. Caret hoc et pluribus aliis vocabulis, quae in his libellis occurrunt, Stephani thesaurus.

93) Frustra hoc vocabulum in Codice crucis signo notatum est. Est α πῶμα et πωμάζω, operis.

94) Sic. Forte, ῥοσάτου.

Υδροροσάτον.

Μέλιτος καλίσου λίτρας λ. ρόδων φύλλων λίτρας ε. ύδατος πηγαίου λίτρας ζ. ἔψε τὸ ὕδωρ ἕως βράσεως 95) καὶ κουφίσας τὸ 96) κακάβιν, βάλε τὸ ρόδον, παμάζας 97) τὸ κακάβιν ἕως τελείας πέψεως, καὶ ἐψήσας τὸ μέλι, χώρισαι ἀπαφρίσας καὶ διυλίσας τὸ ρόδον, μίξον τὸ μέλι τῷ ζέματι τοῦ ρόδου.

Ἄλλο ροσάτον.

Ὀίνου πρωτίου 98) λίτρας κα. μέλιτος λίτρας η. ρόδων φύλλων λίτρας γ. καὶ βρέξας τὸ ρόδον τῷ ὀινῷ ἡμέρας ιε. καὶ διυλίσας ἐκ τοῦ οἴνου, ἔψε τὸ μέλι, καὶ ἀπαφρίσας, ἐνώσας 99) τῷ ὀινῷ βρόχω καὶ ἀναδήρας δεόντως ἔα.

Ροσάτον ἄλλο πρόσφατον.

Μέλιτος λίτρας ζ. οἴνου λίτρας κα. ρόδων φύλλων λίτρας β. τρίψας τὸ ρόδον δεόντως μίξον τῷ ὀινῷ ἐπὶ ἡμέρας β. ἔτα διυλίσας τὰ φύλλα καὶ ἐψήσας τὸ μέλι ἐνώσας τὰ ἀμφύτερα καὶ ἀναδήρας δεόντως ἔα.

Ἰάτον. 100)

Μέλιτος λίτρ. ζ. οἴνου λίτρ. κα. Ἰων 1) δεσμίδια σμ. 2) φυλίσας ταῦτα βρέζον ἐν τῷ

Hydrorosatum.

Mellis optimi lib. 30. foliorum rosarum lib. 10. aquae fontanae lib. 60. coque aquam, donec ferueat, et ablato ab igni vase, rosas iniice. tum vas obturabis, donec perfecta sit facta concoctio. ubi coxeris, mel separatim coquendo spuma expurgabis, et defecatis rosis, mel decocto rosarum infunde.

Aliud rosaceum.

Vini, quod primum exprimitur, pondo 21. mellis pondo 8. foliorum rosarum pondo 3. rosae vino immadescant dies quindecim. tum e vino per colum traicies, melque excoques, et spumam abiiices: et vino, in quo rosae maduerint, addes: et probe obturata sic permites.

Aliud rosaceum recens.

Mellis pondo 7. vini pondo 21. foliorum rosarum pondo 2. tritas, ut par est, rosas vino biduum admisceto. tum rosas excolatis, et melle cocto, utrumque commiscebis, et probe obturata dimittes.

Violaceum.

Mellis pondo 7. vini pondo 21. violarum manipuli 240. has in folia re-

95) Α βράζω. Nec hoc est apud Stephanum.

96) τὸ κακάβιν. Ita bis hoc loco. Alibi scribitur κακάβη et κακκάβη. v. Alciphron. p. 288. Pollux p. 620. 1282.

97) Immo, παμάζας, uti paullo ante.

98) Coniugio: πρώτου vel πρώτου. Vide Geopon. edit. Niclas. in indice πρώτων.

99) Ita ad litteram Codex. Forte, ἐνώσας τῷ οἴνῳ, βρόχω τε ἀναδήρας. Mox est, ἐνώσας, sed iterum ἀναδήρας. Ita quoque tertio et quarto.

100) Haud dubie ex Ἰων, viola. Ergo potus ex violis.

1) Α δεσμὶς, δεσμίδιον. Dicitur etiam δεσμη seu, ut alii scribunt, δεσμή. Schol. Theocrit. ad Id. IV vers. 18. ἡ δεσμή, ἦτοι τὸ δεσμάτιον.

2) Rasarius de φυλλίσαι videtur cogitasse, quod tamen non reperi. Videtur aliquid requiri; quod concidere, comminueret, aut, aliquo modo purgare, notet. Concidenda enim sunt ista δεσμίδια τῶν

ἔνω ἡμέρας λ. καὶ διυλίσας τὰ ἴα ἔπει τὸ μέλι, ἔτα ἐνώσας τὰ ἀμφοτέρω καὶ ἀναδήςας δρόντως ἔα.

Χαμαιμηλάτον. 3)

Ὀίνου 4) ἀσκαλωνίτου λίτρ. κα. μέλιτος λίτ. ζ. χαμαιμήλων κουκίων 5) ὄυγκ. ε. βρέχε τὰ κοκκία σὺν τῷ ὄνῳ ἡμέρας κ. καὶ διυλίσας αὐτὰ, ἐψήσας τὸ μέλι καὶ ἀπαφρίσας, ἔνωσον, καὶ ἀναδήςας, 6) ἔα.

Κονδίτον πρότισον ἐν κύσει λίθους. 7)

Μέλιτος ξέτην α. οἴνου ξετία ε. πεπέρως ὄυγκ. α. σαριφάγου 8) γραμματα δ. ναρδοσάχους γρ. δ. καρπησίου 9) ζιγγιβέρας, μειοῦ, 10) ἀσάρου, κασσίας, σίνωνος, πετροσελίνου, ἀκόρου, γεντιανῆς, δαύκου, ἀνά γρ. δ. τῷ ἀπηφρισμένῳ μέλιτι ἐνώσεις τὰ ξηρία 11) καὶ τῷ ὄνῳ, ἔα τὸ ἀγγεῖον ἡμέρας σι. πέψως χάριν.

12) Κ ο ν δ ι τ ο ν .

Μέλιτος λίτρ. ι. οἴνου πρωτίου 13) λίτρ. λ. πεπέρως ὄυγκ. α. τρίψας τὸ πέπερι, μίξον

dacta in vino triginta dies macerabis. tum violis colo trajectis, mel coques. tum utrunque in unum compones, et obturata ita fines.

Chamaemelum.

Vini ascalonitae pondo 21. mellis pondo 7. granorum chamaemeli unc. 6. grana vino diebus quinque macerato. iisque excolatis, mel coquito. et, abjecta spuma, in unum omnia rediges, et obturata permittes.

Conditum ad lapidem in vesica frangendum.

Mellis sextarius, vini sextarii quinque, piperis uncia, faxifragi drach. quatuor, spicae nardi tantundem, carpesii, zingiberi, mei, afsari, cassiae, finonis, petroselini, acori, gentianae, dauci ana drach. 4. ficca melle despumato et vino componantur: et vas, in quo posita fuerint, dies 210. ita finito, ut fiat concoctio.

Conditum.

Mellis lib. 10. vini prioris lib. 30. piperis unc. 1. piper contundendum est,

ἴων. In mentem veniebat, ἀποφλοίσας, aut potius, φλοίσας, quod propius accedit τῷ φλοίσας. v. Theophr. hist. plant. p. 234. 540. Nisi malis διαλύσας τὰ δισμύδια.

3) χαμαιμήλων, quod et εὐάνθεμον et ἀνθεμὶς vocatur, memorat Galen. in Glossis p. 74. Gregor. Nyss. T. II. p. 474. Apud Dioscor. III, 154. p. 235. legitur, λευκάνθεμον, ἡράνθεμον et alia etiam nomina.

4) De hac urbe v. Steph. de urbb. in hoc vocabulo. Chrysost. T. VI. p. 297. B. Joseph. de bello Jud. p. 831. A. Hujus vini tamen nescio, num alibi facta sit mentio.

5) Ita Codex. Rasarius videtur maluisse κόκκων. Sic mox est κοκκία. Cuci, arboris, similis palmae, meminit Theophr. hist. plant. p. 286. et Plin. H. N. XIII, 9, 13. Sed id alienum ab h. l.

6) Toties ergo hic occurrit, ἀναδήςας. Sed nec ἀναδάσας, nec ἀναδέσας huc convenit. Rasarius constanter obtunare, reddidit. Sed nec ἀποθυσώσας probabile, nec ἀποκλείσας. Supra p. 83, 84. Rasarius πωμάσας seu ἀποπωμάσας reddidit, obtunare. Succurrit ἀποθήκας, ἀποθησαυρίσας, τηρήσας.

7) Ita omnia in Codice. Conjicio: πρὸς τοῖς ἐν κύσει λίθους.

8) Sic in Codice. v. Plin. H. N. 20, 21, 30. Theophr. hist. plant. lib. V. c. 7. p. 694. Varia nemina habet. Latini faxifragam appellant.

9) Theophr. l. l. p. 1010.

10) Alibi μῆλον ἐμῶν legitur. Paullo post fortasse legendum, σίνωνος, loco σίνωνος. v. Diosc. III, 64. p. 200.

11) Medicamenta arida. v. Paul. Aegin. lib. VII. cap. 13. p. 275.

12) Hic videtur deesse: ἄλλο.

13) Vide paullo ante notam 98.

τῷ οἴνῳ, καὶ ἀπαφρίσας τὸ μέλι, ἔνασον τῷ
οἴνῳ καὶ ἀναδύσας, ἔα.

Ἀνισάτον. 14)

Μέλιτος λίτρας ι. οἴνου πρωτίου λευκοῦ λίτρ.
λ. ἀνίσου ὄγκ. ι.

Σχοίνανθον. 15)

Πρὸς ις. 16) κρόκου 17) σαθμοῦ β. μασι-
χης γρ. ις. τρίψας ταῦτα ἔνασον τῷ οἴνῳ, καὶ
ἀπαφρίσας τὸ μέλι, καὶ ἐνάσας ἅπαντα καὶ
ἀναδύσας, ἔα.

Στυρακάτον.

Μέλιτος λίτρ. λ. σύρακος λίτρ. α. οἴνου
λίτρ. ε. ἀπαφρίσας τὸ μέλι καὶ τρίψας τὸν
σύρακα μίξον, καὶ μετὰ τοῦ ἀπηφρισμένου μέ-
λιτος οἴτος ἐν τῇ θυά μίξας τὸν οἶνον, ἀνα-
λαβὼν τῇ χειρὶ σου χρώ.

Ἀψινθήτον.

Ἐἰς τοὺς ν. ξέσας τοῦ οἴνου βάλε κόψου
ὄγκ. ἥμ. φύλλου ὄγκ. ἥμ. ἀμάμου ὄγκ. ἥμ.
κασίας ὄγκ. ἥμ. μέλιτος ξέσας ι. καὶ ἀψι-
θίου τὴν βοτάνην ἀπόβρεξον εἰς οἶνον ὀλίγον. καὶ
τοῖς προειρημένοις ἐπίχει τοσοῦτον τοῦ ἀποβρέγ-
ματος, ὅσον γευσμένῳ σοι καλῶς φανῇ.

BIBΛ. Σ. ΚΕΦ. α.

Περὶ κατακλίσεως. Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. δ. λό-
γου τῶν ποιουμένων βοηθημάτων.

Τοῖς μὲν ὁξέως νοσοῦσι κατακεκλίσθαι συμφέρει·
νοσοῦντα γὰρ οἱ οὕτω κάμνοντες οὐ δέοντα. τοῖς

vinoque admiscendum. tum mel' despu-
matum cum vino compones, et obturata
fines.

Aniſatum.

Mellis lib. 10. vini prioris albi lib.
30. anisi unc. 5.

Ex junco odorato.

Ad drach. 16. junci odorati adde
croci pondera 12. mastiches drach. 16.
haec omnia contrita vino compones:
melque despumabis, et omnia simul mi-
scebis, obturabisque, et ita permittes.

Styracatum.

Mellis lib. 30. styracis lib. 1. vini
lib. 6. mel despumato, styracem terito,
commisceto. et cum melle despumato
vinum in mortario misceto, et manu
tua excipiens utitor.

Absinthite.

Ad vini sextarios quinquaginta in-
jice costi, folii, amomi, cassiae singu-
lorum semissem, mellis sextarios decem:
et absinthium herbam paucō vino ma-
cerabis, et praedictis rebus tantum ejus
diluti affunde, quantum tibi gustanti
rite confectum esse videatur.

*De decubitu. Ex Antylli quarto libro, de
auxiliis, quae fiunt. Lib. VI. Cap. ι.*

Decumbere autem confert iis, qui
acuto morbo detinentur: quoniam, qui

14) Hoc loco Codex: ἀνισάτον, et mox, ἀνίσου.

15) Ex σχοῖνος et ἀνθος, nisi σχοινάτον scripserint. De σχοῖνον v. Niclas ad Geopon. p. 32. 430. 444.

16) Vide Rafarium.

17) Forte, σαθμοῦ. Paulo post vers. 15. forte: ἀναβαλὼν τῇ χειρὶ.

δὲ χρόνως ἀβρῶσσι κατα' τὰς ἐπισημασίας
μόνον κατακλίνεσθαι συμφέρει· ἐν δὲ τοῖς δια-
λείμμασι, καὶ κινεῖσθαι οὐδὲν κωλύει, μοχλίας
δεσμένοις καὶ ποικίλων ἐρεθισμῶν. τὸ δὲ σχῆμα
τῆς κατακλίσεως, τῶν μὲν περὶ τὴν κεφαλὴν
πεπονθότων, ἀνάβροπον ἔστω, πλὴν τῶν φρενη-
τικῶν. τὸ γὰρ ὑπτίον ἐπὶ ταύτων αἰρούμεθα
σχῆμα, διότι τὸ ἀνάβροπον ταρακτικόν πως
ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν θώρακα δὲ συμβαι-
νόντων ἐπιτήδειος ὑψηλὴ κατάκλισις· ἐπὶ δὲ δυσ-
εντερικῶν καὶ κοιλιακῶν καὶ τῶν περὶ τοὺς
κενεῶνας, τὸ ὑπτίον ἀρμόζει. ἐπὶ δὲ γονόρροιας
καὶ σατυρίασεως καὶ νεφρίτιδος, ἐφ' ὅποτερον-
οῦν τῶν πλευρῶν κατακλίνεσθαι συμφέρει. ἡ μὲν
γὰρ γονόρροια καὶ σατυρίασις παροξύνεται δερ-
μαινομένων τῶν τόπων, ἐπειδὴν ὑπτίον κατα-
κλίνονται· ἡ δὲ νεφρίτις, θλιβομένης τῆς ὀ-
σφύος τοῦτω τῷ σχήματι. ἐπὶ δὲ τῶν ἀτρο-
φούντων καὶ βραδυπεπτούντων, ἐπὶ τὸ ἀρι-
στερόν σύμφερον, ὡς ἂν περιπτυσσομένου τῇ
18) γαστρὶ τοῦ ἥπατος καὶ θάλασσος αὐτήν.
ἐν μέντοι ταῖς σκιρῶσιν διαδέσσει τοῦ ἥπατος,
καὶ ταῖς ἐξογκώσεσι, καὶ ταῖς φλεγμοναῖς ταῖς
ἀποσαπτικαῖς, ἡ ἐπὶ τὸ δεξιὸν κατάκλισις ἀμεί-
νων, ὥσπερ γε σπληνός, ἐν τοιαύταις διαδέ-
σεσιν ὄντος, ἡ ἐπ' αὐτὸν κατάκλισις βελτίων.
ἐπὶ δὲ τρώφου καὶ εἰλεοῦ καὶ τῶν περὶ τὸ κῶ-
λον διαδέσεων τὸ μέσον τοῦ τε ὑπτίου καὶ ταῦ
ἐπὶ τὸ ἀριστερόν ἀρμόζει. παραφυλάττει δὲ ἐπὶ
τῶν κωλικῶν 19) παρηγορεῖν αὐτοὺς, τὸ ἀνάβρ-

ita laborant, lassari non debent. qui
vero diuturnis morbis sunt correpti, so-
lum confert decumbere, cum urget ac-
cessio. at in intervallis, etiam moveri
nihil prohibet: cum motione, et variis
quoque excitationibus indigeant. Figu-
ra autem decubitus eorum, quibus caput
laborat, in sublimem vergat, praeterquam
in phreneticis, quoniam in eis humilem
atque inclinatum decubitum volumus:
quia decubitus in sublimem elatus, quo-
dammodo eos perturbat. Praeterea iis,
quae in thorace accidunt, sublimis de-
cubitus est accommodatus. In dysente-
ricis vero et coeliacis decubitus conve-
nit ad ilia inclinatio. In gonorrhoea,
satyriasi, et renum dolore, in utrumvis
latus decumbere potest. nam gonorrhoea,
et satyriasis exacui, exacerbarique so-
lent locis excafactis: cum in reclinato
decubitu manent. renum dolor tum exa-
cerbatur, cum lumbus ea figura com-
primitur. iis autem, qui non nutriuntur,
quique tarde concoquunt, in finistrum
latus utile est decumbere, ut jecur ven-
triculo circumfusum eundem calefaciat:
in scirrhis vero jecoris affectionibus,
et tumoribus et inflammationibus contu-
macibus, in dextrum latus decumbere
est melius: quemadmodum si lien eisdem
malis correptus sit, in eum decumbere
satius est. sed in torminibus intestino-
rum, et in ilei, atque coli affectionibus,
medius inter supinum et finistrum con-
venit. Cavendum autem est in colicis,
ne illorum dolorem mitigemus, a pedi-
bus decubitum altiore facientes: cum
hic decubitus et caput, et instrumenta
sensus repleat. praeterea, quos ventris

18) Forte, τὴν γαστέρα.

19) Haec leviter corrupta sunt. In παραφυλάττει intelligitur δὲ, ut saepe alibi. παραφυλάττει refertur ad
τὸ ἀνάβροπον σχῆμα. παρηγορεῖν mihi dubium est. Forte, τὸν παρηγορεῖν. Ergo constructio: τὸν δὲ
παρηγορεῖν φυλάττει δὲ τὸ ἀνάβροπον σχῆμα.

ῥοπον ἐκ τῶν ποδῶν σχῆμα πρηνὲς 20) δὲ χαῖ-
μα συμπληρωτικὸν μὲν κεφαλῆς καὶ τῶν αἰσθη-
τηρίων τοῖς δὲ τὴν κοιλίαν αὐτὴν ὀδυνομένοις ἢ
κατεψυγμένοις, οὐκ ἀνάγκη τὸ σχῆμα τοῦτο.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ ἡσυχίας. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Οἷς δὲ ἡ κατάκλισις ἀερόζει, τούτοις καὶ
ἡ ἡσυχία καὶ 21) ἡρεμία. μάλιστα δὲ ἀερόζου-
σιν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν ἐπισημασιῶν, καὶ ταῖς
ἀναβάσεσιν, ἐπὶ τε τροφῇ προσφάτως 22)
εἰλημένη, καὶ πρὸ ὕπνου δὲ μέλλοντος ἀερό-
διος ἡσυχίας.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ ἀσιτίας. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Πλήθος συεῖλαι καὶ σαρκῶν καὶ αἵματος,
καπετα 23) σιτία πέψαι, πληρώματα κενώ-
σαι, ξεύματι ξηράναι, μάλιστα διὰ πλήθος γι-
νόμενα, ἔτι 24) παρηγορεῖν πλαδούς 25) παρ-
ηγορεῖ δὲ καὶ ὀδύνας αὐτὰς ἀπὸ δριμύτητος
γινόμενας· ἀλλὰ 26) τὰς διὰ πλήθους ἔντασιν.

Κ Ε Φ. δ.

Ἐκ τοῦ δ. λόγου τῶν ποιουμένων. 27) Περὶ
τῆς ἐξ ὕπνου ὠφελείας. Ἀντύλλου.

Ὑπνος ἀνίησι τὰ συντεταγμένα, καὶ μαλάσ-
σει τὰ ἐσκληρωμένα, καὶ χαῖ τὰ συνεσῶτα,

dolor, aut ejusdem frigus vexat, eis
quoque talis figura decumbendi non est
accommodata.

De quiete. Ex eodem libro. Cap. 2.

Quibus decubitus, iis etiam quies
et tranquillitas convenit: ac praecipue
quidem in principiis accessionum, item-
que incrementis, et post cibum nuper
sumptum, et cum quis dormire cogitat,
apta est quies, atque tranquillitas.

De aegroto abstinendo. Ex eodem libro. Cap. 3.

Abstinendus aeger est, cum carnis
et sanguinis copiam contrahere volumus,
itemque cibos incoctos coquere, pleni-
tudinem evacuare, defluxiones ficcare,
hasque praecipue, quae ex plenitudine
oriuntur: quae res madores quoque mi-
tigat, sed et dolores ipsos lenit, quos
acrimonia excitavit: qui vero ex pleni-
tudinē oriuntur, eos irritat.

Antylli, de utilitate, quam somnus af- fert. Ex quarto libro auxiliorum, quae fiunt. Cap. 5.

Somnus remittit, quae tensa sunt,
emollit indurata, fundit cohaerentia,

20) πρηνὲς in margine explicatur: τουτέστιν, εἰς κεφαλὴν.

21) In hoc Codice semper reperitur ἡρεμεῖν et ἡρεμία.

22) In Codice est: ἡδὴ μένη, sed litterae δ. inscriptum λ. Correxī ergo, ut edidi.

23) Forte hic inferendum τε. Mox forte, ξεύματα.

24) Forte, ὅτι.

25) Erotian p. 40. habet πλάδος. Vide Forssii Oecon. Hippocr. in hoc vocabulo. Dioscor. I, 21. p.
19. σωμαχοῦ πλάδον καὶ ἀπολεῖν καὶ καύσωνα παρηγορεῖ.

26) Μη interponendum videtur.

27) Supra cap. 1. additur βοηθημάτων. Sic et cap. 21. hujus libri et alibi.

καὶ τὰ ἀνάμαλα εἰς ὁμαλότητα καθίστα, ἔτι
 τε τοὺς κλόιους καὶ τὰς ψυχικὰς ταραχὰς
 καθίστησι, καὶ τὸ πνεῦμα ὁμαλύνει, καὶ ρεύ-
 ματα ἴσησι, παχύνων τὰ ἐν τῷ σάματι ὑγρά.
 καιρὸς δὲ ὕπνου, ἐν μὲν τοῖς διαλείπουσιν, ὁ τῆς
 ἀνέσεως· εἰ δὲ ἐπιμήκης ὁ παροξυσμὸς εἴη, ὁ
 τε τῆς ἀκμῆς, καὶ ὁ τῆς παρακμῆς ἐπιτήδειος·
 ὁ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀλυσιτελέστατος· ὁμοίως δὲ καὶ
 ὁ πρὸ τῶν παροξυσμῶν ἀνεπιτήδειος. ἐν τῇ ἐπι-
 δόσει, εἰ μὲν βραχεία τυγχάνει, οὐκ ἐπιτρε-
 πτέον ὕπνον· εἰ δ' ἐπιμήκης, εἰ μὲν μετὰ μέσσην
 ἡμέραν γίγνοιτο 28) τῆς ἐπιδόσεως, καλυτέον.
 φύσει γὰρ πᾶς ὕπνος δειλινὸς κακός. εἰ δὲ με-
 τὰ μέσσην νύκτα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν ὄρθρον,
 μεσοῦσά πως ἡ ἐπίδοσις τύχῃ. συγχωρητέον
 δὲ τοῖς συνεχέσι. νύξ μὲν ἡμέρας ἐπιτηδειότερα·
 νυκτὸς δὲ ἔτι βελτίω τὰ μετὰ τρίτην ὥραν,
 καὶ μάλιστα τὰ τελευταῖα· τῆς δὲ ἡμέρας,
 ὁ, τε ὄρθρος, καὶ μέχρι μέσης ἡμέρας.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ ἐγρηγόρσεως. Τοῦ αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 λόγου.

Ἐγρηγόρσις πλῆθος διαφορῶν, καὶ τὰ ἐν
 κοιλίᾳ ὑποβιβάζει, καὶ πρὸς τὴν κάτω διέξο-
 δον εὐτρεπίζει, καὶ νωθρότητα διαλύει, καὶ βιά-
 ρος ἀποικονομεῖ, καὶ τὰ ἐκλελυμένα ἐπιτρέφει,
 29) καὶ τόνον τῇ τε φύσει, τῇ τε ψυχῇ πε-
 ριτίθησιν, ἰδρωτὸς ἐπέχει. τοῖς δὲ καθαιραμέ-

inaequalia ad aequalitatem perducit. item-
 que quaffationes, et animi turbationes
 sedat, spiritum lenit, defluxiones sistit,
 humores, qui sunt in corpore, crassos
 faciens. Somni vero tempus in mor-
 bis intermittentibus est, cum sit remis-
 sio. quod si longior sit accessio, tunc
 et status, et declinationis tempus ac-
 commodatum est. at tempus principii est
 inutilius. atque etiam minime aptum
 est id, quod accessiones antecedit. In
 incremento vero, si breve fit, non est
 in eo refugiendus somnus: at si longi-
 us, atque post medium diei fiat, tunc
 est prohibendus. suapte enim natura o-
 mnis vespertinus somnus est malus. ve-
 rum, si post mediam noctem, et prae-
 fertim circa diluculum, medium quo-
 dammodo incrementi contingat, per-
 mittendum est, ut continuo dormiatur.
 nox autem est die aptior. in ipsaque no-
 cte, accommodatiora sunt ea, quae post
 horam tertiam sunt, et praefertim ulti-
 ma. in die vero, diluculum, et pars us-
 que ad meridiem, caeteris praestant.

*Eiusdem, et ex eodem libro. De vigi-
 lia. Cap. 6.*

Vigilia plenitudinem (per halitum)
 digerit: quae in ventre sunt, minuit, et ut
 per partes infernas exeant, praeparat: lan-
 guorem dissolvit, gravitatem dispensat,
 resoluta corrigit: et robur naturae at-
 que animo adiungit: sudores cohibet.
 iis vero, qui ex medicamento purgan-

28) Forte interponendum τὰ aut τό.

29) Forte, ἐπισυφα.

ναις ὑπὸ Φαρμάκου παρεγγυητέον, μέχρι τῆς παντελοῦς καθάρσεως ἐγρηγορέναι. ἐγρηγορτέον δὲ καὶ 30) ἐπὶ τρεφῇ αὐτόθι εἰλημένη καὶ ποτᾶ, καὶ ἐν ἐπισημασίᾳ, καὶ πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐν τῇ περὶ ὕπνου δεδήλωται τόπῳ. ποιητικά δὲ ἐγρηγορήσεως, τρίψις σκληροτέρας χωρὶς λίπους, καὶ ἔτι μᾶλλον ἢ δι' ὠμολίνων. 31) τριβέδω δὲ μάλιστα τὰ σκέλη. καὶ τὰ χεῖρματα δὲ, ὅσα δριμύτερα, νίτρον ἢ εὐφόρβιον, ἢ λιμνήσην, 32) ἢ κάχρυ, ἢ καρεδάμων, ἢ πύρεθρον, 33) ἢ ἀγρίαν σαφίδα, ἢ κόκκον κνίδιον, ἢ νάπυ ἔχει. καταπλάσματα δὲ, τὰ διὰ νάπυος σκέλεσιν ἐπιβαλέδω. ποιητικά δὲ ἐγρηγορήσεως καὶ τὰ τοιαῦτα, κνισμὸς βίαιος, τιλμὸς τριχῶν, ὀλκὴ δακτύλων, σπαραγμὸς τομάχου διὰ καθάρσεως δακτύλων, πρόσδετα ἐντιθέμενα τῇ ἔδρᾳ, ἃν ὕλη γέγραπται. ἔτι ὁσφραντῶν τὰ δυσώδη καὶ πταρμικά, φάρμακα δριμύτα προσαναγόμενα τοῖς ὀμμασιν, ἢ αὐτὸ τὸ ἔλαιον ἐγχεόμενον, σκύει τιθέμενα κατὰ βουβῶνων, ἐμβροήσεις συνεχεῖς, προσαναγγελίαι ταραχώδεις, λόγοι ἐπιτριπτικοὶ, θεάματα, οὐ μόνον ἐγρηγορήσεως ποιητικά, ἀλλὰ καὶ καταφορὰς εἰς διαλυτικά. 34) τί ἂν εἴη ἄτοπον.

tur, ut usque ad perfectam purgationem vigilent, imperandum est. post etiam sumptum tunc cibum et potum, itemque in accessione, et ante accessionem, ut cum de somno loqueremur, memoravimus, vigilare homines debent. Vigiliis inducunt frictiones duriores sine pinguedine, et magis etiam, si ex lineis pannis crudis obeantur. praecipue autem crura fricentur: Unguinaeque conueniunt, quae acriora sunt, quae nitrum, aut euphorbium, aut limnesten, aut cachry, aut cardamomum, aut pyrethrum, aut vuam taminiam, aut granum cnidium, aut finapi capiunt. Cataplasmata quoque cruribus ex sinapi superduntur. Vigiliis etiam faciunt haec, pruritus violentus, pilorum evulsio, digitorum tractio, stomachi vellicatio digitis iniectis facta: quae ano admoventur, atque induntur, quorum est iam descripta materia: ex iis, quae odorari solemus, quae foedi sunt odoris: quae sternutamenta cient: acria medicamenta oculis admota: aut oleum ipsum infusum: cucurbitulae inguinibus affixae: clamores continui: nuncii turbulenti: sermones, qui affligunt, et cruciant. Spectacula vero non solum vigiliarum sunt efficientia, sed etiam propensionem in somnum nimiam dissolunt. ergo quid fiet incommodi, si adhibeantur?

30) Hoc καὶ in margine additum. Mox in textu est: εἰλημένη, supra tamen scriptum litterae ω. littera μ. Ex parte ergo solummodo correctum.

31) ὠμολίνα satis nota sunt.

32) Vide Apulej. de herbis cap. 34.

33) Dioscor. III, 86. p. 207.

34) Posrema verba leviter corrupta.

Κ Ε Φ. ζ.

Περὶ λαλιάς. Τοῦ αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ αὐ-
τοῦ λόγου.

Ἡ λαλία κεφαλῆς μὲν ἔχει συμπληρωτικὸν
καὶ βάρους ἐμποητικῆς. 35) ἔστι δὲ καὶ δυνα-
μικῶς καταλυτικὴ μάστις ἐν πυρετοῖς, καὶ ἐν
μᾶλλον κατὰ τὰς ἐπισημασίας, καὶ διψοῦς ποιη-
τικῆ, καὶ γλώττης ζυραντικῆ. ἀνάεμος δὲ καὶ
ἐφθαλμιῶσι καὶ αἰμορροῶσιν ἐκ μυκτῆρων. μά-
στις δὲ τοῖς αἵμα ἀνάγουσιν. ἐπιτήδειος δὲ τοῖς
εἰς ὕπνον ἀμέτρως καταφερομένοις.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ ἀναφωνήσεως. Τοῦ αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ
λόγου.

Γυμνάσιον 36) μὲν ἐστὶ θάλασσαν καὶ τῶν
φωνητικῶν ὀργάνων ἡ ἀναφωνήσις, καὶ πρόγε-
τούτων τῆς φυσικῆς θερμασίας, τὴν μὲν θερ-
μασίαν αὐξοῦσα, καὶ καθαίρουσα, καὶ τοιοῦσα
καὶ λεπτύνουσα· τὰ δὲ τοῦ σώματος μέρη
σερρὰ, καὶ εὐτονα, καὶ καθαρά, καὶ 37)
δυσπαθῆ κατασκευάζουσα. χρώματα δὲ ἀνα-
φωνήσαι, ποτὲ μὲν ὑπὲρ πάθος θεραπείας, ἢ τοι-
φωῆς κεκηκυίας, ἢ καὶ παντὸς τοῦ σώματος·
ποτὲ δὲ, ὑπὲρ διορθώσεως φωνῆς πεπονδυίας κατὰ
πάθος, ἢ ἐκ φύσεως. ἀρμόζει δὲ σομνητικοῖς,

*Eiusdem, de sermone. Ex eodem li-
bro. Cap. 7.*

Sermo vim quandam habet, ut ca-
put impleat, et gravitatem afferat. quin
etiam vires dissolvit, idque praecipue
in febribus, et magis quoque in accef-
sionibus. sitim etiam inducit: ac lin-
guam ficcet. est itidem lippientibus, et
quibus sanguis e naribus funditur, et
maxime iis, qui sanguinem reiecant,
incommodus. est autem aptus iis, qui
praeter modum ad somnum sunt pro-
pensi.

*Eiusdem, de vociferatione. Ex eodem
libro. Cap. 8.*

Vociferatio est thoracis, et vocali-
um instrumentorum: et prius etiam,
quam horum, naturalis coloris exerci-
tatio. calorem namque auget, purgat,
firmat, et attenuat. solidas vero corpo-
ris partes, robustas, puras, et offen-
sae minime obnoxias reddit. Vocifera-
tione autem utimur quandoque ad mor-
bi medelam, vel vocis defensionem, vel to-
tius etiam corporis: quandoque vero,
ut vocem, vel ex morbo, vel inapte na-
tura male affectam emendemus. Con-
uenit autem haec stomachicis, vomen-
tibus, acidum ructantibus, aegre con-
coquentibus. atque etiam accommodata
est iis, quibus pituita redundat in cor-

35) Sic, sine ulla dubitatione Codex per siglam satis notam. Coniicio: ἔχει τὴν συμ. καὶ βάρος ἐμποητικόν.

36) Codex, sine sensu, γυμνάσιον, ut alia plura, quae silentio transii.

37) δυσπαθῆς, qui difficulter afficitur. Ergo robustus, firmus.

ἐμέτοις, 38) ὄξυρεγμῶσι, 39) φιλαπέπτοις 40) τοῖς πολυφλεγμάτοις 41) δὲ κατάλληλος, καὶ γυναιξὶ ταῖς ἐν κίσση. τοῖς δὲ περὶ κεφαλὴν πάθεισιν ἀνάρμος, συμπληρωτικὸν τι ἔχουσα, καὶ αὐτῆς, 42) καὶ τῶν ἐν αὐτῇ αἰσθητηρίων. ἀρμόζει καὶ ἀνορέκτοις καὶ ἀτρέφοις. μάλιστα δὲ παροίτοις 43) καὶ ὑδρωπικοῖς, καὶ ἀσθματικοῖς· ἀναλήψεσιν τε ταῖς ἀπὸ νόσων καταλληλοτάτη. 44) ἐπειδὴ δὲ καὶ φωνὴ κάμνει, ποτὲ μὲν, διὰ πολλὴν λαλίαν καὶ ἄμετρον, ποτὲ δὲ, διὰ βοῆς μέγεθος, ποτὲ δὲ, δι' ὀξύτητα καὶ συντονίαν· κάμνει δὲ καὶ διὰ σιωπὴν, οἷον ἐπιλαιθανομένη τῶν ἰδίων ἔργων· χερίσμος ἐπὶ πᾶσι τοῖς εἰρημένους ὁ τῆς ἀναφωνήσεως τρόπος· τὸ μὲν πληθὸς τῆς λαλίας 45) ἐπιδιαιλύων, τὴν δὲ ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς βοῆς γεγυῖαν ἰωμένη τῇ τε πραΐᾳ καὶ 46) ἡρέμα καθαιρέσει· τὴν δὲ ὀξύτητα, τῷ καταπασμῷ 47) πρὸς τοὺς βαρεῖς φθόγγους· ὁ δὲ ἐκ τῆς σιγῆς εἰ καὶ μὴ

pore, et mulieribus praegnantibus, fastidio, cui picae nomen est, obfessis. Capitis vero affectionibus non est idonea: cum nescio quid facultatis ad replendum caput, et instrumenta sensuum capite contentorum, habeat. Iam vero iis, qui cibi fastidio tenentur, quique non aluntur, convenit: praecipue vero languidis, hydropicis, et asthmaticis, itemque refectionibus ex morbo, accommodatissima est. Nunc vero, quoniam vox laborat, partim propter longam et nimiam loquelam, partim propter clamoris magnitudinem, partim propter acumen, et contentionem, partim vero propter silentium, quasi suarum actionum oblita, ideo fit, ut in hisce omnibus, quae dicta sunt, vociferationis usus fit utilis: cum longam loquelam dissolvat, et noxae, quae ex clamoris magnitudine contracta est, placida et quieta imminutione medeatur: acumini vero occurrat, graviores sonos inspergendo. Qui vero ex silentio oritur, quamvis non proprie vocis fit labor, tamen cum vocis labore pro-

38) Forte, ἐμετικοῖς, qui facile ad vomitus irritantur.

39) Forte, ὄξυρεγμῶσι Dioscor. IV, 1. p. 246. ὄξυρεγμῶσι διδοται. Erotian p. 37 in ὄξυρεγμῶν. Reliqua loca scriptorum consulto praetermitto, et hic et alibi, ne nimis sit molestus hic libellus.

40) Hujus vocabuli litterae, a principio, linea subnotatae sunt hae: φιλαπέ. Fortasse ergo aliquis maluit, ἀπέπτοις. Ego hoc vocabulum non sollicito. Alia sunt ejusmodi composita quae malam quandam adfuetudinem perpetuitatemque notant, ut φιλαπεχθήμων, φιλεγκλήμων, φιλαυσερς, φιλαπεχθής, φιλαμάρτητος.

41) Sunt et haec composita in usu. Mihi tamen in mentem veniebat, πολυφλεγματικός, a φλεγματος.

42) τῆς κεφαλῆς.

43) Hoc vocabulum linea subnotatum. Forte, παραλυτικοῖς, παρεμμένοις.

44) Codex: καταλληλότητα. Substantivum hic non habet locum. Ceterum καταλληλότης est apud Apoll. Alexandr. edit. Sylburg. p. 9. 10. etc.

45) ἐπιδιαιλύων et ἰωμένη inter se non conveniunt. Istud sane ad τρόπος, hoc ad ἀναφωνήσεως referri potest. Verum hoc inusitatum. Praeterea post γεγυῖαν addendum videtur βλάβη, aut simile aliquid.

46) Rursus in Cod. ἡρέμα, Forte, ἡρεμαίᾳ.

47) De hoc valde dubito. Rasarius καταπασμὸς deduxit a καταπάσσω. In musicis memoratur κατασπασμα. Ergo nec κατασπασμὸς, uti simplex σπασμὸς, absurdum. Forte ergo hic notat, depressionem, demissionem a voce acuta ad gravem. Mox cap. IX. est κατασπασντα τὴν φωνήν, ubi rursus vitiose scriptum erat, κατασπλάσαντα. Sic, confuso κατασπᾶν et καταπλάττειν in unum.

κυρίως καλεῖται κάματος φωνῆς· ἀλλὰ τό γε ἀνάλογόν τι πέποιθε καμάτω. Χρήσιμος καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ εἶδους ἡ ἀναφωνήσις, γυμάζουσα τὴν φωνήν, ἢ καὶ τῶν ὀργάνων δὲ τῶν φωνητικῶν κεκμηκότων, καὶ παντὸς τοῦ σώματος ἡτοιμηότος, ἢ κεκοπωμένου, χρήσιμα εἰς ἀποθεραπείαν.

Κ Ε Φ. 9.

Τίς ὁ τῆς ἀναφωνήσεως τρόπος. Τοῦ αὐτοῦ.
Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δ. λόγου.

Δεῖ δὲ τὸν μέλλοντα ἀναφωνεῖν, κοιλίας 48) ἀποδεσμεύειν τριψάμενον ἡσυχῇ, καὶ μάστιγα τὰ κάτω μέρη, τό, τε πρόσωπον ἀποσπογγισάμενον, ἢ ἀπονιψάμενον, ἡρέμα τε προλαλήσαντα καὶ μέτρια, διασήσαντα, βέλτιον δὲ καὶ προπεριπατήσαντα, οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναφωνήσιν ἐρχεσθαι. ἀναφωνεῖτω δὲ ὁ μὲν 49) ἄπειρος παιδείας, ἃ μέμνηται, καὶ ἃ δοκεῖ γλαφυρὰ εἶναι, καὶ ὅσα πολλὰς μεταβολὰς ἔχει λειότητός τε καὶ τραχύτητος. εἰ δὲ ἀνεπισήμων, 50) ἐπ' αὐτῇ, ἱαμβοῖα λεγέτω, τρίτην δὲ χώραν ἐλεγεία ἐχέτω, τετάρτην δὲ μέλη. ἄμενον δὲ ἀποσοματίζεν, ἥπερ ἀναγινώσκεν τὸν ἀναφωνοῦντα. δεῖ δὲ πρῶτα μὲν ἐπὶ τῶν βαρυτάτων φθόγγων ἀναφωνεῖν, ὡς οἶόν τε μάστιγα κατασπάσαντα τὴν φωνήν, ἔτα ἐπὶ τοὺς ὀξύτατους φθόγγους ἀνάγειν, καὶ περτα, μὴ ἐπὶ πολὺ διατρίψαντας ἐπὶ τῆς ὀξύτητος, αὐτίς ἀνακάμπεν ὀπίσω, κατὰ βραχὺ ποιομένους τὴν ὕφεσιν τῆς φωνῆς, ἄχρ' ἂν ἐπὶ τὴν 51) βαρυτάτην ἔλθωμεν, ἀφ' ἧς

portionem quandam habet : quocirca ad eum quoque vociferatio est utilis, quae vocem exercent. si denique vocalia instrumenta defessa sint, totumque corpus suum tenorem non seruet, aut lassitudine obfideatur, tunc ad eorum restitutionem, et curationem, utilis est vociferatio.

Quis sit vociferationis modus. Eiusdem, et eodem ex libro. Cap. 9.

Qui vociferaturus est, debet, cum alius deiecit, fricari leniter : ac praecepue partes inferiores : faciemque spongia madefacere, aut abluere : et prius sensim loqui, ac per intervalla mediocria. sed melius est, ut prius deambulet : post vero, ad vociferationem accedat. Is vero, qui doctrinae expertus est, vociferando dicat, quorum meminerit, quaeque clara, et multas habere lenitatis, et asperitatis mutationes videantur. si autem versus sciat, iambicos dicat : et tertius locus elegiae detur : quartus modulis numerisque. qua in re praestat etiam, memoria recitare, quam legere. In primis autem vociferandum est, vocem, quam gravissimis fieri sonis potest, producendo, tum ad acutissimos eandem redigendo. deinde cum non multum in acuto sono permansum sit, retro vicissim paulatim reflectendum, vocem diminuendo, donec ad gravissimam, a qua ductum init. sit,

48) Cod. κοιλία. Mox rursus, ἡσυχῇ et ἡρέμα, spiritu aspero.

49) Ita in marg. In textu : δεομένου.

50) Aut, οὐκ ἀνεπισήμων, aut ἐπισήμων, scribendum. τρίτην proximum docet, hic aliquid deesse.

51) Ante dixit masculino genere περί φθόγγων. Unde ergo hic derepente feminina? Nam ad φωνῆς transiit nequit. Quivis hoc potest corrigere.

ἡρεξάμεθα. μέτρον δὲ παρὰ τε τῆς δυνάμεως,
καὶ τῆς προθυμίας, καὶ τοῦ ἔθους ληπτέον.

Κ Ε Φ. ι.

Ἐν τῶν Ἀντύλλου. Περὶ ὑγιεινῆς αἰσφωνήσεως.

Τὴν διὰ τῆς φωνῆς γυμνασίαν κατὰ τρόπον ἀσκουμένην πείρα μαθῶν ἀπάντων ἔυσαν τῶν παραγγελμάτων ἀνυτικωτάτην εἰς υἰείας ἀσφάλειάν τε καὶ φυλακὴν ἐσπούδασα τὴν τε φύσιν τοῦ βοηθήματος, καὶ τὰς μεθόδους κατ' ἐμὴν δύναμιν ἀναγράψαι. τίς δὲ ἐστὶν ὁ τῆς ἀληθινῆς περὶ φωνῆς ἀσκήσεως τρόπος εἰς σώματος βεβαίαν υἰείαν καὶ πολυχρησιότητα, ῥητέον ἤδη. Ὑπὸ πνεύματος γίνεται πᾶσα φωνή, κατ' ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν, ταμιευμένου καὶ τυπωθέντος ὑπὸ τῶν εἰς αὐτὸ τοῦτο δεδημιουργημένων ὑπὸ τῆς φύσεως ὀργάνων. ὥστε αὐτῆς ὕλην μὲν εἶναι τὸν ἀναπνεόμενον ἀέρα· τέχνην δὲ, εἰς χερὶ τοῦτον εἶπέν τὸν τρόπον, τὰ διαπλάττοντα τὸν ἀέρα μέρη τοῦ σώματος. ἀνάγκη δὴ οὖν, τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας αὐτῆς, εἶποι περὶ τὸ πνεῦμα, ἢ περὶ τὰ τυπῶντα τοῦτο συμβαίνειν ὄργανα. ταῦτα δ' ἐστὶν, ἢ τῶν ἄκρων τῆς ἀρτηρίας τόπων τῆς ἐπιγλωσσίδος ὀνομαζομένης, καὶ τῶν τοῦ σώματος μερῶν, γλώσσης, ὑπερώας, ὀδόντων, χειλῶν σίμμετρος καὶ κατὰ τὴν ἐνέργειαν εὐδιοίκητος ἀρμονία. διασκεπτέον οὖν, ὁποῖός τις ὦν ὁ ἀῆρ, καὶ πῶς ὀικονομοῦμενος, ἀρίστην ἀποδείκνυσι τὴν φωνήν. κατὰ μὲν τοὺς ὀξυτάτους τῶν φθόγων συνθλίβεσθαι συμβαίνει καὶ στενοῦσθαι, τὸν τε τρέχοντα, καὶ τὸν ἀντιθεταῖνα, προσπιεζομέ-

revertatur. Modus vero a viribus, animi alacritate, et consuetudine fumendus est.

Antylli, de salubri vociferatione. Cap. 10.

Cum vocis exercitationem rite initam, omnium praeceptorum ad sanitatis tutelam et conservationem efficacissimam esse usu atque experientia didicerim, dedi operam, ut et auxilii naturam, et qua via et ratione adhibeatur, quoad ejus fieri a me potest, describerem. nunc igitur, quoniam modus verae exercitationis vocis, ad firmam et diuturnam corporis valetudinem fit, dicendum est nobis. Vox omnis fit a spiritu per respirationem atque inspirationem de prompto, et formato ab iis instrumentis, quae natura ad hunc utum est fabricata: ut ejus materia fit respiratus aer, ars vero, si ita dicendum est, partes corporis, quae aërem extendunt, atque dilatant. ergo necesse est, ejus praestantiam, et vitium, aut in spiritu, aut in spiritum formantibus instrumentis versari. Instrumenta autem sunt, extremorum asperae arteriae locorum, ejus, quae epiglottis dicitur, oris partium, linguae, palati, dentium, et labrorum harmonia commoderata, atque ad actionem rite disposita. Considerandum igitur est, qualis aer, et quomodo dispensatus, optimam vocem efficiat. ac in acutissimis quidem sonis usu venit, ut comprimatur, et angustetur collum, et mentum compressum vehementer supra a locis, quae ad gurgulionem sunt, ad extremas linguae partes comprimatur, et angustetur:

των ἰσχυρῶς ἄνω τοῖς περὶ τὸν γαργαρεῶνα τό-
ποις τῶν τελευταίων τῆς γλώσσης μερῶν, καὶ
ἀναλόγως τὸ λοιπὸν σῶμα συνισχυαίνεσθαι τοῖς
προεξημένοις μέρεσι, σύμμετρόν τε τῇ διατά-
σει τῶν τόπων ἀέρα διέρχεσθαι· κατὰ δὲ τὰς
τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκφωνήσεις καὶ μελωδίας τὸν
τε τράχηλον ὡς οἶόν τε μάλιστα διεκρύνεσθαι καὶ
πλατύνεσθαι· τὰ σώματα τε τῆς γλώττης τε-
λευταία ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν γαργαρεῶνα τόπων
ἐπὶ μέγα διεσπείναι, καὶ πολὺ δι' αὐτῶν κατὰ
τὴν ἀναφάνησιν ἐκφυεῖσθαι 52) πνεῦμα τό, τε
λοιπὸν σῶμα πᾶν ἀνέεσθαι, καὶ διὰ τὴν ἀραι-
ότητα χαλαρεῖσθαι. τὴν μὲν οὖν τῶν ὀξυτέρων
φθόγγων γυμνασίαν καὶ τὴν ἄχρηστον 53) τῆς
ἀπὸ τῶν ὑπ' αὐτῶν κατὰ μικρὸν ἐπίτασιν ἢ τὴν
παραινέσεως φιλοτεχνίαν δεῖ πολλὰ χαίρειν.
ἰὼν τι 54) γὰρ εἰς ἀσφάλειαν σώματος εὐ-
μέλεια καὶ χρησιμότης συμβάλλοιτο. τὸν δὲ
τῶν βαρυτέρων φθόγγων ἦχον ἀσκάμεν. φαί-
νεται γὰρ μεχίστη τις εἶναι μοῖρα καὶ κυριωτά-
τη πρὸς ἀρετὴν φωνῆς αἷς ὡς πλεῖστος εἰς τὸ
σῶμα κατ' ἀναπνοὴν ἐλκόμενος, διὰ τε τῆς
ἀρετηρίας καὶ τῶν ἄλλων, τῶν εἰς τὴν ἐπιφά-
νειαν ἀνεσπρωμένων ἀδήλων πόρων. τοῦτο δ' ἂν
γένοιτο μάλιστα ὑπὸ πολλῆς τῶν ἐπισπωμένων
αὐτὸν ἀγγείων εὐρύτητος. ἢ δὲ εὐρύτης ὑπὸ
ἀσκήσεως ἐπιμελοῦς γίνεται, διδασκάντων τε καὶ
διευρυνόντων ἐπίτηδες ἡμῶν τοὺς πόρους, καὶ

atque etiam, ut ad praedictarum parti-
um proportionem, totum corpus simul
attenuetur: et aër ad mesuram distan-
tiae locorum pertranseat: et in pronun-
ciationibus, et melodiis, quae ex ipsis
fiunt, et collum, quam maxime fieri
potest, dilatetur, atque amplificetur,
et os ad extremas linguae radices, a
locis, quae ad gurgulionem sunt, maxi-
mopere abscedat, et diducatur: et in
pronunciando multus spiritus exsuffletur:
totumque reliquum corpus remittatur,
et propter raritatem relaxetur. ergo acu-
tiorum sonorum exercitationem, inuti-
lemque intentionem, quam hypate pau-
latim efficit, aut artificiosam accre-
scendi industriam, ut multum valeat,
finere deberet. quod si ad corporis tu-
telam suavis cantus, et vocis prae-
stantia conducat, graviorum sonorum
vocem exerceamus. etenim aër quam-
plurimus respiratione in corpus per ar-
teriam, et per caeteros apertos cutis
meatus occultos attractus, maximum mo-
mentum afferre, et praecipua praestan-
tiae vocis esse videtur portio. id vero
fit vel maxime a multa vasorum aërem
attrahentium latitudine. latitudo vero a
concinna exercitatione conficitur, cum
nos meatus accomodate diducimus, et
dilatamus: et paulatim quamplurimum
excipere aërem, et rursus eundem ex-
sufflare conamur. parum enim deest,
quin omnes virtutes, quas pronuncia-
tio affert, a spiritus multitudine et co-
pia praestari comperiamus. nam neque
quispiam vehementem sonum unquam

52) Ita correxi, loco ἐκφύεσθαι. Vers. 8. malim: τὰ τελευτ. et σώματα explico ἐξόδους. Vide vers. 2.

53) τῆς redundare videtur. Rasarius in mente videtur habuisse, τὴν ἄχρηστον ἀπὸ τῆς ὑπ' αὐτῆς, nimirum, χορδῆς. Mox fortasse: καὶ τὴν τῆς παραινέσεως.

54) Forte: τί γὰρ ἂν. Et mox: χρησιμότης — συμβάλλοιτο;

κατὰ μικρὸν ὡς πλεῖστον δέχεσθαι προσβιαζομένων, ἢ πάλιν ἐκφύσαν 55) αἶρα. πάσας γὰρ ὀλίγου δὲν τὰς ἀρετὰς τῆς ἐκφωήσεως εἰρήσομεν ὑπὸ τοῦ περὶ τὸ πνεῦμα πλήθους ἐνεργουμένας. οὔτε γὰρ ἰσχυρὸν ἂν τις φθέγγαιτο πώποτε, μὴ σφοδρῶ τῷ πνεύματι διὰ τὸ πλήθος χρώμενος, οὔτε μέγα τὶ τούτου 56) περιουσία χορηγούμενος· οὐ γὰρ μακρὸν διατεῖνον χρόνον, εἰ μὴ τῷ μήκει τῆς φωνῆς ἐπαρκοίη τὸ τοῦ πνεύματος πλήθος, οὔτε πυκνὸν, ἢ λαμπρὸν, ἢ πλήρες, ἢ 57) διὰ μικρότητα τῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἀδυναμίας διάκειναι καὶ συμφῶν καὶ χαῦνον ἐκπέμπον τὸν ἦχον. ὅταν ὁλοκλήρους καὶ σαφεῖς ἀποδοίη τὰς λέξεις, ἢ διὰ βραχύτητα τοῦ πνεύματος ὑποκλέπτοι καὶ καλῶς 58) τὰ λεγόμενα καὶ μὴ δύναται ἐξαγεῖν. οὐτ' ἂν ἄλλο οὐδὲν κατορθώσειεν ποτε φωνῇ, μὴ πολλῶ πνεύματι χρώμενος· ἐπειδὴ τοίνυν φαίνεται μεγίστη μοῖρα πρὸς τὰς τῆς φωνῆς ἀρετὰς εἶναι τὸ πλήθος τοῦ κατ' ἀναπνοὴν αἵρος, πρὸ πάντων τούτου τοῖς φωνὰς ἀσκοῦσι φρονιτιστέον. τίς δὲ ἐστὶν ὁ τρόπος αὐτοῦ τῆς ἐπιμελείας ἐρητέον. ἐπεὶ τοίνυν ἢ εἰς ἡμᾶς ὁλκή τοῦ πνεύματος, διασπασμένου, τοῦ τε 59) θώρακος, καὶ τῆς κοιλίας, καὶ τῶν καθ' ὅλην τὴν σάρκα πόρων, γίνεται· βίᾳ γὰρ ὁ αἶρ εἰσὼ ὠθεῖται πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς διατάξεως γενηθε-

ederet, nisi vehementi, propter copiam, spiritu uteretur: neque magnum quippiam, nisi ei magna spiritus copia abundaret. Sed nec etiam longum tempus duraret, si non vocis productioni spiritus multitudo suppeditaretur: sicut etiam nec densum, aut clarum, aut plenum quid emitteret: aut propter parvitatem, et imbecillitatem inspirationis, inanem, raucum, solutumque sonum ederet, cum perfectas, perspicuasque dictiones reddat: aut cum propter spiritus exilitatem, quasi caelest, quae dicuntur, atque impediatur: nec ad pronunciandum sit satis. quo tempore, nulla re alia vocem corrigit, nisi multo spiritu utatur. Cum igitur copia aëris per inspirationem attracti, maximum pondus afferre ad vocis praestantiam videatur, in primis ejus habenda est ratio ei, qui vocem exercent. quis autem sit modus hujus curae, et diligentiae, exponendum est. ergo cum spiritus in nos attractio fiat diducto pulmone, et ventre, et meatibus, qui in tota sunt carne: (aër enim intro pellitur ad eam capacitatem a diductiōne factam naturali quadam necessitate, ut quod vacuum est, impleatur:) nos eum per nares, atque os ingredientem videamus. ac multum etiam ejus per totius cutis meatus ingreditur. eo plus autem externi aëris intra nos recipiemus, quo majorem fecerimus capacitatem eorum locorum, quae sunt

55) Forte: ἐκφυσώντων τὸν αἶρα.

56) Fortasse: τούτου τῇ περιουσίᾳ μὴ χορηγ. οὔτε μακρὸν.

57) Credo, omisso ἢ, legendum esse: διὰ τὴν μικρότητα τῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἀδυναμίας, et mox, ἐκπέμπων. Sed proxima etiam dubia sunt.

58) Sic omnia in Codice.

59) πνεύματος videtur conjecisse Rasarius.

σαν ευρυχωρίαν, κατὰ τὴν φυσικὴν 60) τὸ πληροῦθαι τὸ κενούμενον ἀνάγκη, ἀθροῦμεν εἰσερχόμενον διὰ ξινῶν καὶ σώματος, πολὺ δὲ καὶ διὰ τῶν κατ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν πόρων. τοσούτω 61) δὲ πλείονα δεξόμεθα 62) τὸν ἔξωθεν εἰς ἑαυτοὺς αἶρα, ὥσπερ ἂν μείζονα τὴν τῶν ἐφελκυσσόμενων αὐτῶν τόπων ευρυχωρίαν ποιήσωμεν. διὰ τοῦτο οἱ μὲν πυκνοὶ καὶ ξενόποροι, μικρόφωνοί τε καὶ τοῖς ἡχοῖς ἀθενεῖς· οἱ δ' ἀραιοὶ καὶ τοῖς 63) ἀγγείοις ἀνεφύγotes ἰσχυρόφωνοι. παῖδες τὲ οὖν καὶ γυναῖκες, καὶ εὐνοῦχοι τῶν ἀνδρῶν ἀθενέστεροι περὶ φωνήν, διὰ ξενότητά πόρων, καὶ οἱ ἄρρώστοι τῶν ὑγιαινόντων. ἐπεὶ δὲ τοίνυν ἀποδέδεικται, τῶν μὲν περὶ τὴν φωνήν κατορθωμάτων αἴτιον εἶναι τὸ πλήθος τοῦ κατ' ἀναπνοὴν ἑλκομένου πνεύματος, τούτου δὲ τὴν τῶν πόρων εὐρύτητα καὶ διάστασιν, λοιπὸν ἂν εἴη σκοπεῖν, πῶς ἂν 64) αὐτὴ γένοιτο. ἐπεὶ οὖν πᾶσα σῶματος ευρυχωρία καὶ κοιλότης κατὰ δύο τρόπους αὐξεται καὶ διέσταται κατὰ μικρὸν, ἥτοι τῶν περιεχόντων τὰς κοιλότητας χιτῶνων περισακομένων 65) εἰς τὸ κύκλω πάντοθεν, ἢ 66) τῶν ἐναερισσόμενων εἰς αὐτὸ σωμάτων ἐκ προσαγωγῆς παραυξομένων, δι' ἀμφοτέρων φροντιστέον ἡμῖν καὶ εὐρυντέον τοὺς

eundem attractura. quam ob rem quorum densa cutis est, et meatus angustos habent, exiguae vocis sunt, et ad sonos edendos imbecilli. rari vero, et quibus vasa aperta sunt, vehementem vocem edunt. ac pueri quidem et mulieres, et eunuchi vocem imbecillius, quam viri emittunt. id quod eis propter meatuum angustiam contingit. atque aegrotantes, ob eandem causam, minorem vocem, quam bene valentes habent. Cum ergo ostenderit, causam vocis corrigendae esse aërem spirando attractum, aërisque causam esse meatuum dilationem et diductionem, consequens est, ut, quo modo haec ipsa fiat, considerandum esse videatur. quoniam igitur omnis corporis capacitas, et cavitas duobus modis augetur, et paulatim diducitur, vel, cum tunicae, quae cavitates amplectuntur, ex omni parte in orbem concluduntur: vel, cum corpora ad id accommodata, ex additione augentur: utriusque ratio nobis habenda est, et meatus dilatandi, in qua re densationem omnem, et eam quoque inducentes causas fugere debemus: ut maxime remittatur, quod non tensum est, in longitudinem, quod vero fufum est, in latitudinem: et moles corporis conferuetur, praeterea vero aërem augere oportet, tum per inspirationes paula-

60) Vocabulum φυσικὴν linea subnotatum atque ejus loco quaedam in margine scripta erant, quae tamen rursus rasura sublata sunt. Post φυσικὴν, loco τὸ, malim τοῦ, et mox: ἀθροῦ μὲν εἰσερχομένου — πολλοῦ δὲ. v. pag. 101. vers. 10.

61) Codex: τοσούτω. Forte mox: δὴ.

62) Ita in marg. In textu: ἐξέμεθα. Sic.

63) Vide hic notam 75.

64) Forte, αὐτῇ.

65) περισακομένων nihili est. In mentem veniebat: περισσευρότων. Nam σήρειν inter alia est, diducere, ampliare, aperire. Ita v. c. Galenus in Glossis pag. 93. σαρᾶπους explicat: ἢ διασσευρότας καὶ διεσῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν. Ita quoque canes, cum os diducunt, σεσηρότες appellantur. Item homines, cum rident. Sed forte probabilius erit, περισυρομένων, aut περιεπασυρομένων.

66) Sine sensu. Immo: ἢ τῶν, aut, ἥτοι τῶν.

πόρους. πύκνωσιν μὲν δὲ πᾶσαν, καὶ τὰς ταύτης αἰτίας φεύγειν, ἀνιέσθαι δὲ ὡς μάλιτα, μὴ κατατεινόμενον, εἰς μήκος, κεχυμένον δὲ, εἰς πλάτος, διαφυλάττειν τὸν ὄγκον. πρὸς δὲ ταύτοις παραύξειν δὲ τὸν αἶρα, κατὰ τε τὰς εἰσπνοὰς κατὰ μικρὸν προσβιβαζόμενον (67) ἀναπνεῖν, πλεον προδιῆσαντα ἐπιτηδες τὰ δεζόμενα αὐτὸν ἀγγῆα, καὶ πάλιν πειρώμενον ἐκ προσαγωγῆς ὡς πλεον ἐκκρίνειν εἰς τὸ ἔξω, καὶ τὸ προεισεληλυθὸς πνεῦμα ἐκθλίβειν καὶ κενεῖν βιαίτερον. ἥ, τε γὰρ τῆς σαρκὸς ἀνεσις καὶ χύσις παρέξεται τὴν εὐρύτητα τοῖς πόροις, ὅ, τε κατὰ τὴν τοῦ πλείονος αἵρος ἀναπνοὴν προσβιασμός ἐπὶ μείζον αὐτοῦς αἰὲ προσδιαστήσει πλάτος, ἥ, τε κατὰ τὴν ἐκπνοὴν (68) προσλιπάρησις, τοῦ (69) πλεον ἀποδιδόναί τὸ πνεῦμα, μεγάλως διῆσει τοὺς πόρους. ὅσα γὰρ ἂν τις μᾶλλον ἐπιτηδεύσας κενώσας τὸν θώρακα τοῦ πνεύματος κατὰ τὴν ἐκπνοὴν, τοσούτω πλείονος αἵρος πάλιν εἰς τὸν ἀντικαταχωρισμὸν τοῦ δεδαπανημένου δεήσεται. ἥ μὲν οὖν διὰ τῆς φωνῆς ἀσκήσις ἀραιοῖ τὸ σῶμα τῇ διασάσει τῶν πόρων· τὰ δ' ἄλλα γυμνάσια πάντα πιλοῖ τὰς σάρκας καὶ πυκνοῖ καὶ συστέφει· καὶ κείνη μὲν κοῦφον ἀποτελεῖ τὸν ὄγκον, διὰ τὴν τῶν μεταξὺ πόρων εὐρύτητα· ταῦτα δὲ, ἐμβριθῇ καὶ σιβαρὸν καὶ βαρὺ. καὶ διὰ μὲν τῆς φωιασκίας (70) τῆς διὰ ταύτην γινόμενης ἀραιότητος, ἐνδοτικὴν καὶ πρὸς πᾶσαν

tim adductum respirando, et amplius vasa ad ipsum excipiendo accommodata diducendo: tum etiam conando ex additione quamplurimum foras excernere, et spiritum prius ingressum exprimere et vacuare violentius. nam et carnis remissio atque fusio latitudinem meatibus praestabit, cum copiosioris aëris per respirationem adductio eos ad maiorem semper latitudinem diducat: et expirationis assiduitas, quo plurimus spiritus reddatur, magnopere meatus diducit. quo enim quispiam maiorem diligentiam adhibuerit, ut thoracem spiritu per expirationem vacuet, eo copiosiore aëre, ut in illius consumpti locum sufficiat, indigebit. ex quo conficitur, ut vocis exercitatio corpus meatuum diductione rarefaciat: caeterae vero exercitationes omnes carnem fiant, densant, et constringunt: illa vero leuem molem corporis, meatus dilatando, caeterae vero solidam, duram, et gravem efficiunt. atque ex ipsa vocis exercitatione, et raritate, quam ipsa inducit, videre est carnem obsequentem, et ad omnem actionem maxime tractabilem reddi: ex aliis vero exercitationibus, resistentem, duram, aegre sentientem. ideo fit, ut idiotae, et plerique athletae ingenio sint stupido, tardoque. ergo vocis exercitatio est caeteris anteponenda. In primis enim, in ipsis lectionibus accommodatis perspicuas humorum redundantium exercita-

67) In mentem veniebat, quod paullo superius legitur, προσβιβαζόμενον. Sed hoc quoque ferri potest.

68) Continuitas, perpetuitas.

69) Forte, τῷ. Paullo post vers. 24. malim, συστέφει.

70) καί, ante τῆς, interponendum videtur.

ἐνέργειαν εὐμεταχείριστον πλαττομένην ἰδῆν ἐς
τὴν σάεκα· διὰ δὲ τῶν ἄλλων γυμνασίων, ἀντί-
τυπον, καὶ σκληρόν, καὶ δυσαίδητον. 71) διὸ καὶ
τὴν γνώμην ἡλιθιώτεροι γίνονται τῶν ἰδιωτῶν οἱ
πολλοὶ 72) τῶν ἀθλητῶν. προκρίτεον οὖν ἢ διὰ
τῆς φωνασκίας ἀσκήσεις. πρῶτον μὲν γὰρ, αὐ-
ταῖς ταῖς ἀναγνώσεσι καὶ προσφοραῖς 73) φων-
εραῖς ποιεῖται τῶν πλεοναζόντων ὑγρῶν τὰς
ἐκκρίσεις, 74) τοῖς μὲν συντονώτερον ἀναγινώ-
σκουσι, μᾶλλον, καὶ δι' ἰδρώτων· τοῖς δὲ ἐπιει-
κέστερον ἐντεινομένοις, διὰ τῆς ἀδήλου γινομένης
ἀποφορᾶς καθ' ὅλον τὸν ὄγκον· πᾶσι δὲ ὁμοίως
διὰ τε τῆς κατὰ τὴν προσφορὰν ἐκπνοῆς πολλῶν
ἐκφυσωμένων ὑγρῶν, καὶ κατὰ τὸν ἐπιγινόμενον
ὑπὸ τῆς ἐκφωνήσεως ἐρεθισμὸν καὶ ἀπολε-
πτυσμὸν πολλῶν περιττωμάτων ἀναχρεμπτομένων,
καὶ πτυελῶν, καὶ μύξης, καὶ φλέγματος προ-
χωρούντων. γίνεται δὲ καὶ κατὰ τὴν σύντονον
ἀναπνοήν, ἐκ τῆς φωνασκίας κατασκευαζομένην,
75) ἀνευ ῥυπομένων τῶν ἀγγείων, ἀπανάλωσις
76) πολλῇ τῶν ὑγρῶν, ἀδήλως τε κατὰ τὴν
ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, καὶ διὰ ξινῶν ἐκφυσ-
ωμένων, 77 a) καὶ διὰ σώματος. τοῖς γε μὴν

tiones facit: qui vero maiore vi legunt,
maiores, atque adeo etiam per sudores:
qui vero lenius legunt, per occultam
exhalationem, quae in tota mole cor-
poris efficitur: atque in omnibus simili
modo per effluxionem, cum exspirando
multi humores extra efferuntur: et ex
irritatione facta a vociferatione, et at-
tenuatione, ut multa excrementa, et
spuma, et muci, et pituitae proruentes
excreantur. Iam vero ex robusta respi-
ratione, quam vociferatio praeparavit,
praeterquam, quod vasa abster-
guntur, multi etiam humores con-
sumuntur, qui et clam per corpo-
ris extremitatem, et per nares, et
per os efflantur. Iis vero, qui recalfa-
ciendi ex frigiditate sunt, ecquod ma-
jus auxilium afferri potest, quam actio
respirationis exercitatae? Spiritus enim
calorem nostrum assiduo motu ex colli-
sione attrituque excitat, et suscitatur:
talemque reddit per incessantem actio-
nis in corpore nostro feruorem. quocir-
ca, si non singulas in nobis partes, re-
spirationis refrigeratione refrigeramus,

71) Paullo superius, nota 37. est δυσπαθής.

72) Interposuerim καὶ, post πολλοί. Ἰδιῶται h. l. ἀποχεροβίωται. Mox malim, προκρίτεα.

73) Immo, προσφοραῖς. v. vers. 13. προφορὰ de voce et oratione dicitur: προσφορὰ de cibis, medicamen-
tis, sacrificiis.

74) Malim, καὶ τοῖς μὲν. Mox malim etiam transponere sic: συντονώτερον ἐντεινομένοις — ἐπιεικέστερον
ἀναγινώσκουσιν. In usu est, ἐντένειν μέλος, μουσικήν.

75) ῥυπομένων in textu subnotatum est linea et in margine additum: ῥυπτομένων. Ego conjungo ista duo
vocabula, et conjicio: ἀνευρυσσόμενων. Sic paullo superius, nota 63. legitur: τοῖς ἀγγείοις ἀνευγότες, ubi
etiam τὰ ἀγγεῖα locum habebat, intellecto κατὰ.

76) Forte, ἀπανάλωσις. Vide mox p. 101. vers. 7.

77 a) Sic correxi. Refertur enim ad ὑγρῶν. In Codice est, ἐκφυσωμένου.

θερμασίας δεομένοις διὰ ψυχρότητα, τίς ἂν ἄλλη προσφορατέρᾳ γένοιτο βοήθεια τῆς κατὰ τὴν ἡσκημένην ἀναπνοὴν ἐνεργείας; τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν ἐν ἡμῖν θερμασίαν τῷ πολυκινήτῳ τῆς φθοᾶς κατὰ τὴν παράτριψιν ἐγείρει, καὶ ζωπυρεῖ, τοσαύτην ἀποτελαῦν διὰ τὴν τῆς ἐνεργείας ἀδιάλειπτον ἐν τῷ σώματι πύρωσιν, ὥς, εἰ μὴ παρ' ἑκάστων ἀναψύχομεν 77b) ἑαυτοὺς, τῇ διὰ τῆς ἀναπνοῆς καταψύξει, λαθεῖν ἂν ὅμοια παθόντας τοῖς εἰς 78) πολλὴν ἐμπεσοῦσι τῆς πλείονος ἐν ἡμῖν ὑγρασίας, καὶ τὴν τῆς σφοδρότατης καταψύξεως ἐπανόρθωσιν οἱ κατὰ τὸν τρόπον πεφωνασκηότες καλῶς ἔχουσιν ἐξηταιτόγε μὴν ξηρὸν ἢ τὸ θερμὸν, ἐὰν ἐν τοῖς σώμασι πέρα τοῦ μετρίου δοκῇ πλεονάζειν, ὁ πολὺς διὰ τὴν εὐρύτητα τῶν πόρων κατὰ τὴν ἀναπνοὴν εἰσιὼν αἷρ ἀνυγραίνει, ἂν μάλιστα τὰ κατεξηραμμένα καὶ μαλάσσοι τὴν ὑπὸ τῆς ξηρασίας ἀπειργασμένην σκληρότητα, λεπτομερέστερος ὢν καὶ ὑγρότερος παντὸς ὕδατος. τὴν γε μὴν ἐν τοῖς σώμασι τοῦ μετρίου πλείονα θερμασίαν τί χρὴ λέγειν, ἃς οὐδὲν ἂν καταψύξει καὶ σβέσαι μάλλον, τοῦ κατὰ τὴν ἀναπνοὴν ἐλκομένου διηκεῖς αἶρος. δεῖ τοίνυν ἀναγινώσκειν τὰς πολλάκις, προσφέρεσθαι τε, τὸ σῶμα πᾶν ἀνιέντας, καὶ κεχυμένης τῆς σαρκὸς εἰς ἀραίωσιν διεισάντας ἐπίτηδες, τὴν τε ἀρτηρίαν, καὶ τὰς ἄλλας διεξόδους τοῦ πνεύματος κατὰ τὰς βαρεΐτητας φθέγγεσθαι τῆς φωνῆς ἀπηχῆσεις. τοῖς μὲν ἐπὶ τὰς νήτας ἐκ προσαγωγῆς φιλοτέχνως ἀναβαίνουντι φθόγγοις πολλὰ χαίρειν λέγοντας. 79a) ἰσχύομεν γὰρ, καὶ δυνάμεως, καὶ ἐπιτά-

lateat nos similia pati, qualia patiuntur ii, qui in maiorem humiditatem cadunt, * quam fit in nobis, atque etiam vehementissimae refrigerationis correctionem eos recte consequi, qui rite vociferatione usi fuerint, dictum est. Quinetiam, si in nostris corporibus ficitas et calor praeter modum redundare videantur, multus aër per meatuum latitudinem respirando ingrediens, quae exsiccata sint, maxime humectabit, et cum sit tenuiorum partium, et liquidior, quam omnis aqua, duritiem a ficitate inductam emolliet. porro autem calorem, qui in corporibus praeter modum fit, quid attinet dicere, quam a nullo alio magis, quam ab aëre continenter per respirationem attracto refrigeretur atque extinguatur? Oportet ergo saepe legere, corpusque totum laxare et remittere, carnemque raritate perfundere, arteriam, caeterosque transitus spiritus studiose diducere, et per gravissimas vocis terminationes modulari. Ut autem procul a nobis valeant soni, qui ex additione ad notas studiose concidunt, faciendum est. Scimus enim, et viribus, et intentioni meatuum alienissimum esse vocis acumen. Sonorum vero concinnitates, varietates mutationibus cantus temperatis conveniunt: sed nihil est, quod ad salubrem corporis tutelam conducant. vociferationibus vero, quae per hypatas sunt, quam maxime fieri potest, sonum dilatare coguntur. at in iis, qui legunt ita, ut audiantur, aut differunt,

77 b) Forte, ἀναψύχομεν aut ἀναψύχωμεν.

78) Haec corrupta sunt. Vide in indice ἐμπέπειν. Versu 19. Cod. ἀπηργασμένην, quod correxi.

79 a) Rasarius οἶδαμεν videtur probasse. Mihi in mentem veniebat: ἰσχυρίζομεν, seu, δι᾽ ἰσχυρίζομεν γὰρ, ἢ καί. Paullo ante vers. 28. legendum videtur βαρυτάτας.

σεως πέρων ἀλλοτριώτατον φωνῆς ὀξύτης· εὐ-
μέλεια δὲ καὶ ποικιλία φθόγων, μεταβολαῖς
εὐκράτοις μελῶν, πρόσφορον· ὧν οὐδὲν ἂν εἰς
σώματος ὑγιεινὴν ἀσφάλειαν εὐρεθεῖν, χρήσιμον
ταῖς δὲ κατὰ τὰς ὑπάτας ἐκφωνήσεσι πλατύ-
ναι, ὡς οἶόν τε μάλισα, τὸν ἦχον βιαζομένη.
Φανερώταται γὰρ ἀπαναλώσεις γίνονται τῆς
ἔνδον ὑγρασίας τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἀκουζόν, ἢ
79b.) διαλεγόμενοις. δηλοῖ δὲ ὁ, τε θεωρούμενος ἐπὶ
τῶν ἀναγινωσκόντων ἀδρούς ἐκ τοῦ σώματος ἐξί-
ων ἀτμός, καὶ τῶν παλαιότερων χυμῶν 80)
οἱ κατὰ τὰς ἀποτεταγμένας ἐκάστη τῶν διεξό-
δων διεκκρινόμεναι περιπτώσεις, οὐ μόνον κατὰ
τὰς λεγομένας ἐκπνοάς, ἀλλὰ καὶ παραχρη-
μα φανερώς, διὰ τε πτυέλων, καὶ μύξης, ἢ
φλέγματος ἐν ταῖς ἀποχρέμψεσι, δι' ὧν ἀπάν-
των ἀποτρέβεται τὸ σῶμα τὰς νοσοποιούσας αἰ-
τίας. χρῆσθαι δὲ ταῖς εἰρημέναις τῆς φωνῆς ἐνεργεί-
αις, οὔτε εἰκὴ, οὔτε ἀπερισκέπτως, καὶ μά-
λισα τοῖς ἀσυνήθως ἐπὶ τὴν εἰρημένην ἀσκήσιν
ἐρχομένοις· ἀλλὰ μήτε φάυλων καὶ διεφθαρμέ-
νων μεσοῦς ὄντας ὑγρῶν, μήτε ἐπὶ μεγάλας
τοῦ σωματικοῦ καὶ φανερῆς ἀπεψίας ἐπὶ τὴν
διὰ τῆς φωνῆς γυμνασίαν ἀφικνεῖσθαι, ὅπως ἂν
μὴ πλείων ἀνάδοσις τῶν διεφθαρμένων ἀτμῶν
εἰς τὸ σῶμα γένηται, διὰ τῆς κατὰ τὴν ἐσ-
πνοῆν, καὶ πάλιν ἐκπνοῆν, ἐνεργείας εὐτονωτέρας
τὲ καὶ βιαυτέρας γιγνομένης, ἐν τῇ τῆς φωνῆς
εἰς μέγεθος καὶ πλῆθος παραυξήσει.

internam humiditatem evidentissime con-
fumi, declarat densus vapor ex ore le-
gentium prodiens. et superfluitates ve-
tustiorum humorum, qui unicuique me-
atui adhaerebant, quae excernuntur,
non solum in praedictis expirationi-
bus, sed per alia, quae extemplo ap-
pareant, ut per sputa, mucos, pitui-
tam, quae expelluntur. quibus omni-
bus corpus ipsum causas morborum ef-
fectrices extrudit et reiicit. praedictis
autem vocis actionibus neque temere,
neque inconsulto utendum est, ac prae-
fertim iis, qui, huic exercitationi non
assueti, incipiunt, neque etiam cum
pravorum, corruptorumque humorum
adfit copia. quin etiam vox non est
exercenda tum, cum magnis et eviden-
tibus cruditatibus stomachus obsidetur:
ne ex actione inspirationis et expira-
tionis, quae firmior, et citatior facta
fit, dum vox in magnitudinem et mul-
titudinem accrevit, vapores corrupti lar-
gius per corpus distribuantur.

79. b) Pag. 100. vers. 25 ἀναγ. καὶ προφέρεσθαι.

80) Immo αἱ. Refertur enim ad περιπτώσεις. Vers. 3. vel ἀπρόσφοροι, vel ἀπερόσφορον, et vers. 6. βιαζόμεθα.

Κ Ε Φ. κ.

Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Περὶ τρίψεως ἀνασκευαστικῆς. Ἐκ τοῦ περὶ ποιουμένων βοηθημάτων λόγου.

Τὰς δὲ τρίψεις τὰς παραλαμβανομένας ἕνεκα πυρετῶν λύσεως, ἐν τοῖσδε τοῖς καιροῖς παραληπτέον. περὶ γὰρ τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου τυγχάνουσιν ἐπιτηδεῖσι, οὐ κατὰ πάντα δὲ μέρη, ἀλλὰ περὶ τὰ ἔσχατα, ἃς μὴ μακρὰν τῆς παρακμῆς εἶναι, τῶν δὲ κατὰ τοὺς παροξυσμούς καιρῶν αἰετέον 81) τὴν ἐν τῇ παρακμῇ πρῶτον. ὑφορατέον δὲ τοὺς περὶ τοῖς μέσοις 82) φλεγμονὰς ἔχοντας, ὧν παρουσῶν ἀδύνατόν ἐστι λυθῆναι τὸν πυρετόν. πεφυλάχθαι δὲ δεῖ καὶ τὰς δυσπνοίας καὶ τοὺς ἐπιφαινόμενους ἰδρώτας ἀτάκτως περὶ ὅλην τὴν σῶματι ἢ περὶ τῷ προσώπῳ καὶ τραχήλῳ. τοὺς οὖν κριθέντας ἐπιτηδείως, 83) ἐν τῇ τῆς παρακμῆς ἀρχῇ, δέρους 84) καὶ φθινοπώρου, ἐν εὐκράτῳ τόπῳ κατακλιτέον. ἔχοιμεν δ' αὖν ὑδρέλαιον θερμόν ἐν ἐτοιμῳ, συνεμβεβλημέου 85) ἀφρονίτερου ὀπτοῦ. ἡ δὲ τρίψις, ἐπὶ μὲν τῶν νεωτέρων καὶ βραχυτέρων, γιγνέσθω διὰ τεσσάρων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀκμαζόντων καὶ μεζόνων, δι' ἑξ· περιβέτωσαν. περιβέτωσαν δὲ οἱ μὲν, βραχίονας μέχρι τῶν ἐν χερσὶ δακτύλων· οἱ δὲ, θώρακα μέχρι βουβώνων· οἱ δὲ, σκέλη μέχρι ποδῶν· περιχυθέντες δὲ τοῦ λίπους παραγέτωσαν ἀνωθεν κάτω τὰς χεῖρας, πᾶν μέρος τρίβοντες· εἶτα

De frictione, quae ad ferbrim tollendam adhibetur. Ex libro Herodoti de auxiliis, quae sunt. Cap. 20.

Frictiones, quae causa soluendae febris adhibentur, hisce temporibus sunt administrandae. conveniunt enim circa morbi statum, non omni quidem in parte, sed extrema, ut non longe a declinatione absit. in temporibus vero accessionum, primum in declinatione fieri debent. observandi tamen sunt, qui partes aliquas inflammationibus obsesas habent. nam si eae sint, dissolui febris nullo pacto poterit. quin observare etiam oportet spirandi difficultates, itemque sudores, qui sine ordine in toto corpore, aut vultu, et collo, sese ostendunt. ergo quibus facta crisis est, in principio declinationis, aestate atque autumno, accommodate in loco temperato reclinabis, atque inibi paratum hydrelaeum calidum, in quo aphronitrum tostum iniectum fit, habebis. frictio autem in junioribus, et minoribus, a quatuor fiat: in iis vero, quorum aetas floret, quique maiores sunt, a sex administratur: ut alii brachia ad manus digitos usque fricent, alii thoracem usque ad inguina: alii denique crura usque ad pedes. effuso vero pingui aliquo, manus superne deorsum deducant, ita, ut pars omnis infricetur.

81) Ita in textu. In marg. legitur solum παραληπτέον. Equidem conjicio: αἰετέον τὸν.

82) In marg. μέσοις, loco μέσοις. τὰ μέσα μέρη videtur intelligere ea, quae thoraci subjacent. Rasarii aliquas contrarium est Graeco. Mox ter malim ἐπὶ, loco περὶ.

83) Forte, ἐπιτηδεύουσιν.

84) Ita in marg. In textu: θεράσας.

85) Vide Aët. II, 60. et Dioscor. V, 131. p. 372. Mox vers. 24. malim. ἑξ. περιβέτωσαν δὲ.

πρηνῇ σχηματίζαντες ἀναλόγῳ 86) τριβέτωσαν. καὶ κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς τῇ παραγωγῇ κούφῃ καὶ βραδείᾳ χρῆσθαι ὕπερον δὲ ταχεία καὶ πεπιεσμένη· τὸ δὲ τελευταῖον, ἀναιμένη, 87) καὶ κατὰ πάντα ἐμφέρει τῇ πρώτῃ. διαφηλαφάδῳ δὲ 88) καὶ τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν αὐχένα, ἐμβεβλημένου τοῦ λίπους. τριβέδῳ δ' ἕκαστον μέρος ἐπὶ μὲν τῶν νεωτέρων, ὡς ἑκατοντάκις· ἐπὶ δὲ τῶν ἀκμαζόντων, διακοσι-ἀκίς· ἐπὶ δὲ τῶν ἀθλητικῶς βιούντων διπλασιαζέδῳ τὸ πλῆθος. ἐν δὲ τῇ τριβέδῳ, πολλῆς τῆς εὐαρεσθήσεως οὐσης καὶ τοῦ πυρετοῦ συναπαυομένου, παρούσης εὐποναίας καὶ εὐχροίας, καὶ τοῦ περὶ τὸν σφυγμὸν μεγέθους μὴ παραπολύ ταπεινομένου, μηδὲ πυκνουμένου, προσαναιδούσης δὲ καὶ τῆς σαρκὸς μετ' ἐρυθήματος, προσθετόν τῳ πλῆθει. εἰ δὲ καὶ τριβομένοις ἰδρῶς γένοιτο, πρότερον μὴ γένόμενος, εἰδέναι δὲ, καλῶς τε 89) προσηγμένην τὴν τρίψιν, καὶ ὠφελούμενον τὸν νοσοῦντα, ἔχοντα μὲντοι χρεῖαν καὶ δευτέρας πείρας. αὐδὲ 90) ἐπὶ τῶν ἴσων παρεξυσμῶν μένειαν, μηδενὸς ἀπαντήσαντος, ὡς πρὸς αἰδήσιν, μήτε ὠφελίμου, μήτε βλαβεροῦ, παρ' ἑαυτῶν λαμβάνοντι τὴν προτροπὴν, ἐπιμένειν δὲ τοῖς κριθεῖσιν. ἔσθ' γὰρ φανερά τὰ τῆς ὠφελείας ἐκ τῆς δευτέρας παραγωγῆς. πᾶσι δὲ, μετὰ τὰς τρίψεις, ὕδατος θερμοῦ τὸ αὐταρχεῖς ἐπιδοτέον. καὶ εἰ μὲν παρῆεν οἱ τῆς ἀνέσεως καιροί, μετὰ τὴν ἀπὸ

deinde hominem primum statuunt, ipsumque ad eandem proportionem fricent. ac principio quidem levi manuum iniectio, lentaque utantur: deinde vero, celeri et comprimente: postremo vero, remissa, et quae in omnibus primae fit par atque similis. Iam vero etiam partes capitis, et ceruix, adiuncto pingui, contrectentur. Partes autem singulae, in junioribus centies, in florenti aetate ducenties fricentur: in iis, qui athletarum more vitam degunt, duplicandus est numerus. Interim vero, dum frictio administratur, si multa hilaritas adfit, simulque febris fedetur, facilisque respiratio, et bonus color appareat, et pulsus magnitudo non ita multum sit imminuta, neque densus pulsus fit, et caro in tumorem adiuncto rubore sit elata, tum numero frictionum aliquid debet accedere. at si iis, qui fricantur, fudor prodeat, qui prius non apparebat, tum scire convenit, recte progressam esse frictionem, et inde utilitatem aegrotanti fuisse allatam: et tamen eum secunda quoque experientia indigere, neque etiam, cum pares accessiones fiunt, nihilque occurrat, quod sensus iudicio, utile, aut noxium sit, sed per se ipsae impulsus capiunt, expectanda crisis est. nam ex secunda administratione perspicua utilitas apparebit. omnibus porro post fri-

86) Forte, ἀναλόγως.

87) In textu: ἀναμένη. In marg. ἀνημένη. Sic.

88) δὲ in margine additum.

89) Forte, προσηγμένην. Mox est, παραγωγῇ. Item circa finem huius capituli, προσηγμένον.

90) Forte, ὅταν δὲ.

τοῦ βοηθήματος παραχὴν καὶ τὴν ἀποκατά-
 τασιν τοῦ βρασμοῦ, θρεπτέον. ἐπὶ δὲ τῶν μη-
 δεπῶς 91) ἐξανιεμένων περιμέναντες τὰς παν-
 τελεῖς ἀνέσεις, θρέψμεν ἐν τοῖς μέσοις χρό-
 νοις, ἄφθονον ποτὶν δίδόντες, καὶ μᾶλλον τοῖς
 ἐν τῇ ξηρότητι μέναισι τὰς δὲ τροφὰς δοτέον
 ὑγρὰς καὶ θερμὰς. εἰ δὲ χειμῶν ᾖ, τὰ τῆς
 ἐπιμελείας ἐν θερμότερῳ γιγνέσθω τέπῳ, καὶ
 τῇ ἐλαίῳ ἀφρόνιτρον μικτέον, καὶ οἶνου τὸ δε-
 κατον μέρος. ἐν δὲ ταῖς ἐκ δευτέρου προσαγω-
 γαῖς, εἰ μὴ χαλαθεῖν, ἐββαμένης τῆς δυνά-
 μεως καὶ τῶν σφυγμῶν ἐπὶ τοῦ ἰδίου μεγέθους
 μενόντων, ἔτι δὲ τῆς ἀναπνοῆς οὐδεμιᾶς παρα-
 χῆς ὑπόνοιαν ἐμφαινούσης, ἀναλαμβάνοντας
 ἀπὸ τῶν τρίψεων, ἐγκαθίζεν δεῖ τινὰς 92)
 καὶ ἐξαντλεῖν, ὥς ἐντεῦθεν χαλαθησομένων
 τῶν σωμάτων, καὶ τοῖς κατὰ τοὺς ἰδρωτάς
 ὁμοίον τι μετὰ συγκρίσει ἀπεργαζομένης, αἱ δὲ
 ὠφέλειαι ποικιλώτερον συναντῶσιν. ἢ γὰρ μένου-
 σιν, ὥσπερ ἔφη, ἐπὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὴν
 διάθεσιν ὠφελήμενοι, ἢ μεταπίπτουσιν οἱ τύποι
 εἰς ἑτερογενεῖς 93) χαρακτηῆρας, ἢ διακοπὰς
 λαμβάνουσιν, ἢ σφοδρυνθέντες αὐτῆς ἡμέρας
 ἐπαύσαντο. πολλάκις δὲ ἀσφαλεῖς ἐπιφέρουσι
 διαμονὰς, μεθ' ἃς τὸν ἀγωνιστικὸν τῆς τρίψεως
 παρατητέον τρόπον. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν προτέρων
 μενετέον, οὐ διὰ μικροῦ τὸ ἀποτέλεσμα 94)

ctionem, aquae calidae, quod satis fit;
 dandum est; sique tempora remissionis
 adsint, post turbationem, quam auxi-
 lium hoc attulit, et post sedationem
 concussionis, alendus aeger est. at in
 quibus nihil quicquam remittitur, eos
 perfectas remissiones expectando nutri-
 mus, in mediis temporibus largum po-
 tum dantes, et praesertim iis, quos sic-
 citas male habet. alimenta vero liquida
 et calida danda sunt. Si hyems fit, ea,
 quae ad curationem pertinent, in loco
 calidiore fiant: oleoque aphronitrum
 misceatur, et vini decima pars indatur.
 In secundis vero frictionibus, si non
 laxentur, viresque corporis validae sint,
 et pulsus in propria magnitudine per-
 maneant, nec ulla turbatae respiratio-
 nis nota videatur, a frictione refectos
 insidere oportet, atque perfundi: ut
 inde laxandis corporibus, simile quippi-
 am iis, quae per sudores fiunt, * post
 crisin perficiatur: atque utilitates ma-
 gis variae extent. nam vel manent in
 eodem statu, ut ante dixi, adiuti ad
 morbum discutiendum: vel typi in al-
 terius generis formas transeunt: vel in-
 termisiones capiunt, vel fiunt vehemen-
 tiores, et eodem die cessant. saepe et-
 iam tutas perseverantias inferunt, post
 quas laboriosus frictionum modus ca-
 vendus est: sed in primis frictionibus
 manendum, cum non procul finis con-
 spiciatur. si vero intendas manuum in-
 iectionem, neque ferant, ulcerisque sen-

91) Forte, μηδέπω.

92) τινὰς et ἐξαντλεῖν dubia mihi videntur. Rasarius videtur voluisse, ἐπαντλεῖν. Vicina quoque sunt dubia.

93) χαρακτηῆρας, ἢ in margine solum legitur.

94) Forte, προσδοκῶντα, εἰ δὲ τῆς.

προσδοκῶν, τάσει δὲ τῆς τῶν χειρῶν 95) ἐπι-
θέσεως μὴ ἀνέχονται, ἐλκώδους τῆς ἀφῆς
αἰθανόμενοι, παύεσθαι δὲ τῆς τρίψεως· εἰ δὲ
τρίβομενοι πλείονος τῆς περὶ αὐτοὺς θερμῆς
ἀντιλαμβάνονται, καὶ τοῦτο αἰεὶ, καὶ μᾶλλον
πάσχοιεν· παρὲν δὲ τι καὶ ἄλλο δυσαρρετικὸν
σύμπτωμα· καὶ οὕτως ἀποσπᾶν τῆς τοιαύτης
βοηθείας, ἀποπτον 96) αὐτοῖς θερμὸν διδόν-
τας, καὶ τοὺς τῆς αἰέσεως περιμένοντας χρό-
νους, εἰς τὴν τῶν λοιπῶν προσαγωγήν. εἰ δὲ
τῆς τρίψεως, ἐπὶ χρονίων καὶ διαλειπόντων
τῶν πυρετῶν παραληφθείσης, συμβαίῃ συνεχῇ
καὶ σφοδρὸν πυρετὸν ἐπακολουθήσῃ· οὐ δὲ
ταράττεσθαι, ὡς τοῦ πράγματος ἐπὶ κακῷ
γεγονότος. ταχὺ γὰρ τὸ ἐντεῦθεν ἀποκαθίστα-
ται. χρηστὸν δὲ ἀνασκευῆς χάριν πυρετῶν τρί-
ψεαι, καὶ ἐφ' ὧν μαλῆκοι πυρετοὶ καὶ χλιώ-
δεις, 97) ἥτοι ἐξ ἀρχῆς συσάντες παρήμεναι
ὁμοειδῶς, ἢ ἀπὸ σφοδρῶν καὶ χαλεπῶν πυρε-
τῶν παρακμάσαντας 98) εἰς τοιαῦτα μεγέθη
περιῆλθον. ἐπειδὴν δὲ, ἥτοι τοὺς μὴ δεομένους
τρίψεως, ἐπιτηδείους κρῖνωμεν, ἢ μὴ ἀσφαλῶς
καταλάβωμεν 99) τοὺς καιροὺς, οὐ μὴν ἄλλὰ
καὶ παρὰ τὴν ἰδιοσυγκρίσιν τοῦ νοσοῦντος· δι-
όπερ ἀναγκαῖον τὰς ἐκ τούτων ἐπιθεωρεῖν βλά-
βας. ὅταν γὰρ οἱ γενόμενοι ἀπὸ τῆς τρίψεως
πυρετοὶ σφοδροὶ μὲν ᾖσιν, ἀκλινεῖς τε ᾖεν,
εἰδέναι δὲ, μὴ ἐπ' ἀγαθῷ προσηγμένον τὸ βο-
ήθημα. ἐμοίως, ἔπερ ναθεῖς καὶ ὑπνωδῆσεν
παρ' ὅλην γίγνοντο τὴν θερμασίαν, κοπῶδεις
100) δὲ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἀναπνοὴν παχυ-

sum tactus inuehat, a frictione desisten-
dum. si vero fricando multum circa se
calorem sentiant, idque semper, et ma-
iore itidem malo afficiantur, adfit vero
etiam aliquod symptoma implacidum :
tunc a tali quoque auxilio abstinendum
est, cum eis immensum calorem affera-
mus : et, ut caetera adhiberi queant,
tempora remissionis expectabimus. si ve-
ro adhibita frictione in diuturnis et
intermittentibus febribus accidat, ut
continua et vehemens febris subsequa-
tur, moveri et turbari non debemus,
quasi res male cedat. quandoquidem in-
de statim aeger recreabitur. Iam vero
frictionem quoque tollendae febris cau-
sa adhibere debemus in iis, qui fe-
bres molles, et tepidas habent, quae vel
ab initio tales in eadem forma perstite-
runt, vel ex vehementibus et difficili-
bus febribus declinantes, ad hasce ma-
gnitudines pervenerunt. quibus vero fri-
ctiones adhibendae non sunt, discerni
debent ex temporibus morbi, ne ali-
quid incommodi palam afferamus. quin
etiam facta aegrotantis secum compa-
ratione, id discernetur. quam ob rem
noxae, quae inuehuntur, spectandae
sunt. nam cum febres, quae a frictioni-
bus excitantur, vehementes sint, nec
declinent, sciendum est, hoc auxilium
non proficere. simili quoque modo, si
segnes, et somnolentae per totum calo-
ris tempus sint, lassumque corpus, re-
spirationem densiorem, et pulsus exigu-

95) Paullo ante malim, μακροῦ. ἐπιθέσεως solum in margine. Mox forte: ἐλκώδεις τι τῇ ἀφῇ αἰθα-
νόμενους παύ.

96) Forte, ἀποπτον, incommadum. Forte, ἀποπτον αὐτοῖς θερμὸν ἐμποιούντας.

97) Rasarius accipit loco χλιαρὸς. χλιώδης non inveni, sed γλοιώδης et χλοιώδης.

98) Forte, παρακμάσαντες.

99) Codex: καταβλέβωμεν.

100) Rasarius videtur voluisse κοπῶδες. Vide pag. 107.

τέραν καὶ τοὺς σφυγμοὺς μικροὺς καὶ ἀμυδροὺς, ἔτι τε πυκνοὺς ἔχουσιν, ἐπὶ κακῷ προσηγμένην κριτέον τὴν τρίψιν. γένοιτο δ' ἂν καὶ τρόμος ἢ σπασμὸς ἐξ ἀκαίρου 1) κατὰ πολλῆς τρίψεως. ὁμοίως καὶ ἀλληγά τι γένηται 2) ἢ φλεγμονή, περιουσίας τῆς καθ' ὅλον τὸν ὄγκον σαρκός. τοῦτοις δὲ τοῖς συμπτώμασιν ἀκριβῶς παρακούσονται, ἐξ ἐτοίμου δὲ πορίζεσθαι τὰς θεραπείας.

Κ Ε Φ. κα.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Περὶ περιπάτου. Ἐκ τοῦ λ. λόγου, τοῦ περὶ ποιουμένων βοηθημάτων.

Δύο εἶδη θετέον τοῦ περιπάτου, τὸ μὲν, ἐν βοηθήματος μοίρᾳ παραλαμβάνόμενον τὸ δὲ, εἰς ἀποθεραπείαν τοῦ σώματος. ὡς βοήθημα μὲν οὖν ἐγκρίνομεν περίπατον, ἐπὶ τῶν περὶ κεφαλὴν συμβαινόντων παθῶν καὶ τῶν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν γαστρεῶνα, καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν θώρακα, πλὴν αἵματος πτύσεως. Χρήσιμος δὲ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ σμαχῶ πλαδῶντι καὶ ὀδυνομένῳ καὶ ἀποξύοντι καὶ διαφθείροντι τὰς τροφάς, καὶ γυναιξὶν ἐπεχομέναις κατάρσει, 3) ἐπιτήδειος, καὶ γαστρός ἰσχυρότης, καὶ σιτίων μετεώρων ὄντων, καὶ αἵματος ἰσχυρομένου, ὀνίησι καὶ τοῖς ἰσχυαδικούσι, οὐ μετρίως, καὶ καθ' ὅλον, ἐφ' ὧν δὲ, ἢ ἀνωθέν τι μεταρρύηται εἰς τὰ κάτω 4) χωρία, ἢ κάτω μὲν τὴν ῥοπὴν ἔχοντα, δεόμενα δὲ ἐκ-

os, et obscuros, atque etiam frequentes reddant, tum frictionem male cedere iudicamus. sed et tremor, et convulsio ex frictione intempestiva et multa fiet: pariter etiam ex dolore inflammatio exorietur, carne in tota corporis mole intumesciente. His symptomatis animum diligenter attendere, et copiam remediorum paratam habere oportet.

De inambulatione. Ex 30. libro Antylli, de auxiliis, quae fiunt. Cap. 21.

Deambulationis duo statuenda sunt genera, quorum alterum, ut auxilium, alterum ad corporis recreationem adhibetur. deambulare igitur auxilii gratia censemus in affectionibus, quae capiti, itemque oculis, gurgulioni, et thoraci, praeterquam in ipso sanguinis, contingunt. est vero etiam maxime utilis deambulatio stomacho humescenti, dolenti, et in quo alimenta coacescunt, et corrumpuntur. efficax est etiam ad mulieres, quibus suppressae sunt purgationes: et cum alius sistitur, et cibi supernatant, et urina retinetur non mediocriter quoque coxendicis morbis prodest: et ad summam, omnibus iis, in quibus necesse est, aut a superioribus partibus ad inferiores aliquid defluere, aut quae ad inferiores partes propensa feruntur, excernenda sunt.

1) Forte: καὶ πολλῆς.

2) γένηται, solum in margine est. Mox malim ἢ, loco ἢ.

3) Forte, καθάρσει. Ita pag. 108 est: καθάρσει ἐπεχομένη et, γαστρί ἐπεχομένη.

4) Codex: καταχώρια.

κρίσεως. ἀποθεραπευτικῶ δὲ χρώμεθα περιπά-
 τῳ, μετὰ σοβαρώτερα γυμνάσια, καὶ μετὰ
 καθάρσεις, τὰς ἀπὸ Φαρμάκων, μετὰ ὑπάλει-
 ψίν τε ὀφθαλμῶν, καὶ μετὰ ἔμετον πολὺν, καὶ
 ἀπλῶς, περίπατος δύναται ὁ ἀποθεραπευτικὸς
 ἀνέναι μὲν ψυχὴν καὶ μετασεῖλαι πνεῦμα καὶ
 εἰς τάξιν ἀγαγῆναι, λύσαι τε τὰ συντεταμένα,
 καθάραι τε τὸν θώρακα, καὶ εὖπνουν παρα-
 σκευάσαι, ἐπιβρῶσαι τε τὰ αἰσθητήρια, καὶ ῥῶ-
 σαι τὴν γαστέρα· τὸ δὲ μέγιστον, πᾶσαν κοπώ-
 δην διάθεσιν ἐνοχλοῦσαν διαλύσαι. διὰ δὲ τὸν μὲν
 ἕνεκα βοηθείας παραλαμβάνομενον πλῆθος τε
 εἶναι πολὺ καὶ σύντονον, μετὰ τε ἀπερίσεως
 τῶν σκελῶν καὶ τῆς ἐπὶ τῶν πτερυγῶν βάσεως,
 ἢ περ ἐπὶ τῶν στήθεων 5) τῶν ποδῶν γίνεσθαι
 μετὰ ἐντάσεως ἰγνύων. καὶ κατὰ μὲν τὰς
 ἀρχαῖς ἡρεμαῖον αὐθις δὲ συντονώτερον, ἔπει-
 τα πάλιν ἀναιμένον· πλῆθος δὲ τὸ πρὸς δύνα-
 μιν ἐκλογιζέσθω. τὸν δὲ ἀποθεραπευτικόν, ὀλί-
 γον τε καὶ προσηνῶς ἀνέντατον, ἡρεμαῖον τε, με-
 τὰ διαχύσεως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.
 εἰ μὲν οὖν ἡρεμαῖοι χεῖρισμοι τοῖς ἀθροεστέροις,
 ἔτι δὲ τοῖς μετὰ τροφὴν χρωμένοις τῷ περιπά-
 τῳ, καὶ τοῖς ἄρτι ἐκ τῶν ὕπνων ἀναστᾶσι, καὶ
 τοῖς πρὸ γυμνασίων μεζόνων χρωμένοις, εἰς
 προπαρασκευὴν αὐτῶν, καὶ τοῖς δι' ὀδύνην ἥντι-
 ναοῦν. οἱ δὲ εὐτονοὶ τοῖς ἰσχυροτέροις καὶ τοῖς
 κατεψυγμένοις, καὶ τοῖς δυσκίνητον καὶ νωθρὸν

Deambulatione vero apotherapeutica uti-
 mur, confectis gravioribus exercitatio-
 nibus, et post purgationes, quas medi-
 camenta fecerint, et post subitionem
 oculorum, et post copiosum vomitum:
 et absolute, atque uno verbo, deambu-
 latio apotherapeutica potest animum re-
 mittere, spiritum commutare, et in or-
 dinem adducere: et quae distenta sunt,
 solvere, itemque thoracem purgare, et
 ut facile respirationem edat, efficere:
 instrumentaque sensus roborare, et ven-
 triculum firmare: et quod maximi re-
 fert, omnem affectionem, quae lassitu-
 dinis sensum affert, quaeque perturbat,
 explicare, atque dissolvere. Ac deambu-
 latio quidem, quae auxilii causa sus-
 cipitur, et multa, et contenta esse de-
 bet: tum crura impariter movenda,
 calcibusque incedendum: tum pectori-
 bus pedum cum poplitum contentione
 ambulandum. ac initio quidem quiete,
 deinceps vero vehementius. et rursus
 vicissim remittendum. quantitas autem
 ex viribus iudicetur. Verum quae re-
 curandi causa initur, pauca, et placi-
 de administrata, et quieta, cum animi cor-
 porisque effusione conjuncta esse debet.
 ex quo fit, ut quietae deambulationes
 imbecillioribus accommodate sint. eae-
 dem quoque conueniunt iis, qui a ci-
 bo deambulationibus utuntur, itemque
 iis, qui nuper e somno sunt experre-
 cti, et qui ante maiores exercitationes,
 ad eas ineundas, se deambulando prae-
 parant: et qui parte quavis dolent. ro-
 bustae vero deambulationes conueniunt
 valentioribus, perfrigeratis, quique spi-
 ritum aegre trahunt, languidumque una

5) Appellatur etiam uno vocabulo προσηθίς. v. Pollux. pag. 250. Mox malim, ἐντάσεως.

μετὰ 6) δυνάμεως ἔχουσι τὸ πνεῦμα, καὶ τοῖς ἀεγρότερον τὸν ὄγκον τοῦ σώματος κεκτημένοις, καὶ τοῖς ἀναλαμβάνουσιν, σάρκα περιβεβλημένοις ἀναληθῇ. οἱ δὲ μετὰ συνεντάσεως τῶν σκελῶν ἢ μετὰ τοῦ τὰς πτέρνας ἀπερεΐδεν καταλλήλοτατοι κεφαλῇ πεπονθυῖα πισσινῇ 7) δὴ τινα, καὶ θώρακι ὑγροτέρῳ, καὶ ὑτέρῳ ἀνεσπασμένη, καὶ καθάρσει ἐπεχομένη, καὶ ἀτροφίᾳ τῶν κάτω μερῶν, καὶ ὅλως, οἷς ὕλη τὴν ἐροπὴν ἄνω ποιεῖται. οἱ δὲ αὐνοῦνται, 8) τοῖς ἀτρεμαῖσι ὅμοιοι τυγχάνοντες, εἰς τὰ αὐτὰ χερήσιμοι οἱ δ' ἐπ' ἀκρῶν γινόμενοι τῶν δακτύλων, ἰδίως ὀφθαλμῶσι τετήρηνται χρησιμέυοντες, καὶ γαστρὶ ἐπεχομένη· οἱ δὲ ἀνάντε, θώρακι βραχυπνοοῦντι, καὶ πρὸ τροφῆς, καὶ ὅταν 9) ἀντὶ μεζόνων τιῶν γυμνασίων περιπατος 10) παραλαμβάνεται. οἱ δὲ κατάντε, σκέλεσι μὲν κίματα ἐμποιοῦσι, τὴν δὲ ὕλην μᾶλλον τῶν ἄλλων περιπάτων καταβιβάζουσιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κάτω συγκατάγοντες. οἱ δὲ αἰώμαλοι χερήσιμοι τοῖς καταχέως 11) ἀπαυδῶσι πρὸς περίπατον· οἱ δὲ ἐν πεδίῳ κοπωδέεσσι μὲν τούτων, καταστῆται δὲ καὶ πνεῦμα, καὶ σῶμα τούτων ἱκανώτεροι· οἱ δ' ἐν ἀποκρότῳ,

etiam cum viribus habent. quique fe-
gniore sunt mole corporis, et qui car-
nem reficiunt, et conualescentibus. Quae
vero cum intentione crurum, aut cal-
cibus incumbendo fiunt, capiti male af-
fecto sunt accommodatissimae, itemque
thoraci humidiori, et utero conuulso,
et purgationi suppressae, et cum par-
tes infernae ex alimento fructum non
capiunt: et omnino, quibus materia
sursum repit, et fertur. Non intentae
vero deambulationes placidis similes sunt,
atque ad eadem valent. quae vero ex-
tremis digitis obeuntur, eas observatum
est proprie lippientibus, et alio sup-
pressae utiles esse: acclives autem tho-
raci, qui spiritum exiguum ducat: id-
que ante cibum, et cum loco aliqua-
rum maiorum exercitationum iniungi-
tur deambulatio. declives vero, cruri-
bus laborem afferunt illae quidem, sed
tamen magis, quam aliae materiam in-
fra trahunt, cum eam a capite ad in-
feriores partes deducant. Inaequales ve-
ro utiles sunt iis, qui cito deambulan-
do fatigantur. quae in campo fiunt, ma-
gis laboriosae, quam hae sunt: et ma-
gis etiam sunt accommodatae ad spiri-
tum, et ad corpus constituendum. quae
loco aspero fiunt, caput replent. quae
in arena, et praesertim profunda: (est
enim hoc unum genus exercitationis ve-
hementissimae:) efficacissimae sunt ad

6) Forte, μετ' ἀδυναμίας. Mox vocabula περιβεβ. ἀναληθῇ linea subnotata sunt in Codice et eorum loco in marg. est: ἐναληθῆ. De integritate horum vocabulorum non dubito. Ἀναληθῆς Stephanus in the-
sauro non habet: habent tamen Dionys. Halicarn. T. II. p. 15. Longinus p. 16.

7) πισσινῇ in Codice subnotatum linea. Coniicio, πᾶσιν.

8) Idem, quod αὐνοῦντες.

9) Ita in marg. In textu: ὅπῃ.

10) Sic correxi, loco περιλαμβάνεται.

11) Ita. Sed syllaba κα notata punctis. Coniicio, κατα τάχος.

κεφαλῆς συμπληρωτικοί· οἱ δὲ ἐν ψάμμῳ, καὶ
 μάλιστα βαθείᾳ, γυμνάσιον 12) μὲν ἐν τῶν
 ἐμβριθεσάτων ἐπὶ τονώσῃ δὲ πᾶν μέρος τοῦ
 σώματος ἰκανώτατοι, καὶ μεταγαγεῖν ὕλην ἐκ
 τῶν ἄνω μερῶν δυνατώτατοι· οἱ δ' ἐν μαλακῇ
 γῇ ἐγγίζουσι πως τοῖς ἐν ψάμμῳ· οἱ δ' ἐν
 λειμῶνι, προσηνέσονται καὶ ἀπληκτότατοι καὶ
 ἀσυγκινώτατοι· συμπληρωτικοὶ δ' εἰσὶ κεφαλῆς,
 διὰ τε τὴν εὐωδίαν καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ὑγρότη-
 τα· οἱ δὲ ἐν ταῖς ὁδοῖς, τοῖς 13) ἐν περιπά-
 τοις ἀκοπότεροι· οἱ δὲ ἐξελιγμοὺς ἔχοντες, βλα-
 βεροὶ τοῖς περὶ τὴν κεφαλὴν· 14) οἱ δὲ ἐπι-
 μήκεις, τοῖς ἐν ταῖς ὁδοῖς εἰπὶ παραπλήσιοι· οἱ
 δὲ ὑπερῶοι πάντων περιπάτων προκριτέοι. τῆς
 γὰρ ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιάσεώς εἰσιν ἀπηλαγ-
 μένοι, αἴερα τε καθαρώτερον ἔχουσι καὶ τού-
 των ἐπιτηδεύοντες, οἱ ἐπὶ σανίδων κατεστρωμένων
 γινόμενοι· ὑπέκουσι γὰρ, τὴν τε κεφαλὴν κου-
 φίζουσι, καὶ τὴν ὕλην κατασπῶσιν. ὀλιγότης
 δὲ περιπάτου ὀνίνησι τοὺς κεκμηκότας, τοὺς
 15) ἀπὸ γυμνασίων μὴ λουομένους, τοὺς ἐπὶ
 τροφῇ δεομένους περιπάτου, τοὺς βαρύτερος
 ἀντιλαμβανομένους περὶ τὸ σῶμα. πολὺς δὲ
 περίπατος ἀφελεῖ τοὺς περὶ κεφαλὴν καὶ θώρα-
 κα 16) διάθεσιν ἔχοντας, καὶ τοὺς τὰ κάτω
 μέρη τοῦ σώματος ἡτρωφηκότας, καὶ τοὺς 17)

omnes partes corporis firmandas, et po-
 tentissimae ad materiam e supernis ad
 infernas partes deducendam. quae vero
 in terra molli fiunt, proxime accedunt
 ad eas, quae in arena fiunt. quae in
 pratis exercentur, blandissimae fiunt,
 nihil omnino sensus tentant, nihil com-
 movent, sed tamen caput implent, cum
 propter odoris suavitatem, tum propter
 humiditatem, quae in eis ineft. quae
 vero in viis fiunt, minore cum labore
 fiunt, quam eae, quas in locis deam-
 bulationibus dicatis obimus. quae vero
 habent inuolutiones, fiunt capiti noxiae.
 Oblongae vero, similes fiunt iis, quae
 in viis fiunt. quae vero in locis su-
 perioribus domus fiunt, caeteris omni-
 bus fiunt antepoenendae. nam et vapo-
 rum, qui e terra efferuntur, fiunt ex-
 pertes, et aërem habent puriorem. at-
 que ex eis accommodatiores etiam fiunt,
 quae fiunt in locis, quae tabulis sint
 firata. siquidem obsecundant, et caput
 levant, et materiam deorsum trahunt.
 exigua deambulatione prodest iis, qui fa-
 tigati fiunt, quique post exercitationes
 loti non fiunt: et iis, quibus a cibo
 deambulationibus opus est: quibus gra-
 vitas est in corpore. multa vero deam-
 bulatione iuvat eos, qui caput, aut tho-
 racem male affectum habent, et qui-
 bus infernae corporis partes non nutri-
 untur: et qui in exercitationibus vehe-

12) Forte, γυμνασίον.

13) Immo, τῶν ἐν.

14) Deest verbum, veluti, νοσοῦσι.

15) Ἀπὸ et ἐπὶ habent quidem diversam constructionem h. l. veruntamen plane idem notant, nimirum
 proft. Recte haec accepit Rasarius.

16) Διαθέσιν, nimirum παρὰ φύσιν, affectionem contrariam naturae. v. Galen. method. med. II, 3. et
 hic p. 112.

17) Στιβαρώτερον. Interrogo cuius στιβαρώτερον; Rasarius ergo de suo largitus est κινήσεως, seu, ποιοῦ.
 Sed id violentum et arbitrarium est. Equidem conjicio: τοὺς γυμνασίου στιβαρώτερον.

ἐν γυμνασίῳ σιβαρπτότερου θεομένους. καὶ οἱ μὲν
 18) παρὰ θάλασσαν, ξηραντικοὶ καὶ λεπτυν-
 τικοὶ τῶν ὑλῶν· οἱ δὲ παρὰ ποταμοῖς ἢ λί-
 μναις, ὑγραντικοὶ κακίους δὲ, οἱ παρὰ λίμναις·
 οἱ δὲ ἐν μεσογείοις 19) τῶν μὲν ἄλλων τῶν προ-
 ερημένων βελτίους εἰσὶ τῶν δὲ παρὰ θάλασ-
 σαν ἀπολείπονται· οἱ δὲ ἐν δρόσῳ, τοῖς μὲν
 παρὰ λίμναις ἀφομοιώνται· οἱ δὲ ἐν ἀπεπτα-
 μένοις, 20 a) διαφορητικώτατοι καὶ κουφισκώ-
 ταιοι περιπάτων 20b) εἰσὶ παραπλησίως δὲ
 καὶ οἱ ἐπὶ ὑψηλῶν χωρίων· οἱ δὲ ἐν κοίλοις
 χωρίοις καὶ φάραγγι· δίσκρατος γὰρ ὁ ἐν αὐ-
 τοῖς ἀήρ καὶ μοχθηρὸς ἐμοῖς δὲ καὶ οἱ κα-
 τάσειροι, χέριους τῶν ὑπαιθρίων. συμπληρωτι-
 κοὶ γὰρ, καὶ μάστιγα εἰ ταπεινὰ τὰ τῆς ἐ-
 γῆς εἴη. καὶ ὁ 21) μὲν ἐν ἐννημέῳ, διαφορη-
 τικοὶ τε καὶ διασκορπιστικοὶ τῶν περιττωμάτων, καὶ
 ἀνετικοὶ, καὶ ἀπληκτοὶ τῶν δὲ ἐν πνεύματι,
 οἱ μὲν ἐν βορέῳ, βήχους γεννητικοὶ καὶ θώ-
 ρακος βλαπτικοὶ· εὐμαχον δὲ ἐκλυόμενον τονοῦ-
 σι, καὶ δύναμιν διαρρέουσιν συνισᾶσιν, ἐυαι-
 θησίας δὲ ποιητικοὶ· οἱ δὲ νοτιώτεροι, συμπλη-
 ρωτικοὶ κεφαλῆς, καὶ τῶν αἰδητηρίων ἀμβλυ-
 τικοὶ, κοιλίαν δὲ μαλάσσουν καὶ εἰς διαλυτι-

mentiore motu egent. Iam vero, quae
 prope mare fiunt, ficcandi et materiam
 attenuandi vim habent. at quae circum
 flumina, et stagna fiunt, humectandi
 vim habent. veruntamen, quae prope sta-
 gna fiunt, deteriores censentur. quae
 vero in mediterraneis fiunt partibus,
 eae sunt aliis, quae dictae sunt, prae-
 stantiores: verum superantur ab iis,
 quae prope mare obeuntur. quae in ro-
 re fiunt, similes sunt iis, quae ad sta-
 gna fiunt. quae in locis avium volatu
 frequentatis fiunt, efficacissimae sunt
 ad evocandum per halitum, et ad le-
 vandum: simili quoque modo eae, quae
 in sublimibus fiunt locis. at quae in cavis
 locis, et speluncis: (aër enim ibi intem-
 peratus, et vitiosus inest:) itemque, quae
 sub tecto fiunt, deteriores sunt iis,
 quae sub dio. valent enim ad replen-
 dum vel maxime, si humili tecto casa
 fit munita. Quae loco ventis non per-
 flato fiunt, valent ad evocandum per
 halitum, et ad excrementa dispergenda,
 itemque remittunt, non feriunt. at ex
 iis, quae vento perflante fiunt, quae
 sub borea, tussis excitant, thoracem
 laedunt, stomachum dissolutum robo-
 rant, vires collabentes firmant, et sen-
 suum integritatem afferunt: quae sub

18) Notanda diversa constructio τοῦ παρὰ, semel cum accusativo, ter cum dativo. Utrouque modo no-
 tat iuxta, ad, de loco. Sic et paullo post.

19) Vel, μεσογείοις, vel μεσογαίαις (χωρίοις, χώραις) voluit.

20 a) Hoc vocabulum linea subnotatum. Quomodo a Rasario redditum sit, hic videre licet. ἀναπεπτα-
 μένα χωρία, sunt campi et loci patentes. χωρίοις et hic addere malim, uti mox bis additum est. De
 ἀναπεπτ. videatur Zosimus p. 150. πεδίω — ἀναπεπταμένῳ τε ὄντι καὶ εἰς ἵππασίαν ἐπιτηδείῳ. Ibid.
 p. 155. πεδίον ἀναπεπταμένον. Utuntur eo, alio tamen sensu, Xenoph. p. 934. Philo p. 787. ubi
 tamen etiam apertum notat.

20 b) Molestia haec est repetitio. Deberet saltem esse, τῶν περιπάτων. Ego conjicio, ὑπὲρ πάντων, ni-
 mirum, περιπάτων, aut παρὰ πάντας.

21) Loco ὁ. corrigendum οἱ. Deinde, servato ἐν, quod linea subnotatum est, legendum, ἐν ἐννημέῳ, sci-
 licet, τόπῳ, χωρίῳ, aut, ἐν ἀννημέῳ. Polyacn. p. 250. ἀννημία.

κοί· οἱ δὲ περὶ ζέφυρον γιγνόμενοι, πάντων ἀ-
ριστοὶ τῶν ἐν πνεύματι 22) τὰς μὲν γὰρ ἀη-
δίας τῶν βορέων οὐκ ἔχουσι, αὐτῶν 23) με-
ταπροσηνείας ὁμοῦ καὶ διαχύσεως· οἱ 24) δὲ
ἐν ἀφελιώτῃ, κακοί, πληκτικοί· οἱ δ' ἐν ἡλίῳ
διαχυτικοί καὶ συμπληρωτικοί κεφαλῆς, καὶ
ἀναμαλίας ποιητικοί· οἱ δ' ὑπὸ 25) δένδροις
βελτίους τῶν ὑπὸ σέγην. ἐπιτίθεται γὰρ ὁ αἶψ
καὶ ὑγιεινότερος γίνεται· κατὰ 26) τε τὴν ποι-
ότητα τῶν δένδρων ἀφέλειαν, ἢ βλάβην τοῖς
σώμασι παρέχονται. καὶ οἱ μὲν ἐν αἰθρίᾳ, κου-
φιστικοί, διαφορητικοί, λεπτυντικοί, εὐπνοίας καὶ
εὐκινήσιος παρασκευαστικοί· οἱ δὲ ὑπὸ νέφελαι,
συμπληρωτικοί μὲν κεφαλῆς καὶ βάρους ἐμποι-
ητικοί· διαφοροῦσι δὲ ἥσσαν· καὶ οἱ μὲν ἐωδινοί
κοιλίαν μαλάσσουν καὶ τὰς νωδρότητας ἐκ
τῶν ὕπνων ἀποδιαλύουσι, πνεύματα λεπτύ-
νουσι· δειληοὶ δὲ περίπατοι πρὸς ὕπνον παρ-
ασκευάζουσι καὶ τὰς ἐμπνευματώσεις σκορπίζουσιν.

K E Φ. κβ.

Περὶ δρόμου. Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ
λόγου.

Ὁ δρόμος, σύντονος ὧν περίπατος, ἐν
τοῖς συντόνοις κατατάσσεται γυμνασίαις· ἐπιτή-

austro, caput replent, sensuum infiru-
menta hebetant, aluum molliunt, at-
que ad dissoluendum valent. at quae
zephyris spirantibus fiunt, eae praestant
caeteris omnibus, quae in vento fiunt.
non habent enim boreae insuavitates,
cum eis mansuetudo simul atque iucun-
ditas fit conjuncta. quae in apeliote
fiunt, malae sunt, et feriunt. quae in
sole, effundunt, et caput implent, et
inaequalitates gignunt. quae sub arbori-
bus fiunt, meliores sunt iis, quae sub
tecto. aër enim ventilatur, et redditur
salubrior, eaeque convenientes arborum
qualitatibus, aut nocent corporibus, aut
profunt. quae vero coelo sereno, levant,
per halitum evocant, attenuant, bonam
respirationem, et movendi facilitatem pa-
rant: quae nubilo, caput implent, gravi-
tatem important, minusque per halitum
evocant. ac matutinae aluum molliunt:
et segnitiam e somno contractam dissol-
vunt, spiritusque attenuant. vespertinae
vero ad somnum hominem praeparant, et
inflationes dispergunt.

De cursu. Ex eodem Antylli libro.

Cap. 22.

Quoniam cursus est deambulatio ve-
hemens et concitata, ideo inter vehe-

22) τῶν ἐν πνεύματι, nimirum, γιγνόμενων περιπάτων. Mox correxi, γὰρ ἀηδίας, loco, παραηδείας. Ma-
lim quoque, πρὸς ζέφυρον.

23) μετὰ προσηνείας scribendum esse, facile quisvis animadvertit. Quid autem sibi velit αὐτῶν, id expi-
scari nequeo. Forte tale aliquid in eo latet, quod notet ἀπαντῶσι, aut ἄουσι δὲ, nimirum οἱ ζέφυροι.

24) Codex uno vocabulo: ἐναφελιώτῃ. Dicitur ἀπηλιώτης et ἀφελιώτης. Apud Arrianum de expedit. Alex.
M. p. 202. 203. utroque modo editum.

25) ὑπὸ cum notat sub, dativum et accusativum habet. σέγην est ex correctione. antea, credo, fuerat σέ-
γαν. Forte, loco σέγα.

26) Hoc τε post se requirit καί. καὶ ante δένδρων deletum. Forte: κατὰ δὲ τὴν — δένδρων, ἢ ἀφέλει-
αν — παρέχεται. Mox vers. 17. malim, πνεῦμα δὲ λεπτ.

διοι δὲ κατὰ τὴν χειμερινὴν ὥραν ὁμοίως δὲ καὶ θέρους μέσου. 27) *χρήσιμος* δὲ εἰς τὸ θερμάναι τὸ σῶμα, ὅρεξιν ἀνακαλέσασθαι καὶ ἐπιβῶσαι τὰς τῆς φύσεως ἐνεργείας, σόμαχον τολᾶσαι, καὶ ρεῦμα σῆσαι. εἰ γὰρ καὶ τὴν πρώτην δοκεῖ παροξύνειν τὰ ρεύματα, ἀλλ' ἐξ ὑτέρου σέλλει τοὺς ρευματισμούς· πληροὶ δὲ κεφαλὴν. ἐπὶ δὲ νεφριτικῶν καὶ γονορροϊκῶν, ὡς τετηρημένον βοήθημα, δρέμον παρελήφαμεν. ὀνίνησιν ἰσχυιαδικούς, ἐπὶ μὲν τὴν ἀρχὴν τοῦ δρέμου μόγις παραγινόμενους· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τρέχειν, ὥσπερ ἐπιλανθανομένους τῆς διαθέσεως. ἐπὶ δὲ σφοδρῶν, καὶ μύκητας βεβρωκότων, καὶ σκορπιοπλήκτων αὐτοὶ παρεφυλάξαμεν ὠφελούντα 28) δρέμον. τὰς μὲν οὖν διαφορὰς, τὰς τε παρὰ ποιότητα, καὶ πρὸς ποσότητα, καὶ τὰς παρὰ πλησίους, ληψόμεθα ἐκ τῶν προόδων εἰρημένων ἐπὶ τῶν περιπάτων. περὶ δὲ τῶν οὐκ εἰρημένων· εἰσὶ δὲ βραχεῖαι. 29) νῦν ῥητέον. ἔστι μὲν οὖν ὁ μὲν τις εἰς τοῦμπροθεν ἐπ' εὐθείας, ὃς αὐτὸ τοῦτο εἰληφεν ὄνομα· ὁ δὲ εἰς τοῦπίσω, ὀντίνα καὶ ἀνατροχισμόν καλοῦσιν· ὁ δὲ ἐν κύκλῳ, καὶ τοῦτον περित्रοχισμόν καλοῦσιν. ὁ μὲν οὖν εἰς τοῦμπροθεν, τὰ ἤδη προειρημένα δύναται· ὁ δὲ εἰς τοῦπίσω, ὁ ἀνατροχισμός, κεφαλῇ, καὶ ὄμμασι, καὶ τένουσι, καὶ σωμαχῶ, καὶ ὀσφύϊ 30) *χρήσιμος*, οὐ ταχύς γινόμενος. διὸ οὐδὲ

mentes exercitationes numeratur. est vero accommodatus hyberno tempore, itemque aestate media. Valet autem ad corpora calfacienda, appetitum revocandum, et ad naturales actiones corroborandas, et stomachum firmandum, et defluxiones evocandas. etsi enim primum defluxiones videtur excitare, eas tamen postea cohibet et comprimit. verum caput implet. In renum autem morbis, et feminis profluvio, ut asservatum quoddam auxilium, nos cursum adhibuimus. prodest ischiadicis, in quibus in cursus initio vix moveri possunt, sed ubi in cursu sunt, ita properant, ut morbi propemodum obliti videantur. In iis vero, quorum viscera torquentur, et qui fungos esitarunt, et qui a scorpiionibus icti sunt, nos cursum profuisse observavimus. ergo differentias, quae ex qualitate, et quantitate sumuntur, et caeteras etiam generis ejusdem, ex iis intelligemus, quae supra de ipsis deambulationibus dicta sunt nobis. at, quae non dixerimus, quae quidem sunt per pauca, ea nunc persequemur. est ergo cursus quidam, qui recta ad anteriora fit, qui inde etiam nomen duxit: alius in posteriora, quem recursum vocant: alius in orbem, quem circumcursum nominant. ex quibus is, qui ad anteriora fit, ea praestat, quae iam diximus at recursus in posteriora, is non celeriter initus, et capiti, et oculis, et tendinibus, et stomacho, et lumbis

27) Codex: μέσα. Et paullo post: ὅρεξις. Vers. 7. malim: πληροὶ δὲ καὶ κεφαλὴν.

28) Interposuerim, τόν.

29) Nimirum, διαφοραί. Mox malim εἰληφε τὸ ὄνομα. Nimirum ἐλαύδρομος.

30) Ita ex correctione. Antea, credo, ὀσφύσι. Loco ὄμμασι, margo habet ὠμοις.

συμπληροῖ τὴν κεφαλὴν, ἥ τε ἀναβάδισις ἀναγκάζουσα φρεσύτερον βαίνειν, καὶ ἐπὶ ἄκρων τῶν ποδῶν, ὑπὲρ τοῦ μὴ καταπεσεῖν, καθέλκει τὴν ὕλην κάτω. περιτροχασμὸς δὲ, θάρακι μὲν καὶ σκέλεσι κατάλληλός ἐστι τοῖς 31) δὲ περὶ κεφαλὴν ἀνάρμοστος. οἱ μὲν οὖν μετὰ τοῦ σκέπεσθαι τὸ σῶμα δρέμοι, θερμαίνουσι τὴν σάρκα, καὶ ἰδρώτας κινοῦσιν οἱ δὲ χωρὶς τοῦ σκέπεσθαι, ἰδρώτων μὲν οὐ πολλῶν εἰς γεννητικούς· κατὰ δὲ τὸ ἄδηλον, ἰσχυρῶς διαφοροῦσι, καὶ σκληρύνουσι δὲ καὶ ἀναξηραίνουσι τὰ σώματα.

Κ Ε Φ. κγκ

Περὶ 32) αἰώρεας. Τοῦ αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τὰ μὲν ἄλλα γυμνασία ἐν τῇ τοῦ σώματος κινήσει κεῖται· ἡ δὲ αἰώρεα συμμιγῆς ἐστίν, ἕκ τε κινήσεως καὶ σχέσεως, τῶν μερῶν τοῦ σώματος ἀνατρεμούντων, 33) παντός 34) δὲ ὑπὸ τῆς φορᾶς κινουμένου· ἐντεῦθεν ὠφελιμωτάτον τε γυμνάσιον καὶ προσηνέστατον, 35) κινουσά τε αὐτὰ οὐδὲν ἥσσον τῶν μεγάλων γυμνασίων. δύναται δ' αἰώρεα 36) πάντα ἐπεγείρειν τὸ ἔμφυτον θερμόν· σκορπίζειν τε πλῆθος ὕλης, τονοῦν τε τὴν ἔξιν καὶ ἐπεγείρειν τὰ νεναρκωμένα τῶν ἐνεργημάτων, πρὸς δὲ καὶ νωθρότητος 37) διαλυτικὴ, καὶ ταράχου τοῦ περὶ σῶμα κατασταλτικὴ, ὕπνου τε τοῖς ἡγευπ-

accommodatus est, atque utilis. idcirco non replet caput. porro incessus, qui pedibus in altum sublati fit, qui cogit, ut firmitus summis pedibus incumbendo homines vadant, ne concidant, materiam infra trahit. Cursus vero in orbem, thoraci, et cruribus accommodatus est: at capiti est alienus. Ergo cursus, qui tecto corpore ineuntur, ii carnem calfaciunt, et sudores movent: qui non tecto corpore, non magnam illi quidem sudorum copiam eliciunt, veruntamen clam vehementer per halitum evocant: atque etiam corpora durant, et exsiccant.

De gestatione. Eiusdem, ex eodem libro.
Cap. 23.

Aliae exercitationes in motu corporis consistunt: gestatio vero media est inter motum, et situm partium corporis quiescentium. Cumque totum corpus ferendo moveatur, inde existit utilissima exercitatio, quae ipsas itidem partes non minus, quam magnae exercitationes, moveat. Omnis autem gestatio potest naturalem calorem augere, et materiae multitudinem discutere, et habitum corporis firmare, et actiones stupidas excitare, et segnitiam praeterea dissolvere: et corporis turbationem sedare, et iis, quos vigiliae exercent, somnum conciliare: et contra etiam ve-

31) τὰ περὶ κεφαλὴν, quae caput attinent. Nisi exciderit πάθει, vel aliud eiusmodi. Vide p. 106. vers. 10.

32) Supra in principio Codicis, in indicibus, rectius legitur, αἰώρεα, sicuti hic quoque paullo post.

33) ἀτρεμούντων νο. u. t.

34) Nimirum, σώματος. Malim vero, τοῦ παντός.

35) Si quidem haec sana sunt, κινουσα refertur ad αἰώρεα, αὐτὰ, ad τὰ μέρη τοῦ σώματος.

36) Codex: αἰώρεα.

37) Codex: νωθροτητας, et mox, ἡγευπνικός.

κηΐσι· παρασκευαστικῇ, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων, 38) ἐπιστροφῇ τε καὶ ἐγρηγόρευσεως τοῖς νοθεύσιν καὶ διαλελυμένοις. τὸν μὲν γὰρ ὕπνον ἐπάγει, τῷ διαφορεῖν τὰ τε ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στομάχου περισσάματα· τούτων μάλιστα τῶν μερῶν ἀγρυπνίας ὄντων ποιητικῶν· τὴν δὲ ἐγρηγόρειν ἐργάζεται, ἐντρέφουσα 39) καὶ ἐπιρρινύουσα τὸν τόνον. διαφορὰ δὲ αἰώρας, ἀνευ 40) τῶν κοινωνίας εἰρήκαμεν ἐν τῷ περὶ τοῦ περιπάτου λόγῳ, ἴδιαι αἰδε. ἢ τε ἐπὶ κλίνης, ἢ ὑπὸ βιβλαθρα εἰχούσης κατὰ τοὺς διαγωνίους πόδας, ἢ ἐν φορέῳ. διπλὴ δὲ καὶ ἡδε, ἥτοι καθεζομένων τῶν αἰωρουμένων, ἢ κατακειμένων ἢ ἐπὶ ζεύγους, ἢ ἐπὶ νηῆς. καὶ τῆς ἐπὶ νηῆς δὲ, ἢ μὲν τῆς οὐριοδρομούσης, ἢ δὲ ἐρεσσομένης. θετέον δὲ ἐν αἰώρας μέρεσι καὶ ἱππασίαν, εἰ καὶ τινες 41) περὶ αὐτὴν ἴδια λέγονται. τῇ μὲν οὖν ἐπὶ κλίνης αἰώρας χρητέον, ἐπὶ τε πυρεσσάντων, ἢ τῶν ἀρρώστων χρονίαν ἀρρώσούντων, ἐπὶ τε ἐλλεβοριζομένων, ἐν τε ἀναλήψει χρησίμος ἐπὶ τῶν ἀτανούντων. ἔτι καὶ τοῖς ἀγρυπνοῦσι, τοῖς ὀκηρῶς διακειμένοις, τοῖς ἐπιτεταμένοις κυνωδῶς τὰς ὀρέξεις, πᾶν οὖσα τὴν ἐπίτασιν, τοῖς βραδέως διοικοῦσι τὰς τροφάς, τοῖς πρὸς τὰλλα γυμνάσια δυνατῶς 42) ἔχουσι. κατὰ τὸ ἀνάλογον δὲ καὶ τοῖς χρονίως ἀρρώσουσιν ὠφέλιμος. ἀλλὰ τὸ μὲν ἕτερον εἶδος, τὸ διὰ τοῦ κρεμαστοῦ κλινοῖου, καὶ πρὸ τροφῆς, καὶ ἐπὶ τροφῇ χρησίμοι· τὸ δὲ ἕτερον, ἀχρηστον μὲν, ἐπὶ τροφῇ. ὁ δὲ τρόπος τῆς χρησεως αὐτῶν, ἐν τῷ περὶ ἐλλεβορίου δεδήλω-

ternosis et diffolutis reditum ad se, et vigilias parare. ac somnum quidem conciliat, excrementa, quae a capite et stomacho delabuntur, per halitum digerendo: cum hae partes sint vigiliarum causae praecipuae. at vigilias postea inducit, corporis tenorem ad se revocando, et corroborando. Gestationis autem differentias communes, in oratione, quae de ambulationibus habita est, exposuimus. propriae vero sunt hae. una in lectica fit, quae fulcra habeat lineis ab angulo ad angulum per pedes distincta: vel fit in sella, haecque duplex est, vel sedentibus iis, qui gestantur, vel iacentibus. vel in vehiculo: vel in navi. ac in navi quidem, quae aut ventis, aut remigibus impellatur. Gestationi quoque subiiciatur equitatio: quamvis nonnulli de ea privatim loquantur. Ergo gestatione, quae in lectica fit, utimur in febricitantibus, aut qui diuturna imbecillitate laborant, quique elleborum sumserunt. atque etiam, dum vires resciciuntur, cum imbecilli adhuc homines sunt, prodest: itemque vigilantibus, quique segnitie et pigritia quaedam sunt oppressi, et iis, quibus caninum in modum appetitus est intentus, quippe quae intentionem illam sedet. et iis, qui tarde alimentum conficiunt: et iis, qui alias obire exercitationes non possunt. eadem quoque proportionem iis, qui diuturno morbo impliciti sunt, utilis est. sed aliud genus, quod lectulo

38) ἐπιστροφή est, attentio, animadversio, quae opponitur negligentiae et lentitudini animi.

39) Forte, ἐπιστρέφουσα.

40) Legendum arbitror: ἀνευ τῶν κοινωνιών, ὅς ἐιρήκαμεν. Ante scriptum erat, κοινωνίας, deinde iota insertum. Temere ergo invicem junxit κοινωνιών et ὅς.

41) Malo: περὶ αὐτῆς ἴδια λέγουσιν, aut, διαλέγονται. Sic bis scribenda erat: syllaba δια.

42) Recte in marg, ἀδυνάτως. Mox correxi τὸ, loco τὸν ἀνάλογον.

ται. ἐν Φορέῳ δὲ κατακειμένους αἰωροῦμεν πυ-
ρεσσόντας· τούτων δὲ ληθαργικούς τε μᾶλλον,
καὶ 43) κατεχομένους, τοὺς τε ἀπλῶ καὶ ἐμ-
μόνῳ καὶ χρονίῳ πυρετῷ κατεχομένους. δεῖ δὲ,
εἰ τὰ τῆς δυνάμεως ὑπεῖη, ἐπὶ πλεον κεχρη-
θῇ τῇ αἰώρᾳ. ἡ γὰρ ἐπ' ἑλαττον ἀνακινούσα
τὰ σώματα, ἐνίοτε παροξύνει τοὺς πυρετούς.
ἐπὶ μὲν οὖν 44) πυρεσσόντων, τοὺς εἰς ἀνεσιν
ἐλικρινῇ παραγινομένους, ἢ μακράν γε τὴν
ἀνεσιν ἔχοντας, ἢ ἐν πυρετοῖς μακροῖς, καὶ
μὴ μεγάλα ἢ τὰ διαλείμματα 45) τῶν δὲ
ἀπυρέτων 46) καθεδρίῳ σχήματι αἰωρητέον.
ἀσκέπασον 47) μᾶλλον, ἢ περ ἐσκεπασμένον ἔσω
τὸ Φορεῖον. τοὺς δὲ καιροῖς τῆς αἰώρας ἢ τοὺς
τόπους, ἐν οἷς αἰωρητέον, καὶ τρόπους, καθ'
οὓς παραληπτέον, εὐρήσομεν ἐκ τῶν εἰρημένων
ἐν τοῖς περὶ 48) περιπάτου λόγοις. ἡ δὲ ἐπὶ
ζεύγους αἰώρα, μοχλευτικὸν ἔχει τὶ καὶ κινητι-
κὸν τῶν ἐμμόνων νοσημάτων· τῆς δὲ ἐπὶ νηὸς
αἰώρας ἡ μὲν διάρσις ὡς τὰ πολλὰ βραχέα
τε καὶ παρὰ τὴν γῆν 49) γίνεται, καὶ ἐν
ἀκύμονι τῇ θαλάσῃ, κλόνον οὖν οὐ πολὺν ἔχει,
οὐδ' αἰκισμὸν. ὥστε σχεδὸν τί, τούτοις ἀρμόδιός
ἐστιν, οἷς καὶ 50) διὰ τοῦ ὀχήματος. πλὴν γε
δὴ τοῦτο ἔχει περιττότερον, ὅτι ἐν καθαυτῇ τε

penfili fit, et ante, et post cibum prod-
est: alterum vero, post cibum est inu-
tile. quomodo autem uti hac gestatio-
ne debeamus, explicatur a nobis, ubi
de elleboro propinando loquimur. In
fella autem fratos gestamus eos, qui
febrim habent, atque ex iis, lethargi-
cos potius, et quos cataphora urget.
qui vero simplici, et permanenti, et
diuturna febris iactantur, si vires fe-
rant, debent gestari quamplurimum:
quandoquidem gestatio minus mouens
corpora, quandoque febrim excitat. er-
go in febricitantibus, qui ad integra-
tem perveniunt, vel quorum longa ad-
modum remissio est, vel qui febribus
tenentur longis, etiamsi non magna
interualla habeant, convenit haec ge-
statio. Qui febrim non habent, in ca-
thedra non tecta potius, quam tecta,
gestandi sunt. tempora autem, et loca,
in quibus gestatione utendum fit, et
quibus modis fieri debeat, deambulati-
onis tractatio nobis exposuit. quae au-
tem in vehiculo fit, habet vim quan-
dam amoliendi, commovendique mor-
bos stabiles, et permanentes. quae vero
in navibus fit, parum plerumque distin-
guitur ab ea, quae in terra administra-
tur. ac, quae tranquillo mari obitur,
non admodum magnam turbationem,
neque concussionem affert. ex quo fit,

43) Vide Galen. de causis pulsuum IV, 16. Paul. Aegin. III, 10.

44) Interposuerim, τῶν.

45) Hic in margine legitur: *hic deest quippiam*. Rasarius de suo id supplevit.

46) Aut hic quoque aliquid deest, veluti τοὺς κ. τ. λ. aut scribendum, τοὺς ἀπυρέτους.

47) δὲ addendum videtur.

48) περὶ ipse addidi. Bis scribendum erat περὶ. Simili modo paullo ante peccavit scriba.

49) γῆν in marg. Cod. Loco διαίρισις conjicio διάρσις, i. e. ἐπαρσις.

50) ἢ, nimirum αἰώρα, interponendum videtur.

ἀέρι γίνεται, καὶ ἀναθυμιάσεις ὑγρὰς οὐκ ἔχον-
τι, ἀλλὰ ξηρὰς τε καὶ θριμείας, διὸ προκρι-
τέα. ἡ δὲ διαπόντιος αἰώρα πνεύματι φερομένης
νηὸς ποικιλωτάτη τὲ, καὶ ἐκ τῶν ἐναντιωτά-
των συνεῶσα. κίνησιν τε γὰρ ἐξυτάτην καὶ
σφοδρωτάτην καὶ ἀδιάπαυσον κατὰ τὴν τῆς
νηὸς φορὰν ἔχει, συμμιγῆς 51) τε ἐστίν, ἔκ-
τε ῥαθυμίας καὶ φόβου. μεταβολὰς γὰρ ῥά-
σας καὶ ταχίσας ἔχει. αἱ δὲ τοιαῦται μετα-
βολαί, πᾶσαν χρονίαν διάθεσιν νόσων ἀποσκευά-
ζουσιν. 52) ὁ δὲ γινόμενος σάλος ἐν τῷ πλῶ
δύναμιν ἔχει παραπλησίαν ἐλλεβόρῳ κούφῳ
λευκῷ.

Κ Ε Φ. κδ.

Περὶ ἵππασίας. (Ἐκ) τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τῆς δὲ ἵππασίας, ὀλίγη χρησις ἐστίν
ἐπὶ νοσούντων. εἰ μὲν γὰρ ἡρέμα ὁ ἵπ-
πος ἐλαύνοιτο, οὐδὲν ἂν πλέον παρέχοι,
πλὴν κόπου, καὶ μάστιγα βουβώνων· εἰ δὲ σφο-
δρῶς ἐλαύνοιτο, κλοιῇ μὲν πᾶν τὸ σῶμα ἐπι-
πόνως, ὅμως δὲ ἔχει τὴν χρησίμον. τοιοῦτο γὰρ
ὑπὲρ πάντα τᾶλλα γυμνάσια τὸ σῶμα, καὶ
μάστιγα τὸν στόμαχον, καθαίρει τὰ αἰσθητή-
ρια, καὶ ὀξύτερα ἐργάζεται. θώρακι δὲ κἀκι-
νον γυμνάσιον.

ut ferme accommodata sit iis, quibus
etiam gestatio per currum conuenit: ni-
si quod hoc magis habet, quod in pur-
gato aëre, et in quo non humidi vapo-
res, sed sicci, et acres sint, efficitur:
et ob eam ipsam causam est praestanti-
or. Quae vero per pontum fit, ven-
tis navim ferentibus, ea maxime varia
est, et ex maxime contrariis constat.
habet enim motum acutissimum, vehe-
mentissimum, et nequitiam cessantem,
dum navis a vento impellitur: estque
mixtus ex securitate et timore: habet-
que facillimas, et celerrimas mutatio-
nes. ac tales quidem mutationes, om-
nem diuturnam morborum affectionem
remouent. Commotio denique, quae in
navigatione excitatur, vim habet elle-
boro leui et albo perfimilem.

De equitatione. Ex eodem. Cap. 24.

Equitationibus exiguus in aegrotan-
tibus est usus. nam si placide equus gra-
diatur, nihil magis, quam lassitudinem,
et praesertim inguinibus afferet: si ve-
hementer impellatur, quamuis totum
corpus laboriose concutiat, tamen ali-
quid utilitatis affert: siquidem magis,
quam omnes aliae exercitationes, cor-
pus, et praesertim stomachum firmat:
et sensuum instrumenta purgat, eaque
reddit acutiora. sed thoraci exercitatio
haec est infensissima.

51) Ita scripsi. Refero autem ad αἰώρα. In Cod. est, συμμιγή.

52) Ita correxi. In Cod. ἀπασκευάζουσιν. Nisi voluerit, ἀπανάσκειν.

Κ Ε Φ. κε.

Περὶ τῆς ἐν πυρετοῖς ἀρμοζούσης αἰώρας. 53)
Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Ἐκ τοῦ περὶ ποιουμένων
βοηθημάτων λόγου.

Μέτρον δὲ αἰώρας ἔσω, ἐπὶ μὲν πυρετῶν,
τῆς διὰ φορείου ἢ καθέδρας γινομένης αἰώρας
τὸ πρῶτον, μήτε ἑλαττον σαδίων πέντε, μήτε
πλεον τοῦ διπλασίου, τηρουμένου τοῦ αὐτοῦ
μέτρου καὶ τῇ δευτέρᾳ τῶν ἡμερῶν. ἀπὸ δὲ
τῆς τρίτης προσιδέσθαι πέντε σαδία καὶ ἑκά-
στην ἡμέραν ἄχρι τῶν τριάκοντα σαδίων· οἱ δὲ
μακροτέρας αἰώρας δεόμενοι, τῆς διὰ χειραμά-
ξης χεῖρουν, οὗς ἀπὸ τριάκοντα σαδίων ἀρξά-
μενοι κινῶν, 54) ἐπὶ τὰ διπλασίονα προάξομεν
τοὺς δὲ ἀγρύπνους ἐν πυρετοῖς μέχρι τῶν ὑπ-
νων αἰωρεῖν δεῖ, καὶ τοὺς ἐν ὀδύνῃ τυγχάνον-
τας, ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ τοιοῦτῳ συμπτώματι,
μέχρι τῆς ὑπεξαίρεσεως τοῦ διοχλοῦντος. τῆς
δὲ διὰ τοῦ κρεμαστοῦ κλινιδίου αἰώρας μέτρον
ἀριθμῶν 55) μὲν οὐκ εὐόριστον· συλλογιζέον δὲ
χρόνον τὸν, ἐν ᾧ τις, φορεῖα φερόμενος, ἀνύσαι
σαδίων τεσσαράκοντα μῆκος. τοὺς δ' ἐν ζευ-
κτοῖς αἰωρουμένους, ἀπὸ σαδίων ἀρχομένους τρι-
άκοντα ἢ τεσσαράκοντα προβιβάζειν δεῖ μέχρι
τῶν διπλῶν· πλείονος δὲ προσδέονταί μετρου, οἱ
ταῖς ἵππασίαις εἰσθότες χεῖρουν, ὅπερ δοκι-
μασέον κατὰ τε τὰς φύσεις αὐτῶν, καὶ τὰς
συνηθείας. τοῖς δὲ διὰ πλοίων αἰωρουμένοις,

*De gestatione, quae in febris conue-
nit. Ex Herodoti libro de auxiliis, quae
fiunt. Cap. 25.*

Gestationis, quae in fella, aut ca-
thedra fit, primus modus est, ut ne-
que minus quinque stadiis, neque plus,
quam hujus duplum, producat. qui
modus sequenti etiam die erit observan-
dus. a tertio vero die quinque stadia
singulis diebus accedant usque ad trigin-
ta stadia. qui vero longiore gestatione
indigent, ii curru, qui manu ducatur,
utuntur: quos per triginta stadia move-
re incipimus, deinde ea conduplicamus.
qui in febris vigilia premuntur, eos
usque dum somnum capiant, gestare
oportet. quos vero dolor vexat, aut ali-
ud tale symptoma exercet, gestandi
sunt, donec id, quod eos infestat, amo-
veatur. gestatio vero, quae lecto penfi-
li fit, numero quidem non facile defi-
niri potest, quanta esse debeat: verum
consequi ratione debemus, tanto tem-
pore utendum ea esse, quanto quispiam
in fella perlatus quadraginta stadiorum
iter conficeret. qui vero in bigis gestan-
tur, a stadiis triginta aut quadraginta
ducentes initium, usque ad spatium al-
tero tanto majus progredi debent. qui-
bus maiore mensura opus est, sunt, qui
equitare consueverunt, in quibus equi-
tatio quoque anteponenda est, utpote
eorum naturae accommodatior, et ha-
bita etiam consuetudinis ratione. Qui
denique navibus gestantur, a sexaginta

53) Ita a prima manu. Recentior correxit, αἰώρας. Αἰώρας legitur etiam in principio Codicis, in in-
dicibus capitum.

54) In Cod. κινῶν, ἑκατα διπλασίονα.

55) Forte, ἀριθμῶν.

ἀπὸ ἐξήκοντα σταδίων ἀρχομένους καταλήγειν
ἐπὶ τὰ διπλάσια δέ.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ κριηλασίας. 56) Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Ἐκ
τοῦ δ. λόγου τῶν ποιουμένων βοηθημάτων.

Ἡ κριηλασία δύναται μαλάξαι τὰ συν-
τεταμένα τῶν σωμάτων, καὶ εὐκαμπῇ παρα-
σκευάσαι τὰ κατεσκληρότα, διὰ τοὺς ἐξελεγ-
μὲν καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν τοῦ σώματος σχη-
μάτων, νεῦρά τε ἐπιβρέῃσαι καὶ χαλαράσαι ἡτο-
νηκότες, καὶ θερμασίαν ἐγείρειν, καὶ διάνοιαν
ἐπτοημένην τὴν καὶ μελαγχολῶσαν καταστῆλαι.
ἐλάσσονα δὲ ἐχέτω ὁ κρίκος τὴν διάμετρον τοῦ
μήκους τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε τὸ ὕψος αὐτοῦ
μέχρι τῶν μαρῶν ἐξικνεῖσθαι. ἐλαυνέσθω δὲ, μὴ
κατὰ μήκος, ἀλλὰ καὶ πεπλανημένως. ἔσω δὲ
ὁ ἐλατὴρ σιδηρεὺς, ξύλινον 57) ἔχων τὴν λα-
βὴν. τοὺς μέντοι λεπτοὺς κρίκους, τοὺς περι-
κειμένους τῇ τροχῇ, ἀνέστησαν τινες εἶναι πε-
ριττοὺς. 58) τὸ δὲ εὐχ εὐτως ἔχει. ἀλλ' ὁ ψί-
φος, ὁ γινόμενος ἐξ αὐτῶν, διάχυσιν ἐργάζεται
καὶ ἡδονὴν τῇ ψυχῇ. δὲ δὲ κατὰ μὲν τὰς
ἀρχαίας ἐρεθίσας ἐλαύνειν τοὺς κρίκους, μετὰ δὲ
τὸ ἀναθερμανθῆναι τὸ σῶμα καμνότερον 59)
γενέσθαι, τότε διεκπιδῶν τε καὶ διατρέχειν
ἐπὶ τέλει δὲ πάλιν ἐρεθίσας ἐπελαύνειν εἰς τὸ
καταστῆλαι τὴν σύστασιν, τὴν ἀπὸ τοῦ γυμνα-
σίου. καιρὸς δὲ, ὁ πρὸ τροφῆς ἢ πρὸ λουτροῦ,
καθ' ἃς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν μεγάλων
γυμνασίων.

stadiis incipiant, et in duplum horum
definiant.

*De cricelasia. Ex quarto libro Antylli,
de auxiliis, quae fiunt. Cap. 26.*

Haec exercitatio intenta corpora
mollire potest, et quae loco stabiliri non
possunt, tum revolutionibus, tum vero
etiam figurarum corporis varietate fic
parare, ut facile flectantur, et stabili-
antur, nervosque imbecillos firmare,
et laxare, et calorem excitare; et in-
telligentiam, quae deflexit de via, et
atra bili agitur, ad statum suum re-
vocare. fit autem crici diameter minor,
quam fit hominis longitudo, ut ejus al-
titude ad mammas usque perveniat. ne-
que impellatur per longitudinem, sed
etiam errando. esto autem ferreus au-
rigo, qui ansam ligneam habeat. non-
nulli tamen tenues cricos rotae adiectos
supervacaneos esse putaverunt. verunta-
men non ita se res habet: sed fridor ex
eis ortus hilaritatem, et voluptatem a-
nimae parit. In initio autem rectos
impellere cricos oportet. ubi autem cor-
pus incaluerit, atque inane sit factum,
tunc exiliendum, et discurrendum: sub
fine vero, iterum recti impellendi sunt,
ut statum, quem exercitatio paravit,
tueamur. tempus autem accommodatum
est, ante cibum, aut balneum, ut etiam
in aliis magnis exercitationibus obser-
vatur.

56) In principio Codicis, in indice capitum est, κριηλασίας.

57) Immo, ξύλινον. Versu 15. post μὴ addiderim, μόνον.

58) Forte, τοῦτο δέ.

59) Sic, supra scripto ε. syllabae primae. Forte, καὶ καμνότερον γενέσθαι. Versu 27. malim, συντάσιν.

Κ Ε Φ. κζ

Περὶ νήξεως. Τοῦ αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ὀλίγοις μὲν τῶν χρόνιων παθῶν ἡ νήξις ἀρμόδιος καὶ ὀλιγάκις παραλαμβάνεται δὲ θέρους μόνον. καὶ δύναται ἰσχαίνειν, 60) διαφορεῖν, τοιοῦν, θερμαίνειν, λεπτύνειν, 61a) δυσπάθειαν παρασκευάζειν. ἡ μὲν οὖν ἐν θαλάττῃ, 61b) ὑδρειάδεσι, ψωράδεσι, τοῖς ὑπὸ ἐξανθημάτων ἐνοχλουμένοις, ἔτι δὲ τοῖς ἐλεφαντιάσι, καὶ τοῖς ρευματικὰ σκέλη, 62) μέρητινὰ τοῦ σώματος ἐσχηκόσι, κατάλληλος, καὶ ἀτρεφέσι, καὶ τοῖς ἐκ νόσου παραδηκόσι. 63) κεφαλῇ δὲ ἀσύμφορος, οὐχ ἡ ἐν θαλάττῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ παιταχοῦ. ἡ δὲ ἐν τοῖς γλυκέσιν ὕδασι, ἀδενῶς καὶ ἀτόπας 64) δύναται τὰ προειρημένα. διὸ καὶ παραιτητέα ὡς τὸ πολὺ. καὶ γὰρ κακοὶ τὸ λευκῶδες, διὰ τὴν ψύξιν καὶ τὴν ὑγρότητα τοῖς ἐχχρονίσασιν. ἡ δὲ ἐν τοῖς θερμοῖς, τοῖς αὐτοφύεσι, νήξις, ἀνάρεμος, συμπληρωτικὴ τυγχάνουσα. ἔτι δὲ μάλλον παραιτητέος κόλυμβος ἐξ ὕδατος τεθερμασμένου· ἀλλ' εἴτε θαλάττῃ, εἴτε καὶ ἄλλαις ὕδατι ἐνιήχοιτο, δεῖ προκαλειψάμενον μετρίως, καὶ τρίψαι προθερμάναντα τὸ σῶμα, ἐξαπίνης ἐμπίπτειν τῷ ὕδατι.

De natatione. Eiusdem, ex eodem libro.
Cap. 27.

Pauci diuturni morbi sunt, in quibus apta fit natatio. et perraro etiam adhibetur. ac aestate solum ea utimur. potestque gracilem reddere, per halitum evocare, firmare, calefacere, attenuare, hominem iniuriae minus obnoxium facere. quae ergo in mari fit, ea hydropibus, scabiosis, et quos exanthemata infestos habent, itemque elephantiasin patientibus, et quorum crura, aut aliquae aliae corporis partes defluxione tentantur, accommodata est. facit quoque ad eos, qui ex alimento fructum non sentiunt, iisque, qui in morbo exagitantur. Capiti vero nocet, non solum, quae in mari, sed etiam, quae ubique fit. quae vero in dulcibus aquis, aegre et imbecilliter praedictas res potest. quam ob rem vitanda plerumque est. nam si quis in ea diutius immoretur, ei nervi cum propter frigus, tum propter humiditatem laedentur. at quae fit in calidis sponte nascentibus, incommoda est, quippe quae impleat. Sed multo magis fugienda natatio est, quae ex calefacta aqua conficit. Quin etiam siue in marina, siue in alia aqua natare quis voluerit, debet is prius moderate unxisse, et frictione praecallescere corpus, et e vestigio in aquam se proicere.

60) Ἰσχαίνειν atque composita ejus laudantur. Ipse id legi apud Philon. p. 405. D. Sed alii ibi ἰσχαίνεσθαι scripserunt, uti reperi in Codice Petropolitano. ἰσχαίνειν certe frequentius occurrit.

61 a-) Superius p. 91. lectum est δυσπαθείς. δυσπάθεια h. l. est ejus, qui difficilius affectionibus corporis movetur. Ergo fortior, firmior.

61 b-) Alibi legitur ὑδρειάδης, ut apud Galen. in Gloss. p. 99. Ita etiam est in his ipsis libellis. Vide indicem. Aliud est ὑδρεῖωσις, ab ὑδρεῖάω.

62) Interponendum videtur, ἢ ἄλλα.

63-) Ex οἰδέω Rasarius aliter reddidit.

64-) In margine legitur, ἀτόπας. προειρημένα sunt ea, quae de virtutibus aquae marinae dixerat.

Κ Ε Φ. κη.

Περὶ πάλης.

Ἡ μὲν σύντονος 65) πάλη, πνεύματος εὐτονίαν καὶ ἰσχὺν ἐργάζεται, καὶ τὸ σῶμα σερεὸν καὶ μυῶδες, 66) νεῦρά τε κρατύνει καὶ τὰ αἰσθητήρια παροξύνει, καὶ τὰς φυσικὰς ἐνεργείας ἐπιβρῶννυσι· σάρκα δὲ πυκνὴν μὲν καὶ ἀνασῆν, 67) ὀλίγην δὲ παντάπασι περιβάλλει. πιμελὴς δὲ καὶ ὀιδημάτων καὶ ὄγκων, ὑδέρων τε πάντων καταλυτική. θώρακι δὲ ἀνάρμοστος. ἡ δὲ πραεὶα, ἀντιερόφως σαρκὸς πολλῆς κατασκευαστική. διὸ τοῖς ἀρχομένοις ἀναλαμβάνειν χρησιμωτέρα τῆς ἐτέρας. ἔτι ἡ μὲν ὀρθίος πάλη ὠφέλιμος κεφαλῇ καὶ θώρακι, καὶ τοιοῦτ' αὖ νεῦρα· ἡ δ' ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀνίνησι ὁσφὺν καὶ γόνατα καὶ ὑποχόνδριον καὶ ἔντερα κεκακωμένα, κεφαλῇ δὲ ἀνοικειοτέρα.

Κ Ε Φ. κθ.

Περὶ 68) σκιομαχίας. Τοῦ αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Σκιομαχία δὲ χρησίμος εἰς τὸ κοπῶδ' τε διάθεσιν παῦσαι καὶ ὤμους τονῶσαι, καὶ νεύρων ἀκράτειαν καὶ τρέμον κατασῆσαι. ἔστι δὲ καὶ ὕλης ὑποβιβαστική, καὶ μάλιστα τοῖς μιμουμένοις τοὺς πύκτας, ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν. Χρησίμος δὲ καὶ νεφροῖς καὶ κῶλῳ, καὶ μέντοι καὶ τοῖς περὶ θώρακα συμβαίνουσι. δεῖ δὲ μὴ μόνον

De palaestra. Cap. 28.

Palaestra vehemens firmum et validum spiritum efficit, itemque corpus solidum, et musculosum. nervos etiam confirmat, et sensus exacuit, et naturalcs actiones corroborat. Carnem densam illam quidem et excitatam, sed tamen ex omni parte paucam adiiicit. pinguedinem, omnia oedemata, tumores, aquam intercutem dissolvit. thoraci aliena est. at placida palaestra, vice versa carnem multam comparat, ex quo fit, ut iis, qui reficere se incipiunt, sit superiore accommodatior. Praterca erecta palaestra capiti prodest, et thoraci, et nervos corroborat: quae vero super pavimento fit, lumbos, genua, praecordia, et intestina vitiata adiuuat: sed capiti est ineptior.

De umbratili certamine. Ex eodem libro, eiusdem. Cap. 29.

Umbratilis pugna valet ad sedandam affectionem lassitudinis sensum referentem, et ad humeros firmandos, et ad nervorum imbecillitatem, et ad tremorem corrigendum. quinetiam materiam infra deducit, et praesertim in iis, qui summis pedibus pugiles imitantur. Est etiam utilis renibus, colo intestino, atque vitiis, quae thoraci solent accidere. oportet autem non solum manibus

65) Ita in marg. In textu, σύντομος.

66) Saltem intelligendum ἐργάζεται. Potuit tamen aliud verbum excidisse, ut κατασκευάζει, ἀποτελεῖ.

67) Forte, νασῆν.

68) Idem, quod σκιομαχία. σκιομαχία legitur apud Chrysost. T. XI. p. 401. D. Gregor. Nyss. T. II. p. 606. σκιομαχίῳ habet Philo. p. 186. atque hic etiam mox occurrit.

ταῖς χερσὶ σκιομαχεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκέλε-
σι, ποτὲ μὲν, ὥσπερ ἀλλομένους, ποτὲ δὲ,
ὥσπερ λακτίζοντας.

Κ Ε Φ. λ.

Περὶ χειρονομίας. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ὁρχήσεως καὶ σκιομαχίας μεταξύ χειρο-
νομίας ἐστὶ, μᾶλλον μὴν ἔχεται σκιομοχίας. Χρή-
σιμος δὲ ἐπὶ τῶν αὐτῶν, ἐφ' ἃν καὶ σκιομαχία.
προκριτέα δὲ ἐπὶ παίδων, καὶ γυναικῶν καὶ γερόν-
των, καὶ τῶν σφόδρα ἰσχυρῶν καὶ ἀβρώσων τὸ σῶμα.
πρόσφορον γὰρ τούτοις καὶ οἰκίον γυμνάσιόν ἐστι.

Κ Ε Φ. λα.

Περὶ ἀφάλλου καὶ ἐξάλλου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ
λόγου.

Διαφέρει τὸ ἀφάλλεσθαι τοῦ ἐξάλλεσθαι.
ἡ μὲν γὰρ ἀφάλλσις δρέμῳ προσέοικεν, ἐν τῷ
αὐτῷ τόπῳ μένοντος τοῦ σώματος μετὰ τοῦ
κάμπτειν τὰς ἰγνύας· ὁ δ' ἐξάλλος κομιδῇ σκε-
λῶν ἐστὶ συνεχής. 69) παρὰκειται δὲ τούτοις
τὸ πρὸς πυγὴν ἀλλεσθαι, ᾧ καὶ αἱ Λάκαιναι
γυναῖκες τὸ πρόθεν ἐχρῶντο. τοῦτο δὲ ἐστὶν
ἀφάλλσις καμπτομένων τῶν σκελῶν, ὥστε τὰς
πτέρνας τῶν πυγῶν προσάπτεσθαι, ποτὲ μὲν
ἐναλλάξ τῶν σκελῶν ἀναλακτίζοντων, ποτὲ δὲ
ἀμφοτέρων ἅμα. ἀφάλλσις μὲν τοῖς περὶ κεφα-
λήν χρονοῖσι νοσήμασι χρησίμη, καὶ θάρακι,
καὶ ὕλη ἐσπὴν ἐχούσῃ πρὸς τὰ ἄνω μέρη, καὶ

cum umbra depugnare, sed etiam cru-
ribus: ac interdum, tanquam salientes,
interdum vero, tanquam calcibus cae-
dentes.

De gesticulatione. Ex eodem libro. Cap. 30.

Inter choream, et umbratilem pu-
gnam media interiecta est gesticulatio:
sed ad umbratilem pugnam propius ac-
cedit: estque ad eadem utilis, ad quae
pugna umbratilis est: sed haec pueris,
mulieribus, senibus, et quorum corpus
mirum in modum gracile atque imbe-
cillum est, magis conuenit: si quidem
utilis, et accommodata eis est exerci-
tatio.

*De exiliendo et saltando. Ex eodem li-
bro. Cap. 31.*

Differt exilire a saltando. nam exi-
lire est cursui simile, cum eodem in lo-
co corpus manet, poplites inflectendo,
et circumvehendo: saltus vero est fer-
me crurum continuus. his similis est sal-
tus, quo Lacaeae mulieres ad nates
saltando priscis temporibus utebatur.
saltabant enim circumflexis cruribus ita,
ut calcibus nates attingerent: quando-
que cruribus alternatim inflexis, ut cal-
cibus nates peterent: quandoque vero
utrisque, uno et eodem tempore. Exi-
lire vero accommodatum est diuturnis
morbis capitis, thoraci, materiae, quae

69) Substantivum videtur deesse, veluti κινήσις.

σκελεσιν ὑπὸ τοῖς, καὶ ἀνθρώποις, καὶ ἀσάρεσιν
καὶ ναρκάδεσι καὶ τρομάδεσι. ἐξαλλὸς δὲ
ἀφάλλεως ὕλην μὲν ὑποβιβάζει μάλλον, σείων
δὲ τὸν θώρακα, 70) καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν πλά-
θεσιν ἀνάρμοστος. εὐκίνητον δὲ καὶ ἑτοιμον πρὸς
τάς πράξεις ἱκανῶς παρασκευάζει τὸ σῶμα. ἡ
δὲ πρὸς πυγὴν ἄλλοις, κεφαλὴν καθαίρει καὶ
ξηραίνει. προσκαλεῖται δὲ καὶ ἔμμηνα γυναῖξιν,
καὶ ἔμβρυα εὐσύστατα ἐκβάλλει, καθάπερ καὶ
Ἱπποκράτης ἐν τῷ περὶ παιδίου φύσεως ἀνέγρα-
ψεν. ἐκβάλλει δὲ καὶ δεύτερα κατεχόμενα, καὶ
ὑστέρας ἀναδρομῆς κατασπαστικόν, 71) καὶ
ἐμφορῶδες προκλητικόν.

Κ Ε Φ. λβ.

Περὶ σφαίρας. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τὸ ἀπὸ τῆς σφαίρας γυμνάσιον εὐκίνητο-
τέρους τοὺς χρωμένους ἀπεργάζεται καὶ τὰς
ζωτικὰς ἐνεργείας βιώνουσι. διαφορὰ δὲ 72) αὐτοῦ
παρὰ τὰς διαφορὰς τῆς σφαίρας. ἡ μὲν γάρ ἐστι μι-
κρά, ἡ δὲ μεγάλη, ἡ δὲ μέση, ἡ δὲ εὐμεγέ-
θης, ἡ δὲ κενή. τῆς δὲ μικρᾶς, ἐν μεγέθει εἶδη
τρία· καθ' ἕκαστον δὲ τῶν εἰδῶν ἐν γυμνάσιον.
ἡ μὲν γάρ ἐστι σφόδρα μικρά· γυμνάζονται δ'
73) αὕτη συναρτίσαντες μάλιστα τοῦ σώματος
τῶν συσφαιριζῶν· τὰς τε χεῖρας ταῖς χερσὶ
εὐσφαιρίζουσας ἐγγυτάτω καταστήσαντες. καὶ
ἐπὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς γυμνάσιον σκελεσὶ μὲν ἐπι-
τηδειότατον, ἅτε μετὰ ἐντάσεως γινόμενον τῶν
σκελῶν· χρήσιμον δὲ καὶ μεταφρένω καὶ πλευ-

ad partes superiores propensa fertur,
cruribus imbecillis, sese non alentibus,
excarnibus, stupidis, et tremulis. Sal-
tus vero magis, quam si quis exiliat,
materiam infra ducit: sed quia thora-
cem concutit, ideo ejus affectionibus
non conuenit. veruntamen et ad motum,
et ad actiones promptum corpus valde
reddit. saltatio vero ad nates, caput pur-
gat et ficit: evocat etiam menstruas
mulierum purgationes: et foetus nimi-
um adhaerentes expellit, quemadmo-
dum Hippocrates in libro de natura pu-
eruli scriptum reliquit. secundas quoque
retentas deicit: et uterum, qui supra
se contraxit, in suum locum trahit: et
haemorrhoidas itidem provocat.

De pila. Ex eodem libro. Cap 32.

Exercitatio, quae ex pila existit,
promptiores ad motum reddit eos, qui in
ea se exercent: et vitales actiones roborat.
Est autem in ea differentia, quae ex pilae
differentia oritur. nam alia parua est,
magna alia, atque alia justae magnitudinis,
alia denique inanis et vacua. paruae pilae
magnitudinis sunt tria genera: et ex uno-
quoque genere una extat exercitatio.
quaedam enim valde parua est: qui in
ea exercentur, corpore maxime elato
ludunt, et colludentes manus manibus
proxime admovent. haecque exercitatio
cruribus aptissima est, siquidem una
cum intentione crurum administratur.
utilis est etiam dorso, et costis pullu-

70) Hoc καὶ rectius, ut credo, abest. Vide supra pag. 113. notam 31. Vers. 8. malim, προσκαλεῖται.

71) Codex: κατασπαστικόν. Forte alius conjiciat κατασπασμὸν.

72) Malim, δὲ καὶ αὐτοῦ, id est, τοῦ γυμνασίου τούτου.

73) Haec ita corrupta sunt, ut, etsi plura etiam emendaveris, tamen incerta et obscura maneat. Ra-
sarius utunque sensum expressit. εὐσφαιρίζεις habet Plato p. 690.

ραῖς τεθλησμέναις, 74) καὶ αὐτοῖς βραχίσιον. ἐστὶ δὲ καὶ σαρκὸς σερεωτικόν. 75) ἄλλο δὲ σφαίριον 76) ὀλίγω τοῦδε μῆζον, ᾧ χερῶνται, τοὺς μὲν πῆχας τοῖς πῆχεσι τῶν γυμναζομένων ἐπιβάλλοντες, οὔτε τοῖς σώμασιν ἐγχευόμενοι τοῖς ἀλλήλων, οὔτε προσνεύοντες· ποικίλως δὲ καὶ κινούμενοι, καὶ μεταβαίνοντες, διὰ τοὺς μετασφαιρισμούς. καὶ ἐστὶ κάλλιπον τῶν ἀπὸ σφαίρας τούδε τὸ γυμνάσιον, ὅτι καὶ τὸ σῶμα ὑγιὲς καὶ ἐκίνητον μετὰ ῥώμης παρέχεται, καὶ τὴν ἴψιν τονοῖ, καὶ οὐδὲ κεφαλὴν συμπληροῖ. τρίτον δὲ σφαίριον μῆζον τοῦδε, ᾧ σφαιρίζουσιν ἐξ ἀποστήματος διεσῆτες. τούτου δὲ, τὸ μὲν 77) σάδιον ἐστὶ, τὸ δὲ δρομικόν. οἱ μὲν γὰρ ἐσῆτες ἀφίσσιν τὴν σφαῖραν μετὰ σφοδρότητος καὶ συνεχίας, καὶ ὀνίνανται 78) βραχίονάς τε καὶ ὄμματα· τὸ δὲ δρομικόν, βραχίονας μὲν καὶ ὄψιν ὁμοίως ὀνίνηται τῷ προειρημένῳ· ὠφελῆ δὲ καὶ σκέλη, διὰ τὸν δρόμον, καὶ ῥάχιν, διὰ τὰς γινομένας ἐν τῷ δρόμῳ καμπάς. ταῦτα μὲν περὶ τῆς μικρᾶς σφαίρας. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς μεγάλης σφαίρας γυμνάσιον, οὐ μόνον διαφέρει διὰ τὸ μέγεθος αὐτῆς τῶν προειρημένων· ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ 79) σχῆμα τῶν χερῶν. ἐν μὲν γὰρ ἐκείνοις πᾶσαν αἰὲ τῶν ὤμων ἐν ταπεινότερῳ σχήματι εἰσιν αἱ χεῖρες ἄκρας· ἐν δὲ τούτῳ τῆς κεφαλῆς ὑψηλότεραι. διὰ τοῦτο καὶ ἡ λαγὼν ἀνακρίνεται. 80) κατὰ τοῦτο τὸ γυμνά-

lantibus: itemque brachiis. carnem quoque solidam reddit. Alia pila est paulo maior, qua etiam homines utuntur: et cubitos cubitis ludendo immiscent: nec corporibus mutuo haerent, nec annuunt: sed variis modis moventur, et propter varios pilae ictus atque motus huc atque illuc digrediuntur. atque haec pilae exercitatio praestantissima est: et quod corpus sanum, et promptum ad motus cum robore conjuncto praestat, et quod aspectum firmat, nec caput replet. Tertia vero pila, quae his maior est, distantes inter se homines ludunt. sed in ea stataria pars est, et motoria. qui manent, pilam emittunt cum vehementia, et continuitate: brachiaque et oculi juvantur: in motoria vero et brachia et oculi pariter juvantur: sed cruribus etiam propter cursum, et spinas propter inflexiones, quae currendo fiunt, commodum accedit. atque haec quidem de parva pila sufficiant. Exercitatio autem, quae a magna pila oritur non modo a superioribus differt ex pilae magnitudine, sed etiam ex manuum figura. nam in superioribus omnibus summae manus super humiliores humeris tenentur, in hac vero, capite altiores. et idcirco ille quoque excitatur in hac exercitatione, atque discutitur. quandoque

74) τεθλησμέναις, a θλήνω. Rasarius videtur cogitasse de θάλλω. Sed id prorsus alienum. Stephanus in thesauro θηλύνειν ex solo, eoque incerto Hippocratis loco notat. At frequenter occurrit. v. Philo. p. 90. Diog. Laërt. p. 221. Synes. T. II. p. 92. Euseb. Demost. Evang. p. 172. Xenoph. Oecon. IV, 2. Theocrit. Id. XX, 14. Locus Eusebii huc conveniens est: μυῖοι γοῦν τῶν τὰ σώματα τεθλησμένων.

75) Etiam hoc carent lexica. Recte vero formatum est ex σερεῶ, corroboro. Nisi σεῖρωτικόν, a σεῖρώ.

76) Ita et paullo post. Sed σφαῖρον legi apud Galen in Golsis p. 69. Dioscor. I, 102. p. 55. apud scriptt. astronom. p. 172. edit. Basil. 1585.

77) In marg. σάσιμον. Verum σάδιον est adiectivum, ut σάδιαος. Inde μέλη σαδία et σαδία.

78) Id est, κατὰ τὰς βραχ. τε καὶ τὰ ὄμ.

79) Id est, τὸν σχηματισμόν.

80) Mihi in mentem veniebat, ἀνευρίνεται.

σιον εἴοτε καὶ ἐπ' ἄκρων βαίνουσι τῶν ποδῶν, ὑψώσας τὴν χεῖρα πειρώμενοι· ἄλλοτε δὲ καὶ ἐξάλλονταί, τῆς σφαίρας ὑπερπετοῦς φερομένης. τονωτικὸν δ' ἐστὶ παντὸς τοῦ σώματος, καὶ κεφαλῇ χρησίμων, ὑποβιβάζον τὴν ὕλην. ἡ δὲ ὑπερμεγέθης σφαῖρα, τοὺς μὲν βραχίονας ἐν τῷ βάλλεσθαι τονοῖ· βάλλεται δὲ, διὰ τὸ μέγεθος, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, πληγὰς δὲ ἀτελείους ἔχουσα, οὐ μόνον τοῖς νοσοῦσιν, ἢ τοῖς ἐκ νόσου ἀναλαμβάνουσιν ἀχρηστος, ἀλλ' ὁμοῦ τε καὶ τοῖς ὑγιαίνουσιν. ἡ δὲ κενὴ σφαῖρα, ἥτις καὶ δίλακος 81) προσαγορεύεται, γυμνάζει μὲν παραπλησίως τῷ δερμικῷ, οὐ πάνυ δὲ εὐκολον, οὐδὲ εὐσχημον. διὸ παραιτήσεως ἄξιον.

Κ Ε Φ. λγ.

Περὶ κωρύκου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Κώρυκος, ἐπὶ μὲν τῶν ἀθρονεσέων ἐμπλάταται κεγχεραμίδων ἢ ἀλεύρων· ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων ψάμμου. τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρόσ τε δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμολογῶ. κρεμάννυται 82) δὲ ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνωθεν ἐξ ὀροφῆς, ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὀμπαλὸν εἶναι 83) τοῦ γυμναζομένου· τεῦτον διχέει 84) ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσιν οἱ γυμναζόμενοι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε καὶ ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπέκειν ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας· τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίχθαι αὐτὸν ἐξωθεν τῶν χειρῶν ἀπάσαντες, ὥστε ὑποσρέψαντα σφοδρότερον ἐμπίπτειν τῷ σώματι ἐκ τῆς προσελεύ-

etiam summis pedibus vadunt, ut manus altius extollant, quandoque etiam saltant, cum pila supra eos fertur. ita firmat totum corpus hujusmodi exercitatio, et capiti prodest, materiam infra deducens. Quae vero plus justo magna pila est, brachia quidem in ea proicienda firmat, et utraque etiam manu propter magnitudinem emittitur, sed plagas duras affert: eaque non modo aegrotis, aut convalescentibus inutilis est, sed etiam bene valentibus. Inanis vero pila, cui etiam folliculo nomen est, aequae exercet, ac motoria, in qua curritur: sed tamen non admodum facilis est, neque apta, atque ideo omit-tenda est.

De pugillatorio folle. Ex eodem libro. Cap. 33.

Follis pugillatorius in corporibus imbecillioribus grano ficulno aut farina, in robustioribus, arena impletur. ejus vero magnitudo ad vires corporis, et ad aetatem accommodatur. suspenditur autem in gymnasiis superne e culmine, tantumque a terra distat, ut fundum ad ejus, qui exercetur, umbilicum pertineat. hunc utrisque manibus tenentes qui exercentur, primum quidem quiete, postea vero vehementius gestant ita, ut ipsum recedentem consequantur, et iterum redeunti cedant violentia compulsi: postremo vero eum e manibus reiicientes emittunt: ut cum revertitur, vehementius corpori adventu suo occurrat. ad extremum vero in

81) Hanc hujus vocis notionem a grammaticis non notatam reperi.

82) Utitur hoc Xenophon. p. 949.

83) εἶναι solum in marg. legitur.

84) Voluit διὰ χειρὸς. Sed in marg. διὰ χειρῶν, quod probo.

αὐτῶν τὰ δὲ ὕψατα ἐπὶ πλεῖστον ὀκίσαντες 85) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφιδερα 86) προσέχοιεν, ἀποσφιδεσθαι. ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χερσὶν ἀντιβάνουσιν αὐτῷ προσ-
 ἰόντι, ποτὲ δὲ τῷ στήθεϊ, τὰς χεῖρας ἀναπε-
 τάσαντες, ἄλλοτε δ' ἐπισφιδόντες κατὰ με-
 τάσφρενον. δύιαται μὲν οὖν μυῶσαι 87) σῶμα,
 καὶ τόνον περιβαλεῖν, καὶ ὥμοις, καὶ παντὶ
 τῷ σώματι, δυνατόν 88) γυμνάσιον· σπλάγχ-
 νοις δὲ πᾶσι κατάλληλον, διὰ τὰς πληγὰς.

Κ Ε Φ. λδ.

Περὶ 89) ἀλθρηιοβολίας. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 λόγου.

Σκληρὸν γυμνάσιον ἀλθρηίων 90) βολίς·
 τομάχῳ δὲ βρευματιζομένῳ καὶ ἀτονούντι καὶ
 ἀποξύνοντι, καὶ γαστρὶ δυσχερῶς πεπτούσῃ
 κατάλληλον. γυμάζει δὲ καὶ ὥμους εὖ μάλα,
 καὶ σαρκῶ κεφαλῇ δὲ οὐ χρήσιμον, οὐδὲ θώρα-
 κει. διαφορὰ δ' ἔστιν αὐτῶν τῶν ἀρτηρίων. ἡ γὰρ
 βάλλοντα παρὰ μέρος τῶν χειρῶν ἐκτετατομένην
 τε καὶ συγκαμπτομένην, ἡ κρατοῦντα μόνον ἐν
 προτάσει τῶν χειρῶν ἡσυχάζουσιν ὡς τὰ πολ-
 λά, βραχέαν τε κνησιν κινουμένων, αὐτῶν
 τε τῶν γυμναζομένων ἐμβαιόντων καὶ ἀνασειον-
 των τοῖς πύκταις ὁμοίως, ἡ κατὰ σύννευσιν
 τῆς βράχως ταῖς χερσὶ παρεγκαμπτόντων τῶν
 γυμναζομένων. τὸ μὲν οὖν πρῶτον εἶδος, τὰ
 προειρημένα δύναται· τὸ δὲ δεύτερον σκελοκρα-

sedem suam saepissime restituendo di-
 mittunt: ut ex congressu, si non valde
 advertant, retrocedat. ex quo fit, ut
 quandoque manibus occurrant, dum pro-
 pinquat, quandoque vero pectore, ma-
 nibus passis, quandoque vero iis ad ter-
 ga revolutis. Poteest igitur hoc exer-
 citationis genus musculorum corpus red-
 dere, et robur afferre, estque humeris,
 et toti corpori aptum: et propter pla-
 gas, quas infligit, omnibus visceribus
 idoneum.

*De exercitatione, quae halteribus con-
 torquendis fit. Ex eodem. Cap. 34.*

Halterum iaculatio, dura exercita-
 tio est. stomacho autem, quem defluxio
 infestat, quique imbecillus est, et in
 quo cibus acescit, et qui cum labore
 concoquit, est accommodata. et probe
 etiam humeros exercet, carnem creat:
 sed nec capiti, nec thoraci convenit.
 differunt autem halteres inter se. nam
 vel separatim mittuntur, manibus exten-
 sis et circumactis: vel tenentur solum
 in protensione manuum plerumque qui-
 escentium, et brevi motu agitarum:
 et iis ipsis, qui exercentur, introcun-
 tibus, et aequae, ac pugiles, concutien-
 tibus: vel cum ii, qui exercentur, ma-
 nus ad spinam iaculando inflectunt. pri-
 mum genus ea praestat, quae diximus:

85) Forte, ἀπώσαντες, ut pag. 124. vel similis, ὀκίσαντες, i. e. πλήξαντες.

86) In marg. προσέχοιτο. Mox forte, ἐπισφιδέσθαι.

87) Α μῦς, musculus. μυῶν, musculorum reddere.

88) Cum antecesserit δύιαται, hic conjicio τοῦτο τὸ, loco δυνατόν. Nisi malis, τομικόν, τωνατικόν.

89) In principio Codicis, in indicis caput, legitur, ἀλθρηιοβολίας. Alii ἀλθρη, alii ἀλκτῆς, alii ἀλκτῆς
 memorant. Halter apud Latinos etiam occurrit. Mox est h. l. ἀλκτῆριον, unde ἀλθρηιοβολία. De
 inde quoque est, ἀρτηρίων.

90) Forte, βολή.

τηντικόν 91) καὶ νεύρων, καὶ ὕλης ὑποβιβα-
σικόν· τὸ δὲ τρίτον, ῥάχιν μὲν καὶ ὀσφύν ὀνι-
νῃσι, καὶ μαλάσσει· κεφαλὴν δὲ κάκιστα δια-
τίθησιν.

Κ Ε Φ. λε.

Περὶ τῆς ἐπὶ τῶν σιμῶν διαβάσεως. Ἐκ τοῦ
αὐτοῦ λόγου.

Πνεύματος τανατικόν τοῦτο τὸ γυμνάσιον,
καὶ εὐκαμπείας τῆς περὶ τὸ σῶμα, μάλιστα δὲ
τῆς περὶ σκέλη ποιητικόν, μετὰ τοῦ καὶ ἰχὺν
περιποιεῖν τοῖς κινουμένοις μέρεσιν. ἔστι δὲ καὶ
μακροτονίας παρασκευαστικόν καὶ νεύρων καταλ-
λάξεως ἐπιστρεπτικόν. μεταβιβάζει καὶ ὕλην,
καὶ περιττώματα μετέωρα πρὸς τὰς ἐξόδους
ἀποθῆ· 92) εἰ δὲ καὶ μετὰ 93) κρατήσεως
ἀρτηριῶν παραλαμβάνοιτο, τῶν σιβαρωτάτων
γυμνασίων ἓν τι γίνεται, διαπονοῦν ὁμοίως καὶ
τὰ ἄνω, καὶ τὰ κάτω τοῦ σώματος.

Κ Ε Φ. λς.

Περὶ ὀπλομαχίας. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ὅου τῶν παλαιῶν γυμνασίων τοῦτο, λέγω
δὲ, τῶν τοῖς κάμνουσιν ὠφελίμων· ἐπεὶ δ' ἄλ-
λως, ἢ ἐν ὅπλοις ἀσκήσις παλαιά. ῥωμαῖοι δὲ
ἐξεῦρον τὴν ὀπλομαχίαν τήνδε, πρῶτον δὲ 94)
ὑπὲρ τῆς εἰς πόλεμον παρασκευῆς· τὸ δὲ νῦν,
ὑπὲρ τοῦ διαπονεῖν τὰ σώματα. οἷγε οὖν στρα-
τιῶται, μονομάχων 95) γὰρ ὅπλα ἐνδύμενοι,
ἢ πρὸς ἀντιπάλους, ἢ πρὸς κίονα, ὡς πρὸς

focundum vero crura, nervosque con-
firmat, et materiam deducit: tertium
vero spinam, iliaque juvat, et mollit:
sed caput pessime afficit.

*De ingressu per loca sima. Ex eodem
libro. Cap. 35.*

Hoc exercitationis genus spiritum
roborat: et corpori faciles flexiones pa-
rat: ac praesertim eam vim cruribus
indit. ac simul etiam robur iis partibus,
quae moventur, comparat. longum ve-
ro tenorem praeparat, nervos conservat,
materiam deducit, et superiora excre-
menta ad suos meatus pellit. si vero
etiam cum arteriarum firmitate adhibe-
atur, fiet una e validissimis exercitatio-
nibus, quae inferiores, et superiores par-
tes corporis aequae fatigabit.

*De armorum pugna. Ex eodem libro.
Cap. 36.*

Haec exercitatio apud veteres non
erat: non erat, inquam, inter eas, quae
aegrotantibus profunt: cum aliter se in
armis veteres exercerent. Romani ve-
ro hanc postea exercitationem inuene-
runt: quae primum quidem conduce-
bat, ut ad bellum paratiores essent. sed
quam nunc instituimus, ad corpora fa-
tiganda pertinet. ergo milites: (haec

91) Immo: σκελοκρατικόν, α κρατύνειν. Forte: σκελῶν κρατυντικόν καὶ νεύρων. Nam ὑποβιβασικόν ad νεύρων referri nequit.

92) Cod. ἀποθῆ. Forte vers. 12. νεύρων καταμλάξεως.

93) Rasarii interpretatio, mihi quidem, obscura. Vide κράτησις, in indice.

94) Forte, μὲν. Vers. 22. forte: ἐπὶ ὅλοις.

95) γὰρ redundat, nisi malis γοῦν.

ἀντίπαλον, διαμάχονται. δύναται δὲ τοῦτο τὸ
 γυμνάσιον εὐκίνητόν τε ποιῆσαι τὸ σῶμα καὶ
 εὐσάκρον. πλαδαράν μέντοι σάρκα περιποιῇ
 κεφαλῇ δὲ ἀλυσιτελής, διὰ τε τὸ σκέπε-
 θαι 96 a) λίαν αὐτὴν ὑπὸ τῶν πιλῶν
 καὶ τῆς περικεφαλαίας, διὰ τε τὸ μοχθῆν
 ὑπὸ τοῦ βάρους. μέγιστον δ' ἐπάγγελμα τοῦδε
 τοῦ γυμνασίου, μακρόχρονα καὶ συντενία τοῦ σώ-
 ματος, ἔνθα 96 b) οἱ προεθίσαντες αὐτῷ πᾶ-
 σαν ἄλλην ἀποδιῶξιν πνεύματος ὑποφέρειν εἰσὶν
 ἱκανοί.

BIBL. Z. ΚΕΦ. Ζ.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Ποῖα τῶν ἐν τοῖς μέρεσι
 εἰσὶν ἀγγεῖα διαιρετέον. Ἐκ τοῦ β. λόγου, τοῦ
 κενουμένου βοηθήματος.

Ἀπὸ μετώπου τὴν 97) ἀφαίρεσιν ποιού-
 μενοι, τὴν εὐθείαν ἐπὶ μετὰ πρῶ διαιροῦμεν φλέ-
 βα· ἐπὶ δὲ τῶν πλείων, κατὰ τὰ ἄνω μέρη
 τοῦ μετώπου, καὶ πρὸς τῇ βρέγματι, ἔνθα
 ὑπερδῶς 98) ἡ φλέψ σχίζεται. δεῖ δὲ παρ' αὐ-
 τὴν τὴν σχίσιν, ἐν τῷ κάτω μέρει, ποιεῖν τὴν
 διαίρεσιν. Ἰσὰς δὲ ἐν τοῖς κανθοῖς, ἐγγὺς τῆς
 ὀφρύος, πολὺ ἀνωτέρω τῶν κανθῶν. ὅπινθεν δὲ
 τὸν 99) νῶτον διαιρετέον τὴν ἀντικειμένην τῷ
 τραγανῷ 100) τοῦ ὠτός· ὑπὸ δὲ τῆς γλάτ-
 τῆς, εἰ μὴ ἀμφοτέρως διαιροῦμεν, τὴν 1) ὑπερ-

enim ad singulare certamen pertinet:) ar-
 mis indutis, vel contra adversarios,
 vel contra columnam, tanquam contra
 adversarium, pugnant. haec autem exer-
 citatio potest corpus aptius ad motum,
 et ad carnem fuscipiendam reddere:
 veruntameu carnem mollem, laxamque
 facit, estque capiti noxia, tum quia
 mirum in modum a pileo contegatur,
 et galea, tum quia pondere pressum
 laboret. maxima autem hujus exercita-
 tionis professio est et pollicitatio,
 ut longam respirationem, et corporis
 firmitatem gignat, cum ii, qui huic
 se dedunt, omnem aliam spiritus ex-
 pulsionem ferre possint.

*Ex Antylli secundo libro de praesidio
 evacuante: Quenam vasa in corporis
 partibus sint secanda. Lib. VII,*

Cap. 7.

Si a fronte sanguis auferendus sit,
 rectam in fronte venam secamus. in plu-
 rimis vero, in superioribus frontis par-
 tibus, et caluaria, ubi vena ad Y lite-
 rae similitudinem scinditur. sectio au-
 tem in parte inferiore ad ipsam venae
 scissionem est facienda. quae vero in
 angulis oculorum sunt, prope superci-
 lia, multo supra angulos incidimus. post
 aurem vero secanda est ea, quae durae
 parti auris est opposita. quae sub lingua
 sunt, si non utramque, at certe eam,

96 a.) Codex, σκέπτεθαι.

96 b.) Forte, ἐπεὶ (ἐπειδὴ) οἱ προεθίσαντες, nimirum ἑαυτούς. Ergo idem, quod προεθισμένοι seu προεθισάμενοι.

97) Nimirum, τοῦ αἵματος. Hoc debet addi ab Oribasio. Nam in Antyllo, unde hoc descriptum est,
 id per se ex orationis nexu intelligebatur.

98) Id est, expressis litteris, ac plene scriptum, ὑπερδῶς, ad formam litterae Y. Subinde enim
 hujuscemodi a formis litterarum notantur. Sic est etiam, λαμβδῶς, ad formam litterae Δ. Item,
 σιγματῶς.

99) In marg. τοῦ ὠτός, quod expressit Rasarius. Cur non τῶν ὠτων;

100) Forte: τραγῶ. v. Polluc. p. 196. ubi etiam memoratur ἀντίτραγος.

1) Forte: τὴν γέ.

ἔχουσιν κατὰ μέγεθος, τὴν δεξιάν, τεμοῦμεν· κατὰ δὲ χεῖρα, κατὰ ῥάτου τῆς χειρὸς, τὴν εὔσαν μεταξύ τοῦ μέσου καὶ παραμέσου δακτύλου· κατὰ δ' ἰγνύαν, τὴν μεσσηνίαν· κατὰ δὲ σφυρῶν, τὰς ἔνδον. καὶ εἶγε 2) εἴεν αἱ μὲν ἔμπροσθεν τοῦ σφυροῦ, αἱ δὲ ὀπίθεν, τὰς ἔμπροσθεν. διὰ μέντοι τὴν μικρότητα τῶν ἀγγείων τὰ πολλὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἐστίν, ἀ' βουλόμεθα, διελθεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν κατ' ἀγκῶνα, καὶ 3) τὰ ἐν τούτῳ διαμερούμενα ἀγγεῖα ἐξετάσεως ποικιλωτέρας χρῆζειν κἀνταῦθα δὲ 4) μὲν μὴ ἐφ' ἡμῖν εἴη τὸ τῆς ἐκλογῆς, ἥτοι ἐνὸς μόνου ἀγγείου ὑποπίπτοντος, 5) εἰ καὶ τῶν ἄλλων μὲν εὐρισκόμενων, ἐνὸς δὲ τινος ἐπιτηδειότερου 6) τὴν ἀφάρεσιν, ἀπὸ τοῦδε ἐξ ἀνάγκης ποιησόμεθα. εἰ δ', ὥσπερ κατὰ φύσιν, καὶ ἐπὶ τῶν πλείων, 7) ἐπιτηδεῖα εἴη τὰ τρία καὶ φανερά, τό, τε ἄνω, τὸ κατὰ τὸν μῦν, καὶ τὸ μέσον, καὶ τὸ πρὸς τῇ ἀποφύσει τοῦ βραχίονος· τὸ 8) δὲ καὶ ἀρτηριώδες ἐστὶ διακρινόμενον, ποῖον αὐτῶν, 9) ἐπὶ τίνων, διαμετέον. ἐπὶ μὲν 10) τῶν λεπτοθυμικῶν, ἢ ἐφ' ὧν τι κεκάκωται σόμαχος, ἢ τὸ τῆς δυνάμεως ὑποπτὸν ἐστὶ, τὸ ἄνω διαμετέον ἀγγεῖον· ἐπὶ δὲ τῶν ἀθρόας ἀφαιρέσεως χρῆζόντων, καὶ κενώσεως εὐτόνου, τὸ μέσον· ἐπὶ δὲ τῶν ξενισμοῦ καὶ μεταποιήσεως χρῆζόντων. ὥσπερ ἐπιληπτικῶν, μαινομέ-

quae magnitudine excedit, dexteram utique secamus. in brachio vero, eam quae ex humero descendit: in manu, eam quae inter medium et annularem interiacet: in poplite, quae maxime media est: in malleolis, interiorē: si- que ante et post malleolos sint, eas quae ante. sed propter vaforum exiguitatem non est saepe in nostra potestate, ut quod velimus, incidamus. porro in secandis cubiti venis, et quae circa cubitum sunt, varia animaduerfione est opus. hic etiam si minus in nobis sit, ut eligamus quam velimus, aut una solum appareat, vel etiam si aliae appareant, sed accommodatius ex una fiat evacuatio, dare operam debemus, ut ex ea sanguinem detrahāmus. si vero, ut natura fert, et in plerisque accommodatae sunt tres, eaeque sint perspicuae: ea nimirum quae supra est ad musculum, et media, et quae ad brachii exortum est, cui etiam substrata est arteria, tunc quāenam in aliquibus secada sit, discernendum erit. nam in iis, qui animo linguuntur, aut stomachus aliquo vitio affectus est, aut virium robur suspectum est, vena superior incidenda est. quibus confertim facta detractio, et concitata evacuatione est opus, media: at quibus mutatione in

2) Ita in marg. In textu: εἴνεμεν. sic.

3) Forte: καὶ τῶν ἐν τούτῳ διαμερούμενων ἀγγείων — χρῆζει. κἀνταῦθα.

4) Loco δὲ, in marg. δ'εἰ, quod probo.

5) Rasarius in mente habuit, ut suspicor, ὑποφαίνοντες, quo sensu occurrit, ὑποφαίνοντες ἕαρος. Certe ὑποπίπτοντος requirit, τῇ ὁψι. Mox malim: ἢ καὶ τῶν.

6) Id est, κατὰ τὴν ἀφάρεσιν τοῦ αἵματος.

7) Nimirum, τῶν ἀνθρώπων.

8) In textu: ὁ δὲ καὶ ἀρτηριώδης, sed syllabae δης inscriptum est.

9) Poterat addi καί. Sed id in ejusmodi formis saepe animadverti omissum esse.

10) Interposuerim οὖν. Mox Codex κἀκωται, quod correxi.

νων, σκοτωματικων, το κάτω. Φυλακτέον δὲ
τὸ μὲν ἄνω, ἐπὶ τῶν συνεστραμμένους καὶ πε-
ριγεγραμμένους τοὺς μῦς ἔχόντων, ἐφ' ὧν καὶ
ἡ κυρτότης τῶν μυῶν ἐπιπίπτει τοῖς ἀγγείοις,
μικρὸν ἄνωτέρω τῆς καμπῆς διαρετέον ἐς τὸ ἀγγεί-
ον· ἐπὶ δὲ τῶν κατὰ χῶν φυλακτέον τὸ κάτω, καὶ
ἐφ' ὧν εὐρυσὸν τε καὶ σφόδρα μέγα ἐστίν. ὁ
11) γὰρ φόβος γίνεται περὶ τὴν δύναμιν, με-
γάλης ἐμβληθείσης 12) τῆς διαρέσεως· καὶ εἰ
τοῦτο φεύγοντες, μικρὰν ἐμβάλλοιμεν τὴν διαί-
ρεσιν, θραμβώσεις 13) γίνονται καὶ ἀνευρίσ-
ματα 14) ἐπὶ χρόνον ἱκανόν, καὶ παραμένοντα,
ἔπειτα δὲ παυόμενα. ἐπὶ δὲ τῶν σφόδρα πιμε-
λωδῶν καὶ φλεβοτομουμένων 15) κατὰ τινὰ
στόμαχον, τὸ ἄνω διαρετέον. ὁ, τε γὰρ μῦς,
πλαδαρὸς ὢν, ἄνω ἀποκεχώρηκε πάμπλου τοῦ
ἀγγείου, καὶ τὰ νεῦρα πλεῖστον ἀφῆκε κα-
τὰ τοῦτο τὸ μέρος, ὥστε, καὶ βαθυτάτην ποι-
ήσηται τις τὴν διαίρεσιν ἐξ ἐπιτηδес, μὴ ἂν
16) ἀφικέσθαι. ἡ δὲ φλέψ ἐπὶ πάντων 17)
ἅπαξ ἀπλῶς ἀπίμελος καὶ ἀσκέπαστος, καὶ
εὐσχιστος καὶ εὐρους ἐστίν. ἀφῆκε δὲ καὶ ἡ
μέση φλέψ πολὺ τῶν ὑπ' αὐτὴν νεύρων· ἀλλ'
ἐπὶ πολλῶν, 18) πρὶν ἔλθαι εἰς τὴν 19)
καμπὴν, σχίζεται εἰς πολλὰ, ἢ εἰς δύο, ἂν

melius et diverfitate, inferior. ac supe-
rior quidem cavenda est in iis, qui mu-
sculos converfos et circumscriptos ha-
bent. et in quibus musculorum curvitas
vafis incumbit, paulo supra flexum ve-
na est incidenda. in gracilibus vitanda
est inferioris incisio. et in quibus vena
ipfa firma et valde magna est. metus
enim est, ne vires exoluantur, magna
sectione adhibita. si vero id fugientes,
exiguam sectionem fecerimus, sanguis
in grumos concrefcet, et fient aneurif-
mata, quae satis longo tempore perdu-
rant, sed postea sedantur. in valde pin-
guibus, si venter aliquis sectione venae
dividatur, vena superior incidenda est.
nam et musculus humectus, qui supra
est, plurimum a vase abductus est, et
nerui plurimum ab hac parte sunt dis-
uncti. quam ob rem etiam si quispi-
am profundissimam sectionem fecerit de
industria, ad eos non fit perventurus.
vena vero in omnibus semel absolute
pinguedinis est expers, et detecta, et
facile scinditur, et facile fluit. Iam
vero media quoque multum abest a ner-
uis, qui sub ea sunt fiti. sed ea in

11) Immo, φόβος γὰρ γίνεται seu ἐγγίνεται. Articulo non est opus.

12) Ἐμβάλλειν διαίρεσιν mirum quidem videtur. Occurrit tamen continuo iterum. Ita autem dicitur, quod ista διαίρεσις extrinsecus fit, immisso (ἐμβληθέντος) instrumento aliquo. Vide mox Cap. 11.

13) Guttatim coalescit sanguis. Vide Foës. in oecon. Hippocrat.

14) In Codice, ἀνευρίσματα, subnotatum tamen ο μικρὸν puncto. Radicitus hoc vocabulum transplanta-
tum est, et in Rasarii interpretationem Latinam, et in non nulla lex ca. corrigendum ἀνευρίσματα.
v. Galen in defin. med. et de tumoribus cap. 11. Paul. Aegini. VI, 37. p. 188. Proximum καὶ, post
ἱκανόν, rectius, ut puto, abest.

15) φλεβοτομουμένων in Codice linea subnotatum est. Frustra! Satis enim notum est vel ex Galen. in
Glossis p. 101. Proximus στόμαχος potius notandus erat, quem quid m meus stomachus, ex continua
desidia et senectute infirmus, nullo modo potest concoquere. Conjectio ergo: κατὰ τινὰ στόμα. στόμα
autem intelliguntur, ora venarum. Memorantur vero etiam, στόμα ἐλκῶν.

16) In Codicis textu est μίαν. In margi: μὴ ἂν. Hoc probō. Sed loco ἀφικέσθαι malim etiam ἐφικέσθαι.

17) Ἐπὶ πάντων interpretor, πάντως, παντελῶς, ἅπαξ ἀπλῶς, quod j notum etiam scribitur, ἅπαξ ἀπλῶς,
est, prorsus. ἐπιτιήδες multoties occurrit, veluti apud Platon. in Phaedone §. 45. p. 401.

18) Nimirum ἀνθρώπων.

19) Hic quoque legitur in Codice, κάμπην, quod superius, ut manifestum vitium, tacite correxi. κάμψη
est eruca, animalculum ex eo genere, quae nunc insecta appellant.

τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ κατὰ ἡωρεῖ. διόπερ ἐν ταῖς λεγομέναις μὲν, πρὸς ἀφὴν, γινομέναις δὲ κατὰ σοχασμὸν φλεβοτομίαις, πᾶσχουσιν 20) ἐπιφλεβοτομοῦντες. διὰ γὰρ τὸ λεπτοτάτας ἐν ταῖς σχίσσεσι τὰς σχισθείσας εἶναι φλέβας καὶ ἀφανεῖς γίνεσθαι, εἰς ἀτοπίαν ἐμπίπτουσιν. οὐ διαμετέον οὖν τήνδε τὴν φλέβα. γίνεται γὰρ τις καὶ ἄλλη πλάνη, ἐκ τῆς ἐπιδέσεως, 21) τῆς πρὸς φλεβοτομίας γινομένης. τὸ γὰρ δέρμα, ἰσχυρῶς τενόμενον κατὰ τὴν μεσότητά της καμπῆς, διὰ τὸ ἀνατείνεσθαι πρὸς τὸν τοῦ βραχίονος μῦν, φαντασίαν ἀγγείου πολλάκις ἀποτελεῖ. Φευκτέον 22) τὸ τοιοῦτο.

Κ Ε Φ. η.

Τίς καιρὸς φλεβοτομίας ἐν τοῖς ἐπὶ 23) μέ-
ρους καιροῖς. Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Ἐκ τοῦ πε-
ρὶ κενουμένων βοηθημάτων.

Ἐν τοῖς ἐπὶ μέρος 24) καιροῖς, περὶ μὲν τὰς ἀρχαῖς τῶν ἐπισημασιῶν ἀνεπιτήδειος φλεβοτομία, ἐκτὸς εἰ μὴ μέγα τι κακὸν τοῖς πυρέ-
τουσι συνεισβάλλοι, ὡς πνιγμός, ἢ σπασμός, ἢ ἐξά-
γουσα 25) ὀδύνη. εἰ μέντοι μηδὲν ἐξωθεν ἐπείγοι, περιμενετέον τοὺς τῆς ἀνέσεως καιροὺς, καὶ μα-
κρῶν μὲν ὄντων τῶν διαλειμμάτων, ἐν τῇ παν-
τελεῖ φλεβοτομητέον 26) ἀνέσει. ἔξον γὰρ αἱ
δυνάμεις ἐυσαθοῦσαι τῶν ἀφαιρετικῶν ἀνέχον-
ται βοηθημάτων, καὶ παρίστανται κατὰ τὸ ἀν-

plerisque, antequam ad flexum perveni-
at, in multas partes, aut saltem in du-
as scinditur: quarum altera supra, al-
tera vero infra vergit. quocirca in ve-
nae sectionibus, quae tactu fieri dicun-
tur, sed coniectura fiunt, quibus ve-
nae inciduntur, ii pati solent. quoni-
am enim in venarum scissione venae
ipsae scissae tenuissimae sunt, et non ap-
parent, ideo errores committuntur. er-
go haec vena non tundenda est. quinet-
iam alius quidam error in deligando
brachio ad venam secandam committi-
tur: ut cutis vehementer tensa in medio
flexu, quia ad brachii musculum exten-
ditur, opinionem saepe vasis facit. qua-
re hoc cavendum nobis est.

*Quod tempus opportunum sit venae se-
candae in singulis temporibus. Ex Hero-
doti libro de praesidiis evacuantibus.*

Cap. 8.

In singulis temporibus morborum,
in principiis accessionum incommoda est
venae sectio: nisi magnum aliquod ma-
lum febricitantes invadat, ut suffoca-
tio, aut convulsio, aut excrucians do-
lor. si vero nihil extrinsecus urgeat,
remissionis tempora sunt expectanda.
si longae intervalla sint, in perfecta
remissione venam secare conveniet. Vi-
res enim robustae facilius evacuantia
praesidia ferunt: et constant pro earum

20) Rasarius videtur voluisse: οἱ φλεβοτομηθέντες.

21) Equidem conjicio: τῆς πρὸ τῆς φλεβ. Mox rursus quoque in Codice: κάμψης.

22) Interposuerim, οὖν.

23) Cod. μέρος. In principio Codicis, in indicibus capitum, est: ἐκ τῶν Ἡροδότου, τῆς (corrige, τῆς.)
καιρὸς τῶν (corrige, τῆς.) ἐπὶ μέρους φλεβοτομίας.

24) ἐπὶ μέρους Graece dicitur. Ergo corrigendum. *Tempora singula*, nimirum febrium.

25) Immo fortasse, ἐξάγουσα, ὀδύνη. Dicitur, ἐξέγειν τοῦ ζῆν. Sed alienum id ab h. l.

26) In Codice sine sensu, uno vocabulo, legitur, αἰσθησιον, quod correxi. ἔξον tamen etiam in marg.
notatur.

δρικὸν αὐτοῖς, 27) καὶ μονονουχὶ τοῖς βοηθήμα-
σι 28) χεῖρας ὀρέγουσιν. ἐν πολλῇ γοῦν τὰ
ἅλα γίνεται μεταβολῇ. ἐν δὲ τοῖς παροξυσμοῖς
ὑποπεπτακυῖα, 29) τοῦ παρηγορήσοντος μό-
νου προσδέοντα. εἰ δὲ βραχὺς ὁ τῆς ἀνέσεως
χρόνος εἴη, τὴν μὲν παντελῇ φθασέον ἀνεσιν
ἀρξάμενους δ' ἀνίστασθαι φλεβοτομητέον. περιέσται
γὰρ ἡμῖν, διατήσασιν ὀλίγον χρόνον, ἀνέντας
τρέφειν, τῶν ἀφαιρετικῶν καὶ ἐν πυρετοῖς ἔσθ'
ὅτε καλῶς προσαγομένων τῶν δὲ προσθετικῶν,
οὐδέποτε. ἄτοπον οὖν, τὸν τῆς τροφῆς και-
ρὸν εἰς τὸν τῆς φλεβοτομίας ἀποδωπανῆσαι.
καὶ τὰ τῆς ἐπισημασίας διαδραμόντα εἴσιν
ποιήσεται, ἀγνοῶνται 30) δὲ οἱ διαδεχόμενοι
καιροὶ, αὐτῆς χάριν τῆς ἐπισημασίας, ἐν τού-
τῳ τῷ χρόνῳ φλεβοτομητέον. ἀποπαύσεται
γὰρ τὸ ἐλλείπον. τρέχουσιν μὲν γὰρ ἐπισημα-
σίαν πρὸς 31) ἀνεσιν, ἐπιθεωρητέον, μένουσαν
32) δὲ κινητέον, καὶ μάλλον, διὰ τοῦ τοιού-
του βοηθήματος. ἐπὶ δὲ τῶν ἐν ἀδιασκόπῳ συ-
νεχίᾳ νοσούντων, ὁ αὐτὸς φλεβοτομίας καὶ
τροφῆς καιρὸς. μικρὸν γὰρ πρόθεν τῆς τοῦ σώ-
ματος ἀποθεραπείας ἀφαιρεῖν τὸ αἷμα· εἰ δὲ
συνεχῆς μὲν εἴεν πυρετοί, ἐκδηλον δὲ τινα παρ-
οξυσμὸν φέροιεν, καθ' ὃν προσιδέοντες ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ μεγέθους μένουσιν, 33) παιούμενοι τε-
ταγμένως, ἢ καὶ ἀτάκτως τὰς προσβολὰς,
ἀποθεωρητέον, ὡς ἐνὶ μάλιστα, μὴ κατὰ τὰς

robore: et tantum non auxiliis manus
praebent. quae omnia in longa mutati-
one fiunt. at cum in accessionibus con-
siderint, auxiliis tantum indigent, qui-
bus recreentur. si vero breve sit remis-
sionis tempus, praeveniendum erit, ut
ne eam perfectam expectemus: sed cum
incipit remissio, secunda vena est: li-
cebit enim nobis paulo interiecto tem-
pore post detractionem, in remissione
alere. et in febribus quandoque aufe-
rentia remedia adhibemus, addentia ve-
ro non item. sed absurdum est, ut alen-
di tempus in venae secandae tempore
consumamus. Cumque inuasionis tem-
pora elapsa statum faciant, ignota ve-
ro sint tempora statum suscipientia,
propter inuasionem, eo tempore est fa-
cienda sectio. nam quod reliquum est
sedabitur. cum vero ad remissionem cur-
rit inuasio, tunc inspiciendum est: cum
vero eo pervenit, movendum est, et
praesertim hoc praesidio. at quorum
continuus morbus est, nec discerni tem-
pora possunt, idem est venae secandae
et cibi dandi tempus: ut paulo ante
corporis recurationem sanguis detraha-
tur. si vero continentes febres sint, et
aliquam accessionem perspicuam affe-
rant, in qua accedentes in eadem ma-
gnitudine maneat, et ordinatas, aut
inordinatas inuasiones faciant, diligen-

27) In Codice, αὐταῖς. κατὰ τὸ ἀνδρικόν, idem, quod ἀνδρικῶς. Ita, κατὰ τὸ καρτερόν, et alia.

28) Equidem ad mitigandam duriores metaphoram interposuissim, ὡς εἰπῶν. Germanice ad verbum
est: die Kraefte reichen den Huilfsmitteln die Haende.

29) αἱ δυνάμεις, nimirum. Imperite scriptum in Codice: ὑποπεπτακυῖα. παρηγορεῖν per se elegantur di-
ctum. Equidem tamen eo hic non fuissim usus, sed ἐξανασησόντος. Eleganter Philo p. 237. E. τὴν
δεξιάν καὶ σωτήριον χεῖρα ὀρέγων, ὑπολαμβάνει (optime!) καὶ ἐξανάσῃσιν.

30) Codex, ἀγνοοῦνται, sed deletio in fine iota.

31) πρὸς in margine additum.

32) Codex: μὲν ὄσαν.

33) Forte, μένωσιν.

ἐπιθίσεις τῶν ἐπισημασιῶν τὰς ἀφαιρέσεις
ποιεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διομαλισμούς. οἷτος
γὰρ καὶ πρὸς τροφήν καιρὸς ἐπιτήδεος.

Κ Ε Φ Θ.

Ἀντύλλου. Τίνα πρὸ τῆς διαρρέσεως ποιητέον.
Ἐκ τοῦ β. λόγου τῶν κενουμένων βοηθημα-
των.

Διαδετέον τὸν βραχίονα πρὸ τῆς διαρρέσεως
34) τελαμῶνι εὐτόνω, πλάτος ἔχοντι, ὅσον
δακτύλων δύο ἢ ὀλίγω πλατύτερον. ἐπὶ μὲν οὖν
τῶν ἐσφαιρωμένους καὶ περιγεγραμμένους ἔχόν-
των τοὺς ἐν τοῖς βραχίονσι μῦς, κατωτέρω πε-
ριβλητέον τὸν τελαμῶνα, καὶ μάλιστα, εἰ ἐπι-
μήκεις ἔσεν οἱ φλεβοτομούμενοι. ἱκανὸν γὰρ τοῦ-
τοις τὸ τοῦ μήκους διάστημα ἀπὸ τοῦ μύος ἐπὶ
τὴν 35) κάμπην τοῦ ἀγκῶνος. ἐπὶ δὲ τῶν μι-
κρῶν, οὐ 36) πάνυ. ὁμοίως 37) δὲ τοὺς μῦς
συνεξεραμμένους ἔχόντων, ἢ μὲν ἀνωτέρω διά-
σφιγξις ἀχρηστος· δεῖ δὲ ὀλίγον κατωτέρω τῆς
μεσότητος τοῦ μύος τὴν ἀπόσφιγξιν ποιεῖσθαι,
τάσσοντας τὸν τελαμῶνα κατὰ τὰ τελευταῖα
τοῦ μύος. ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τοὺς
μῦς πλαδαρούς ἔχόντων, οὐδὲν κωλύει τὸ κα-
τὰ μέσον τοῦ μύος περιβάλλειν. 38) ἀλλ' εἰ
μὲν κατωτέρω τοῦ μύος πάντες, ἢ ἐν τοῖς κα-
τω μέρεσιν αὐτοῦ διασφίγγοιμεν, ἔξερει ἡμῖν
καὶ εὐτόνω σφύδρα χεῖρσιν τῇ διασφίγγει, ὅν
39) ἐπὶ τοῖς μέρεσι τοῖς διασφίγγομένοις· οὐ

tissime animadvertendum erit, ne incre-
scentibus inuasionibus detractioes mo-
liamur: sed in temporibus inaequabili-
bus. quod etiam tempus ad cibum dan-
dum erit accommodatum.

*Antylli, quid ante venae sectionem fa-
ciendum. Ex secundo de vacuantibus
praesidiis libro. Cap. 9.*

Ante venae sectionem ligandum est
brachium robusto vinculo, quod habeat
duorum digitorum latitudinem, aut pau-
lo plus eo. in iis vero, qui musculos
brachiorum elatos, et circumscriptos ha-
bent, vinculum est inferius iniiciendum:
ac praesertim, si, quibus venae sectio ad-
hibetur, sint oblongi: siquidem in eis
interuallum longitudinis a musculo ad
cubiti flexum satis magnum intercedit:
in parvis autem, non multum. simili
quoque modo iis, qui musculos contor-
tos habent, superior constrictio est inu-
tilis. est enim paulo inferius medietate
musculi facienda ligatio: ad finem mu-
sculi vinculo constituto. at in mulieri-
bus, et qui musculos flaccidos habent,
nihil prohibet medio musculo vinculum
adhibere. sed si inferius, quam totus
musculus fit, aut si in inferioribus ejus
partibus deligaverimus, licebit nobis va-
lida admodum constrictione uti: quod
tamen partibus, quae constringuntur,
non est utile: quandoquidem in confri-

34) Id est, *fascia*, *fasciola*. Herodot. II, 86. VII, 181. Hic inferius legitur: ὁ περιδεόμενος τελαμῶν.

35) Seniel decretum habuerat scriba Codicis, ubique scribere, κάμπην. Discrimen inter κάμπη et κάμψη
superius, ni fallor, notavi.

36) οὐ in margine additum.

37) Kursus in tenebris versamur. Ergo palpandum est manibus. Prehendi ergo hujuscemodi: ὁμοίως δὲ
καὶ ἐπὶ τῶν τοὺς μῦς.

38) Vix opus est, ut moneam, synonyma hic esse, διαδέειν, διασφίγγειν, ἀποσφίγγειν, περιβάλλειν.

39) Istud ὅν plane otiosum est h. l. nec video, quid ei sit substituendum, cum nec ὅν, nec ὡς, nec
similia alia mihi probentur. Immo totum istud: ἐν ad διασφίγγομένοις, mihi molestum est.

μὴν χεῖρισμον. ἐπὶ γὰρ τῇ διασφίγγει ἀδηλό-
 τερά τε γίνεται τὰ ἀγγεῖα, καὶ ναρκώδης καὶ
 ὑπάδυνος ἡ χεὶρ. εἰ δὲ κατὰ μεσότητα τοῦ
 μὲν γένοιτο ἡ διασφίγγις, οὐδ' ὅλως χερὶ πι-
 εῖν, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν καὶ τῶν τρυ-
 φερῶν. θλιβέσης γὰρ τῆς κοιλίας τοῦ μὲν, 40)
 ὑπόσφαγμα γίνεται κατὰ τὸν βραχίονα πολλά-
 κισ. ἐνίοις δὲ καὶ ἐρυσίπελας καὶ ἀπόστημα ἐπα-
 κολουθεῖ. δεῖ δὲ φοβηθῆναι, μὴ ὁ περιδεόμενος
 τελαμῶν περιτρέψῃ τὸ δέγμα τοῦ ἀγκῶνος,
 ἀλλὰ τηρήσῃ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσιν, ἵνα
 μὴ, ἐπιλυθέντος, ἀποβῇ εἰς τὴν ἰδίαν χώ-
 ραν, τὸ δέγμα ἐπιλάβῃ τὴν ῥύσιν τοῦ αἵμα-
 τος, παραλλασσοῦσης τῆς ἐν τῷ δέγματι διαι-
 ρέσεως τὴν τοῦ ἀγγείου διαίρεσιν. ὅσοι δὲ ἐπὶ
 τῶν ἀφανῶν ἀγγείων κατωτέρω τοῦ ἀγκῶ-
 νος διασφίγγουσιν, οὐ προσηκόντως ποιοῦσιν.
 οὐδέποτε γὰρ, ἐπ' οὐδενὸς μέρους, ἐκ τῆς
 κατωτέρω διασφίγγεως ἐκρυτῶνται τὰ ἀγ-
 γεῖα, οὐδὲ μὴν, οὐδ', ὅσοι σπύργοις προ-
 πυριῶσι τὰ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, ἀνύουσιν τι.
 οὐ γὰρ ἂν κρυτῶνται, εἰ μὴ ἐκ τῆς διασφίγγε-
 ως. δεῖ δὲ μετὰ τὴν διάδεσιν τὰς χεῖρας τρέ-
 βειν πρὸς ἀλλήλας, καὶ διακρατῆν τι ἐν τῇ
 χειρὶ. ἐπὶ δὲ τῶν ἀπὸ τοῦ μετώπου φλεβοτο-
 μουμένων, ἢ καινῶν, 41) ἢ γλώσσης, ἢ πα-
 ρὰ τὰ ὦτα, χερὶ τελαμῶνα περιβάλλειν τῷ
 τραχήλῳ, τὸν δὲ κάμνοντα κελεῦσαι, τὴν ἀρι-
 στεράν χεῖρα ἢ δεξιάν τάξαι κατὰ τὸ γένειον,
 ἢ 42) πᾶσαν ἀντίχειρα δακτύλων μόιν. ἐπει-

ctione et vasa occultiora fiunt, et ob-
 stupefcit manus, ac dolore conficitur.
 verum, si in musculi medietate fiat con-
 strictio, neutiquam premendum est: ac
 praesertim in mulieribus et delicatis.
 compresso enim musculi ventre, perae-
 pe in brachio hyposphagma oritur. non-
 nullis vero et erysipelas et abscessus con-
 sequuntur: in quo etiam videndum est,
 ne vinculum cutim inuertat cubiti.
 sed naturalem ejus situm conservet:
 ut, cum ablatum fuerit, cutis, in pro-
 prium locum secedens, in causa sit, ne
 sanguis effluat: cum dissecta cutis in
 locum venae sectionis abeat, atque ita
 eam claudat. qui vero in vasorum non
 apparentium sectione infra cubitum con-
 fringunt, non recte faciunt. nunquam
 enim in ullo membro vasa elevata sunt
 ab inferiore constrictione. quin ne illi
 quidem, qui prius spongiis vasa, quae
 in cubito sunt, fouent, quicquam pro-
 sunt: quia non elevarentur, nisi adhi-
 bita constrictione. ubi vero fit facta
 deligatio, manus inter se fricandae sunt:
 et aliquid manu tenendum. Quibus ve-
 ro in fronte, aut angulis oculorum,
 aut sub lingua, aut secundum aures ve-
 nae secantur, vinculum est collo ini-
 ciendum: et aegrotanti imperandum,
 ut dextram aut sinistram manum sub
 mento teneat: aut solum pollicem to-
 tum. atque ita laqueus digitis alligan-

40) Ita ex correctione. Antea erat ὑπόσφριγμα. Galen. in Gloss. p. 66. in ἀπόσφαγμα, et p. 100. me-
 morat quidem ἀπόσφαγμα, sed id alienum ab hoc loco. H. 1. enim notat *suffusionem sanguinis*. v.
 Paul. Aegin. III. 22. p. 73. Actuarius. περὶ διαγν. πλθ. II, 35. ὑπώπια et ὑπόσφραγματα jungit. Vide
 eundem ibid. II, 7.

41) De hoc superius monitum.

42) Cod. εἰ. Et mox, ἀντίχειρον. De ὁ ἀντίχειρ v. ad Aelian. Varr. Hist. II, 9. Theocrit. Id. XI,
 57. Oribas. Anatom. ex Galeno. p. 226. Memoratur etiam ἀντίχειρ δεξιός et ἐνύνομος apud Melampod.
 fol. 107. pag. 2. fol. 108. pag. 2. in edit. Rom. Aeliani. ἡ ἀντίχειρ, ut substantivum, non recorder
 legere. Loco πᾶσαν ergo conjicio πάντως, *saltem*.

τα τὸν τελαμῶνα κατὰ τῶν δακτύλων σφίγγειν. οὕτω γὰρ ὁ μὲν βρόγχος οὐκ ἀπολειφθήσεται 43) τὰ δὲ ἐκατέρωθεν ἀγγεῖα, τὰ τείνοντα ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, θλιβόμενα, ἐν τοῖς ἐπάνω διαιδέσθαι μέρεσιν. ἐπὶ δὲ τῶν ἀτόπων 44) ἡ παρέτων παρεσὰς ὑπερέτης ὑποβαλλέτω τὴν χεῖρα τῷ γενεῖω. ἀπὸ δὲ χειρὸς ποιούμενοι τὴν ἀφαίρεσιν, 45) εἰ κατενωσε δὲ οἱ πρόθεν αὐτὴν εἰς θερμὸν 46) χαλάσαι μετὰ τοῦ σφίγγειν. ἀπὸ δὲ ἰγνύας, ἡ μὲν διάσφιγξις ὑπὲρ τοῦ γόνατος ἐν τῷ μηρῷ. γινέσθω δὲ ἡ ἀφαίρεσις, εἰ οἷόν τε, ἐν βλαναίῳ, ἡ καὶ προपुरγαθείσης. 47) περιπατέτω δὲ μετὰ τὴν διάσφιγξιν ὁ κάμων, καὶ μελλόντων δὲ διαρρεῖν, ὁρῶς ἐπὶ μόνου τοῦ σκέλους ἐρεδέσθω. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐπὶ σφυροῦ γινέσθω, τῆς διασφίγγεως μικρὸν ἀνωτέρω τῶν σφυρῶν παραλαμβάνομένης.

Κ Ε Φ. 4.

Πᾶς 48) φλεβοτομητέον. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ποτὲ μὲν καταπείροντες, 49) ποτὲ δὲ ἀναπείροντες φλεβοτομοῦμεν. καταπείροντες μὲν, ἐπειδὴν ἀδηλα ἢ τὰ ἀγγεῖα ἀναπείροντες δὲ, ἐπειδὴν σφύρα ἐπιπλάται. δὲ δὲ μὴ ὅλον διαρρεῖν τὸ ἀγγεῖον. ἀνατρεχόντων γὰρ αὐτοῦ τῶν

dus, et adstringendus. ita enim guttur non deficiet, et utriusque partis vasa ad caput tenfa eo compressu in superioribus partibus intumescent. in absurdis vero, aut languidis hominibus, minister adstans manum mento subiiciet. si a manu detrahare sanguinem velis, prius perfundenda est aqua calida, atque ita cum constrictione relaxanda. in malleolis vero constrictio supra genu in femore fiat: sanguisque, si fieri potest, in balneo detrahatur, vel ante fomenta adhibeantur. cumque fuerit admotā constrictio, laborans inambulet. cumque fit facienda sectio, rectus super unico crure consistat. idem fiat in venarum poplitis sectione: et constrictio paulo supra poplitem adhibeatur.

Quomodo vena secanda sit. Ex eodem.
Cap. 10.

Venas incidimus quandoque punctim, quandoque caesim. ac punctim quidem eas, quae non apparent: caesim vero eas, quae valde in superficie cutis sunt sitae. non totum autem vas secandum est. nam averfis ejus labiis

43) Conjicio, ἀποληφθήσεται aut ἐπιληφθήσεται.

44) Nisi ατόπων, aut simile aliquid legendum sit. Πάρετος est apud Gregor. Nyss. Tom. II. p. 195. Idem est, quod παραλειμένος.

45) Ita prorsus in Codice. Sed in margine: κατενωσαι (sine accentu) δέοι. Utrumque obscurum. Μοχ dubia etiam sunt, μετὰ τοῦ. Nam post est μετὰ τό. Ego interim conjicio: ἀφαίρεσιν, εἰ καὶ ταινίωσαι δέοι, πρόθεν — χαλάσαι πρὸ τοῦ σφίγγειν. παινία est fascia. ταινιῶν, fascia vincire. Vide mox notam 64.

46) Nimirum, ὕδωρ.

47) Scilicet, τῆς ἰγνύας.

48) Hic in marg. laudatur Aëtius lib. 3. cap. 13. Sed eum nondum ad manus habeo, etsi ea de causa ante duos annos Lipsiam scripserim.

49) Codex: καταπείροντες, et mox, ἀναπείροντες. Atque ita postea etiam. Sic mox vitiose etiam, ἐπιπολεα.

μερῶν, ἡ ῥύσις οὐ γίνεται μετὰ 50) ἀκοντισμοῦ· μηδὲ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀγγείου διαρεῖν, ἀλλὰ τὸ ἀνωτέρω. λέγω δὲ, κάτω μὲν, τὸ πρὸς τὴν ἀπόφυσιν τοῦ βραχίονος κάτω νεῦον· ἄνω δὲ, τὸ πρὸς τὴν κερκίδα. τοῦ μὲν γὰρ ἄνω διαρεθέντος μέρους, εὐμορφος ἐξακοντισμὸς γίνεται τοῦ αἵματος· τῶν δὲ κάτω διαρεθέντων, οὐδὲν ἀπακοντίζει.

K E Φ. ια.

Πότε καὶ ποῖα μεγέθει καὶ σχήματι τῆς διαρρέσεως χρητέον. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ἐπὶ μὲν κενώσεως θεομένων ἀνδρῶς 51), μεγάλην ἐμβλητέον τὴν διαίρεσιν· ἐφ' ᾧ δὲ δὲ περισπᾶσαι καὶ ἀποσπᾶσαι φορὰν αἵματος, οἷον, ἐπὶ τῶν αἵμα ἀναγόντων ἢ αἰμορραγούντων, 52) ἐπὶ τῶν ἐκ ῥινῶν ἢ ἄλλου τινὸς μέρους, μικρὰν σφόδρα. οὐ γὰρ κενώσεως δεόνται, κενούμενοι ὑπὸ τοῦ πάθους· ἀλλ' ἀνθολκῆς. δὲ οὖν ἐπὶ τούτων πολλῶ χρόνῳ ῥύειν ἀπὸ τῆς φλεβὸς τὸ αἷμα. ἔτι μικρὰ μὲν χρητέον, ἐπὶ τῶν μικρῶν ἀγγείων· μεγάλη δὲ, ἐπὶ τῶν μεγάλων. εἰ γὰρ ἐπὶ μεγάλῳ τὴν ἀγγείῳ μικρὰν ποιεῖτο διαίρεσιν, ἐνθρομβώσις 53) ἐξ ἀνάγκης γίνεται. σχήματά γε μὴν διαρρέσεως τρεῖς. τὸ μὲν ἐπικάρσιον· τὸ δὲ εὐθύ, οὐχὶ κῆρον, 54) ἀλλὰ σχίζον τὴν φλέβα· τὸ δὲ μεταξὺ τούτων λοξόν. τῶ μὲν οὖν ἐπικαρσίῳ χρητέον, ἐφ' ᾧ οὐδ' ὅλως ἐπαφαιρεῖν 55) δοκιμάζομεν· καμφθέντος γὰρ τοῦ ἀγκῶνος, εὐθὺς παρακολλησέως τυγχάνει. τὸ

fluxio non fit cum eiaculatione. sed neque etiam inferior vasis pars secanda est, verum superior. dico autem inferiorem, quae ad brachii exortum infra vergit: superiorem vero, quae ad radium. nam superiore parte incisa, decentior fit sanguinis iaculatio: at partibus inferioribus incisis, nihil jaculabitur.

Quando, qua magnitudine, quaque forma secanda vena sit. Ex eodem libro.

Cap. 11.

In iis, qui evacuatione confertim facta indigent, ampla incisio facienda est. at ubi sanguinis lationem revellere, atque avertere oporteat, quemadmodum ulu venit in iis, qui sanguinem reiectant, aut ora venarum aperta sunt, aut sanguis e naribus, aut alia parte quadam fluit, perexigua est facienda. eiusmodi enim, cum ab ipsa affectione vacuantur, non iam evacuatione, sed retractione atque averfione indigent. ex quo fit, ut sanguis multo tempore fluere ex vena debeat. praeterea angustia sectio in parvis vasis est itidem facienda: ampla, in magnis. nam, si quis in magno vase sectionem parvam faciat, sanguis necessario collectus concrefcet. Sunt autem tres incidendarum venarum figurae. transuersa, recta, quae non pungit venam, sed scindit, et harum media, obliqua. ac transuersa quidem

50) Ita dicitur, αἷμα ἐξακοντίζειν. Occurrit etiam, εἰσακοντίσαι, περὶ σπέρματος ἀνδρός. Primus, mi fallor, Homerus hac metaphora usus est. Vide hic mox bis. Vers. 6. malim, εὐφορός.

51) In marg. ἀνδρῶς.

52) Forte, ἡτοι ἐκ ῥινῶν.

53) Θρομβώσις paullo ante lectum. Neutrum Iexica agnoscunt.

54) Ita in marg. In textu: κῆρον. Mox Codex: τὸ — ἐπικάρσιον, quod correxi.

55) Mox est, ἐπαφαιρίσις, iterata detractio sanguinis, et rursus, ἐπαφαιρίων.

δὲ λοξὸν ἐπιτηδεύειν τῇ ἐπαφαιρέσει. ἐν γὰρ τῇ καμπῇ τοῦ ἀγκῶνος οὐκ ἀκριβῶς μῦται 56) τὰ χεῖλη. τὸ δὲ ἐπίμηκες σχῆμα ἐπιτηδεύειν, ἐφ' ὧν οὐ μόνον τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπαφαιρούμεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς τρίτης, ἢ καὶ τετάρτης. καμψθέντος γὰρ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ πλεῖστον ἀσύμπτωτα 57) μένει τὰ χεῖλη.

K E Φ. β.

Τίνα προσμηχανητέον πρὸς τὴν τοῦ αἵματος εὐροίαν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ἐι μὲν διὰ σφίγγειν βιαιερέαν 58) ἡ ῥύσις ἐπέχοιτο, ταύτην ἀνετέον· εἰ δὲ, παρατραπέτος τοῦ δέρματος, ἐπικαλυφθεῖν ἢ τοῦ αγγείου διαίρεσις δι' ἀφύϊαν 59) τῆς ἐπιδέσεως, μετασχηματιστέον τὸν ἀγκῶνα παντοίως, καὶ ἐπὶ τὸ περηνὲς καὶ ὑπτίον καὶ ἐκτεταμένον καὶ συνηγμένον, μέχρις ἂν ἐν τούτῳ τῷ σχήματι καταστῇ, ὡς τὴν εὐροίαν ἐπακολουθήσῃ, τῆς διαίρεσεως τοῦ αγγείου κατευθὺ γενομένης τῇ τοῦ δέρματος διαίρεσει. μικρὰς δὲ τομῆς ἐμβληθείσης, ἐπιδιαιρετέον αὐτήν. δειλίας δὲ ἐπιλαμβανούσης τὴν ῥύσιν, ἐπιτηδέερον, ὅπως ἀψοφητὶ ῥέῃ. πᾶν οὖν γὰρ τοῦ ἀγκῶνος, εἰ μὴ 60) νομὴν νομίζοι ἐμφέρεσθαι. τῆς λειποθυμίας δὲ ἐνοχλοῦσης, κατακειμένων ἀφαιρέτέον, καὶ τὸν σῶμαχον σπαρακτέον, ἐμέτοις τε καὶ καθέσει δακτύλων, καὶ ὁσφραντοῖς ἀνακτε-

utendum est, ubi iterationem nullo modo faciendam esse existimamus: curuato enim cubito statim conglutinetur. obliqua iterandae sanguinis missione apta est: quoniam in flexu cubiti non ita exquisitae labia sectionis componuntur. forma vero oblonga conuenit iis, in quibus non solum eodem die iteranda est sanguinis detractio, sed tertio etiam die, et quarto. siquidem cubito curuato labia sectionis a se plurimum diducuntur.

Quid faciendum sit, ut sanguis facile fluat. Ex eodem libro. Cap. 12.

Si fluxio sanguinis non procedat, quod violentior fit adhibita constrictio, remittenda ea est: si vero cute recurrente, vasis incisio sit abscondita ex contractu cutis supergressae, cubitus in omnes figuras erit constituendus ac voluendus, ut supinus, ut sublimis, ut extensus, ut denique contractus teneatur, donec in ea tandem figura consistat, ut vasis sectione contra cutis divisionem recte constituta, sanguis facile fluat. sique parua sit facta divisio, iterum erit dividenda. cum vero prae timore sanguis non fluit, accommodatius erit, ut sine strepitu effluat. ea enim turbatio sedetur, si non existiment, ulcera pascentia non esse consecutura. Si animi defectio perturbet, stratis et reclinatis sanguis mittetur: et stomachus

56) Aut μῦτα. In Codice vitiose, μῦται.

57) Nostri: sie fallen nicht zusammen.

58) Loco βιαιερέαν. In Codice est: βιαιέραν. Versu 22. malim, ἐπιτηδεύειν, loco ἐπιτηδέερον.

59) Propter ineptam, minus idoneam, obligationem. In Codice est ἀφύϊαν. Rasarius cogitavit de aliis.

60) Ita Codex: Forte, τομὴν νομίζοιεν. Sed nec haec satis placent, tametsi recte dicatur, τομὴν ἐμφέρεσθαι. Aut, μὴ νομίζοιεν ἀφαιρέσθαι, nimirum, το αἷμα.

τέον, καὶ τὰ ἄλλα διαδετέον, ἵνα 61) σφόδρα ἐνοχλοῖτο. Θρομβώσεως δὲ ἐνοχλούσης καὶ ἐπεχούσης τὴν φύσιν, δὲ τοῖς λιχανοῖς 62) διακτύλοις τῶν δύο χειρῶν διαλύειν τὸν θρόμβον, καὶ 63) κατὰ συμπίεσιν ἐκθλίβειν, καὶ ἔλαιον καταχῆν, καὶ ἐτι μᾶλλον ὄξος. διαλυτικὸν γὰρ τῶν θρόμβων. εἰ δὲ διὰ φύξιν ἐπέχοιτο, ἦτοι διὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ αἵματος, ἢ διὰ πάθος ψυχρὸν, οἷον ἐστὶν ἐπιληψία καὶ ἀποπληξία καὶ τὰ τοιαῦτα, πυριᾶν τὸ μέρος, κατεωνᾶν, 64) τρίβειν, λιπαίνειν, καὶ ἔλας εἰς τὴν ἐναντίαν ἑξιν καθιστᾶν. πιμελή δὲ καὶ σάβξ ἐπὶ τῶν καταπιμέλων καὶ κατασάβκων ἐκπηδᾷ διὰ τῆς 65) αἰρέσεως, καὶ ἐπιλαμβάνει. ἀπλοῦς δὲ ἐπὶ τοῦτοις λόγος. ἢ γὰρ ἀφαιρεῖν τὸ ἀναδραμόν, ἢ 66) παραστέλλαν χεῖρ.

Κ Ε Φ. ιδ.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου περὶ ἀρτηριοτομίας. Ἐκ τοῦ β. λόγου τῶν κενουμένων βοηθημάτων.

Διαρροῦμεν δὲ ἀρτηρίαν, εἰ μὲν οἷον τε εἴη, τὴν ὑπὸ κορυφὴν κατὰ τὸ ἰνίον μεταξὺ τῶν τενόντων· εἰ δὲ μὴ, τὴν παρὰ τὸ ὀπίθεν τῶν ὠτων, ἢ τὰς ἑκατέρωθεν τῆς κορυφῆς, τὰς κατὰ τὸ βρέγμα. συμβαίνουνσι δὲ κατὰ τὴν

tum vomitibus, et digitorum in os immiffionibus vellicandus, tum odoramentis recreandus: sed et partes extremæ vincienda erunt sic, ut magna molestia afficiatur. si vero concretio sanguinis in grumos interturbet, impediatque effluxionem, concretionem dissolvere ambo- bus utriusque manus indicibus digitis oportebit: et comprimendo elidere atque exprimere: oleumque erit infundendum, et multo etiam magis acetum: quod sane habet grumos dissolvendi potestatem. si perfrictio vetet, ne sanguis exeat, eaque fit vel propter aërem frigidum, vel quia morbus frigidus fit, ut est comitialis, atque attonitus, et qui sunt generis eiusdem, fovendus erit locus perfundendo, fricando, ungendo, et omnino ad contrarium statum erit redigendus. Iam vero pinguedo et caro in pinguibus et carnofis proflit, dum sanguis aufertur, eumque cohibet: in quibus haec unica est ratio: nam vel auferre eum, qui recurrit, vel retinere oportet.

De arteriarum sectione. Ex Antyllo.

Cap. 14.

Arteriam fecamus, si fieri possit, quae sub vertice ad occiput, et media inter tendines: sin fecus, eam, quae secundum aures est: vel eas, quae in utroque verticis latere ad fincipunt sunt.

61) ἵνα in margine additum.

62) Cod. λιχανοῖς, supra tamen scripto iota.

63) In Codice: κατασυμπίεσιν.

64) Ita expressis litteris, sed sine iota subscripto. In littera ε vero deleti accentus acuti sunt vestigia. κατεωνᾶν, sed sine iota subscripto, recurrit paullo inferius cap. 18. κατεωνᾶν ὕδατι θερμῷ. Vide indicem in καταιονᾶν.

65) Sic, spiritu leni. Forte; διαίεσις aut ὀφαιρέσις. Μοχ ἐπιλαμβάνει, inhibet.

66) Forte, ἀνατέλλαν remittere, rejicere.

67) *σεφανιαίαν καὶ μέσσην ῥαφήν. αἱ δὲ ἀπὸ τῶν κροτάφων ἐπὶ μέτωπον τείνουσαι διὰ τοῦτο παραιτητέαι, διότι κατὰ μὺς ἔχουσι τὴν θέσιν. ῥαδίον 68) γὰρ ἀκινδύνως διελθὲν αὐτὰς, παρακελευομένους τῷ ἀρτηριοτομουμένῳ, κινεῖν τὴν γνάθον καὶ συνερεῖδεν. ἐν τούτῳ γὰρ οἱ μύες οἱ κροταφίται ἔλοι δι' ὅλων κινουνται προφανῶς. ἔξῃ οὖν ἀπονέοντες τοῦ κινουμένου μέρους ἐν τῷ κατὰ τὸ μέτωπον ἀτρεμοῦντι 69) κινήτῳ ποιῶν τὴν διαίρεσιν. ἀλλ' οὔτε πολὺ φέρεται καὶ 70) ἀθρόον ἐξ αὐτῶν τὸ αἷμα διὰ τὴν μικρότητα, οὔτε μετὰ πολλοῦ πνεύματος. φλεβώδεις γὰρ εἰσιν. οὐ κατὰ πολὺ οὖν φλεβοτομήσεις. ἐντεῦθεν ἀφαίρεσις διαφορωτέρα. καὶ δ' ἐμπροσθεν τῶν ὠτων κατὰ τὴν ἀνάσσειν τῶν μασητήρων 71) μυῶν, εἰς μὲν εὐρωσοί σφύρα· ὀλιγάκις δὲ καὶ οὐκ ἀκινδύνως διακεῖνται διὰ τὴν γειτσίαν τῶν μυῶν, καὶ διὰ τὴν ἐπιπλοκὴν τῶν ἐκείθεν ὑμένων. δεῖ δὲ ἐπὶ τῶν 72) κατακτινίων ἄχρι ὅσπου διακόπτειν τὴν ἀρτηρίαν καὶ ξεῖν τὸ ὅσον, ἅσε σάρκα ἐξ αὐτοῦ ἀναφύσαι, 73) καὶ μεσολαβῆσαι τὰ σόματα τῆς ἀρτηρίας, καὶ ἀποβράξαι βέλτιον δὲ ἐκλαβεῖν, ὥσπερ κισσόν, καὶ ὑπεβάλλοντας, ἦτοι ἀμφίμιλον, 74) ἢ τι τοιοῦτο, διακεῖν, μὴ πολλὴν, ἀλλ' ἐκ μέρους, τὸ ἀγγεῖον. μετὰ δὲ τὴν αὐτάρκη ῥύσιν ἐπισπάσασθαι διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἀμφιμίλου κατὰ πόσον ἔξω τὸ ἀγ-*

pertinent enim ad coronalem et mediam futuram. quae vero a temporibus ad frontem pertinent, ideo non secantur, quia fitae contra musculum sunt. eas enim facile sine periculo incidemus, si iusserimus ei, cui arteriae secantur, ut genas moveat, inhaereatque, ac innitatur. ita enim musculi omnes temporum toti per se totos perspicue moventur. poterimus ergo, omnia parte, quae movetur, in ea parte, quae in fronte quiescit, facere sectionem. veruntamen neque multum, neque confertim sanguis ex arteriis propter earum exiguitatem fluit. Sed nec etiam cum multo spiritu exit: venosae enim sunt. non igitur multa sectio facienda est. hinc magis varia fit detractio. Quae vero ante aures sunt, qua musculi mandibularum exurgunt, firmas admodum sunt ac robustae: sed raro citra periculum secantur, propter musculorum propinquitatem, et propter implicationem ejus loci membranarum. In secandis vero arteriis occipitis, usque ad os secanda arteria est: osque ipsum abradendum, ut caro ex ipso osse suppullulet, et per ejus medium oscula arteriae excipiantur: et praecidatur. melius enim est, ut ipsam, tanquam varicem, excipiamus, et subiecta volsella, aut alio quodam instrumento simili, incidamus non multum, sed

67) Vide Oribas. Anatom. ex Galeno. p. 136. et Anonymi Isag. Anat. cap. 48. p. 64. edit. Lugd. Batav. 1618. 4.

68) Forte δὲ, loco γὰρ.

69) Ἀκινήτῳ potest abesse. Forte, ἀκινδύνως.

70) Forte οὔτε, loco καί.

71) Alibi μασητήρ. Sed verbum ipsum et composita ex eo reperi alibi etiam uno σ.

72) Sic. Forte, κατὰ τὸ ἰσχύον.

73) De ἀναφύσαι dubito. Sed nec ἀναφυσῆσαι placet. Mox Rasarius videtur in mente habuisse, ἀποσφύρα.

74) Rasarius, qui volsella reddidit, fortasse cogitavit de ἀμφισμίλιν. Mox recurrit. Mox forte, κατὰ πολὺ, et versu ultimo, πόσον.

γέρον, καὶ τὸ μέσον ἐκκόπτειν. οὕτω γὰρ οὔτε συμψησεται, οὔτ' ἐκ τῆς αἰμορραγίας ἔπεται κίνδυνος, ἀνατρεχόντων εἰς τὴν σάρκα τῶν σομίων. 75)

Κ Ε Φ. 15.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου, περὶ σικίας. Ἐκ τοῦ β. λόγου τῶν κενουμένων βοηθημάτων.

Ἐπὶ μετρίᾳ μὲν ἰδύνης καὶ τῶν παραπλησίῳ, ἐλαφραῖς χράμεθα σικίας, ταῖς χαρῖς ἀμύξεως· ἐφ' ὧν δὲ τονᾶσαι βουλόμεθα, σφοδραῖς· ταῖς δὲ μετὰ ἀμυχῶν, 76) ἐπὶ τῶν διαστεσαγμένων μορίων, ὕλικοι τοῖς ὑπὸ διεισροῦσας ἐνοχλουμένοις ἔλκυσ. πρὸ δὲ τῆς προσβολῆς 77) τῶν σικυῶν δεῖ μεμαλάχθαι τὴν γαστέρα, ἢ πάντως μηδεμίαν ὑπόνοιαν εἶναι περισσωμάτων ἐνοχλούντων, ἢ 78) προσεσιτικαίνειν δὲ πάντως, ἢ προῦδροποτικεῖν ἐπὶ κούφῃ τροφῇ ἢ διωκμένῃ. δεῖ δὲ μάλα, εἰ μέλλομεν ἀφαιρεῖν αἷμα, τὴν μὲν πρῶτην ὀλίγω 79) περιχεῖσθαι μετὰ δὲ τοῦτο, εἰ ἐρύθημα αὐταρκες εἴη γεγονός ὑπὸ τῆς σικίας, καὶ ὄγκος τοῦ μέρους, ἐγχαράσσειν 80) εἰ δὲ μὴ, ἢ ἐκ τρίτου προσβάλλειν μέχρι ὀγκωθῇ, καὶ 81) ἐνευρεθῇς γένηται τὸ μέρος· εἰ δὲ μὴδὲ ὅλως ὄγκος, μὴδὲ ἐρύθημα γένετο, σπόγγοις πυριᾶν τὰ μέρη μέ-

particulatim. ubi satis sanguinis effluerit, supposita volsella vas extrahendum est, et medium praecidendum. ita enim neque committetur, neque ex fluxu sanguinis periculum ullum consequetur, cum oscula arteriae in carnem recurrant.

Antylli, de cucurbitula. Ex secundo libro de praefidiis evacuantibus. Cap. 16.

In mediocri dolore, et similibus, levibus cucurbitulis, quae sine scarificatione admoventur, utimur: ubi autem volumus roborare, vehementibus. in oppletis vero particulis, ut in iis, quae a corrupta materia vexantur, praecisa cute affiguntur. antequam vero applicentur, ventrem iam emollitum esse oportet, aut omnino nullam infestantium excrementorum suspicionem subesse: et prius omnino comedisse, aut post levem cibum, eumque iam subductum, aquam praebibisse. maxime autem, si sanguinem detracturi simus, primum locus est parumper illinendus: sique postea satis ruber, et tumidus a cucurbitula fit factus, scarificandus erit: si non, tertio loco erit admovenda, donec pars in tumorem extollatur, atque rubescat. si vero nec tumor, nec rubor excitetur,

75) Nimirum, τῆς ἀετηρίας.

76) Codex: ἀμύχων. Ἀμύξις ergo et ἀμυχὴ synonyma. Ex superioribus intelligitur, χράμεθα. Proximum ὕλικοι mihi obscurum. Pro tempore interpono conjecturam, forte, ut aliorum conjecturis probabilius ausam praebeam: ἤλκα τὰ — ἐνοχλούμενα.

77) Immo forte, προσβολῆς. Paullo inferius est, προσβάλλων, atque etiam προσβολῇ.

78) Monstrum hoc. Ergo in marg. προσεσιτικεῖν, immo, προσεσιτικεῖν, a προσεσιτίζεν. Ita proximum, ab ἰδροποτίζεν. Ergo, προῦδροποτικεῖν. Diversum est, ἰδροποτεῖν. Istud est, aquam ad bibendum dare: hoc, aquam bibere. De διοικεῖν nulla est dubitatio. Frequenter enim in his ipsis fragmentis occurrit.

79) Forte, ὀλίγον περιχεῖσθαι, vel περιχεῖσθαι.

80) περὶ ἐγχαράξεως mox exponitur cap. 19.

81) Sic. Immo, ἐνευρεθῇς. v. Galen. in Glossis p. 91. Polyb. T. III. p. 114. Philo. p. 203. D. σῶμα ἐνευρεθῇς καὶ πεπυρωμένον.

χει 82) φοινίξεως, καί πετα οὕτως ἐγχαράσσεν. εἰ δὲ προκαταμάθοι τις, ὅτι οὐ μέλει τὰ σώματα ἐρυθραίνεσθαι, οἷος 83) ἐπὶ τῶν καταπιμέλων 84) τὸ ἐπιγάστριον, ἢ ἐπὶ τῶν τεφυγμείων, καὶ ἐπὶ γυναικῶν τετοκυῶν, πρὸ τῆς προσβολῆς τῶν σικυῶν καταπλασέον. ἐνίστε δὲ ὄγκος ἰσχυρὸς ἀπὸ τῶν κούφων σικυῶν γίγνεται, καὶ κατὰ τὴν 85) χροᾶν πελιδνότερος· μετὰ τε τὸ ἐγχαράσθηναι, ἢ βραχύ τι ἢ οὐδὲν ἀπορρεῖ, τοῦ αἵματος 86) παχυτέρου καὶ σαρκωδεστέρου τοῦ προεσῶτος ὄντος. Χρὴ οὖν καὶ ἐπὶ τούτοις σπύργοις μάλιστα πυριᾶν, καὶ λεπτόν τε καὶ εὐρεὺν ἐργάζεσθαι τὸ αἷμα. Φυλάττεσθαι δὲ δεῖ πλησίον τῶν μαζῶν σικύαν τιθέσθαι. ἐμπύπτοντες 88) δὲ εἰς αὐτὰς ἐνίστε, καὶ ἐνιδούντες 89) σφίδρα δυσχερῇ τὴν ἄρσιν ποιούντας. μετὰ δὲ τὴν προσβολὴν ἐκβολῆς 90) ἔλαιον καταχέοντες προσβάλλειν δεῖ τὰς σικύας μετὰ μετρίου πυρός. εἰ γὰρ σφοδρῶς τεθεῖεν, τῇ τε αἰτμίδι ἐπιφλεγμαίνουσαι καὶ συντείνουσαι τὰ σώματα, οὐδὲν 91) ἄξιον λόγου ἐπισπῶνται. ὅτι δὲ σχηματίζειν οὕτω χρὴ τὰ μέρη, ὥστε μὴ ἐφίεσθαι ἐπ' αὐτὰ τὸ αἷμα καὶ πα-

partes usque dum puniceae fiant, spongiis fovendae sunt. et ita postea scarificandae. at, si norit quispiam, corpora non rubefactum iri, veluti in iis, quorum pingue abdomen est, aut in refrigeratis et mulieribus, quae pepererunt, usu venit, tum, antequam cucurbitula affigatur, cataplasma partibus superdabitur. sed fit interdum, ut a levibus cucurbitulis tumor validus, et colore lividiore excitetur: ubi vero scarificatio fit facta, aut parum quidpiam, aut certe nihil sanguinis effluat, cum et crassius fit, quod ante stat, atque carnosius: in ejusmodi ergo spongiis maxime fovere locum, tenuemque et facile fluentem reddere sanguinem conuenit. Ne vero prope mammas cucurbitulae affigantur, cavendum est. ilaplae enim cucurbitulis nonnunquam mammae, et inturgescentes, magna admodum difficultate avelluntur. ubi autem eas auulseris, oleum erit perfundendum. applicandae autem cucurbitulae sunt ex modico igni. nam si vehementes adlubeantur, vapore inflamman-

82) Α φοινίσσειν. Caret hoc auctoritate etiam apud Stephanum. Credo ergo etiam apud beatum Schrevelium, cujus ope et adjumento nuper Griesbachius quidem N. testamentum Graecum edidit.

83) In marg. οἷον. Voluit, οἷον.

84) Paulo superius conjunctim leguntur, καταπιμέλος et κατάσπερος.

85) Ita h. l. Alibi in his ipsis libellis χροῖα, rarius χροᾶ. Loca ista nunc non poteram reperire. Credo etiam, vel apud Rufum Ephesium, vel in his libellis reperisse χροῖα. De diverso accentu hujus vocabuli jam alii monuerunt. Mox malim, μετὰ δέ.

86) τοῦ αἵματος παχυτέρου ὄντος facile intelligitur. Προεσῶτος neutro genere accipio de carne, seu mole carnis, quae obstat τῇ ἐγχαράξει, quo minus sanguis fluat.

87) τούτοις σπύργοις displicet. Malim ergo, τούτων.

88) Scilicet, εἰ μαζῶν. Et: εἰς αὐτὰς, i. e. τὰς σικύας.

89) Corruptum hoc. Rasarius videtur conjecisse, ἀνοιδούντες. Alii forte in mentem venerit, ἐνεσιδούντες, ἐνεσιδόντες, ἐνιζάνοντες.

90) Rasarii interpretatio arbitraria est. Videtur voluisse: μετὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν ἔλαιον καταχύειν. προσβάλλειν δὲ δεῖ. Mirum vero videtur post ἐκβολὴν, denovo memorari προσβολὴν. Ordini hoc repugnat. Loco ἐκβολῆς legitur hic ἄρσις et ἀφαίρεσις τῶν σικυῶν.

91) Id est, parum sanguinis trahunt.

χυνόμενον κόλυμα γίνεσθαι τῆς ἐκκρίσεως, ἀλλὰ ἀπορρεῖν εἰς τὸ κάτω, γινώσκοντες, ἐξαιρέσειν μετὰ δὲ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν σικυῶν, εἰ μὲν αὐτὰρ ἐπὶ τὸ εἰλημένον, ἀποθεραπεύσομεν τὰ μέρη· εἰ δὲ μὴ, πάλιν προσβάλλομεν τὰς σικύας. ἐπὶ δὲ κεφαλῇ οὐ δὲ μετὰ πυρὸς πολυῦ προσβάλλειν τὰς σικύας. σφοδρῶς γὰρ ἔλξουσιν, ἢ δυσάποσπαστοι 92) γενήσονται· αἱ δὲ σύμμετροι τὸ δέον ποιήσουσιν. ὅταν δὲ δυσάποσπαστοι ᾖσι, σπόγγους 93) ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ περιλαμβάνειν καὶ τὰς σικύας. ἀνίσταται γὰρ. εἰ δὲ μηδὲ αὐτὰς ἀνεθεῖη, τρυπᾶν καὶ τὴν σικύαν.

Περὶ τῆς παρὰ τὴν ὕλην καὶ τὸ σχῆμα διαφορᾶς τῶν σικυῶν.

Παρὰ δὲ τὴν ὕλην, διαφορᾶς εἰσι σικυῶν τρεῖς, ὕλαι, 94) κερατίναι, χαλκαῖ. αἱ γὰρ ἀργυρεῖ αἰθετοὶ διὰ τὸ σφοδρῶς ἐκπυροῦσθαι. τῶν δὲ χαλκῶν 95) πλείων ἐστὶν ἡ χρησιμότης. Χρησάμενοι δὲ ἂν τις καὶ ταῖς ὑελίταις, 96) ἐφ' ὧν κατανοεῖν καὶ τὴν κένωσιν τοῦ αἵματος· καὶ ταῖς κερατίναις, ἐπὶ κεφαλῇ, ὅταν ἐπινοήσωμεν δυσάποσπαστους ἔσθαι τὰς χαλκάς, καὶ ἐπὶ τῶν δῆλων, 97) καταπλησσομένων πρὸς τὴν φλόγα. παρὰ δὲ τὸ σχῆμα εἰσι διαφοραί, μα-

tes, contendentesque corpora, nihil notabile attrahunt. eo vero situ collocandas esse partes, ut ne sanguis in eis contineatur, crassescensque excretioni impedimento fit, sed ut pronus ad inferiora effluat, inter omnes constat. ablati cucurbitulis, si, quod eductum est, fatis fit, partes curabimus: sin secus, iterum eas affigemus. In capite vero non cum multo igni affigendae sunt: siquidem vehementer attrahent et evelli difficulter poterunt. quae ex modico igne admoventur, id quod opus est, facient. Cum vero ad avellendum difficiles sunt, spongiis, calida et frigida aqua imbutis, circumdare eas oportet: siquidem ita remittentur: sin minus, eas perforare consilium est.

De cucurbitularum differentia, ex materia, et figura sumpta.

Differentiae cucurbitularum, quae sumuntur a materia, tres sunt, vitreae, corneae, aeneae. argenteas, quia vehementer igniuntur, reiiicimus. aenearum est usus frequentior; vitreis quoque uti possumus, in quibus sanguinis est consideranda evacuatio; et corneis item, in capite, ubi aeneas avulsu difficiles fore cognoscerimus: itemque in timidis, qui a flamma deterrentur. in figura autem praecipue differunt aeneae: altiores e-

92) Etiam hoc, uti δυσάποσπαστος, auctoritate caret in thesauro Stephani. Habent haec Philo p. 282. 284. Galeus in opusculis myth. p. 321. Aeschines Socrat. III, 3. Herodian. p. 274. Chrysost. T. IV. p. 303. A. Monuit de eo etiam Doruill. ad Charit. p. 484.

93) Immo, σπόγγους.

94) Forte, ὑελίταις. Aelian. Varr. Hist. XIII, 3. πύλον ὑελίτην εὐρεν. Mox κερατίναις, ut vers. 22.

95) Cod. πλείων.

96) Ita correxi. In Codice est, ὑάλας, priori tamen α. inscriptum ε. Ita alibi etiam discrepant Codices in ὑέλος et ὑάλος.

97) Immo, δαλῶν.

λίσσῃ ἐν ταῖς χαλκαῖς. εἰσὶ δὲ αἱ μὲν ὑψηλότεραι τῶν ταπεινότερων ἐλκτικώτεραι· αἱ δὲ ταπεινότεραι ἐπὶ κεφαλῆς ἀρμοδιώτεραι, διὰ τὸ μὴ σφοδρῶς ἐπισπᾶσθαι. καὶ αἱ μὲν ἐπίπεδα ἔχουσαι τὰ χεῖλη, χρησιμώτεραι κατὰ τὸ 98) πλάτος ἔχόντων σωμάτων τίθεσθαι. αἱ δὲ ἐσιμωμέναι 99) τὰ χεῖλη, ἐπὶ τῶν κυρτῶν καὶ ἰσχυροχόλων 100) αἱ δὲ ὀξύσομοι, ἐφ' ὧν κατασχασμῶμεν 1) οὐ χρώμεθα, κούφας δὲ προσάγοντες, βιάως ἐλκύσαι βουλόμεθα, συντελούσης τῆς ὀξύτητος τῶν χειλῶν πρὸς τὸν βίαιον ἀποσπασμόν. ταῖς δὲ βλυοχείλεσιν, 2) ἐπὶ τε τῶν ἄλλων, καὶ μάλιστα ἐπὶ κεφαλῆς. ἡ δὲ ὀλκή τῶν μὲν χαλκῶν σικυῶν διὰ πυρὸς γίνεταί· ὁμοίως δὲ καὶ τῶν 3) ὑέλων. ἡ δὲ τῶν κερατίνων, ἀνευ πυρὸς τέτρηνται 4) γὰρ εἰς τὸ ἄκρον, καὶ προσβαλλόμεναι ἐκμυζόμεναι, 5.a) σφοδρῶς διὰ τοῦ πρήματος ἔλκουσιν. ἐπιλαμβάνεταί δὲ εὐθύς τὸ πρήμα δακτύλῳ ἢ κηρῷ.

Κ Ε Φ. 13.

Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Περὶ 5.b) σικυῶν. Ἐκ τῶν περὶ κενωμένων βοηθημάτων.
Σικυᾶ δὲ δύναται κεφαλῆς ὕλην κενῶσαι, ὀδύνην λύσαι, φλεγμονὴν μειῶσαι, ἐμπνευματᾶ-

nim magis, quam humiliores trahunt: quaeque humiliores sunt, quia non vehementer attrahunt, capiti sunt accommodatiores. quae habent plana labia, corporibus latis: quarum labra resima sunt, curvis et gracilibus aptius admoventur. quae acutum os habent, iis conveniunt, in quibus non scarificamus, sed vehementi impositione cucurbitularum, quas leves affigimus, attrahere volumus: cum acumen labrorum ad violentum attractum faciat. quae labra habent obtusa, eis, cum in aliis, tum vel maxime in capite utimur. attractio vero aenearum, itemque vitrearum cucurbitularum ex igne fit: cornearum, citra ignem. siquidem in extremo perforatae sunt: cumque adhibentur, absterfae vehementer per foramen trahunt: statim vero foramen digito, aut cera clauditur.

Herodoti, de cucurbitulis. Ex libris de praefidiis evacuantibus. Cap. 17.

Cucurbitula materiam, quae in capite est, evacuare potest, itemque do-

98) Forte, τῶν.

99) Cod. ἔσημωμένα. Vide de hoc eruditissimum Koraën ad Heliodor. T. II. p. 113. 362. edit. Paris. 1804. 8.

100) Esset hoc ex ἰχνός et χολή. Id alienum est. Conjectio, ἰχνοχόλων, etsi id lexica, ut mille alia, non agnoscunt. Ex τὸ κῶλον, qui corporis membra tenuia habent, aut ἰσχυῶν λαν.

1) Immo, κατασχασμῷ μὲν. Mox cap. 18. exponitur, περὶ κατασχασμοῦ. Mox Rosar. voluit, προσάγομεν.

2) Ita in textu. In margine a principio additur ἀμ. Ego conjectio, ἀμβλυχάλεσι, ab ὀμβλυχαλῆς.

3) Rursus in Codice ὑέλων. Ab ὕλος non potest esse, ὑέλων.

4) Notum est, τέτρημένος. v. Xenoph. Oecon. VII, 40. Plato in Phaedone § 60. Diog. Laërt. p. 67.

5 a) Fortasse: καὶ ἐκμυζόμεναι. Dicitur μύζω, μυζέω, μυζάω. Priora nota sunt. Postremum legitur apud Theoph. Ceram. Hom. 18. p. 111. D.

5. b) Herodotum Lycium laudat Athen. Deipnos. p. 75. 78. sed περὶ σίκων.

σεις διαφορῆσαι, ὀρέξεις ἀνακαλέσασθαι, ἄτονον καὶ λελυμένον τόμαχον τονῶσαι, λειποθυμίας ἀπαλλάττειν, τὰ ἐκ τοῦ βάρους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μεταστῆσαι, ρεύματα ξηραίνειν, αἱμορροαγίας ἐπισχεῖν, ἐμμήνων ὑπομῆσαι 6) περιόδους, φθοροποιούς δυνάμεις ἐλκύσαι, εἴγην παῦσαι, περιόδους 7) λύσαι, ἀπὸ καταφορᾶς διεγείρειν, ὕπνον ἐργάσασθαι, βίβλην κουφίσαι, αὐτὰς δυνάμεις σικυῶν, καὶ ὅσαι ταύταις παρὰ πλῆσιν.

Κ Ε Φ. ιιι.

Περὶ κατασχασμῶν. Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Ἐκ τῶν περὶ κενουμένων βοηθημάτων.

Ἐγχαράσσομεν μέρη τοῦ σώματος τὰ φλεγμαίνοντα καὶ τὰ ἐσκληρωμένα ἢ διατεταμένα καὶ ἐποδύνως ἔχοντα ἢ ρευματιζόμενα ἢ ἤδη εἰς αἰληφότητα ἢ 8) πεποιηκότες τοῦ ρεύματος, ἢ δριμύειας ὕλης παρακωκμῆναι. 9) δὲ δὲ, ἢ 10) δυνατὴν εἶη, ἢ λούσαντας οὕτως ἀποσχάζειν· εἰ δὲ μὴ, κατευνᾶν 11) ὕδατι θερμῷ μέχρι φοινίξεως, ἢ πυρρᾶν διὰ σπόγγων ἢ παραβάλλειν ἡλίῳ ἢ πυρὶ ἀποσχασθῆσθαι 12) μέρος. ἐμβλητέον δὲ τὰς ἀμυχὰς 13) ἐπὶ μὲν τῶν σκελῶν καὶ ἐπιγαστρίῳ κατὰ τὴν εὐθυμερίαν, καὶ ἐπὶ θώρακος δὲ καὶ μετὰ φρένου καὶ τραχήλου παραπλησίως. ἐπὶ κεφαλῆς δὲ κατὰ τὴν τῶν τριχῶν θέσιν· ἐπὶ δὲ

lorein soluere, inflammationem minuire, inflationes discutere, appetitum revocare: imbecillum, exolutumque stomachum roborare: animi defectiones amovere: quae in profundo sunt, ad superficiem traducere: fluxiones ficcare, sanguinis eruptiones cohibere, menstruas purgationes provocare, facultates corruptionis effectrices attrahere, rigores sedare, circuitus soluere, a propensione in somnum excitare, somnum conciliare, gravitates levare. atque haec quidem, quaeque his similia sunt, praestare cucurbitularum usus potest.

De scarificatione. Ex libris Antylli, de praesidiis evacuantibus. Cap. 18.

Scarificamus partes corporis, quae aut inflammatione, aut duro tumore laborant. eaeque five diftentae sint, ac dolore vexentur, five fluxionibus infestentur: cum scilicet ad statum venit fluxio, aut iam eundem sit consecuta: aut acris adfit materia. Pars autem, quae scarificanda est, prius, si fieri potest, lavari debet: sin minus, aqua tepida perfundi, usque dum rubefiat: aut spongiis foveri, aut foli, ignive exponi: et postea scarificari. adhibendae autem sunt incisiones cruribus, et abdomini per rectitudinem, eodemque modo in thorace, dorso, et ceruice. at in capite, pro situ capillorum in fronte,

6) De hoc dubito. Forte, ὑποκινῆσαι

7) Galen. in Defin. med. περίοδος ἐστὶν ἐξ ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήμασι χρόνος.

8) Forte, πεπυηκότες αὐτῶν. Nam πεποιηκότες ab αἰληφότες prorsus non differt.

9) Hic in margine legitur: *codex impressus hoc loco plura habet*. Videtur intelligere interpretationem Rasarii, quam vide.

10) Forte, εἰ.

11) Vide supra cap. 9. nota 45, cap. 12. nota 64., et indicem in-καταυνᾶν.

12) In marg. ἀποσχάσσομεν.

αετᾶπου, 14) πλαγίας. ἴσα δὲ ἔωσαν ἀλλήλαις
κατὰ τὸ μέγεθος αἱ ἀμύξεις, 15) καὶ ἴσα ἔω-
σάν μεταξὺ αὐτῶν διαστήματα, καὶ ἡ ἀρχὴ
γενέσθω τῆς ἐγχαράξεως ἐκ τῶν κάτω μερῶν.
οὕτω γὰρ εἰς τοὺς 16) ἐπιπολαίους τόπους ὑπο-
ρέον 17) τὸ αἷμα, οὐκ ἐπισκοτίσει τῶ μέλλον-
τι ἐξῆς ἐγχαράχθησεται. ἢ τε 18) θείσει τῶν
ἀμυχῶν γενέσθω κατὰ παραλλήλους εἷχους. γι-
νέσθω δὲ μὴ κατὰ πληγὴν ἢ ἐγχεράξεις, ἀλλὰ
κατὰ συρμέν. ἀνδρὺς γὰρ αὕτω γενήσεται ἢ
ἐγχεράξεις.

Κ Ε Φ. ιθ.

Περὶ ἐγχαράξεως. Ἐκ τῶν Ἀπολλωνίου. 19)

Καταμαθὼν, ὅτι εἰς τόνωσιν καὶ τὸ ὅπως
δήποτε παραφυλάσσειν ἔχειν, 20) ἡ πλείστη
γίνεται συνέργεια ἐκ τοῦ αἵματος, ὡς μὲν ἐπί-
παν πλεονάζοντος, ἔστι δ' ὅτε κατὰ τὴν ποιό-
τητα ἐπὶ τὸ χεῖρον τρεπομένου· ἀρμύζειν ὑπέ-
λαβον, πλεονάζοντος μὲν, τὴν ἐλάττωσιν,
διεφθαρότος δὲ, τὴν ἀλλοίωσιν. τὸ μὲν οὖν φλέ-
βας διαιρεῖν πολλαῖς τοῦ ἔτους, οὐκ ἐπιτήδεον
ἡγούμεν, ἐννοῶν, ὅτι αἷμα τῶ αἵματι πολὺ
συνεκκρίνεται τὸ ζωτικὸν πνεῦμα. τούτου δὲ ἀνα-
λίσκομένου πυκνότερον, ὃ, τε ὅλος ὄγκος κα-

obliquae. porro incisiones sint aequali
inter se magnitudine, sintque aequalia,
quae inter eas sunt intervalla, initium-
que scarificationis ab inferioribus par-
tibus sumatur. ita enim sanguis ad ex-
timas partes influens, non obscurabit
eas, quae deinceps scarificandae erunt.
fitus vero scarificationum per aequales
inter se ordines fiat. non fiat autem
scarificatio plagam infligendo, sed per
tractum. hoc enim pacto dolore vaca-
bit.

Apolloniū, de scarificatione. Cap. 19.

Cum ad corroborationem, et quam-
libet corporis tutelam, sanguinem con-
ferre plurimum didicerim: qui quidem
plerumque redundat, et interdum qua-
litate in peius vertitur, existimavi, ubi
redundat, imminutionem; ubi corru-
ptus est, immutationem convenire. Ve-
nas igitur eodem anno saepe incidere,
non esse accommodatum censui: quoni-
am una cum multo sanguine spiritum
quoque vitalem effundi intelligebam:
quo crebrius exhausto, tota corporis

13) In marg. ἀμυχᾶς.

14) Rasarius videtur maluisse πλαγίας.

15) In Cod. ἀμύξαι. Mox forte γινέσθω, ut paullo post.

16) Sic interim dedi. In Cod. est: ἐπιπόλεις, sic.]

17) Ego secundum recentiores Grammaticos ita exhibui. In Codice est ὑπορέον; uti quoque in hujus-
modi vocabulis in antiquissimis reperitur Codd.

18) Forte, ἢ δέ.

19) Plures fuerunt hoc nomine medici. Nihil ergo certi de hoc definiri potest. Apollonius Citiensis me-
moratur in Cocchii chirurgis veteribus graecis, in praefat. p. XII. et p. 171.

20) Duo infinitivi sine copula hoc modo consistere nequeunt. Ergo aut ἔχειν delendum, aut ante id
aliquid interponendum, veluti, καὶ ὑγιανῶς, seu, σωτηρίως, vel παραφυλ. corrigendum, mutantum-
que in παραπεφυλαγμένως. Sine Codice nihil certi definiri potest. Vers. 20. probo διεφθόροντες.

ταψύχεται καὶ πάντα τὰ φυσικὰ ἔργα χείρω γίνεται. ἐδοκίμασα οὖν ἀπὸ τῶν ἀκυρωτάτων μερῶν, οἷον ἀπὸ τῶν σκελῶν, κατ' ἐγχαίραζιν ποιῆσαι τὴν ἀφαίρεσιν, μετροῦντας, τῇ τε ἕξει τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τῇ χρεῖα, τὸ πλήθος. ἄριστον δὲ τὸ βοήθημα, εἰς τε τήρησιν τῆς υγείας, καὶ εἰς ἀνάκτησιν, ὅποτε παρατραπῇ, 21) ἢ ὑπὸ τοιῶνδε τινῶν αἰτίων. μηδὲς μέντοι ὑπολάβῃ, με ἐκβάλλειν τὴν φλεβοτομίαν. ἐγὼ γὰρ ἐκείνην μὲν 22) ἐπὶ τῶν μεγίστων καὶ κινδυνωδεσάτων παθῶν ἀπολείπω, ἐφ' ὧν πολὺ καὶ ἀθροῦν αἷμα ἐκχέει δέ. πρὸς γὰρ τὰς σφοδρότητας τῶν παθῶν αἱ ἀθρόοι 23) τῶν κενώσεων εἰσι κατάλληλοι. πληθύνει δὲ σύμμετρον, μέλλουσαν τι ποιήσειν κακόν, ἢ ἤδη παραπταμένην τῆς εἰς τὸ νοσῶδες παρατροπῆς, ἐπὶ ταῖς ἀμυχαῖς ταραχθεῖσα κνήμη καὶ ἐκδοῦσα ἄλυπον, καὶ, ὅσην θέλομεν, τὴν ἐπίδησιν 24) τοῦ αἵματος, ἐπιλύεται χωρὶς ἰσχυρᾶς τῆς περὶ τὸν ὄγκον συγκινήσεως. πολλάκις μέντοι πλεον τοῦ ἱκανοῦ συνάγεται. ἔθεν οὐκ ἐκνητέον, ὅσάκις ἂν πλήθους σημεῖα προσπέσῃ, συναρᾶν αὐτὸ τῇ δεδηλωμένῳ τρόπῳ. συμφέρει γὰρ, μὴ 25) σφριγᾶν, μηδὲ διατείνεσθαι τὰ σπλάγχνα, καὶ τὰ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι ἀγγεῖα, μᾶλλον δὲ, ἐν ποσῇ τινὶ εἶναι χαλάσματος, ἵνα τὸ φυσικὸν εὐδοῇ πνεῦμα.

compages refrigeratur, et omnes naturales actiones peius obeuntur. quocirca iudicavi, a particulis ignobilissimis, utpote, a cruribus, sanguinis detractationem facrificando fieri debere; quantitatem metiendo ex hominis habitu atque usu, qui expostulet. praestantissimum autem hoc auxilium est, tum ad tuendam fanitatem, tum ad recuperandam cum averfa fuerit, * * vel ab aliquibus huiusmodi causis. sed nemo tamen putet, me venae sectionem relicere. eam enim ego in maximis, periculosissimisque affectionibus non omitto: in quibus abunde, affatimque sanguinem effundere oportet. nam in vehementibus affectionibus evacuationes affatim faciendae sunt. Plethoram vero mediocrem, quae aliquid mali sit factura, et iam conuersionem in morbosum statum attingat, tibia scarificationibus vexata, quaeque sine molestia, et quantam voluerimus sanguinis extrusionem reddiderit, citra validam totius corporeae molis commotionem, soluit. saepe autem plus, quam satis sit, congregatur. quare non est cunctandum, quin, quoties signa plenitudinis inciderint, eam tollamus eo modo, quem nunc praescripsi. praestat autem viscera, quaeque in toto corpore insunt vasa, non repleri immoderate, neque distendi: sed potius in quadam relaxatione terminata contineri, ut expedite permeare spiritus naturalis queat.

21) In margine Codicis legitur: *hic deest quippiam*. Scilicet membrum saltem unum, incipiens ab ἢ ὑπὸ, ac deinde, ἢ ὑπὸ. Rasarius duas stellulas, tanquam signa defectus, interposuit.

22) Huius loco in marg. notatur μὴ. Equidem malim: ἐκείνην ἐπὶ μὲν τῶν. Ἀπολείπω, relinquo, non reprobo.

23) Forte, ἀθρόοι, ab ἀθρόος. Ab ἀθρός est ἀθρόος. Nisi σφοδρότες iterum.

24) Apud Steph. reperio quidem: ἐπίδησις, obstrusio. Interrogo de derivatione huius vocabuli. Interim conjicio, ἐπίχυσιν. Rasarius fortasse in mente habuit, ἀπώσιν, ab ἀπώσσω.

25) De hoc copiose dixi ad Chrysostr. Hom. III. T. II. p. 4. edit. Misenensis. 1792. 8.

26) Nimirum, γυνάκας, uti mox docetur.

27) Cod. κενούνται.

*Οτι ἡ ἐγχαίραξις τὰς μὴ καλῶς παθασκομένης
26) ὠφελεῖ, καὶ ἄλλα πολλὰ πάθη.

Ταῖς γυναῖξιν, αἷς τὰ περὶ τὴν κάθαρσιν
μὴ διευτύχεται, θρυμασίως ἡ ἐγχαίραξις βο-
ηθεῖ. τὸ γὰρ ἐκεῖ ἐνδύον ταύτη κενοῦται. 27)
δεῖ δὲ τὴν προθεσίαν αὐτῆς περιμένειν, καὶ
τότε, εἴαν μὴδὲν ἢ ὀλίγον ἀπαυτοματίζη, 28)
ἐφ' ὅσον ἡ χρεῖα παρακαλεῖ, τῇ διὰ τῆς ἀφαι-
ρέσεως χρηθῆαι βοηθεία. τισὶ μέντοι καὶ συνή-
γῃσε γυναῖξιν εἰς τὸ ἔθος τῆς ἐμμήνου ἀποκα-
ταστῆναι καθάρσεως. ἡ γὰρ ἐπὶ τὰ κάτω μέρη
συνεχῶς 29) ἀγωγή τοῦ αἵματος, ῥοπήν ἐμ-
ποιεῖ αὐτῷ. ἐγὼ μέντοι καὶ τὰς λίαν πρεσβυ-
τέρας, αἷς ἐκ πολλοῦ εὐδὲν ἐμμηνον φέρεται,
ἔταν ἐν σωματικῇ τινὶ γένωνται ἐνοχλήματι,
διὰ τῆς τοιαύτης κουφίσζω θεραπείας. ἴδιος 30)
γὰρ γυναικῶν αὕτη, πολὺ τὸ δυναμικὸν ἔχει,
ὅτι μιμεῖται τὸν τῆς φυσικῆς ἐκκρίσεως τρόπον.
κενοῦν δ' εἶαθα, ἐνίοτε μὲν, διὰ σμιλίου, ἐνίοτε
δὲ διὰ βδελλᾶν προσβολῆς. καὶ ὀφθαλμοὺς δὲ
τις ὑπὸ ῥεύματος ἀπαύτου ἐκ πολλοῦ χρόνου
31) διαλελοιμασμένους ἰάθη διὰ τῆς τοιαύτης
βοηθείας, χρησαμένων ἡμῶν, καὶ τῇ ἄλλῃ
τοπικῇ 32) περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὅλου τοῦ
σάματος ἐπιμελεία. καὶ πρεσβύτης τις, πρῶ-
τον μὲν ἐκ διαλειμμάτων μακρῶν, ἔτα δὲ καὶ
βραχέων, 33) ὑπὸ πνιγῶδους περὶ τὸν πνεύ-
μονα σενοχωρίας ἐνοχλούμενος, ἐθεραπεύθη τῷ

Scarificationem mulieribus, quae non pro-
be purgantur, itemque aliis affectioni-
bus prodesse. Cap. 20.

Mulieribus, quibus non prospere
succedit purgatio, scarificatio mirabili-
ter auxiliatur. nam quod illic minus
est factum, hac ratione evacuatur. sta-
tutum autem purgationis tempus expe-
ctandum est: tuncque, si nihil, aut pa-
rum sponte sua effluerit, hoc auxilio
tantum detrahemus, quantum usus po-
stularit. quinetiam hoc auxilium quibus-
dam mulieribus maxime profuit, ut
menstruae purgationes de more iterum
redirent. continua enim ad partes infe-
riores sanguinis deductio, ei quoque
viam ac propensionem parat. Equidem
mulieres, quae multum aetate proces-
serunt, quibus iampridem menstruae pur-
gationis nihil apparuerat, ubi aliqua
molestia corporea vexarentur, hac cu-
ratione sublevare consuevi. est enim
haec mulierum propria, multumque ef-
ficax est: quippe quae naturalis excre-
tionis modum imitetur. Evacuare au-
tem interdum scalpello soleo, inter-
dum hirudines admovendo. Iam vero
cum oculos quidam ex longo tempore
ab incessabili fluxione infectos haberet,
hoc praesidio sanatus est: cum nos aliis
quoque localibus auxiliis ad oculos ute-
mur, et totius corporis curam gefsisse-

28) Cod. ἀπαυτοματίζει.

29) Immo συνεχῆς, aut συνεχῶς γινομένη.

30) Immo ἴδια, id est, θεραπεία. Ante πολὺ addendum καί. Forte tamen loco ἴδιος legendum ἐπὶ.

31) Scribendum erat, διαλελυμασμένος. Λελυμασμένος frequenter occurrit. διαλυμασμένος habet etiam Juli-
an. Imper. p. 54. edit. Lips. Harpocrat. p. 100. ex Aristophane, ubi etiam frequentius occurrit.

32) θεραπεία.

33) In Codice est sigla, quae βραχέως notat.

ὁμοίῳ τρόπῳ. κενεῦν δὲ δεῖ, ὅσον ἐμφαίνεται καλῶς ἔχειν, καὶ φυλακτέον ψύξιν, τροφὴν δὲ σύμμετρον ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας διδόναι. 34) καὶ λοιμοῦ δὲ κατασχόντος ἰσχυροῦ τὴν Ἀσίαν, καὶ ὃν πολλοὶ διεφθάρησαν, ὑποπεσῶν καὶ γὰρ τῇ νόσῳ, κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἀνέσεως γενομένης, κατακνιδεῖς τὸ σκέλος, ὡς δύο λίτρας αἵματος ἀπέκρουσα, καὶ διὰ τοῦτο τὸν κίνδυνον ἀπέφυγον. πολλοὶ οὖν καὶ ἄλλοι, χρησάμενοι 35) τῷ βοηθήματι τοῦτω, διεσώθησαν. πλήθους 36) γὰρ ἦν σημεῖα, καὶ ἐσώζοντο μάλιστα οἱ δαψιλῶς τὸ αἷμα κενεῦντες. ἔτι ταῖνυν κεφαλαλγίας συμμέτρους ἀναιρεῖ, παριθμίων 37) φλεγμονὰς, περὶ 38) πλευρῶν ὀδύνας προσκαίρους· τὰ δὲ χρονώτερα τῶν τοιούτων συμπτωμάτων ταῖς τοπικαῖς ἐγχαράττει διαλύουσι. καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐκ νόσων ἀναλαμβάνοντας, καὶ δυσχερῶς εἰς τὴν κατὰ φύσιν ἐαυτοῖς ἔξιν ἀφικνουμένους, οὐδὲν οὕτως ἐπὶ τὴν προσήκουσαν εὐεσφίαν 39) ἄγει, ὡς ἢ δι' ἐγχαράξεως ἀποκένωσης τοῦ αἵματος.

K E Φ. κα.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Περί βδέλλων. Ἐκ τοῦ περι κενεομένων βοηθημάτων.

Θηρῶντές τινες τὰς βδέλλας κατακλείουσι, καὶ ταῖς αὐταῖς ἐπὶ 40) πολὺν χρόνοντε. αὐ-

mus. Senex etiam quidam, cum prius per longa interualla, deinde brevia, stranguante circa pulmonem angustia vexaretur, simili modo est curatus. vacuandum autem tantum est, quantum conuenire videatur. estque cavenda refrigeratio: alimentumque moderatum tribus, aut quatuor diebus dandum. Cumque pestilentia vehemens per Asiam vagaretur, multique ob eam causam obirent, egoque in morbum itidem incidissem, secundo die cum remissio fieret, crus scarificavi, et ad duas libras sanguinis detraxi, atque hac ratione vitavi periculum. quo sane auxilio, cum multi quoque usi essent, sunt servati. erant enim signa plenitudinis. atque illi praecipue euaserunt, qui sanguinem copiose evacuavissent. Quinetiam capitis dolores moderatos, tonsillarum inflammationes, ac dolores laterum recentes tollit. nam diuturniora huiusmodi symptomata localibus scarificationibus dissoluimus. eos denique, qui vires resciant, et ad statum naturalem difficulter redeunt, nihil sane est, quod aequè eos ad accommodatam, et idoneam, bonamque nutritionem ducat, ac sanguinis per scarificationem evacuatio.

Antylli, de hirudinibus. Ex libris de praesidiis evacuantibus. Cap. 21.

Nonnulli captas hirudines includunt, eisque ad multa utuntur. ubi

34) Hic locus notabilis est, tam propter rem ipsam, quam propter Apollonum. Ex eo enim saltem apparet, ubi vixerit.

35) In Codice primo scriptum τῷ βοηθήματι, sed rursus deletum, deinde iterum scriptum τὸ βοηθήμα, sed hoc quoque punctis notatum.

36) Id est, πληθῶνας.

37) In Codice monstrosus est vocabulum: παρὶθμιον. Litterae tamen o inscriptum ω. v. Erotian. p. 44. Galen. in Gloss. p. 62.

38) De his dubito, tametsi sententia sit perspicua. Quid enim sit, περὶ πλευρῶν; Forte, πλευρῶν, aut, περιπνευμονικῶν.

39) Rasarius expressit εὐεσφίαν, quod satis notum ac non alienum est ab hoc loco. Εὐεσφία potest esse agilitas corporis, quae ipsa etiam bonae valetudinis signum est. Notaveram mihi hoc vocabulum ex Gregor. Nyss. T. II. p. 419. Sed is nunc non erat ad manus.

40) Ita in Cod. Sed in marg. πολλῶν χρόνων.

ται γάρ, ἐκ 41) μελέτης οὖσαι, ῥαδίως ἀπτονται τῆς σαρκὸς, τῶν ἄλλων ἐνίοτε ξενίζοντων. δὲ δὲ τὰς μὲν ἐκ τῆς πείρας προσάγειν εὐδύς· τὰς δὲ νῦν συνειλεγμένας φυλάττειν ἡμέραν, 42) αἷμα ὀλίγον εἰς διατροφὴν ἐμβάλλοντας. οὕτω γὰρ διαπνευδῆσεται τὸ ἰῶδες αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τῆς χρείας τὸ βδελυζόμενον 43) μέρος προσεκνιτρούσθω, καὶ καταχερέσθω αἷματι ζώου τινός, ἢ ἀργίλλῳ 44) ὑγρῷ, ἢ πυριτιάθῳ, ἢ κιάθῳ τοῖς ὄνυξιν. ἐτοιμότερον γὰρ ἄψονται. δὲ δὲ ἐμβάλλειν αὐτὰς εἰς ὕδωρ χλιαρὸν καὶ καθαρὸν εἰς ἀγγεῖον εὐρὺ καὶ μέγα, ὅπως διακινήσῃσαι, τὸν ἰὸν ἀποθῶνται· ἔπειτα σπύγγῳ περιλαβόντες αὐτὰς, καὶ τὸ γλοιῶδες ἀποκαθάροντες διὰ τῶν χειρῶν, προσάξομεν. μετὰ δὲ τὸ ἐμφύναί πάσας, ἔλαιον χλιαρὸν ἐπιχέομεν τῷ μορίῳ, ἅτε μὴ ψυγῆναι. ἐπὶ δὲ χειρῶν ἢ ποδῶν, αὐτὸ τὸ μέρος ἐμβάλλειν χερὶ τῇ ὕδατι, ἔνθα εἰσὶν αἱ βδέλλαι. εἰ δὲ, διαπληρωθεῖσαι αὐτῶν, ἔτι χρησάσθαι δεοί, ἢ 45) ὀλίγα παριέναι βδέλλα, ἢ ὀλίγα ἄψαντο, μετὰ τὸ πληρωθῆναι, ψαλίζειν χερὶ τὰς οὐράς αὐτῶν. ἐκχεσμένου γὰρ τοῦ αἵματος, ἔλκουσαι οὐ πάνονται, μέχρις ἂν ἡμεῖς ἄλας, ἢ νίτρον, ἢ σποδὸν προσπάσσωμεν αὐτῶν τοῖς σώμασι. μετὰ δὲ τὸ ἀποπεσεῖν, εἰ μὲν ὁ τόπος δέχοιτο σικύαν, τὸ ἰῶδες δι' ἐπιθέσεως 46) αὐτῆς ἀφελκυστέον, σφοδρῶς κολλῶντας καὶ ταχέως ἀποσπῶντας· εἰ δὲ μὴ, πυριατέον σπύγγῳ.

enim mitescunt, carni facile admoventur: cum aliae quandoque peregrine ferant. eas vero experientia docti protinus admovemus: quae vero nuper sunt captae, unum diem feruare, et parum sanguinis alendi gratia iniicere convenit. ita enim virus earum exprimitur. Ubi uti volumus, locus, cui applicandae hirudines sunt, nitro prius fricandus est, ac sanguine alicuius animalis, aut argilla liquida illinendus, aut fovendus, aut unguibus scalpendus, siquidem ita promptius carnem apprehendent. hirudinesque in aquam puram et tepidam in vase lato atque magno iniiciendae sunt, ut commotae virus abiciat: deinde spongia sunt excipiendae, et strigementis purgandae, ac denique manibus admovendae. ubi omnes inhaeserint, oleum tepidum particulae, ne refrigeretur, infundemus. si vero manibus, aut pedibus affigendae sint, partem in aquam, in qua hirudines sunt, iniiciemus. si vero cum cruore plenae sint, uti etiam eis oporteat, vel quia paucae nobis hirudines suppetant, vel quia paucae carni inhaeserint, earum caudas ubi expletae sanguine fuerint, forcipe excidemus. nam sanguine fluente nunquam trahere cessant, donec nos sale, aut nitro, aut cinere earum ora perspergamus. cum exciderint, si locus est cucurbitulae capax, ejus ap-

41) μελέτη ejus est, qui diutius ad aliquid se paravit atque exercuit. Ergo in ea re exercenda non potest ξενίζεσθαι, quod mox opponitur. Poterat etiam dicere, ἐν μελέτῃ. Μοκ αἱ ἐκ τῆς πείρας. Nisi, ἐμμελέτητοι, aut, ἐμμελέτηται.

42) Ita dedi. In Codice inepta est sigla, quae ἡμέρας notat.

43) Apud Erotian. p. 20. a βδέλλα reperio βδελύσσομαι, qui id explicat ἀμύγεσθαι.

44) ἢ ἀργίλλος, duplici αλ. legitur etiam in Geopon. p. 486. Masculino vel neutro genere, ni fallor, non reperi. Galen in Gloss. p. 69. habet etiam ἢ ἀργίλη.

45) Sententia videtur esse: διὰ τὸ ὀλίγας παρῆναι βδέλλας ἢ ὀλίγας ἄψασθαι. Aut sic: δεοί, εἰ ὀλίγα παρῆναι κ. τ. λ. Proxima verba: μετὰ τὸ πληρωθῆναι solum in margine leguntur.

46) In Codice est: ἀποθέσεως.

τὰ δὲ σώματα καὶ σώμια, εἰ μὲν ὑποδακνύει, 47) μάννη, ἢ κυμίνω, ἢ ἀλεύρω ἐπιπασθόν· ἔπειτα ἐρίω ἐλαίω βραχὺ 48) κατελιπτόν· εἰ δὲ αἰμορρογοίη, 49) ἐπιβλητέον, ἢ ἀράχνια ἐξ ὄξους, ἢ 50) κικίδα κεκαυμένην, ἢ σπόγγον καυόν, ἀποβαφέντα εἰς πίσσαν ὑγρὰν καὶ καυθέντα· ἔπειτα χαρτίον ὅξει βεβρεγμένον ἐπιθετέον καὶ ἐπιδετέον. ταῦτα δὲ ποιεῖν ἐπὶ τῶν μέσων. 51) ἐπὶ γὰρ τῶν κώλων, καὶ μόνος ἐπίδεσμος αὐτάρκης πρὸς τὸ ἐπισχεῖν τὸ αἷμα, λύειν δὲ τῆς ἐπιούσης. 52) καὶ εἰ μὲν εἴη τὸ αἷμα 53) σαλὲν, ἀποπίπτει· 54) εἰ δὲ μὴ, τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι. γινώσκειν δὲ χρῆ, ὡς αἱ βδέλλααι οὐ τὸ ἐκ βίθους ἔλκουσιν αἷμα, ἀλλὰ τὸ παρακείμενον ταῖς σαρκὶν ἐκμύζουσιν. 55) χρῶμεθα δὲ αὐταῖς ἐπὶ τῶν δεδοικότων τὰς ἀμυχάς, 56) ἢ ἐφ' ὧν μορίων ἀνάρμοςός ἐστι σικύα, διὰ σμικρότητα τῶν μορίων, ἢ σκολιότητα καὶ ἀνωμαλίαν. ἀποσπῶμεν δὲ τὰς βδέλλας, ὅταν εἰκόσωμεν, τὸ ἥμισυ μέρος εἰλκύνει τοῦ αἵματος, ὅπερ ὑπολαμβάνομεν δεῖν κενωθῆναι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοσοῦτον ἔωμεν ἀπορρεῖν, ἕως ἂν τὸ αὐτάρκες ἀποκριθῇ. ἐπὶ δὲ τὸ μόριον ψύχεται ὑπὸ τῶν βδελλῶν, φύσει ψυχρῶν

plicatione virus extrahendum est: eaque erit valide agglutinanda, celeriterque avellenda: si vero capere cucurbitulam non queat, spongiis fovendus est. si vero ex corporibus, aut osculis cruentae lachrymulae adhuc effluerint, mannam, vel cuminum, vel farinam insperges: deinde lana, paucō oleo madente, conuolues. Si sanguis etiam erumpat, linteola, vel telas aranearum ex aceto iniicies, vel gallam, vel spongiam novam pice liquida illitam, et combustam: deinde chartulam aceto madefactam applicabis, atque alligabis. haec in mediis corporis partibus agenda sunt. nam in artubus, hoc est, brachiis et cruribus, sola deligatio ad cohibendum sanguinem est satis: quae postero die soluenda est. sique sanguis constiterit, abiicienda, si non, iisdem utendum. Scire autem conuenit, hirudines non ex intimis partibus sanguinem attrahere, sed eum, qui carni adiacet, exsurgere. porro utimur hirudinibus in iis, qui incisiones pertimescunt, vel in iis particulis, quibus propter exiguitatem, aut gibbositatem, aut inaequalitatem

47) In Codice: ὑποδακνύει. Proximum μάννη est ex correctione. Antea fuerat μάννη. Videatur Niclas ad Geopon. p. 441. 458.

48) Rasarius in mente videtur habuisse, διαβρόχω. Mox Codex habet: κατελιπτόν.

49) Ita in margine. In textu: αἰμορρογοίτους, sine accentu. Praeterea in margine notatum: *hic deest verbum unum*. Rasarius hoc videtur adscripsisse, qui ante proximum ἢ, ut ex ejus versione disco, interponere voluit, ὀθόνια.

50) Alii scribunt, κηκίς.

51) Medias corporis partes intelligit. Mox de membris singulis, quae exterius iuncta sunt, loquitur, veluti de brachiis, pedibus etc.

52) ἡμέρας, ut per se intelligitur.

53) Id est, ἀναστέον, inhibendum.

54) Sic in textu: in marg. ἀποπίπτειν. Utrumque absurdum. Immo, ἀπορρίπτειν, abjicere.

55) De hoc supra monitum.

56) Supra cap. 18. error notatus est in hoc vocabulo. Vers. 23. malim, ἐπεὶ δέ.

οὐσῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ περιέχοντος, 57a) ἀποπυ-
ριᾶν αὐτὸ χρεῖ, καὶ ἀναθερμαίνειν, τὴν τε ῥύσιν
τοῦ αἵματος ἐπέχειν, οὐ διὰ τῶν ψυχόντων,
ἀλλὰ διὰ τῶν συμφόντων, καὶ 57b) παρεμπλασσόν-
των, ὡς εἴρηται.

Κ Ε Φ. κβ.

Μενεμάχου. 58) Περὶ βδελλῶν.

Προσβάλλοντα τοῖς πεπονθόσι τόποις αἱ
βδελλαί, ἢ τοῖς σύνεγγυς ἀλιπέσιν. 59) ἀπο-
σρέφει γὰρ αὐτῶν τὴν ὀρεξιν τὸ ἐλαιον. 60)
εἰς σενότητα δὲ καλάρμου σενοῦ μηδιαντέως 61)
τετρημένου καδιέμενα, ἢ 62) πόμα καλαμί-
σκου, ἢ τι ὅμοιον. τὸ δὲ πλήθος αὐτῶν λη-
πτέον ἐκ δύο μεγεθῶν, τοῦ τε τόπου, καὶ τοῦ
πάθους. ἀφαίρειντο δ' αὖν ἐλαίου θερμοῦ τοῖς
χείλεσιν αὐτῶν παρασαχθέντος. τὸ δὲ δηκτικὸν
τῶν ἄλλων 64) ἐπὶ τῶν ἐλκομένων ἐκκλητέον.
65) τὸ δὲ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐπιβρέον 66)

affigere cucurbitulas non possumus. hi-
rudines autem avellimus, quando ejus
sanguinis, quem detrahi oportere exi-
stimus, dimidium extractum fuisse
coniicimus: deinde tamdiu finimus ef-
fluere, quamdiu fuerit is, qui satis fit.
cumque particula tum ab hirudinibus,
quae suapte natura sunt frigidae, tum
ab aëre ambiente refrigeretur, ideo
fovenda est, ac recalfacienda: sangui-
nisque effluxio non refrigerantibus, sed
adstringentibus, et emplasticis, ut di-
ximus, cohibenda est.

Menemachi, de hirudinibus. Cap. 22.

Hirudines locis affectis, aut iis,
quae non pinguibus proxima sunt, ap-
plicantur. nam oleum earum appeten-
tiam subvertit. in angustiam vero fri-
cti calami, ab utraque parte non per-
forati, aut in operculum parvae arun-
dinis, aut quippiam simile demitti de-
bent, cum admovendae sunt. earum nu-
merus ex duabus magnitudinibus, loci
videlicet, et affectionis est sumendus. *
auferantur autem oleo calido earum la-
biis infuso. mordacitas vero aliarum in

57 a) ἄερος, ut alibi, intelligitur.

57 b) Haud dubie respicit p. 149. vers. 1. 2. Ergo, παρεμπόσων, aut παρεμπλόσων. "Εμπασος habet Gre-
gor. Nyss. T. II. p. 509.

58) De hoc v. Fabr. bibl. gr. Vol. XIII. p. 335.

59) Neque hoc apud Stephanum auctoritate comprobatum est vocabulum. Occurrit in Geoponicis p. 577.
et alibi. Minime vero mihi propositum est, lexica hic locupletare.

60) Hoc est, τὸ πιμελές.

61) Monstruosum hoc vocabulum in Codice subnotatum est linea. Forte: μὴ διανταῖως. Διανταῖος repe-
rire licet in Hippocrate. Notaveram id mihi etiam ex Aeschylī edit. Stanleii. p. 202. 508. Sed iste
liber nunc non erat ad manus.

62) Forte, πόμα, feu, ὁμοιον. Post ὁμοιον videtur deesse verbum tertiae personae pluralis numeri. Offen-
do vero etiam in κάλαμος et καλαμίσκος, quae hic invicem juncta sunt.

63) Deinceps iterum scriptum αὖν, sed punctis notatum est.

64) In margine ἡλῶν. Forte, ἀλῶν.

65) ἐκλυτέον in margine. Aequē conjici possit, ἐκκλητέον et ἐκκλιντέον.

66) Nimirum, αἶμα.

ἐπιτεθεὶς ἐπέχει δάκτυλος. τὸ δὲ πλῆθος τῆς ἐκκρίσεως ἐμφάνεται μὲν καὶ τῇ διορθώσει τῶν βδελλῶν. ἐναργέστερον δὲ γίνεται συναχθὲν, ὅταν χωριθεῖσαι τῶν σωματικῶν ἀπεμέσωσιν τὸ αἷμα. σράγγος 67) δὲ, αὐτῶν ἐμφυομένων, ἀμυκτέον ἐπιπολαίως τοὺς τόπους, οἷς προσάγονται. γευσάμεναι γὰρ αἵματος, ὀρέγονται μᾶλλον αὐτοῦ.

BIBL. H. ΚΕΦ α.

Ἐκ τῶν Ἀρχιγένους. Τίς ἡ προπαρασκευὴ τοῦ ἐλλεβορίζομένου. Ἐκ τοῦ α. τῶν θεραπευτικῶν Χρονίων.

Τοὺς μέλλοντας ἐλλεβορίζεσθαι εὐτόνους κατὰ σῶμα καὶ εὐψύχους δεῖ κατεσκευᾶσθαι, τοῖς ὑγροῖς εὐρόους, πρὸς ἔμετον εὐκόλους. οὐκ οὖν, ὥς μὴ πλημμεληθεῖεν οἱ ἄνω τόποι, 68) προτινάχθω 69) ἡ κοιλία, ὥς ὑπέδειξα. 70) ἔτα μετα ἀνάληψιν ἡμερῶν τεσσάρων ἢ πέντε, ἔμετος 71) ἐντευθείτω ἀπὸ δέπνου, ληγούσης σελήνης, 72) καὶ, διαγενομένων πέντε ἡμερῶν, πάλιν ἔτερος. εἴ τις 73) ἐν τῇ αὐξήσει τοῦ μηνὸς πάλιν ἀναλαμβάνει τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ταῦτα, μαλαχθείσης τῆς κοιλίας ἀπὸ τῆς ἀπεκρύου-

partibus ulceratis conueniet. quod vero post auulsas hirudines effluit, digitus impositus cohibet. [quantitas autem excretionis ex hirudinum erectione apparet: sed evidentius quoque cernitur, si in unum conducta fuerit, ubi hirudines a corporibus diuulsae sanguinem euomuerint. hirudinibus vero adhaerescantibus, loca, quibus affigendae sunt, superficie tenus scarificanda sunt. nam, ubi sanguinem gustauerint, eundem magis expetunt.

Archigenis, quomodo praeparandus sit is, qui elleborum sumpturus est. Ex primo de ratione morbos diuturnos curandi. Lib. VIII. Cap. 1.

Qui sumturi elleborum sunt, praeparari debent, ut corpore robusto, & animo constanti sint: ut eorum humores ad fluendum, ipsique ad vomendum faciles reddantur. ne igitur superiora loca vitientur, venter est prius inaniendus, ut jam docui: post vero quatuor, aut quinque dierum refectionem, vomitus a coena luna desinente cieatur: & transactis quinque diebus, alius vomitus citetur: & in mensis incremento corpus iterum erit reficiendum. tum

67) In margine, hujus loco, notatur, μόγισ, et ab alia manu additum est: *hic deest quippiam*. Forte hic latet vocabulum σράγγ, σραγγός, quod legitur apud Apoll. Rhod. p. 477. Dionys. Halicarn. T. II. p. 180. Mox, loco ἐπιπολέως, correxi ἐπιπολαίως. Omnia hic dubia sunt. Forte etiam legendum, ἀπομακτέον.

68) Loco, ἄνω τόποι, quod est in textu, in marg. sigla est, quae ἀνθρῶποι notat. Addo hic: De Archigene v. Fabr. bibl. gr. Vol. XIII. p. 80. et chirurgos Graecos ex edit. Cogh. in praefatione p. XII. bis, et p. 117. seqq. et 154. Archigenis meminit etiam Antyllus hic inferius libro IX. cap. 23.

69) προτινάχθω Codex, sed ε. punctio notatum. Ego cogitabam de ὑπάγειν seu προὔπαγειν τὴν κοιλίαν. ὑποτινάσσειν hoc modo non recorder legere.

70) De hoc ergo antea dixerat. Id vero non praetereundum erat ab Oribasio. Mox lege, ἀνάληψιν. Mox in Codice est: ἡμερῶν τεσσάρων. Stulte, ac sine sensu.

71) Pro eodem laudatur ἐντύω et ἐντύω, id est, παρασκευάζω, v. Apoll. Rhod. p. 311. et alios.

72) Hic in marg. legitur: σελήνη. Voluit ergo aliquis notare: σελήνης hic fieri mentionem.

73) Non solum εἴ τις, sed reliqua etiam obscura et corrupta sunt.

σεως δύο ἢ τρεῖς ἔμετοι συναφδέτωσαν ἀπὸ τοῦ δείπνου, διὰ τριῶν ἑκάστος ἡμερῶν, εἴτα πρὸς λήγουσαν τὴν σελήνην. ἀπὸ ῥαφανίδων δὲ, ἐκκλινοῦσης, ἵνα μετὰ εἰκοστὴν πρώτῃν ἤδη ὁ ἐλλέβορος δίδωται. τὸν μέσας δὲ ἔχοντα ὠκονόμῃκα ἐπεῖτοι γένηται ἂν τις εὐκαίρος εὐήμης, 74) οὐ παχὺς τοῖς ὑγροῖς συνεσῶς τῇ συγκρίσει, εὐψυχος ὡς εἰ ἔμετος ἀγκέσει ὑψηλὸς ἀπὸ δείπνου παρακεκινημένης ὀλίγα τῆς κοιλίας. καὶ μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ἀπὸ ῥαφανίδων μετὰ μίαν τὴν ἢ δύο ἐλλέβορος δοθῇ, οὐδὲ ἐναντιώτατα ἔχων ὡς πλείονες μὲν οἱ ἀπὸ δείπνου ἔμετοι πλείονες δὲ καὶ αἱ κάτω περιολκαί· πλείονες δὲ ἐνταγῇσονται οἱ ἀπὸ ῥαφανίδων ἔμετοι, καὶ τότε δοθῇ ὁ ἐλλέβορος.

Τίνα εἶναι δεῖ τὰ διδόμενα διαπαντὸς μέλλουσιν ἔμεν.

Ῥητέον οὖν, τίνα τὰ ἐμούμενα δεῖπνα δεῖ εἶναι, καὶ πῶς ἀπὸ τῶν ῥαφανίδων ἐξαίρετά. 75) ἐρετὴν οἱ πολλοὶ νομίζουσι τὰ δεῖπνα, τὰ εἰς μέθην λαμβανόμενα, οὕτως ἀπλήγως 76) καὶ ποικίλως αὐτοῖς προσφέρονται. κατὰ ἄλλας μὲν οὖν περιστάσεις οὐδὲν κωλύει, εἰ 77) καὶ ἀναγκαῖόν ἐστι τὸ τοιοῦτο. ὅσους δὲ παρασκευάζειν ἐλλέβορον μέλλοις, πλείω μὲν ὀλίγα λαμβάνειν τῶν συνήθων δεῖ, ἵνα βαρέα καὶ ἀλότριά δοῖται. ὑπερδιατένειν δὲ τὸν σῶμαχον, ἀλλότριον. καὶ γὰρ, εἰ κουφισθῇσεται παραχρῆμα,

aluo emollita, factaque excretionē, duo aut tres vomitus a coena ita provocentur, ut tertio quoque die singuli moveantur: atque id sub lunam desinentem. ubi autem ea inclinaverit, raphanis vomitus provocabitur: ut post vigesimum primum diem elleborus detur. qui vero mediocriter fit affectus, ita est regendus, ut accommodatus fiat, ut ad vomitum proclivis reddatur, ut humores ejus non crassi ex concretione sint: ut ipse bono animo sit, ut elata mente vomitui a coena sufficiat, commoto paululum ventre: & post triduum, aut quadrivium ex raphanis vomitum cieat: uno vero aut duobus diebus post, elleborus detur. neque maxime contraria censenda erunt, ut multi vomitus a coena provocentur, multaeque attractiones ad infernas partes fiant: multique ex raphanis vomitus concitentur, ac deinde elleborus detur.

Quae danda sunt perpetuo vomituris.

Dicendum igitur est, quanam coenae per vomitum sint rejiciendae: & quomodo a raphanis eruantur festos ergo dies nonnulli esse existimant eas coenas, in quibus multa opipare, varietateque apparatus ad ebrietatem et crapulam ingurgitantur: quae quidem in caeteris rebus non prohibentur, si modo quid tale sit necessarium: at quos elleboro fumendo parare velis, ii paulo plura, quam consueverint, fumere debebunt: ut grauias, aliena esse videantur. at stomachum fu-

74) Sic. Forte, ἐνεμής. Sed proxima quoque fine spe emendationis corrupta sunt.

75) Immo, ἐξερεῖται.

76) Codex: ἀπλήγως.

77) Forte, ἢ.

ἀλλὰ ἀρξασώτερος ἀποδείκνυται. εἴ τι δ' ἀν-
 ἄλλο, ἄνοσον αὐτὸν ἀγαγεῖν δεῖ ἐπὶ τὴν φαρ-
 μακείαν. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λαμβανομένων.
 ἀνασρέφειν 78) δὲ τὸ ταχέως ὀλιθαίνειν
 καὶ τὰ δυνάμενον, φυλαττομένους καὶ τὸ ἐμπνευ-
 ματῶν, ἵνα ἀνεπηρέαστος μὲν ἡ καὶ τὰ κοιλία
 γένηται, καὶ, ἂς ἐνι, ἀτροφιάτη. ἐτοιμῶς δὲ
 αὐτὸ ἀποκρίνει ἢ ἄνω ἐπιπολάσαν τὴν καὶ αἰδιά-
 πλαστον, 79) ὃ γίνεται ὑπὸ τῶν πνευμάτων.
 οὐκ οὖν οὐ χρὴ τὰ πρῶτα δριμέα εἶναι, οὐδὲ
 αὖ γλυκέα ἢ λιπαρά· ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰς
 ὕπερον φυλακτέον. τὰ ψαθαριώτερα δὲ τὰ πρῶ-
 τα εἰσενεκτέον, αὐτὸν ἄρτον καὶ πολλὸν 80)
 συνεσῶτα ἀκροδρύων· εἴτα κρέα ἐπισφραγίσθαι
 δεῖ, μὴ τῆς βαλείας ὄντα ὕλης, ἀλλὰ πιμελω-
 δετέρας, καὶ σὺν 81) χυμῶ τινὶ καὶ ὁσπερίων τὰ
 ἤδη συναίροντα τὸ σιτίον, ἐν οἷς καὶ δριμύτε-
 ρόν τι ἔστω, κρέμμιον ἢ ῥαφανίς, ἢ πράσον.
 εἴτα τῶν συφόντων μικρά, καὶ μετὰ ταῦτα,
 ὃ, τι 82) κισσῶδες εἴη. καὶ μελίτωμα, καὶ
 τρέμμα, 83) σῦκον, σαφίς, κάρυον. ἀγαθὴ
 καὶ ῥοὰ πρὸς ἔμετον. μετὰ δὲ πίνειν συνεχέ-
 σερον προσήκει λεῖόν τινα οἶνον καὶ ἡδὺν, ὅτε
 δὲ καὶ γλυκέος ἢ ὀνομέλitos πληρεστέρα πόσις
 ἐκκομιθῇ. 84) καὶ γὰρ αἱ τοιαῦται ἐμπνευμα-
 τώσεις εἰς τὸ 85) ἀνακουρίζεν ἅπαντα. ἐλαίαν
 τὴν καὶ μάλισα 86) κολυμβάδα φυλακτέον.

pra, quam par est, extendere, alienum
 est, quoniam quamvis protinus fit le-
 vandus, redditur tamen imbecillior. nam
 quid opus est eum morbo vacantem ad
 medicationem adigere? eadem ratio est
 eorum, quae fumuntur. danda sunt e-
 nim, quae infra dilabi statim queant:
 adhibita diligentia, ne flatu impleant:
 ne venter inferior fluere possit: et mi-
 nime nutriatur: et superior venter ea
 fluitantia, et non coacta, statim re-
 iiciat: quod a flatibus fieri consuevit.
 quocirca ea, quae prius dantur, acria
 esse non debent, nec contra, dulcia,
 aut pingua: sed huiusmodi ad finem
 fervanda sunt. quae vero friabiliora
 sunt, prima ingerenda: ut panis, puls,
 arborum baccae solidae: tum carnes su-
 mendae sunt, non, quae gravis sint ma-
 teriae, sed pinguioris: eaeque ex ali-
 quo sapore offerendae. ex leguminibus
 ea, quae cibum simul rapiant: in qui-
 bus sit aliquid acrius, ut cepa, radicu-
 la, aut porrum: tum pauca ex adstringen-
 tibus danda. ad haec accedet aliquid
 nidorosum, et placenta mellita, et bel-
 laria, ficus, vicia passia, nux, et puni-
 cum * quoque ad vomitum valet. in-
 terim vero lene aliquod suaveque vi-
 num frequentius interbibendum est:
 quandoque etiam passum, et quandoque

78) Rasarius videtur voluisse: προσφραγίσθαι γὰρ δεῖ.

79) Hoc prorsus alienum videtur. Rasarius videtur in mente habuisse, ἀδιάπεπτον, ἀκατέργαστον, aut simile aliquid.

80) Alii πάλτος exhibent. Sed πολλὸς Dioscor. 2, 112. p. 126. 2, 119. p. 127. Post συνεσῶτα addendum videtur ἐκ.

81) In textu: συγχύμω. In marg: σὺν χύμω.

82) Alii duplici σο exhibent.

83) Ita in textu. In marg: πέμμα. Utrumque malim plurali numero. Nisi scriptum fuerit, μελιτώ-
 ματα καὶ τραγήματα. Mox legitur ῥοὰ. v. Dioscor. 1, 151. p. 76.

84) Forte, προσκομιθῇ.

85) Loco τὸ, in marg. est τῷ. Sed ante εἰς addendum etiam videtur ἐπιτήδευσις, aut ejusmodi aliquid.

86) Dioscor. 1, 139. p. 72. Scribitur ἐλαία et ἐλαία. v. Niclas ad Geopon. p. 632.

Φακοὶ δὲ ὀξίζουσιν, εἰ τις αὐτοὺς προσειέγκαιτο, καὶ ἀνηδεύερος ποιοῦσι τοὺς ἐμέτους· σαφὲς δὲ ἡδεῖαν· σῦκον δὲ, ἐν δευτέρῳ σηκτικώτερον δὲ ἐστίν. εἰ δὲ τις δυήσειμιση 87) ἢ πτισάνη μέση ληπταία γλυκεῖ κεκραμένη· τοῖς δὲ ἄγαν ἀποκρατοῦσι, 88) σήσαμα διδόντα, καὶ βολβοὶ 89) οἱ ἀπὸ τῆς ναρκίσσου, ὡς ἄλλως τὲ δυήθετες καὶ ταῖς πτισάναις ἐν τῷ ἰνὶ θέντες ναυτίας γὰρ ἐμποιοῦσι. μετεωρίζει τὸ σιτίον καὶ μετὰ ὄξους τάριχος πρῶτον ληφθὲν καὶ ἱκανωτέρου ἐλαίου τῶν πίνωντων 90) τούτων ἂν χωρὶς ὄξους λαμβάνεται. παραπλέκεται καὶ τῶν λαχάνων τῶν ἐφθῶν τινὰ, βλίτον, ἀνδραφαξὺς, 91) καὶ τῶν ὠμῶν, ἀνδράχνη, καὶ μέση 92) ἐραφανίς. αἰθέρου δὲ ἐπιπαθέντος μετὰ διάσημα τοῦτα ἔσχατον σιτῶδες εἰσεννήχθαι, μήτε τε δυεῖν ὠρῶν πλεόν, μήτε μὲν ἑλαττον· ἔτε ἐφέλκεται τῆς κάτω κοιλίας ἐφ' ὅσον ὀλίγη κάτω τὴν τρεφῆς εἰ μάλα κατελημμένης περίπατος ἐν ἀλαίᾳ. 93) καὶ κατ' αἰθέρα ἐρυγῆς ἀναβαινούσης ἐπιτίθεσθαι χερὶ τὸ ἔργον δάκτυλον καθιέμενον ἢ πτερὸν, εἰάν ἐτοίμως ἐπακούσῃ, καὶ λιπαίνοντος λιπαρῶ τινὶ ἐλαίῳ τὴν ἐπιγλωσσίδα· παραπιέζειν δὲ κατάσχεσιν, ἢν αἱ καταπόσεις γίνωνται. αὐτίκα δὲ ἐπὶ τοῦτο ὀρμαῖν δακτύλου προσελθόντας, ἢ ἄλλου σώματος. τηνικαῦτα

vinum mulsum copiosius capiatur. haec namque inflationes pariunt, eo quod omnia in sublimē tollant. oliva autem, et praefertim sale condita, vitanda est. lentescunt vero, si quis eas postea sumat, accescunt: et vomitus insuaviores faciunt. uva passa est jucundior: ficus secundo loco censetur. habet enim detergendi vim majorem. si vero quispiam possit, ptisanam vino dulci, et melle temperatam, in medio capiat. at iis, qui valde cibum cohibent et continent, dandum est sesamum, itemque bulbi narcissi, qui cum alioqui dari queant, tum etiam ptisanarum, de qua nunc diximus, imponantur. nauseas enim pariunt. salamentum quoque aliquod pingue ex iis, quae sine aceto fumuntur, in primis ex aceto et plurimo oleo sumtum, ut cibus in sublimē feratur, efficit. adduntur etiam aliqua olera, elixa, ut blitum, ut atriplex, et ex crudis, ut portulaca et radícula media. ubi confertim sumpta fuerit potio, post intervallum neque longius duabus horis, neque brevius una, postremum frumentaceum ingerendum erit: deinde vero ab inferiore ventre attrahitur quicquid cibi infra fit delapsum, qui valde admodum apprehensus fuerat. * et deambulatio in loco aprico ineunda: cumque ructus,

87) Ita prorsus in Codice. Sed syllabae *μισα* linea subnotatae sunt. Mox, *μέσηληπταία* (iunctim.) Syllabam *εον*, *εα*, *εος* alibi etiam per *α* solet scribere hic scriba. Deinde est: *οἶνον μέλιτι*, sed utrumque vocabulum iunctum est, et in syllaba *οἶ*, accentus deletus. Voluit ergo, *οἶνονμέλιτι*.

88) *σήσαμον*. Dioscor. 2, 121. p. 127. In Codice h. l. est *σίσαμα*, quae varietas obtinet etiam in Geopon. p. 222. nota f.

89) Hoc cum *διδόντα* necti nequit. Mox legitur, *ναρκίσσον*. Proxima etiam corrupta sunt.

90) In marg. *πίνων*.

91) Cod. *ἀνδραφαξὺς*. Apud Theophr. hist. plant. p. 731. 741. lego *ἀνδράφαξ*. Alii notant, *ἀνδράφαξ*, *ἀνδραφαξ*, *ἀνδραφαξ*. v. Dioscor. 2, 145. p. 137. Schol. Aristoph. ad Equit. v. 627.

92) Codex: *μέσι*. Hujus generis non meminit Theophr. H. P. 7, 4. pag. 760.

93) Vulgo *ἀλέα* occurrit. Aliquanto inferius est *ἀλεῖν*, loco *ἀλεων*.

γὰρ διανοίγεται 94) τοῦ στομάχου τὸ στόμα, καὶ
παρίσθαι 95) δὲ ψηλαφᾶν αὐτὸ ποιεῖ. ἐμμέ-
νειν δὲ χρὴ, ἕως ἀθροῦν ἐπεσενεχθῆναι τὸ σιτίον,
ἀλλὰ μὴ αθρόως ἀφέλκειν τοὺς δακτύλους πρὸς
τὴν πρώτην 96) ἀνάπνευσιν. πλεσάναις ἐντεῦθεν
ἤρκεσεν 97) ἀποπιαθεῖσα γαστήρ τὸ πλεόν, ἢ
μὴ καὶ τὸ πᾶν ἐξῶσαι. ἐπικύπτοιτα δὲ δεῖ συν-
εργάσασθαι, ὥς ἀργότεροί γε τοῖς κατακειμέ-
νοις οἱ ἔμετοι γίνονται. ἀθροῦν τε εἰσπνεύσας
ἐπικυπτέτω, οὐ παρίόντος μὲν ἔσω τοῦ πιεύ-
ματος εἰς τὴν γαστέρα συνόντας. εἰ δὲ τινι τῶν
μερῶν τούτων πρὸς τὰ ἀναπνευστικά μέρη ἐκ-
μοχλεύεται· τὸ δὲ ἐγκαθήμενον ἀκολουθεῖ σι-
τίον σὺν φλέγματι πολλῷ. τοῖς δὲ ἐμέσας κα-
λῶς καὶ χολαῖδες τι ἀκολουθεῖ, οὐχ οὕτω
θεαθῆναι, ὥς τῇ γεύσει δῆλον. πολλοὶ δὲ οὐ
διδασκόμενοι ἑμῶν, ὑπὸ ἀπειρίας ἐκινδύνευσαν
ἐπὶ τῷ ἐλλεβέρῳ συνεργείᾳ ποτὲ δεομένων. δι-
εῦ μάλα ὑποδεικτέον, οἷς τε καιρὸς ἐπιβάλλε-
σθαι δεῖ 99) ἐξαίρων, ὥπως τε διγγάνειν τῶν
μερῶν καὶ τὰς ἐντάσεις κατάθεν συναγομένου
τοῦ ἐπιγαστρίου ποιεῖσθαι. ἀλλὰ μήποτε τῶν πε-

qui sensu percipiatur, ascendat, ut res
ad actionem deducatur, digitus impo-
nendus est, aut penna, ut res celerius
conficiatur, epiglottide pingui oleo quo-
dam inuncto. tum contentum premen-
dum et urgendum est, ut deglutiatur.
ac statim opus aggredi, immisso postea
digito, aut alio corpore, conuenit. eo
namque tempore stomachi os aperitur, et
fauces faciunt, ut attrectetur, atque tangatur.
qua in re perseverandum est, do-
nec cibus confertus educatur, sed non
confertim attrahendi sunt digiti ad pri-
mam spiritus attractionem. saepe autem
exinde venter compressus satis fuit ad
majorem partem, si, non omnem, ex-
pellendam. debet autem is, qui vomit,
inclinatus et pronus rem adjuvare, cum
stratis segniores vomitus excitentur. qui
ergo densum flatum spirat, inclinatur:
cum vero flatus intus nullus adest, in
ventrem procumbendum est. si vero pars
eorum aliqua ad membra respirationis
excutiatur, tunc cibus, qui infedit,
cum multa pituita coniunctus consequi-
tur. qui vero rite evomuerunt, in iis
etiam biliosi quippiam sequitur: quod
non ita conspiciatur, ut gustui sit per-
spicuum. Nonnulli, cum vomendi ra-
tionem edocti non essent, in elleboro
fumendo prae imperitia in periculum
adducti sunt, cum ea res auxilio quan-
doque indigeat. quocirca diligenter est
a nobis demonstrandum, quibus ac-
commodatum tempus evomendi sit: et

94) Cod. διανύγεται.

95) παρίσθαι et superius et alibi occurrit.

96) Ita in textu, ex correctione. Antea, credo, erat, ἀνάπνευσιν, ut nunc in margine. In textu praeter-
ea π notatum est puncto et lineola. Forte ergo aliquis voluit ἀνάπνευσιν.

97) Sic, πιέζω, loco πιέζω.

98) In marg: τότε, loco τὸ δέ. Mox in textu, ἐγκαθήμενον, cum accentu in penultima.

99) Rursus, ut superius, vitiose, loco ἐξαίρων. Sed hoc non sufficit ad hunc locum emendandum.

ἐν τὸν τράχηλον τόπων. καὶ προκατάσχοι γὰρ
αὐτὴν ἢ ἐντεῦθεν βία μᾶλλον. ὁ μὲν οὖν ἀπο
δείκνυσι ἑμέτος τοιοῦτος.

Περὶ τοῦ ἀπὸ ῥαφανίδων 100) ἐμέτου.

Ὁ δὲ ἀπὸ ῥαφανίδων πρακτικώτερος σα-
λεύει καὶ προδιδάσκει τοῦ ἐλεβόρου, καὶ δῆξει
ποιούμενος, ἔσθ' ὅτε καὶ λεπιδυμώδεις ἐπιπο-
λασμούς, καὶ τὰς περὶ φάρυγγα στενοχωρίας.
δεῖ δὲ πληθὺς μὲν τὸ λαμβανόμενον εἶναι πλεόν
ἢ λίτραν, μὴ πλέον δὲ τριῶν 1) ἡμιλίτριον
2) δριμύτα ὁ δὲ τὰς ῥαφανίδας καὶ τρυφεράς ἐν-
θεν εἰάν γλυκύτερα ᾗσι 3) φλυὸς ἔσως καὶ σὺν
αὐτῷ τῶν φύλλων τὸ τρυφερώτατον, καὶ τὸ
ἐγκάρδιον. 4) ἀπὸ ὀλιγοσίας 5) δὲ καὶ ὑδροποσίας
εἶναι δεῖ. τοὺς μὲν μακροτέρας πάντας δὲ τῇ
μὲν πρὸ μιᾶς εὖ τὴν κοιλίαν ὑπῆχθαι σπουδή
τε ἰδία. καὶ εἰ 6) δυσπνευθὴς εἴη. καὶ κλυσμῶ
προτρέπομεν. περιπάτου δὲ ἱκανοῦ προσηγησαμέ-
νου ἐν ἀλεινῷ 7) καὶ ἢ 8) θερῶσι, ἢ ἐν εὐ-
πνόῳ περὶ μεσημβρίαν. λαμβάνειν δὲ μέλιτι ἢ
δύναντας, μάλιστα τὰς πρώτας, καὶ μετὰ
ταῦτα ἀλλὶ λευκῷ καὶ καθαρῷ, εἴτε ἐν ἔξυ-
μέλιτι. τούτου καὶ ἐπιρροφῆν μεταξὺ οὐκ ἀχα-

quomodo attrectandae sint partes, et
quomodo abdomine infra deducto in-
tentiones fiant; sed non ex locis, quae
circa collum sunt. nam violentia inde
emanans potius cohiberet. talis igitur
est vomitus, qui a coena fit ciendus.

De vomitu ex raphanis excitato.

Qui ex raphanis excitus est vomitus,
usitatus est, et de elleboro prius,
quid faciendum sit, edocet. nam et
morsus excitat, et quandoque facit su-
perfluitationes, quae animi defectiones
inuehant: quandoque etiam gutturis an-
gustias parit. debet autem pondus ejus,
quod fumitur, maius esse libra, non
majus tamen, quam tres semilibrae. acres
autem raphanos et teneros esse oportet:
si que dulciores sint, caulem capere oportebit,
et cum eo etiam pars foliorum,
quae tenerissima sint et transversa. fu-
mitur post sumtum exiguum cibum,
et aquae potum. aliis longo tempore,
omnibus vero pridie alio emollita, vel
per se, vel si sponte sua non deiecis-
set, clysteri admoto nos eam excivimus;
cumque multa deambulatio prae-
cessisset in loco aprico et sub dio,
aut qui probe perfletur ad meridiem:
melque assumatur, ut saltem prima,
quae ingerantur, condiantur: tum al-
bus sal et purus capiatur: tum in oxy-

100) Et hic, et continuo legitur ῥαφανίδων. Vide Ammon. p. 122.

1) Ab ἡμιλίτριον. Vulgo laudatur, τὸ ἡμίλιτρον. v. Pollux p. 1057. 1059. 454.

2) In margine: δριμύτας δὲ τὰς ῥαφανίδας legendum puto.

3) Monstra haec sunt.

4) Ex correctione: ἐγκάρσιον.

5) In marg. ὀλιγοσιτίας.

6) Littera ν. puncto notata. Ergo δυσπνευθής.

7) Codex: ἀλεινῷ.

8) Sic. Forte: καὶ ἢ θέρως ᾗ.

9) δέοι καὶ μέχρι ἡμικοτυλίου δαπανῶντος αὐτοῦ. ἔσω δὲ καὶ τὸ ὄξος, εἰ οἶον τε, 10) σκίλλινον, καὶ τὸ μέλι θυμίζον. 11) ὁ σπουδαῖος παραλαμβάνοιτο 12) δ' ἂν καὶ εἰς ἐπίτασιν τοῦ πράγματος, καὶ ὀρίγανον λεῖον μετὰ αἰλίου 13) ἀλός, καὶ καθ' αὐτὸ δὲ ἄλλας καὶ ὕσσωπον τὴν συμμετρίαν. καὶ ἀπαρτίσαντα συμμενα 14) σημεινὴν τοῦ ὀξυμέλιτος ἐπιβροφῆσαι μικρὸν δὲ, εἰς ὅσον ἀποκλύσαι τὰς λευφθείσας 15) ποιότητας. ἔτα μικρὰ μὲν κατακλιθῆναι καὶ πόδας ψηλαφηθῆναι ἐπανασάντα δὲ ὀλίγον περίπατον ῥεμβῶδη 16) διελθῆν, καὶ ἀποκαθίσαντα ἐρευγμὸν ἥδη περᾶσθαι καὶ συνάπτειν τὸ ἔργον ἄρας δὲ ὀλίγου πλείονος χρόνου διαγενομένου. ἔσω δὲ καὶ ἔμφασιν ὑπογινόμενης ναυτίας. σπαρασσέδωσαν δὲ εἰς ἀποκάθαρσιν τελείαν. ἀπαντὰ δὲ καὶ λεπτὸν ὕγρον ἱκανὸν, καὶ πλεῖστον τὸ φλεγματώδες, καὶ ὕπερον ἐνίοις τὸ πικρίζον μεταβεβλήκοι. 17) ἴων δὲ πως αἰδανέδωσαν 18) καὶ ῥαφάνων. εἰ δὲ μὴ ἀργατέρα ἢ ἀφορκή 19) γίνηται. μετὰ τοῦτον τὸν ἔμετον προσκλύσματος μὲν αὐτίκα χρεῖα καὶ ἀναγαργαρίσματος δι' ὕδατος, ἔτα δι

melite involuantur; atque ipsum oxymeli interim absorbeatur, non celeriter, sed parce, usque ad heminae dimidium. fit autem scilliticum acetum, si fieri potest, melque ex apibus thymopastis. studiosus etiam ac diligens ad rem intendendam atque amplificandam, origanum ex sale non calculoso laevigatum assumere: et salem ipsum per se, et, ut constanter negotium perficiat, parum oxymelitis ei sorbendum erit, quantum satis sit, ut qualitates, quae relictæ fuerint, eluantur. tum paululum decumbendum et pedes contrectandi. his confectis, exurgendum, et sese circumuertendo modicum inambulandum: et cum sedem repererit, conabitur eructare, et rem ad horam usque producere, cum paulo majus temporis spatium intercefferit. excitata autem nausea tibi sit indicio. tum stomachum proritare et laceffere opus est, ut fiat perfecta purgatio. occurrit etiam satis magna tenuis humoris copia, plurimaque pituitosi: ac postremo nonnullis amarescens humor excernitur, quales quodammodo raphanos senserant: nisi segnior sit facta attractio. post hunc vomitum oris collutione statim opus est,

9) Sic. Forte: οὐκ ἄρα εἰ δέοι. Rasarius videtur voluisse, ἀκχεῖ, aut, ἐν ἀκχεῖ.

10) Apud Dioscor. 5, 25. p. 334. est σκίλλινον ὄξος. In Geoponicis, σκίλλινον. p. 210. 562.

11) Hoc non reperi, sed θυμίνος, θυμώδης, latine thyminus et thymosus. Item οἶνος θυμίνης. v. Dioscor. 5, 59 p. 344.

12) In Codice loco οἱ, est, vel εἰ, vel η.

13) Sic, sine accentu. Sed in marg. αἰλίου.

14) Ita ad litteram Codex.

15) Rasarius λευφθείσας voluit.

16) καμπύλος, πλέγιος hoc interpretantur. v. Erotian. p. 43. et Galen. in Gloss. p. 92.

17) λ. inter β. et γ. ab alio insertum. Sed haec et proxima corrupta.

18) καὶ ῥαφάνων in margine solum legitur.

19) In lexicis quidem non notatur: formatum tamen est, ut ἀνθολή, ab ἔλκεν.

ὑδατος, καὶ κατακλίσεως ὀλίγης καὶ ψηλαφίας
 20) τῶν ποδῶν ἱκανῆς. εἰ δὲ ἐπιδέχοιτο καὶ
 ὕπνου τιχὲς, εἴτα περὶ αὐτὰ ἢ κοιλία πνεύματα
 διεκβίλλειν, περίπατος ἐντεῦθεν, καὶ λουτρὸν
 θερμόν· εἴτα προσφορὰ, ἡγουμένου μὲν τινος
 διμῆτος, οἷον ταρίχους ἰσχυρῶς ἢ εὐσώμου. ἐπα-
 κόλουθον 21) δὲ σαρκιδίου πτηνοῦ ἢ τῶν παρ-
 σοικώτων. τῶν δὲ ἀπὸ δάπνου ἐμέτων προηγε-
 ῖσθαι λουτρὸν, ὅταν τις ἢ δυσεμῆς. 22) οὕτω
 παρασκευασμένος, μετὰ τὸν ὕπνον ἀπὸ ῥαφα-
 νίδων ἔμετον, ἀναπαύσει, ἀναστὰς μᾶλλον ἢ τρο-
 φαῖς ἀναληφθέντα ἡμέρας ἀκτέον ἐπὶ τὸν ἐλ-
 λέβορον, περὶ οὗ ῥητέον.

Κ Ε Φ. Β.

Περὶ ἐκλογῆς καὶ δόσεως ἐλλεβορίου. Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥητέον πρῶτον περὶ ἐκλογῆς τοῦ ἐλλεβορίου
 παρασκευῆς. οὐκοῦν χρητέον πρῶτον μὲν εἰταίῳ,
 δευτέρῳ δὲ γαλιτικῷ· εἰ δὲ μὴ, σικελικῷ. οὗτος
 μὲν οὖν τεταμένος τὲ τὰς ῥάβδους ἔχει, καὶ
 23) περιτενῆς καὶ ξυλοφανῆς, πάχει δὲ, λε-
 πτοτέρως· ἀραιὰ δὲ τῶν ἄλλων ἔλαττον. ὁ δὲ
 γαλιτικὸς παχύτερός ἐστι, καὶ πως, ὡς ῥυτός,
 ὑπόχαινος, ἔκλευκος, ναρθηκοφανής. ὁ δὲ οἰ-
 ταῖος, χρώματι μὲν ἥττον λευκὸς τοῦ γαλα-
 τικοῦ, ἐπὶ 24) τὸν μελάντερον μᾶλλον ἀπο-
 κλίνων, ἢ περὶ τὸν γαιοφανέσερον, ὃ συμβέ-

item gargarismate ex hydromelite, tum
 ex aqua: et item exiguo decubitu,
 et satis copiosa pedum contrectatione:
 sique parum dormiatur, tentandum est,
 ut alius eiiciat flatus: inde deambulan-
 dum, tum in calidum balneum ingre-
 diendum, tum cibus offerendus, qui in-
 cipiatur ab aliqua re acri, aut a fallamen-
 to gracili et ori grato: quod caro a-
 vis, aut alterius similis excipiat. at vo-
 mitum, qui a coena fit, balneum prae-
 cedat, cum quis difficulter vomat, ita
 praeparatus, ut post secundum vomitum
 a raphanis excitum, quiescat et
 cesset, exurgens potius, quam alimen-
 tis per dies corpus reficiens. atque ita
 denique ad elleborum, de quo dicitur,
 erit adigendus.

Eiusdem de elleboro eligendo et dando.
 Cap. 2.

Antequam de elleboro praeparando
 loquor, dicam quodnam sit anteferen-
 dum. primum igitur eo, qui in Oeta
 monte, deinde vero, qui in Galatia
 nascitur, utendum est. si huiusmodi non
 suppetat, Siculo. atque hic quidem vir-
 gas habet extensas et rigidissimas, et
 ligni speciem referentes, crassitudine
 vero tenuiores, minusque raras caete-
 ris. Qui vero in Galatia nascitur, is
 crassior est, et quodammodo rugosus,
 leviter laxus, candidior, apparetque se-
 rulaceus. Oeteus vero minus candidus
 est, quam Galaticus, et ad nigriorem

20) Pro eodem apud Hippocrat. est ψηλαφία. v. Foës. Oecon.

21) Forte, ἐπακολουθοῦντος.

22) Codex rursus, ut superius, δύσημης. Pro eodem δυσέμετος habet Synes. T. II. p. 74. Apud Rufum
 Ephesium in editione Mosquensi legitur etiam ἐναιμώτατος, ab ἐναιμος, ut ἐναιμέσερος, ab ἐναιμής.

23) In Codice: περιτενῆ καὶ ξυλοφανῆ.

24) Forte ἐπὶ τὸ, et hic, et paullo post. Praeterea in Codice est ἀποκλίνων.

βηκε τῷ σικελικῷ, ἥκιστα ταῖς ῥάβδοις ὀρθαῖς, ἥκιστα 25) τέτατες, παχύς τ' ἂν γένοιτο, ἀλλ' εὐχ' αἰρετέον τοῦτον. καὶ ῥυσὸς ἐπὶ πλεόν, ὅταν ἀτροφέτερος ἢ ἀποκλαθεῖς 26) δὲ, ἐνδοθέν ἐς λευκὸς σφόδρα. γευσάμεν δὲ ὄψωμεν 27) διακνίζον πως τὴν γλῶτταν ἡρέμα τὲ παρεπιτένεται, καὶ σίελον ἄγει, καὶ ἐπὶ πλεόν παρामीει ταῦτα ποιῶν. γλυκάζει δὲ πᾶς. ἀλλ' οὗτος τῶν ἄλλων μᾶλλον. ὁ δὲ γαλατικός ἐμπηδᾷ τε ταχὺ τῇ δῆξει, ἐπικαίων εὐθύς τὴν γλῶσσαν, καὶ προπετέστερον ἄγει τὸ σίελον, ἀλλὰ αὐτίκα ἀποσβέννυται. τοῦ δὲ σικελικοῦ 28) πλεόν ἢ δῆξις τοῦ ἀνυγρασμοῦ ἐς. λείπεται δὲ τῆς τοῦ γαλατικοῦ, καὶ παραμένει ὁμοία, οἷα ἥρξατο ἐπιπλεόν ἢ τοῦ γαλατικοῦ, σιελισμοῦ δὲ οὐ πάνυ ἐστὶν ἐμποιητικὴ καὶ ἀμβλώσεως 29) κατασρέφει. δεῖ δὲ λαμβάνειν ξηρόν, οὕτως ἀποκλάμενος κονιορτόν τινα 30) ἀντίστον ἀποφυσᾷ. ὁ δὲ οἰταῖος, καὶ ξηρὸς ἢ οὗτος οὖν ἀποκλάμενος συναντιμεμιγμένην ἔχει τὴν ἐντεριάνην· εἴτε προνοτιδῇ, 31) περιλελυμένην ἔχει αὐτήν, καὶ ἴσων ἐξαίρεθῆναι ῥαδίως. δεῖ δὲ καὶ αὐτῆς εἰς ἐπιτεταμένην κάθασιν. οἱ δὲ τὸ πνιγῶδες αὐτῆς 32) ἀνέθεσαν· εἴθ', ὥσπερ εὐνουχίσαιτες τὸ φάρμακον, ἀπράκτου σκυλμοῦ μετέδωκαν. μὴ πελιότης ἔσω, μὴ σπίλος ἄλλος περὶ τὸν ἐλέβορον, ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν καθαρός, καὶ ἀποκλαθεῖς σφόδρα λευκὸς ἔσω

colorem magis vergit, quam ut terrae colorem referat, id quod Siculo usu venit: qui etiam minus rectis est ramis, minusque rigentibus, quique craffior evadit. sed is minime eligendus est. magis autem, quam par fit, rugosus est, cum non satis magna alimenti ei suppetit copia. is praeterea fractus, valde albus intus est: gustanti vero linguam quadamtenus mordet: et sensim intenditur, et salivam ciet, et in hisce facultatibus diutius perdurat: elleborus omnis dulcescit, sed hic magis, quam alii. at Galaticus irruit celeriter suo morfu, linguam statim exurens, et immoderatus salivam educens: sed protinus extinguitur. Siculi denique humectati maior est mordicatio: est tamen inferior ea, quam Galaticus inuehit, permanetque talis, qualis incepit, diutius quam Galatici. salivam vero non admodum excitat, et obtundendo interimit. ficcum praestat accipere. ita namque confractus pulvèrem quandam, asperginem non redolentem, efflat. Qui vere in Oeta provenit, licet aridus sit, tamen confractus habet medullam interiorē adhaerentem et prope conflantam: verum, si prius humectetur, eandem habebit circumfolutam, et quae auelli facile queat. ea quoque ad intensam purgationem opus est. Nonnulli

25) Post ἥκιστα in textu Codicis deletum τε. Rasarius utcumque expressit sententiam. τέτατες nihil est. Aliud est τεταυός, τετανοειδής. Tota constructio dissoluta est.

26) In marg. ἀποθλαθείς.

27) Ita, ὄψωμεν. Sed nec ὄψωμεν convenit. Pro διακνίζον, in marg. est, διακνίζοντα. Praeterea scriba hic ubique scripsit γαλατικός, loco γαλατικός.

28) Forte, πλείων ἢ δῆξις ἐκ τοῦ ἀνυγρ.

29) Sic.

30) Dioscor. in praef. lib. I. p. 4. D. ἐν τόποις ἀνοτίστοις, id est, ξηροῖς, αὐ καθύχροις. Satis nota sunt νοτίξεν, νοτίς. Vide mox, προνοτίξεν.

31) Codex: προνοτιθείς, et paullo ante: συνανταμιμιγμένην.

32) Forte, ἀπέθεσαν. Mox Codex: εὐνουχίσαντες.

ἐνδοθεν. εἰλήφθω μὲν τοιοῦτος· τετμηθεὶς δὲ δὲ
μᾶλλον, ἢ ἐψαλίθω. δύσκολον γάρ, τῆς ἰσο-
τητες σοχάσασθαι ἐν τῷ ψαλίξειν. ἀλλὰ γάρ
καὶ κατὰ τὰς ἀποπάσεις, 33) τὰς ἐν τῷ
ψαλισμῷ, κοινοῦτος γενόμενος προσκαίθηται, ὅς
καὶ ἀνώμαλον καὶ πνιγνῶδη τὴν κήθαρσιν ποι-
εῖται. τεμνέτω δὲ ἢ μὲν παχέια ῥάβδος καὶ
ἐπ' εὐθείας ἀπάξ ἢ δις, πρὸς λόγον τοῦ πά-
χους· καὶ μετὰ ταῦτα πλαγίως, σοχαζόμενον,
ὥς ἴσα τμήματα εἶη, μέγεθος, ἡλικὸν ἀλφί-
του μὴ μικροῦ· ἀλλ' ἢ μὲν μεῖζον, ἄλλω δὲ
ἐλαττον διδόναι ἀρμόσει. ἐπιτεταμένως δὲ κινεῖ
ὁ λεπτότερον κοπίεις. καὶ λεπταὶ δὲ ὥσιν αἱ
ῥάβδοι διαρρεῖσθωσαν καὶ κατὰ μήκος, ἐξαπλώ-
σεως ἕνεκα τῶν ῥάβδων· μέτρον μὲν οὖν δύο
δραχμαί, ἢ δραψιλεξάτη δόσις· ἢ δὲ ὀλιγωτάτη,
ὀκτὰ ἔβολοι· ἢ μέση, δέκα. καὶ ποιοῖ μὲν με-
ζονα σκυλμὸν ἢ ἐλάττων· πλείονα δὲ κένωσιν,
μεθ' ἧττονος τοῦ σκυλμοῦ, ἢ πλείων· ἢ δὲ μέ-
ση, σύμμετρος. μεμνῆσθαι δὲ δεῖ, μετὰ τὴν ἐκ-
λογὴν τοῦ ἐλλεβόρου, διαψύχειν αὐτόν, ἀλλὰ
μὴ εὐθύς ἀπὸ τῆς συνθέσεως τέμνειν τὴν δι-
δόναι. πνιγνῶδες γὰρ γίνεταί, ὃ κινὶ παρ-
βαλεν Ἀγαθίνος, πάντα ἀκριβοῦς ὦν, καὶ οὐ
πιέσων τῇ ἐκλογῇ· ἀλλὰ καὶ πείρας εἰς ἀ-
σφάλειαν θεόμενος, ὅπως ἂν ἐμέσῃ ὁ κύων,
οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ λαβὼν, ἐκαθαίρετο.
35) ἐτίθετο οὖν τὴν πείραν ἐν ἀσφαλεῖ. τοῖς
μὲν οὖν ἄλλοις ἀντικρυς διδόναι. οὐ γὰρ ἂν τι
πάσχωσι. τοὺς δὲ μαινομένους 36) αἱ παρακο-

ejus partem, quae suffocat, ademerunt,
et tanquam castratum medicamentum
vexationis cuiusdam ad nullam rem ef-
ficacis prae buerunt. Caeterum ellebo-
rus non esto lividus, nec alia in eo
macula conspicitor: sed extrinsecus pu-
rus fit, et fractus, intrinsecus mirum
in modum candidus. qui talis fit, eli-
gendus est. praeterea potius incidendus
est, quam in ramenta adigendus: si-
quidem ita difficile est aequalitatem
coniectari. atque etiam, dum in ramen-
ta redigitur, pulvis, qui in vibrationi-
bus efficitur, ibidem infidet: qui et-
iam inaequalem, et suffocantem purga-
tionem facit. crassa autem virga sece-
tur, et per rectum, idque semel,
aut bis, pro crassitudinis ratione: tum
ad latera spectandum erit, ut par-
tes aequales sint, earumque tanta
sit magnitudo, quanta est pultis
non parvae, sed huic majorem, illi mi-
norem portionem dare conveniet. qui
incisus in tenuiores partes fit, intenti-
us movet. si vero tenues virgae fuerint,
per longitudines diuidantur: ut virgae
explanentur. Mensura est, ut, cum co-
piosissime detur, duae drachmae sint:
cum parcissime, oboli octo: cum me-
diocriter, decem oboli. ac minor qui-
dem copia majorem turbationem ciet:
major vero copiosiore inanitionem, et
minorem turbam inducit: media vero
moderate agit. Hoc etiam in memoria

33) Vide Galen. in Gloss. p. 65. in ἀποπαλήσεις. Habet etiam Diog. Laërt. in Epicuro p. 420.

34) Hujus etiam fragmenta in hoc libello leguntur.

35) Forte, καθαίρειτο.

36) παρακοπή est delirium, quod notum est. Sed alia hic corrupta sunt. Conjectio ergo: ἀποτρέπον-
σιν ὑπὸ τε τοῦ ἀπαθεῖν, ὑπὸ τε τοῦ ὑποπτεύειν μὴ δικαίως τὸ βοήθημα τοῦτο. Legi quoque possit,
ἀποτρέφουσιν.

καὶ ἀποτρέφουσιν ὑπὸ τε τῶν ἀπιθῆν, ὑπὸ τε τοῦ ὑποπνέειν ἢ δικαίως τὸ βοήθημα τοῦτο. καὶ δὴ τινες αὐτῶν, καὶ φαρμακείας δεδιότες, παρακόπτουσιν. οὐκοῦν ἐνέδρας δὲ πρὸς αὐτούς. ἡ οἶκος μὲν ἕτερος παρασκευάθω, εἰς ὃν ἄξομεν αὐτούς μετὰ τὸ 37) λαβεῖν, ἔχοντα καὶ τῆς αἰώρας τινὰ ἀφορμὴν, καὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν πρὸς τὰ συναντῶντα ἐν ταῖς καθάρσεσι, 38) συγχρητάντες δὲ, ὡς ἐπὶ τροφὴν ἄξομεν. καὶ ἵνα ἡμῖν ἐν ὧρα ὑπακούσαι, προὔποσθῃται, πρὸ πολλοῦ εἰθισμένοι, ἢ πολλῶ, ἢ χόνδρῳ πλυτῶ, ἢ μελιτώματι. εἰσφερέθω 39) πρῶτον τὸ ἐκ τῆς συνηθείας παρατεθὲν, ἐμπεφυραμένου τοῦ φαρμάκου, σφάρας ποιοῦσι καταπίνειν, ἀπὸ τοῦ πολλοῦ καὶ τῶν περμάτων, ὧν ἐποιήσαμεν ἐφθῶν. ἐκ φιλονεικίας οὖν ἐρίων τινῶν καὶ τῶν πρὸς αὐτούς ζήλου ἵνα ἐπὶ τῆς χρείας μεθ' ἡμῶν τὸ εἶδος ἢ ἂ προειδῶς ἐπὶ τὴν ἐνέδραν αὐτούς ἄγων. τῶ μὲν οὖν πολλῶ 40) ἐμφυραθείη ἄν. πυρίνη δὲ πτισάνη οὐ πᾶν τι. ἐν τοῖς πολλοῖς γὰρ καὶ τοῖς πέμμασι διαλάθοι ἄν, καὶ φωραθὲν, ἀμέλειαν τὸ σκευαθὲν μᾶλλον, ἢ ἐνέδραν ἡμετέραν ἐκφαίνει. δὲ δὲ ἐν πολλοῖς τὴν αὐτὴν συμμετρίαν κεκρυφθῆαι, ἵνα, εἰ ὀλίγον ἀπὸ τίνος γεύσαντο, ἀπ' ἄλλου συμπληρώσειαν. ἐνταῦθα σοχασμοῦ δὲ, ὅπως ἐκ πλειόνων λήψεων ἢ 41) συμμετρία πληρωθείη· ἐν μὲν δεινόν γε, ὅτι οὐδὲ ὑπερῆσαν ἐπήρηται, καθὰ φόβος τοῖς πολλοῖς· ἀλλὰ καὶ

habendum est, ut, cum elleborum elegerimus, eundem refrigeremus; sed non statim post compositionem sectum demus: siquidem ita majorem suffocandi vim habet. quem sane Agathinus, in rebus omnibus diligentissimus, cani dedit: cum non adhiberet electioni fidem: sed experientia, ut tuto res transigatur, opus esse perspiceret: ut, quonam pacto canis evomeret, eodem etiam homo, qui eundem fumisset, purgaretur. quam ob rem experientiam esse tutam statuit. porro, cum aliis palam datur, quandoquidem nihil patiuntur: tum vero infanientes ab eo avertit delirium, partim, quod dicto audientes non sint, partim, quod ita spiritum ducunt, ut hoc eis auxilium non rite afferri posse videatur. Ad hoc accedit etiam, ut quidam medicamenta reformident, atque ita delirent. ergo his curandis infidiae struendae sunt: et alia domus parata esse debet, in quam eos deducamus, ut elleborum fumant: in qua domo etiam gestationis alicuius infit occasio: et caeteri quoque apparatus, ad ea, quae in purgationibus occurrunt, accommodati. atque ita cum ipsis versantes, tanquam ad cibum fumendum adducemus: et, ut nobis in tempore obediant, affuescant multo ante tempore, aut puliti, aut alicae lotae, aut mellitae alicui placetae. In primis ergo afferendum est id, quod iam consuetum est: tum, infuso medicamento, globuli conformandi sunt, ac post pultem et placentas,

37) Forte, πρὸ τοῦ λαβεῖν. Vers. 1. Rasar. voluit, ἀποτρέφουσιν.

38) συγχρητάντες nihil notat. Forte aliquid, quod συμπέσαντες notet, aut hoc ipsum.

39) δὲ addendum videtur. Forte etiam, προσφερέθω. Omnia hic turbata sunt in Codice.

40) Ita in marg. In textu πολλῶ.

41) Forte, ἢ ὅλη.

καθαρίζοντας διδάμεν αὐτάρκως, καὶ ὅλιθος αὐτοῖς σπαραχθῆναι. καὶ διὰ κενῆς ἐστίν, εἴ γε τις ἤδη εἰ καὶ προβλέπειν πνιγμὸν καὶ βοηθήσειεν αὐτῷ. ὡς τόγε ὑπὲρ τὸ μέτρον, οὐχ, ὡς νομίζεται, παντάπασιν ἐκλύει τὴν βοήθειαν, ἀλλ' εὐκολωτέραν ποιεῖ. καὶ ῥεπτέον ἐπὶ τοῦτο μάλλον. τὰ τε γὰρ ἄλλα καὶ τὸ ἀγαθὸν τοῦ φαρμάκου ταῦτό ἐστιν, ὅτι ὅπως ἂν ἡ πρῶτον 42) ἐξεραται. ἐνκοῦν ὁ τῆς ὑπερκαθάρεως φόβος οὐ δεινός. εὐμαρὲς γὰρ καὶ ἀποσμηξαι τὸν σόμαχον καὶ ἀποσύψαι. οἷς μὲν οὖν μεταχειρίζεσθαι δυνατόν, οὕτω μεταχειρίζεσθαι. εἰσὶ δὲ, οἱ 43) παντελῶς παρατεταγμένοι, καὶ ταύτοις ἀγκυλωτέρας χρεῖα ἐνέδρας. περὶ ταύτης οὖν καὶ δὴ λέγομεν. εἰ γὰρ μήτε πλακοῦντι τῶν τρυφεροτέρων ἐγκρύψαι δυνήθειμεν, μήτε ταῖς ἐξημέναις πτισάναις, τῷ βολβῷ χρητέον. οὕτω δὲ καὶ πολλῷ ἐμπλασεῖς λάθοι ἂν. λαῖος γὰρ γίνεται καὶ ῥοφήματι, καὶ πολλῷ, καὶ φακῷ, καὶ παντὶ τῷ καταπίνεσθαι δυναμένῳ. οὐ δύο δὲ δραχμαὶ αὐτοῦ δόσεις, ἀλλὰ καὶ τέσσαρας. ἀτονωτέρας γὰρ ἐλλεβορίζει. ὅμως ἄγε πλεῖον καὶ λεπτότερον, ἄχρει οὐ εἰ 46) βούλοι καὶ μελαίνης χολῆς. εἰ δὲ μὴ, ἐκλείγματι 47) αὐτῷ χρητέον. σκευάζεται δὲ οὕτως. ἐλλεβορέου λίτρων δὲ λαβεῖν ἐξηλιγμένου καὶ βρέξαι εἰς

quas elixas fecimus, dandi, ut deglutiantur. ergo ex quorundam optimorum hominum contentione, et aemulatione eorundem, antequam quicquam praevideant, eos in infidias, cum usus postulat, adduces. commisceatur igitur elleborus pulti. triticeae namque ptiffanae non admodum affundendum est. nam in pulte, et placentis latet. et si deprehenditur, negligentiam potius, quam infidias nostras subesse indicat. in multis enim frustulis eadem mensura debet occultari, ut, si parum ex aliquo gustarint, ab alio sumant, quod satis fit. qua in re coniectura opus est, ut ex multis frustulis sumta portio iustam mensuram compleat. nec tamen periculum ullum imminet, etiam si secundo loco sumatur, ut plerique metuunt: sed eos satis quoque purgatos vidimus. et lubricus lapis proritat, et per vacuum fit. sique futura esset strangulatio, ei remedium afferret. ex quo fit, ut, cum praeter modum capiatur, non omnino vis auxilii dissoluatur, ut homines arbitrantur, sed facilius administratur. et ad id potius vergendum est. nam praeter caetera, quae huic medicamento insunt bona, hoc accedit etiam, ut quoquo modo primum educat, non gravis sit nimiae purgationis timor. facile enim est, et abstergere stomachum, et adstringere. ergo, qui tractabiles sunt,

42) Cod. ἐξαιραται. Vide indicem.

43) οἱ videtur redundare. Ejus loco malim καί. παρατεταγμένοι sunt ii, qui se opponunt, qui resistunt medicinae accipiendae. Forte mox, λέγωμεν.

44) Id est, πανουργοτέρας.

45) Codex, ut alia, sine sensu, uno vocabulo, ἐμπλασηλάθοιαν. Forte, ἐμπαθείς, inspersus.

46) Forte ἄν, loco εἰ.

47) Stultie in Codice: ἐλίγματι αὐτό. Dicitur ἐκλήγμα, ἐκλεκτόν et ἐκλείχεν. Paullo post vitiose etiam scriptum ἐλίκτοῦ. v. Diosc. 2, 125. p. 129. 1, 94. p. 52. 3, 44. p. 191.

ὕδατος ζέσας ἐξ ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, ἃ εἰς ἡμέρας
μέχρις ἂν ἀπολειφθεῖεν ζέσας τρεῖς· μετὰ δὲ
ταῦτα, ἐκθλίψαντα σπουδαίως τὰ ῥαβδία,
48) ἐκβάλλων. τρεῖς δὲ λίτρας μίξαντας μέ-
λιτος, τῷ λοιπῷ ὕδατι ἐψῆν μέχρι σύστασις
ἐκλεκτοῦ γένηται, καὶ ἀποθέμενος ἐν 49) ὑέ-
λῳ ἢ ἀργύρῳ, τηρεῖν σπουδαίως, ὅπως μὴ
διαπνευθῇ. δίδοναι δὲ ἐξ αὐτοῦ τῷ παρσκευασ-
μένῳ 50) μύστρου 51) συμμέτρου πληθός 52)
καθαίρει σφοδρῶς· οὐκ ἂν δὲ ἀποπλήξεν. ἀλ-
λὰ δὲ καὶ εἰς αὐτὸ ἐνέδρας. προσβάλλων 53)
οὖν, ὀλίγον μέλι καὶ ὕδατι διαλύσας, πιεῖν δι-
δου. εἰ δὲ μὴ, ἐπὶ θερμοσποδίας 54) συναγα-
γὰν αὐτὸ εἰς καταπότια πέσαι ἂν καταπιεῖν.
ἤδη δὲ βηχάδες ὄντι, εὐκαιρὸν ἐγένετο, ὥς βη-
χικὸν καταπότιον σκευάσαντας, εὐσυμμέτρως
συντετμημένων τῶν ῥαβδίων, 56) δοῦναι μέλιτι

ita erunt pertractandi. sed quidam ita
dementes sunt, ut astutioribus insidiis
sit opus: de quibus nunc itidem dice-
mus. Ergo, si neque in placentis tene-
ris occultare elleborum poterimus, ne-
que antedictis ptiffanis indere, bulbo
utemur. ita quoque pulti inuolutus
caelabitur. conteritur enim et in forbi-
tione, et pulte, et lente, et in omni-
bus iis, quae deglutiri possunt, non du-
arum drachmarum pondere, sed quatu-
or etiam datur. imbecillis enim suas
vires elleborus purgando exercet, ve-
runtamen et multum, et tenuius, at-
que adeo atram bilem. usquedum velis,
educit. si ita non possis, eo in ecle-
gmate utitor hocque modo paratur. El-
lebori libra capienda est, quae in ra-
menta redigenda est, et aquae sextariis
fenis triduo maceranda: tum coquenda,
usque dum sextarii tres relinquantur:
postea diligenter expressas virgulas abii-
cere oportet. tres deinde librae mellis
reliquae addendae, et coquendum, do-
nec ad eclegmatis consistentiam rediga-
tur. tum in vase vitreo, aut argenteo
reponendum, atque afferuandum, adhibi-
ta cura, ne perspiretur. dabis autem

48) Supra elleboro tribuebantur ῥαβδοί. Nota vero hic duplicem constructionem, quae tamen et alibi apud medicos Graecos obtinet: ἐκθλίψαντα — μίξαντας, singulari et plurali numero.

49) Vasa hic vitrea et argentea notat, ut superius.

50) Aegroto, ad hanc medicinam praeparato.

51) v. Eustath. ad Hom. II. p. 1368. edit. Rom. et Steph. thesaur. in hoc vocabulo, ac mox notam 64.

52) καθαίρει. Aut ante hoc καὶ, aut post hoc δὲ addiderim.

53) προσβάλλων interpretor προσφέρειν. Mox ergo malim καὶ post μέλι omittere. Rasarius hic non pro-
bandus videtur.

54) Apud Dioscor. 2, 134. p. 133. Item apud Erotian. p. 19. et 36. lego, θερμοσποδιά. Nec aliter apud Galen. in Glossis p. 84. et in Geoponicis p. 543. 1206. Ergo θερμοσποδιάς hic corrigendum.

55) Α βήξ, βηχάδης. Hoc nec Stephanus habet. Scriba in Codice exhibet βηχάδα. Stulte, ut mille alia. Vocabulum probum est, sicuti ego edidi.

56) Vide notam vicinam 48.

ἐφθᾶ συσφαφέν. τοὺς δὲ καὶ πρὸς βίαν ἐκα-
θάραμεν, εἰ μὴ ἐνεδρευθῆεν, διὰ κλυτῆρος
ἐνιέντες 57) τοῦ ἐκλείγματος διπλὴν τὴν συμ-
μετρίαν ὀλίγω ὕδατι ἀνεθεῖσαν. ἔτα ἐκ τῶν
ξάβδων τμήματα χυλᾷ πτισάνης ἐγκεράσαν-
τες, ἥνικα 58) μένει καὶ κροκύδια.

K E Φ. γ.

Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Περὶ δόσεως ἐλλεβόρου. Ἐκ
τοῦ περὶ κενουμένων βοηθημάτων.

Ἔσι δὲ ἀκινδυνωτάτη χρῆσις παρ' ἡμῶν, ἡ
διὰ τοῦ ἐψηθέντος ἐλλεβόρου. τὸν δὲ τρόπον
τῆς σκευασίας ἔχει τοιοῦδε. ἐλλεβόρου λίτραν
ἀποβρεχομένης 59) ὕδατος κοτύλας ἑξ ἐπὶ
τρῆς ἡμέρας μεθαφεψῶμεν 60) ἐπὶ πυρὸς μα-

homini praeparato, quantum mystri mo-
derati magnitudinem impleat: et vehe-
menter purgabit. neque hominem atto-
nitum reddet sed ad hoc quoque faci-
endum, insidiae adhibendae sunt. ergo,
modico mellis et aquae addito dissolue,
ac potui da. si hac non successerit, su-
per calido cinere id ipsum coagmenta-
to, ac catapotia conficito, ut deglutian-
tur. si vero tussis molesta fit, tempus
accommodatum erit, ut catapotia, tan-
quam sedandae tussis gratia, aegrotus de-
glutiat. quo casu in frustra moderata vir-
gulas secabimus, et melle cocto inuo-
lutas dabimus. quosdam etiam vi pur-
gavimus, ubi insidiis non fuisset locus.
idque clysteri, in quo duplex eclegma-
tis mensura inesset, et modica aqua in-
fusa. tum virgultorum particulae ptiffa-
nae cremore temperatae et affusae, cum
infaniunt. (Caetera ad finem capitis us-
que non extant).

De elleboro propinando. Cap. 3.

Ex Herodoti libro, de praefidiis evacu-
antibus.

Elleborus decoctus dari apud nos
minimo periculo solet. ejus apparandi
haec est ratio. ellebori libram senis a-
quae heminis triduo maceratam, lento
igni decoquimus, usque dum tertia pars
aquae consumpta fit: deinde elleborum

57) Saepe ita occurrit κλυτῆρος, κλυσμούς ἐνιέναι. In Codice est, ἐνόντες. Mox idem rursus vitiose, ἐλίγματα.

58) Forte, μὲν ᾗ, seu, μὲν οὖν, loco μένει. Ex μένει Rasarius videtur fabricasse μάνεσθαι. In κροκύδια, quod mihi ignotum est, deficit hoc caput. Ergo in marg. Cod. legitur: λέπει. Vacui autem sunt versus, (vulgo, lineae,) quadraginta.

59) Ita, sine accentu. Sensu caret hoc. Forte, ἐπιβρεχομένου (seu, ἐπιβρεχομένην) ὕδατος κοτύλας.

60) Monstrum hoc. Antea erat, μεθ' ἀφεψῶμεν. Sed id ita, ut edidi, nunc ingeniosissime correctum. Asinus fuit, & scriba, & corrector. Forte, μεθ' ἄς (ἡμέρας) ἀφεψῶμεν. Dicitur autem, ut notum est, ἑψάω, ἑψέω, ἑψω. Mox est ἀφέψημα.

λακοῦ μέχρι τοῦ ἀναλωθῆναι 61) ὕδατος τὸ
 τρίτον. ἔτα τὸν ἐλλέβερον ἀποθλίψαντες, εἰς
 τὸ ἀφέψημα κοτύλας δύο μέλιτος βαλόντες πάλιν
 ἐψῶμεν, μέχρι τοῦ ἀμόλυντον 62) γειέσθαι.
 δίδομεν δὲ τοῖς μὲν μὴ πολὺ 63) δεομένοις
 καθάρσεως κοχλιάρια δύο· τοῖς δὲ εὐτόνοις μύ-
 ζρου 64) πλήθος. ἡ δὲ διὰ τούτων κάθαρσις οὔτε
 τὸν ἀπὸ πνιγμοῦ, οὔτε τὸν ἀπὸ τῆς 65) καθάρ-
 σεως ἡμῶν ἠνεγκέ ποτε φόβον. ἀλλὰ γὰρ καὶ
 τῆς βιαίου καὶ συντόνου ἐνεργείας καὶ χωρὶς τε
 καὶ διὰ τούτων, ὡς εἰκός, ὀλιγοφελέστερός 66)
 ἐστίν, καὶ δίδεται, ἐπειδὴν φροντίζομεν συντόμου
 θεραπείας ἐπὶ τῶν εὐδιορθῶτων παθῶν, καὶ
 κατορθωθησομένων ἂν χρονιώτερον διὰ τῶν λοι-
 πῶν βοηθημάτων. κερδαίνομεν δὲ ἐξ αὐτοῦ τὸ
 θῆττον περιποιεῖν 67) τὸ τῆς τέχνης ἐπάγ-
 γελμα. ἐπὶ δὲ τῶν μαινομένων, καὶ μηδενὶ τρό-
 πῳ ληψομένων αὐτὸν, τῷ πρὸς πᾶσαν τροφὴν
 ὑπόπτως ἔχειν, ἢ διὰ τούτου δόσις ἀρίστη. καὶ
 γὰρ, εἰ μὴ διακόψειτε τελέως τὴν νόσον, ἐμείωσε
 68) μέντοι, ὥστε πολλάκις καὶ βουλομένους ἐκ
 δευτέρου 69) δοθῆναι. προσφερέτω δὲ δι' ὕδρο-

exprimimus: tum mellis heminas duas
 decocto addimus, itemque decoquimus,
 donec non inquinet. ex hoc damus iis,
 qui non admodum purgandi sunt, coch-
 learia duo: robustis vero mystri magni-
 tudinem. purgatio, quae per hujusmo-
 di fiat, neque strangulationis, neque
 ullum alium metum, quem nimia pur-
 gatio solet incutere, unquam nobis at-
 tulit: sed enim et violentae, et vehe-
 mentis actionis. et sine his, et per haec,
 ut par est, minus prodest. Datur au-
 tem in morbis recte constitutis, ubi
 opus est brevi et expedita curatione:
 et qui rite constitui a caeteris remedi-
 is, nisi longiore temporis spatio, non
 possunt. id enim ex elleboro lucri faci-
 mus, ut statim perficiat id, quod ars
 ipsa polliceatur. iis vero, qui infaniunt,
 neque ullo pacto eum sumturi sunt,
 propterea, quod omne alimentum sus-
 pectum habeant, ita paratum optime
 dabimus. nam, licet perfecte morbum
 non expellat, minuit tamen adeo, ut
 saepe etiam ipsis volentibus iterum pro-
 pinemus. offeratur autem hydromelite
 dissolutus, vel ex pulte alicae. potest
 etiamnum ex lentibus, aut libis, exhi-
 beri. sed melius etiam sincerus datur:
 siquidem ita corpora magis contingit.
 Quinetiam in affectionibus iis, quae

61) Solum in margine legitur, ἀναλωθῆναι.

62) Satis notum hoc vocabulum. Hic tamen de eo dubito. Forte, μέχρι τοῦ ἀπαφριζόμενον ἀμόλυντον. In mentem quoque veniebat, ὁμαλόν. Duo enim simul cocta possunt fieri ὁμαλά. Nihil tamen hic au-
 deo definire.

63) Forte, πολλῆς.

64) Vide paullo ante notam 51.

65) Forte, ὑπερκαθάρσεως, quod paullo superius occurrit.

66) Cod. ὀλιγοφελέστερος. Mox idem, φροντίζομεν.

67) Cod. περιποιεῖν. Mox Codex: ληψομένων αὐτῶν (in marg. αὐτόν.) τὸ πρὸς.

68) Cod. μείωσεν. Mox malim, βουλομένους.

69) In Cod. δοθῆναι. Sic prorsus.

μέλιτος 70) διηθὲν, ἢ μετὰ πολτοῦ τοῦ χόνδρου. δυνατὸν δὲ καὶ 71) σὺν φακῶ καὶ σὺν πέμμασι διδοίαι. βέλτιον δὲ καὶ ἀκέραιον προσφέρειν. καθάπτεται γὰρ μᾶλλον αὐτῶ τῶν σωμάτων. διδομεν 72) δὲ καὶ ταῖς δυσίατοις μὲν διαθέσειν αὖσιν, μὴ κατὰ πάντα δὲ 73) ἐπιτηδεύς πρὸς ἐλλέβορον ἔχουσιν, ὥσπερ εἰπεῖν ἡλικίαν ἀμφίβολον, ἢ φυσικὴν τῶν σωμάτων ἀθένηαν, ἢ δειλίαν. ἐπὶ γὰρ τούτων 74) ὅτε μὲν καὶ ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου χρησάμενοι, μεγίστην παθῶν περιγεννάμεθα, 75) ὅτε δὲ, προπειράσαντες τὸ φάρμακον ἀκινδύνως, ἢ τὸν παρυφιστάμενον ἀποθέμενοι φόβον, ἐπὶ 76) τὸν ἀκέραιον ἐλλέβορον ἤλθομεν.

Κ Ε Φ. δ.

Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Ποῖος ἄριστος ἐλλέβορος. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ἐλλέβορος δὲ ἄριστος ὁ ἀπ' ἀντικύρας. ὁ γὰρ λοιπὸς ταχέως τὰς ἐκκρίσεις διερεθίζων, ἐν τὸς τριῶν ἢ τεσσαρῶν ὥρῶν τοῦ καθάρειν πάυεται. ἔστι δὲ ὁ ἀπ' ἀντικύρας ἐλλέβορος, πρῶτον μὲν τῶν ἄλλων ἐντραφέσερος, δεύτερον δὲ, χαῦνος, καὶ τρόπον τινα πολύκενος. τῇ δὲ χροιά ἐμφερῆς ὥχρα ἀνεμένη. 77) τῶν μέντοι γε ὁ κάλλιστος, πῶς εὐθύς καὶ ῥυτὸς καὶ ἰσόπαχυς μέχρι τοῦ πλείους, πρὸς δὲ τῷ τέλει ἀπομυουρίζων 78) ὅμως ἐν εὐτροφίᾳ. καὶ κατὰ τοῦτο 79) μενέτω. ὁ γὰρ ἀπὸ πολλοῦ εἰς λεπτὴν κτηδόνως ἀναλυόμενος, εἰ φύσει ἐστὶν ἄτρο-

difficuler curantur, elleborum damus. non omnibus tamen elleborus accomodate praebetur, ut aetati ambiguae, ut ei, cui adiuncta sit naturalis imbecillitas corporis, ut timidae naturae. nam in ejusmodi, cum bis, terve datus eis fuisset elleborus, maximi morbi sunt exorti. in quo vero medicamentum experti sine periculo fuimus, eumque timorem, qui circumstare solet, abieci-mus, ei nos fincerum purumque elleborum dedimus.

Herodoti. Ex eodem libro. Qualis sit elleborus praestantissimus. Cap. 4.

Elleborus praestantissimus est is, qui nascitur Anticyrae. reliquus autem, cum cito excretionem proritet, intra tres, quatuorve horas a purgatione cessat. caeterum elleborus Anticyrinus in primis est laetior caeteris, deinde fungosus, et quodammodo multum inanis. colore vero ochrae resolutae similis. praestantissimus tamen in hoc genere est rectus, et rugosus, et cujus plurima pars aequali crassitudine constat: sub finem vero, in muris caudam definit, nihilo tamen minus fit laetus et vege-

70) Codex: διηθὲν, (in marg. additur ἢ) μετὰ πολὺ (in marg. πολτοῦ) τοῦ.

71) Cod. una voce: κυμφάκω. Sic.

72) Cod. διδομένων. Mox forte: καὶ τοῖς ἐν δυσίατοις.

73) Immo, ἀνεπιτηδεύς.

74) Hoc non refertur ad proxima, sed ad ταῖς δυσίατοις διαθέσεις. Vide notum 72.

75) ὅτῳ δὲ, Codex.

76) Ita correxi. Codex: ἐπὶ τῶν κεραίων ἐλλεβόρων ἤλθομεν.

77) Cod. ἀνημένης.

78) μυουρίζων habet Dionys. Parieg, vers. 404. ad quem locum vide Eustath.

79) Forte, μένει.

φος, εἰς τὴν τομὴν οὐκ ἔσχηκεν ἐν ἐπιτηδεύει
καί. κλαδεῖς δὲ, λευκὸς ἔνδοθεν φανέτω,
καὶ λεπτὴν ἔχέτω τὴν ἐντερμάνην, προσαχθεῖς
τε ταῖς ῥισί, μετ' οὐ πολὺ πταρμούς κινείτω,
καὶ μασηθεῖς πυρούτω τὸ ῥίμα καὶ γλυκαζέ-
τω, καὶ πολὺ ἐπισπάδω σιέλων. τὸ δὲ κλώ-
μενον ἀποβάλλειν τὶ χνοῶδες, 81) οὐχὶ τοῦ
καλοῦ σημεῖον ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ ξηροῦ. δεῖ δὲ
αὐτὸν καὶ ξηρὸν εἶναι. εἰ δὲ ὁ θαμνίσκος, τὰ
μὲν ἔντροφα ληπτέον, καὶ μᾶλλον μὲν ἀπὸ τοῦ
τὸ ποσὸν εὐρεῖν· εἰ δὲ μὴ, τὸ ἐλλείπον. ἀπὸ
τε τοῦ ὁμογενοῦς καὶ ἐμφεροῦς κατὰ πάντα
λαμβάνεω, ἕνεκα τοῦ μὴ γενέσθαι τὴν κάθαρ-
σιν ἀνισόχρονον.

K E Φ. ε.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλων. Περὶ ἐλλεβορίου. Ἐκ τοῦ β.
λόγου τῶν κενουμένων βοηθημάτων.

Χρὴ δὲ τοῦτο 82) προσκαταμεμαθηκέναι, διό-
τι ὁ μὲν ψαλίσος 83) ταχέως ἄρχεται καθαίρειν,
μετὰ δύο, ὡς ἐπίπαν, ὥρας. χολὴν δὲ καὶ φλέγμα

tus, atque in hoc consistat. nam, qui
plurima ejus parte in tenues pectinum
modo lineas est resolutus, si natura
non est laetus, is non fuit sectus in
tempore opportuno. debet autem, cum
frangitur, intus albus videri, et tenu-
em habere medullam: idemque, naribus
admotus, non multo post sternutationes
ciere: et commansus feruido gustu os
implere, atque etiam dulcescere, ac
magnam salivae copiam attrahere. cum
vero confractus pulverulentum quid ex
se mittit, tum non est bonitatis indici-
um: sed aridum esse elleborum osten-
dit: qui quidem aridus etiam esse de-
bet. si frutex sit, capienda ea pars est,
quae laeta sit: et praecipue, ut inde,
quantum oporteat, sumas: si inde fu-
mere totum non queas, dato operam, ut
ab alio, qui sit ejusdem generis, et in
omnibus similis, quod deest, capias:
ne purgatio temporibus inaequalibus
fructuat.

*Antylli de elleboro. Ex libro, de reme-
diis evacuantibus. Cap. 5.*

Hoc in primis scire conuenit, elle-
borum in ramenta derafum celeriter
purgationem ordiri, ac plerumque duas

80) Ita in marg. In textu: κτιῶνας.

81) Pro hoc in aliis scriptoribus voluerunt aliqui χνοῶδες, quod nullibi reperi. Recte se habet χνοῶδης.
v. Dioscor. 4, 69. p. 269 4, 150 p. 297. de elleboro: χνοῦν ἀφίης ἐν τῷ ἐξομαδῷ. Qui locus is-
tis vindicat χνοῶδης. Mox ibidem est etiam de eodem, χνοῶδης Theophr. H. Plant. p. 62. Utuntur eo
etiam Galen. in Glossis p. 73. Sextus Empir. p. 26. Gregor. Nyss. T. I. p. 165. 278. III, 445. Theo-
phan. Ceram. p. 69. Χνοῦς Dionys. Halicarn. in libris rhetoricis aliquoties conjungit cum πῖρος, ut
T. II. p. 127. Χνοῦς inter alia notat pulverem illum tenuissimum, quibus flores et fructus conspersi
sunt, veluti pruna matura, nondum manibus conrectata, nec abstersa. Qui ergo pulverulentus red-
diderunt, de χνοῦς et χνοῶδης ut cogitarint, non necesse fuit. Eo sensu reddi quoque possit *rosidus*.
Nemo tamen hic de ἀροῶδης cogitabit.

82) Forte, προσκαταμ.

83) Superius legitur de eodem ψαλίσαν, sicuti in hoc ipso capite.

ἐξαγαγὰν ἄνευ πολλοῦ σπαραγμοῦ, καὶ αὐτὸς συνεξεμεθεῖς ἐν ὥραις τέτταρσιν ἢ πεντε, ἀποπάνει τὴν κάθαρσιν. ὁ δὲ κριναῖδης, 84) καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ χνοῖδης, 85) σφόδρα μὲν βραδέως ἐνεργοῦσιν, ὥστε καὶ μετὰ τέσσαρας ὥρας, ἢ πέντε πολλάκις, ὑπέρχεσθαι. 86) πάντα δὲ τὰ εἶδη, καὶ χολῆς, καὶ φλέγματος, ἐξάγουσι, καὶ εἰς κίνδυνον συνολκῆς καὶ ὑπερκαθάρσεως καθίστασιν, ἐπὶ πλεῖστον δὲ χρόνον παρατείνουσι καθαίροντες. ἀλλὰ τὴν γε ἀφέλειαν πολλαπλασιῶς παρέχονται. ἀπόβρεγμα δὲ ἐλλεβόρου δίδεται γέρονσι, καὶ παισὶ, καὶ ταῖς τὴν ἔξιν διεβρυηκόσι, τὴν γνώμην ἐκκελυμένοις, ἢ πνιγμένοις βραδίως, ἢ νόσημα ἑαυτῶν 87) ἔχουσιν, ἢ εἰς πρόπειραν ἐλλεβορισμοῦ. Χρὴ δὲ πέντε δραχμαῖς ἐν ὕδατος ὀμβρίου κοτύλης ἀττικῆς ἡμίσει, τρισὶν ἡμέραις ἐμβρέξαντας ἐψαλισμένον, ἔπειτα διηθήσαντας καὶ θερμάναντας ἐν ἀγγεῖῳ διπλῷ, προσφέρειν τὸ ἀφέψημα.

Κ Ε Φ. 5.

Πᾶς ἀπαντητέον πρὸς τὰ ἐξακολουθοῦντα συμπτώματα ἐκ τοῦ ἐλλεβόρου.

Ἐἰ μὲν εὐκίλως καθαιροῦντο οἱ πίνοντες τὸν ἐλλεβόρον, τότε ποιήσασιν ἐπ' αὐτόν. μετὰ τὸ πιεῖν τὸ φάρμακον, δάσομεν ψυχρὸν ὕδωρ διάκλυσμα· ἔπειτα ἀποσφραίνοντες τινι 88) τῶν εὐωδῶν, εἰ μὲν ἰσχύοιεν, καθῆσθαι προσά-

horas non excedere: bilimque ac pituitam sine multa turbatione educere. ipsumque vomitu simul reiectatum intra quatuor, aut quinque horas, terminari purgationem. qui vero parti farinae craffioris est similis, et multo magis etiam, qui in pulverem redactus est, tardissime agunt, ut saepe post quatuor, aut quinque horas incipiant. caeterum omne et bilis et pituitae genus educunt. idque non sine conuulsionis, et nimiae purgationis periculo, ob nimiam purgandi prolixitatem. multiplicem tamen utilitatem afferunt. Aqua vero, in qua veratrum maduerit, datur senibus, pueris, iis, qui laxiorem habitum habent, quibus mens exoluta est, quique facile strangulantur. aut * eorum morbos habent: aut, ut prius periculum faciamus, utrum elleborus postea dandus sit. oportet autem drachmas quinque ramentorum in aquae pluviae heminae Atticae semisse triduo madescere: tum colo tradi, atque in vase duplici calefieri, atque ita decoctum propinari.

Quomodo occurrendum sit symptomatis ex elleboro consequentibus. Cap. 6.

Si facile purgantur ii, qui elleborum biberunt, haec postea faciemus. ubi medicamentum biberint, aquam frigidam ori colluendo dabimus: tum aliquod odoramentum porrigemus. sique vires consent, eis persuadebimus, ut

84) Ita in marg. In textu, κριναῖδης. Vide Foës. Oecon. Hippocrat. in κρινον, et Sext. Empir. p. 27.

85) Vide paullo ante notam 81.

86) Rasarius videtur maluisse, ὑπέρχεσθαι, nimirum, ἐνεργᾶν. Alii in mentem venire possit, ὑπανέρχεσθαι, nimirum, τὸ φάρμακον.

87) ἑαυτῶν corruptum. Mox et διπλῷ suspectum.

88) Ita in marg. In textu: τῇ. Paullo ante malim, ἐπ' αὐτῶν.

ξομεν αὐτοῖς· αἱ δὲ ἀδελφεὶς ἔσεν, κατακλίνειν ἐπὶ χαμαιζήλου τινός, καὶ μέχρι ὥραν δύο ἢ τριῶν ἀποσφραγιζόμεν 90) το αὐτοὺς ἐκ διαλειμμάτων, καὶ τὸ ψυχρὸν διάκλυσμα προσαισόμεν, καὶ τὴν διάνοιαν διὰ τινος μυθολογίας 91) περισπᾶτομεν, τὰ τε ἅκρα 92) τρίβομεν καὶ δῆσομεν. ταῦτα δὲ πάντα χρὴ ποιεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ ταχύτερον τοῦ δέοντος ἐξεμεθῆναι τὸ φάρμακον. μετὰ δὲ τοῦτο ἐμβάλλοντες αὐτοὺς εἰς 93 a) κρεμαστὸν κλινίδιον ἢ μετέωρον ἄλλως, συγχωρήσομεν ἐμῇ. ἀντιλήψονται δὲ θέρμης πρῶτον περὶ τὸν στήμαχον καὶ τὴν κατάποσιν ἔπειτα σίελον αὐτοῖς εἰς στόμα καὶ ὕγρὸν σιδοθήσεται, 93 b) ὅπερ ἀποπτύσαντες, αὐθις φλέγμα συνεσραμμένον ἐκβάλλουσιν. ἔπειτα 94) διαστήσαντες, μέρος τῆς τροφῆς καὶ τοῦ φαρμάκου μετὰ φλέγματος ἐμουσιν. ἔπειτα ἐκ διαλειμμάτων ὁμοίως. ἐξεμέσαντες δὲ τὸ φάρμακον καὶ τὴν τροφήν, φλέγμα μετὰ χολῆς αἴσουσιν ὀλίγης, ἔτα, μετὰ πλείονος, ἔτα χολῆν καθάραν, καὶ λύζουσιν 95) ἐν τῷ διαμέσῳ 96) κούφως, ἄλλοτε καὶ ὅλλοτε καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῖς 97) ὑδαδαῖον τ' ἔσαι καὶ 98) ἐνερευθῆς, καὶ φλέβια 99) ἐπαναστήσεται, καὶ ὁ σφυ-

sedent: si infirmæ sint, ut in strato aliquo humi depresso usque ad duas, aut tres horas decumbant: et odoramenta quoque per intervalla offeremus, et aquam frigidam ad os colluendum exhibebimus: mentemque aliqua lepida fabella abducemus, extremas partes confricabimus, et vinciemus. Haec omnia ideo facienda sunt, ne citius, quam par est, medicamentum evomatur. Postea vero aegrotos in lectulo penfili, aut aliquo alio sublimi loco collocatos, vomere permittemus. primum namque calor stomachum, et gulam inuadet: deinde saliva et humor in os confluet, quibus sputo reiectis, iterum pituitam obvolutam reiciunt. tum, interiecto spatio, partem cibi et medicamenti cum pituita evomunt: idemque, interiecto spatio, faciunt. cumque medicamentum atque cibum evomuerunt, pituitam cum exigua bilis portione reiectant: tum cum multa bili pituitam, et denique bilem puram vomunt. leniter etiam in tempore intermedio singultiunt: et habent alioqui faciem ferme face succensam et rubentem. tum venae attollentur, pulsusque rarissimus fiet. Ubi ve-

89) Codex: ἰσχυρὸν καὶ θάλασσαν.

90) Paullo ante est, ἀποσφραγιζόμεν, quod sine auctoritate notat Stephanus in thesauro. Hic legendum, ἀποσφραγιζόμεν, ut saltem Grammatica ratio constet. ἀποσφραγιζόμεν ergo hic μεταβατικῶς dicitur.

91) Narrandis fabulis oblectantibus.

92) Extremas corporis partes.

93 a) κλινίδιον habet Diog. Laërt. p. 141. Chrysost. T. II. p. 725. E. Κρεμαστός est apud Xenoph. Oecon. VIII, 12. et in Galen. opuscul. myth. p. 86.

93 b) De hoc dubio. Forte, πυρρὸν ἔσεται.

94) Mox eodem sensu est, ἐκ διαλειμάτων.

95) v. Dorvil. ad Charit. p. 203. Gregor. Naz. p. 198. Eruditissimus Coraer ad Heliodor. p. 208. 212. 214. Tom. II. edit. Paris. 1804. 4. In Codice h. l. scriptum erat, λύζουσι, sed x deletum. Mox hic est λυγμός. v. Erotian. p. 34. et Gregor. Nyss. T. II. p. 204.

96) Forte, διὰ μέσον, aut juxta, διαμέσον.

97) Rasarius a δῆς hoc videtur derivasse, ὑδαταῖαν occurrit apud Erotian. p. 49. et Galen. in Gloss. p. 99. Vocibulum ὑδαδαῖον nullum est. Forte, ὑποδαῖον.

98) Utuntur hoc Galen. in Glossis p. 91. Philo p. 203. Polyb. T. III. p. 114. et alii.

99) Rasarius videtur voluisse φλέβια. Non inepte! Eo utuntur Dionys. Halicarn. T. II. p. 30. 194. Platon p. 490. Galen. in Glossis p. 76.

γμός ἀραιότατος ἔσται. προΐουσης δὲ τῆς καθάρσεως ἐυκόλως τὸ, τε πρόσωπον εὐχρόϊται 100) καὶ ὁ σφυγμός πυκνωθήσεται καὶ μείζων ἔσται, καὶ ὁ λυγμός ἀποπύεται, 1) ἐκ τε μεζόνων διασημάτων καὶ κατ' ὀλίγον ἐμοῦσι. τούτοις δὲ μετὰ μέσσην μὲν καθάρσιν, ἥνικα ἐμπίπτουσιν οἱ λυγμοί, μολίκρατον ἐναφειψιμένου πηγάνου καταρρέειν δώσομεν, καὶ ἐπὶ τέλει χλιαρὸν ὕδωρ προσενέγκαντες τὸ 2) ποτὸν, καὶ βραχὺ διασήσαντες, αὐτὸ τε τοῦτο ἐξεμῆν, καὶ εἴ τι παρακείμενον εἴη, κελύεσμεν, λιπᾶντες ἰσχυρᾶς πᾶν τὸ σῆμα καὶ διασήσαντες ὥρας δύο, λούεσμεν, καὶ τροφὴν εὐτόμαχον προσοίσομεν. εἰ δὲ καὶ 3) στραγγιτέρα πῶς, καὶ μετὰ περισκελίας ἢ καθάρσις ἀπαντοίη, ἢ ἄλλως ἀφυστέρα, δι' ὑπονοίας μὲν ταῦτα ἐξομεν, δυσχερῆ 4) ταχυτῆτα ἔμετον, καθ' ἣν λαβόντες τὸ φάρμακον, εὐθὺς ἐξεμέτουσι καὶ οὐδεμιᾶς ἀπόλαυσιν ἀφελείας βραδυτῆτα καθάρσεως, ἐν ἣ καὶ πνιγμῶν εἰσὶ κίνδυνοι, 5) λύγας, συνολκᾶς, παραφροσύνας, λεπτοθυμίας, ὑπερκαθάρσεις, καταπτώσεις δυνάμεως, ἰδρωτὰς ἀμέτρους, ἐκλύσεις. ὄντος δὲ ἀδήλου 6) τινὸς τῶν δύο χείρων τούτων ἐξακολουθεῖν μέλλων, πρὸς πᾶσαν παρασκευάζεσθαι χρὴ τὴν παρασκευήν. ἐς δὲ ταῦδε.

Τίνα χρὴ παρασκευάζειν τοῖς ἐμβροχιζομένοις.

Κλιβιδιον μετέωρον, καὶ ἄλλο, ὑπόβλητα ἔχον διαγώνια, καὶ τρίτον, κρεμαστὸν, διαδεσμοί-

ro purgatio processerit, probum colorem vultus acquireret, pulsus densus maiorque reddetur, ac singultus cessabit: et longiore spatio interiecto, et paulatim voment. His autem in media purgatione, cum singultu vexantur, melicratum, in quo ruta sit incocta, forbendum damus. ad finem vero tepidam aquam dantes paululum intermittimus: tum, ut aquam ipsam, et si quid eidem adiaceat, evomant, imperabimus. totum vero corpus aliquo pingui valde unguemus, et, interiecto duarum horarum intervallo, lavabimus, et cibum stomacho idoneum offeremus. si vero inordinatior, et irritatior succedat purgatio, aut alioqui incommodior, haec incommoda expectabimus: ut, simul atque sumtum medicamentum fuerit, statim evomant: nullamque utilitatem tardae purgationis capiant. qua in re, et strangulationis, et singultus, et contractionis, et delirii, et animi defectionis, et nimiae purgationis, et casus virium, et immoderatorum sudorum, et exolutionis periculum imminet. cumque minime planum sit, quodnam horum malorum sit futurum, ad omnia praeparatos esse oportet. quae vero paranda sunt, nunc persequar.

Quae praeparanda sint iis, qui elleboro purgandi sunt.

Praeparare debemus lectulum fulblimem, itemque alium, qui strata ha-

100) Ita Codex. Forte, εὐχρόϊται, quo utitur Gregor. Nyss. T. I. p. 439.

1) Forte, ἀποπύεται.

2) τὸ ποτὸν mihi dubium videtur. Rasarius omisit.

3) Ita Codex. Suidas habet; στραγγός στραγγότερος. Alii legunt, στραγγός στραγγότιμος. Mox Codex junctim exhibet, μεταπερισκελίας περισκελῆς satis notum. Inde περισκελίη. Dicitur etiam κατασκελῆς.

4) Haec corrupti sunt. Sententia tamen utcumque apparet.

5) Continuo ergo transit a genitivo ad accusativos.

6) Etiam haec corrupta.

σπόγγαι, 7) ὀξύκρατον, μελίκρατον, διάφορα, ἂν τὸ μὲν ὕσσωπον ἐναφεψημένον ἔχεται, τὸ δὲ ὀρίγανον, τὸ δὲ πήγανον, τὸ δὲ θυμόν, ἔλαιον κύπρινον, μήλινον, ἴρινον, 8) ῥόδιον, ἐμπλάσματα, ἀποβρέγματα ἐλεβόρου, σικύας, σφηνίσκοι, πτερὰ, δακτυλῆθρα, κλυτῆρες, πυρία, ἀψίνθιον, ὄνος, τροφαί, βαλάνιον. εἰ μὲν οὖν πρὸ τοῦ δέοντος 9) ἐρεθίζειν τὸ ἐμῆν, καὶ δέος, μὴ τὸ φάρμακον ἐκβάλλωσι, πρὶν ἀφελθῆναι τι ἀπ' αὐτοῦ, ταῦτα εἰς κατοχὴν ποιήσομεν.

Τίνα χρὴ πράττειν εἰς κατοχὴν ἐπὶ καθαιρομένων.

Ψυχρὸν ὕδωρ δώσομεν διάκλυσμα συνεχές, καὶ, εἰ μὴ παρηγορεῖ, ὀξύκρατον, καὶ τὰ ἄκρα ἱκανῶς διασφίγγομεν καὶ τρίβομεν, καὶ ἄλμην, ὅσον 10) μύστιον, μικρὸν ἐν διαλαίματων ἐνσάξομεν τῷ σώματι, ἢ κάππαριν 11) ἐξ ἄλμης κατέχειν προσάξομεν, καὶ σιωπᾶν, καὶ ἀκίνητῶν, 12) ἥτοι καθημένους σφόδρα ἀνωρόπους 13) κατακειμένους. εἰ δὲ μὴ παρηγοροῖντο ὑπὸ τούτου, σικύας μετὰ πολλοῦ πυρὸς τᾷ μεταφρένῳ καὶ τᾷ σώματι τῆς κοιλίας

beat, ceu lineas, ab angulo ad angulum perducta: et tertium quoque pensilem: spongas quoque, et poscam, et melicratum, diversis modis confecta: quorum unum hyssopum incoctum habeat, aliud origanum, aliud rutam, aliud denique thymum: oleum cyprinum, melinum, irinum, rosaceumque: emplastrum, ellebori dilutum, cucurbitulas, cucneolos, pennam, digitalia, clysteres, fomenta, absinthium, vinum, cibos, glandulam. Si igitur, antequam tempus opportunum sit, vomitus irritari velit, metusque sit, ne medicamentum reiiciant prius, quam ullum ab eo fructum ferant: ut ipsum contineant, haec faciemus.

Quae facienda sint, ut, qui medicamentum sumserunt, vomitum cohibeant.

Aquam frigidam dabimus ad os perpetuo colluendum. si non sedetur turbatio, poscam: et extrema valde constringemus et fricabimus, et muriam, quantum parvi mystri magnitudinem compleat, per intervalla in os indemus: aut, ut capparim ex muria in ore contineant, fileantque, nulloque motu ciantur, vel, ut sedentes valde sursum versi collocentur, imperabimus. si ne ita quidem levantur, cucurbitulas ex mul-

7) Sic, uno vocabulo. Forte, διαδεδυμένοι σπόγγαι, a δέω. Mox in Codice est, διαφορά

8) Ita Galen. in Glossis p. 64. Codex: ἴρινον. Vide mox notam 24. περὶ μῆλινου v. Dioscor. 1, 55. p. 31. περὶ ἰρίνου ibid. 1, 66. p. 37. περὶ κύπρινου ibid. 1, 65. p. 36.

9) Forte, ἐρεθισέον.

10) Supra lectum est, μύστιον. Inde deminutivum μύστιον. ἐν poterat abesse. Eo tamen servato, continuo addendum ἐκ. Ἐκ enim abesse nequit.

11) Dioscor. 2, 204. p. 162. Polyaeus p. 358. meminit etiam καππάρεως ἐσκευασμένης ἐν ἄλμῃ.

12) Cod. ἀκίνηται. ἀκίνηται, quietem agere, se non movere. probum est vocabulum, tamen nec in thesauro Stephani reperitur. Utitur eo etiam Orig. T. I. p. 176. Notum etiam ἀκίνησις. Sext. Empir. p. 15.

13) Codex, more antiquo, quod non reprehendo, ἀνωρόπους, nisi quis malit ἀνωρόπως. Mutavit autem constructionem, loco κατακλῆσαι. παρηγορεῖσθαι saepe ita in his libellis occurrit, non sine elegantia.

προσάξομεν, ζέοντος δὲ ὕδατος βραχὺ ἐκ δια-
λειμμάτων καταρξοφῆν δύσομεν καὶ 14) σφό-
δρα ἐρεθίζοντο, καὶ ἀψιθίου, ἥτοι χυλίσμα-
τος 15) ἢ ἀφεψήματος ὀλίγον προσοίσομεν. οὐδ-
ως δὲ ἐστὶν οὕτως εὐήκης, οὐδὲ ἀνατετραμμέ-
νος τὸν σόμαχον, ὥστε μὴ ὑπὸ δύο ἢ τριῶν τῶν
προειρημένων παρεργοιζήναι. εἰ δὲ ἀντιστρόφως,
ὑπὸ ἰσχύος τῆς περὶ τὸν σόμαχον, ἢ ἄλλης
τινὸς αἰτίας, 16) μὴ ἐν τῷ καθήκοντι καιρῷ
τῆς καθάρσεως ἄρχοντο, ἐπὶ μετεώρου κλινί-
διου 17) καταρξοφῶν σχηματίζαντες, κελεύσο-
μεν καθῆναι τοὺς δακτύλους εἰς τὸ σόμα, καὶ
προσώπτεσθαι τοῦ γαργαρέωνος καὶ τῶν παρι-
θμίων τῷ πλάτει τῶν ὀνύχων. 18) οὕτω γὰρ μά-
λιστα ἐρεθίζοντο. τά τε σκέλη καὶ τὰς ἰγνύας ἐκ-
τάειν ὅτι μάλιστα, καὶ κάμπτεσθαι καὶ τὴν ῥάχιν,
καὶ τῆς ἐτέρας 19) χειρὸς τοὺς κονδύλους ἐνεργί-
σαι εἰς τὴν γαστέρα, ἢ αὐτοὶ ἐνεργέσομεν, 20)
εἴπερ ἐκείνοι ἀδυνατῶς ἔχουσιν. εἰ δὲ μὴ κενόιντο
21) μηδὲ οὕτως, ἐπιβιβάζομεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ
κλινίδιον, τὸ ἔχον ὑπόβαθρα 22) διαγωνίαν,
τὸ κρεμαζόν, καὶ σείσομεν αὐτὸν, 23) ὡς ἐντεῦ-
θεν παραθαλάσσοντες τε καὶ παρακελευόμενοι
συμπροθυμείσθαι, τοὺς τε δακτύλους αὐτῶν

to igni dorso, et ori ventriculi appli-
cabimus, et parum aquae feruentis per
internalla forbendum offeremus. sique
vehementer stimulentur, parum succi
absinthii, aut ejus decocti addemus.
Nemo enim ita proclivis ad vomitum
est, neque stomachum ita habet aver-
sum, qui non a duobus aut tribus ex
his remediis levetur. si vero contra,
propter robur stomachi, aut aliquam
aliam causam, non debito tempore pur-
gari incipiant, in sublimi lectulo, qui
deorsum vergat, collocabuntur, et, ut
digitos in os coniciant, iniungemus:
et ut gurgulionem et tonfillas unguium
latitudine contingant. ita enim potissi-
mum vomitus iritabitur. praeterea jube-
bimus, ut tibias et poplites quampluri-
mam possint, extendat, et flectant,
itemque spinam, et, ut utriusque manus
pugnos in ventrem impingant: aut nos
impingemus, si ipsi per se non pote-
runt. si vero ne ita quidem evacua-
buntur, eos in lectulo collocabimus, cujus
strata angularia sint. et ipse fit pensilis:
eosque agitabimus et concutiemus, ut
ibidem eos adhortantes et jubentes, ut

14) Ita correxi. Codex καὶ exhibet.

15) Codex: χυλίσματος ἢ. Sic. Pudet profecto hujusmodi referre. Pleraque ergo silentio praeterii. Vix
puto, scribam graeca, nedum graece, intellexisse. Mox rursus corrigendum, ut supra monitum est,
εὐεμής.

16) Codex: ἐσίαις. In marg. αἰτίαι. Utrumque absurdum. Ergo correxi.

17) Forte, καὶ interponendum. Aut, καταρξοφῶν. Nisi voluerit κατωρξοφῶν, ut ἀνώρξοπος, κατωφερής.

18) Ita ego ausus sum corrigere. Codex: οὕτως (in marg. οὕτως.) γὰρ μάλιστα ἐρεθίζοντες τά τε σκέλη. Sic.

19) In marg. ἐκατέρας.

20) In textu: ἐνεργέσομεν. In marg. ἐνεργάσομεν. Sic.

21) Codex: κενόιντο μὴ δὲ, quod posterius μὴ δὲ in multis Codd. reperitur, atque ex iis in editionibus Aldinis
etiam. Cum futura antecesserint, conjici licet ἐπιβιβάζομεν. Frequens est in his confusio literarum ω et ο.

22) ὑπόβαθρα lectorum satis nota sunt vel ex Xenoph. Διαγωνίος supra lectum est. Credo διαγωνία legendum.
Vide paullo ante sectionem hujus capituli secundam, ubi κρεμαζόν etiam occurrit. Pag. 170. est ὑπόβλητα.

23) Codex dubius est inter σείσομεν et σείσομενον. Accentus certe est in priore ο. Idem habet ἐαυτὸν,
quod correxi. Mox Codex, ἐνταῦθα.

24) Vide paullo ante notam 8. Scriba hic rursus exhibuit, χρήσομεν, atque adeo κοπρίνῃ. Sic et mox
est χερσάντας, item ἔγνον, σκαμνίαις, κινήσαντα.

χρίσομεν 24) ἱρίνω, ἢ κυπρίνω. ἔγνω δὲ τινὰς
 σκαμμωνίας ὅπως χρίσαντας τοὺς δακτύλους καὶ
 κινήσαντας τὴν καθάρσιν. καὶ εἰ μὴδὲ οὕτως
 25) ὑπάρχοιντο τῆς καθάρσεως, πτερὰ χήνια
 26) σκυδήσαντας 27) τῶν οὐράων ὀκτὼ ἢ δέκα
 ἀποβάπτοντες εἰς τὸ 28) ἱρίνον ἢ κύπρινον καθά-
 σομεν, 29) ἢ δακτυλήθρας. 30) ῥάπτονται δὲ αἱ
 δακτυλήθραι ἐκ θέρματος καρχηδονίου, ἢ ἄλλου,
 αἷς ὅτι ἀπαλωτάτου, μήκος, ὅσον δακτύλων δέκα
 ἢ δάδεκα, εἰς ὁμοιότητα δακτύλων. τούτων τὸ
 μὲν ἑξαδάκτυλον διάστημα πληροῦται ἔριον· 31)
 τὸ δὲ τετραδάκτυλον κενὸν ὑπολείπεται, πρὸς τὸ
 περιαρμόζεσθαι τοῖς δακτύλοις. ἀποβάπτοντες
 δὲ καὶ ταῦτα εἰς τὰ προεξημένα μύρα καθά-
 σομεν εἰς τὸν σόμαχον. παρασημαστέον δὲ, ὅτι
 ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων, ἐμβαλλομένων εἰς κρέμα-
 σὲν κληρίδιον, τὴν κίνησιν ἐπὶ πόδας ἢ κεφαλὴν
 ποιούμεθα· ἐπὶ δὲ τῶν μὴ δυναμένων εἰσεῖν, εἰς
 τὰ πλάγια. χρὴ δὲ καὶ τὴν κρέμασιν ἀνώμα-
 λον εἶναι, ὥστε παραπλησίαν τὴν κίνησιν τῇ κα-
 τὰ πλοῦν γίνεσθαι. δώσομέν τε αὐτοῖς καὶ τοῦ
 μελικράτου καταβροφῆν, ὑσσώπου, ἢ ὀρεγάνου,
 ἢ θύμου ἐναφεψήμενου,

Τίνα χρὴ πράττειν, πνιγμοῦ παρακολουθοῦντος
 ἐπὶ τῶν ἐλεβοριζομένων.

Ἐπεὶ δὲ τινες 32) δυσμεῖς ὄντες πνίγονται·
 ποδάκεις δὲ καὶ ἄφωνοι γίνονται· τὸν μὲν πνι-

vomere contendant, et in eam rem in-
 cumbant: eorumque digitos irino, aut
 cyprino inungemus. Novi etiam, qui
 scammonii liquore digitos ungerent, et
 ita purgationem concitarent. Sed si ita
 non sequatur purgatio, pennas anseri-
 nas ex cauda, octo aut decem, cyprino,
 aut irino intinctas indemus: aut etiam
 digitalia. confuuntur enim digitalia ex
 corio Carthaginensi, aut alio quovis
 mollissimo, ad longitudinem digitorum
 decem aut duodecim, instar digiti ex
 his spatium fenum digitorum lana im-
 pletur: reliquum vero, quod quater-
 num digitorum est, inane relinquitur,
 ut digitis aptetur. haec igitur ante di-
 ctis unguentis intincta in stomachum im-
 mittemus. Est autem adnotandum, in
 iis, qui in lecto pensili statuuntur, motum
 versus pedes, aut caput cieri: in iis
 vero, qui vomere non possunt, in late-
 ra. in quo casu pensilis quoque inae-
 qualis esse debet, ut motus navigatio-
 ni similis efficiatur. Praeterea melicra-
 tum, in quo hyssopum, aut origanum,
 aut thymum incoquatur, forbendum da-
 bimus.

Quid faciendum sit, cum strangulatio
 occupat eos, qui elleborum sumserunt.

Quoniam nonnulli difficulter vo-
 munt, et ideo suffocantur, et saepe

25) Vide supra cap. 5. notam 36.

26) Alibi in his ipsis libellis, χήνιος, ut alibi, et in similibus adjectivis.

27) Propter ἀποβάπτοντες hic requiri videtur nominativus, addito καὶ, aut τε. Sed istud σκυδήσαντας du-
 bium. Obversabatur memoriae aliud hujuscemodi vocabulum, ejus tamen nunc non poteram satis re-
 cordari. Forte, σκυτσαντες, id est, ἐκσπύσαντες Hesych. σκυτίζα· σπαράττα. Aut, σχίσαντες.

28) Codex τόν. Correxī τὸ αἶμα καὶ intelligo ἑλασιν. v. notam 24.

29) Ita Codex. Forte, καθήσομεν, ab καθήμι. Rasarius videtur voluisse, ἐνήσομεν. Mox est, καθιέντες
 τὰ πτερὰ.

30) Codex bis per iota, non per ita. Superius etiam occurrit hoc vocabulum. v. Xenoph. p. 241. Athe-
 naeum Deipnosoph. p. 6. D. Est et genus tormenti. v. Synes. T. II. p. 33. 50.

31) Forte, ἔριον. Mox rursus Codex exhibet, καθάσομεν.

γμὸν παρεγροῆσμεν, μελίκρατον συνεχῶς ἐπιβ-
 ροφῆν διδόντες, ὡς μάλιστα μὲν πηγανον. εἰ δὲ
 μή γε, τῶν ἄλλων τι, τῶν προειρημένων, ἐναφῆ-
 ψαντες, 33) καὶ κατ' ὀλίγον καὶ συνεχῶς
 προσφέροντες. σπαράζομεν τε, κινουῦντες ἐπὶ τοῦ
 κλινιδίου, καθιέντες τὰ πτερὰ σφοδρότερον. εἰ δὲ
 πάνυ ἐνοχλοῖντο, ἀποβρέγματος ἐλλεβόρου τρεῖς
 ἢ τέσσαρας κυάθους προσοίσομεν. τὰς 34) δὲ ἐμε-
 τικὰς ἀποδοκιμάζομεν διὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν
 ἀποβρέγμα, τῆς αὐτῆς ποιότητος ὢν τοῦ ἐλλε-
 βόρου, συνεργεῖ πρὸς τὴν κήθαρσιν. αἱ δὲ ἐμε-
 τικαὶ διάφορον ἔχουσαι ποιότητα, τὸν σῶμα-
 χον μόνον ἐρεθίζουν, τὸν δὲ ἐλλεβόρον οὐκ ἀνα-
 κινῶσι. εἰ δὲ ὁ κατὰ τὸν πνιγμὸν κίνδυνος ὑπὸ
 μηδενὸς τοιῶν παρεγροῖτο, δριμυτάτῳ κλύσ-
 ματι κλύσομεν αὐτούς. ἀναβολὴν γὰρ τοῦ κιν-
 δύνου παρέχεται, καιρὸν τε ἐνδίδωσιν εἰς χρῆ-
 σιν ἄλλων βοηθημάτων. δάσομεν δὲ αὐτοῖς καὶ
 χαλβάνης, 35) ὅσον τριώβολον, καταπιεῖν καὶ
 εἰ μὴδὲ οὕτω παρεγροῖντο, οὔρου παλαιοτάτου
 δύο κυάθους ἀναγκάσομεν βροφῆσαι. ταῦτα δὲ
 ἀμφοτέρω, ἔμετον μὲν οὐ κινεῖ. τὸν δὲ πνιγμὸν
 παρεγροῖ.

etiam voce privantur: idcirco frangu-
 lationem sedabimus continua melicrati
 forbitione, in quo ruta praecipue fit
 incocta: sin minus, aliquid aliud eo-
 rum, quae praedicta sunt: idque pau-
 latim et continenter propinabimus. item-
 que stomachum proritabimus in lectulo
 pennam vehementius immittendo. si ve-
 ro valde admodum perturbentur, dilu-
 ti ellabori cyathos tres aut quatuor of-
 feremus. quae vero ad vomitum provo-
 candum adhiberi solent, reprobamus,
 vel ob hanc causam, quod ellebori dilu-
 tum ejusdem qualitatis cum elleboro
 est et purgationem adjuvat: at, quae
 vomitum provocantia dicuntur, cum
 diversae qualitatis sint, stomachum so-
 lum irritant: elleborum vero non com-
 movent. si periculum quod ex suffoca-
 tione imminet, nullo ex his remediis
 sublevetur, acerrimo clystere rem trans-
 igemus. intermissionem enim periculi
 praebet, et tempus nobis suppeditat, ut
 aliis uti remediis possimus. dabimus quo-
 que galbani tres obolos, quos degluti-
 ant. sed, si ne ita quidem sequatur le-
 vatio, ut duos vetustissimae urinae cya-
 thos forbeant, cogemus. haec enim am-
 bo vomitum non cient, et suffocatio-
 nem sublevant.

32) Scriba pro more suo, δυσήμεις. δυσμετεῖν habet Areth. ad Apocal. p. 685. D. ubi corrigendum ἀποξροφήσει, loco ἀπορορήσει. Mox p. 174. v. 2. fortasse, μετὰ πηγάνου.

33) Codex: ἐναφῆψηται.

34) Malim, τὰ — ἐμετικά. Sed mox rursus est: αἱ ἐμετικαὶ ἔχουσαι, loco τὰ ἐμετικά ἔχοντα. Si ergo ista sana sunt, nescio, quid aliud intelligendum sit, quam βοτάναι.

34) In τὰ ἐμετικά intelligitur, φάρμακα, quod notum est. Alius tamen hic intelliget, φαρμακεία.

35) Dioscor. 3. 97. p. 215.

Τίνα χρη πρᾶττειν, ἀφωνίας καὶ ἀναιδησίας
παρούσης, ἐπὶ τῶν προειρημένων.

Ἐὶ δὲ ἀφωναὶ καὶ ἀναιδῆτοι γίγοντο,
τοῖς σφηνίσκοις αὐτῶν διασῆσαντες τοὺς ὀδόν-
τας ἐνι 36) ἐκατέρωθεν παρὰ τοὺς χαλινούς
37) ἐντίθεμεν 38) τὰ πτερὰ, ἢ τὰς δα-
κτυλήθρας καθήσομεν. πταρμικὸν τε προσοίσομεν,
μάλιστ' αὐτὸν τὸν ἐκτέβορον· εἰ δὲ μὴ, εὐ-
φρόβιον, ἢ τι τῶν ὁμοίων. ἐνίοτε γὰρ πταρέντες
συνεξέβαλον σύσρεμμα 39) φλεγματοῦδες, ὃ δὴ
τῷ σομάχῳ ἐνεσῶς, 40) τὸν πνιγμὸν καὶ τὴν
ἀφωνίαν εἰργάζετο. καὶ, εἰ τὰ τῆς ἀφωνίας καὶ
τὰ τῆς ἀναιδησίας ἐπιμένοινεν, λαβόντες ἱμά-
τιον τῶν πάνυ εὐρώπων, καὶ διατείναντες αὐτὸ,
δώσομεν διακρατεῖν ἐκ τῶν δύο μερῶν νεανίσκοις
ἰσχυροῖς καὶ πολλοῖς, ἐσῶσιν ἀλλήλων ἀπαντικρὺ,
καὶ μετέωροι ἀπὸ τῆς γῆς κελεύσαντες διατεί-
νεν τὸ ἱμάτιον, ἔτα κατακλίναντες ἐταῦθα
τὸν ἐκτεβορίζομενον, ποτὲ μὲν αἰωρήσομεν 41)
αὐτὸν, τῷδε καὶ κῆσε τὸ ἱμάτιον ῥέμβοντες, 42)
ποτὲ δὲ ἐκκυλίσομεν 43) ἐν μέρει ἐκατέρω, τῶν

Quid agendum, cum in his et vox et
sensus amittitur.

Si vocis ac sensus expertes fiant,
cuneolis eorum dentes diducemus in
utramque partem: et pennas immitte-
mus, aut digitalia indemus: et quod
sternutationem excitet, offeremus: ac
praesertim elleboro ipso ad id utemur:
fin fecus, euphorbio, aut aliquo alio
confimili. quandoque enim sternutantes,
vorticem quendam pituitosum simul eie-
cerunt, qui cum stomacho ineffet, et
suffocationis et amissae vocis causam
afferebat. si vero, et vocis, et sensus pri-
vatio ita perseveret, vestimentum ali-
quod admodum firmum et robustum ex-
tendemus, et ex duabus partibus te-
nendum juvenibus robustis, et aliis, qui
contra sese sint constituti, ac jubebi-
mus, ut ipsum vestimentum sublime a
terra extendant, tum in eo reclinabi-
mus hominem, qui elleborum sumit:
ac quandoque in sublime tollemus, eo-
dem etiam vestimentum circumverte-
mus: quandoque vero in latus utrum-
que devoluemus, aliis id latus, quod
prope eos fit, attollentibus, aliis vero
deprimentibus. ac tunc quidem scire

36) Sic, sine spiritu et accentu, et sensu ἔνι. Forte voluit, ὡς ἔνι, quantum licet, quantum fieri potest.

37) Codex: χαλινούς, inscripta tamen ab alio littera iota. Recite! Pollux lib. II. p. 199. Gregor. Nyss. T. II. p. 237. Vide Stephani thesaurum in hoc vocabulo, qui, Latine etiam *fraenum* appellari, docet.

38) De quibus paullo ante dixit. Mox rursus Codex: δακτυλήθρας et καθήσομεν. Apud hunc scribam ergo α, ι, η pro eodem sunt.

39) Cod. σύσρεμμα.

40) In marg. ἐνεσῶς. In textu: ἐνεσῶς, quod ipsum etiam neutro genere probatur ab grammaticis.

41) Cod. αἰωρήσομεν.

42) Cod. ῥέμβοντες. Hoc non memini legere. Interim ergo correxi, donec idonea auctoritate firmetur. In hoc ipso libello, ni fallor, superius occurrebat ῥέμβειν. ῥέμβω et ῥέμβομαι habent Galen. in Glos- sis. p. 92. Gregor. Naz. p. 190. Theophylact. p. 638. D. Chrysost. T. IV. p. 115. C. Scholiasta ad Theocrit. Id. 7, 23. et alii.

43) Ita correxi. Cod. ἐκκυλίσομεν. ἐκκυλίζειν satis notum ex Xenoph. mem. Socr. 1, 2, 22. Maximo Tyr. p. 148. Synes. T. II. p. 38. Aeschyl. p. 15. Cinnamo p. 16. 168.

μὲν ἐπαυρόντων τὸ πρὸς αὐτοῖς μέρος, τῶν δὲ ταπεινούντων. εἰδέναι δὲ χρὴ, ὅτι οἱ σειδιέντες οὕτως, καὶ μὴ παύσαιντο τῆς ἀναιδίσιος, οὐκ ἐπαναφύρουν. 44)

Τίνα χρὴ πράττειν, λυγμοῦ 45) παρακολουθοῦντος ἢ σπασμοῦ, ἐπὶ τῶν τειούτων.

Ἐπεὶ δὲ καὶ λυγμοὶ παρακολουθεῖ μὲν πολλοῖς τῶν ἐμβροχιζομένων, καὶ σχεδὸν πᾶσιν, οὐκ ἐπὶ πάντων δὲ κίνδυνον παρέχεται, τὸν μὲν πρῶτος τὸ καὶ ἐκ μειζόνων διαλειμμάτων ἐντρέχοντα, συγχωρήσομεν. οὐ γὰρ ἀνωφελὲς ἔσται, σπαράττων τὸν εἰσάγον καὶ ὑπομιμήσκων 46) τῆς ἐκκρίσεως· εἰ δὲ σύντονός τε εἴη καὶ σφοδρὸς καὶ πολλοῖς 47) κραδαίνετο τὸ σῶμα καὶ σπασμοὺς ὑπάγοι 48) πρῶτον μὲν τὸ μελίκρατον δώσομεν κατ' ἐκάστην ἔμπωσιν 49) ἐπιβροφῆν θερμότερον, ὀλίγον δὲ πῆγανον ἐναφεισθῶ, 50) καὶ μόνον ἀνακυσχυλίζεσθαι τε παρ' ἑκάστη τῶ μελικράτῳ ἢ ὕδατι θερμῷ κελεύσομεν. εἰ δὲ μὴ πάντοτε ἐνοχλῶν, πταρμικῶς χρῆσθαι. εἰ δὲ καὶ οὕτως ἐπιμένει, παρ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ῥάχιδος σικύας προσβαλοῦμεν. εἰ δὲ σφοδρὰ ἐσάδῃς εἴη, προλιπάναντες τὸ μετὰφρενον, θήσομεν μίαν σικύαν ὑπὸ τὸν μέγαν σπόνδυλον τοῦ τραχήλου, μετὰγειν τὲ πρῶτος

conuenit, nisi homo his quassationibus et commotionibus a sensus privatione non subleuetur, cum non esse praeter ea sensum recuperatum.

Quibus remediis utendum ad horum singultus et conuulsiones.

Quoniam plerosque ac ferme omnes eos, quibus elleborus datus sit, singultus corripit, non omnibus tamen periculum inuehit: ideo fit, ut, qui leniter et maiore spatio interposito intercurrit, eum ita finamus: quandoquidem non fit futurus inutilis, cum stomachum proritet, et quasi recordationem excretionis ei suggerat. si vero fuerit contentus et vehemens, et multis os vibret et quatiat, et conuulsiones inducat, in primis melicratum dabimus, quod in singulis ictibus calidius absorbeatur: parum autem rutae simul decoquatur: aut per se succus exprimatur, et singulatim, aut ex melicrato, aut calida aqua sorbendum exhibebimus. si non subleuentur, remedio utemur, quod sternutamentum cieat. si vero ita quoque molestia perseveret, per totam spinæ longitudinem

44) ἀναφέρειν h. l. est, ad se redire. v. Heliodor. p. 2. καὶ μικρὸν ἐναφέρειν, ὥστε ἐκ βάθους ὕπνου. Ibid. p. 184. ἀνεγκοντες. Chrysost. T. III. p. 47. A. T. X. p. 504. A. Isidorus Pelusiota. p. 21. Doruill. ad Charit. p. 200. Cinnam. p. 118 τοῦ πτόματος ἀνεγκῶν, scilicet, ταῦτον. Philostorgius p. 3. 21. Gregor. Naz. p. 309. ταῖς θερπαῖς τὰ σώματα κάμνοντα.

45) Erotian. p. 34. λυγμός. λυγμός. Forte voluit λυγμός. λυγμός. Tamen et ex aliis notatur λυγμός. Vide hic paullo inferius. De λυγμῷ v. Thucyd. II, 49. λυγμός habet etiam Gregor. Nyss. T. II. p. 204. et alii.

46) Elegantissime. De stomacho enim, tanquam de persona, loquitur.

47) Corrigendum πολὺς. Stultus scriba hanc elegantem et usitatissimam dicendi formam non intellexit. Sufficit laudare Demosth. p. 294. πολὺς ἔγκρατος τῆς συμβεβηκόσης. In istis, πολὺς adiectivum, in diversis casibus est, loco adverbii σφοδρῶς, veluti apud eundem Demosthenem, πολλὰ ῥέοντι.

48) Nisi malis, ἐπάγοι. De ὑπεγείροι non dubitasset.

49) Impetum singultus.

50) Hic quaedam de suo inculcavit Rasarius, nisi ea pro duplici interpretatione habenda sint. Nul- lum enim alium Codicem in his ad manus habuit.

αὐτὴν καὶ κατασπᾶν εἰς τὴν ῥάχιν περυσόμε-
θα, καὶ γενομένης, καθ' ὃν τόπον ἡ γαστήρ
κεῖται προσκειμένης, 51) ἔτι τε ἄλλην προσθή-
σομεν παρὰ τὸν σπόνδυλον, αἶνω μεταγαγόντες
τὴν δευτέραν οὕτω τε τὴν πρώτην βασιάσαμεν,
καὶ πάλιν ἀνωτέρω θήσομεν. πολλαῖς γὰρ αἱ
ἐπιβολαὶ τῶν σικυῶν ἀπευθύνουσι τὸν σῶμαχον,
σκολιούμενον καὶ συνελκόμενον ὑπὸ τῆς λυγρῆς
τά τε ἄκρα διαδήσομεν καὶ θάλψομεν, ἄλλως
τὲ πυριᾶντες καὶ καθιέντες εἰς ὕδαρ θερμόν
καὶ μὴν καὶ ἐκπλήξας τινὰς ἐπιμηχανησόμεθα,
καὶ ἐνεδιοῦμεν αὐτοῖς, καὶ μέγα εἰσπνεῖν προσ-
τάξομεν, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔλκειν εἴσω τὸ πνεῦ-
μα καὶ ἀναπνεύσειν ἐπιπολῦ.

cucurbitulas applicabimus. si vero ad-
modum offesa spina fuerit, dorso prius
peruncto, unam cucurbitulam sub ma-
gna colli vertebra affigemus: eamque de-
ducere sensim, et deorsum in spinam
trahere conabimur: cumque ad eum
locum perducta fuerit, ubi ventriculus
adiunctus est, aliam quoque admove-
bimus prope vertebra, et ita eam et-
iam deducemus, atque ita primam ab-
latam iterum superius applicamus. nam
saepenumero cucurbitulae admotae sto-
machum a singultu contractum, et vel-
uti contortum dirigunt, et ad suum
statum redigunt. Praeterea vero par-
tes extremas vinculis excipiemus, eas-
que calfaciemus tum fomentis, tum in
aquam calidam infundendo. ad haec et-
iam pavores quosdam machinamur, et
contumeliis eos incessimus, et, ut ma-
gnas inspirationes edant edicimus: at-
que etiam, ut longo tempore spiritum
intro trahant: et, ut longo tractu re-
spirent.

Τὶ δὲ πράττειν ἐπὶ τῶν παρακολουθούντων
52) συνολκῶν.

Συνολκῶν δὲ παραπλησίως, ὥσπερ καὶ λύγξ,
πᾶσι παρέπονται· τὰς δὲ σφοδράς· 53) γίνονται
δὲ αὐταί, τῶν μυῶν μέλιστα, τῶν ἐν ταῖς γασ-
τροκνημίαις 54) καὶ τοῖς μηροῖς καὶ τοῖς βρα-
χίοσι, καὶ τῶν μασσητήρων 55) μυῶν γίνονται

Quid facto opus sit in contractionibus,
quae consequuntur.

Quemadmodum singultus omnes in-
vadere, ita contractiones quoque confue-
verunt: quarum vehementes, quae
praesertim musculis accidunt, qui in
cruris fura sunt, itemque in femoribus,
et brachiis, et musculis masticatoribus,

51) γενομένης refertur ad σικύας. προσκειμένης prorsus poterat abesse. Forte ergo προσκειμένη, nimirum, ἡ γαστήρ. Aut, προσκειμένη, scilicet τῇ σικύᾳ.

52) Codex: παρακολουόντων. Mox idem λῦξ habet.

53) Constructio hic suspensa est. Post plura ergo demum ita nequitur: τὰς δὲ σφοδράς — μᾶλλον ταύτας.

54) γαστροκνήμιον notat Pollux. p. 246. Ita quoque legi apud Melampod. fol. 109. pag. 2. edit. Rom. variarum historiarum Aeliani. γαστροκνήμια tamen, et quod idem est, γαστροκνήμη occurrit in Foës. Oecon. Hippocr. apud Ruf. Ephes. edit. Paris. pag. 24. sed ibid. pag. 39. γαστροκνήμια a γαστροκνήμιον reperitur. γαστροκνήμια rursus est in Anonymi introduct. Anatom. Lugd. Batav. 1618. 4. pag. 86.

55) Alii, ut iam superius monitum est, duplici σσ scribunt.

δὲ καὶ, ποδῶν ἄκρων καὶ χειρῶν μᾶλλον ταύ-
 τας δὴ παρηγορήσομεν, ἰσχυρῶς λιπαίνοντες,
 θλίβοντες, θάλλοντες, πυριῶντες. ἄκρως δὲ καὶ
 ταύτας ταῖς συντάξεις ἀνίσχιν ἢ διὰ τῶν χει-
 ρῶν θλίψις τῶν μυῶν. τὸ γὰρ συλλεγόμενον εἰς
 ταῖς κοιλίας αὐτῶν πνεῦμα, καὶ ποιοῦν τὴν
 συναλκὴν, ἐκθλίβουσιν αἱ χεῖρες πιέζουσαι.
 καὶ σικυώνιον δὲ, καὶ παλαιὸν ἔλαιον, καὶ τῶν
 ἀκόπων 56) τὰ θερμαντικὰ καὶ μαλακτικὰ, καὶ
 κασόριον ἐμβρεχόμενον τε καὶ πινόμενον, καὶ 57)
 κατ' ἰδίαν, καὶ μετὰ τοῦ μελικράτου, καὶ τὰ με-
 λικράτον πολὺ μετὰ τοῦ πηγάνου βοφούμενον
 ταῦτα πάντα ταῖς συνολικαῖς ἀμβλύει. μάλιστα
 δὲ πάντων ἀνίσχιν τοὺς συνελκωμένους λουτρόν.
 διόπερ, εἰ τὰ τῆς καθάρσεως ἱκανῶς προκεχω-
 ρήκοι, ὥσπερ ἐπὶ τῶν πλείων, συνελκωμένων σφο-
 δρῶς, τοῦτο συν 58) λούσομεν αὐτοὺς, καὶ
 δευτέρην, καὶ τρίτην. ἐκτάκτως δὲ τινα λουσάμε-
 νον ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ, οὐχ ἥς ἔλαβε τὸν ἐλλέ-
 βορον, ἀλλὰ τῆς ἐπιούσης, ἔγνωμεν· συνέλκε-
 το γὰρ ἀφαιρῶς τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ καὶ παυ-
 σίμενος 59) τῇς εἰσολήσεως.

Τίνα χερὶ πράττειν, ὑπερκαθαριζομένων αὐτῶν,
 εἰς κατοχὴν τοῦ ἐμέτου.

Τὰς δὲ ὑπερκαθάρσεις εἴσομεν θερμά-
 τω πατῶ, καὶ τῇ διαδόσει τῶν ἄκρων, καὶ τῇ
 τρίψῃ 60) σφοδρῶς, καὶ σικύαις εὐτάτοις, ταῖς

et in extremis pedibus, et potius et-
 iam in manibus, quarum inquam vehe-
 mentes sedabimus, copiose ungentes,
 comprimentes, calfacientes, foventes-
 que. quin hujusmodi contentiones com-
 pressio musculorum manibus facta sum-
 mopere adjuvat. nam, qui in eorum ven-
 tribus collectus est spiritus, qui con-
 tractionis est autor, manuum compressu
 eliditur. Iam vero oleum Sicyonium,
 et vetus, et ex acopis, quae calfaciunt
 et molliunt, et castoreum perfusum
 et epotum, et per se, et cum meli-
 crato, et melicratum copiosum cum
 ruta absorptum, obtundere et levare
 contractiones solent. sed maxime omni-
 um contractos juvat balneum. quapro-
 pter, si purgatio abunde successit, ut in
 plerisque eorum, qui vehementer con-
 trahuntur, contingit, * * * eos lavabi-
 mus, et iterum, et tertio. ac quendam
 etiam uno die octies lotum vidimus, non
 eo die quidem, quo elleborum sumse-
 rat, sed consequente. nam secundo die
 vehementi contractione correptus bal-
 nei auxilio fuit levatus.

*Quid faciendum in nimia purgatione,
 ut vomitus comprimatur.*

Nimias purgationes sistemus calidif-
 simum potum propinando, et extrema
 ligando, et vehementi frictione, et va-

56) *acopa* medicamenta, seu, unguenta, apud Latinos etiam occurrunt, ut apud Plin. H. N. et Celsum.

57) In Codice: καθιδίαν, et μοχ, μετὰ ταῦτα, quae correxi.

58) Hic est spatium vacuum litterarum undecim aut duodecim. Pro συν Rasarius conjecit, συμβαίνε. Ipse tamen etiam tribus stellulis hic defectum notavit, quod, ut multis exemplis doceri potest, in his libris hunc solum codicem ad manus habebat.

59) Corrigendum videtur παυσάμενον, ut λουσάμενον, scilicet ἔγνωμεν.

60) τῇ interponendum videtur. reperi tamen et aliquoties sic, sine articulo, veluti apud Polyaeum

μὲν καὶ ὑποχόνδριον, ταῖς δὲ κατὰ μετὰ φρε-
νον τιθεμέναις, καὶ βιαίως ἀποσπώμεναις· ἄκρως
δὲ ἀψινθίου πόσις ἐπέχει τοὺς ἐμέτους. εἰ δὲ
ἐπιμένονεν, καὶ τοῖς ἀνωδύνοις ὑπνωτικοῖς χρη-
σόμεθα. τῇ τε γὰρ δυνάμει ξηραντικὰ ὄντα,
πάσας ἱζησι τὰς ἐκκρίσεις, καὶ τῇ τοῦ ὕπνου
ἐπαγωγῇ. σατικὸν 61) γὰρ καὶ ὕπνος ἐκκρίσεως.

Τίνα χρὴ πράττειν, ιδρώτων παρακολουθού-
σαν.

Τὴν δὲ ἀμετρίαν τῶν ιδρώτων τῶν ἐπιγι-
νομένων σήσομεν, 62) ῥιπίζοντες τὸ σῶμα καὶ
ἀποσπογίζοντες 63) σπόγγοις, διὰ ψυχροῦ ὕδα-
τος ἢ ὀξυκράτου τεθυλωμένοις, 64) ἐμπάσμα-
σί τε χρυσόμεθα τοῖς τε σφουσι, τοῖς τε πα-
ρεμπλάσσοις, κατάπτωσιν τε δυνάμεως, τρο-
φαῖς καὶ οἶνοις ἀνακτησόμεθα. ὅσοι δὲ ἐπὶ τού-
των θάλλωσιν ἢ θλίβωσιν παραλαμβάνουσιν, οὐ
μοὶ δοκοῦσι δύνασθαι διακρίνειν θλίβωσιν κατα-
πτώσεως.

Κ Ε Φ Ζ.

Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Περὶ τῶν κινδυνευόντων
πνιγῆναι. Ἐκ τοῦ, περὶ τῶν κενουμένων
βοηθημάτων.

Οἱ δὲ κίνδυνον ἔχοντες πνιγμοῦ, περὶ μὲν
τὴν ἀρχὴν τῆς καθάρσεως ὀλίγον σιέλου ἀπο-
πτύουσιν προθυμίας δὲ αὐτοῖς σφοδρᾶς πρὸς ἔμε-
τον γινομένης, οὐδὲν ἐκκρίνουσιν· ἀνοιδούντες δὲ
τὸ πρόσωπον μετὰ προβολῆς τῶν ὀμμάτων,

lidis cucurbitulis, tum hypochondrio, tum
vero dorso admotis, et vi etiam avul-
sis. Summe etiam vomitus cohibet absinthii
potio. sed si vomitus perseverarint, etiam
soporiferis, dolorem mitigantibus, utemur.
haec enim cum suapte natura vim exsic-
candi habeant, et quia somnum indu-
cunt, ideo excretiones sistunt: siquidem
somnia quoque vim excretionis sistendae
habet.

*Quid agendum, cum sudores consequun-
tur.*

Sudores immoderatos sistemus ven-
tulum commovendo, corpusque spongi-
is, aqua frigida aut posca imbutis, et
expressis, abstergendo: utemurque lini-
mentis et stipantibus, et emplasticis.
casum autem virium alimentis et vino
recuperabimus. Qui vero teporem aut
anxietatem sentiunt, ii mihi videntur
nescire anxietatem a casu virium distin-
guere.

*Ex Herodoto, de iis, quibus suffocati-
onis periculum imminet. Ex libro de re-
mediis evacuantibus. Cap. 7.*

Qui periclitantur, ne suffocentur,
ii in principio purgationis modicum sa-
livae exspuunt: cum autem vehemens
vomendi appetitus excitatur, nihil ex-
cernunt, facies intumescit, oculi exe-
runtur, colligantur et constipantur par-
tes ad respirationem pertinentes, cum

61) Vim inhibendi habens. Saepius hic σῆσεν eodem occurrit sensu.

62) Haud ineleganter Gregor. Naz. p. 135. dixit: ἀνεμον ταῖς ῥιπίσι, (quod est ex ῥιπίζαν,) σφρίζεσθαι.

63) Sine auctoritate hoc notat Stephanus. Habet Antiphon p. 726. Schol. Theocrit. ad Id. 7. vers. 16.

64) Hoc quid sit, nunc non succurrit. Idud v in Codice poterat etiam accipi pro ομικρῶν, ab ὀλοῶν. Cre-
do tamen esse v. Τετιλμένοις solum nunc in mentem veniebat, tractis per aquam etc.

ἀντιλαμβάνονται 65) συνδεδεμένων καὶ ἐμφραττομένων τῶν περὶ τὴν ἀναπνοὴν 66) μερῶν μετὰ δυσπνοίας. ἔνιοι δὲ καὶ τὴν γλῶσσαν προβάλλουσι μετὰ πλείονος ἰδρωτός· οἱ δὲ καὶ συνείδουσι 67) τοὺς ὀδόντας, καὶ τὴν διάνοιαν 68) μεταλαμβάνοντες. γινόντες οὖν τὸν ἐφεσῶτα κίνδυνον ἀνυπερθέτως βοηθήσομεν, δὲ 69) τὰ μύρα διὰ τῶν πτερῶν, καὶ προσαναγκάζομενοι τὸ ἐγκείμενον φλέγμα τοῖς περὶ τὴν κατάποσιν τόποις. ἐγὼ γοῦν ἐπὶ τινος πνιγμένου, καὶ πρὸς τὸ τελευτᾶν τὸν βίον ὄντος· συνεξηκώς 70) γὰρ τοὺς ὀδόντας ἔσπερεν, 71) ἐμφερεῖς τοῖς ἀπεσφαγμένοις ἱερεῖσι, διασήσας τοῖς 72) σφηνίσκοις τὸ στόμα, καὶ διασφαλίσάμενος τοὺς ὀδόντας, ὥς μὴ μύσειεν, καθεῖκα τὴν χεῖρα, καὶ συνηγμένων νεύρων σφαιρηδόν 73) πρὸς τὴν κατάποσιν, φλέγμα χειροπληθὲς ἀνελόμην, ὃ καὶ εἰφὲν ἀδιαίρετον ἔμεινεν.

Κ Ε Φ. η.

74) Κτησίον. Περὶ ἐλλεβόρου.

Ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἐμοῦ πάππου ἱατρὲς οὐδεὶς εἰσεδίδου ἐλλεβόρον. οὐ γὰρ ἠπίσαντο τὴν κρείσιν αὐτοῦ, καὶ τὸ μέτρον, καὶ

spirandi difficultate coniuncta. nonnulli vero linguam exerunt, et copioso sudore madescunt. alii dentes concutiunt, eis-que mens tentatur. Cum igitur imminens periculum cognoscamus, nulla interposita mora quamprimum succurre debemus. Unguenta enim pennis obvoluta indemus, et dabimus operam, ut pituitam, quae locis deglutionis infideat atque inhaereat, evellamus. atque ego quidem, in quodam, qui suffocatione correptus inibi erat, ut moreretur: (nam, dentibus contractis, ita conciderat, ut faciunt jugulatae ostiae:) ore cuneolis aperto, et dentibus obfirmatis, ne eos clauderet, manum iniecti, et contractis in orbem nervis, qui ad deglutionem sunt, manui adhaerescientem pituitam extraxi, quae etiam absterfa, individua permanfit.

Ctesii, de elleboro. Cap. 8.

Patris, avique mei temporibus nullus medicus elleborum dedit. nam neque ejus temperiem, neque modum,

65) ἀντιλαμβάνεσθαι τινος, inter alia est etiam, sensu aliquid percipere. Hoc sensu fere idem est, quod ἐπαυθόνεσθαι τινος.

66) Codex: ἡμερῶν.

67) Forte, συνέδουσι, aut συνεξέδουσι, aut aliquid simile. Rasarius in mente videtur habuisse, συναξέσθαι. Apud Xenoph. p. 941. B. et Diog. Laërt. p. 226. est δυνάμην.

68) Forte, μεταβάλλοντες aut ἀποβάλλοντες.

69) δὲ ita consistere nequit. Proxima, καὶ προσαναγκ. satis docent, deesse hic participium. Conjectio, διέπτες. Mox forte, προσαναγκάζοντες. Post τόποις fortasse excidit, ἐξέμην.

70) Hoc ergo firmat conjecturam nota 67. propositam. Paulo ante forte, πρὸς τῷ.

71) Immo vero, ἔσπαιρεν. Rasarius συνέπεσεν aut simile aliquid conjecit. Heliodor. p. 1. τῶν δὲ ἡμισυήτων καὶ μέρεσι τῶν σωματικῶν ἐπὶ σπαιζόντων. Philo p. 775. B. ἔσπαιρεν — ἐνυπαρχόντων. Notum est etiam ἀσπάζειν.

72) Scriba uno vocabulo τοισφινίσκοις, quod correxi.

73) Utitur hoc Philo. p. 113. G.

74) Vide Fabric. bibl. gr. Vol. I. p. 230. Vol. XIII. p. 133. Mox malim, οὐδεὶς εἰδίδου.

τὸν σαθρόν, ὅποσον χρηὴ δίδοναι. εἰ δέ τις καὶ ἐδίδου ἐλλέβορον πιεῖν, 75) διαθέσθαι πρῶτον ἐκέλευεν, ὥς μέγαν κίνδυνον μέλλοντα κινδυνεύειν. τῶν δὲ πινόντων πολλοὶ μὲν ἀπεπνίγοντο· ἑλίγοι δὲ περιεγίνοντο. νῦν δὲ δοκεῖ ἀσφαλέςατον εἶναι.

Κ Ε Φ. 9.

Ἐκ τῶν * Μνησιθέου. Περὶ ἐλλεβορίου.

Ἡ πόσις ἢ τοῦ ἐλλεβορίου κίνδυνον ἔχει πολύν. ἢ γὰρ εὐθὺς ἐποίησεν ὑγιανόν, ἢ πάνυ πολλὴν ἢ μακρὰν ταραχὴν ἐν τῷ πάθει κατεσκεύασε. δεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν ἰαμάτων ὑπομένειν τὸν μικρὸν νομίζοντα διὰ τῆς ἀσφαλοῦς δύναμει διασφαλεῖν ὑγιαίνειν.

Κ Ε Φ. 11.

Ἐκ τῶν Ἀντύχου. Περὶ ἀποφλεγματισμοῦ.

Ἐκ τοῦ β. λόγου τῶν κενομένων βοηθημάτων.

Τοῖς 76) ἀποφλεγματισμοῖς χρῆσθαι μετὰ τὸ τὰ ἄλλα βοηθήματα παραληφθῆναι, τὰ μετὰγειν δυνάμενα, σαθροῦ τῆς ὕλης ἤδη γινομένης, καὶ τοπικωτέρων χρῆζούσης βοηθημάτων. δύναται δὲ ἀποφλεγματισμὸς ὁμοῦ μὲν θερμαίνειν καὶ ἀπάγειν τὰ ἐνοχλοῦντα τῶν ὑλῶν, ἐπιστρέφειν δὲ καὶ μεταποιεῖν τὰ σάματα, διαδόσεως ἐπ' αὐτὰ γινομένης ἀπὸ τῶν ἀποφλεγματιζόντων φαρμάκων, ἀνάλογον 78)

neque pondus, quod dandum esset, illi cognoverant. si vero quispiam elleborum potui daret, in primis hominem admonebat, fore, ut in magnum periculum casurus esset. caeterum ex iis, qui sumserunt, multi suffocati sunt, pauci servati. at nunc tuto dari videtur.

Mnesitheï, de elleboro. Cap. 9.

Ellebori potioni magnum periculum conjunctum est. nam vel statim valentem hominem reddidit, vel multam longamque molestiam in morbo concitavit. danda vero hujusmodi remedia sunt iis, qui se tuta curatione praeterea curatum iri non putant.

Ex secundo libro Anthylli, de remediis evacuantibus. De apophlegmatismo.

Cap. 10.

Apophlegmatifmis utendum est, ubi caetera remedia fuerint adhibita, quae deducere queant materiem stabilem, quae iam facta sit, et localibus remediis potius indigeat. etenim apophlegmatismus potest simul calefacere et materias infestas abducere, corporaque corrigere et emendare, distributis super eis medicamentis iis, quae pituitam avocant, ad sinapismi proportionem. his

75) διαθέσθαι h. l. est, *testamentum facere*, unde διαθήκη. Rasarius arbitriam interpretationem interposuit. Mox scriba exhibuerat κέλευεν, quod correxi. Forte deinde, *πιεῖν*.

*) In indicibus, a principio Codicis, legitur, *μνητέον*. Mnesitheï, medici Atheniensis, multoties meministi Athen. Deipnos. Proximi aoristi reddendi sunt per *solet*.

76) Habet Dioscor. 5, 4. p. 324. Vide Bernard' ad Noanum p. 46.

77) Cod. διὰ δώσεως.

78.) Vide Aët. lib. 3. cap. 184.

συναπισμῶ. Χρηστέον δὲ αὐτοῖς πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἀποδεδωκυίας τῆς γαστρὸς διὰ κλύσματος, ἢ διὰ τινος τῶν κούφων καὶ καθαρῶν, τῶν ὑπαγόντων. μετὰ δὲ τὸν ἀποφλεγματοισμὸν μελικράτῳ θερμῷ διακλύζεσθαι· εἰ δὲ σφόδρα 79.α) ἢ δῆξις ὑπολείπεται, γάλακτι ἢ ῥοδίῳ.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ ὑποκαπνισμοῦ. Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Ἐκ τοῦ β. λόγου τῶν κενουμένων βοηθημάτων.

Ὅτι πολλοῖς, ἀλλὰ τοῖς περὶ θάρακα ἔχουσιν νόσημα ὑποκαπνισμὸς ἐπιτήδειος, καὶ οὐδὲ τούτοις πᾶσιν. οὔτε γὰρ τοῖς αἱμοπτοϊκοῖς, οὔτε γὰρ τοῖς ξηρὸν ἔχουσιν νόσημα περὶ τὸν θάρακα· μένοις δὲ τοῖς ἀδματικοῖς καὶ ὀρθοπνοϊκοῖς, ὅσα διὰ πλήθους 79.β) φλεγμάτων δυσαναγώγων ἐνοχλοῦνται. Χρηστέον δὲ τοῖς ὑποκαπνισμοῖς, τήνικα δὲ, ἥνικα αὖ καὶ τῶν ἄλλων τοπικῶν βοηθημάτων, καὶ προμεμαλαγμένης τῆς γαστρὸς. Χρή δὲ 80) καθίσαντας τὸν ἄνθρωπον, καὶ σκεπάσαντας ὅλον ἱματίοις, κελεύσας μὲν διατῆσαι τὰ σκέλη, κατακύψας δὲ τὸ πρόσωπον, ὡς ἐγγυτάτω τῶν γονάτων γενέσθαι τὸ σῶμα, καὶ κεχανέναι· ἔπειτα μεταξὺ τῆς διατάξεως τῶν σκελῶν θάσαι χύτραν ἢ λεβήτην, ἔχον ἄνθρακας ἡμμένους· ἔπειτα ἐπιπάσαι ἐπὶ τὸ πῦρ ἀριστολοχίας, μάλιστα μὲν 81) κληματίτιδος, εἰ δὲ μὴ, δακτυλίτιδος, ἢ θείον 82) ἄπυρον, ἢ λιβάνον 83) ἢ δάδας, ἢ ξύλα περσικῆς, τοῦ δένδρου, ἢ σχοινίου διεξασ-

autem utendum est, cum alius pridie deiecit, aut clystere, aut aliquo alio leviter et pure subducente, irritata. post apophlegmatismum, melicrato calido colluemus: si vero vehemens morbus remaneat, lacte aut rosaceo, id ipsum erit faciendum.

Antylli, de suffumigatione. Ex secundo de remediis evacuantibus. Cap. 12.

Suffumigatio non multis quidem, sed iis, quibus thorax morbo obfidetur, accommodata est: atque ne his quidem omnibus. neque enim sanguinem spu-entibus adhibenda: neque etiam arido morbo laborantibus: sed iis solum convenit, qui asthmatici sunt, et non nisi recta cervice spirant: quatenus a multitudine pituitae, quae difficulter educi queat, vexantur. Suffumigationibus autem utendum est, cum caeteris quoque localibus remediis utimur, prius tamen aluo emollita. Homo vero vestibis totus tectus in fede locandus est ita, ut, devaricatis cruribus, prona facie ad utrumque genu decumbat, et os fatiscat. in spatio vero intermedio olla, aut lebes, ignitos carbones habens, statuatur: tum in ignem spargenda est aristolochia, ac praesertim, quae clematidis dicitur: sin minus, quae dactylitis nominatur: vel sulfur, ignem non expertum, aut ladanum, aut toedam,

79 α) Forte σφόδρα.

79 β) Sic, sed ex correctione, πλήθους. Paullo ante, loco secundo γὰρ, malim γε.

80) Cod. καθίσαντα. Paullo post, λεβήτην.

81) De utraque aristolochia v. Dioscor. 3, 5. 6. p. 173.

82) Sulphur vivum. v. Plin. H. N. 35, 15. Cels. 5, 1. 3. Geopon. p. 857. 963. Dioscor. 5, 124. 374.

83) Dioscor. 1, 128. p. 64.

μένον. βέλτιον δὲ, εἰ ναυτικὸν εἴη, θαλασσο-
βραχεύς. 84) καὶ παρακελεύεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ
διὰ τοῦ σώματος τὸν καπνὸν ἔλκεν προθύμως.
πολλοὶ γὰρ φλέγμα ἐκβάλλουσι τοῦτο δρᾶσαν-
τες.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ ἐξέρινων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου

Τοῖς ἐξέριναις χρώμεθα οὕτως. ἐντίθεται
κάλαμος λεπτὸς εὐθύτητος, εἰς τὸν μυκτῆρα
ἐμβῆναι δυνάμειος, μήκος ἔχων δακτύλων ἑξ.
πληροῦται δὲ ἡ τοῦ καλάμου εὐρυχωρία πᾶσα
τοῦ φαρμάκου. ἔσω δὲ ὁ κάλαμος φυσικὸς ἢ
χαλκοῦς. ἐμβιβαθέντος δὲ αὐτοῦ, ἐμφύσωμεν
85) κατὰ τὰ ἕτερον πέρας, ἢ ἐμβάλλωμεν
πὸ φάρμακον εἰς τὸν μυκτῆρα. 86)
πῶν δὲ ἐντιθεμένων εἰσὶν ἀπόιλιον, 87) κυκλα-
μίνου χυλὸς, ἢ σεῦτλον, ἢ ἐλατήριον λεῖον,
κεδραία, 88) καὶ ὅσα εἰς τῆς ὁμοίας ὕλης.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ ἀποδακρυτικῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ὀλίγη χρῆσις εἰς τῶν ἀποδακρυτικῶν. 89)
χρώμεθα γὰρ ἐπὶ μόνων ὀμμάτων, χερνίκων
ἐξηραμμένων, ἐπὶ τε ψωραδῶν βλεφάρων, ἐπὶ

aut ligna Perficae arboris, aut funicu-
lum derafum impones: in genere meli-
or est nauticus, qui mari fuerit made-
factus. homini postea imperandum est,
ut ore patulo fumum promte attrahat.
multi enim, hoc confecto, pituitam ex-
creverunt.

De iis, quae per nares caput purgant.

Ex eodem libro Anthylli. Cap. 13.

Iis, quae per nares caput evacu-
ant, utimur ad hunc modum. calamus
tenuis per rectum perforatus, qui in na-
res indi possit, quique sit sex digito-
rum longitudinis, in nares imponitur:
tum capacitas tota medicamento imple-
rur. esto autem calamus, aut naturalis,
aut aeneus. eo igitur naribus admoto,
ex altera extremitate insufflando medi-
camentum in nares propellimus. quae
imponuntur, sunt haec: * apoelium,
succus cyclamini, aut betae, aut ela-
terium tritum, cedraea, et quaecunque
hujusmodi sunt materiae.

Ex eodem, de iis, quae per lachrymas
purgant. Cap. 14.

Eorum, quae lachrymas cient, exi-
guus est usus. ad oculos enim, diuturno
morbo exsiccatos, duntaxat, itemque

84) Laudatur, ἀρετιβερεχῆς (sic,) ex βερέχω. Sed hoc per βραχεύς defenditur. Alia sunt ex eodem com-
posita, ut διάβροχος.

85) Aut ἐμφυσῶμεν, aut, ἐμφυσήσωμεν. Mox Codex: ἡ (sic) ἐμβάλλωμεν.

86) Habet Pollux lib. II. p. 192. Sext. Empir. p. 26. et alii.

87) Stellula hoc notavit Rasarius, et ad litteram servavit apoelium, quod ignoro. Aliud est ἀμύλιον. v. indicem.

88) Forte, κεδρία. Erotian. p. 33. κεδρίων ἐλαίων τῇ κεδρίᾳ. Ceterum de medicamentis ἐξέριναις nota sunt
etiam vocabula ἐνεγχυσίη, ἐνεγχυστάδιον, ἐνεγχύτης, quae apud Dioscoridem recorder legere. Ista ta-
men loca nunc non poteram reperire.

89) Galen. de comp. pharm. sec. loc. lib. 4. junctim de his memorat ἀποδακρυτικά, ἀποκρυστικά et ἐπ-
εκολλύζια. Vnde Bernard ad Theoph. Nonnum p. 214. Loco proximi γὰρ, malim. δέ.

τε ἀτροφίᾳς περὶ τὰ ὄμματα, πρὸς τὸ διυ-
γράναι τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ ὕλην ἐπ' αὐτοὺς ἀγα-
γεῖν, δι' ἧς εὐτροφήσουσιν. ἔστι δὲ ἀποδακρυτι-
κὰ, τὰ δριμέα τῶν 90) κολλυρίων, τὰ δὲ δι-
εσφρήσεως κινουῦντα δάκρυα, οἷον σίνηπι, κρόμ-
μυον, σιλφίου ὁπός. τὸν γὰρ καπνὸν παραιτη-
τέον, μειζόνως βλάπτοντα ἢ ὠφελεῦντα.

Κ Ε Φ. 12.

Περὶ διουρητικῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τῶν διουρητικῶν ἡ χρῆσις φυλακτέα ἐστὶ ἐπὶ
τῶν μαραινόμενων ἢ κατεσκληκότων. ἱκανᾶς γὰρ
διοχλεῖ τοὺς τοιούτους, τῶν δὲ διουρητικῶν, τὰ
μὲν διὰ φόματος λαμβάνεται πότμημα, 92) τὰ
δὲ τῇ βαλάνῳ 93) προσάγεται. χράμεθα δὲ
μάλιστα τούτοις, ἐπειδὴν 94) ὑπερπληθῆσαι ἡ
κύσις, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένη περιστέλλεσθαι
καὶ κενεῖν τὸ οὔρον. ἐντίθεμεν δὲ εἰς τὴν βάλ-
ανον νίτρον ὕδατι διεμμένον, 95) ἄλμην, ἀλὸς
αἶθος, χολήν, κυκλάμινον, κόρην, 96) τὸ
ζῶον.

Κ Ε Φ. 15.

Περὶ αἱμαγωγῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Χράμεθα τοῖς αἱμαγωγοῖς ἐπὶ γυναικῶν ἐν
ἐποχῇ καθάρσεως. ἔστι δὲ ἀγωγὰ τὰ τε διου-

palpebras scabie oppressas, et, cum ocu-
li non nutriuntur, utimur: ut oculos
humore perfundamus, aut materiam ad
eos adducamus, qua probe alantur. La-
chrymas autem provocant collyria, quae
acria sunt: quae vero odoratu lachrymas
proritant, sunt, veluti sinapi, caepe,
et filphii liquor. Fumus vero, quippe
qui magis laedat, quam juvet, evitan-
dus est.

Ex eodem, de iis, quae per urinam ina-
niunt. Cap. 15.

Urinam moventium usus cavendus
est in tabescentibus, aut macie confe-
ctis: quandoquidem eos valde pertur-
bat. ex iis vero, quae urinam cient,
alia fumuntur ore potui data: alia
glandi colis imponuntur. his vero po-
tissimum utimur, cum vesica expleta
est, et idcirco contrahi, et vacuare uri-
nam non potest. in glandem vero pria-
pi nitrum aqua resolutum, itemque mu-
riam, salis florem, fel, cyclaminum,
et corem, animal, indimus.

De iis, quae sanguinem educunt. Ex eo-
dem libro. Cap. 16.

Utumur iis, quae sanguinem edu-
cunt, in mulieribus, quibus menstruae

90) Scribitur κολλύριον et κολλύριον. Monui ea de re in prima mea N. Testamenti Graeci editione ad
Apocal. 3., 18. pag. 42.

91) ἐπὶ solum in margine. Recte tamen.

92) Forte, ποτήματα aut πότμημα.

93) Id est, τῷ τοῦ κανλοῦ ἄκρῳ.

94) Dcest hic verbum finitum, aut post κύσις, omisso καὶ, legendum δύνηται.

95) Cod. διημμένον.

96) Immo κόρη. Κάρα enim non inseruntur βαλάνοις, sed βάλανοι inseruntur κόραις νεογάμοις, legitime,
posse, interdum credo etiam, ante benedictionem sacerdotalem. Addidit autem, τὸ ζῶον, quod herba
etiam est ejusdem nominis. v. Dioscor. 3., 174. p. 243. Περὶ κόρης vide Geopon. p. 962. seqq. et
Nonnum cap. 43. 56.

ρητικά πάντα, καὶ ὅσα θερμαίνει, μὴ μετὰ
ξηρότητος, ἀλλὰ μετὰ δριμύτητος. ἐν τούτοις
97) κράμβης ῥίζα ἐψωμένη, πινομένου τοῦ
ἀφεψήματος, καὶ μάλιστα τῆς ἀγρίας, καὶ ἔτι
μάλλον, ἢ τῆς θαλασσίας λεγομένης, καὶ ῥίζα
περσέας 98), καὶ ἐλελίσφακος, 99) καὶ πή-
γανον, καὶ ἀμάραντον καὶ χρυσάνθεμον, καὶ
δίκταμνον, καὶ εὐζάμου 100) σπέρμα. κινεῖ
δὲ καὶ τὰ πρότερα, προσβαλλόμενα τῷ σώμα-
τι τῆς ὑτέρας, ὥσπερ, πήγανον λαῖον κατ' ἰδί-
αν, ἢ μετὰ ἀλῶν, ἢ μετὰ μέλιτος, ἢ ἀνή-
θου τῆς ῥίζης κεκαυμένης, ἢ σποδιὰ μετὰ μέ-
λιτος, πράσου χυλὸς, ἀγλῆς 1) προσιδεμένη,
σμίρνα λαῖα ἐν οἴνῳ, ἄμωμον, λαγωῦ πη-
τύα. 2)

Κ Ε Φ. ιζ.

Περὶ ἰδρωτικῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τοῖς ἰδρωτικοῖς χρώμεθα, ἢ ὑπὲρ τοῦ ξη-
ρότητα ἐπιφανείας ἀνεῖναι, γινομένην, 3) ἢ πυ-
ρετοῖς, καὶ μάλιστα μαρασμάδεσιν, 4) ἢ ὑπὲρ
5) τῶν κνισμῶν καὶ ὀδαξισμῶν, ἰσχυρῶς ἐν-
οχλοῦνταν, ἀπαλλάξαι, ἢ 6) ἐναλίψειν, με-

purgationes suppressae sunt. sanguinem
vero educunt ea, quae urinam provocant
omnia, et quaecunque non cum fici-
tate, sed cum acrimonia calfaciunt. in-
ter haec numeratur brassicae radix de-
cocta, cujus decoctum potui detur, et
praecipue agrestis brassicae, et magis
etiam ejus, quae marina vocatur: per-
seae radix, itemque salvia, ruta, ama-
ranthum, chrysanthemon, dictamnium,
eruciae semen. provocant etiam, quae
adhibentur extrinsecus, cum ori vulvae
admoventur, ut ruta trita, per se, vel
cum sale, vel cum melle: vel cinis ra-
dicis anethi cum melle: porri succus,
alliorum capita admota, myrrha trita
ex vino, amomum, et denique leporis
coagulum.

*De iis, quae sudorem provocant. Ex eo-
dem libro. Cap. 17.*

Sudorem moventibus utimur, vel,
ut ficitatem minuamus, quae in fum-
ma cute a febribus, et praecipue tabi-
dis, inducta fuerit: vel, ut pruritus et
commorssiones vehementer vexantes amo-
veamus: vel, in reficiendo post longum

97) De tribus his generibus vide Dioscor. 2, 146. 147. 148. pag. 137. 138.

98) Dioscor. 1, 187. p. 88.

99) Dioscor. 3, 40. p. 189. ubi tamen est, τὸ ἐλελίσφακον. Masculino et neutro genere occurrit.

100) Dioscor. 2, 170. p. 346.

1) Ultima syllaba in προσιδεμένη est ex correctione. Rasarius videtur cogitasse de ἀγλῆς προσιδεμένη.

2) Codex: πυτία.

3) Locu ἢ, malim ἐπὶ.

4) Vide Alexand. Trall. lib. VI. cap. 4. Aët. lib. 5. cap. 92.

5) Malim τοῦ, ac refero ad ἀπαλλάξαι.

6) Sine sensu. Corrigendum: ἢ ἐν ἀναλήψει. Aegroti enim dicuntur ἀναλαμβάναν ἑαυτοὺς, eoque sensu dicitur etiam ἀν' ἀληψις. Sed hoc notum est.

τὰ νόσον μακρὰν, κατεσκληκυίας τῆς ἐπιφανείας. Χρώμεθα δὲ καὶ ἐπὶ ἀτροφίαις καὶ 7) ἐπὶ παρήσει, καὶ ἐπὶ ἀπεψίᾳ, καὶ 8) ὑδρωπία, τῇ κατὰ 9) σάρκα, καὶ ἐφ' ᾧ ἐπαλάσεις γίνονται περὶ τὴν ἐπιφάνειαν, σχετικῆς προσηγαμένης, ἥτοι διαφορᾶς, ἢ βρώματος δριμύτητος. ἔστι δὲ τῶν 10) ἰδρωτικῶν, χαμαίμηλον, ξηρὸν, λεῖον, ἐπιπασσόμενον ἐλαίῳ, τῆς ἐπιφανείας εὐτόνως ἀνατριβομένης· στέλι 11) μασσαλιωτικὸν, πύρεθρον, κάγχρεον, ἄνισον, ὁμοίως ἐμπασσόμενον ἐλαίῳ, νίτρον ὀπτὸν, μὴ πάνυ λεπτὸν, ἀλλὰ κριμνᾶδες, σὺν τῇ ἐλαίῳ, ἀλὸς αἵδος συγκιρνάμενον ἐλαίῳ, ὅπως Κυρηναϊκὸς σὺν ὕδατι διεμένος, εἰς ἀνάτριψιν τοῦ σώματος παραλαμβάνομενος, καὶ πινόμενος, μέγεθος, ὅσον ἐρεβίνθου.

Κ Ε Φ. κβ.

Ἐκ τῶν Διοκλέους. Ἑμετικά.

Τῶν ἐμετικῶν δὲ καλουμένων, τὰ μὲν φαρμακάδῃ καὶ δρασικώτερά λίκιν, οὐδὲ 12) δεῖ προσέσθαι· χρῆσθαι δὲ τοῖς εὐκείοις μάλιστα τῆς συνήθους διαίτης. εἴη δὲ ἂν τῶν τοιούτων, τὸ ἀπόβρεγμα τῶν σικυῶν, τῶν ἀπαλῶν, κατὰ τμηθέντων εἰς ὕδωρ, 12) ἃ κεράννυμεν τὸ πινό-

morbum corpore, ubi summa cutis exaruit. Utimur pari modo eisdem, ubi corpus ex alimento fructum nullum fert, et in corporis extenuatione, et in cruditate, et hydropo, qui ἀνὰ σάρκα nominatur, et in quibus eruptio aliqua in summa cute excitatur, cum aut corruptio praeceffisset, aut cibi acrimonia. Sudorem autem provocant haec: chamaemelum ficcum tritum, oleo inspersum, et summae cuti valide confricatum: fefeli Maffiliense, pyrethrum, cachry, anisum, similiter oleo inspersum, nitrum tostum, non nimis tenue, sed crassiusculum cum oleo: falis flos oleo temperatus: liquor Cyrenais aqua dilutus, corpori infricatus, et ad ciceris magnitudinem epotus.

Ex Diocle. De iis, quae ad vomitum valent. Cap. 22.

Ex iis, quae vomitum provocant, quae medicamento vim habent, quaeque efficacia sunt, non debent adhiberi: utendum vero est familiaribus, et praesertim, quae consuetae victus rationis sunt. huiusmodi erit dilutum cucumerum tenerorum et in frusta secto-

7) Sic correxi. Codex: παρὰ σεσιν. Miror, cur non adeo scripserit, παραινέσειν. Hoc saltem Graecum erat.

8) Hoc nec graecum est. Sed nec ὑδρωπία recordor legere. Τδρωπίσις occurrit et ὑδρωπισία. Erotian. p. 49.

9) Plura enim genera sunt. Quae hic memoratur, ab Hippocrate appellatur, ὑποσαρκίδιος.

10) Ita correxi. In Codex: δριμύτης ἐστὶ τῶν ἰδρωτικῶν. χαμαίμηλον. κ. τ. λ. quae est perversa distinctio.

11) Dioscor. 3, 60. p. 199. μασσαλιωτικόν. Tamen μασσαλιῶται vocantur.

12) Ab δεῖ ad δε in margine leguntur solum, ab alia manu.

μεγόν μετά τὸ δᾶπνον χλιαρόν, 13) ἡσφαινοῦ
τοῦ αἰώδους ἀφεψήματος τὸ ὕδωρ πινόμενον
ὡσαύτως, ἢ ἄλυσεν καθαρόν, μὴ λίαν 14)
κάθεφθον μετὰ μέλιτος ἐοφούμενον, καὶ πρὸ
τοῦ δᾶπνου, καὶ μετὰ τὸ δᾶπνον, ἢ σκόρδα 15)
ὅπτα μετὰ μέλιτος ἐδιόμενα, ἢ σίσαμα 16)
πεφρυγμεία καὶ τετριμμένα μελικράτου τρισὶν
ἡμικοτυλίοις διακεχυμένα. πάντα δὲ τὰ τοιαῦ-
τα χλιαρὰ καὶ πυκνῶς δεῖ λαμβάνειν. ἔῃσα δ'
ἂν τις καθήμενος ἐμοῖ, ἢ ὀρθός. δεῖ δὲ μὴ βιά-
ζεσθαι, προθυμούμενον πάντα ἐξεμῖν ἀκριβῶς,
ἀλλ', ὅταν κενωθῇ τις ἱκανῶς, ἔῃν, μηδὲ ἐπι-
πίνειν μετὰ μὴδὲν, ἢ 17) μικρόν, ὀξυρόν δὲ
ἐμούμενον, ὕδωρ χλιαρόν ἐπιπίνειν. μετὰ δὲ τὸν
ἔμετον, τὸ δοκοῦν ἔυλογον εἶναι, καθάπερ ἀγ-
γῆον διανίψαι τὴν κοιλίαν, πίνοντα μελικράτον,
ἢ ὕδωρ πολὺ, καὶ πάλιν ἐμέσαι, ἢ 18) μὴ
προσιεσθαι. προχεάμενος δὲ πρὸς τὸ πρόσωπον
ὑδωρ, καὶ τὸ σῶμα διακλυσάμενος ὄνῃ ἀκράτῳ
χλιαρῷ τρισὶ κυάθους ἀνακοχυλιάζεσθαι κατὰ
μικρόν.

K E Φ. κγ.

Ἐκ τῶν Ἀρχιγένους. Περὶ ἐμέτων ἀπὸ σιτίων.

Ἐμέτου 19) δὲ, τοῦ ἀπὸ σιτίων, ὑπὸ
ἀνάγκης μὲν μὴ δεῖ ἡθίσης. ὄνησις δὲ θαυμαστὴ

rum, et aqua maceratorum: qua dein-
de temperemus potum, quem a coena
tepidum fumamus. itemque aqua deco-
cti * sphaeni, eodem modo pota: aut
pura polenta non admodum cocta, cum
melle in sorbitione sumta, et ante, et
post coenam. aut allia tosta ex melle
sumta. aut sisama fricta, tritaque, et
tribus melicriti semiheminis perfusa.
Haec omnia, et tepida, et acuatim
fumenda sunt. ac facilius quoque sedens,
quam stans, quispiam evomet. non debet
autem ad vomitum incitatus cogi, ut
omnia exquifite evomat: sed, ubi fatis
fuerit evacuatus, tum cessandum: nec
interim quicquam, vel exiguum, biben-
dum. Qui vero aridum vomit, is de-
bet aquam tepidam superbibere. cum-
que tantum vomuerit, quantum esse
consentaneum videatur, tum ventrem,
tanquam vas quoddam, lavet, potu me-
licrati, aut aquae permultae, et ite-
rum vomat: si non, faciem aqua per-
spergat, et os vino mero et tepido col-
luat, et tribus cyathis ejusdem paula-
tim gargarizet.

Archigenis. De vomitibus a cibo excita-
tis. Cap. 23.

In quo interpretando fuit propemodum
divinandum.

Vomitum a cibo non consuetudine,
sed necessitate, commovetur. mirabilis

13) Ita ad litteram, ac sine accentu. ἢ legendum esse, intelligitur. Sed eo solo nihil proficimus.

14) Hoc et superius occurrit. Cod. κατεφθον.

15) Ita Erotian. p. 15. Diog. Laërt. p. 229. Alibi legitur σκόροδον.

16) Notatur hoc etiam. Sed plerumque est, σίσαμον.

17) De emendatione hujus loci despero. Dubito de, μηδὲ μὴδὲν, ac deinde addito, ἢ μικρόν. ὀξυρόν et ἐμούμενον etiam dubia sunt. Rasarii interpretatio arbitraria est.

18) Sic omnia.

19) Rasarius quid de hoc capite censuerit, ipse indicavit. Vanis conjecturis equidem nemini molestus esse volui. Repraesentavi tamen omnia, ut sunt in Codice, ad litteram, spiritus et accentus. Rasia-
rius voluit, δι' ἔθους, ut mox eis ἔθος.

δὲς ἢ τρεῖς αὐτὴν παρὶκῃ κατὰ μῆνα παραλαμ-
βάνειν. καὶ γὰρ καὶ τὸ δι' ἀνάγκην ἐπίμετρος
τὶς ἀκολουθεῖ βρασὼν ἀφ' ἧς προήχθησαν ἤδη
τινὲς καὶ εἰς ἔθας ἐνδελεχοῦς ἀποφορτισμοῦ τῶν
σιτίων. οἱ μὲν ἀκριβῆ οἱ δὲ ὀλοσχερῇ καταστῆ-
ναι, καὶ ἀμελῆ εἰσὶν οἱ μηκέτι τῶν δυσχερῶν
ἐφόδρα ἀμάεως 20) τῶν ἀπὸ τοῦ κάλου.
ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἂν οὐδὲ ἐπὶ σαφέσι τοῖς ἐπάθ-
λοις τοιοῦτον τέμοιμι φάρμακον ἀνδρὶ καθαρίῳ
τε καὶ οὐ 21) κεν ἀδυνάτω τὴν ἐγκράτειαν
τιθεμένω. ὑπαλλαγή γὰρ ἂν εἴη τόπῳ ἐτέ-
ρου νοσήματος. ἐπὶ βδελυρὸν εἰσα αἵτρο-
φία ἀμόρφως ἀτονία δεινὴ πικριάνθους με-
λαγχολάδης δύσπνοια κακοσιτία. εἶδεα μὲν
ἡδονῆς· ὑπερβολὴ δὲ ἐπιθυμίας καὶ παρήθησαν
δὲ ἐνίοις οἱ σόμαχοι ὥστε αὐτίκα ἀπορρίπτειν
τὸ εἰσενεχθὲν πρὶν ἰνᾶσθαι τε αὐτοῦ ἢ διὰ τα-
λαιπωρίας ἀβρίητου τινὸς αὐτὸν ἀνεμάσθαι οὐκέ-
τι δακτύλοις. ἀλλὰ σπάσθαι εἰς ἑαυτὸν σχεδὸν
καθιεμένους τὴν γαστέρα. καὶ τὸ ὑπολειφθὲν
ψυχίον ἀνεῖδωτε ὅσον τὸ πᾶν βαρεῖ καὶ φθα-
ρεῖται μὲν ῥαδίως τε καὶ ἀλλοκότως πέσεται δὲ
οὐδαμῶς οὐδ' ἐν. αἱ μὲν ὑποχωρήσεις δυσκολ-
ύειν διαμέτροι. ὀδύνη δὲ καταλαμβάνουσι
σκληρὰ 22) αἰμὲν ἐντεῦθεν αἱ δὲ ἄλλοθεν ἐτοι-
μῶ πρὸς ἐπιρρεῖαν ὄντι τᾷ σώματι ἐπιφυομέ-
νου παντὸς αἰτίου. καὶ αἱ διαθέσεις μὲν ἐνίοις
ἐμφυλίου μόνον ὑπὸ τῆς κοιλίας τῶν παρο-

autem utilitas inde consequetur, si bis,
terve in mense cieatur. nam et ex eo, quod
necessitate ac propemodum vi provoca-
tur, facilitas quaedam consequitur, a
qua nonnulli iam eam consuetudinem
sibi acquisiverunt, ut onus ciborum con-
tinuum, alii exquisite, alii vero plane
depofuerint. suntque admodum negligen-
tes ii, qui non dant operam, ut quae
vehementer eis molesta sunt, et praefer-
tim, quae a * colo procedunt, extin-
guant, et ad nihilum redigant. ego ta-
men ne in his quidem, perspicuis prae-
miis, quae proposita sunt, ullum tale
medicamentum homini puro, et qui
temperantiam servari posse putet, suade-
rem. esset enim commutatio, ut alteri
morbo locus daretur: et alicui quidem
detestandus, alicui αἵτροφία, cum ex ali-
mento nullum fructum corpus fert: alii
deformitas, aut gravis imbecillitas. ama-
rae bilis vitia, itemque atrae bilis, dif-
ficultas respirationis, vitiosa nutritio. de-
fectio voluptatis, redundantia cupiditatis.
Ac nonnulli ita stomachi affueti sunt, ut
statim id, quod ingestum sit, reiiciant pri-
us, quam ex eo utilitatem ullam percipi-
ant: vel propter malum quoddam, quod
explicari non possit, ipsum vomant. idque
non digitorum provocatione, sed rudiculis
quibusdam in ipsum ferme ventriculum
iniectis. idque, quod relictum est, aequè
ac totum gravat, et facile et absurde
corrumpitur, neque unquam concoqui-
tur. Praeterea alui secessiones immo-

20) Hic in marg. a manu recentiori additum: ἐπεσθῆσαν (sic) μάλισα. Antea, vers. 1. forte παρήκη, aut παρήκοι. Mox malim, τῷ δι' ἀνάγκην.

21) οὐκ ἐν voluit. Sed frustra hic sit, si quis aut conjecturam, aut emendationem interposuerit.

22) Prius αἱ μὲν punctis notatum, ut tollendum.

ξυσμῶν παρακοπέντων. αὐτοῖς δὲ ἂν ἐξεφάνησαν
ὅτε ξενὴ ἢ εἰς βοήθειαν ἀπεργασαμένη πιδεῖς
ἐγκράτεια καταλιπὼν εἰς τοιοῦτον κακῶν
ἐσίαν καταβαίνειν. 23)

Κ Ε Φ. κε.

Ἐκ τῶν Λύκου. Ὑλα κλυσμῶν ἐπὶ δυσεντε-
ρίας. 24)

Τὰ ἐν ταῖς δυσεντερίαις γινόμενα, τὰ μὲν
αὐτῶν οὐδ' ἠντιναοῦν προσοῦσαν ἔχει φλεγμο-
νὴν οἷς δὲ καὶ σύνεσι φλεγμονή. γνωρίσματα δὲ
ἐκατέρων τὰδε εἰσιν. ἡ μὲν ὀδύνη περιττοτέρα
προσοῦσα, καὶ πυρετοὶ τινες γινόμενοι, φλεγμο-
νὰς ἀποφαίνουσι τοῖς ἔλκεσιν ὁμοῦ εἶναι. ἅπαν-
τες δὲ οἱ πυρετοὶ καὶ ὀδύνη οὐκ ἰσχυρὰ ὄντα,
πρὸς τὴν φλεγμαίνοντός ἐστι τῶν ἐλκῶν. ἢ μὲν οὖν
πρὸς τοῖς ἔλκεσιν ὑπάρχει ἡ φλεγμονή, οἷδε οἱ
κλυσμοὶ ἐπιτήδαιοι, φακῆς χυλός, ἥτοι αὐτὸς
μόνος, ἢ καὶ εἰς σχοίνου τι, ἢ καὶ μυρρίνης
συνεψᾶσθαι, τῇ φακῇ δὲ, οἷα ἂν ἦ. καὶ μή-
λων Κυδωνίων ἀφέψημα. ἐψῶνται δὲ καὶ πυροὶ
καὶ ὄρυζα καὶ χόνδροι, ἐν ἑκάστω τούτοις 25)
ὁμοῦ μήλοις ἢ συμφύτου 26) εἰζαῖς ἢ κυτί-
νοις. 27) ἔξω δὲ οὐ πολὺ μέρος οἱ κύτινοι καὶ

derate mehercule perturbant, doloresque
duri, partim hinc, partim aliunde, exo-
riuntur, corpus occupantes: cum prae-
fito sit et paratum corpus, ut iniuria a
quacunque causa afficiatur. et morbi
etiam, in quibusdam latitant accessio-
nibus a ventre intercisis: contra vero
fese efferunt, cum angusta est via, per
quam auxilium afferatur: cum quippi-
am ita animum inducit, ut relictā, et
pro nihilo ducta, temperantia, in hujus-
modi cumulum malorum cadat.

Ex Lyci commentariis. *Materiae ad cly-
steres dysentericorum.* Cap. 25.

Dysenteriae, hoc est, tormina inte-
stinorum quaedam sunt huiusmodi, ut
nullam inflammationem adjunctam habe-
ant, quidusdam vero etiam inflammatio
fit conjuncta. utriusque generis hae sunt
notae. dolor ergo nimius, et febres quae-
dam accedentes, inflammationem cum
ulceribus subesse significant. omnes ve-
ro febres et dolor non vehemens abs-
que inflammatione, ulcera esse decla-
rat. Si ergo ad ulcera accesserit inflam-
matio, clysteres hi convenient: fuccus
lenticulae, vel per se, vel cum lenti-
culis lentisci portio, aut myrti deco-
quatur: vel ipsae solae decoquantur.
Facit ad idem Cydoniorum decoctum.
decoquantur etiam triticum, oryza, et
alica: cum quibus fingulis decoquimus

23) Nugarum jam satis est.

24) In principio Codicis, in indicibus, legitur, *δυσεντεριῶν*. De Lyco vide Fabric. bibl. gr. Vol. XIII.
p. 311.

25) Forte, τούτων.

26) v. Dioscor. 4, 9. 10. p. 248. 249. Ab aliis πέπλος et πέπλιον appellari, monet Erotian. p. 118.

ἐς κλύσμα ἐπαρκέσατον, τὸ 28) ἐξ ὁτουοῦν τούτων πεποιημένον. καὶ τὰ ἄλλα δὲ, ὅποια σύφει, εἰ μὲν ὑγρὰ ἦ, αὐτὰ ἐσιν ἐπιτηδεῖα· ἢν δὲ ξηρὰ, 29) ἐψάμα τῶν τηνιμοιωντεδαι-φθεῖραι τὴν δύναμιν αὐτῶν. πολλὰ δὲ ἐς πᾶν, τὰ τοιαῦτα. ἢν δὲ ἀποῦσα ἡ φλεγμονὴ τῶν ἑλκῶν τύχη, τὸ μὲν γένος κἀνταυθοῖ τῶν κλυσμάτων ταῦτόν, μικρῶ δὲ πλεον ἐπιτεταῖσθαι δεῖ τὸ σύφον, οὐ μὴν πᾶν γε πλεον. καὶ πὶ τούτων γὰρ ἡ παρὰ 30) τοῦ μετρίου σύφει οὐδ' αὖ ξισμον τε ἐμποεῖ καὶ ἐρεθίζει τὰ ἑλκῆ, καὶ, ἢτοι εἰς τὸ φλεγμαίνειν ἄξει αὐτὰ, ἢ εἰς τὸ ὑγραίνεισθαι. οἶδε μὲν οὖν ἐπὶ τούτων ἀρμόττουσι κλυσμοί. διαφερὰ δὲ ἄλλη δυσεντερικῶν, καὶ ἢδε ἐστὶ. τὰ ἑλκῆ ἐνίοτε, τὰ ἐν τοῖς ἐντέροις, σήπεται· τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δὲ ἥττον. γνωρίσματα δὲ τῶν σηπομένων τάδε ἐσὶν. ὁδμή τῶν ἀπιόντων 31) δυσχερὴς καθέστηκε· τὸ δὲ χρωμα αὐτῶν πρὸς τὸ πέλιον καὶ τὸ μέλαν τέτραπται. ἐπὶ τούτων οὖν ἐπιτεταῖσθαι 32) δεῖ τοὺς σύφοντας τῶν κλυσμῶν. οἶνος οὖν ἐς κλύσμα, ὅστις ἂν φαίνεται σύφον μάλα. ἐνεψάσω δὲ αὐτῶν ῥοὺς σκυτοδεψικὴ, βάρου κλώνες, ἢ μυρρίνης, ἢ κικίδες, ἢ ῥοιᾶς φλοιὸς, ἢ αὐτὸς ὁ

aut mala, aut symphyti radicem, aut flores malis Punici. quorum florum non debet magna portio simul decoqui. efficacissima haec ablutio ad partem firmandam erit. His confectis, caetera omnia, quae constringunt, si humida fuerint, conuenient: sin vero arida, in aliqua re decoquentur, quae illorum corrumpere facultatem non queat. suntque huiusmodi quamplurima. Si vero ulcera sint inflammationis expertia, idem genus ablutionum erit accommodatum: caeterum vis adstringendi erit parum intendenda. non tamen multo maior esse debet: quandoquidem in his quoque adfrictio modum excedens, et mordicationem affert, et ulcera prurit, et eo adigit, ut vel inflammentur, vel humectentur: ex quo fit, ut huiusmodi ablutiones hisce dysentericiis conueniant. Est porro alia dysenteriae differentia, ut ulcera quandoque in ipsis intestinis computrescant, partim magis, partim minus. putrescentium signa sunt haec. odor eorum, quae exeunt, teter, color ad lividum et nigrum vergit. ergo in hoc genere facultas adstrin-

27) Dioscor. I, 152. p. 77.

28) In Cod. est: τὸ ἐξοτουοῦν τούτων πεποιημένον. Rasarius hic cogitavit de τουοῦν, ac vocabula male disjunxit. Ὅτου, loco οὐτινος, item ὁτουοῦν satis nota sunt. Inferius sectione 3. huius capitis occurrit ὅτω οὖν. Nam et sic scribitur.

29) Ita omnia in Codice, istud etiam vocabulum, quod ex pluribus confluit, ac unum solum accensum habet. Sed istud vocabulum subnotatum est lineola, et in marg. legitur: μὴ οἶον τε. Ego conicio: ἐψήματος δὲ τῶν μὴ οἶον τε διαφθεῖραι τὴν. Aut, ἐψήμάτων τινὸς δὲ τῶν μὴ.

30) Credo, aut παρὰ τὸ μέτριον, aut ὑπὲρ τοῦ μετρίου.

31) Excrementorum.

32) Paullo ante hoc occurrit. Sed hic Codex exhibet ἐπιτεταῖσθαι.

33) Scriba: ἐνεψάσω δὲ αὐτῇ, quae correxi. Mox Codex: σκυτοδεψικὴ. Dicitur etiam βυροδεψικὴς. Dioscor. I, 147. p. 74. omnino hic legendus.

χυλός τοῦ 35) τοῦ τοσοῦτος, διαμένος τῷ ἔμφ, ὡς πόριμον τὸ κλύσμα διὰ τοῦ κέρατος εἰς τὸ ἔντερον ἵεναι. καὶ χυλός δὲ φακῆς ἱκανὸς γένοιτο τὰς αὐτὰς παρασχέσθαι χρέας, εἰς τὸ συμμιγνύναι τοῖς ἐξημένοις. τὰς δὲ κικίδας, ἢ τοὺς φλοιούς τῆς ῥοιᾶς, εἴτις ἀφαυήνας 36) καὶ κόψας ὥς ὅτι λεπτότατα διασῆσας 37) ἐμπάσας τῷ χυλῷ τῆς φακῆς κλύζοι. ταῦτα μὲν οὖν ἐπιτήδεια πρὸς τὰ μετρίως σηπόμενα πρόσω δὲ χωροῦντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῆς σηπεδόνος ἰσχυροτέρας γινομένης, ὥς καὶ ἵνας 38) ἀποχωρεῖν τῶν ἐντέρων, ἢ τινος 39) χιτῶνας, εὐκέτι αὐτῶν 40) μόνων τῶν συφόντων τὸ 41) ἔργον εἶη ἂν ἀλλὰ τῶν ἐσχάρας 42) ποιησόντων φαρμάκων τὸ ἔργον ἐστὶ. Χρὴ δὲ πάνυ εὐλαβῶς ἥκειν ἐπὶ ταῦτα. πολλαχοῦ γὰρ ὁμοῦ τῇ σηπεδόνι φλεγμονὴ οὖσα ὑπὸ τῶν φαρμάκων, ἄγαν ἰσχυρῶν ὑπαρχόντων, ἐπὶ μέγα ἤρθη. δεῖ δὲ τοίνυν μὴ μάλα ἑτοιμῶς ἵεναι ἐπὶ

gens augenda est. fiat igitur clyster ex vino, quodcunque maxime adstringens videatur. in eo rhus coriariorum decoquatur, itemque rubi ramusculi, aut myrti, aut gallae, aut punicae cortex, vel ipse rhois succus tantus vino dilutus, quantus satis fit, ut ablutio in intestinum per cornu importetur. succus etiam lenticularum satis erit ad hunc usum praestandum, ut iis, quae dicta sunt, commisceatur. Gallae vero aut cortices punicae, si quis eas ficcaverit et contuderit ita, ut in tenuissimum pollinem redigantur, et cribro traiciat, et succo lentis admisceat, apte per clysterem iniicientur. Haec igitur conveniunt iis, quae modice putrescunt. ubi vero malum procedit, maiorque putredo efficitur, atque adeo augetur, ut fibrae quaedam, aut etiam tunicae intestinorum abscedant: tunc non iam solum adstringentibus opus est, sed medicamentis quoque, crustas inducturis. in quibus caute admodum est progrediendum. plerumque enim cum una cum putredine conjuncta fit inflammatio, a medica-

34) Scribitur etiam κηκίς. Ita, ni fallor, superius. Vide mox.

35) Rasarius videtur maluisse, τῆς ῥοιᾶς.

36) Cod. ἀφαυήνας. Est ab ἀφαυῖσιν, quo utitur Arrian. p. 344. et Philo multoties, ut alios silentio praetermittam.

37) Codex διασῆσας, ab διασείω. Correxι διζοήσας, ab διασῆω. Utitur hoc ipso διασῆσας Dioscor. 5, 26. p. 335. Galen. in Glossis p. 94. διασσησμένων καὶ λεπτῶν ἀλεύρων. σῆσιν multoties est in Geoponicis κατασῆσω. Cinnam. p. 267. Mox Codex, ἐμπάσας.

38) Supra hoc eodem sensu occurrit de urina, ejuscemodi excernente. Germanice dixerim, *Fasern*. Memoriae tamen errore potest accidere, ut hoc, non in his libellis, sed apud Rufum Ephesium legerim, quem modo edendum curo. Exposui de hoc vocabulo, sed diverso sensu, in mea homiliarum Chrysostomi editione Misenensi 1792. 8. Vol. II. p. 32. 33. Scribitur etiam ἵνας.

39) De hoc ipso memini legere χιτῶνια.

40) αὐτῶν malim omittere.

41) Id est, ἡ θεγαπέειν.

42) v. Galen. Meth. med. lib. 5. cap. 4. Celsus V, 26. *crustas* reddidit graecum vocabulum. Pollux p. 465. Geopon. p. 1161. Mox hic est, ἰσχαροῦν.

τὴν διὰ τούτων βοήθειαν· ἀλλὰ τὴν καὶ ταῦτα, ὁπότε, ὑπερβιβαζομένου 43) τοῦ κακοῦ, ἰσχυροτάτη ἀνάγκη ἤδη καταλαμβάνει. ἀριθμὸς δὲ καὶ τούτων τῶν κλυσμῶν ὑπέρπολός ἐστιν. ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαντας ἀναγράψω, ἀλλ' ὅποσοι πεῖραν διδόντες ἐκρίθησαν εἶναι ἀριστοί, καθάπερ καὶ οἱ πρόθεν ἀναγραφέντες. 44) εἰς μὲν δὴ οὗτος. συπτηρία τῆς σκληρᾶς μοῖρας δύο καὶ βροῶν τοῦ καρποῦ, ἢ τοῦ φλοιοῦ μοῖρα μία. ξηρὸς δὲ ὁ φλοιὸς ἔστω. ταῦτα λεῖα πάνυ γινόμενα, φακῆς χυλὸν μιγγύνω καὶ κλύσμα ἀγαθὸν τῶν ἤδη σηπομένων ἐστίν. ἔτι δὲ οὐχ ἰσχυρότατον, ἀλλ' ἐν μεταχειμῶ τῶν συφόντων καὶ ἐσχαρῶντων. 45)

Ἄ λ λ ο. 46)

Ἀρσενικὸν καὶ συπτηρία λεῖα, καὶ ταῦτα τῶν τινὶ συφόντων ὑγρῶν συμμιγέμενα, ἐνίσταται. οἱ δὲ καὶ χάρτου σποδιὰν προσμιγνύουσι τούτῳ.

Ἄλλο, καὶ μάλα εὖρωσον.

Ἡ τοῦ χάρτου σποδιὰ καὶ τὸ ἀρσενικὸν καὶ ἄσβεστος 47) κονία. ταῦτα ἴσα συμμιγνύεται ὅτῳ οὖν τῶν εἰρημένων συφόντων ὑγρῶν.

mentis nimium vehementibus magnopere augeri consuevit. ergo non ita statim ad horum remediorum auxilium confugiendum est: sed tum denique, cum malum ita transgressum est, ut summa necessitas nos talibus uti cogat. Hujus quoque generis ablutionum numerus est maximus. at ego non omnes adscribam, sed eas tantum, quae uſo comprobatae, ut sunt etiam eae, de quibus ante dixi, praestare caeteris existimantur. Una igitur ad hunc modum ablutio per clysterem efficitur. Aluminis duri partes duae, mali Punici fructus aut corticis pars una: cortex aridus esto. his diligenter tritis lenticulae succum miscbis, et ablutionem admodum accommodatam iis, quibus iam ulcera computruerunt, iniicies. eaque nec vehementissima erit, sed inter adstringentes et crustam inducentes quodammodo media.

Alius clyster. Auripigmentum et alumen trita, alicui adstringenti humori commixta infunduntur. cui nonnulli chartae cinerem praeterea admiscunt.

Alius admodum validus. chartae cinis, auripigmentum, calx viva, paribus portionibus alicui ex praedictis humoribus adstringentibus admiscuntur.

43) Hoc interpretatus est Rasarius. Equidem malim, ὑπερβιβαζομένου. καταλαμβάνει est, obtinet. Forte, καταλαμβάνοι. Mox est ἀριθμὸς, quod correxi. Superius dixit: πολλά δὲ ἐστὶ πάνυ, τὰ τοιαῦτα.

44) Codex: ἴσμεν (sed in marg. εἰς) δὴ οὕτως.

45) Vide hic notam 42. 47. 55. Quae hic cum indicibus deinceps leguntur ejusdem Lyci de clysteribus, ea Rasarius junctim exhibuit.

46) Nimirum κλύσμα.

47) Vide omnino Dioscor. 5, 133. p. 379. 380. ubi ei tribuit δύναμιν ἐσχαρῶτικὴν.

Ἄλλο, καὶ μάλα εὖρωτον.

Σιδίου 49) φλοιὸν καὶ κικίδων, ἀριστολοχίας, πάνακος, καδμίας, 50) σχιζῆς συπτηρίας, λιβανωτοῦ, ἀλῶν ὀρυκτῶν, ἰοῦ, συπτηρίας ερογγίλης, ἐκάστου μοῖρα ἴση, τῆς καδμίας διπλάσιον. ταῦτα σύμπαντα κόπτεται καὶ λειοῦται ὁμοῦ ὅξει, ὥστε τρέπον τὰ ὀφθαλμικά ποιῆται φάρμακα, ἔσω μάλιστα γίνεται λεῖα, κατὰ τὰ 51) ἀφαιγανθισμένα, καὶ κύκλῳ πλάττονται, καὶ ἐς αὐτὴν χρεῖαν λειοι γιγνόμενοι τῷ τῆς φυλακῆς 52) χυλῷ μίγνυται. τὸ δὲ πλεον καὶ τοῦλαττον πρὸς χρεῖμα ὀρώντι 53) βουλεύεσθαι ὑπάρχει.

Ἄλλο κλύσμα.

Κονίας ἀσβέσου, ἀρσενικοῦ, 54) σανδαράχνης, χάρτου κεκαυμένου, χαλκίτεως, 55) ταῦτα ἴσα. λεῖα δὲ χρεῖ καὶ ταῦτα εἶναι, καὶ συμμιγνέσθαι ὅξους, ποιῆσθαι 56) τροχίσκους. ἢν δὲ ἡ χρεῖα καταλαμβάνη, μυρρίνης ἀφεψήματι διαλύειν. τοῦτο τὸ φάρμακον ἀμεινόν ἐστι.

Ἄλλο.

Κλύσμα πάνυ ἀγαθόν, 57) καὶ τὴν ἀσφάλειαν προσοῦσαν ἔχει.

Alius, qui ipse quoque valde est efficax. Corticis punicae, et gallarum, aristolochiae, panacis, cadmiae, aluminis sciffilis, thuris, falis fossilis, aeruginis, aluminis rotundi, singulorum pares portiones: cadmiae vero duplum. haec omnia contunduntur, et simul omnia ex * aceto laevigantur, ut fiunt medicamenta, quae ad oculos valent. tenuissime namque laevigantur: tum coniecta in mortarium, in pastillos rediguntur, et cum usus postulat, iterum laevigantur, et succo lentium commiscentur. major autem minorve copia adhibenda est, ut rei necessitas exigit.

Aliud. Calcis vivae, auripigmenti, sandarachae, chartae combustae, chalcitidis pares portiones, in pollinem redigantur: et aceto admixto pastillos confice. ubi usus postulat, myrti decocto diffolue: et medicamentum hujusmodi est praestantius.

Aliud admodum bonum, et cui conjuncta securitas est.

48) Forte, συμμιγνύοιτο.

49) Codex: σιδιον. v. Dioscor. I, 153. p. 77. Galen. in Glossis p. 94. in σιδιοαδές. Geopon. p. 1119. 1121. 1156. Alciaphr. p. 426. τῶν ζοιῶν τὰ περιέχοντα, ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προσαγορεύουσι ἔσος.

50) Scribitur etiam καδμεία. Dioscor. 5, 84. p. 349.

51) Ita Codex. Monstrum hoc vocabuli. Equidem videor mihi deprehendere vestigia vocis ἀφαιγανθέντα. Forte etiam legendum κατὰ ἀφαι. Mox, omisso καὶ, correxerim, περιπλάττεται. Et ἔως, pro ἔσω, paullo ante.

52) Sic Codex. Forte, φακῆς.

53) Cod. ὀρώντι. Sic.

54) Cod. ἀρσενικοῦ.

55) Dioscor. 5, 115. p. 369. 370. Huic etiam tribuit δύναμιν ἐσχαρωτικήν. Dicitur etiam χαλκίδιος. v. Galen. in Gloss. p. 69. 86. 96. 103. ἐσχαρωτικός mox etiam hic occurrit, et inferius: ἐσχαρωτῶντα φάρμακα.

56) Codex: ποιῆται.

57) Credo interponendum, ὅ.

ῥόδων αἰθους, ὁποῦ μήκωνος, ἀκακίας, κόμ-
ματος, 58) βαλαυσίου 59) ὑποκυσίδος χυλοῦ,
τούτων ἑκάστων μέρη τρία. κικίδος, ἀρνογλώσσου
σπέρματος, τούτων ἑκατέρου αἰὰ δύο μοῖραι. λυ-
κίου ἡδικοῦ. 60) ἦν δὲ ὁ χυλὸς, ὁ τῶν ῥόδων, μὴ
εὐπορος ἦ, τρεῖς ἂν ἀπόχρωσας αἶ 61) μοῖραι τῶν
φύλλων γέιναντο αὐτῶ. λειοῦται ταῦτα. ἀρνο-
γλώσσου χυλὸς, καὶ κυκλίσκοι 62) πλάττονται,
σαθμὸν ἔχοντες δραχμὴν μίαν. περὶ τῶν τοιού-
των δὲ πάντων φαρμάκων εἶδέναι χρὴ, ὥς, ὅπo-
σα μὲν τὰ καυσικὰ καὶ ἐσχαρωτικά πλεῖστα καὶ
ἰσχυρότατα ἐν τῇ συμμίξει ἔχει, τούτοις εὐλα-
βέστερον χρῆσθαι δεῖ, δι' ὑποψίας τὸ σφαλῆναι
ἐχόντων. ὅποσα δὲ πλείονα τῶν συφόντων μοῖραν
ἔχει, τούτοις εὐθαγεστέως 63) χρῆσθαι ἔστι.
ἦν τι γὰρ καὶ παροραθῇ, τὸ βλάβος οὐ χα-
λεπὸν ὑπαντάειν ἐκ τούτων. ἤδη δὲ που καὶ τοῖ-
όνδε ἐν δυσεντερίας ὥπται προσσφάμενον. τυ-
χαιῶν τινὸς τὸ ἔλκος τῶν ἔσω τοῦ ἐντέρου ἀγ-
γείων, μειζόνως ὑπεργασσάμενων, αὐτὸ αἷμα ἀπο-
κρίνεται ἐποίει. καὶ πῇ μὲν ἴησι πεπηγὸς τὸ
αἷμα, πῇ δὲ, ἀπαγές. ἐπὶ τῆς τοιαύτης περι-
στάσεως οἱ κλύσμοι ἐπιτήδαιοι οἱ σύφοντές εἰσιν.
ἔστι δὲ καὶ τοιαύδε τις ἐν δυσεντερίας διαφορά.
τὰ ἀπιόντα ἰσχυρῶς, ἐπ' ἐνίων δριμέα πρὸς τὴν
ἀπόκρισιν ἦκει. γνώρισμα δὲ τούτων, ἡ αὐτοῦ
ἀντίληψις 64) τοῦ κάμνοντος ὑπάρχει. εἰ τε

Florum rosarum, liquoris papaveris,
acaciae, gummi, balauftii, succi hypocy-
ftidis, singulorum partes tres: gallarum,
plantaginis seminis, cujusque horum par-
tes duae, lycii Indici; si rosarum succus
in promptu non sit, tres foliorum partes
pro succo satis erunt: haecque laevigen-
tur omnia, et, plantaginis succo excepta,
in pastillos ponderis drachmae unius redi-
gantur. In his medicamentis hoc sciendum
est, quaecunque adurentium, crustas indu-
centium, et vehementissimorum maxi-
mam copiam habent admixtam, eis cau-
tius esse utendum, propter metum eis
adjunctum, ne error committatur: quae-
cunque vero majorem partem habent
adstringentium, eis audacius, et confi-
dentiùs utendum: quia, si quid praeter
sententiam accidat, noxa gravis non
sequitur. Hoc etiam in dysenteriiis vi-
sum fuit, ut, cum ulcus aliquod vascu-
lum eorum, quae intra intestinum sunt,
contingeret, et magis oppresso intesti-
no, in causa esset, ut sanguis ipse ex-
cerneretur: et quandoque sanguis concre-
tus exiuit, quandoque vero non compa-
ctus. huic constitutioni conveniunt cly-
steres, qui adstringunt. Est etiam
alia quaedam in dysenteriiis differentia,
ut, quae vehementer descendunt, in qui-
busdam acria, excernenda sint. horum
signum, est ipsius aegrotantis anticipa-

58) Cod. κόμματος. Vide Aët. 9, 38.

59) v. Dioscor. 1, 127. p. 61. ubi est ὑποκυσίς. Habet autem: φύεται παρὰ τὰς ῥίζας τοῦ κίσου. Ergo ὑποκυσίς videtur praefendum.

60) De Indico et aliis v. Dioscor. 1, 132. p. 67.

61) Forte, ἀποχρῶσαι μοῖραι. Inferius est ἀποχρῶσα. Mox αὐτῶ referendum videtur ad κλύσματι. Nisi malis: πάντα λειοῦται ταῦτα ἀρνογλώσσου χυλῶ, καί. Aut, αὐτ' αὐτοῦ, scilicet, τοῦ χυλοῦ.

62) Superius dixit τροχίσκοι.

63) Cod. εὐθαγεστέως.

64) Sensus.

οὖν ὁδαξισμοὶ ἀναισθητικοὶ εἰσι καὶ ὑπὸ τῆς δριμύτητος τοῦ ρεύματος ἐλκοῦνται. 65) τὰ μέρη οὖν κλυσμοῖς χρῆσθαι ἀμβλύνουσι τοῦ φαινομένου τὸ δριμύ. καὶ εἰσι τοιοῦδε. πυροὶ 66) συνεψῶνται πιμελῇ αἰγός· ἀποχεῶσα δὲ ἂν εἴη ἡ ὕδς, καὶ συός, καὶ βοός πιμελή· ἀλλὰ πεπίπτουται 67) μάλλον αἰγός. καὶ ὅταν ἐψάμενοι οἱ πυροὶ χυλὸν ἐξανιῶσι 68) παχύν, ὁ χυλὸς οὗτος 69) τῇ πιμελῇ ὁμοῦ κλύσμα ἐπαρκοῦν ἔσται εἰς τὰ προεξηρημένα.

Ἄλλοι 70) κλυσμοί.

Ὄρυζα ἐψῆται, ἢ χόνδρος, τὸν ὅμοιον τρόπον, ἢ φακὴ ὁμοῦ τῷ αἰγείῳ λίπαι, ἢ φοίνικες οἱ πῖνες, καὶ γίγνεται κλυσμός ἀπὸ τούτων.

Ἄλλος κλυσμός.

Οἱ δὲ κλυσμοί. 71) κόμη 72) ἢ τραγάκανθα ὁμοῦ τινὶ τῶν εἰρημένων ἐψεται. ἣν δὲ δὴ καὶ μήκωνες 73) συνηψημένη τύχη, τοῦτο ἂν καὶ μάλα ἀνόδυνον εἴη τὸ κλύσμα.

Ἄλλος ὅδε.

Λίνου σπέρμα ὁμοῦ συνεψῆται μήκωνος λέμμασι καὶ αὐτὰ τῷ σπέρματι, καὶ ὁ ἀπὸ τούτων χυλός, κλυσμός ἐπιτήδειος τοῖς ὁδοξωμένοις 74) γίγνεται.

tio. nam morfiones molestissimae sunt, et ulcera quoque ab acrimonia defluxionis excitantur. clysteres igitur tum conveniunt, qui acrimoniam obtundant: quales sunt, qui ex tritico parantur, cum quibus decoquatur pinguedo caprae: sed satis erit fuis, et bovis. Sed caprilla magis apta esse existimatur. triticum decoctum succum crassum ex se mittit: qui una cum pinguedine commixtus clysterem facit ad ea, quae nunc dicta sunt accommodatum.

Alii clysteres. Oryza decoquitur, aut alica, eodem modo: aut lenticula cum caprilla pinguedine: aut palmulae pingues: et ex eis clyster efficitur.

Alii. Gummi, aut tragacantha simul cum aliquo ex antedictis coquitur. si vero papaver etiam simul incoquatur, clyster is dolorem valde levabit.

Alius, qui paratur hoc modo. Lini semen cum papaveris vagina, et ipso etiamnum femine, et succus qui inde emanat, mordicationibus aptus clyster efficitur.

65) Haec rursus male affecta sunt. Coniicio interim: ἐλκοῦνται τὰ μέρη, (nimirum, τοῦ σώματος, δι' ὃν τὰ δριμύα ἐκκρίνεται.) κλυσμοῖς οὖν χρῆσθαι τοῖς ἀμβλύνουσι τοῦ φαινομένου (sed nec φαινομένου prob. Malim aliquid, quod notet, τοῦ λυποῦντος. Sed nullum nunc simile vocabulum τῷ φαινομένου occurrebat.) τὸ δριμύ. Aut, ἀριστον οὖν κλυσμοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀμβλ. Sed huiusmodi correctiones violentae sunt. Loco φαινομένου conjici quoque possit, ἐκκρινόμενον.

66) Codex: εἶναι τοιοῦδε πυρετοί, sine nota distinctionis. In margine tamen legitur, πυροί.

67) Ufu comprobata est.

68) Forte, ἐξανιῶσι.

69) Codex: τοῦτος. Forte, οὗτος, aut, τοιοῦτος.

70) Sic et mox. Immo, ἄλλος κλυσμός, uti paullo post.

71) Οἱ δὲ κλυσμοί, frustra adiecta sunt.

72) Rasarius videtur voluisse, κόμμι Theophr. tamen H. Plant. lib. 7. cap. 7. memorat κόμην, ἣν τραγοπύγονα καλοῦσι. Plin. H. N. 27, 13. tragopogon, quem alii comen vocant. Dioscor. 2, 173. p. 147.

73) Rasarius, credo, voluit μήκων, aut, μήκωνες.

74) Forte, aut ὁδαξομένοις, aut ὁδαξομένοις, aut ὁδαξισμοῖς.

Κλυσμός ἄλλος.

Πρὸς τὰ αὐτὰ ἐπιτηδείως τῶν προειρημέ-
νων χυλῶν ὁπουοῦν, σμικρὸν ὅσον ὁποῦ μήκωνος
δὴ κλύσαντα ἐνιέναι χερή. τοῦτο κράτιστον ἀπάν-
των πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐστίν· ἀλλὰ τινος εὐλαβείας
αὐτῷ προσδεῖ. τὸ γὰρ ὑπὲρ τὴν δύναμιν τοῦ
νοσοῦντος ἐμβαλλόμενον τοῦ ὁποῦ, κινδυνώδες. χερή
οὖν, ἀδενόεις ὄντος τοῦ σώματος, μὴ ἐνιέναι του-
τὶ τὸ φάρμακον, ἢ σφόδρα ὀλίγιστον, κατὰ λό-
γον τῆς δυνάμεως. ἦν δὲ 75) ἰσχύη ὁ κάμνων, οὐ-
δὲ τοῦτο πολὺ εἶναι χερή τὸ φάρμακον, ἀλλὰ
πάνυ ὀλίγον. ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ τὰδε ἔτι χερή
ἐπίσαςθαι. ἥδη τισὶ πυώδη διεξέρχεται δυσεντε-
ρικοῖς, μηνύοντα καθαρά τὰ ἔλκη ὑπάρχειν.
κλύσμασιν οὖν ἐπὶ τούτων χρῆσθαι τοιοῦτε. κη-
ρωτὴ ποιεῖται διὰ μυρρίνου, ἢ ῥοδίνου, πάνυ ὑγρῆ,
καὶ αὕτη ἐνιέται, ἢ τῶν συφόντων τὶ τῶν πρέ-
θεν εἰρημένων. ἀλλὰ δεῖ κομιδῇ ὀλίγον εἶναι τὸ
σύφον. χερή ἐπιτείνειν δὲ ἢ ἀνιέναι τὰ εἰρημένα
κλύσματα, καὶ 76) ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἐπιβάλλει
προσέχων τῇ διαθέσει. ὁμοίως καὶ μεταβήσεται
ἀφ' ἑτέρου ἐς ἕτερον εἶδος κλύσματος, ἀπα-
τοῦντος τοῦτο τοῦ καιροῦ. τὸ δὲ πλῆθος τῶν
κλυσμῶν ὀλίγον ἔσω, ὥς μὴ ἄχθεσθαι τῇ πλημ-
μύρᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ταῖς εἰς τὴν ἀπόκρισιν
77) προθυμίας γενέσθαι. μὴ μὴν οὕτως ὀλίγον,
ὥς διὰ τοῦτο μὴ δύνασθαι ἐπὶ μήκιστον 78) ἀφικέσθαι
τοῦ ἐντέρου. χερή δὲ καὶ οὐδὲ εἰς ἅπαζ ἐνιέναι.
ἀλλὰ πολλὰκις· καὶ τόγε 79) κράτιστον ἐπὶ ἀπά-
σῃ τῇ διαχωρήσει, ἦνγε μὴ τὸ δι' ὁποῦ 80)
κλύσμα ἐνιέται. τὰ μέντοι τῶν ἐσχαρουόντων

Alius, qui ad eadem valet. Ex
praedictis succis quemvis cape, et pa-
paveris liquorem clysteri iniice. prae-
stantissimus enim omnium ad has effe-
ctiones est. sed cautione opus est. nam
si supra vires aegrotantis indatur, peri-
culum affert. ergo, cum imbecillum cor-
pus est, hoc remedio non est utendum:
vel si utamur, perexiguum imponemus,
habita virium ejus, cui datur, ratione.
si etiam gracilis aegrotus sit, ne tunc
quidem hunc liquorem infundemus: ni-
si admodum paucum. In his est etiam
hoc intelligendum, quibusdam dysente-
ricis purulenta excerni, quae pura ul-
cera esse declarant: in quibus utendum
hifce clysteribus est. Ceratum ex myr-
teo aut rosaceo fit, et admodum liqui-
dum iniicitur: aut aliquid adstringenti-
um, quae ante memoravimus. sed ad-
stringentis pauca esse debet copia. Hos
clysteres intendes, aut remittes, si ad-
das, aut minuas, habita ratione affe-
ctionis, quae proposita sit. simili quo-
que modo ex uno in alium transfundes,
cum ita postulare tempus videatur.
Mensura autem clysterum pauca esto:
ne sua illuvie praegravet, et ideo ex-
cernendi cupiditatem excitet. non ta-
men ita exigua sit, ut ob eam causam
in ipsum intestinum longissime perueni-
re non queat. nec etiam semel dunta-
xat, sed saepe iniiciendi clysteres sunt.
et hoc in omni alui secessione est opti-

75) In marg. ἰσχυαίη, quod Rasarius expressit.

76) Credo, excluso καὶ, mox legendum esse ἐπιβάλλη. Mox malim, μεταβήσεσθαι, nimirum χερή. Sive, μεταβήσῃ.

77) Id est, σφοδρύτεραι ὁρμαί.

78) Cod. ἀφικέσθαι. Correxī, ἐφικέσθαι. Id non sollicito. Magis tamen probaverim, ἐφικέσθαι.

79) τοῦτόγε.

80) De quo superius dictum.

Φαρμάκων οὐ χρηὴ συνεχῶς ἐνιέναι· ἀλλὰ κατὰ
μεγάλαις ἀναπαύλαις· ἐπὶ δὲ τούτων καὶ τὸ
81) προεδηδοκέναι κἄλλιον. εἶναι δὲ χρηὴ οὐ πάν-
τη θερμὸν τὸ κλύσμα· ἀλλὰ τούτῳ 82) μόνον,
μὴ παρέχειν ψυχροῦ συναΐδῃσιν. ταυτὶ μὲν οὖν
μοὶ περὶ τῶν δυσεντερικῶν ἀρμοττόντων κλυσ-
μῶν λέλεκται. περὶ δὲ τῶν τενεσμῶν 83) οὐδὲν
ἀλλοιότερον ἔχοιμι ἢ εἰπεῖν τῶν πρόθεν λελεγ-
μένων. τοσοῦτον δὲ μόνον ὑποδείξαι χρηὴ, ὅτι
μᾶλλον ἀνύουσιν 84) οἱ κλυσμοὶ ἐπὶ τούτων,
ἢ περὶ ἐπὶ τῶν δυσεντερικῶν, 85) ὅτι καὶ μᾶλ-
λον ἐν χρόνῳ γίνονται τῇ πεπονθότι μέρει ἐπὶ
τότῳ. 86)

Κ Ε Φ. κς.

Ἄλλοτε γένος κλυσμάτων.

Ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ ἐντέρῳ νοσοῦντι.

Γίνεται τις ἀμφὶ τῶν ἐντέρων νόσος τοιαύ-
τε, διαχωρεῖται μύξα πολλή, καὶ ἔστιν ἡ μύξα
χρηῖμα, ὅσον τὸ ἀπόξεσμα 87) τῶν ἐντέρων·
οὔτε δὲ ἰχώρ τις, οὔτε αἷματι ὅμοιον συναπέρ-

mum: nisi clyster ex liquore infunda-
tur. quin etiam clysteres medicamenta
crustas inducentia continentes, non fuit
continenter ingerendi, sed magnis spa-
tiis interpositis. Iam vero praestat et-
iam id indicare: clysterem non omnino
calidum esse debere, sed usque adeo,
ut ne frigoris sensum inuehat. atque
haec de clysteribus ad dysentericos ac-
commodatis a me dicta sint. nam de
iis, qui tinesmo conueniunt, nihil est,
quod diversum a superioribus dicendum
putem. verum id solum commemoran-
dum, clysteres in tinesmo majus emo-
lumentum afferre, quam in dysenteri-
is: quia in tinesmo longiore tempore
in affecta parte morantur.

*Aliud genus clysteris, extremo intestino
laboranti idoneum. Cap. 26.*

Circa intestina morbus quidam hu-
jusmodi oboritur. mucus permultus ex-
cernitur: estque mucus res quaedam,
qualis est intestinorum abrasio. neque

81) Rasarii interpretatio arbitraria ac graecis contraria est.

82) Equidem conjicio: ἀλλὰ τοῦτο μόνον, ὡς μή. Mox malim etiam, δυσεντερικοῖς.

83) Suspicio, legendum esse, τενεσμῶν, eisi id in nullo Lexico legatur. Alii scribunt etiam, τηρεσμός.

84) Ita intextu. In marg. ὠνηοῦσι. Sic. Forte voluit, ὀνήσιν. Ἀνίεν mihi non suspectum videtur.

85) Propter hoc paullo ante conjeci τενεσμῶν.

86) Nimirum, τῶν τενεσμῶν.

87) Rasarius videtur voluisse, ἀπόξεσμα. ξίσμα occurrit apud Sext. Empir. p. 26. et Julianum in Caesa-
ribus cap. 5. Pro eo tamen hic aliqui volunt ξύματα. Sed ξίσματα h. l. reperi etiam in Codice Au-
gustano. Dicitur ξέν et ξύν. In Codice Oribasii, quem hic expressi, absque ullo dubio est, ἀπό-
ξεσμα. ξ. in superiore parte unam flexionem habet: ξ vero duas. Id hoc ipso loco discitur ex μύξα,
quod brevi ante bis occurrit. Ἀπόξεσμα non quidem equidem reperi, sed ἀπόξεμα. Geopon. p. 961.
1025. Eandem tamen formationem habent ἀπόξεσμα seu ἀπόξυσμα et ἀπόξεσμα. Ceterum fere obti-
net in his ξίμα, non ξίσμα. Ἀπέξιμα multoties habet Theoph. Nonnus. v. p. 18.

χετα 38) τούτω, 89) εἰς τε τὸ ἀποκρίνεσθαι τοῦ δὲ ἴντος οὐ κατασπέρχουσα ἢ προθυμία συμβαίνει, οὐδὲ, ἐντεθεῖσα πρὸς τὸ γίνεσθαι θάττον ἀνάγκη ἰσχυρόν· ἀλλὰ 90) τοιαύδε ἐστίν, οἷα καὶ ἀντιθεμένω, εἰς ἔπιτας ἔπειτα συγχωρεῖν, βάρος ἀμφὶ τοῖς ἰσχυατοῖς τοῦ ἐντέρου ἐμποιοῦσα. οὐδὲ τοῦτο μάλιστα ἰσχυρόν· ἄλλο δὲ οὐθ' ἐν ἐπάγουσα ὀχληρόν. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν σιτίων περισσεύματα, ἦνγε δὴ μὴ τι ἄλλο συντυχόν 91) νεοχμοῖ τι, ἀφ' αὐτῶν, παντάπασι ὅμοια καὶ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἀποχωρεῖ, καὶ οὐδὲ ὁπωστίουν συμμεμιγμένα ἐκείνοις, τὸ σύμπαν σῶμα οὐδὲν ἀξιοχρεῶν βλάπτεσθαι φαίνεται, οὔτε εἰς τὴν χροιάν, οὔτε εἰς τῶν σαρκῶν τὸ πλῆθος, οὔτε εἰς τὴν ῥώμην. τότε δὴ ἐπὶ τῇ καθεσώσῃ νόσῳ ταύτῃ. οὐ μὴν παντάπασι γε οὐχ ἐπαείη 92) τῆς συμφορᾶς. πεπονθέναι δὲ φαίνεται κατὰ τὴν νόσον ταύτην τὸ ἰσχυατον ἐντερον· τὸ δὲ συμβεβηκός 93) οὐχ ἔλκος ἐστίν. ἀλλὰ ἐγὰρ δεκά τοιόνδε τι εἶναι τὸ γιγνόμενον. ἐκάστου τῶν τοῦ σώματος μερῶν συγγενῇ τινα περιττάματα, οὐκ ἄλλοθεν ποθεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐκάστου 94) μέρεα ἀπονεμομένης τροφῆς, ὅταν μὴ καλῶς ἢ διακείμενον τὸ μόριον. ὁπότε δὴ τοίνυν περὶ τὸ ἰσχυατον μέρος ἢ προεξημένῃ

est sanies quaedam, neque sanguini simile una effluit: et in excernendo cum hoc ipsum exit, nulla desidendi cupiditas urgens excitatur, nec ulla vehemens necessitas urget, ut citius excernatur: sed talis est, ut gravitatem extremo intestino afferat: quae neque est praecipue vehemens, neque quicquam affert molestiae. Ciborum vero excrementa, si nihil aliud incidat, quod ea perturbet, per se ipsa procedunt sanis similia: neque quicquam est eis admixtum: totumque corpus nihil insigniter neque in colore, neque in carnis copia, neque in viribus laedi videtur. Veruntatem, qui in hoc statu morbi est, non omnino abest a calamitate. in quo quidem morbo male affectum esse extremum intestinum videtur: sed accidens ulcus non est: sed mea quidem sententia, quod efficitur, inde trahere originem videtur, quod excrementa singulis corporis partibus ingenita eo confluant: quae non aliunde fiunt, quam cum alimentum singulis partibus distribuitur, et partes ipsae minus recte sunt affectae. Ergo cum hic morbus in extrema intestini parte infideat, clysteres

88) Supra de excrementis dixit, ἀπύοντα. Saepius vero hic legi ἀπέρχεσθαι et ἀπέναι.

89) Haec mihi obscura et corrupta videntur. Conjicio ergo interim: εἰς ἃν τῷ ἀποκρίνεσθαι τοῦ ἐπύοντος οὐ κατασπέρχουσα ἢ προθυμία συμβαίνει, οὐδὲ ἐντεθεῖσα πρὸς τὸ γίνεσθαι θάττον (nimirum, τὸ ἀποκρίνεσθαι seu ἐκκρίνεσθαι) ἀνάγκη ἰσχυρὰ (scilicet, συμβαίνει).

90) De his quoque dubito. Pro tempore conjicio: ἀντιθεμένω (ἀνατίθεσθαι h. l. est differre, aufschieben.) εἰς ἔπιτας διαχωρεῖν, βάρος — ἐμποιοῦσα. οὐδὲ δὲ τοῦτο — ἐπάγου.

91) In Codice secunda et tertia littera dubia est. Speciem prae se ferunt syllabae *ei* aut adeo *ay*, nisi secunda sit ex correctione *e*. tertia, quae antea fuerit *o*, ita deleta est, ut similis sit *u*. Legitur ergo: *ν . . οχμοῖ τι*. Mox sequitur: ἀφ' αὐτῶν. Nescio ergo, utrum ἀφ' αὐτῶν, an ἀμφ' αὐτῶν voluerit. Mox est etiam: πάντα πόσιν. Ac deinde: οὐδὲ ὅπως τι οὐν. Xenoph. memor. Socrat. 1, 6, 11. ἐνδ' ὅπως οὐν.

92) Forte, ἀπέη, aut, ἐπαυροῖ. Vide Graevium ad Hesiod. 6, 240. 11, 419.

93) Idem h. l. quod πάρος. Mox forte, γενόμενον.

94) Codex ita. Forte, ἐκάσῳ.

συμβαίνοι 95) νόσος, κλυσμοὶ ἐπιτήδαιοι. σύκα
ξηρὰ ἐψάται ἐν ὕδατι, καὶ τὰ ὕδατι τούτῳ
σμίρννα λεία ἐμβάπτεται, καὶ ἔστι ἀγαθὸν τοῦ-
το φάρμακον τῆς νόσου ταύτης.

Ἄλλος κλυσμὸς οὗτος.

Ἄλλῃ τῶν σύκων τῷ ἀφεψήματι ἀναμί-
γνυται. δύναντο δὲ ἂν εἶδε οἱ κλυσμοὶ τὸ πλα-
δαδες τοῦ ἐντέρου πρὸς τὸ ξηρότερον καθιζάν-
τες ἀπελαύνειν 96) τὴν νόσον ταύτην.

Κ Ε Φ. κζ.

Ἐπὶ χολέρας ξηρᾶς.

Γίνεται αὕτη ἡ ξηρὰ χολέρα ὑπὸ τινος
διαφορᾶς τῶν 97) ἐδηδεσμένων 98) ἰσχυρὰ καὶ
μὴ ἐκκρινόμενων, ἀλλ' ἐμμειόντων ἐν τῇ γαστρὶ
καὶ τοῖς ἐντέροις, καὶ πλησμοναῖς ποιοῦντων καὶ
οὐδυναῖς ἰσχυράς. ἴασις δὲ ταύτης ἐστὶν ὁ κλυσ-
μὸς 99) κενωτικὸς προσαγόμενος. νεωστὶ γὰρ
διαφοροτάτων τῶν αιτίων, καὶ οὕτω μεθεστηκότων
εἰς ταύτε τὰ μέρη τοῦ ἐντέρου, οἷς προσμίζας
ὁ κλυσμὸς δύναται 100) ἂν ὑπαγαγεῖν τὰ ἐγ-
κατισχόμενα. τοὺς μὲν οὖν 1) τοιοῦτους κλυσ-
μοὺς ἐατέον· χρῆσθαι δὲ τοῖς κατὰ 2) πνεύμα-
τα λεπτύνουσι καὶ διαχέουσι τὴν ἀθρῆσιν αὐ-
τῶν. εἰσὶ δὲ οἷδε. ἔλαιον, αὐτὸ θερμὸν, ἢ καὶ

apri fient ex ficibus ficcis aqua deco-
ctis: in qua aqua myrrha trita immer-
gatur. atque hoc medicamentum erit
huic morbo idoneum.

Alius clyster fit etiam hoc modo.
Aloën ficuum decocto admiscetur. hi
clysteres intestinum humescens exsiccan-
tes, expellere morbum possunt.

Clysteres in cholera ficca. Cap. 27.

Cholera ficca a vehementi quadam
eorum, quibus homines vescuntur, cor-
ruptela exoritur, cum ea non excernun-
tur, sed in ventre atque intestinis con-
tinentur, repletionesque, et dolores ve-
hementes creant. hujus mali remedium
est clyster iniectus, qui evacuandi vim
habeat. Cum enim cibi nuper corru-
pti fuerint, atque in eas intestini par-
tes amandati, profecto clyster eis ad-
mixtus potest ea, quae ibidem cohiben-
tur, educere. sed tamen omittendi hu-
jusmodi clysteres sunt: utendumque iis,
qui flatus attenuant, et eorum, quae
continentur, concretionem diffundunt.
sunt autem hi. Oleum ipsum calidum,

95) Cod. συμβαίνει.

96) Codex: ἀπολάυνει.

97) Sic correxi. In Codicis textu est ἐδηδεσμένων, in margine, ἐδεσμάτων.

98) ἰσχυρὰ alieno loco positum est. Rasarius, credo, voluit ἰσχυρᾶς. Equidem arbitror, abesse posse
aut saltem deberi transponi.

99) Videtur interponendum esse ὁ. Sed supra similem locum notavi, atque in aliis scriptoribus et-
iam in hujusmodi locis omissum animadverti articulum. Nihil ergo audeo. Mox Cod. νεοσι. Sic.

100) Forte, δύναται.

1) Forte δὴ, loco οὖν.

ἐνεψείθω αὐτῷ κύμινον, ἢ μάλαθρον, 3) ἢ σπέρμα πηγάνου· κράτιζον δὲ, εἰ τοῦ ὀρέου εἶη. ἀγαθὸν δὲ καὶ τοῦτ' ἐκ τοῦ κλύσμα τοῦ χλωροῦ πηγάνου. τὴν κόμην πολλοὶ μὲν ἐψοῦσι τὸ ἔλαιον. 4) ἀλλ' ἀπόλλυσι τοῦ πηγάνου ἢ ἐψήσις τὴν ἰσχύν. ἀὖν 5) οὖν ποιείθω ἅδε. ἐπειδὴ ἂν ἰσχυρῶς ἀναζέσῃ τὸ ἔλαιον, ἀφελόντα τοῦ πυρὸς αὐτὸ, χρὴ ἐμβάλλειν ἐπὶ ζέοντι αὐτῷ τοῦ πηγάνου τὴν κόμην· τὸ δὲ ἐναπομαραινέται τῷ ἐλαίῳ, καὶ τὴν δίναν ἀφίησιν εἰς αὐτό. καὶ τὸ ἔλαιον τοῦτο κλυσμοῖς 6) τῆς ξηρᾶς χολέρας ἀγαθὸν πάνυ.

Κ Ε Φ. κη.

Ἐπὶ ἰλίου. 7)

Ὁ ἰλεος γίνεταί ἐπὶ τινὶ φλεγμονῇ, τῷ αὐτῆς ὄγκῳ καταλαμβάνουσιν τὰς διεξόδους. καὶ εἰ μὲν μέζων, 8) καὶ τέλεον κωλύσει διαπεραινοῦσθαι, καὶ τὰ πνεύματα, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν σιτίων περισσώματα· εἰ δ' ἐλάττων, αὐτὸ μόνον δύσπορον ἀποφαίνει· κωλύει δὲ οὐχὶ παντελῶς τὰς ἀφόδους. καθιδρύεταί δὲ ἡ φλεγμονὴ ἄλλοτε ἐπ' ἄλλοις μέρεσι τοῦ ἐντέρου, καὶ παρὰ τοῦτο καλῶς ἢ κακῶς χρῆσθαι τοῖςδε ἐς,

aut ei incoquatur cuminum, aut foeniculum, aut rutae semen: quae optima erit, si montana fuerit. bonus etiam clyster ex ruta viridi fit. sed multi comam oleo decoquunt. verum decoctio rutae vim perdit. ita igitur parabitur. Ubi oleum valde ferbuerit, ab igni amoveto, eique adhuc feruenti rutae comam iniicito. conflaccescit enim in oleo, et in eo vires suas relinquit. atque ita hic clyster mirum in modum cholerae siccae conducit.

Ad ileon, hoc est, tenuius intestinum, accommodati clysteres. Cap. 28.

Voluulus post inflammationem aliquam fit, quae suo tumore transitus et meatus occupet. sique maior, et perfectus tumor fit, ne flatus quoque transeant, prohibebit, et ne cibi excrementa descendant: si minor, tantummodo difficilem exitum facit, sed non penitus stercus vetat excerni. caeterum inflammatio modo hanc, modo illam intestini partem obsidet: quae res facit,

2) Forte τοῖς καὶ τὰ, loco κατὰ.

3) Rasarius videtur voluisse, μάλαθρον, de quo v. Dioscor. 3, 81. p. 205. De eo supra iam, ni fallor, mentionem feci. μάλαθρον legitur in schol. ad Theocrit. Id. 7, 63. Solent autem istud ipsum μάλαθρον recentiores appellare μάλαθρον. Vide interpretem ad Theophr. H. P. p. 548. Simeonem Seth. p. 42. edit. Basil. 1538. Saepe vero etiam in Codd. reperitur μόραθρον. Hic apud Oribasium arbitror corrigendum esse μάραθρον. Μάλαθρον haud dubie venit a scriba recentiore.

4) Forte, ἐν ἐλαίῳ.

5) Hoc vocabulum linea subnotatum est. Ego conjicio λῶον, melius. Rasarii interpretatio arbitraria est.

6) Forte interponendum κατὰ, contra.

7) Scribitur ἰλεός. v. Galen. in Aphor. Hipp. com. 3. sect. 12. et eundem in defin. med. Aretaeum περὶ ὄξ. παθ. lib. 2. cap. 6. Meminit hujus morbi Celsus etiam et alii. Mox hic est, ὁ ἰλεος. Corrigendum censeo, ἰλεός, aut ἰλιός, de quo v. Theoph. Nonnum p. 52.

8) Codex: μέζων. Mox τέλεον, est prorsus. Deinde vitiose, διαπεραινοῦσθαι et ἐλαττων.

τοῖς κλυσμοῖς. πῇ μὲν γὰρ καταλαβοῦσα τὰ
ἐνωτάτω μέρη, τὰ ἀγχοῦ τῆς γαστρὸς αὐτῆς,
καὶ εἴτις ἐστὶ καὶ τοῦ πυλωροῦ τι προσεπιλαμ-
βάνει· πῇ δὲ ἐπὶ τῶν λεπτῶν που καθιδρυμένη·
9) εἴτις δὲ ἐστὶ ἐπὶ τοῦ κάλου. διαγνώσεις δὲ
τούτου αἰδεῖ εἶσιν. ἥν μὲν ἐπ' αὐταῖς γίγνηται
ταῖς ἐκ τῆς γαστρὸς ἐς τὸ ἔντερον διεξόδοις ἢ
φλεγμονῇ, πεπληθῆσαι ἢ γαστῆρ δοκεῖ αὐτοῖς,
καὶ ἐν παντί σμικρὸν πίσιεν ἢ φάγειεν, καὶ ἔμε-
τοι συμβαίνουσι πολλοὶ ἐκ προφάσεως πάσης,
καὶ τὸ 10) σύμπαν ἐνοχλήματα αὐτῇ παρί-
σχεται τὴν ἀντίληψιν. ἥν δὲ τι τῶν λεπτῶν ἐν-
τέρων καταλαβοῦσα ἢ φλεγμονὴ τύχη, γίγνον-
ται μὲν καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ ἔμετοι, οὐ μὴν ἐτι
ὁμοίως πολλοί· καὶ ὅπου τετάχεται, προῦδιδά-
ξεν ἡμᾶς ἢ ἀνατομὴ, ταύτῃ 11) τὰ ἔντερα τι
καὶ ὁδὴν διαφαίνεται μαῖλλον οὔσα. οὔτε δὲ ἐπὶ
τούτων, οὔτε μέντοι ἐπὶ τῶν πρόθεν λελεγμέ-
νων, εἴρηται 12) ἢ διαχώρησις. κατὰ μετεώ-
ρου γὰρ οὔσης τῆς φλεγμονῆς, πάντα, ὅπως
αὖν τύχη, κατωτέρω φθάσαντα 13) εἶναι, ταῦ-
τα οὐ δὴπου κωλύοιτο αὖν τῆς ὁδοῦ τῆς ἔξω,
ἥν μή τι ἄλλο συντύχη κάλυμα, ὥς 14) ἐνί-
τε καὶ εἰλεός ἐστι· καὶ ῥεῖ ἢ γαστῆρ ἐπὶ πολὺ,
τῆς μὲν φλεγμονῆς αἰὼν που ιδρυμένης· τῶν δὲ
ὑπὸ τὸ πεπονθὸς μέρος ὑπαρχουσῶν κατὰ τὸ
μεσεντέριον φλεβῶν αἰεὶ τι ἐς 15) τὸ κάτω
προϊεμένων μέρος τοῦ ἐντέρου, καὶ ἔγε ὑφ' ἱπ-

ut, tum bene, tum male hisce clysteri-
bus utamur. Interdum enim superiores
partes prope ventrem occupat: inter-
dum vero et ianitoris partem aliquam
apprehendit: interdum in gracilibus in-
testinis infidet: interdum colon obsidet:
quae omnia ex his signis dignoscuntur.
si inflammatio fiat ab iis partibus, qua
a ventriculo ad intestinum transitus pa-
tet, ventriculus statim impleri mirum
in modum videtur, etiamsi perexiguum
quid biberint, aut comederint: multi-
que vomitus ex quavis occasione con-
tingunt: et totum etiam corpus pertur-
batione et molestia afficitur. si vero ali-
quod ex gracilibus intestinis inflamma-
tio occuparit, in eo quoque casu vom-
itus fiunt, sed non tamen ita multi.
Ubi autem sita haec intestina sint, no-
bis prius dissectio commonstravit: et po-
tius in his videtur dolor esse. verum ne-
que in his, neque in superioribus o-
mnino prohibetur excretio. Cum enim
in sublimibus partibus fit inflammatio,
omnia, utut fors feret, inferius descen-
dere properantia, exitu non privabun-
tur, nisi aliquod aliud impedimentum,
quale est, cui voluuli nomen est, con-
tingat. et venter admodum fluit, cum
inflammatio superiores partes exerceat:
venaeque infra locum affectum, quae in
mesenterio sunt, semper ad inferiorem

9) Forte, ut paullo ante, καθιδρύεται, aut, καθιδρυμένη, nimirum, ἢ φλεγμονή.

10) Forte, καὶ τὸ σύμπαν (id est, ὅλως,) ἐνοχλήματα αὐτῇ παρίσχεται (παρέχεται) τῇ ἀντίληψιν, (nimirum, τῶν βρωμάτων καὶ τῶν ποτῶν.)

11) Haec non satis cohaerent.

12) Conjiicio, εἴρηται.

13) Conjiicio, εἶναι.

14) Rastrius videtur coniecisse, ὅσον. Mihi in mentem veniebat, ὦν. Mox, correxi εἰλεός. In Cod. est, ἡλεός. Superius bis exhibuit ἡλεός.

15) ἐς τὸ et προϊεμένων correxi. In Codice est: ἔσω et προϊεμένων. Loco priori tamen in marg. notatur ἐς τό.

ποκράτους λαπαρός 16) εἰλεός 'καλούμενος οὐ-
τός ἐστιν. ἦν δὲ ἐν τῷ κόλῳ συσαΐη ἢ φλεγμο-
νὴ, τὰδε 17) συνεδρεύει. ἔμετοι μὲν πολλοὶ
ἐλαττούση 18) γίνονται, καὶ τὸ ἐνόχλημα
ταύτη διαφαίνεται περιττῶς λυποῦν, ὅπου ἡ
ἀνατομή τὸ κῶλον 19) προῦδειξεν εἶναι. καὶ
διέξοδοι, καὶ τῶν σιτίων, καὶ τῶν πνευμάτων,
νῦν δὴ παντελῶς κατεργονται, ἢ πάνυ ἐπὶ μι-
κρὸν γίνονται. ὅπως 20) ἂν ἡ φλεγμονή, σμι-
κροτέρα γιγνομένη, εἰς τὸ κατασχεῖν τῷ ὄγκῳ
τῷ αὐτῆς τὴν ἑνδον χώραν τοῦ κόλου 21) ἐπι-
λείπει. αἷδε μὴν τὰνδε εἰσι διαγνώσεις. κλυ-
σέει δὲ οἱ τῷ νόσῳ 22) ἐχόμενοι οὐ πάν-
τες, ἀλλὰ οἱ τὰμφὶ τὸ κῶλον μέρη κατασχη-
κεν ἡ φλεγμονή. γένοιτο δὲ ἂν ἐπὶ τὰνδε λυσι-
τελεῖς οἱ κλυσμοί, ὅποσοι οἷοί τε εἰσὶ παῦ-
σαι τὰς φλεγμονάς. οὗτοι δὲ τοιοῦδε εἰσίν. ἔλαι-
ον αὐτὸ 23) θερμὸν, ἢ καὶ μελίλωτον αὐτῷ συν-
νεψείδω.

intestini partem aliquid propellant. id-
que est, quod Hippocrates ileon ina-
nem vocavit. si vero inflammatio in co-
lo fit, haec consequuntur: vomitus mul-
ti fiunt, et perturbatio eo tempore mo-
dum excedit, et dolore conficit eam
partem, ubi dissectio colon esse docuit:
et transitus ciborum, et flatuum, nunc
penitus impediuntur, vel parum admo-
dum dehiscunt: quatenus diminuta in-
flammatio suo tumore internam coli
partem occupans, relinquit transeundi
locum. sunt igitur hae notae. at, qui
hoc morbo detinentur, non eis omni-
bus iniiciendi clysteres sunt: sed iis,
quibus circa colon intestinum inflam-
matio est. Erunt autem utiles ad hoc
morbo laborentes, clysteres omnes,
quicunque ad sedandas inflammationes
valent: qui sunt hujusmodi. oleum ca-
lidum per se, vel cui melicratum fit
incoctum.

16) Vide Foës. Oec. Hipp. in εἰλεός et in λαπάρα pag. 227. column. 2. media.

17) Nimirum, κακὰ, πάθη. Eleganter συνεδρεύειν h. l. dixit in malam partem, loco συνακολουθεῖ, παρ-
ισαται, συνενοχλεῖ κ. τ. λ.

18) Ita Codex. Jota subscriptum et alibi deest. Rasarius hoc vocabulum prudenter transiit silentio. Equi-
dem interim conjicio ἐναλλάξ.

19) Codex: προῦδοσαν. Istud interim interposui, nisi quis malit προῦδιδασκε, quod paullo ante de re
eadem occurrit. v. pag. 201.

20) Forte, ἕως.

21) Etiam de hoc loco, fortasse non sine caussa, dubito. Malo ergo ἐπιλείπει, et loco κατασχεῖν con-
jicio κατασχάν. Mox correxi haec: αἱ δὲ μὲν τῶν δὲ εἰσὶν διαγ. Mox idem scriba exhibet, κλυσαῖοι,
uti in plerisque locis. Ergone postea εἶον in αἶον permutandum erit? Certe ita ex aliis ejusmodi
Codicibus in aliis vocabulis ratiocinati sunt. Simili modo non nulli abusi sunt vitiosis lapidum ti-
tulis imperitorum opificum. Vulgo *inscriptiones* appellant.

22) Nimirum, τούτῳ ἔχόμενος νόσῳ habet ipse Plato. p. 677. Alibi est etiam κατεχόμενος. Mox malim,
τὰ ἀμφί.

23) Codex: αὐτόθερμον. Ἀυτόθερμος foret, sua natura calidus. Sed αὐτὸ h. l. notat, uti alibi, αὐτὸ
καθ' ἑαυτὸ aut μόνον. Mox memoratur oleum mixtum, ac cum alio medicamento coctum. In fine
hujus sectionis Codex, ut et alibi, exhibet, συνεψείδω.

"Αλλος ὅδε κλυσμὸς ἐπιτήδεος. 24)

Ἐλαίῳ συντήκεται βούτυρον, καὶ τούτῳ
25) ἐνίεται θερμοῦ τὰ μέτρια. ἄλλο 26) τε,
ἐλαίῳ καὶ τῷ βουτύρῳ συγκιζνᾶται.

"Αλλος ὅδε.

Ὑσσώπος ἐλαίῳ συντήκεται, καὶ σμικρὸν
ὅσον ῥητίνης τῆς ἀπὸ τερμίνθου.

"Αλλος ὅδε.

Ἐλαίῳ συνεψῆται μήκωνος ἡ κεφαλὴ, καὶ
ἔτα αὕτη μὲν ἐτέρωσε ῥίπτεται, τῷ δὲ ἐλαίῳ
βούτυρον μίγνυται. καὶ τούτῳ τὸν κλυσμὸν
27) πλήθος μὴ ἐνιέναι. ἐμπιπλά 28) μὲν γὰρ
τὰ ἔντερα εἰς τὰς φλεγμονὰς ἐπιτρίβεται.

Κ Ε Φ. κθ.

29) Ἐπὶ κωλικῶν.

Τὸ κῶλον ἀπὸ τῆς δεξιᾶς λαγόνος ἐναρ-
ξάμενον, ἤκει ἀνω παρ' αὐτό που τὸ ἥπαρ,
καθὲν δὲ, παρεξελθὼν τὸ ὑποχόνδριον τὸ δε-
ξιὸν, πρὸς τὸ ἀριστερὸν ἤκει. κἀνταυτοῖ ὅτι ἀσ-
σοτάτω 30) γεγόμενον τοῦ σπληνός, πρὸς τὴν
ἀριστερὰν ἀνάπαλιν χωρεῖ λαγόνᾳ, καὶ λοιπὸν
ἀπείσι παρὰ τὴν ῥάχιν κάτω. ταύτη δὲ τοί-
νον, ὅπῃ τὸ κῶλον ἴσμεν τεταγμένον, ὁδύνα

Est et alius huic idoneus, qui ad
hunc modum componitur. Cum oleo
butyrum eliquatur, et ita modera-
te calidum iniicitur. interdum etiam et
butyro lini feminis succus commiscetur.

Alius hujusmodi. Hyssopum cum
oleo colliquamus, et parum resinae te-
rebinthinae admiscemus.

Alius. Cum oleo caput papaveris
decoquitur. caput postea papaveris ab-
iicitur, tum oleo butyrum miscetur.
sed hunc clysterem non esse copiosum
oportet: quoniam impleta in inflamma-
tionibus intestina contunduntur, atque
affliguntur.

Ad colicos. Cap. 29.

Colon a dextro ili incipiens usque
ad eum locum pertingit, in quo iecur
est, inde demissum, et dextrum hypo-
chondrium praeteruectum, ad sinistrum
venit eodem, ubi proxime ad splenem
accescit, ad sinistrum ile vicissim per-
git: caeterum prope spinam infra de-
scendit. in ea igitur parte, in qua loca-
tum esse colon novimus, dolores qui-

24) Qui ad hunc modum componitur, Rasarius de suo adjecit.

25) Malim, τούτων, id est, τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ βουτύρου. Aut etiam, τούτου, id est, τοῦ κλύσματος.
Ergo vel θερμῶν, vel θερμοῦ. Τὰ μέτρια, modicum, quod satis est.

26) Aut ἄλλος τε, nimirum κλυσμὸς, aut, ἄλλοτε δέ. Nisi ἄλλο ad κλίσμα retulerit. Cur vero non: τῷ
ἐλαίῳ;

27) Forte, aut, τούτου τοῦ κλυσμοῦ, aut, κατα πλήθος.

28) In marg. ἐμπιπλάμενα

29) Intellige: κλυσμοί.

30) Sic correxi, loco ἀσσοτάτω. Mox ἀνάπαλιν est in margine: in textu vero: αὐπαλιν. Forte: αὐ
πάλιν voluit. Nam αὐ et πόλιν saepius junguntur, ἐκ παραλλήλου, uti grammatici dicunt. Sed id
notum.

τινὲς καὶ πνευματώσεις γίνονται. ἐπὶ τῶνδε οἱ κλυσμοὶ ἀρμόττουσιν, ὅποσοι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς χολέρας ἐρηνται.

Κ Ε Φ. λ.

Ἐπὶ νεφριτικῶν.

Συμπάσχουσιν ἀλλήλοις τὸ κῶλον καὶ οἱ νεφροί. ὥσπερ δὲ ἐν ταῖς νόσοις ἀλλήλοις συμπάσχει· οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἰάσεσι συνεπελαφρίζεται, 31) καὶ διὰ τοῦτο κλυθεῖο τῶν νεφριτικῶν εἰσὶ πολλοὶ τοῖς κλυσμοῖς, οἷς καὶ ἐπὶ τῶν κωλικῶν εἶρηται. τυγχάνουσι δὲ οὗτοι οἱ αὐτοὶ ὄντες τοῖς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς χολέρας.

Κ Ε Φ. λα.

Ἐπὶ ὑστερῶν.

Κοινωνίαν δὲ ἔχει τινὰ καὶ συμπάθειαν τῷ κώλῳ καὶ ἡ ὑτέρα, ὥστε φλεγμαίνουσιν αὐτὴν εἰκότως ἀφελείσαι τὰ ἐνέμενα τῷ κώλῳ. ἐνέειν δὲ οὖν ἔλαιον θερμὸν, ἢ καὶ χηνός, ἢ καὶ ὄρνιθος ἔσω πιμελή τούτῳ ὁμοῦ, ἢ βούτυρον ὁμοῦ τῷ ἐλαίῳ, ἢ ὕσσωπος, ἢ λίνου σπέρματος ἀφέψημα, ἢ ἄλλο ποῦτι 32) τῶν ἐπὶ τοῖς εἰλεοῖς εἰρημένων.

dam, et inflationes oboriuntur. hominibus ita affectis conveniunt clysteres tales, quales in cholera ficca diximus.

Ad renum vitia. Cap. 30.

Renes et colon mutuo afficiuntur. et, quemadmodum mutuis morbis corripiuntur, ita etiam remediis eisdem sublevantur. ex quo fit, ut nephritici plerique iis clysteribus uti debeant, quos colicis idoneos esse docuimus: qui quidem sunt ii, qui ad choleram ficcam valere a nobis sunt dicti.

Ad uteri affectiones. Cap. 31.

Commune quidpiam habent et consensum morborum inter se, colon et uterus, ita, ut inflammationi uteri obfistendae merito conferant ea, quae in colon iniiciuntur. ergo infundendum est calidum oleum, cui accedat anserina, aut gallinacea pinguedo: aut butyrum cum oleo misceatur: aut hyssopum, aut lini feminis decoctum, aut aliquid eorum, quae in ileo attulimus, adjungemus.

31) In Codice est: συνεπελαμφρίζεται. Ita scribae barbari in aliis etiam vocabulis temere litteram μ. interponunt. Licet hoc animadvertere in Codicibus Graeco-Latinis epistolarum Pauli, quos Wetstenius appellavit D. E. F. G. qui ab barbaris et impostoribus scripti sunt, eamque ipsam ob causam Griesbachio, summo critico, et grammatico excellentissimo, tanto opere probantur. *Συνεπελαμφρίζειν* ne Stephanus quidem habet, nedum Schrevelius Griesbachii. Uno ergo exemplo defungar. Habet Philo pag. 745. D. ἡ δὲ γῆ — *συνεπελαμφρίζεται*. Mox ibidem est synonymum *ἐπικουφίζειν*. Mox rursus in Codice est *κλυθαῖοι*. Id quia ad Griesbachii recensioem Alexandrino-Occidentalem pertinet, correxī. Ejusdem recensiois mox etiam est, *ἀφελῆσαι*, quod ipsum etiam correxī.

32) Forte, *ταυτί*. Mox rursus Codex: *ὕσσιν*.

Κ Ε Φ. λβ.

Ἐπὶ κύστεως.

Καὶ τῆς κύστεως νοσήσεως, ἐπειδὴ γιγνιῶ
τῷ ἐντέρω, καὶ ἅμα συμφυῆς ἐστὶ, καὶ εἰς συμ-
πάθειαν ἐπάγεται αὐτῷ, ἐνίοτε πρὸς 33) δι-
κέαν τῇδε τῶν κλυσμάτων τισὶ χρηθεῖται. φλεγ-
μονῆς μὲν οὖν οὕσης ἐν τῇ κύσει, λυσιτελοῦσιν
οἱ ἐν τῷ περὶ εἰλεοῦ κλυσμοὶ γεγραμμένοι· ἑλ-
κους δὲ συζάντος ἐν αὐτῇ, εἰ μὲν φλεγμονὴ
συμπαρεῖη, 34) τὸν αὐτὸν δεήσει κλυσμόν· εἰ
δὲ μὴ συμπαρεῖη, τῶν κλυσμάτων οὐκ ἔσται χρεία.
γίνεται δὲ καὶ τοιαύδε τις ἀμφὶ τὴν κύσιν νό-
σος. οὗρα οὐκ ὀλίγα συνδίδεται 35) μὲν ἀπὸ
τῶν νεφρῶν εἰς αὐτήν· οὐ μὴν ἐκκίνεν 36) γε
αὐτὰ θύραζε δύναται, δι' ἀδένειαν ἐπὶ τῶν
τοιούτων συμφορῶν· ἀλλ' ἑαυτὰ ἐπιτηδείως κα-
τὰ τοῦ ἵγρου, καὶ κλύσματα τοιαύδε· κύμινον
ἀφεψέται ἐν ἐλαίῳ, καὶ τοῦτο θερμὸν ἐνίεται·
καὶ πήγανον μέντοι καὶ μάραθος. 37) ἐνταυ-
θοῖ δὲ καὶ τὰ ἄλλα διουρητικὰ πάντα χόραν
ἐπιτήδειαν ἔχει. λεαίνοντα γὰρ ἐπανίστη τὴν κύ-
σιν, καὶ παρασκευάζει πρὸς τὴν ἐκκρίσιν ἐτοι-
μοτέραν. εἰ δὲ καὶ δι' ὑπερπλήρωσιν τοῦ κύρου
ἰσχυροῖα καταλάβει τὴν κύσιν, κλυσμός, ὀδα-
ξιμόν τινα ἐμποῖαν, καὶ προτρέπων τὴν περι-
σαλτικὴν δύναμιν ἐνεργεῖν, παρασκευάσειεν αὐ-

Ad vesicae morbos. Cap. 32.

Quoniam autem vesica vicina est
intestino, et simul etiam connata est,
et in morbi consensum cum eo adduci-
tur, quandoque etiam aliquo ex iis cly-
steribus uti conuenit. Ergo, ubi inflam-
matio vesicam vexet, utiles erunt cly-
steres, quos ad ileum facere supra me-
moravimus. si ulcus in ea fit, eique
adjuncta fit inflammatio, idem clyster
erit idoneus: si inflammatio conjuncta
non fit, clysteribus non est opus. Ve-
sicae quoque talis quidam morbus acci-
dit. urinae non paucae a renibus in ve-
sicam transmittuntur. qui sic affecti
sunt, atque hac calamitate circumven-
ti, foras pellere urinas prae imbecilli-
tate non possunt: sed ipsae per sumen,
loco accommodato reperto, exeunt. ad
hos faciunt clysteres, qui constant ex
oleo, in quo cyminum fit decoctum,
quod calidum iniiciatur. in eodem in-
coquitur non fecus foeniculum, et ru-
ta. ad quod malum caetera quoque uri-
nam provocantia faciunt. nam laevigan-
do remittunt vesicam, et levant, et
promptiorem ad excretionem reddunt.
si vero propter nimiam urinae copiam

33) Forte, προσήκον τῶνδε τῶν, aut, ἐνίοτε πως ὁικεῖον τῶνδε τῶν. Mox rursus Codex, ἰλέου.

34) Legendum videtur: τῶν αὐτῶν δεήσει κλυσμών.

35) Hoc nec Graecum est. De συνδιδόναι hic cogitari nequit. Forte, συνδιηθέται.

36) Sed nec hoc Graecum. Graeca sunt ἐκκινᾶν, ἐκκινεῖν. Sed haec hunc locum non emendant. Quid enim est δύναται. De vesica sermo est, non de renibus. Συμφορῶν, est παθῶν, ut p. 207 Quae vero sunt istae ἑαυτὰ; Correctio ἵγρου nihil prodest. Forte, ἐκκρίναν. Mox bis est ἑκαεῖς.

37) Hic adeo masculino genere occurrit, ut videtur. De μάραθρον et μάραθρον satis superque monui et ad Rufum Ephesium, editionis Mosquensis, et ad hos libellos.

τὴν ἐκκρισιν. ἀλόη δὲ ἀκράτος δύναται τοῦτο ποιεῖν, καὶ κυκλαμίνου χυλός. ἐλίγον δὲ παντάπασι τὸ ἐνιέμενον εἶναι χρηρὴ, καὶ τὸ κέρας τοῦ κλυσηῖος, ὡς οἶόντε βράχισον, ἵνα τοῦ κλύσματος μὴδὲν ὑπερήκη 38) προσωτέρω τῶν δομένων μερῶν.

Κ Ε Φ. λγ.

39) Ἐπὶ ἐλμίνθων.

Τὰς μὲν προσιχομένας τῶν ἐλμίνθων 40) τῷ ἄνω ἐντέρῳ, ἀφιστῶν δὲ διὰ τῶν ἐπιτηδείων πομάτων. κάτω δὲ ἄγειν οἶδε οἱ κλυσμοὶ δύνανται, ὅποσοι κατὰ τὸ κῶλον συνίστανται, ἀψίνθιον ἐν ἐλαίῳ ἐψηθὲν, ἢ ἀβρότανον, ἢ κύμινον, ἢ ἡδύοσμον καὶ θέρμοι, καὶ, ἐπειδὴν ἱκανῶς ἐψήσεως ἔχη, 41) τὸ ἔλαιον αὐτῶ ἐνίεται.

Ἐπὶ ἀσκαρίδων. 42)

Γίνεται δὲ ἄλλη κατὰ τὰς ἐσχάτιας τοῦ ἐντέρου νόσος τοιαύτη. ζῶά τινι μικρὰ, ἅτινα 43a) αἱ ὕλη συνίστανται, ὥς ἀσκαρίδας καλοῦσιν. ἴασις δὲ αὐτῶν κλυσμοὶ εἰσι καὶ ἄλλοι μὲν τινες τῶν δριμέων· εἰς δὲ δὴ καὶ ὁδε. κέδρου 43b),

supprimatur urina, clyster morsum aliquem inuehens, et expultricem potentiam excitans, vesicam ad excretionem praeparabit. aloë pura hoc potest efficere: itemque cyclamini succus, omnino vero id, quod iniicitur, paucum esse debet: et cornu clysteris esse quam brevissimum, ne ulla clysteris portio debitas partes transgrediatur.

Ad lumbricos, qui helminthae nominantur. Cap. 33.

Helminthae, qui superioribus intestinis continentur, accommodatis potionibus expellendi sunt: eos vero, qui ad colum sunt, per infernas partes educere possunt clysteres: qualis est, qui oleum recipit, in quo absinthium, aut abrotonum, aut cuminum, aut menta, aut lupini decoquantur. atque, ubi satis decocta haec fuerint, oleum per clysterem iniicitur.

Ad Ascaridas.

Ad extremam intestini oram talis quidam morbus oritur. animalia quaedam pusilla, quae a materia * creantur, ascarides dicuntur. eis remedio sunt clysteres: tum ex acribus quidam: tum unus etiam est, qui ex ce-

38) Codex: ὑπερήκη. Et mox: προσωτέρω.

39) Semper in his intelligendum, κλυσμοί. De his enim h. l. agitur.

40) ἐλμίνθες, lumbrici (nimirum, vermes.) Occurrit etiam τὰ ἐλμίνθια. Erotian. p. 13.

41) Cod. ἔχη.

42) Vide Erotian. p. 13. Galen. in Glos. p. 66. ubi tamen μικρὰ, loco μακρὰ, corrigendum. Item ibid. p. 75. ubi addit, τὰ ἐν τοῖς ἐντέροις συνίσταμενα. Quod hic legitur: αἱ ὕλη, et obscurum est, et rationibus grammaticis repugnat. Sed nec Erotiani, ἐπὶ τοῖς σαπρῶς ὕδασι εὐρισκόμενα huc convenit. Vide etiam Paul. Aegin. 4, 57. 58. p. 157. seqq.

43a) Paul. Aeg. l. l. αἱ δὲ γενέσεις ἀπάσαις (tria enim genera memorat) ἐξ ὑμῆς καὶ παχείας φλεγματικῆς ὕλης καὶ σήψεως ἐπιτηδείας εἶναι, ὥστε ἀθροίζεται τοῖς παιδίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἀδδηφαγοῦσιν. Hoc loco fortasse legendum: ἐξ ὕλης σαπρῆς (aut simile quid ejusmodi,) συνίσταται.

43b) In marg. ex Aëtii 9, 44. notatur κεδρίας. Erotian. p. 33. κεδρίνω ἐλαίῳ τὴν κεδρίαν. Apud Paul. Aeg. l. l. p. 155. κεδραία legitur. In Geoponis legitur κεδρία, ac pro eo etiam, κεδρέα. Veluti p.

χείμα 44) ἵεται. δὲ δὲ τὸν κλυσηρα μὴ εἶναι εὐθιγέτητον, ἀλλ' ἐν πλαγίων κύκλῳ 45) πολλὰ μικρὰ τρήματα ἔχοντα. δὲ δὲ μὴδὲ πολὺ εἶναι τὸ ἐνέμενον. ὥδε γὰρ ἂν οὐ προσωτέρω 45) τῶν δεομένων μερῶν ἔλθοι τὸ κλύσμα. ἐπιτήθειον εἰς ταῦτα ὕδωρ, τὸ ἀπὸ τῆς σποδιᾶς, 47) ὡς ὅτι μάλιστα πεποιημένον. ἐνίεται δὲ κλυσηρι τῷ αὐτῷ.

Κ Ε Φ. λδ.

Τίνες οἱ ἐπὶ ἀσιτησάντων τρέφοιμοι κλυσηρες.

Γίγνεται δὲ καὶ τοιαύδε ἄλλη συμφορὰ, προσδεῖσθαι δοκοῦσα κλυσμοῦ. τινὲς ἀπόσιτοι οὕτω 48) δὴ τοι ἐγένοντο ἰσχυρῶς, ὡς κίνδυνον ἐπακολουθεῖν τῶν 49) κατ' ἐνδείαν εἶναι 50) δὲ ἐπὶ τούτων κλυσμούς ἀνατρέφειν δυναμένους. ἔ-εν δ' ἂν ὁδε. πτισάνης, ἢ πυροῦ χυλός, ἢ αἰλεύρων πλῆμα, ἢ χυλὸς χόνδρου, καὶ, 51) εἰ δὴ τι ἄλλο τοῖςδε ὅμοιον. Χρή δὲ, εἴπερ ποτε ἄλλοτε, μήκισον 52) τὸν τοῦ κλυσηρος

driae inunctione perfanat. perro clyster non debet esse recte perforatus: sed in latera, sic, ut multa exigua foramina in orbem habeat. id etiam, quod infunditur, non debet multum esse. ita enim partes debitas non excedet. apta est huic morbo aqua ex cinere confecta, utpote quae praesentissimo fit remedio. eadem per clysterem iniicitur.

Qui clysteres vim habeant alendi eos, qui alioqui non nutriuntur. Cap. 34.

Alia quoque calamitas quandoque contingit, ad quam tollendam clysteribus est opus. nonnulli tam vehementer ab alimentis abhorrent, ut periculum consequatur, ne ob alimoniae defectio- nem pereant. quibus clysteres ii sunt idonei, qui alere corpus possunt: quales sunt hi: ptisanæ, aut tritici cremor, aut farinae ablutio, aut alicae cremor: aut res, quae sunt generis ejusdem. debet autem cornu clysteris,

341. κεδρία χεῖμα. Apud Tiberium in veterinariae medicinae libris p. 72. est: βάλε ἔνδον κεδρία. Dioscor. 1, 105 p. 56. κεδρία aliquoties. Nota ibid: ἀσκαριδὰς ἐγκλυζομένη φθεῖται. Mox ibidem ex eo ἔλαον memorat, quod hic χεῖμα appellatur.

44) Ita Codex. Rasarius videtur co. jecisse, ἵεται Ego conjicio, ἐνίεται. Vide Dioscor. quem hic paullo ante laudavi, qui habet, ἐγκλυζομένη, et hic statim: δὲ δὲ τὸν κλυσηρα κ. τ. λ.

45) Paul. Aegin. p. 150. καὶ τῇ κιδρία δὲ αὐτοὺς ἐνίττον διὰ κλυσηρος πολυτητήτου, οἷοιπὲρ εἰσιν οἱ μη-τεργχύται προσαγορεύομενοι. Ergo hic quoque est ἐνιτέον, et in hoc ipso loco paullo post, ἐνέμενον.

46) Eadem dicendi forma paullo superius occurrit

47) Cod. ποδιᾶς. Ex recensione barbara, hoc est, Alexandrino — Occidentali Griesbachii Critici. Ultima syllaba in πεποιημένον est ex conjectura. Ad ὕδωρ nullo modo referendum videtur, sed ad σποδιᾶς. Ergo πεποιημένης, quod foret h. l. subactae: nisi malis, πεπαινομένης, emollitae h. c. tenuioris et purgatae. Utramque tamen culvis aptiori vocabulo, quod alius excogitaverit, postponam.

48) Cod. οὕτω δὴτι. Ti non est hujus loci. Ergo correxi. Saepe δὴτοι post οὕτω legitur.

49) Forte solum τῶν permutandum est cum τόν. ὁ κατ' ἐνδείαν κίνδυνος recte dicitur, uti, ὁ κατ' ὑπερ-πλησμονήν. Rasarius videtur voluisse: τοῦ κατ' ἐνδείαν ἀπολεῖσθαι

50) εἶναι hic posuit ἀπολύτως, quod nec alibi, nedum in libello medico, reprehendo. Intelligi possit, φασὶν οἱ ἰατροί.

51) Codex, sine sensu, καὶ ἡδη τι ἄλλο τοῖςδε (rasura deleta accentu) ὅμοιον.

52) τὸν delendum. Mox χερσὶν, loco χερσὶν, quod hic non probandum videtur. Mox forte εἰσαπος. aut, ἐνκαποσέλλαν.

εἶναι τὸ κέρασ, καὶ τῶν χειρῶν βιαίωτατα ἀποσέλλειν τὸ κλύσμα, ἵνα ὡς προσωτάτω ἀφίκηται.

Κ Ε Φ. Λε.

Ὅτι τινὰς, μὴ δέον, κλύζουσι.

Πολλοῖς ἤδη διαχώρησις μὲν οὐδὲ ὁπόστηοῦν γίνεται· τὰ δὲ περισσώματα αὐτοῖς οὐκ εἰς τὸ κῶλον ἀφίκται, ἀλλὰ μετέωρά ἐσι. τούτους οὕτω χρη 53) κλύζεν. χρη γὰρ διεπίσταθα, ὅτι ὁ κλυσμός οὔτε ἀνέρχεται 54) ἢ προσωτέρω τοῦ κώλου, οὔτε ἀπάγειν τι δύναται τῶν ἐν τοῖς ἀνω ἐντέροις. περιττὸν οὖν, τηνικαῦτα κλύζειν. χρη 55) οὖν τοῦτο πρῶτον ἀνασκοπή-
τέον ἐς τὸ κῶλον ἀφίκοντα τὰ περισσώματα τοιαῦτα ἐσι. πρῶτα μὲν ὁ χρόνος ἦτοι ἱκανὸς ἔξω γεγονέναι τούτῳ, ἢ οὐχ ἱκανὰ ὑπάρχων ὁμοῦ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ τὸ εὐπορον καὶ τὸ δύσ-
πορον τῶν ἐδηδομένων σιτίων ἀνασκοπεῖσθαι χρη. ἀλλὰ γὰρ ἄλλων θάττον τε καὶ βραδύνον ἦκει κάτω. καὶ φύσεως μὲν τοῦ μὴ κάμνοντος ἤδη διαφορὰ ἐστὶν εἰς λογισμὸν θετέα. εἰ μὲν γὰρ ὕδρους φύσει ἢ γαστρί, θάττον ὑπείσιν· 56)
εἰ δὲ δύσρους, 57) βραδύνον. καὶ εἰ ἐπαγάγοι-
μεν δὲ τὴν χεῖρα, εὐροιμεν ἂν διείδηλον αὐτοῦ τὸ πλήρωμα, ἔπερ γε δὴ δεῦρο ἀφιγμέναι τὰ σκύβαλα ἦδη· εἰ δὲ μὴ, κενὸς ὁ τόπος ταύτης φανῇ. τὰ δὲ πρὸ τούτοις 58) ἐπεὶ καὶ βάρος

si usquam alibi, tum hoc loco, esse quam longissimum: et manibus compellendus maxima vi clyster est, ut ad remotas, supernasque partes quam maxime con-
scendat.

Quibus clysteres iniiciantur, cum mini-
me opus sit. Cap. 35.

Plerique sunt, qui nihil excernunt, excrementaque eorum in colon non perveniunt, sed supra continentur. iis non iniiciendus clyster est: quandoqui-
dem scire debemus, clysterem non lon-
gius, quam ad colon ascendere: neque educere quicquam posse eorum, quae superioribus intestinis continentur. er-
go superuacaneum est, eo tempore cly-
steribus uti. sed in primis danda opera est, ut excrementa in colon descendant. ad quam rem conficiendam, in primis utrum tempus satis sit, an secus, spe-
ctandum est; et, cum tempore etiam, facilitas transitus, aut difficultas cibo-
rum, quibus homines vescuntur. nam alia citius, alia tardius deorsum de-
scendunt. praeterea habenda quoque ra-
tio est naturae ejus, cum non aegrotat-
aret. si enim alius suapte natura fa-
cile fluebat, citius excrementa subdu-
centur: si vero difficulter, tardius. quinetiam, si manum admoverimus, ejus repletionem perspicuo inveniemus. si modo infra pervenerunt feces. si non

53) χρη tantum in marg. additum. Poterat hoc intelligi. Mox forte, γὰρ δὲ ἐπίσταθα.

54) ἢ delendum videtur. Sed nec ἢ ejus loco addendum. Vers. 6. malim ὁποσισουν, et vers. 8. ἔση, loco ἐσι.

55) Haec corrupta sunt. Quomodo enim jungi possint χρη, ἀνασκοπήτέον, τοιαῦτα ἐσι. Deinde etiam legen-
dum videtur, ὅπως ἀφίκνεται.

56) Nimirum, τὰ περιττώματα, τὰ ἐκκριθισόμενα.

57) Contraria sunt εὐρους et δύσρους. Posterius tamen in nullo lexico notatum. De δυσροῖα, δύσροια etc. disputavit Gatackerus ad Antonia V, 34.

58) Aut πρὸς τούτοις, aut πρὸ τούτων corrigendum. Scilicet scribere debebat πρ, id est, πρὸς. Scripsit vero πρὸ.

κατὰ τὴν ὁσφὺν γίνεται, ἣν ἐμπεπλησμένον τὸ τελευταῖον ἔντερον τύχη, ἀλλὰ καὶ αἰφύσσει 59) δυσσμίαν 60) τινικαῦτα τῆς κόπρου ἴσχυουσαι, διαδείξουσιν τὸ πλήρωμα ἀφίχθαι καὶ ἡδη.

Κ Ε Φ. λς.

Ὅτι τινὰς, ἥον κλύζεν, οὐ κλύζουσι.

Ἰπποκράτης ὀνομάζει περιρροῦν τι διαχάρημα. τὸ δὲ ἐστὶ τοιοῦτο ῥεῦμα 61) δεινῶς λεπτόν, καὶ τοῖς σκυβάλοις ἀμιγές. τοῦτο, πῇ μὲν αὐτὸ μόνον 62) διέησι πῇ δὲ, μετὰ σκληρῶν τῶν ἀπὸ τῆς τροφῆς περισσώματων πρὸς τὴν ἀπόκρισιν διαπίπτει, οὐ συμμιγνύμενον αὐτοῖς. εἰ μὲν οὖν καὶ τὰ ἀπὸ τῶν σιτίων προστοῦντος 63) ἀποχωρεῖ, οὐδὲν ἐπιδεδῆ κλυσμοῦ. ἣν δὲ τὰ μὲν μὴ ἀποκρίνηται, 64) τοῦ δὲ ἐπιρροῦ τούτου αὐτὸ μόνον ἦκει, τινικαῦτα οἱ πλείους τῶν ἰατρῶν 65) κατοξέωδοῦσι τὸν κλυσμόν. ὅσις δὲ εὐφρονεῖ, χρήσεται αὐτῶν. τὸ μὲν γὰρ λεπτόν τοῦτο ῥεῦμα, 66) ἢ οὐδὲν, ἢ μικρόν, τῇ ἐνοχλήσει εἶεν ἂν οὐ μετρίως. διάγνωσις δὲ καίτοι 67) ὑγραυομένης τῆς γαστρὸς λεπτῇ

infra pulsae sunt, ea parte locus inanis apparebit. ad haec in lumbis quoque gravitas est, si extremum intestinum sit repletum. sed et flatus eo tempore stercoreis foetorem redolentes, excrementa infra pervenisse nobis declarabunt.

Quibus clysteres non iniiciuntur, cum tamen opus sit. Cap 36.

Seceffum alui quendam περιρροῦν, hoc est, circumfluxum Hippocrates nominat. fluxus tenuis is est, et fecibus non commixtus: et partim per se prodit, partim cum duris cibi excrementis, quae in egestionem delabuntur, quibus tamen admixtus non est. si igitur, quae a cibis intercidunt, foras egerantur, nihil opus est clysteri: si vero ea non excernantur, hicque circumfluxus solus exeat, tunc medici quamplures clysterem perhorrescunt: verum, qui prudens est et sapiens, eo utitur. hic enim tenuis fluxus aut nihil, aut certe parum, non mediocrem molestiam afferet. signum autem humectatae alvi hoc tenui fluxu, ut ciborum excrementa non secedant,

59) v. Erotian. p. 50. ubi corrigendum est δυσώδη. Alii φύσσα scribunt.

60) Idem, quod δυσωδία. Isto utuntur Alciphro. p. 336. Heraclitus de incred. p. 78. edit. Galei. Dicitur, ὅ ἐτ' ἡ κόπρος. Τῆς h. l. est ex correctione. Antea, credo, fuerat τοῖς.

61) ῥεῦμα in margine solum legitur. Poterat abesse. περιρροῦν (in Cod. περιρροῦν) h. l. vetusto modo scribitur uno ῥ. Vide de hoc Foës. Oecon. Hippocrat. in περιρροῖαι p. 302. Mox in Cod. est: ἐπιρροῦ.

62) Ita Codex. Credo, δίησι. Paullo ante legitur, ὕπαισι. Mox corrigendum, διαπίπτει.

63) Id est, πρὸς τὸ ἐκτός.

64) Coniicio: τὸ δὲ ἐπιρροῦν τοῦτο αὐτὸ μόνον ἦκει.

65) Vitiose Codex: κατοξέωδοῦσι. κατοξέωδεν habes apud Herodot. I, 34. Synes. T. I. p. 13. et apud Polybium saepius.

66) Ita in marg. In textu, δέγμα. Proxima etiam male affecta sunt. Quid enim sit, ἢ οὐδὲν. Coniicio interim: εἰ οὖν δὲ ἢ καὶ μικρόν, δινοχλήσοι ἂν οὐ μετρίως.

67) καίτοι alienum est. Fonic: καθυγραυομένης. Sed proxima etiam corrupta sunt. Ergo ad litteram singula fideliter exhibui.

τα ρεύματι, ὅπως μὴ ὑπείντα (sic) ἀπὸ τῶν
σιτίων περισσάματα ἦδε ἐς πρῶτον μὲν ὅτι οὐ-
δαμῇ. καίτοι πρόθεν ἐπασχημένης τῆς διαχω-
ρήσεως νῦν φαίνεται θύραζε ἰόντα σκύβαλα.
ἔπειτα δὲ καὶ ἐπαφομένῳ τὸ καλὸν ἐμπέπλη-
σαι δίδίσεται ἡ χεὶρ.

Κ Ε Φ. λζ.

Περὶ σχήματος τοῦ κλυζομένου.

Ὑπτιῶ τῷ κάμνοντι τυγχάνοντι ὑποσφύσας
δεῖ, ὅποσον λάθῃ κοίλωμα εἶναι προσάψασθαι 68)
τῆς σφραγίδος. ῥάκιον δ' αὖν τοῦτο 69) ἢ σινδόνας, ἢ
τι ἄλλο τοιοῦτο. Θερμὸν δὲ ἔσω τοῦτο, ὅπως
μὴ τῷ ψυχρῷ αὐτοῦ φρίττειν ποιῇ τὸν ἀνδρω-
πον. ἔπειτα συνερεῖσαι 70) τὰ σκέλη. τοῦτο
ἐμίγχε τὸ σχῆμα προσήκειν δοκεῖ. τὸ δὲ μετέω-
ρον ἐκτὸς ἀσφύος αἶρεν, ἀλυσιτελές. τοῦτο γάρ
ἐστίν, ὡς ἐν ἀψύχῳ σώματι σχέσθαι τὸν κλυσ-
μον. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ πλευρῶν σφραγίδος 71)
ἐστίν. ἢν γὰρ ἡ κύστις φλεγμαίνῃ, τῷ ἰσχύῳ ἐμ-
πίημα 72) ἢ ἐγκύτωσης ἐρηται, καὶ πάλιν τὸ
βάρος τὸ καὶ ὁ οἶκος, 73) ἢ τὴν ἐξόδον τοῦ
κλύσματος, ἢ τὴν ἐξόδον τῶν περισσώματων
κωλύειν μέλλει. εὐλογον δὴπου αὖν, ἐπὶ τὸ ἐπι-
θάτερα βεῖθαι τὸν ὄγκον, ποιήσαντας, ἅπερ
σπεύδοντες, ἀνευ κωλύματος ἅπαντα διαπρά-
ξασθαι. ἐν δὲ τὸ 74) ἐνῆν παρεγγυῶν τῷ κλ-

primum est, ut, cum prius fecesessio non
esset cohibita, nunc nullo modo feces
excernantur: deinde vero tangenti, co-
lon impletum esse manus significabit.

De figura ejus, cui clyster iniicitur. Cap. 37.

Aegrotus refupinatus esse debet,
tum contegendus: ac ne cavitas appare-
at, stragula admovenda sunt, ut corpus
contingant: sintque, aut vestes attritae,
aut linteorum partes, aut talia quae-
dam. calida etiam sint, ne suo frigore
homini horrorem incuterent. tum crura
contrahuntur. qui situs mihi videtur con-
venire. nam sublimem extra lumbum
attollere, incommodum est. perinde e-
nim est, ac si corpori inanimato cly-
sterem indas. quandoque etiam in latus
* aeger vertendus est nam, si vesica in-
flammata sit, in coxendice sit suppu-
ratio, aut gibbus redditur: atque ita
pondus, aut tumor impedit, aut clyste-
ris ingressum, aut exitum excremento-
rum. oportet ergo facere, ut in alteru-
tram partem deorsum tumor vergatur,
si absque impedimento perficere cuncta

68) Hic error latet.

69) Ante ἢ crediderim excidisse εἶναι, quod ad αὖν referatur. ῥάκιον, contra Rasarii interpretationem, con-
jungo cum σινδόνας. ῥάκιον h. l. est, pars abscissa, lacinia, item, fragmentum. Vocabulum par-
tes de suo inculcavit Rasarius.

70) Codex: συνερεῖσαι, et paullo ante, φρίττειν.

71) Forte, σφραγίδος.

72) Sic correxi. Codex: ἐμπόημα, et continuo, ut edidi. Conjecisse videtur Rasarius, ἢ ἐγκύτωσης γί-
νεται. κύτωσης habet Schol. ad Theocr. 5, 43.

73) Forte: ὄδον, quod Erotian. p. 39. explicat ὀδὴμα. v. Foës. Oecon. Hipp. in hac voce.

74) Forte, τῷ ἐνῆναι, aut ἐνῆμα.

μνοντι χρη, μήτε κεκραγέαι, μήτε ἀναλαμ-
βάνοντα τὴν ἀναπνοὴν αἶρειν ὑψοῦ τὸ ἴτρον,
ἀλλ' ἀπλῶς κείμενον, τὸν ἀπλούστατον ἀναπνεῖν
πειρᾶσθαι τρόπον. ἄδε γὰρ ἡκιστα τις ἀντιπρά-
ξει τοῦ κλύσματος τῇ βολῇ. ἐπὶ δὲ πεπαυ-
μένος ὁ ἰατρὸς ἦ, οἱ μὲν πολλοὶ κυλινδοῦσθαι καὶ
75) λέγουσι τὸν ἄνθρωπον. ἐγὰρ δὲ οὐ συγ-
χωρῶ πράττειν τοῦτο.

K E Φ. ΛΗ.

Κατὰ πόσους τρόπους ἀποτυγχάνοντα κλυσμοί.
Ἐκ τῶν Μησιθίου.

Τὰς τῶν κλυσμῶν ἀποτεύξεις διὰ τρι-
τοὺς γίνεσθαι συμβαίνει τρόπους. Ἔταν μὴ δέ-
ζηταί τις τὸ κλύσμα, καὶ πάλιν, ὅταν μὴ
κατασχῇ, ἢ ἐκπέμψαι μὴ δύνηθῃ. γίνονται δὲ
τῶν αἰτιῶν τοιῶν αἱ μὲν ἀπὸ τῶν σωμάτων καὶ
παθημάτων αἱ δὲ ἀπὸ τῶν κακῶς κλυζομένων.
τοῦ μὲν οὖν μὴ δέξασθαι τὸν κλυσμόν, ἀπὸ μὲν
τῶν παθημάτων εἰσὶν 76a) αἰτίαι τοιαῦτά τι-
νες· ἦτοι φλεγμονὴ περὶ τὸν ἐντὸς τόπον γινο-
μένη τοῦ δακτυλίου, καὶ συνόδῃσις, 76b) ὥστε
τὴν ὑγρότητα τὴν πιεζομένην μὴ δύνασθαι πόρ-
ρω προῖέναι, τῆς συνοιδήσεως ἀντιπραττούσης,
εἰ 77) πάλιν φῦσα κατελημμένη κατὰ τὸν
αὐτὸν τόπον, ὅταν μήτε ὑπείκειν ἐθέλοι, μήτε
χώραν δίδῃ παρεξόδου τοῖς ὑγροῖς τοῖς ἐπι-
οῦσι. τῶν δὲ ἰατρῶν ἀμαρτημάτων ἐστὶν ὑπὸ τὸν
καρὸν γινόμενα. τούτων, ὅταν, ἦτοι 78) σκλη-

velimus. Interim, dum clyster imponi-
tur, aegroto imperandum est, ut neque
clamet, neque respirationem contrahens
sursum imum ventrem retrahat, sed sim-
pliciter iacentem conari, ut simplicis-
sime respiret. qua ratione nemo iniectioni
clysteris repugnabit. ubi vero cessat
is, qui medicinam adhibuit, plerique
jubent, ut homo sese huc atque illuc
circumvoluat. ego vero id fieri prohi-
beo.

Quot modis clysteres voto non respondent.
Ex Mnesithei commentariis. Cap. 38.

Clysterum frustrationes tribus fieri
modis consueverunt: vel, cum quis cly-
sterem non recipit, vel, cum eum non
continet, vel, eum emittere non potest.
hae causae fiunt partim a corporibus et
morbis, partim, quod male clysteribus
utantur. quod ergo clyster non recipia-
tur, impediante morbo, causae quaedam
hujusmodi. Ut cum inflammatio partes
anī internas exerceat, et tumor excita-
tus sit, ut humor expressus longius pro-
gredi non queat, tumore impediante,
et contra agente. itemque flatus eodem
loco contentus id ipsum efficiet, cum
scilicet neque fecedit ipse, neque hu-
moribus ingredientibus transitum con-
cedit. Medicorum errores sub tempore
constituntur: ut, cum in durum feces-
sum incidunt, non observant clysteris

75) Loco, καὶ λέγουσιν, quod absurdum est, in interiore margine legitur: κελέουσιν, in exteriori vero:
μὴ κυλινδοῦσθαι κεκλυσμένον. Utrumque eadem manus adscripsit.

76a) Hoc loco feminino genere, ἡ αἰτία, paullo ante ergo αἰτιῶν correxi, loco αἰτίω.

76b) συνοιδήσις in lexicis non notatur. οἰδήσις est apud Platonem p. 492. Inferius est, συνοιδεῖ.

77) Forte, ἢ, ut paullo ante ἦτοι. Paullo post Codex: δίδω.

78) Hujus loco in marg. proponitur ἦτοι. Forte voluit ἢ τι.

ρᾷ περιτυγχάνοντες ὑποχωρήσει, μὴ φυλάζον-
ται τὸν αὐλίσκον, ἀλλὰ ἀπὸ ταύτης 79) ὄθου-
σι βίαν προβάλλοντες. ὑποφραττόμενον γὰρ
ὑπὸ τῶν ἀντερεισάντων τὸ τρύπημα τοῦ αὐλί-
σκου τὸν κλύσμον οὐκ ἀφίησιν εἰς τὸ πρόθεν.
τὸ δ' αὐτὸ συμβαίνει, καὶ ἐὰν μὴ κάτορθον
τὸν αὐλίσκον θέντες, ἀλλὰ προτερείσαντες πρὸς
τινα τῶν πλαγίων τόπων, 80) ὑποληφθῆναι
παῖσιν ὑπὸ τοῦ χρωτὸς τὸ τρύπημα. γίνεται
δὲ τοῦτο 81) παραπλήσιον καὶ πάλιν, ὅταν,
τῆς κύσεως οὖρον ἐχούσης, ὑπτίους κλύζοντες,
ἐπερείσωσι τὰ τῆς κύσεως βρίθους ἐπὶ τὸ ἔντε-
ρον. ἂν 82) φράττων γὰρ καὶ τοῦτο, οὐ παρ-
ήσιν εἰς τὸ πρόθεν τὴν ὁρμὴν τοῦ κλύσματος.
83) οὐ δέχονται μὲν οὖν διὰ τούτους τοὺς τρό-
πους. οὐ δύνανται δὲ κατέχειν, ἀπὸ μὲν τῆς
φύσεως, ὅταν περὶ τὸν δακτύλιον 84) τὸν ἢ
δι' αἰτίαν τινὰ παρὰ δὲ τὰ τῶν ἰατρῶν ἀμαρ-
τημάτων ἔσιν εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν ἰκνούμενον,
ἐὰν λίαν θριμνὸ ποιήτωσι τὸ κλύσμα. τοῦ μὲν
οὖν μὴ κατέχειν τὸ κλύσμα, ταῦτα αἰτία φη-
σιν ἂν τις εἶναι. πάλιν δὲ που, δεξάμενον ἐκ-
πέμψαι μὴ δύνασθαι, κατὰ μὲν πᾶθος, μάλιστα
ἂν τις αἰτιάσαστο συμβαῖνον ἐν ταῖς ἰδεώδεσι.
85) πολλή 86) μὲν ἐν τοῖς ἐντέροις εἶναι, πολ-

fistulam, sed ab ipso feceffu impediti,
vi impellunt, et fistulam in stercus con-
iiciunt. ex quo fit, ut ejus foramen
ab iis, quae obfistunt, obturatum non
possit prorsum clysterem emittere. Idem
eveniet, si non recte fistulam imposue-
rint: sed in aliquod latus inclinarint;
siquidem cutis foramen obstruit. huic simi-
le quippiam contingit, cum plena lotii ve-
sica est, et resupinatis clysterem indentes
vesicae gravitatem et pondus ad intesti-
num retrahant. ita enim fistula occlusa vim
clysteris ante progredi non finit. ex quo
fit, ut aegroti clysteres his modis non
recipiant. Continere autem eos non pos-
sunt, causa aliqua circa anum naturam
irritante. propter vero medicorum erro-
res, is etiam error, qui temporis attribui-
tur, contingit, cum acrem admodum
clysterem faciunt. ergo cur clysteres non
contineantur, has causas asserre quispi-
am poterit. Quam ob rem autem is, qui
clysterem accepit, emittere non possit,
causam aliquis, et praecipue in affe-
ctionibus tenuioris intestini, in morbum
retulerit: cum plerumque in intestinis
fit, plerumque vero in loco, qui in-
ter ventrem interiectus est, et cutim,

79) In margine est conjectura haec: ὥστε, ἐμποδιζόμενοι. Vult ergo hoc hic inferere. Forte, ἀλλὰ ἐπὶ ταύτην ὥστε βίαν προβάλλοντες ἐπὶ ταύτην (i. e.) τὴν ὑποχώρησιν. προβάλλοντες (i. e.) τὸν αὐλίσκον τοῦ κλύσματος. ὑποχώρησις σκληρὰ notat excrementa dura ac condensata. Possit etiam legi, ὥστε σιν ab ὥστε, loco ὥστε. Mox Codex: ἀνταρρησάντων.

80) Tertia syllaba habebat α, sed correctum η. Forte, ἐπιληφθῆναι.

81) Forte, τοῦτω παραπλήσιον.

82) Sic. Sed in marg. ἐμφράττων.

83) Hic in marg. additur ἦσαν. Sed eo non opus est. Alias conjici quoque poterat, ἀφικέσθαι, et alia.

84) Ita paullo superius. Hoc loco Codex, δακτυλίωνα. δακτυλίων non recorder legere. Proxima etiam corrupta, τὸν η Forte, δακτύλιον οἰδημά τι ἢ, δι. Mox forte: ἀμαρτημάτων ἔσιν εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν ἰκνέσθαι, ἔάν.

85) Ita. Sed priori δ. inscriptum λ. Ita malim: αἰτιάσαστο τὸ συμβαῖνον, aut, τοῦτο συμβαίνειν, ἐν τοῖς εἰδεώδεσι. De εἰλεός et ἰλεός supra monui.

86) Haec non cohaerent. Forte: τὸ πολὺν μὲν (nimirum, εἰλεόν) — πολὺν δέ.

λή δὲ ἐν τῷ μεταξύ τόπῳ τῆς τε κοιλίας καὶ τοῦ δέματος, τοῦ κύκλῳ περιέχοντος τὴν ὅλην φύσιν τῶν ἐντὸς ἄρθρων. ὅταν οὖν, πεπιεσμένων τῶν ἐντέρων ὑπὸ τῆς κύκλῳ περιοχῆς, ἀπερσίδῃται τὸ πνεῦμα, ἢ βιάσῃται τις ἐνταῦθα καθιέναι τὸν κλυσμόν, οὐκ ἀφίησιν ἔξω πάλιν αὐτὴν ἢ φύσιν. συμπιέζει γὰρ ἔξωθεν σφίγγουσα τὸ ἔντερον. ἀπὸ δὲ τῶν ἰατρῶν ἀμάρτημα γίνεται, ταῖς ἐμβαλλομέναις δριμύτησιν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ τόπος παροξυσμὸν, πρεθυμίαν οὐδεμίαν ἴσχει. ἢ πάλιν, ἐὰν βίᾳ τις τὸ κλύσμα ἐνθλίβων ὑπερπετὲς αὐτὸ ποιήσῃ πρὸς τὸν ἄνω τῶν ἐντέρων ἐλιγμὸν 87) ἀνάσας, οὐκ εὐδοῖ πρὸς τὴν πάλιν ἔξοδον ὁ κλυσμός ἐλθεῖν. δῆλως γὰρ γενομένης, συνιδεῖται ταχέως ὁ τόπος οὗτος, καὶ συσφύρει φύσας, ἃ καλυπτικὰ τῆς εἰς τὸ πάλιν ἔξόδου γίνεται. κοινὸν δὲ ἐστὶ τῶν πλείων ἀμάρτημα, διότι νομίζουσιν, ὅταν ἀρχῶνται κλύζειν, ἐὰν τήνταχίςιν ἔσω 88) πιέζωσι τὸ κλύσμα, ῥᾶτα τὸν ἄνθρωπον οὕτως ἀπαλλάξαι. 89) ἐστὶ δὲ οὐκ ἀληθὲς τοῦτο. ταχύ μὲν γὰρ ἐγχυθέντος, καὶ ταχύ πάλιν ἀφεθέντος τοῦ κλύσματος, οὐ ταχύ γίνεται διάβροχος, 90) συγκεκαυμένης τῆς ὑποχωρήσεως. 91) ἐὰν δὲ βουλόμενός τις μαλάξαι τὴν ὑποχώρησιν, ἅπαν ἔχοντος 92) τὸ κλύσμα, πλείω χρόνον κατέχει τὴν ἀνάσασιν, διατείνεται σφόδρα ὑπὸ τοῦ

quae totam naturam internorum articulorum in orbem complectitur. cum igitur compressis intestinis ab illo ambitu orbiculato spiritus supra firmetur, et incumbat, si conetur quispiam eo tempore clysterem eo vi adigere, flatus eum foras prodire amplius non finit. comprimit enim extrinsecus intestinum confringens. medici vero vehementer errant, qui res acres iniiciunt. cum enim locus continens exacerbationem nullius cupiditatis desidendi habeat, continet. Praeterea, si quis clysterem vi comprimens, faciat, ut supra magis conscendat, eum ad superiorem intestinorum inuolutionem propellet, et clysteri non parabit viam, ut retro possit cedere atque exire. nam morfu excitato locus statim intumescit, et flatus conuoluit, qui, ne exitus pateat, impedimento sunt. est autem hoc plurimorum commune erratum: quia existimant, simulatque clyster iniici incipiat, si quamprimum eum intro exprefferint, se hominem facillime liberaturos. sed minime verum hoc est. nam, si cito introeat, citoque exeat clyster, secessus exustus non statim perspergitur et humectatur. si quis enim mollire secessum velit, totusque clyster iniectione diutius contineatur, venter a plenitudine distendetur et dolebit. quam ob

87) ἐλιγμός.

88) Nisi ἔσω malis. In Codice est ἴσα, quod nihili est.

89) Nimirum, τῆς νόσου.

90) Post hoc, ἢ legitur. Sed punctis innotatum est.

91) Vide paullo ante notam 70. et hic inferius bis. Συγκεκαυμένος bene quidem convenit τῷ διάβροχο, veruntamen proximum μαλάξαι mihi quidem hoc vocabulum paululum suspectum reddit.

92) De κατέχοντος et κατέχει, loco κατέχει, dubito. Ἀνάσασιν etiam dubium. Sed mox his recurrit. Ἀνάσασιν ergo nunc interpretor, motionem remotionem, expulsionem et ejectionem evacuationem. o omni enim, ἀνάσασιν dici etiam de his, qui suis locis, suis sedibus pelluntur. Vide Voes Oecon. Hippocr. in hoc vocabulo p. 34.

πλήθους ἢ κοιλία καὶ πονεῖ. διὰ δὲ ταῦτα δεῖ
κατὰ μικρὸν καθῆναι τὸν κλυσμόν. ἤτε γὰρ
αἰδοῖται οὐχ ὁμοίως λυπήσει, καὶ τοῦ
κλύσματος εὐθὺς τὸ πρῶτον εἰσὶν ἀναβρέξει
τὴν ὑποχώρησιν. κατὰ μικρὸν 93) δὲ τοῦ παν-
τός ἐξιόντων, (sic) οὐ πᾶς χρόνος ἀπὸ τοῦ
πρώτου πρὸς τὸ ἔσχατον ἔσται τῇ βροχῇ τῶν
ἐνόντων, ὥστε μηδὲν καλύειν, ὅταν ἅπαν τε-
θλιμμένον ἢ τὸ κλύσμα τὴν ἀνάσασιν εὐθὺς
ἐπὶ τοῦ 94) θάκος ποιῆται, καὶ μήτε πολὺν
χρόνον ὑπὸ πολλοῦ τοῦ κλύσματος διογκοῦνται
τὴν κοιλίαν, μήτε, ξηρῶν ὄντων, ποιῆται τὴν
ἀνάσασιν. Χρὴ δὲ ἅμα τὸν κλυσμόν ἐνωθλίβον-
τα 95) τὸ κενούμενον αἰεὶ μέρος τοῦ κλυσῆρος
συσφῆραν. Χρήσιμον δὲ ἐστὶ τοῦτο ποιῆν, ὅτι
λανθάνει τὸ κλύσμα πολλάκις πάλιν ἀνασφῆ-
ρον ἐκ τῆς κοιλίας εἰς τὸν κλυσῆρα, 96) τοῖς
μὴ συνεχῶς ἐκπιέζουσι τὸν κλυσμόν.

Κ Ε Φ. μα.

Ἐκ τῶν Διοκλέους. Λυτικά γαστρός.

Λινοζῶσις 97) καὶ ἀμπελίς, (*) καὶ αὐτὰ
καθ' αὐτὰ, καὶ μετὰ τευτλίαν, καὶ μετὰ κράμ-
βης ἐψώμενα, καὶ ἐδιόμενα μετὰ τῶν σιτίαν,
καὶ μετὰ ἀλεύρου βοφούμενα, ποιεῖ διαχώρη-
σιν ἱκανήν. ποιῆται δὲ καὶ ἡ κνίκος πολλοὺς
τρόπους. καὶ γὰρ 98) ἀποχυλιδείσης πινόμε-

rem paulatim iniici clyster debet. ete-
nim sensus non ita molestia afficietur,
et ea pars clysteris, quae primum in-
gressa fuerit, paulatim * feces hume-
ctabit: si vero totus ingreditur, non
omne tempus a primo usque ad extre-
mum dabitur insperioni eorum, quae
irtus continentur. ex quo fit, ut ni-
hil vetet, cum totus clyster fuerit ex-
pressus, quin statim excitationem ad
sedem molliatur: nec multo tempore
venter ob clysteris copiam intumescat,
neque ad excretionem feces adhuc fic-
cae excitentur. Iam vero, qui clyste-
rem imponit, debet semper inanem cly-
steris partem convoluere. est enim hoc
valde accommodatum: quia saepe nos
praeterit, clysterem ex ventre in ipsum
vas clysteris recurrere, nisi continenter
exprimatur.

Ex Diocle. Quae ventrem soluant. Cap. 41.

Mercurialis et * vitis, cum per se,
tum cum betis et brassica incoctae, et
una cum cibis assumtae, aut cum pul-
te in forbitione datae, deiectionem
abunde cient. Cnicus multis modis ap-
paratus idem facit. nam, vel succus ex
eo exprimitur, et potui datur, isque

93) Haec linea notata sunt. In marg. vero adscriptum: τοῦ δὲ παντός ἐξιόντος.

94) Forte, ἐπὶ τὸ θάκος.

95) Sic in Codice. Coniicio, ἀνω θλίβοντα, aut, συνθλίβοντα.

96) Forte: τοὺς — ἐκπιέζοντας.

97) De λινοζῶσις et λινοςῶσις jam alibi monui.

*) Rasarius de hoc videtur dubitasse. Ergo stellulam interposuit. Inter herbas tamen numerat Hesych.
Forte Rasarius maluit ἀσαφίς.

98) Dioscor. 4, 190. p. 320. τὸ σπέρμα — χυλιδόμενον — κοιλίαν καθαίρει.

νος ὁ χυλὸς ἔωθε πρὸ δείπνου μέλιτι ἢ ἔινω γλυκεῖ
κραθεὶς ὑπάγειν. καὶ βοφήματος ἐν αὐτῷ, καὶ μά-
ζης τούτῳ φυραθείσης, καὶ τῶν ὀψων ἐψηθέντων ἐν
τούτῳ. χρῆτο δ' ἂν τις αὐτῇ καὶ ψύξας, 99)
ἔπειτα μετρίως κόψας, καὶ διασέσας, καὶ πάλιν
κόψας μετὰ μέλιτος, καὶ ποιήσας, εἶον
κηρὸν μὴ λίαν σκληρόν. ἀπὸ τούτων λαμβάνων
πρὸ τοῦ δεῖπναι, ὅσον ἰσχυράδα μετρίαν, ἢ μι-
κρῶ μῆζον, ἢ ἔλαττον, ὡς ἂν χρωμένῳ φάνη-
ται συμφέρεν. γίγνεται δ' ἂν ἰσχυρότερον, εἰ
ὥμης ἐρεχθείσης 100) τῆς κνίκου, καὶ τῶν ἐν-
τὸς ἐξαρεθέντων καὶ τριφθέντων, καὶ μέλιτι
συμπλαθέντων, λαμβανόμενον ὡσαύτως, ἔλατ-
ταν δὲ τῆς πεφρυγμένης, οὐδενὸς ἥττον ἀλύ-
πως λύει τὴν κοιλίαν, καὶ ὁ ῥεῦς, ὁ ἐκ τῶν
συναμίνων, μετὰ μελικράτου πινόμενος. ἔτι δὲ καὶ
τοῖς ὀψοῖς περιπλαττόμενος. τῶν δὲ τῶν 1)
συνήθων κρατεῖ πάντων ἢ 2) τερμινθίνῃ ρητίνῃ.
δεῖ δὲ αὐτὴν, ὡς ἔχει, μικρῶ μῆζον ἢ κύαμον
αἰγύπτιον μετὰ δειπνον 3), ἢ εἰς τὸ ποτήριον
ἐμβάλλοντα τὴν ἴσιν, μέλι μίξαντα μὴ ἔλασ-
σον ἢ τριπλάσιον διάχει 4) ὕδατος θερμοῦ δυ-
σὶ κυάθοις, καὶ πιεῖν ἔσωθεν.

ante cibum melle, aut vino dulci, tem-
peratus, aluum subducere confuevit. fit
ex eodem forbitio ad eandem rem va-
lens. in maza quoque conjectus idem
præstat: et obsonia in eo coquuntur.
eodem uti poterit quispiam, si ficcet,
et modice contundat, et cribro traici-
at: tum iterum tundat cum melle, et
ad ceræ formam, non admodum duram,
redigat, et ex ea ante coenam capiat,
quantum caricae mediocris magnitudi-
nem compleat, aut paulo magis, aut
minus, ut ei, qui utitur, conferre vi-
deatur. Fiet autem vehementior, si
cnicus crudus frangatur, et pars inter-
na eximatur, conteraturque, et melle
excepa eodem modo, minus tamen,
quam cum frigitur, fumatur. nihilo ve-
ro minus absque molestia solvit aluum
fluor, qui ex lycaminis prodit, ex me-
licrato sumtus, itemque cibis insper-
sus et commixtus. Ex consuetis vero
terebinthina resina præstat omnibus.
Ea vero, ut est, paulo maiore mensura,
quam fit faba Aegyptia, post coenam
capienda est: aut in poculum coniici-
enda, addendumque mellis non minus,
quam triplum, et duobus aquae calidae
cyathis diffundenda, et ita bibenda.

99) Forte, ψύξας. Mox Codex: διασέσας.

100) Forte, ἐρεχθείσης, ab ἐρείκω. v. Galen. in Glossis. p. 74. ubi ἐρείκω explicat θράυειν. Apud Apoll.
Rhod. p. 378. ἐρείκωτο explicatur διεσχίζετο. Supra jam, ni fallor, de hoc monui. Dioscor. 4, 190.
p. 320. habet κοπτόμενον.

1) Ita in marg. In textu: διττῶν.

2) Dioscor. 1, 91. p. 50.

3) Hic videtur excidisse λαβεῖν, aut simile quiddam.

4) Forte, διαχεῖν. Mox Codex ποιεῖν, loco πιεῖν. De ἔσωθεν dubito.

Ἐκ τῶν 5) Διευχθέως. Ὅσα ἐλαφρῶς κάτω καθαίρει.

Θάλασσα 6) ἐψηθεῖσα καὶ ἐξεχρημαθίστα. 7) πίνειν δὲ, τὰς πρώτας 8) ποιοῦντας πρὸς ἴσον ὕδαρ, γλυκύτατον δέ. 9) ἤδη ὑπάγει, δύο μέρη τοῦ ὕδατος, καὶ ἐν θαλάσσης, ἕως ἂν ἱκανῶς δοκῇ ἔχειν ἡ κάθαρσις. ποιοῦσι δὲ τι καὶ τοιοῦτο. τὴν κράμβην, τὴν λείαν, κόψαντες ἀποθλίβουσι καὶ κνίκον κόψαντες καὶ παραχέαντες, ἐν κεραμείῳ ἀγγεῖῳ τιθέασιν εἰς τὸν ἥλιον, ἔθ' ὅταν πάχος σχῇ, ἀποτίθενται. τοῦτο 10) ὅσον δραχμῆς δύο δίδωσι μετὰ μελικράτου νήσει, καὶ ἐλαφρῶς καθαίρει κάτω. καθαίρει δὲ καὶ τῶν φακῶν ἀφέψημα μεθ' ἁλὸς μετρίου καὶ τῆς ἡμέρου ἀσαφίδος τὸ ἀφέψημα ἐξαθριαθιέν. ποιῆται δὲ τι καὶ τοιοῦτον. ἁλὸς 11) ὀξύβαφον καὶ μέλιτος ἴσον, καὶ ὄξους κοτίλαι δύο τεθέντα 12) ἐξαθριαθίζεται. εἶτα μεθ' ὕδατος κινεῖται δίδεται. εὐλυτωτέραν δὲ ποιῇ τὴν κοιλίαν σκόρδα ἐφθὰ ἐν μελικράτῳ, καὶ ἐπιτήν μετὰ νήστρου ἀνελημμένη 13) καὶ δίδο-

Ex Dieuchthe. Quae leviter per infernas partes purgent. Cep. 42.

Marina aqua decocta, et sub dio detenta potatur, in primis quidem, cum pari aquae dulcis portione: tum, ubi subducit, duae aquae dulcis partes uni parti marinae adduntur, idque usque dum satis purgatum esse videatur. Hoc etiam facere solent, brassicam laevigant, exprimuntque, et cnicum contusum inspergunt: et in vase fictili ad solem ponunt, donec crassitudinem nanciscatur: tum remonent. dant vero hujus drachmas duas ieiunis ex melicrato; et leviter alium subducit. Lenticularum quoque decoctum cum modico falis purgat. Iam vero vnae passae fativae decoctum sub dio detentum purgat. ac simile quippiam facit falis acetabulum cum pari mellis portione, et aceti heminis duabus sub dio positum, et postea temperatum aqua datum. magis vero alium solvant allia in melicrato elixa: et resina nitro excepta, et

5) Supra lib. 4. cap. 5. legitur Διεύχους. Sed in principio Codicis in indicibus Διεύχου. Hoc vero loco in istis indicibus solum legitur: λυτικά γαστρός καὶ καθαρτηρίων ποικίλων ἀναγραφὰς πλείωνων. Apud Fabric. bibl. gr. Vol. IX. p. 452. appellatur Dieuchidas. Vol. XIII. p. 141. Dieuchthes. Hoc probandum videtur. Pro priore ex hoc loco haud dubie voluit, Dieuchthes. Solam enim interpretationem Latinam Rasarii ad manus habuit. Idem Rasarius ab hac sectione numerat caput 42. et sic deinceps ad cap. 47. atque istos numeros margini hujus Codicis adscripsit. Sed Codex uno capite haec ad finem libri noni comprehendit omnia, refertque ad caput 41.

6) De aqua marina jam superius occurrit. Sic et apud Polyb. T. II. p. 107.

7) Sic, totidem litteris. Conjectio: ἐξαθριαθίστα. v. Geopon. p. 305. ἐξαθριάσας. Dioscor. 3, 163. p. 240. συνεξαθριαθίστα. Vide etiam Foës. Oecon. Hippocrat. in ἐξαθριάσαν p. 131. Atqui hic mox inferius luculentis litteris est, ἐξαθριαθιέν. Item paullo post, ἐξαθριάζεται.

8) Usitatus, τὴν πρώτην. Inter haec in marg. insertum est μέν. Forte mox πίνοντας, loco ποιοῦντας.

9) Hic aliquid deest. Veluti, ἤδη δὲ ὑπάγοντος, εἶταν δ' ἤδη ὑπάγοι.

10) Forte: τοῦτου ὅσον — δίδουσι, nimirum, οἱ ἱατροί. Mox correxi Codicis ἐλαφρῶς.

11) Ita in marg. In textu: ἄλλος.

12) Hoc mihi dubium videtur. Forte ἐψηθέτα aut συνεψηθέντα.

13) Ita ex correctione. Antea, ἀνελημμένη.

μένη πρὸ τοῦ δάπνου, καὶ τὰ τεύτλια, 14), καὶ τὰ κρόμμου ταπιτία, 15) ἐφθὰ ἐν μελι-
κράτῳ, καὶ τὰ καταπότια, τὰ ἐκ τοῦ νίτρου,
καὶ πεπέρεως, καὶ ῥητίνης, καὶ ἡ κράμβη,
εἰάν τις ἐδίῃ μετὰ νίτρου ἐφθῇ, καὶ τοῦ χυ-
μοῦ ῥοφᾷ, ἢ καὶ τὰ τῆς ἀκτῆς τὰ φύλλα
μετὰ τευτλίου ἐψώμενα.

Ἐκ τῶν Λύκου. Ὑπὴλατα. 16)

Στύρακος, σκαμωνίας, ἐκατέρων ἴσα. ἢ
δὲ ποίησις ἥδε τούτων ἐστὶ. κόπτεται ἐν ὀλμῳ
μάλα ἰσχυρῶς σύραξ, ὡς μαλάττεσθαι δύνα-
σθαι, καὶ ἐπιβάλλεται ἡ σκαμωνία, καὶ σφαι-
ρία 17) γίνεται, ἥλικα κυάμου.

Ἔ τ ε ρ ο ν.

Σκαμωνία μεθ' ἁλῶν ὅτι λευκοτάτων λε-
οῦται ἐφ' ἱκανόν. ἔπειτα ἐψᾶται ἐν πυξίδι 18)
μολικῇ. τρόπος δὲ τῆς ἐψήσεως ὁδε. πυξίς βο-
λική ἐστὶ διπλή· τὸ δὲ ἐπίθεμα αὐτῆς, ἢ τρεῖς
μα, ἢ αὐτὸν ἔχειν ὀφείλει. ἰνταῦθα ἢ μετὰ
τῶν ἁλῶν λελεωμένη βάλλεται σκαμωνία, καὶ
ἐγκαθίσταται τὸ ἀγγεῖον τοῦτο λοπαδί ἐρεγμοῦ
πλήρες· ἐψᾶται δὲ ὁ ἐρεγμός, ἔχων 19) τὴν μο-
λιβὴν πυξίδα, ὀξυκράτου ἐπιχυθέντος, καὶ οὐχ
ὑδατος. ὅτε 20) ἐρεγμός ἐψᾶται, καὶ ἡ σκα-

ante coenam data. et betae, et caepae
in melicrato decoctae. et catapotia, ex
nitro, pipere, resina, confecta, et bras-
ca, si quis ea decocta cum nitro vesca-
tur, et jusculum absorbeat. aut fo-
lia actes cum beta decocta idem prae-
stabit.

Ex Lyco. Aluum subducentia. Cap. 43.

Styracis, scammoniae, utriusque pa-
res portiones. conficitur ad hunc mo-
dum. styrax valde admodum in morta-
rio teritur, ut moliri queat: eique
scammonia adiicitur, et globuli ad fa-
bae magnitudinem conformantur.

Aliud. Scammonia cum fale candi-
diffimo permultum laevigatur: tum in
plumbea pyxide decoquitur. Ratio vero
decoquendi est huiusmodi. pyxis plumbea
duplex est. ejus operculum habere de-
bet, aut foramen, aut fistulam. per eam
viam scammonia cum fale trita inditur:
idque vas in olla, quae lomento faba-
rum plena fit, infidet. coquitur autem
lomentum fabarum, quod pyxida con-
tinet, posca affusa, non autem aqua.
ubi lomentum coctum fuerit, etiam fa-
tis cocta erit scammonia. cum hoc fa-

14) Utitur eo Diog. Laërt. p. 215. 220.

15) Sic, sine accentu. Rasarius id praetermisit. "Απια et ἀπίτια dicuntur potius σύραξ. v. Dioscor.

16) Erotian. p. 50. ὑπὴλάτω τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι, παρὰ τὸ ὑπελαύρειν εἰρημένον.

17) Codex: σφαιρία.

18) Rasarius videtur voluisse, μολυβδίνη. Mox Codex exhibet βολική. Paullo post, μολιβήν. Apud
Polyaen. p. 774. legi, μολιβοῦν γραμματέων. Ergo μολιβῇ hoc loco. In Codd. facile confunditur β.
υ μ.

19) De hoc dubito. Forte κατέχων.

20) Etiam haec mihi quodammodo dubia videntur.

μωνία ικανῶς ἐψήσεως ἔχει. ἐπειδὴν τοῦτο γένηται, ἀποψύξαι τῇ πυξίδι τὸ φάρμακον χρεῖ. καὶ αὐθις λείου, ἢ αὐτὰ ἀφ' ἐαυτοῦ, ἢ πεπερέσεως λευκοῦ μίξαντα 21) τοσαῦτον, ὅποσον 22) ἡδύνη τὸ φάρμακον ικανῶς. οὕτως εἰ μεταχειρίσαιο τὴν σκαμμονίαν, οὔτε τῷ σώματι, οὔτε τῷ στομάχῳ ἀηδὴς γίνεται, καὶ καθάρσει οὐδὲν μέν.

Φιλουμένου 23) καθαρτήριον πρὸς τοὺς χρονίους ρευματιζομένους ὀφθαλμούς.

Πρασίου, ἀγαρικοῦ, χαμαίδρυος, κολοκυνθίδος ἐντερειώνης, 24) σοιχάδος, ἀνὰ ἑλκασιν· 25) ὀποπάνακος 26), σαραπίνου, 27) πετροσελίου, ἀριστολαχίας ερεγγύλης, πεπερέσεως λευκοῦ, ἀνὰ πέντε. 28) κινναμόμου, ναρδοστάχους, σμύρνης, πολίου, κρόκου, ἀνὰ τετσάρων. 29) τὰ ξηρὰ πάντα ὁμοῦ κόπτειν δὲ καὶ σήθαι. τὸν δὲ ὀποπάνακα καὶ τὸν σαραπίνον, 30) καὶ τὴν σμύρναν τεθλασμένα ἀποβρέχειν ἐν τῇ θυίᾳ 31) μέλιτι, εἶτα λεαινομένοις ἐπιμυγνύειν τὰ ξηρὰ, τρίβοντας, καὶ οὕτως εἰς ὑελοῦν 32) ἀγγεῖον ἀναλαμβάνειν, καὶν λείπη, τοῦ

ctum fuerit, medicamentum ipsum sinendum est, ut in pyxide refrigeretur. id postea iterum laevigabis, vel per se, vel piperis albi tantum addens. quantum satis fit ad medicamentum rite condiendum. atque ita parata scammonia, neque ori, neque stomacho infuavis erit, et nihilo fecius purgabit.

Philumeni purgans medicamentum ad oculos diuturna fluxione oppressos.

Cap. 45.

Marrubii, agarici, chamaedryos, colocynthidos medullae, stoechadis, singulorum pondo decem: opopanacis, sagapeni, petroselini, aristolochiae rotundae, piperis albi, singulorum quinque: cinnamon, spicae nardi, myrrhae, polii, croci, singulorum quatuor. ficca terenda simul sunt omnia, et per cribrum traicienda: opopanacen vero, sagapenumque, et myrrham confracta in pila macerare in melle oportet. his postea laevigatis ficca addenda, et ita conterenda: et sic confecta vitreo vase ex-

21) Forte μίξας. Antecedit enim λείου.

22) Forte, ἡδύνοι, intellecto ἄν.

23) v. Fabric. bibl. gr. Vol. XIII. p. 367. Duo loca ex Philumeno laudantur in Aët. edit. Hebenfreit. p. 17. 25. περὶ ξανθῆς χολῆς et περὶ λεπασμίας.

24) Dioscor. 3, 31. σιχάς.

25) Rasarius voluit, ἑλκας.

26) Dioscor. 3, 55. p. 195.

27) Immo, σαγαπίνου. Dioscor. 3, 95. p. 214. 3. 91. p. 210.

28) Nimirum ἑλκας.

29) Forte, τέσσαρας. Mox vitiose etiam, σίθαι.

30) Vide notam 27.

31) Scribitur θυεία, θυῖα etc. v. Galen. in Gloss. p. 59. Foës. Oec. Hippocrat. in ἀκόνη. Aristoph. Pac. vers. 227. 229. et alibi θυεία. Geopon. p. 1190. σύντριψον λεπτῶς ἐν ὀλμῳ ἢ θυῖα.

32) v. Geopon. p. 329. 616. Alibi ὑάλινος et ὑάλινος occurrit.

μέλιτος προσεπιχέειν. ἔστι δὲ τὸ φάρμακον τοῦτο
θαυμαστὸν, ἰδίως τοῖς περὶ κεφαλὴν χρεναῖς
πάθεισι 33) συμπεφωνηκός. ἔθεν καὶ τῇ περὶ
ὀφθαλμοὺς διαθέσει καταλληλότατον ὃν πεπεί-
ραται 34) λύει μὲν γὰρ τὴν κοιλίαν συμμέ-
τρως. εἰ δὲ ἐπὶ τῆς χρήσεως προσλάβοι ὀβο-
λοὺς τέσσαρας σκαμνώνιας, ἢ καὶ ἕξ, ἐνεργέ-
τερον καθαίρει. κατασπᾶ δὲ ἀπὸ κεφαλῆς πᾶν-
τα, καὶ σχεδὸν ἔστι 35) περισσόν, καὶ τῆς
κατὰ φύσιν τοῦ σώματος ἕξεως ἀλλότριον, τοῦ-
το διακρίνων, εἰς τὸ ἐκτὸς, ἀποδίδωσιν, ὥστε
νεαρώτερα ἀπ' αὐτοῦ τὰ σώματα, 37) τὰς
τε συστάσεις καὶ τὰς ἐνεργείας, ἐν ᾧ πολλὰ
μετὰ τὴν καθάρσιν χροῖω κατὰ θάλασσαν. ἔστι δὲ ἡ τε-
λεία πρὸς αὐτοῦ δραχμαὶ β. μετὰ μελικρά-
του κυάθων ε. ἐκ περισσοῦ τῆς σκαμνώνιας προσ-
πλεκομένης. τίσι μὲν οὖν καὶ μόνον ἤσκεσε τοῦτο
τὸ φάρμακον, καὶ διὰ μιᾶς πόσεως τὴν ἐξ
ἀρχῆς τῶν μορίων ὑγείαν ἀποδοῦναι. οὐ 37)
τῇ καθάρσει ψιλῇ σχεδὸν 39) δεδοκίμαται τῇ
ἀναδόσεως λόγῳ τὴν φυσικὴν εὐαρέστησιν ὑπερ-
γασαμένων. εἰοῖς δὲ διὰ δευτέρας καὶ τρίτης
πόσεως. ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν προετοιμάζεται, με-
τὰ ὀφελήμου δέξασθαι τὴν ἀπὸ τῶν μετασυγ-
κριτικῶν βοηθείαν.

cupienda. sique mel defuit, affudendum
erit. Hoc medicamentum mirabile est
proprie in morbis capitis diuturnis.
quam ob rem oculorum quoque affecti-
onibus accommodatissimum esse, usu
compertum est. ventrem enim medio-
criter soluit. si vero sub utendi tempus
obolos quatuor, aut sex scamoneae ca-
piat, efficacius purgabit. revellit nam-
que a capite omnia, et ferme etiam
nimis. et quod a naturali corporis ha-
bitu alienum invenit, secernit, et fo-
ras pellit: ut recentiora ab eo reddita
corpora, et constitutiones, et actiones
suas, non ita multo post purgationem
acquirant. summa ejus potio drachmas
duas continet, cum melicrati cyathis
quinque praeter scamoneam, quae ad-
jungitur. ac quibusdam quidem medi-
camentum ipsum, idque una ejus po-
tione, pristinam partium valetudinem
potuit restituere. non tamen nuda pu-
raque purgatione naturalem affectio-
nem, et hilaritatem, ratione distributi-
onis gignere, atque restituere existime-
tur. quibusdam autem id effecit tum
secunda, tum vero etiam tertia potio-
ne, in aliis vero ita praeparat corpo-
ra, ut auxilium a metasyncriticis sint
perceptura.

33) Mira mihi haec metaphora videtur, συμφωνῆν πάθεισι. Forte, συμβεβιωκόσιν. De συζῆν dixi ad Chrysost.

34) Codex: πεπέραται. Sic.

35) Forte: ὅ, τι περισσόν.

36) Refertur ad φάρμακον. Ergo διακρίνων.

37) Intelligo κατὰ.

38) Forte, καὶ τῇ καθάρσει ψιλῇ σχεδὸν δεδοκίμαται, τῇ τῆς ἀναδόσεως λόγῳ, τὴν φυσικὴν εὐαρέστησιν ὑπεργασόμενον, nimirum, τοῦτο τὸ φάρμακον.

39) Sic. Sed hoc monstrum vocabuli.

Ἀρχιγένους καθαρτήρια ἐπὶ πυρεττόντων.

Ἐπὶ τῶν εὐτρόπων πυρετῶν, τούτέστιν, ἐφ' ᾧ ἰσχύς μὲν ὑπάρκειται, χρόνου δὲ ἔνδεια, ἀφ' ἧς αἰθέριον ποιητέον, χάριν τοῦ διακόψαι τὴν συνέχειαν. Φλεβοτομία μὲν οὖν ἐπὶ τε τῶν ἰσκρατῶν χρητέον, ἐπὶ τε τῶν θερμότερων μᾶλλον, ἢ περὶ ὑγροτέρων. 40) ὑπὸ δὲ τὸ ὑγρὸν ἐπικρατέστερον ἢ, χρησιμώτερον ἢ διὰ καθάρσεώς ἐστι τῆς ὕλης ἐλάττωσις. καὶ δὲ 41) ἡ καθάρσις, οὐκ εὐθὺς σκαμανία, οὐδὲ τῶν βιαιοτέρων τί, ἀλλὰ ἡπιώτερα παραληφθήσεται. πρῶτον μὲν ἐπιθέματα καὶ καταχρίσματα 42) ἄγαν ἐκ τῆς βιαιότητος ὕλης, ἢ τὸ κατὰ διαδόσιν ἐνεργεῖν ἀμαυροῦ γίνεται. εἰδοὶ δὲ ἐγὼ χρησάμενος καὶ καταπλάσματι, ἐπὶ διαστήματι ἡμέρας, καὶ ὑποχονδρίου πλατῆ, ἕως ὀμφαλοῦ ἐπιρρίπτων αὐτό. ἄρα 44) δὲ καὶ κατ' ὅλης τῆς γαστρὸς αἰεῖνου 45) ἀλευροῦ μέρη τρία πρὸς ἐν τοῦ κνέρου μίγνυς ἐν μέλιτι καθεψῶν ἢ καταχρίων τιθυμᾶλλου ἑπὶ, καὶ κυκλαμίνου χυλὸν ἴσον, ἐλατηρίου ἡμίσει μίγνυς, καὶ ἀνιῆς αὐτὰ ὑγρῶ τῷ χυλῷ τῆς κυκλαμίνου σὺν ὀλίγῳ μέλιτι, ὥς μὴ ἄγαν καταξηρανόμενα θρύπτηται, καὶ 46) συνεγῶ, βαλανεῖον προσθεῖς ἐκ τῆς κυκλαμίνου γεγλυμμένον καὶ ἀποβεβεγμένον εἰς ἄλμην ἐντιθεῖς, ἢ ἄλλό τι τῶν ὁμοίων. ἔπειτα καὶ τῶν λαμβανομένων ἤρεκεσέ μοι λινο-

Archigenis purgantia medicamenta febricitantium. Cap. 46.

In febribus bonorum morum, hoc est, in quibus vires corporis subsunt, sed tempus breve est, detractio conferatim facienda est, ut morbi continuitas intercідatur. ergo in temperatis utendum est venae sectione: idque potius in calidioribus, quam humidioribus est faciendum. si vero humor sit abundatior, tunc materia utilius purgatione diminuitur. sique purges, non statim scamonea, aut aliquo violento medicamento, sed placido id facies. primum enim quae imponuntur, quaeque illinuntur, si ex violenta materia consent, cum per distributionem et transmissionem agant, languida redduntur. Equidem cataplasmate in diei spatio uti consuevi, quod hypochondrio superdarem ita latum, ut usque * ad umbilicum pertineret. Quandoque etiam loliaceae farinae partes tres uni parti cneori admixtas melle decoquens, totum ventrem comprehendo: aut tithymali liquore obliuo: aut cyclamini succum pari pondere, dimidio elaterii miscens et liquido cyclamini succo resoluens una cum modico mellis, ne nimis exsiccata reddantur friabilia, glandulas conficio. quae ubi cyclamini succum accepit,

40) Immo, ὅπου.

41) Forte, καθάρσις. Ita et Rasarius videtur coniecisse. Mox vitiose in Cod. ὑπιωτέρα. Homer. II. 3. 218. ἡπια φάρμακα.

42) Loco, ἄγαν — ἢ, malim, καὶ — ἢ, τῷ κατὰ. Vitiose hic etiam legitur καταχρήματα.

43) Cod. πλατύ. Mox, ἐπιρρίπτον.

44) Forte: ἔς' ὅτε δὲ καί.

45) Ita in marg. In textu, εἰνόν. Mox vitiose etiam κνέρον. De αἶρα vide ad Geopon. p. 198. et αἶρας ἀλευρον p. 988.

46) συνεγῶ accentu caret in Cod.

ζάτρως χυλός, ὅσον εἰς πληθός τριῶν κοτυ-
λῶν, ἔμπεπασμένους ἄλλας ἔχων, ἢ οὐός 47)
ὁμοίως. ἀλυπότατον δὲ καὶ πάσῃ ἡλικίᾳ ἀε-
μόττον ἐς πολυποδίου μέρος δύο, κνεάρου καὶ
άλος, νίτρου ἀνα μέρος ἓν, κνίκου μέρος ἓν.
δίδονται 48) πρὸς δύναμιν τελείῃς δραχμαὶ γ.
Φυράται δὲ μέλιτι εἰς καπτῆς 49) τρόπον, ἢ
ἐμπάσσεται εἰς υδρομέλι. καὶ αὐτὸ 50) δὲ καθ'
ἑαυτὸ κνίκος ἐν τῷ ἴσῳ πληθεῖ, ἢ πλεῖστον ὅλ-
καὶ δ. ἱκανῶς κινεῖ. καταλλήλοτατον δὲ τοῖς
εἰρημένοις ἐς πυρετοῖς καὶ τοῦτο. καὶ τὸ εἰρη-
μένον κοπτάριον. κλυσμός δὲ καὶ ἡ λιόζωσις
51) μὲν, καὶ ἡ κολοκυνθίδος δὲ ἀφέψημα χρη-
σιμὸν ἔστιν, εἰ μὴ μόνον τὰ σκύβαλα, ἀλλὰ καὶ
τῶν ἀνωτέρω τὴν κομίζεσθαι δοκιμάζομεν. ὥσπερ
οὖν ἐπὶ τῶν τοιούτων πυρετῶν καὶ ταῦτα μὲν
ἐν αἰστίᾳ τρόπῳ ἰποδεξαμένης τροφῆς τὴν
παντελεῖ καθάρσιν προσάγεταί. ἐν τρόπῳ δὲ
καὶ τροφῆς ἐγὼ τὸν διὰ τῆς κολοκυνθίδος πολ-
τὸν δίδωμι. σφαίρας κδ. ἐχούσας μέγεθος πον-
τικῆς καρύου, ἃς καταπνέτω ὁ θεραπευόμενος
52) ἀμασίτους. ἔτα διακλυσάμενος τὸ σῶμα,
καὶ καταξρόφῃσας ὕδατος καθαρῶν 53) κυά-
θους τρεῖς ἡσυχάζετω, τὴν καθάρσιν ἀποδε-
χόμενος. χρηστὸν καθαρτικὸν ἐστὶ, καὶ πυρετῶ

atque in muria praemaduerit, impono,
aut aliquid aliud generis ejusdem. Tum
ex iis quae sumuntur, fatis fuit mercu-
rialis succus, trium heminarum menfu-
ra, cui sal inditus fuisset, aut serum
lactis eodem modo. Sine molestia vero
hoc omni aetati est accommodatum.
polypodii partes duae, cneori, salis,
nitri, singulorum pars una: cnici pars
una. dantur iis, qui viribus integris sunt,
drachmae tres. melle autem imbuitur in-
star placentae: aut in hydromelite in-
fpergitur. Ipse quoque cnicus per se
eodem pondere, aut ad summum holca-
rum quatuor, datus, fatis egregie mo-
vet: siquidem febribus ante dictis ac-
commodatissimus is quoque est, et pla-
centa itidem, quam diximus. Clyster
vero, ex mercurialis et colocynthidis
decocto, est utilis: si modo non solas
feces, sed etiam aliud quippiam desuper
educere in animo habemus. Quemadmo-
dum igitur in his febribus haec dantur,
non tanquam cibi, cum cibi perfectam pur-
gationem recipiant: ita ego alimento-
rum loco pultem ex colocynthide dare
confuevi 24. globulos, qui ponticae nu-
cis magnitudinem compleant, deglutiat

47) Cod. θεός. Immo, οὐός seu ὀξός.

48) Cod. δίδονται.

49) Cod. κόπτης. v. Dioscor. 2, 125. p. 129. Dicitur κοπτὸν et κοπτάριον. Dioscor. 4, 190. p. 320. Vide hic paullo inferius.

50) Forte: αὐτὸς δὲ καθ' ἑαυτὸν κνίκος ἐν τῷ.

51) Cod. λινοζώσις. De eo jam alibi monui. Rasarius videtur voluisse: κλῦσμα δὲ ἐκ λινοζώσεως καὶ κολοκυνθίδος ἀφεψήματος. Turbata hic quaedam esse, quilibet animadvertit.

52) Sic Cod. Forte, ἅμα τοῖς σίτοις aut σιτίοις. Ita Rasarius videtur coniecisse. Mihi in mentem venebat, ἀμασήτους, nimirum, τὰς σφαίρας. Μασσᾶται seu μασσᾶται nota sunt. Mox rursus Codex: διακλυσάμενος, quod correxi.

53) Rasarius θερμοῦ reddidit.

οὐ 54) βαρεῖ. ἄγες δὲ ὑδατώδεις χολὰς καὶ
παχείας ὕπερον. πολλοὺς οἷδα ἰαθέντας μετὰ
τοῦτο· τοὺς δὲ ἐπ' ὀλίγον ἐπισημανθέντας λου-
τρὸν ἐξέλαστο· οἷς δὲ ἐδέησε καὶ δεύτερον τοι-
αύτης δόσεως ἦν 55) ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κράμα-
τος τὰ σφαιρία δίδεται. καὶ τῆς δευτέρας κε-
νάσεως καιρὸς, ἀκμὴ τῶν εὐτρόπων πυρετῶν,
ὅπου κόποι κεφαλῆς, ἀλγηδόνες, βίρη, ἀτο-
νία, πυρώδεις ἐν ἰσχίοις διαθέσεις, 56) καὶ κά-
ματος, ἄριστόν ἐστι τὸ φάρμακον. σκευάζεται δὲ
οὕτω. λαμβάνονται κολοκυνθίδες β. καὶ ἐκγλυ-
φάσεις 57) αὐταῖς ἐγχέεται ἔλαιον, οὗ δια-
λυκτερεύσαντος, 58) εἴτα ἀποχυθέντος εἰς χύ-
τραν 59) ἐγκεκαυμένην, ὕδαρ ἴσον ἐμβάλλε-
ται, καὶ θλασθεῖσαι ἐνεψῶνται 60) κολοκυνθί-
δες· εἴτα ἐκβάλλονται ἐκθλιβεῖσαι, καὶ μετα-
χέεται εἰς ἑτέραν χύτραν ὁ χυλός· εἴτα ἀπὸ
σιλίγγεως καθαρᾶς ἐκβληθὲν 61) ἐψᾶται πολ-
τός. καὶ περὶ ἀν καλῶς ἔχη, μέλανος ἐπεβόρου
καὶ σκαμωνίας κούρης ἡμιόλιον 62) μὲν, εἰ
ἐπιεικὲς βούλοιο, ὀλκή δὲ, ὅταν ἔυτονον, ἐμ-

una cum cibis ille, qui curatur: tum
os colluat, et aquae calidae cyathos
ternos sorbeat, et quieti se tradat, pur-
gationem expectans. est haec praestan-
tissima purgatio, feбри quoque non gra-
vi. educit autem biles aqueas, et cras-
sas. postea vero multos fuisse curatos
vidimus: multos vero parum ab acces-
sionibus vexatos, balnei usu fuisse in-
tegrae valetudini restitutos. Quibusdam
vero bis dari hoc medicamentum neces-
se fuit: quibus globuli ex eodem tem-
peramento fuerunt dati. et tempus se-
cundae evacuationis est status febrium,
quae bonorum morum dicuntur. cum-
que lassitudines capitis, dolores, gra-
vitates, imbecillitates, feruidae in co-
xendice affectiones et labor urgent,
tunc praestantissimum medicamentum
est: quod ad hunc paratur modum.
Duae colocynthides capiuntur, excavan-
tur, oleum eis infunditur, per noctem
ibi moratur, in ollam novam reicitur,
aqua pari portione additur, confractae
colocynthides incoquantur, expressae
abiiciuntur: succus in aliam ollam trans-
funditur: fuligo abstergitur: puls de-
coquitur. ubi rite se habeat, nigri ve-
ratri et scammoniae levis semiholca, si
mite velis medicamentum, si intentum

54) Forte: οὐ βαρεῖ. Mox post πολλοὺς addiderim οὗν. ὕπερον refero ad priora. Cum μετὰ τοῦτο enim non potest consistere. Igitur Rasarius silentio transiit. Forte, κατὰ, i. e. διό.

55) Sic, sine accentu, ac sine sensu. Forte: οἷς ἀπὸ — δέδοται.

56) Codex: πυρώδεις — διόσεις. Aut ergo, ut ego edidi, aut πυρώδης — διόσεις.

57) Erotian. p. 24. habet ἐκγλυφῆσεται. Plato Polit. X. p. 471. καὶ ἡ ἐκγλυφόμενῃ. Caret his adeo thesaurus Stephani.

58) Eleganter, tanquam de homine, dixit.

59) Immo, aut, ἐγκεκαυμένην, aut, ἐγκεκαυμένην.

60) Interposuerim, αἱ.

61) Forte, ἐμβληθὲν. Paullus Aegin. 1, 78. p. 23. memorat σιλιγγίτην ἄρτον. σιλίγγης est *filigo*. Species est tritici.

62) Codex: ἡμιόλιον, et mox, ὀλκή.

πίσσεται, καὶ, 63) συντορυνηθέντος, σφαῖρα γίνεται.

Ἰερὰ Ἰούσου. 64)

Κολοκυνθίδος ἔντερος δραχμ. κβ. φοιχάδος, χαμαίδρυος, πεπέρεως λευκοῦ, πεπέρεως μέλανος, ἀγαρικοῦ, ἐλλεβόρου μέλανος, σκαμωνίας, ἀνὰ δραχ. ιγ. ἀμμωνιακοῦ, θύμου, κρόκου, εὐφορβίου, ἀνὰ δραχ. η. σμύρνης δραχ. δ. σκίλλης ὀπτῆς δραχμ. ις. ἔνις, κασίας δραχμ. δ. καὶ ναρδοσίχυος δραχμ. η. μέλιτος τὸ ἀρκούν.

Ἐπίθεμα ἐμετικόν.

Ἐλλεβόρου λευκοῦ δραχ. η. πεπέρεως δραχ. δ. χολῆς ταυρείας τὸ ἀρκούν, ἀναλαβὼν ἐπιτίθει.

Φάρμακον, ὃ τῇ ὁσφρήσει καθαίρει διὰ γαστρούς.

Χερσαίου ἐχίνου χολῆς, ἥτοι μελανθίου, ἢ νίτρου, ἑκατέρου δραχ. ςα. θαψίας χυλοῦ δραχ. δ. κνιδίου κόκκου δραχ. γ. ἐλατηρίου δραχ. α. ἅπερ εἰς κηρωτῆς εἶδος λειοῦται, ἐλαίου δὲ σικυωνίου, ἢ κυπρίνου, μίξας, σφαίρας ἀνάπλαττε δραχμιαίας, ὧν μίαν, εὐπεπτος ὧν ὁ κηθαρθησόμενος, ὁσφραινέσθω. ἐπεκλύσει 65) δὲ τῇ ἐχομένῃ 66) εὐώδει μύρῳ. μετὰ ταῦτα δὲ αὐτὸν ἀνακτάσθω.

holca imponitur. his omnibus in ramenta diductis, orbes fiunt.

Hiera Iusti.

Colocynthidis interioris denarii 24. ftoechados, chamaedryos, piperis albi, piperis nigri, agarici, veratri nigri, icammoneae, fingulorum denarii 13. ammoniaci, thymi, croci, euphorbii, fingulorum denarii 8: myrrhae denarii 4: icillae toftae denarii 16. Aliqui addunt casiae denarios 4, et spicae nardi denarios 8. mellisquod fatis fit.

Epithema vomitum ciens.

Veratri albi denarii 8. piperis denarii 4. fellis taurini, quantum ad excipendum fatis fit, admoveto.

Medicamentum, quod odoratui admotum per alium purgat.

Fellis terrestris echini, melanthii, aut nitri, utriusque denarii 101. succi thapsiae denarii 4. grani Cnidii denarii 3. elaterii denarius. Ievigantur instar cerati oleo Sicyonio, aut Cyprino admisto: fiuntque orbes unius denarii. horum unum odorabitur is, qui purgandus est, si bene concoxit. hoc autem admodum debilitabit: sed aliquo unguento odorato vires postea recreabuntur.

63) Vide Aristoph. Equitt. v. 1168. 1169. τορύνειν. Ergo, συντορυνηθέντος.

64) De hoc v. Fabric. bibl. gr. Vol. XIII. p. 306.

65) De hoc dubito. Forte, ἐπικλύσει.

66) ημέρα.

BIBLION Θ. ΚΕΦ. γ.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Περὶ τῆς κατὰ μῆνα τῶν
ἀέρων διαφορᾶς. Ἐκ τοῦ α. λόγου τῶν
ἐξαθεν προσπιπτόντων βοηθημάτων.

Ἐργάζεται 67) δὲ διαφορὰ ἐν τῷ αέρι παρα-
πλησίως τῷ ἡλίῳ καὶ ἡ σελήνῃ περιϊούσα τὸν
τῶν ζωδίων κύκλον. ἐργάζεται δὲ καὶ αὐτὴ τέ-
σσαρας ὥρας μηνιαίας, ἀναλογούσας ταῖς ἐτη-
σίαις, ἐβδομαδικῇ δὲ ἡμέρᾳ περικυκλουμένης.
ἡ μὲν οὖν πρώτη τοῦ μηνὸς ἐβδομάς, ἀρχὴν
μὲν ἀπὸ νουμηνίας ἔχει, πρόεσι δὲ μέχρι δι-
χοτόμου. ἔστι δὲ εἰκουῖα. ὕγρα γὰρ καὶ θερμὴ
ἡ σελήνη ἡ ἐντεῦθεν, καὶ τὸ περιέχον ἐν τῷ
καιρῷ τῷδε ὑγρότατον, καὶ 68) τηλικαῦτα ὡς
ἐπίπαν καταρξήγνυνται, 69) καὶ οὗτοι γε ὕγροι
καὶ γονιμώτατοι, παραπλησίως τοῖς ἔαρινοις. ἡ
δὲ δευτέρα ἐβδομάς, ἀρχεται μὲν ἀπὸ διχο-
τομίας, πόεσι δὲ μέχρι πανσελήνου, θέρει δὲ
παραπλήσιος διὰ τοῦτο, ὅτι καρποὺς πέσσει
μάλιζα. ἡ γε μὲν μετὰ πανσέληνον ἐβδομάς
μέχρι διχοτόμου, φθινούσης τῆς σελήνης, ξηρὰ
καὶ μετοπώρῳ παραπλήσιος. ἡ δὲ τελευταία
χειμῶνι ἔοικεν. ἴσα οὖν αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραι ἐπι-
φέρουσι, τσαῦτα καὶ παρὰ τῶν μηνιαίων ἡγη-
τέον ὅπαντάων. ἐκείνο δὲ προσδιαληπτέον, ὅτι ὁ
μὲν ἥλιος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν θερμαίνει
τὰ σώματα· ἡ σελήνη δὲ μᾶλλον ὑγραίνει. πα-
ρὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν τοὺς τε ἐγκεφάλους

*Ex Antyllo. De aëris differentia, quae
in mense est. Ex primo libro, qui est de
praesidiis extrinsecus incidentibus.*

Lib. IX. Cap. 3.

Luna, quae aequae ac sol Zodia-
cum perlustrat orbem, differentiam in
aëre creat. Facit enim quatuor tempo-
ra mensis, quae anni partibus propor-
tione respondent, atque hebdomadibus
distinguntur. prima igitur mensis he-
bdomas a novilunio ducit initium, et us-
que dum luna duas in partes aequali-
ter diuisa apparet, progreditur: estque
veri similis: cum luna humida, calida-
que sit eo tempore: et aër nos ambi-
ens eo tempore humidissimus et cali-
dissimus. ac tunc quidem humores ple-
rumque ruunt et foecundi sunt, non
secus, quam vere. secunda autem hebdo-
mas tunc incipit, cum luna in duas
partes aequaliter secta est, et ad pleni-
lunium usque procedit: eaque aestati
similis est, ob hanc unam causam, quod
fructus concoquit vel maxime. Hebdo-
mas vero, quae plenilunium sequitur,
cum luna usque minuitur, donec du-
as in partes sit aequaliter secta, sicca
est, atque autumnus est similis. ultima
vero hyemi comparatur. quot igitur an-
ni tempora feruntur, tot etiam men-
strua esse tempora existimandum est. Il-

67) v. scriptores astronomicos Cleomed. etc. edit. Basil. 1585. 8. p. 255. 265. 271. Mox vers. 12. post
εἰκουῖα addiderim ἔαρι.

68) Hic spatium vacuum est octo fere litterarum. Duplex autem in margine conjectura proponitur. Al-
tera: ἴσως αἱ ἀνθρώποι. Eam alius interposita linea damnavit. De suo autem alteram adscripsit, θερ-
μώτατον.

69) Ita Codex. Forte: καταρξήγνυνται. Dici hoc de imbre, grandine, et aliis ejus generis, notum est.
Rasarius excogitavit, humores. Forte ὄμβροι voluit. Sed ita ὕγροι absurdum. Forte συχνοί.

καὶ ὑγρετέρας ἀποτελεῖ, καὶ τὰ κρεῖα σήπει, καὶ τὰ σάματα τῶν ἐν αἰθέρι διαγόντων ὑγρότερα καὶ ἀμβλύτερα ἀπεργάζεται, καὶ καρνηβαρίας καὶ ἐπιληψίας ἀνακινεῖ κατὰ τὴν ὁμοίαν αἰτίαν.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ 70) τῆς καθ' ἡμέραν διαφορᾶς τῶν αἰθέρων. Τοῦ αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τὴν ἡμέραν λαμβάνομεν μετὰ τῆς νυκτὸς ἀναλογίαν δὲ 71) καὶ ταύτην φασὶν ἔχειν πρὸς τὸν ἐνιαυτόν. 72) ἔστι δὲ ὁ μὲν ὀρθρος ὑγρὸς καὶ θερμὸς, ἔστι παραπλήσιος. διὰ τοῦτο οἷτε ὕπνοι εὐκρινεῖς, καὶ τὰ σάματα ἀνέεται, καὶ τὰ τῶν ὑγιαίνοντων, καὶ 73) τὰ τῶν νοσούντων. ἄσθε καὶ τοῖς πυρέσσουσιν εὐφορώτατον εἶναι τένδε τὸν καιρόν. καὶ γὰρ ἀναθυμιάσεις ἀνίστησιν περὶ τὸν ὀρθρον, καὶ αὖραι ποταμῶν ἀποπνέουσιν ὑγραί, καὶ δρόσος ἐπιπίπτει. 74) τὰ δὲ μέσα τῆς ἡμέρας, θερεῖ παρῆκασα. τὰ δὲ κατὰ τὴν δειλὴν, φθινοπώρῃ. 75) τῆς δὲ νυκτὸς τὰ μὲν πρῶτα, καὶ 76) περὶ τὴν ἑσπέραν, ὅμοια τῇ

lud quoque est animaduertendum, solem sua vi corpora calefacere, lunam potius humectare. quod in causa est, ut luna humidius semper cerebrum reddat, et carnes putres faciat: corporaque eorum, qui sub dio vivunt, humidiora et obtusiora efficiat, eademque causa capitis gravitates, morbosque comitiales gignat.

Ex eodem libro ejusdem. De aëris differentia, quae in diei partibus est. Cap. 4.

Diem una cum nocte modo intelligimus, eumque anno similem esse pronunciamus. matutinum enim tempus, humidum, calidumque est, veri simile. quam ob rem somni puri et corpora, tam sanorum, quam aegrotantium recreantur. ex quo fit, ut febricitantes hac hora placidissime degant. nam exhalationes mane dissolvuntur, et humidae fluminum aurae respirant, et ros cadit. meridies autem aestati comparatur: pars vero, quae ad occasum pertinet, autumno. noctis vero pars prima, et quae circa vesperam est, occasui similis est. eo tempore neque somnum ae-

70) Ad marginem hujus capituli a recentiore scriptum est: *vide apud Stobaeum sermonem 99.* Ex eodem Stobaeo notantur etiam correctiones et supplementa. Ad manus habeo editionem Heeren, Viri Eruditissimi. Goettingae 1792. — 1801. 8. quae satis copiosis instructa est indicibus. Nullibi tamen Antylli mentionem factam esse deprehendi, tametsi studiose quaesierim. Fabricius tamen in bibl. gr. Vol. VIII. p. 697. 698. ex edit. Stobaei Gesneriana. Tig. 1559. quinque loca ex Antyllo notat. p. 549. 550. 646. 547. 550. Tria ultima loca inscribuntur: *de discrimine aëris.*

71) αὐτήν, loco, καὶ ταύτην, ex Stobaeo.

72) Hic ex Stob. in marg. additur: *καθόπερ ἐν τῇ β. τῶν ἐπιδημιῶν Ἰπποκράτης ἐπεσημήνατο.*

73) καὶ τὰ, ex Stob. In textu, κατὰ.

74) Post haec in marg. ex Stobaeo: *ἀνθ' ἀναβαίνει καὶ πάντα τὰ ἐκ γῆς φύμενα ἀνίστησιν, ἔστι τῆς σάσεως τῆς ὀρθρινῆς εὐκυρίας.* Forte, *κατασάσεως.*

75) Rursus ex Stob. in margine: *διὰ τοῦτο βαρύν καὶ δυσαρεσχημάτων οἰσκά, νοσερῶς εὐσης τῆς δειλῆς, ἀνύλογον φθινοπώρῃ.* Credo, haec supplementa accessisse a sapientia Stobaei.

76) Stob. interponit τὰ. Mox ex eodem notatur, ὕπνου. Deinde, post κάμνουσιν, interponit: *περὶ τῇδε τὴν ὥραν.*

δαίλη. ἐντεῦθεν, οὔτε ὕπνον ἐπιτρέπομεν τοῖς
κίμνουσιν, οὔτε ποτὸν προσφέρωμεν, οὔτε ἄλλο
προσάγομεν βοήθημα, εἰ μή τι ἕτερον προκα-
λοῖτο, ὑποφώμενοι 77) τὸν καιρὸν τοῦτον, ἄσ-
περ καὶ τὸν δειλινόν. τὰ δὲ μέσα τῆς νυκτός
78) χειμῶνι ἐξείκαται. πλεῖστον γὰρ τότε ὁ
ἥλιος, καθάπερ καὶ ἐν χειμῶνι, ἀφῆσκειν ἡμῶν.
79) αἵτε οὖν ὁδύναι τοῖς νοσοῦσιν ἰσχυρότεραι
τῆς νυκτός ἐκόντως, διὰ τὴν ψύξιν πυκνου-
μένης τὴν ἐπιφάνειαν, 80) καὶ ἐπιλαμβανομέ-
νης τῆς κατὰ τὸ ἀδῆλον διαπνοῆς. καὶ τὰ βρύ-
ματα δὲ, καὶ τὰ τῶν ὀφθαλμιῶντων, καὶ τῶν
δυσεντερικῶν, καὶ τῶν κυλινκῶν, καὶ τὰ αἵμα-
τικά, 81) ἀπὸ τῆς αὐτῆς προφάσεως ἐπιγίνε-
ται, παντὸς τοῦ εἰωθότος 82) κατὰ τὸ ἀφα-
νὲς, εἰς ἓνα τόπον συνδιδομένων, 83) τῶν βρυ-
ματιζομένων. τὰ δὲ τελευταῖα τῆς νυκτός, διὰ
τὴν πρὸς τὸν ὄρθρον γειννῶσιν τῆς αὐτῆς κρᾶ-
σεως ἐκείνῳ μεταλαμβάνει.

K E Φ. ε.

Ἐκ τῶν Ἀθηναίου. Περὶ αἵρος. Ἐκ τοῦ κθ.
λόγου.

Διαφέρει δὲ καὶ ὁ ἡλιούμενος αἴρ τοῦ
ἀννηλίου καὶ σκιεροῦ, καὶ ὁ μεθ' ἡμέρας τοῦ
νύκτωρ. ὁ μὲν γὰρ ἡλιούμενος, θερμότερός τε
ἐστὶ καὶ λεπτότερος· ὁ δὲ σκιερός, παχύτερος.

grotis suademus, neque potum damus,
neque ullum aliud auxilium adhibemus,
nisi quid aliud admoneat: quod faci-
mus veluti illud tempus aequae ac tem-
pus occasus. mediae noctis tempus hy-
emi comparatum est: siquidem tum sol
plurimum a nobis, ut hybernis diebus,
distat. ergo dolores nocturno tempore
vehementiores sunt: idque merito, cum
nox suo frigore extremam cutim denset,
et perspirationem, quae clam in corpo-
ribus fit, intercipiat, et defluxiones,
tum eorum, qui lippitudine laborant,
tum eorum, quos tormina intestinorum
exercent, tum eorum, qui coeliaci no-
minantur, tum eorum, quibus sanguis
fluit, ab hac eadem causa promoventur:
cum ii, qui defluxionibus correpti sunt,
id totum, quod clam ferri conluevit,
unum in locum amendant. Ultima no-
ctis pars propterea, quod matutino tem-
pori propinqua est, ejusdem cum eo
temperamenti est particeps.

Athenaei. De aëre. Ex libro 29. Cap. 5.

Aër a sole illustratus ab eo differt,
quem sol non vidit, et umbrosus est:
itemque diuturnus a nocturno. nam
quem sol perlustravit, calidior est et
tenuior: umbrosus vero, crassior. fimi-

77) Sic correxi. In textu vitiose ὑποφώμενοι. Ex Stob. notatur, ὑποφώμενοι. Sic.

78) In textu: χειμῶν. Ex Stob. χειμῶνι. Sic.

79) In textu: ἡμῶν.

80) Codex: τῆς ἐπιφανείας. Sed istud quoque ferri potest, si τῆς νυκτός reddatur noctu. Mox, loco ἐπιλαμβ. in marg. notatur ἀπο. Mox malim, κατὰ τὰ ἀδῆλα. Ita certe saepius legi in his ipsis li-
bellis. v. Foss. Oec. Hippocrat. p. 96. in διαπνοῇ, et Gatackerum ad Anton. 3, 1.

81) Ita in marg. correctum. In textu, αἵματι καί.

82) Post hoc ex Stob. notatur ἀπείναι. Forte, ἀπείναι.

83) In marg. συνδιδομένου τὸν βρυματιζόμενον. Ex his probo, συνδιδομένου, quod ad παντὸς refertur. Al-
terum non sollicito. Nexus est: πᾶν τὸ εἰωθὸς ἀπείναι τῶν (vel ἀπὸ τῶν) βρυματ.

ὁμοίως δὲ καὶ ὁ φωτεινὸς ἦττον 84) ψυχρὸς, καὶ λεπτὸς ἐστὶν ὁ δὲ ἀφώτιστος καὶ ζοφερὸς, καὶ ψυχρότερός ἐστι καὶ παχύτερος. ὁ μὲν οὖν θερμότερος καὶ λεπτότερος, ἐνδιάπνευστα παρασκευάζει ὁ δὲ ψυχρὸς καὶ παχὺς τοῦναντίον. διόπερ αἱ νύκτες τοῖς ρευματιζομένοις καὶ φλεγμαίνουσι, καὶ πυρέσσουσι δυσφορέσονται. διαφέρει δὲ καὶ, ὁ κατὰ πόλιν αἶρ τοῦ κατὰ χώραν. πρῶτον μὲν γὰρ συνέχεται τοῖς ὀικοδομήμασιν ὁ κατὰ πόλιν. διόπερ ὁμοίως τοῖς κοίλοις τόποις θερμότερός ἐστι καὶ παχύτερος. ὅ, τε γὰρ ἥλιος, ἀδιάπνευστον ἔντα τὸν αἶρα συνεχῶς θερμαίνει καὶ πυροῖ μᾶλλον ἢ, τε ἀκίνησίᾳ παχύνει, τῆς κινήσεως ὁμοίως τοῖς ῥιπίζουσι λεπτιούσης ἅμα καὶ ψυχούσης τὸν αἶρα. παχύνεται δὲ ὁ κατὰ πόλιν αἶρ, οὐ μόνον διὰ τὴν ἀκίνησίαν συναγόμενος εἰς ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ τῷ 85) σκιάζεσθαι τὸν πλείονα χρόνον, καὶ πολὺ μᾶλλον, τῷ πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ἐκ τῆς πόλεως ῥεῖν εἰς αὐτὸν ἀναθυμιάσεις, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐν ταῖς εἰς τέλος ἀδιάπνεύσοις πόλεσιν. ὁ δὲ ἐν ταῖς χώραις αἶρ, λεπτὸς ὢν καὶ καθαρός, ὀρεκτικώτερος ἀπεργάζεται πρὸς τροφὰς καὶ εὐπεπτοτέρους, εὐτροφωτέρους τὲ καὶ εὐρουστέρας καὶ ἐναιδιητοτέρους. ὅτι κατὰ μὲν τὴν πόλιν δυσδιαφόρητα μένει καὶ πλήρη τὰ σώματα, πάντοθεν κατελημμένου τοῦ αἵρος, ἅμα καὶ τῷ πλήθει τῶν οἰκιῶν, καὶ τῇ τῶν

lique modo lucidus, minus frigidus est et tenuis: tenebricosus vero et obscurus frigidior est et crassior. ergo, qui calidior, tenuiorque est, corpora facile perspirantia reddit: contra facit qui frigidus, crassusque est. ex quo fit, ut noctes sint iis, qui ex defluxione laborant, et iis, qui inflammatione vexantur, et febricitantibus, molestissimae. differt etiam aër, qui unius civitatis fit, ab aëre regionis. in primis enim aër civitatis a domibus coarctatur, quocirca non secus, quam in cavis locis, calidior est et crassior. sol enim aërem, qui non perspiratur, continuo calefacit, et magis accendit: at motus vacuitas crassum reddit: cum motus aequae, ac ii, qui follibus perflant, aërem attenuet et siccet. Caeterum aër, qui civitate continetur, crassus fit, non solum, qui in sese cogatur ex eo, quod nullo motu cieatur, sed eo etiam, quod multo tempore in umbra sit: et multo magis, quod plurimae, atque omnis generis exhalationes ex urbe in aërem ipsum prodeant et fluant: et id quoque multo magis in iis urbibus, quae perspirationibus omnino vacant. qui vero in regione est aër, cum tenuis purusque sit, facit, ut cibi appetentiores simus, et melius etiam concoquamus, et melius alamur, et meatus magis fluxiles sint, et sensus nobis sint integriores. causa est, quia aër civitatis, cum undique sit conclusus, tum a multitudine domorum, tum a tectis superimpositis, corpora facit, quibus succi difficulter digerantur,

84) Ita in marg. In textu ἴσον.

85) Sic dedi, loco τόν. Sic et mox correxi τόν, in isto, τῷ πολλὰς.

τουχῶν 86) περιθέσει ἐπὶ δὲ τῆς χώρας αἰθρίας ὧν, ἀνεμίνως καὶ λεληθότως τὸ περιττεῦον ἐκκρίνων, κοῦφόν τε καὶ ἔυπνουν καὶ ἑτοιμον κατασκευάζει πρὸς τὴν τῆς τροφῆς λήψιν.

Κ Ε Φ. Ζ.

Ἀντύλλου. Περί ἀνέμων. Ἐκ τοῦ α. λόγου τοῦ περὶ βοηθημάτων.

Ἡ τῶν ἀέρων κίνησις, ἀνεμός ἐστιν. ἀνεμῶν δὲ διαφορὰ δύο. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν καθολικοί· οἱ δὲ τοπικοί εἰσιν. τοπικοί μὲν, οἱ ἐγὼ χώροι καθολικοί δὲ, οἱ πανταχοῦ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ἀξιούμενοι. καὶ οἱ μὲν τοπικοί τῶν ἀνέμων παραπλήσιοι τοῖς τόποις εἰσιν, ἀφ' ὧν πνέουσιν. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ ὑγιεινῶν χωρίων, ὑγιανοί· οἱ δὲ ἀπὸ νοσερῶν, νοσεροί. κατὰ μέρος δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ γῆς, ξηρότεροι· οἱ δὲ ἀπὸ ὑδάτων, ὑγρότεροι. καὶ οἱ μὲν ἀπὸ θαλάσσης, ὑγιανοί μάλιστα, χειμῶνος καὶ ἔαρος θέρους δὲ θερμότεροι τοῦ θεόντος· οἱ δὲ ἀπὸ ποταμῶν, ὑγρότεροι τε τούτων, καὶ χειμῶνος, κακίους θέρους δὲ, βελτίους. οἱ δὲ ἀπὸ λιμνῶν, ἀμφοτέρων ἀτοπώτεροι, κακίους. οἱ δὲ ἀπὸ τελμάτων, καὶ οὐδὲ κατὰ μίαν ὥραν ἀγαθοί. οἱ δὲ ἀπὸ πεδίων καὶ γῆς εὐπνόου, βελτίους. τὸ δὲ οὖν ὅλον, πάντες οἱ τοπικοί τῶν καθολικῶν νοσερώτεροι· οἱ δὲ βορρᾶνοι, ὑγιεινότεστοι. οἱ δὲ ζέφυροι, πνέοντες ἀπὸ δυσμῶν, ὑγροί τε καὶ προσηνεῖς· ὑγιανοί μὲν ἥσπον, ἢ ὁ βορρᾶς. ἡμεῖς 87) δὲ καὶ οἰκῶσι τῷ σώματι πάντων μᾶλλον.

eaque replet. at, qui in regione est, cum late pateat, et sub dio sit, remisse et dissolute id, quod superfluit, excernens, et leve, et probe perspirans, et promptum ad sumendos cibos corpus reddit.

Antylli de ventis. Ex primo libro de auxiliis. Cap. 9.

Ventus est aëris motus. ventorum duae sunt differentiae. alii universales sunt, alii locorum proprii. qui locis tribuuntur, sunt, qui regionibus conveniunt: universales, qui ubique locorum eodem nomine et vocabulo gaudent. qui ad loca pertinent, naturam sequuntur locorum, a quibus efflantur. qui a salubribus, salubres: qui a morbofis, morbosus sunt. pro parte vero, qui a terra spirant, sicciore: qui ab aquis, humidiores. qui a mari prodeunt, salubres sunt, maxime hyeme et vere: aestate vero calidiores sunt, quam par sit. quos flumina mittunt, his humidiores sunt, hyeme deteriores, aestate meliores. qui e stagnis exhalant, utrisque absurdiores. pessimi vero judicantur, qui e paludibus exeunt: neque ullo tempore sunt boni. qui a campis et terra perspirata, meliores. ad summam igitur, qui locorum sunt, magis morbosus, quam universales, censentur. caeterum boreales saluberrimi. Zephyri ab occidente flantes, humidi sunt et lenes: minus tamen, quam boreas, salubres. corpori autem magis, quam alii, sunt apti, atque accommodati. pravi

86) Aut τοίχων, aut τεχνῶν legendum.

87) Corrigo, ὁμῶς.

Φαῦλοι δὲ εἰσι πρὸς ὑγίαν καὶ ἀπὸ τῆς αἰα-
τολῆς εὖροι.

[Κ Ε Φ. ια.

Ἀντύλλου. 88) Περὶ τόπων. Ἐκ τοῦ α. λόγου
τοῦ περὶ βοηθημάτων.

Οἱ ὑψηλοὶ τῶν τόπων ὑγιεινότεροι, τοῦ
ἀέρος ἐν αὐτοῖς οὐ μένοντες, ἀλλὰ περιχεομέ-
νου, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων συνεχῶς ἀπώθουμέ-
νου. εὐπνοοὶ τε δὴ, καὶ διαθέσει τῆς περὶ θά-
λασσαν πάσαις ἐπιτήδαιοι. 89) λεπτοὶ, καὶ κεφαλῇ
πεπονθυῖαι, καὶ τοῖς αἰσθητηρίοις ἅπασιν ἐπιτή-
δαιοι. οἱ δὲ ταπεινοὶ τοῖς προειρημένοις ἀνέμο-
σι διαφορομένοις δὲ, καὶ συγκοπτομένοις ἐπιτήδαιοι,
καὶ γέροντες. 90) οἱ δὲ παραθαλάττιοι τόποι τοῖς δὲ
ὕδροπικοῖς, 91) καὶ τοῖς ὑπὸ ρεύματος οὕτως
ἐνοχλουμένοις, ἀερόδιοι, καὶ ὅπου διαμύξαι, ἢ
θάλασσαν ἢ ἀνασφομῶσαι. 92) ἀγαθοὶ δὲ καὶ νευρι-
κοὶ καὶ ἀρθριτικοὶ πᾶσιν ἐπιτήδαιοι δὲ καὶ ὀρέξεσι
κεκακωμένοις. οἱ δὲ μεσόγαιοι ψυχρότεροι τῶν πα-
ραθαλαττίων καὶ πρὸς μὲν τὰ ὄξεια νοσήμα-
τα, ἐὰν μήτε ἀμπελώδεις 93) ὦσι, μήτε κοί-
λοι, κρείττους τῶν παραθαλαττίων. πρὸς δὲ
τὰ χρόνια, χείρους. οἱ δὲ ἐλώδεις, κακοὶ μὲν
αἰεὶ. θέρους δὲ, καὶ λοιμώδεις. 94) κακοὶ δὲ καὶ

autem et adversi valetudini sunt Eu-
ri, qui ab ortu solis spirant.

*Antylli de locis. Ex primo libro de au-
xiliis. Cap. 11.*

Loca sublimia saluberrima sunt, cum aër in eis non sit permanens, sed perfundatur, et a ventis continenter exagitetur. cumque recte perspirentur, omnibus thoracis affectionibus erunt accommodata. tenuia vero et capiti laboranti, et omnibus sensuum instrumentis convenient. at loca humilia ante dictis non sunt idonea. iis vero, qui per halitum digeruntur, qui in syncopas cadunt, et senibus, apta sunt. loca vero maritima hydropicis, et quibus quaevis defluxio molesta est, accommodata sunt: itemque, ubi detergendum, aut calfaciendum, aut aperiendum est, conueniunt. sed profunt etiam omnibus iis, qui nervorum et articulorum doloribus torquentur. Iam depravatis quoque appetitibus profunt. Mediterranea vero sunt maritimis frigidiora, caeterum ad morbos acutos, si neque vitibus consita, neque cava fuerint, sunt maritimis accommodatiora: sed ad morbos diuturnos ineptiora. stagnatia cum semper sunt in vitio: tum vero etiam aestate sunt pestilentia. praeterea, quae metallis propinqua sunt, mala itidem existimantur:

88) Hujus capiti rursus adscriptae diversae lectiones ex Stobaei, ut hic notatur, sermone 99.

89) λεπτοὶ notatur deesse apud Stobaeum. Item, quod paullo post legitur, ἐπιτήδαιοι.

90) Hic in marg. additur ex Stob. δὲ ἀερόζουσι μάλλον τῶν ὑψηλῶν.

91) καὶ τοῖς notatur deesse apud Stob.

92) Nimirum, δᾶ, χερῇ, δέον.

93) ἐλώδεις. Stobaeus.

94) Hic in margine est: *Hoc loco multa desunt, quae apud Stobaeum sunt.*

εἰ πρὸς μετάλλοις. ξηροὶ 95) δὲ καὶ πνιγύδεις. οἱ δὲ καθύγειοι, 96) εὐχυμοὶ ὄντες, ταῖς ξηροτέ-
ραις ἀρμόζουσι διαθέσσειν. οἱ δὲ ἀργιλάδεις, δια-
λυτικοὶ τοῦ 97) τόνου, ἔκλυτον ἔχοντες τὴν ἀνα-
θυμίασιν· οἱ δὲ πυρόγειοι, 98) ξηραντικώτεροι τού-
των· οἱ δὲ μελάγγειοι τόποι, πάντων ἀριστοί.

Κ Ε Φ. ιβ.

Ἐκ τῶν Ἀθηναίου. Περὶ τόπων. Ἐκ τοῦ α.
λόγου.

Οἱ μὲν ὑψηλοὶ τῶν τόπων εἰσὶ ψυχρότε-
ροι καὶ εὐπνεύστεροι· ψυχρότεροι μὲν, διὰ τὸ
ἀπὸ ὀλίγου τοῦ ἐπιπέδου ὀλίγας ἔχειν τὰς
ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀντανεκλάσεις· εὐπνοοὶ δὲ, διὰ
τὸ πανταχόθεν ἱξανεῶχθαι, καὶ μηδὲν ἔχειν
τὸ ἐπιπροσθῶν τοῖς πνεύμασι. διόπερ ὑγιεινὰς
τὰ πολλὰ διάγουσιν οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτοῖς.
χειμῶνος δὲ αὐτοῖς τὰ διὰ τὸ ψύχος γινόμενα
μᾶλλον συναντᾷ πάθῃ. οἱ δὲ ταπεινοί, ἥσσόν
εἰσιν ὑγιεινοί, διὰ τὴν θερμότητα, καὶ μάλιστα
τοῦ θέρους, καὶ διὰ τὸ ἥσσον διαπνεῖσθαι, τα-
πεινότερας τῆς χώρας ὑπαρχούσης. εἰ δὲ καὶ
ὄρεσιν ὑψηλοῖς τε περιέχοντο, πολὺ μᾶλλον
ταῖς ἀπὸ τῶν καιομένων ὥρων ἀντανεκλάσεις
πυρώδης ὁ ἐν αὐτοῖς ἀῆρ γίνεται. ἡ δὲ κατὰ-
φυτος χῶρα τῆς ψιλῆς ἥσσόν ἐστιν εὐπνοος καὶ

fiquidem sicca sunt et suffocantia. quae
vero sub terra sunt, si boni succi fue-
rint, siccioribus affectionibus apta cen-
sentur. argilloso vero, robur dissolunt,
cum exhalationem habeant, in qua exsol-
uendi vis ineft. ruffa maiore exficcan-
di vi, quam quae nunc diximus, sunt
praedita. nigra vero omnibus bonitate
longe praestant.

Ex Athenaei libro primo de loco. Cap. 12.

Sublimia loca frigidiora sunt, et fa-
cilioris perspirationis. frigidiora vero
ideo, quod a planitie exiguatate pau-
cas radiorum solis reflexiones habeant:
facilius autem perspirantur, quia undi-
que sunt aperta, nec quicquam fit,
quod ventos repellat. ex quo fit, ut, qui
in eis degunt, plerumque sani vivant.
hyeme tamen in morbos, quos frigus
excitat, magis incidunt. loca vero hu-
milia non ita salubria sunt. in causa est
calor: et praesertim aestivo tempore:
atque etiam, quia minus perflantur,
cum humilior sit regio. quodsi altis
quoque montibus sint inclusa, eorum
aër multo magis feruidus ab adurentium
temporum reflexionibus reddetur. Prae-
terea regio plantis confita, minus per-
flatur, minusque a sole lustratur, quam
nuda: quocirca per hyemem umbrosa

95) γὰρ, loco δέ. Stob.

96) βαθύγειοι. Stob. Istud nihili est. Aliud est κατάγειοι, quod mox occurrit cap. 13. nota 8.

97) σομάχου. Stob.

98) Ita correctum, loco πυρόγειοι. De πυρός et πυρόος alibi ex Codicibus monui. Saepè enim legitur
πυρός, loco πυρόος in Codicibus satis accurate scriptis.

ἐν ἡλίῳ. διόπερ καὶ χειμῶνός ἐστι σκιερὰ καὶ ψυχρὰ, καὶ θέρους δυσήνεμος καὶ πνιγώδης. διόπερ τὴν διαπνοὴν τοῖς ἐνδιατρίβουσι φανλοτέραν παρασκευάζει. ἴσαί δὲ τῶν χωρῶν καὶ τῶν πόλεων ἐπείσάκτους ἔχουσι ποταμούς ἐξωθεν, συμμέτρων ὄντων αὐτῶν, καὶ μάλιστα, εἰὰν ζηρότατοι τυγχάνωσιν, ὥτως 99) οἱ τόποι ἐνκρατότατοι γίνονται· πλεονάζοντων δὲ αὐτῶν, οὐ μικρὰ συνέργεια συμβαίνει πρὸς 100) τὰς νότους γίνεσθαι. ὅ, τε γὰρ αἷρ ὑγραίνεται, καὶ συνυγραίνει διὰ τε τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς διαπνοῆς τὰ σώματα, καὶ τὰς ἐώας καὶ τὰς δειλινὰς ψυχροτέρας δεχόμενος τὰς ἀπὸ τῶν ὑδάτων ἀπορροίας, περιψύχει τὰ σώματα, καὶ φθινοπωρινὴν κατὰσσει ἐν τῇ θέρει παρέχεται. οἱ δὲ ἐλώδεις τῶν τόπων καὶ λίμνας ἐν ἑαυτοῖς ἔχοντες, διὰ πολλὰς αἰτίας εἰς νοσηροί. ἀπὸ γὰρ τῶν λιμνῶν πᾶσα ἡ παρακεκλιμένη χώρα βρεχομένη καὶ συγγραίνεται καὶ πρῶτον μὲν οἱ ἐν αὐτῇ καρποὶ νοσηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, ἅτε διὰ τὴν ὑγρότητα μὴ 1) κατακρατούμενοι, μήτε τὴν ἀρμόζουσαν πέψιν λαμβάνοντες· καὶ ὁ αἷρ δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις ὑγρὸς ἐστὶ καὶ παχύς· τῶν τε ἐλῶν παντοδαπὰς σήψεις λαμβανόντων, ἢ ἀπὸ τούτων ἀναθυμιάσεις, οὐ μόνον παχύν, ἀλλὰ καὶ μοχθηρὸν κατασκευάζεται τὸν αἶρα. αἱ 2) δὲ κάθυγροι τὰ πολλὰ καὶ σύνδενδροι τυγχάνουσιν οὕσα· αἱ δὲ πεπυκνωμέ-

est ac frigida: per aestatem vero difficulter a ventis perflatur, suffocansque est: et ob eam ipsam causam respirationem habitantibus deteriore parat. Quaecunque autem regiones et civitates flumina habent, quae extrinsecus perducuntur, cum ipsa moderata sint, et praesertim, si loca siccissima esse contingat, sunt temperatissimae. si vero excedant, non parua sit ad morbos gignendos accessio. quandoquidem et aër humectatur, et respirando, atque inspirando, corpora simul humectat. tum etiam matutinas ac vespertinas aquarum defluxiones frigidiores excipiens corpora perfrigerat, et in aestate constitutionem affert autumni. stagnantia vero loca, in quibus paludes sunt, multis de causis sunt morbofa. nam a stagnis tota adiacens regio madefacta supra modum humectatur. atque in primis, qui in ea fructus proveniunt, morbosus sunt omnes, cum praehumiditate suam temperiem non sint fortiti, nec ad idoneam maturitatem peruenerint. aër vero in hisce locis, humidus, crassusque est. cumque stagna corruptelarum omne genus suscipiant, exhalatio, quae ab eis manat, aërem non solum crassum, sed etiam pravum reddit. ad hoc accedit etiam, ut perhumidae regiones, plerumque arboribus refertae: quaeque densis arboribus obfidentur, difficulter perflantur. Praeterea regiones, quae falsae sunt, ac fuapte natura perhumidae, et cavae, mor-

99) In marg. ὄντες. Ita ad priora refertur.

100) Forte interponendum τό.

1) Hoc, mihi quidem, alienum videtur. Forte, κατακρατούμενοι, aut, κατακρατυνόμενοι.

2) Intelligo, χώραι.

ναί τοῖς δένδρεσι δυσκόλως διαπνέοντα. πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις, ἀλκμάζουσαι 3) χώραι, καὶ φύσει κάθυγροι, καὶ κοῖλαι, ἐπίνοσαι τυγχάνουσιν, οὐ μόνον διὰ τὰ ὕδατα, καὶ τοὺς αἶρας· ταῦτα γὰρ οἱ πολλοὶ μάλλον αἰτιῶνται· ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς τροφάς, ὑγροτέρας τὲ καὶ ψυχροτέρας ὑπαρχούσας· περὶ ὧν οὐδεὶς αἰδένει λόγον πεποίηται. οὐ μὴν ἄλλ', ἐπεὶ καὶ κοῖλοι τοῦπίπαν εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι τῶν τόπων, οὐ μόνον ἀδιάπνευστοι καὶ παχεῖς, διὰ τὴν ταπεινότητά, πρόσγυ 4) καὶ διακαεῖς κατὰ τὸ θέρους εἰσίν. ὁ γὰρ αὐτὸς αἶρ, ἐπιμένων ἐπιπλεῶν, θερμαίνεται ἀπὸ τῶν ὑπερκειμένων τόπων, ἀντανακλάσσει τοῦ ἡλίου, καὶ μάλιστα, ἐὰν ἰψηλοὶ τυγχάνωσιν ὄντες οἱ τόποι, περισσότερον διακαίουσιν τὸν αἶρα. πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις, ἐπινοσώτερος διόμεθα τοὺς λιμνάζοντας καὶ ἐλώδεις τόπους, καὶ μάλιστα τοῦ θέρους, διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ αἵρος. αἱ μὲν γὰρ ἐωθιναὶ 5) περιψύχουσι ταῖς ἀπὸ τῶν ἐλῶν αὐραῖς τοὺς ἐνοικοῦντας· αἱ δὲ μεσημβριναὶ 6) θερμαίνουσιν· ἔτα αἱ δειλιναὶ περιψύχουσι. διὰ δὲ τὴν ἀνωμαλίαν τῆς φύξεως καὶ τῆς θερμότητος, καὶ τὸ μετόπωρον νοσερὸν πέφυκεν. αἱ δὲ ἀνυδροὶ καὶ ξηραὶ χώραι συναναξηραίνουσι τὰς ἔξεις, καὶ ἐμπνουτέρας καὶ καθαρωτέρας παρασκευάζουσιν. οὐ μόνον δὲ ὁ αἶρ, ξηρὸς ὢν, ξηροτέρας ἀποτελεῖ τὰς ἔξεις, ἀλλὰ καὶ αἱ

bosae sunt, id quod eis inest, non solum propter aquas, et aërem, quamquam plerique haec in causa potius esse volunt: sed etiam, propter alimenta humidiora frigidioraque, de quibus nemo verbum ullum fecit. veruntamen, quoniam cava loca ejusmodi sunt fere, non modo non perflantur, verum et crassa sunt, propter humiditatem, et aestate aestuosa. etenim idem aër permanens a locis adiacentibus solis reflexione nimis calefit: ac praesertim, si sublimia sint loca, aërem plus aequo aestuosum reddunt. Iam vero morbosiora loca esse censemus stagnantia atque palustria: et praecipue per aestatem, ob aëris inaequalitatem. matutinae enim aurae, a stagnis manantes, refrigerant eos, qui inhabitant: meridianae vero calfaciunt, tum vespertinae perfrigerant. et propter caloris, frigorisque inaequalitatem autumnus morbosus est. Regiones porro aquis vacantes et ficcae, habitus simul exsiccant, et melius spirantes, ac puriores faciunt. atque aër quidem ficcus non modo ficciores habitus facit, sed etiam, si alimenta calidiora, ficcioraque fuerint, facile conficiuntur, facileque distribuentur, et naturas calidiores, purioresque constituent. Loca etiam mediterranea a maritimis differunt: quoniam maritima omnia humiliora, calidioraque mediterraneis sunt. idcirco pleraque ex maritimis salubriora sunt, ficcioresque habent re-

3) Lego: αἱ λικμάζουσαι aut λιμνάζουσαι.

4) Malim, πρὸς δὲ καί.

5) Ex proximo αὐραῖς intelligo, αὐρα.

6) Monstrum vocabuli est in Codice: μεσημβριναί.

τροφῇ θερμαντικώτερῃ καὶ ξηρότερῃ τυγχάνουσιν, εὐκατέργαστοι εἰσι καὶ εὐδισιτικοί, 7) καὶ τὰς ἔξεις θερμότερας καὶ καθαρωτέρας παρασκεινάζουσι. διαφέρουσι δὲ καὶ οἱ μεσόγειοι τόποι τῶν παραθαλασσιῶν. πάντες γάρ οἱ παραθαλάσσιοι ταπεινότεροί εἰσι, καὶ θερμότεροι τῶν μεσογείων. διὸ καὶ πολλοὶ τῶν παραθαλασσιῶν ὑγιεινότεροί εἰσιν οἱ ἀναπεπταμένοι καὶ ξηρότερας ἔχοντες μᾶλλον τὰς χώρας, ἢ καθύγρους καὶ διόμβρους. ὅθεν αἱ νῆσοι ὑγιεινότεραί εἰσι, καὶ τοὺς καρποὺς φέρουσι διαφορωτέρους. μεγάλη δὲ ἐστὶ διαφορὰ τῶν τόπων, καὶ παρὰ τὴν ποιότητα τῆς χώρας. ὑγιεινότεροι γάρ εἰσιν οἱ ὄρειοι, καὶ τῶν διασήμεν οἱ ξηρότεροι. αἱ τε γὰρ ἀναθυμιάσεις ἐκ τῆς γῆς λεπταὶ εἰσι καὶ ξηραί. διόπερ ὁ ἐν αὐτοῖς αἶρ εὐχὶ μόνον προσδίδωσι τοῖς σάμασιν, ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον κενῶι τι ἐξ αὐτῶν, διὰ τὴν ξηρότητα. τὰ τε ὕδατα, εἴαν μή τις ἄλλη κακία περὶ τὴν γῆν ὑπάρχῃ, λεπτὰ ὄντα καὶ καθαρά, κορυφότερα εἰσιν, οἱ τε καρποὶ βελτίους πρὸς ὑγείαν, ἐκ καθαρωτέρας καὶ λεπτοτέρας ὕλης γεγονότες, καὶ πεπεμμένοι κατὰ λόγον.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ ἔκου. Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Ἐκ τοῦ α. λόγου, τοῦ περὶ βοηθημάτων.

Τοῖς μὲν ὀξείως νοσοῦσιν, οἱ κατὰγειοι 8) τῶν οἰκῶν ἐπιτήδαιοι, καὶ μάλιστα καυσουμένοις τε καὶ 9) συγκοπτομένοις. καὶ γὰρ εὐψυχέστεροι τῶν ὑπεράων, καὶ συνέχουσι τὴν δύναμιν. ἐπιτήδαιοι δὲ καὶ τοῖς αἵμα ἀνάγουσι, καὶ τοῖς

giones potius, quam humidās, et imbribus irriguas. quae res facit, ut insulae saluberrimae sint, et excellentiores fructus ferant. In locis quoque magna differentia ex qualitate regionis versatur. nam montana salubriora sunt, et inter insignia, quae ficciora sunt. etenim exhalationes ab humo elatae, tenues siccaeque sunt. quare aër, qui ab eis excitatur, tantum abest, ut aliquid addat corporibus, ut contra etiam, aliquid ab eis evocet, et propter ficcitatem evacuet. Aquae, si nullo alio vitio terra sit imbuta, tenues cum sint, puraeque, sunt leviores: fructus ad bonam valetudinem accommodatiores, multo puriorem, tenuioremque materiam gi-gnunt: et rite sunt concocti.

Antylli. Ex primo libro de auxiliis. De domo. Cap. 13.

Domus, quae ad terram sunt, cum febricitantibus, tum vel maxime iis, qui ardenti feбри iactantur, quique in syncopen cadunt, accommodatae sunt: quandoquidem sunt apte frigidiores, quam sublimia tabulata: et vires aegro-

7) Corrigendum: εὐδισιτικοί, quod in his ipsis libellis ac saepenumero de alimentis apud medicos occurrit. Contrarium est δυσδισιτικος. Vide utrumque in indice. Mox vers. 7. malim πολὺ, loco πολλοί.

8) Habet Plato p. 435. 441. Cinnam. p. 187.

9) Supra iam hoc lectum est. De morbo, quae Graecis συγκοπή dicitur, exponunt Galen. de caus. sympt. lib. 3. cap. 2. Arctaeus περὶ ὁξ. πρῶτ. lib. 2 cap. 3. Paul. Aegin. lib. 3. cap. 34.

ὑπο κεφαλαίας ἐνοχλουμένοις. οἱ δὲ ὑπερῶοι, τοῖς ἐν θώρακι φλέγμα συνειλεγμένον ἔχουσι, καὶ ὅλως, σάματι πολυύλῳ 10) ἐπιτηδεότεροι οἱ μεγάλοι τῶν ζικων, καὶ ὅπου τις σκορπίσαι δῆ. ἀγαθὴν δὲ δύναμιν δαπανᾷσι διὰ τὸ πλήθος τοῦ ἐν αὐτοῖς αἵρος, ἐξαερίζοντες τρόπον τινα τῶν σαμάτων αὐτήν. οἱ δὲ μικροὶ τάναντία δρῶσι. καὶ οἱ μὲν ὑψηλοὶ εὐπνοῖαν τε ἐργάζονται, κεφαλὴν κουφίζουσι, μάλισα ἐν πυρετῷ κεκακωμένοι. οἱ δὲ ταπεινοί, ὅλως ἄθετοι. καὶ οἱ μὲν μεσημβρινοὶ πρὸς πᾶσαν διέθεσιν ἐπιτήδαιοι, πλὴν γε πρὸς 11) τὰ ψύξεως δεόμενα. πρὸς δὲ ταῦτα οἱ ἀρκτικοὶ βελτίους. δευτέραν δὲ χώραν ἔχουσιν, οἱ ἀνατολικοὶ καί κισι δὲ οἱ δυτικοί, καὶ μάλισα θέρους. τοῦ γὰρ ὁρθρου, ἐν ᾧ μάλισα κούφως διάγουσιν οἱ νοσοῦντες, σκυθρωπὸν ἔχουσι τὸ φῶς, καὶ τὰς δειλινὰς ὥρας καὶ τὰς νύκτας 12) πληγώδεις. οἱ δὲ κεκονιαμένοι ἐλπινᾷ κονιάματι πληκτικοὶ καὶ ἀπηνεῖς. ἔτι δὲ ἀπηνέστεροι οἱ ἀλιθοκόλλητοι, 13) οἱ δὲ ἐκ λί-

tantium sustinent et continent. Conueniunt eadem iis, qui sanguinem reiciunt, et qui capitis dolore vexantur. tabulata vero superiora apta sunt iis, qui pituitam in thorace collegerunt. ad summam, corpori, quod multae materiae fit, magnae domus sunt idoneae. valent enim ad discutiendam materiam, et integram vim, probamque facultatem, quam corpora quodammodo rapiunt, propter aëris copiam impertiuntur. paruae domus horum contraria efficiunt. sublimes vero respirationis facilitatem gignunt, caput levant, ac praesertim, quod ex febris vitium contraxerit. humiles omnino improbantur: quae ad meridiem sitae sunt, ad omnem affectionem sunt accommodatae, praeterquam ad eas, quibus refrigeratione opus est: ad quas aptiores sunt aquilones. secundo loco censentur, quae ad orientem solem spectant: pessimae, quae ad occidentem: et praesertim aestate. habent enim lucem matutini temporis, in quo maxime aegrotantes sunt meliusculi, tristem et inamoenam: et vespertinas horas atque nocturnas cum molestia traducunt. Quae calce oblatae sunt, splendore calcis sensum tentant, injucundaeque sunt. sed sunt etiam injucundiores, quae sine lapidibus sunt coagmentatae.

10) Hoc superius lectum, nisi nunc Rufum Ephesium cum his libellis confundo. Habet etiam scholiasta Hermogenis p. 354. edit. Aldin. 1509.

11) Quod neutro genere dixit, intelligo πάθη.

12) Intellige ἔχουσι πληγώδεις nihil notat. Conjectio ergo πνιγώδεις, quod quin de locis et domiciliis recte dicatur, nemo dubitabit. Mox tamen, et pag. 236, est πληκτικοί. Pag. 199, est πλαγώδεις.

13) Est hoc contrarium τοῦ ἀλιθοκόλλητος, quod frequenter occurrit.

θων δεδωμμένοι, ἀπηνέστεροι τε καὶ ψυχρότε-
ραι τῶν πλινθίων. οἱ δὲ γεγραμμένοι, πυρεκτι-
κοῖς ἢ παρακοπτικοῖς ἀφετώτατοι, φαντασίας
ἐγείροντες ἀλλοκότους. οἱ δὲ λεπτήν ἔχοντες
τὴν περιβολὴν τῶν τοίχων, φαῦλοι. εὐμετά-
βολος γὰρ ὁ ἐν αὐτοῖς αἷρ, ῥαδίως συντρεπό-
μενος τῷ ἔξωθεν περιέχοντι.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ σεωμνῆς. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ἄι ἐπὶ κλίνης κατακλίσεις ἀμένους εἰσὶ
τῶν ἐπὶ σιβάδος· αἱ δὲ ἐπὶ σιβάδων βελτίους
τῶν ἐπὶ γῆς. ἀπηνέστεραι μὲν γὰρ τῶν ἐπὶ κλί-
νης αὐταί. αἱ δὲ ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς τῇ ἀπη-
νείᾳ, καὶ ἀτμίδος τῆς ἀνιούσης κάτωθεν ἐμ-
πιπλάσι τὸ σῶμα. πάλιν τῶν ἐπὶ κλίνης, αἱ
μὲν 14) ἐπιταπεινούς ἔχουσαι τοὺς πόδας,
συμπληρωτικά, σύνεγγυς ἔχουσαι τὴν γῆθεν
ἀναθυμίασιν· αἱ δὲ ἐπὶ ὑψηλοπόδος, φόβου
σφόδρα ποιητικά, καὶ δόκησιν τοῦ κρεμᾶσθαι
παρέχουσαι. βελτίους δὲ αἱ μέσον ἔχουσαι τὸ
ὑψος. ἄθετοι δὲ καὶ αἱ μικραὶ τῶν κλινῶν.
ἄσης γὰρ ἐμποητικά· καὶ ὑπερμεγέθεις, τοῦ
15) μὴ ἀτρεμεῖν, ἀλλὰ πλανᾶσθαι τῷ νοσοῦν-
τι, καὶ τόπον αὐεῖσθαι ἐκ τόπου, κόπου πα-
ραίτιοι καθιστάμεναι· καὶ κραδαινόμεναι δὲ, ἢ
ὀπωσοῦν κινούμεναι, τῶν ἐδραίων χείρους. τένος
δὲ τῆς κλίνης κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἰσχυρῶς
τε καὶ ἀνένδοτος τυγχάνετω, καὶ ἡ σεωμνῆ,
μήτε ὀλίγη, μήτε σκληρά. κόπτει γὰρ καὶ πε-
ριθλαῖ τὰ σώματα. μήτε οὖν βαθεῖα πάλιν,

Caeterum, quae ex lapidibus constructae
sunt, mitiores et frigidiores, quam
quae ex lateribus, censentur. quae sunt
picturis distinctae atque ornatae, fe-
bricitatibus et insanientibus omnino im-
probantur: quippe quae absurda visa
excitent. quarum parietes tenues sunt
atque exiles, pravae sunt: quandoqui-
dem aër, qui in eis est, facile ab ex-
terno aëre commutatus, faciles mutati-
ones capit.

De strato. Cap. 14.

Decubitus, qui in lectica fiunt, prae-
stant iis, qui in paleis, foliis, et gra-
mine: qui in paleis, foliis, et grami-
ne, iis, qui in terra sed haec duo
genera sunt injucundiora, quam in
lectica recubare: ipse vero decubi-
bus in terra, praeterquam quod inju-
cundus est, vapore etiam, qui inferne
ascendit, implet corpus. Praeterea le-
cticae, quae pedes humiles habent, cor-
pus replent, cum exhalationem, quae
ex terra manat, propinquam habeant.
quae vero sublimibus pedibus nituntur,
timoris vehementis sunt plenae: et spe-
ciem faciunt, quasi penfiles sint. sunt
ergo laudabiliores, quae mediocrem ha-
bent altitudinem. quin parvae quoque
lecticae damnantur. molestiam enim af-
ferunt. itemque nimis magnae, quia non
eodem in statu aegrotantes quiescunt,
sed errando et locum ex loco commu-
tando lassitudine capiuntur. quae vero
quatiuntur, aut quoquo modo moven-
tur, sunt firmis deteriores, ob eandem-

14) ἐπιταπεινός non recordor legere. Forte, ὑπέρταπεινός, aut, ἐπιδαπέτους, aut, ἐπὶ ταπεινοῦ.

15) Conjiicio: τῷ μὴ, et mox, τὸν νοσοῦντα. Mox vers. 27 malim ἰσχυρῶς.

ἢ ὑπὲρ τὸ δέον 16) ταλάβη. πρὸς γὰρ τὴν
 εὐκολίαν τοῦ ἐρέφεισθαι ἢ τοιαύδε ἄθετος. εἰ δὲ
 ἀνὰ ῥόπος σφόδρα, κόπου ποιητικῆ, εἰκυῖα
 καθεδρείου σχήματι. τοῖς δὲ περὶ κεφαλὴν, 17)
 οὐκ ἀνάρεμος· ἢ δὲ κατὰ ῥόπος, γυναικῶν βεύ-
 μασιν ἀφελίμος. ἢ λαμπρὰ κατὰ τὴν χροιάν,
 συμπληρωτικὴ καὶ πληκτικὴ, καὶ ἢ περιέρχως
 ἀνδοβαφής. ἢ δὲ ποικίλη καὶ ἐνυφάσματα
 ἔχουσα ζῶων, ἢ τινὰ τῶν τοιούτων, ἐν τοῖς
 ἐξέσι νοσήμασι, βέμβου τῇ διανοίᾳ καὶ ταρα-
 χῆς αἰτία γίνεται. καὶ ἢ ῥυπαρὰ δὲ ἀνεπιτή-
 δεος. ἢ τε γὰρ πρώτη κατάκλισις ἐπ' αὐτῆς
 ψυχρὰ, καὶ ἢ διατριβή, ἢ ἐπ' αὐτῆς, μᾶλλον
 θερμότερα τοῦ προσήκοντος γίνεται.

Κ Ε Θ. ιε.

Ἐκ τῶν 18) Σαβίνου. Περὶ χωρίων κρᾶσεως.

Τῶν παρακαμένων τοῖς χωρίοις, τὰ μὲν
 εἰσι ὑπτία· τὰ δὲ ἀναστήματα. 19) τὰ μὲν οὖν
 ὑπτία πάντα, κατὰ μεσημβρίαν μὲν περικείμενα,
 θερμότερον τῶν χωρίων ποιεῖ τὸ κατώστημα·
 μᾶλλον μὲν, τὰ μείζω· ἥττον δὲ, τὰ ἥττα· καὶ

que rationem funes contenti sint, ne-
 que quicquam se remittant. sintque fra-
 ta, nec pauca, nec dura: quia lassant
 et concutiunt corpus atque confringunt.
 ne sint etiam profundiora, quam ut,
 quae opus sunt, capiant. quibus hoc
 accedit incommodi, ut ne quis se ver-
 gere queat. Quae vero sursum repunt
 ac vergunt, vehementem lassitudinem
 gignunt: similiaque sunt figurae cathe-
 drae cujusdam. ac iis, quae ad caput
 pertinent, minime situs ille incommo-
 dus est: qui vero situs deorsum repunt,
 muliebribus defluxibus conveniunt. quae
 frata splendidi coloris sunt, implent,
 et sensus feriunt. idem faciunt, quae
 accurate sunt tincta. quae varia sunt, et
 animalium figuris distincta, in morbis
 acutis in causa sunt, ut mens vacillet
 ac peturbetur. quae sordida sunt, cum
 primus decubitus in eis sit frigidus, et,
 si quis in eis diutius moretur, calidio-
 ra, quam par sit, evadant, ideo mini-
 me conveniunt.

Ex Sabino. De temperie regionum.
 Cap. 15.

Quae regionibus adiacent, alia de-
 orsum vergunt, alia sursum. quae deor-
 sum vergunt omnia, ad meridiem sita,
 faciunt regionis statum calidiorem. ac
 maiora quidem magis, minora vero mi-
 nus. quaeque magis aequalia, tenuia-

16) Hoc ignoro. Ultimum η ex correctione est. Ante erat α, ut credo. Conjicio interim δολική, i. e.

Vide hic pag. 247. nota 66. μακρά. Vers. gr. dubito de ῥυπαρά. Forte, ἐξ ἐρίων ῥυπαρῶν.

17) Forte excidit, πάρεσιν. Rasarius videtur intellexisse, μέρεσιν.

18) De eo v. Fabric. bibl. gr. Vol. VIII. p. 386.

19) ἀνάστημα tam de locis editis dicitur, quam de excelso animo. Origenes priori sensu conjungit
 ἀνάστημα, ἄλμα, et ὕψος, eique opponit ταπηνός. v. T. I. p. 182. III, 778. v. Longin. pag. 34.

τὰ ὁμαλότερα καὶ λεπτότερα μᾶλλον τῶν τοιούτων. τὰ δὲ ἀναστήματα, ψυχρότερον, οὕτω παρακείμενα, ποιῶ τὸν αἶρα. ἀρκτικώτερα δὲ τὰ μὲν ἀναστήματα θερμαίνει· τὰ δὲ ὑπτία ψύχει τὸ κατάστημα. κατὰ ἀνατολὰς δὲ, ἢ δύσεις παρακείμενα, καὶ τὰ ὑπτία, καὶ τὰ ἀναστήματα ἥττον θερμαίνει καὶ ψύχει, τῶν πρὸς ἄρκτον καὶ μεσημβρίαν καμένων. πάντα δὲ καὶ θερμαίνοντα καὶ ψύχοντα, τοῖς μὲν ὑγιεινῶς παράκειται χωρίοις, τοῖς δὲ οὐ. τοῖς μὲν γὰρ ἐν θερμότερῳ κλίματι καμένοις, ψύχοντα μὲν, ὑγιεινά· θερμαίνοντα δὲ, οὐκ ὑγιεινά· τοῖς δὲ ἐν ψυχρότερῳ, θερμαίνοντα μὲν, ὑγιεινά· ψύχοντα, δὲ, οὐκ ὑγιεινά. τίνα δὲ τῶν χωρίων θερμότερον ἔχει, καὶ τίνα ψυχρότερον, ἐξετάσται. τὸ κατὰ μεσημβρίαν τῆς γῆς μέρος, πλησίον τοῦ 20) ἀοικήτου, θερμώτατόν ἐστι καὶ ξηρότατον τῶν οἰκουμένων· οἰκοῦσι δὲ ἐν αὐτῷ αἰθίοπες· τὸ δὲ κατὰ τὰς ἄρκτους τῆς γῆς μέρος, ψυχρότατόν ἐστι καὶ ὑγρότατον. τοῦτο 21) τὸ οἰκούμενον σκύθαι ἔχουσι. ταῦτα περαινέει τὴν ἡμετέραν οἰκουμένην· τὸ 22) δὲ μεταξὺ σκυθῶν καὶ αἰθιόπων, τὰ μὲν τῇ μεσημβρίᾳ προσνεμόμενα χωρία, ἐαρινῇ μὲν εἵκει κρύσει· ξηρότερα δὲ ἐσιν ἐκαίνης. τὰ δὲ τῇ ἄρκτῳ, μετοπωρινῇ εἰκότα κρύσει, ὑγρότερα τῆς ὥρας ἐστί. τὰ μὲν οὖν διὰ τὴν σχέσιν τῶν παρακειμένων τοῖς χωρίοις ὑπτίων συμβαίνοντα, ταῦτά ἐστιν. ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερόν τι προσιδέμενον τοῖς χωρίοις, οὐ διὰ τὴν σχέσιν, ἐξ αὐτοῦ δὲ φερό-

que sunt, id magis efficiunt: quae sursum vergunt, aërem situ suo frigidiorum reddunt. quae vero magis ad septentrionem vergunt, sublimioraque sunt, calefaciunt, supina vero constitutionem refrigerant. Quae ad orientem et occidentem solem sunt posita, sive supina, sive sublimia sint, minus calfaciunt et frigefaciunt, quam quae ad septentrionem et meridiem. Omnia porro, et calefacientia, et refrigerantia, regionibus, partim salubriter, partim secus adjacent. nam iis, quae in calidiore sitae sunt climate, quae refrigerant, salubria sunt: quae vero calfaciunt, non sunt salubria. iis vero, quae in frigidioribus sunt, calfacientia salubria: refrigerantia, non salubria. dicetur autem, quae calidiores, quaeve frigidiores sint regiones. terrae pars, quae ad meridiem est propinqua ei, quae non habitabilis est, calidissima earum, quae habitantur. eam Aethiopes inhabitant. pars terrae, quae ad ursam est, frigidissima, humidissimaque est. hanc Scythae incolunt. hae nostrum habitabilem orbem terminant. quae inter Scythas atque Aethiopes interiacet, ejus partis regiones, meridiei attributae, temperamento veris sunt similes: sunt tamen sicciores: quae ad septentrionem pertinent, autumnī temperaturae comparantur. sunt tamen humidiora. Quae igitur ex habitu eorum, quae deorsum vergentia sunt regionibus adjuncta, eveniunt, haec sunt. Est autem aliud quippiam additum, quod non ex habitu existit, sed per se unicuique eorum, quae

20) Forte, τῆς, nimirum, τῆς.

21) Forte, τούτου.

22) Credo, τῶν δέ.

μενον ἐκάστω τῶν παρακειμένων. τὸ μὲν οὖν ἐκ
τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν ἀνύδρων πεδίων, τῶν
τε ὁρῶν φερόμενον, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν βουνῶν,
καὶ τῶν γαιολόφων, ξηρότερον τὸ κατάστημα
ποιεῖ· ὑγρότερον δὲ, τὸ ἀπὸ τῶν ποταμῶν, καὶ
πάντων ποτίμων ὑδάτων ἀναφερόμενον τὸ δὲ
ἀπὸ τῆς λίμνης, ἢ τῶν ἐλαῶν παχύτερον ποιῇ
τὸν αἶρα. τούτων δὲ, τὰ μὲν ὑγραίνειν δυνά-
μενα ταῖς ἀπορροαῖς, τοῖς ἐν ξηρότεροις κλή-
μασι χωρίοις παρακείμενα, ὑγιεινότερον ποιῇ
τὸ κατάστημα, ὥσπερ ὁ νεῖλος τῇ αἰγυπτίᾳ·
τοῖς δὲ ἐνυγρότεροις, νοσερώτερον. τὰ δὲ ξηρὸν
ποιεῖν τὸν αἶρα δυνάμενα, τοῖς μὲν ὑγρότεροις
παρακείμενα, ἀφέλιμα· τοῖς δὲ ξηρότεροις, βλα-
βερά. τίνα δὲ ὑγρότερα, καὶ τίνα ξηρότερα τῶν
χωρίων ἐστίν, ἐδηλώσαμεν 23) πρότερον.

Κ Ε Φ. 45.

Περὶ τῶν ὑγιεινῶν φυτῶν, καὶ τῶν μὴ τοι-
ούτων.

Τῶν ἐκ γῆς ἀναφυόμενων, τὰ μὲν ὑγίει-
νὰς ἔχει τὰς ἀπορροαῖς, τὰ δὲ οὐχ ὑγιεινὰς.
τὰ μὲν οὖν ἐδώδιμον καρπὸν φέροντα, ὑγιεινὰ,
καὶ τὰ εὐώδη· οἶον, δάφνη καὶ κυπάριττος· ἢ
τῶν ἀνδρῶν πάντα, ὅσα εὐάδη. καὶ τὰ τοιαῦ-
τα δὲ τῶν φυόμενων, οἶον, ἀνηθον, σέλινον,
θύμος, καὶ πάντα, ὅσα λεπτότερον ποιεῖν δύ-
ναται τὸν αἶρα, περιφύμενα τοῖς δικουμένοις
χωρίοις. ὅσα δὲ τῶν φυόμενων, οὔτε καρπὸν

adiacent, attributum est. ergo, quod ex
mari, campestribus locis, aqua vacanti-
bus, et montibus, itemque tumulis
et collibus accedit et affertur, id ficii-
orem constitutionem reddit: quod vero
e fluminibus, et omnibus aquis potui-
aptis, emanat, humidiorum statum facit.
at, quod ex stagnis et paludibus affer-
tur, aërem facit crassiorum. ex his quae
adiecta sunt regionibus, quae in ficiore
climate sunt constitutae, suis defluxioni-
bus humectare possunt, atque ita sta-
tum eum salubriorem reddunt: quod
Nilus Aegypto tribuit. at humidioribus,
statum magis morbosum comparant.
quae ficcum efficere aërem possunt, si
humidioribus adjungantur, proderunt:
si ficioribus, nocebunt. caeterum, quae-
nam regiones humidiores, quaeque fici-
ciores sint, prius exposuimus.

*De plantis salubribus et non salubri-
bus. Cap. 16.*

Eorum, quae ex terra nascuntur,
alia salubres, alia non salubres defluxus
habent. quae fructum ferunt, qui eden-
do est, salubria sunt, itemque odorata,
ut laurus et cupressus, et flores om-
nes, qui suavem odorem ex se mittunt,
et quae ita etiam odorata nascuntur,
in quorum numerum anethum, apium,
thymum, et omnia, quae tenuiorem
reddere aërem queunt regionibus, quae
habitantur, adiacentia, referuntur. at
quaecunque exorta, neque fructum, quo

23) Ita correxi, loco ἐδηλώσαμεν.

ἐδαδιμον φέρεται, οὔτε ἐστὶν εὐώδης, οὔτε λεπτο-
τικήν ἔχει δύναμιν, οὐχ ὑγιεινὴν τὴν ἀναφορὰν
ἔχει. ἔνια δὲ καὶ θανάσιμον, ὥσπερ ἡ τάξος.
24) ταύτη γὰρ παρακοιμηθέντες ἀποδιήσκου-
σιν ἄνθρωποι· οἱ δὲ πλέον ἀπέχοντες, οὐκ ἀπο-
διήσκουσιν, ὅτι συμμιγῆς γίνεται ἡ ἀπὸ βροχίας,
ἐπὶ πλέον φερομένη, πλείοσιν ἀποβροχίαις, ταῖς
ἀπὸ τῶν ἄλλων, καὶ ἐκλύεται τὴν δύναμιν.

Κ Ε Φ. ιζ.

Διάγνωσις ὑγιεινῆς ἀναθυμιάσεως χωρίων.

Πρῶτον τεκμήριον γένοιτ' ἂν σοι τῆς ὑγι-
εινῆς τοῦ χωρίου ἀναθυμιάσεως, ἐξ αὐτῆς τῆς
γῆς, ἡ βρεχομένη, μὴ μόνον γεῶδες 25) ὁδῶ-
δοι, ἀλλὰ καὶ εὐωδίαν ἀναπέμπει, 26) ἀποῖα
ἢ ἐν αἰγύπτῳ γῇ. ἔπειτα ἔωθεν, τῆς οἰκίας
ὁπότε οὐδέπω καπνὸν, καὶ κνίσαν, καὶ τῶν εἰς
τὴν πόλιν συμφορουμένων ἢ ἀναφορὰ κέκεραται
τῇ ἐπιχωρίῳ ἀναθυμιάσει, αἰδοῖο τινος ἐκ τῆς
γῆς ἱκμάδος προσηνοῦς, ὃ συμβαίνει ἐν αἰγύπτῳ,
προϊούση, καὶ εἰ κατακλιθεῖς τις ἐπὶ γῆς, καὶ
ἐνδιατρίψας, 27) φαίη κοπώτεροι ἑαυτοῦ αἰδάνε-
σθαι καὶ εὐκινητότερον, καὶ τροφῆς ἐρέγεσθαι.
γένοιτο δ' ἂν σοι τεκμήριον, καὶ εἰ τὰ φύομε-
να ἐκ τῆς γῆς, ἐμβαφῇ, καὶ εὐχρεα, ἢ εὐω-

vesci possimus, afferunt, neque odora-
ta sunt, neque attenuandi vim habent,
ea salubria non sunt habenda. quin et-
iam nonnulla mortiferam evaporationem
obtinēt, ut taxus: homines enim, qui
prope hanc arborem dormiunt, moriun-
tur: qui procul distant, non item. quan-
doquidem habitus procul delatus, ple-
risque defluxibus aliorum commixtus,
eam vim amittit.

Cognitio salubris exhalationis regionum.
Cap. 17.

Primum salubris exhalationis regio-
nis signum ex terra ipsa fumitur. ea
enim humore perfusa non solum terre-
num quid redolet, sed suavem etiam
odorem spirat, qualem Aegyptus facit.
deinde vero mane, cum domus nondum
fumo et nidore est imbuta, odorque
eorum, quae in civitatem comportan-
tur, una cum regionis exhalatione tem-
peratur: ex quo fit, ut vaporem quen-
dam gratum, quod in Aegypto usu ve-
nit, e terra elatum sentiamus. sique in
terra quispiam recumbat, ibique moretur,
videre videatur se leviolem, et ad motus
aptiorem, atque agiliorem esse factum,

24) Appellatur etiam σμίλαξ. Eadem de hac prodit. Dioscor. 4, 80, p. 276.

25) τι addendum videtur.

26) Codex: ἀναπέμπει, et mox, εἰώθεν, loco ἔωθεν. Sed reliqua hic etiam corrupta sunt. Rasarius voluit τῆς οἰκίας. Fortē: ἔωθεν τῆς ἡμέρας, (τῆς ὥρας) ὁπότε οὐδέπω καπνὸς καὶ κνίσαν, καὶ τῶν εἰς τὴν πόλιν συμφορουμένων ἢ ἀναφορὰ κέκεραται τῇ ἐπιχωρίῳ ἀναθυμιάσει, ἂν αἰδοῖο τινος ἐκ τῆς γῆς ἱκμάδος προσηνοῦς, ὃ συμβαίνει ἐν αἰγύπτῳ, προϊούσης.

27) Etiam haec turbata. Primo in textu legebatur κοπώτεροι, deinde correctum κουπώτεροι. Margini vero adscriptum κουφώτεροι. Loco φαίη, a φημί, Rasarius videtur voluisse φαίνοιτο. Ego ita con-
jicio: φαίη κουφώτερον ἑαυτοῦ αἰδάνεσθαι καὶ εὐκινητότερον, καὶ τροφῆς ἐρέγεσθαι. Loco ἑαυτοῦ legi quo-
que potest ἑαυτόν, cum αἰδάνεσθαι Attice accusativum habeat.

δέξερα ὑπέρχει, καὶ εἰ 28) ἀφορῶν τις ἐπὶ
 χλόην, μὴ θέλοι ταχὺ μεταφέρειν εἰς ἄλλο
 τὴν ὄψιν, καὶ εἰ τὰ 29) χαμαιζηλότερα δέν-
 δρα τῶν ὑψηλοτέρων ἐυποτμότερα εἴη, καὶ εἰ
 πάντα εὐχρῶα 30) ἔχοι καὶ εὐτροφα τὰ
 φύλλα, καὶ τοὺς καρπούς εὐθὺς ἐκφύσαι, πε-
 πείρους, ἐυαδεστέρους τε. τεκμαίροισι δ' ἂν τὴν
 ἡδὴ τῷ χωρίου ἀναθυμιάσιν 31) ὑγιανῇ, καὶ
 ἀπὸ τῶν ἐν τῷ χωρίῳ γεννωμένων ζώων. πάν-
 τα γὰρ τὰ παιδία ἐυθαλέστερα καὶ εὐταρκα ἢ
 32) τὸ κρῶμα ἐυανθέστερα, καὶ τοὺς σκύλα-
 κας, καὶ τῶν ἄλλων ζώων τὰ νεόγεια 33)
 κρείττω καὶ ὑγιεινότερα τῶν ἐν ἄλλαις χωρίοις,
 ἰδοὺς ἂν. ἀλλὰ μὴν, καὶ ὅσα ἀποτίθενται 34)
 ἀνθρώποι σπέρματα, 35) οἷον, πυροὺς, κριθὰς,
 καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν, ἰσχυάδας, φοίνικας,
 καὶ τὰ ὅμοια, εἰ ἐπὶ πλείονα ἀδιάφθορα μέ-
 νοι χρόνον, τεκμήριον ποιοῦ τοῦ ὑγιανόν εἶναι
 τὸ ἀπὸ τοῦ χωρίου ἀναθυμιάμενον. καὶ τοὺς
 ὕπνου δὲ ἡδέιους ἂν εὐροις, καὶ τὴν ψυχὴν
 οὐκ ἐκταραττομένην ὑπὸ τῶν κατὰ τοὺς ὕπνου
 φαντασιῶν.

cibumque appetere. erit etiam tibi ar-
 gumento, si, quae ex terra oriuntur,
 bene tincta et probe colorata et odo-
 ratoria sint: ac, si quis virentes herbas
 intueatur, nolit aspectum alio cito tra-
 ducere: sique arbores magis ligneae
 humi incumbentes optabiliores sint,
 quam sublimiores: sique omnia habue-
 rint probe colorata et rite nutrita fo-
 lia: sique fructus statim maturos et
 odoratiores ferant. Iam vero poteris
 facere coniecturam, utrum regionis *
 jucundior exhalatio salubris sit, ex iis
 animalibus, quae in ea regione nascun-
 tur. pueri enim omnes floridi et suc-
 ci pleni et coloratiores sunt: itemque
 catuli, et caeterorum animantium filio-
 li, nuper in lucem editi, meliores, prae-
 stantioresque sunt, eosque salubriores,
 quam in aliis regionibus, conspicies.
 Quinetiam, si, quae homines reponunt,
 ut triticum, hordeum, caeterique fru-
 ctus, et caricae, et palmulae, et cae-
 tera generis ejusdem, diutius manserint
 incorrupta, signo erit, salubrem e re-
 gione vaporem emitti. sed et somnos
 suaviore inuenies, et animum a visis
 in somnis nequaquam perturbari con-
 spicies.

28) Forte: εἰ ἀφορῶν τις εἰς χλόην, aut etiam ἐφορῶ.

29) Codex: χόμας ζηλότερα δέντρα. Sic. Rasario in mentem venerat, *ἐυλότερα*. Sed id nullibi occurrit, verum *ἐυαδέστερα*.

30) Immo, *εὐχρῶα*. *εὐχρῶα* non dicitur, sed *εὐχρῶα*. Ergo *εὐχρῶα*, loco *ἐνχρῶα*. Mox Cod. *ἐκφυσά-
νον* (sed *von* expunctum) *πεπείρους*. Sic. De *εὐθὺς* dubito.

31) Forte καὶ interponendum.

32) Nimirum κατὰ, quod, ut notum, obiter solum monui.

33) Ita inepte in Codice. Satis notum est *νεογνός*, *recens natus*. Inde diminutivum, τὰ *νεόγνια*, quod in lexicis frustra quaeras. Τὸ *νεογνά*, ab *νεογνός*, est in Geopon. de gallinis p. 989. Sic *νεοτ-
τός* et diminutivum *νεόττια*. Hujuscemodi vocabula non ex lexicis, sed ex analogia linguae a peri-
tis, etsi ea nunquamlegerint, facillime intelliguntur.

34) Recondunt ad futurum usum. Inde ἀποθήκη, loca, in quibus varia reconduntur et servantur.

35) Mox etiam καρπούς memorat.

Κ Ε Φ. ιη.

Διάγνωσις μοχθηρᾶς ἀναθυμιάσεως.

Τεκμαίροιο δ' ἂν καὶ τὴν μοχθηρὰν τῶν χωρίων ἀναθυμιάσιν, εἰ βάλλον τις γῆς λαβάν, βρέχοιεν ὕδατι. ὁδμὴ γὰρ ἂν γένοιτο, ὅποια σβεννυμένων τῶν ἀνθράκων, καὶ πάντα τῶν εἰρημένων 36) ἐναντία εὐρῶν, ἔχουσιν ἂν κατάληψιν τοῦ μοχθηρᾶν ἔχειν τὸ χωρίον ἀναθυμιάσιν. εἰ δὲ τις ἀνάγκη γένοιτο, διατρίβειν χρεῖον τινα ἐν τοιούτῳ χωρίῳ, ἐν τοῖς ὑπερῷοις καὶ ὑψηλοτάτοις οἰκήμασι τὰς διατρίβας ποιούμενος, ἥκιστα ἂν βλάπτοιο. πάντα γὰρ τὰ ἐκ τῆς γῆς, ἢ τῶν ὑγρῶν, ἀναθυμιάμενα πέσσεσθαι μεταωριζόμενα, καὶ καθαίρεται, τὸ παχύτερον καταλιπόντα ἐν τῷ τοῦ αἵρος παχυτέρῳ μέρει.

Κ Ε Φ. ιθ.

Ὅτι διὰ τὴν πρὸς τὸν ἥλιον σχέσιν ὑγιεινὰ ἐστὶ, καὶ οὐχ ὑγιεινὰ τὰ χωρία.

Τῶν χωρίων τὰ μὲν πρὸς μεσημβρίαν, κατὰ τε 37) πάσαις ταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραις, καὶ σχεδὸν ὅλαις, μεταλαμβάνοντα τοῦ ἡλίου, μάλιστα ἐστὶν ὑγιεινὰ. τὰ δὲ κατάντη 38) πρὸς ἄρκτον, ὡς ἂν οὔτε πάσαις ταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραις δεχόμενα τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου, φωτίζεται ὀλίγιστον χρόνον τῆς ἡμέρας, καὶ ποτε τὸ φῶς ἐγκεκλιμένον μάλιστα προσπίπτει καὶ ἀτονώτερον, ἥκιστα ὑγιεινὰ. δῆλον δὲ

Cognitio pravae et vitiosae exhalationis.

Cap. 18.

Coniectura assequeris, vitiosam esse regionis exhalationem, si terrae glebam capias, et aqua madefacias. odor enim inde emanabit, perinde ac e carbonibus restinctis. praeterea, cum in regionibus omnia contra, quam supra dixerim, comperias, iam cognosces, pravam ejus esse exhalationem. si vero necessitas aliqua te in ea regione aliquod temporis spatium morari cogat, si in tabulatis, sublimioribus habitationibus, moram traxeris, minime laederis. omnia enim, quae ex terra, aut humoribus exhalantur, in sublime elata, crassiores eorum partem in aëris parte crassiore relinquentia, concoquuntur atque purgantur.

Regiones, quatenus ad solem pertinent, salubres, aut non salubres esse. Cap. 19.

E regionibus, quae ad meridiem sunt, in omnibusque anni diebus, ac per totos ferme dies solem habent, sunt maxime salubres. quae declives ad septentrionem sunt, utpote, quae non omnibus anni diebus solis splendorem recipiant, perexigua diei parte illustrantur. et, quandoque lux maxime inclinata atque imbecillior eis incidit, ideoque minime sunt salubres. id quod est sane

36) Scilicet, capite 17. a principio capitis dissoluta est constructio, mista secunda et tertia persona. Cogitabam de βρέχοι ἐν.

37) Post κατὰ requiritur accusativus. Forte, καθά, aut, κατὰ τε, id est, ἔπειτα δὲ καί.

38) Hic non sermo est de locis declivibus et acclivibus, sed de opposito locorum situ. Conjectio ergo, καταντικρῶ, ex adverso, e regione. Vide tamen paullo inferius.

ἔστιν. εἰ γὰρ πρὸς μεσημβρίαν πᾶσα κέκλικεν ἡ
χωρία, τῆς πρὸς ἄρκτον κεκλιμένης, εὐωδέστερα
πέπεπται μᾶλλον. ἀλλὰ καὶ πάντων δένδρων, οἱ
πλέον ἡλίου μεταλαμβάνοντες καρποὶ, τῶν ἥτ-
τον μεταλαμβάνόντων κρείττους. μείζους τὲ
γὰρ εἰσι, καὶ ἐωδέστεροι, καὶ θᾶττον πεπαίνον-
ται, καὶ τῇ γεύσει μᾶλλον εἰσι κεχαρισμένοι.
καὶ ἐκείνου δένδρου, τὸ πρὸς μεσημβρίαν τε-
τραμμένον τῆς περιφερείας μέρος, ὑγρότερον καὶ
μανάτερον 39) καὶ ἀπαλώτερον καὶ ἔυκαμπέ-
στερον καὶ ἐλαφρότερον καὶ εὐτονώτερον καὶ τέ-
κτονι εὐχερέστερον 40), καὶ αὖξαι πλέον εἰς εὐ-
ρος· τὸ δὲ πρὸς ἄρκτον, ξηρότερον, καὶ πυ-
κνότερον, καὶ βαρύτερον, καὶ δυσκαμπέστερον,
καὶ τοῖς ἐργαζομένοις ἐργωδέστερον, αὖξεται ἐπὶ
ἐλαττον τῇ περιφερείᾳ. ἤδη τοίνυν αὐτὸ μόνον τοῦ-
το καταφανές, ὅτι τὰ πρὸς μεσημβρίαν κατ-
άντη χωρία, τῆς 41) πρὸς τὸν ἥλιον ἔνεκα σχέ-
σεως, τῶν πρὸς ἄρκτον ὑγιεινότερα· ἀλλὰ καὶ
τόδε. ἐπεὶ 42) τὰ πρὸς ἀνατολὰς ἢ δύσεις κατ-
άντη χωρία, τῶν μὲν πρὸς μεσημβρίαν κατ-
άντων ἥττον ἔστιν ὑγιεινὰ, τῶν δὲ πρὸς ἄρκτον
ὑγιεινότερα, ὅτι ταύτων 43) μὲν μᾶλλον ἡλίου
μεταλαμβάνει, 44) ἐκείνων δὲ ἥττον.

perspicuum. nam, si omnis, quae ad me-
ridiem est sita regio, odoratior est,
quam quae ad septentrionem est posita,
magis etiam concocta est et matura.
quin omnium quoque arborum fructus,
qui maiorem solis partem nacti sunt,
praestant iis, qui minoris participes fu-
erunt. sunt praeterea maiores, odorati-
oresque, et celerius maturescunt, et
gratioris sunt gustus. Cujusque etiam
arboris pars, quae ad meridiem vergit,
humidior, rarior, magis tenera, flexi-
bilior, levior, efficacior, et fabro ac-
commodatior est: et in latitudinem plus
augetur. quae vero versa ad septentrionem
est, ficcior, densior, gravior, difficili-
or ad flectendum, et fabris incommo-
dior, minus in ambitu augetur. Qui-
bus quidem fit, ut non solum planum
sit, quae ad meridiem sunt versae de-
clives regiones, causa ejus relationis,
quam habent ad solem, esse iis, quae
ad septentrionem vergunt, salubriores:
sed hoc etiam, eas, quae declives ad
orientem, aut occidentem solem ver-
sae sunt, minus salubres esse iis, quae
declives meridiem spectant: esseque salu-
briores, quam quae in septentrionem ver-
gunt. causa est, quoniam magis parti-
cipes solis sunt, quam hae: sed minus,
quam superiores, quae meridiem spe-
ctant.

39) τὸ μανόν opponitur τῷ πυκνῷ, ac saepe cum μαλακῷ conjungitur. Eis contraria sunt πυκνὰ καὶ σκληρά.

40) Hoc interpretor, ἐμμεταχαριστότερα, nisi adeo ita legendum sit, id est, *fabro lignario tractabiliora sunt ad opus faciendum, ad elaborandum*. Mox opponitur: τοῖς ἐργαζ. ἐργωδ.

41) Sic cortexi, loco τούτ. Tria hic deinceps vitia in Codice: κατάντα χωρία ταύς.

42) ἐπεὶ non habet locum. ὅτι scribendum videtur.

43) Id est, τῶν πρὸς ἄρκτον.

44) Scilicet, τὰ ἀνατολικά καὶ δυτικά.

Κ Ε Φ. κ.

Ποῖα ἀγυιαί ὑγιεινὰ καταστήματα τῶν πόλεων
ποιοῦσι, καὶ ποῖα οὐχ ὑγιεινὰ.

Ἐν πόλει ὅταν ἀγυιαί παράλληλοι ὑπάρ-
χωσιν, αἰεὶ μὲν καὶ εἰς μῆκος ἀλλήλων, 45) καὶ
αἰεὶ δὲ εἰς πλάτος, ταῖς 46) ὁμοταγέσι μὲν
ἀνατολὴ ἰσημερινή καὶ δύσις ἐπ' εὐθείας κέ-
μεναι· αἱ δὲ ἀρκτὼ καὶ μεσημβρίᾳ πάσαις δὲ
τέμνωσι τὴν πόλιν· αἱ μὲν κατὰ τὸ μῆκος ὅλον·
αἱ δὲ κατὰ τὸ πλάτος μέχρι περάτων, οὐδὲν
οἰκοδόμημα τὸ μεταξύ ἑαυτῆς ἐκάστη ἔχουσα τι
ἐνιστάμενον ἐπιπολὺ τῶν προαλείων καθαράς ἐπ'
εὐθείας ταῖς ἐφ' ἑαυτῇ ἐκάστη ἔχουσα ὁδοῦ,
46) εὐάερον τὴν πόλιν παρέχουσιν, εὐήλιόν
τε καὶ καθαρόν καὶ εὐήνεμον τὸ κατάστημα ποι-
οῦσιν, ὅτι οἱ ἄνεμοι, βορέας καὶ νότος, εὐρέας
τε καὶ ζέφυρος, οἱ δὲ κορυφαῖοι τῶν ἀνέ-
μων εἰσὶ καὶ εὐτακτότατοι, διαρρέουσι διὰ τῶν
ἀγυιῶν 47) εὐπεπτῶς ἐπ' εὐθείας ἑαυτοῖς κει-
μένων, καὶ οὐδὲν ἔχοντες τὸ ἐνιστάμενον τῇ ῥύ-
σει. διάπνευσοι δὲ τῇ πόλει γινόμενοι, οὐδὲν ἐρ-
γάζοντα βιάων. ἄνεμοι γὰρ ὅταν μὴ ἔχωσι τὸ
καλύον, λανθάνουσι παριόντες, οὐ μὴν ἀργοὶ
διέρχονται τὴν πόλιν. καθαίρουσι γὰρ τὸ κα-

*Quaenam viae civitatis statum salubrem
aut non salubrem faciunt. Cap. 20.*

Cum in civitate viae distent aequo
inter se intervallo, semper mutua lon-
gitudine, mutuaque latitudine proten-
duntur. et, quae sunt ejusdem ordinis,
ad orientem, et occidentem recta sta-
tuuntur: aliae vero ad septentrionem
et meridiem, quibus omnibus civitas
dividitur: ut aliae per totam longitu-
dinem, aliae per latitudinem usque ad
fines progrediantur, nec ullum aedifici-
um inter eas singulas in suburbis sit
constructum: sed puras directo vias per
se singillatim habeant: hae namque ur-
bem aëri bene comparant, et statum
bene a sole illustratum, purumque, et,
qui bene a ventis perfletur, efficiunt:
quoniam Boreas, et Notus, Eurufque,
et Zephyrus, qui maxime sunt vento-
rum coryphaei, ordinatissimi per vias
defluunt. quae directo ad eos sunt fi-
tae, sique nihil habeant, quod eorum
defluxum retineat, per urbem perflati
et perspirantes, nihil violenti faciunt:
nam venti cum nihil eos impediat, nos

45) Hic totus locus pessime corruptus est, adeo, ut infanabilis, mihi quidem, videatur. Proposui ergo nec correctiones, nec conjecturas, sed solas suspiciones. Forte ergo, αἱ ἀγυιαί, ἀλλήλων post παράλληλοι, plane otiosum videtur, cum praesertim absurdum sit, ἀνατολή — δύσις ad nihil referri possunt. Rasarius videtur voluisse, κατ' ἀνατολὴν καὶ δύσιν, quod et mihi in mentem venerat. Mox tamen est dativus, ἀρκτὼ καὶ μεσημβρίᾳ. ἰσημερινή prorsus neglexit Rasarius: attamen memoratur ἀνατολή θερινή, ἰσημερινή, χαμερινή. Mei officii arbitratus sum, lectionem Codicis ad litteram hic representare, reliqua autem virorum doctorum ingenio, sagacitati atque eruditioni relinquere.

46) Ab hoc loco scriba videtur paullatim ad se redire voluisse. εὐάερος frustra quaeras in thesauro Stephaniano. εὐαερέης ipse inveni apud Chrysost. VIII. 330. C. Veruntamen h. l. reperitur etiam εὐάερος. Item δυσάερος legitur. De neutro vocabulo dubito. Simile est εὐάνεμος, quod saepius legi.

47) Hoc vocabulum punctis subnotatum est. Forte, εὐπεπτῶς legendum. Mox forte, εὐδιάπνευσοι.

τάξιμα, τοὺς καπνοὺς ἐκβάλλοντες τῆς πόλεως, τοῖς τε κονιορτοῖς, καὶ τὰς ἀναθυμιάσεις πάσας, εὐήλιόν τε τὴν πόλιν, οὕτως ἔχουσαι, ποιοῦσιν αἱ ἀγυιαί, ὅτι ὁ ἥλιος ἀνατέλλων καὶ δύμενος εἰσέρχεται, καὶ ἀνατολῆς, 48) μεσουρανῶν δὲ, εἰς πάσας 49) τὰς ἄρκτους καὶ μεσημβρίας, ὥστε ἡλιοῦθαι ἐκάστης ἡμέρας ἐν τῇ πολεὶ τὰς ἀγυιάς. ἐν 50) δὲ πάσαις μὴτε παραλλήλους τὰς ἀγυιάς ἔχει, μὴτε εὐθείας, σκολιὰς τε διεξιτήτους τινὰς αὐτῶν, καὶ πρὸς τοὺς ἀνέμους λοξοὺς, πολλὴν τοῦ ἀέρος ταραχὴν ἔχει. ἐνὸς γὰρ πνεύσαντος ἀνέμου, πολλοὺς γενέσθαι συμβαίνει καὶ μαχομένους ἀλλήλοις. ὁ μὲν γὰρ ἄνεμος ἐπ' εὐθείας ῥεῖ· αἱ δὲ ἀγυιαί οὐκ εἰσὶν εὐθεῖαι. ἐμπίπτων οὖν ταῖς μὲν ἀδιεξιτήτοις, οὐκ εἰσέρχεται, διὰ τὸ μὴ εἶναι ὁδὸν ἀράσσει δὲ τὴν ἐν τῇ ἀγυιᾷ ἀέρα καὶ ἀντισημαίνεται· 51) ταῖς δὲ σκολιαῖς καὶ διεξοδὸν ἐχούσαις, 52) διὰ τὸ ἄλλως ἄλλας ἐγκεκλᾶσθαι, ἀφ' ὧν μὲν ἀποπαλλόμενος περιῖβει, καὶ πολλάκις φέρεται πάλιν εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀδενεῖς εἰσερρέυει τόπους, καὶ ἀντικυμαίνει ἑαυτόν. ἀφ' ὧν δὲ εἰς ἑτέρας γὰρ τεταγμένους οἱ ἀνεμοὶ τὰς ἀντιπνεύσεις ποιοῦνται, ὥσπερ ἡ αὐγὴ τὰς ἀνταγίας. 53)

in transitu latent: nec lenti civitatem praetervehuntur. atque ita constitutio- nem purgant, cum fumos, pulverem, et omnes exhalationes a civitate repellant. ex quo fit, ut viae, quae sic constitutae sunt, urbem soli recte exponant, quia sol exorians et occidens in eas ingreditur: et oriens recta eas luce complet. cum vero medium coelum conficit, in omnes eas, quae ad septentrionem et meridiem vergunt, sese pandit: ita, ut totum diem viae civitatis radiis solis perfundantur. si vero non omnes viae pari intervallo inter se distributae sint, neque rectae, sed flexus quosdam habeant, qui percurri non possint, et obliqui ad ventos sint, multam aëris turbationem excitari contingit. cum enim unus ventus spirat, multos fieri accidit, eosque pungnare inter se. nam ventus per rectum fluit. at viae non sunt rectae. ergo incidens in eas, quae exitus non habent, ventus non ingreditur, quia ei nulla ibidem patet via. aërem vero, qui in ea via est, collidit, et undabandus per flexus, easque vias, quae exitus habent, iactatur.

48) Forte: καὶ ἀνατέλλων μὲν ἐπ'. Mox enim est: μεσουρανῶν δέ. Sed addendum videtur etiam: μὲν καὶ δύμενος.

49) Credo legendum: τὰς κατ' ἄρκτον καὶ μεσημβρίαν. Τὰς, id est, ἀγυιάς.

50) Sententia hic quidem perspicua, sed verborum constructio obscurissima est. Abstineo me ab correctione totius loci. Solum vocabulum *δυσεξιτήτος* emendo, quod habet Euseb. Praepar. Evang. p. 40. A. nisi tamen ibi *δυσεξιτήτος* legendum sit. Hoc loco paullo inferius legitur *ἀδιεξιτήτος*, quo utuntur Philo p. 358. 590. Cinnamus p. 52. 131. Gregor. Nyss. T. I. 811. II, 362. 740.

51) Ita in textu. Sed, supra scripto *κ*, correctum, *ἀντικυμαίνεται*, quod vocabulum mox legitur h. l. Plutarch. de placit. Philos. 3, 17 ὑφ' ἧς ἀντικυμαίνεται τὰ πελάγη. Proprie ergo de undis dicitur, ab *κύμα*. Sed hoc ipso loco aliquoties de ventis dixit *ῥεῖν*. Ergo de *σκίδνασθαι* et similibus h. l. non videtur cogitandum esse.

52) Codex: *ἔχουσαι*. In proximis exhibui perversam lectionem Codicis. Locus est obscurus, in quo illustrando frustra oleum et operam perdas. Corrigere enim non licet editori.

53) Debat taltem esse *ἀνταυγίας*. v. Plutarch. de plac. Philosoph. 2, 20. ter.

ἐκείνη μὲν γὰρ κατ' ἴσας ἀνακλᾶται γωνίας· οἱ δὲ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕδαρ, ὅπου ἂν τύχωσιν ὁδοῦ, ἐκείσε μεταρρέουσι, κωλύμενοι ἐπ' εὐθείας φέρεσθαι. συμβαίνειν 54) οὖν ἔστιν ὅτε, προσπεσόντα τὸν ἄνεμον τρεφεῶς σχίζεσθαι εἰς ἐκάτερα, ὅταν παρακινῶνται ἐκατέρωθεν ὁδοί, καὶ πάλιν τοῦτο πάσχειν, καὶ ἐτέραν ἔξιν τοιούτῳ προσπεσόντα καὶ γίνεσθαι πολλοὺς, ἕνα ὄντα, καὶ συμπίπτειν ἑαυτῶ, ὅτε μὲν ἐκ πλαγίου φερέμενον, ὅτε δὲ ἐξ ἐναντίας, καὶ καθ' ἐκάστην ἐγκλισιν τῶν ἀγυιῶν αἰτιολιζόμενον τῇ προσπτώσει ἀνάσσειν 55) σφοδρῶς τὸ κατὰσημα. τοῖς μὲν γὰρ 56) ἤκουσιν ὅτι ἐμοὶ ἀπαλῶς· τοῖς δὲ ἀντιπίπτουσι. κλονεῖται οὖν ἀντιπνεόμενον οὐδενὶ σὺν κόσμῳ τὸ κατὰσημα τῆς πόλεως. ἐνὸς οὖν τινὸς ἀέρος κυκῆσαι 57) συγκυκατάγιον, 58) ὥς καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου συμφυὲς πνεῦμα, καὶ οὕτως ἔχων ἐμποδίζει τὰς πέψεις καὶ τὰς ἀναδόσεις. τοιούτου δὲ ὄντος ἂν εἴη ὑγιεινόν. ἀλλὰ μὴν, καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, ἐπ' εὐθείας αἰετ' ἀπ' αὐτοῦ φερόμενον, σκολιὰν τὰς ἀγυιάς οὐκ ἂν προσπίπτει ὁμαλῶς, ἀλλὰ σποράδην ἐφάπαθαι τῶν τῆς πόλεως. καὶ οὕτως ἤκιστα

quandoquidem aliter ab aliis atque aliis inflectatur et refringatur. a quibus autem vibratus circumfluit, et saepe vicissim fertur, in eis ad eadem loca debilis fluit: et undosus sese iactat: a quibus vero in alios constitutos mittuntur, contrarias spirationes faciunt, ut lumen luminis reflexum. ad pares enim angulos semper reflectitur. illi vero perinde, atque aqua, faciunt, ut cum inter se in via incidant, praeterfluant, cum recta transire non possint. accidit autem quandoque, ut ventus, qui arcte incidit, in utrumque latus dividatur, cum utrinque sint accessus: atque eundem rursus aliam fluxionem pati, si quid tale ei occurrat: et ex uno multi fiant: et in sese incidere modo e lateribus, modo ex contrariis partibus delatos, et in singulis viarum inclinationibus repercussos sua offensione vehementer coeli flatum commovere. aliis enim venti molliter cedunt, alia vero reperiunt. ex quo fit, ut status civitatis nullo * more a contrariis perflatus, perturbetur. cum igitur unus sit ventus, confundetur aër et turbabitur, non secus, quam spiritus homini innatus. qui cum * ita fit, concoctiones et distributiones impedit. esset autem huiusmodi salubris: sed lux folis, quae semper directo ab eo fertur, sinuosa in vias, non autem aequalis in-

54) Forte: συμβαίνει.

55) Forte, ut superius, ἀνάσσειν, aut, ταράσσειν aut, ἀναταράσσειν.

56) Forte: ἤκουσιν οἱ ἄνθρωποι. Ecce scribam omnium infimum!

57) Utitur hoc Plato p. 491.

58) Ita fine accentu. Latent in his vestigia τοῦ συγκυκαίν, ac fortasse etiam τοῦ τάχιον. Verum in huiusmodi locis frustra conjectura adhibetur.

ἀν ἡλιοῖτο ἡ πόλις, καὶ ἡκιστα διαλύει 59) τὴν ἀναθυμίασιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. μάλιστα δ' ἀν εἴη παχὺ καὶ δυσδιάπνευστον τὸ κατὰστημα. τὸ δὲ τοιοῦτον οὐκ ἔστιν ὑγιεινόν. ταῦτα δὲ εἶεν αἱ πόλεις ἐπιπέδῳ χωρίῳ συμβαίνει. εἰ δὲ εἶεν 60) ἀνομαλεῖαι μὲν παραλλήλους ἔχουσιν τὰς ἀγυαῖς, δυσάερα γίνονται, ὅταν τοῖς ὑψηλοτέροις μέρεσι τῶν ἀγυιῶν ἐναντίως πνεύσῃ ἄνεμος αἱ δὲ σκολιᾶς ἔχουσιν τὰς ἀγυαῖς, ἀμείνους. τὰ γὰρ ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις τοῦ χωρίου τῆς πόλεως μέρη εὐαερώτερα συμβαίνει εἶναι.

Κ Ε Φ. κβ.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Περὶ ἐμβροχῆς. Ἐκ τοῦ α. λόγου, τοῦ περὶ βοηθημάτων.

Ἐμβροχὴ καταπλάσμάτων δύναμιν μὲν ἐλάττονα ἔχει· χρώμεθα δὲ αὐτῇ, παραιτούμενοι τὰ καταπλάσματα, ἢτοι διὰ τὸν καιρὸν, ἢ διὰ τὸν τόπον, ἢ διὰ τὴν δύναμιν. διὰ μὲν τὸν καιρὸν, ἐν ἀρχῇ τῶν νόσων παραλαμβάνοντες ἐμβροχᾶς, ἀκαίρου τηλικαῦτα τῆς χρησεως τῶν καταπλάσμάτων καθεσώσης· διὰ δὲ τὸν τόπον, ἐπὶ κεφαλῇς ἐμβροχᾶς χρώμεθα, μὴ 61) πᾶν τῇ πρὸς τὰ καταπλάσματα εὐδιατιθεμένοις· διὰ δὲ τὴν δύναμιν, ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν, οὐ δυναμένης φέρειν τῆς ἀδανοῦς δυνάμεως τὸ βάρος τῶν καταπλάσμάτων. ἐπιτηδείατατον δὲ τὸ χαμαιμήλινον 62) ἔλαιον, μά-

cidit, sed sparse et vage eas attingit. atque ita civitas minime a sole perlustratur, minimeque a sole dissolvitur exhalatio. quocirca status ille crassus est maxime et perspiratu difficilis: quique talis est, is non est salubris. quod solet usu venire, cum in plana regione urbes sunt sitae. si vero inaequalitates sint, quae vias habeant aequae distantes, aëris difficilis redduntur, cum contra, quam sitae sunt, altissimae viarum partes, ventus spiret. quae vero finuosas vias habent, praestantiores sunt: siquidem fit, ut urbis partes in sublimioribus regionis partibus statutae melius perflectantur et aëre perfuantur.

Ex Antyllo. De madefactionibus. Ex primo de praesidiis libro. Cap. 22.

Madefactio minorem vim habet, quam cataplasma. iis utimur, cataplasmata, vel propter tempus eis minime aptum, aut propter locum, aut propter eorum vim devitantes. ac temporis quidem ratione, in principio madefactiones adhibentur, cum eo tempore cataplasmatum intempestivus sit usus. Propter locum vero, in capite madefactionibus utimur in iis, qui non recte admodum ad cataplasmata sunt affecti: propter vim denique in gracilibus: cum vires imbecillae cataplasmatum pondus ferre non queant. Accommodatissimum autem est chamaemelinum oleum: et praesertim

59) Ita et hoc, et cetera in Cod. Forte vers. 4. εἶεν, ἢ πολλάκις ἐπιπέδῳ χωρίῳ συμβαίνει.

60) Ita Codex. Sed haec conjectura atque emendatione indigna sunt.

61) Conjectio: μὴ πᾶν τι (scilicet, τοῖς) πρὸς — εὐ διατιθεμένης. Πάνυ τι et πᾶν τοῖς satis nota sunt. v. Xenoph. mem. Socr. II, 5, 5.

62) De χαμαίμηλον, quod variis nominibus appellatur, v. Dioscor. 3, 154. p. 235. Galen. in Gloss. p. 74. qui ipse etiam tria hujus nomina notat. Gregor. Nyss. T. II, 474.

λιστα 63) ἐφ' ᾧ οὐ ποτ' ἔλαιον ἢ κατὰ τὴν κεφαλήν ὑπόληνος ὁποῖος πέπαυται τῆς ἀναφορᾶς. τὴν τε γὰρ αὖσαν ἐν τῇ κεφαλῇ διαφορεῖ, καὶ ἑτέραν οὐκ ἐπισπᾶται, ὅπερ οὐκ ἄλλω τινὶ συντετύχηκε φαρμάκῳ. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἐπὶ τῶν φρενητικῶν προτάγειν χρὴ βρέγματι καὶ κροτάφοις, ἀποχωροῦντας 64) τῆς κορυφῆς, καὶ τῶν ὀπίθεν μερῶν. τὰς γὰρ καταψύξεις οὐ φέρει ταῦτα τὰ μόρια, τῆς ἀρχῆς τῶν νεύρων ἐν αὐτοῖς τυγχάνοντων. τὰς μέντοι θερμαινούσας 65) διαβροχὰς ἐποχετεύειν αὐτοῖς ἀφειδῶς προσήκει. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι ὕδωρ μὲν ψυχρὸν καὶ ὀξύκρατον ἐν σπάγγοις καινοῖς δεῖ παραλαμβάνειν· οἰνέλαιον δὲ, ἐν ἐρίοις 66) τοῖς ὑπέραις· ὁμοίως δὲ καὶ ὑδρέλαιον. μοτοὶ 67) δὲ πρὸς πάσας τὰς ἐμβροχὰς οἱ ἐξ ὀθονίων καθαρώων ἐπιτήδαιοι.

Κ Ε Φ. κγ.

Περὶ 68) κατακλιήσεως, ἀποσπογγισμῶν, προσκλύματος. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Χρώμεθα δὲ καταντλήσει μὲν ὑπὲρ 69) διαβροχῆς σωμάτων, ἥτοι μιμούμενοι τὴν τοῦ λουτροῦ χρῆσιν, ὅταν διὰ τινὰ περίεσιν μὴ

* in iis, in quibus oleum, capiti admotum, evaporationi finem imponit, eamque, quae in capite est, digerit, aliamque non attrahit. quod nulli praeterea medicamento contigit. Illud sane scire conuenit, madefactiones in phreneticis, syncipiti et temporibus adhibendas esse, adhibita diligentia, ne verticem, et partem posteriorem attingamus: siquidem hae particulae perfrictiones non ferunt, cum sint origines nervorum. quin calidas quoque perfusiones eis large admovere convenit. Nosse autem debemus, aquam frigidam, aut poscam novis spongiis esse excipiendam: vinum vero cum oleo lanis sordidis, itemque hydrelaeum. linamenta vero ex linteis puris ad omnes madefactiones sunt accommodata.

De irrigationibus. spongiae applicatione, aspersioneque. Ex eodem libro. Cap. 23.

Irrigatione utimur, ut corpora perspergamus, hoc est, balneorum usum imitantes, cum alia circumstantia impedi-

63) Stellula haec notavit Rasarius. Merito. Sine Codice sanari nequeunt.

64) Ita, ut discedamus, abeamus, abstinemus ab, seu, ἀπεχομένους. Ἀποχωρεῖν proprie est, abire, discedere. Eo sensu, ut hic occurrit, non recordor legere.

65) Hoc non differt a superiori ἐμβροχή. Capite 23 rursus est utrumque.

66) Ita Codex. In margine vero a recentiori legitur, ἑνταυτοῖς, quod amplexus est Rasarius. Equi enim vero in eo acquiescere nequeo. Conjicio ergo, loco τοῖς (quod hic locum non habet,) ὑπέραις, legendum esse: οἰσυνηγοῖς. Vide Dioscor. 2, 82. p. 107. Erotianum p. 39. in οἰσύνῃ, et p. 40. in πινώδεσι. Aristoph. Acharn. v. 1176. ubi Schol. ἑνταυτον πεπληρωμένα.

67) Codex: μωτοί. v. Erotian. p. 17. in ἄχνη ὀθονίου. Galen. in Gloss. p. 72. 77. ubi etiam diminutivum μοτάριον.

68) Codex: κατακλιήσεως. Dicitur κατακλιῆσαι κατακλιήσας. v. Chrysost. T. IV, p. 576. E. VII, p. 829. B. Euseb. Praepar. Evang. p. 395. A. ἀντ' ὕδατος ἐλαίου κατακλινομένοι. Gatacker. ad Anton. V, 9. Mox h. l. est synonymum καταντλήσις. In indice, a principio Codicis, hoc caput inscribitur: περὶ κατακλιήσεως, γογγυλισμῶν, προσκλύματος.

69) Scriba utrumque vocabulum temere invicem copulavit. Ad proximum ἥτοι deinceps nihil refertur.

δυνάμεθα 70) λουτρὸν παραλαβὴν, βουλόμε-
νοί μιν ὑγραῖναι τὰ σώματα, οὐ δύναμενοι δὲ
δι' ἐμβροχῆς τοῦτο ποιῆσαι, οὐ πᾶν δυσμένης
εἰς βλάβος. ἀποσπογγισμὸν 71) δὲ παραλαμ-
βάνομεν, ἥτοι τὸν ἐπικείμενον 72) ἀπορῦψαι
προαιρούμενοι ῥύπον, ἢ ἰχώρα, ἢ αἷμα, ἢ
ἐπίπαγον 73), ἢ πύον ἐπιπεπηγὸς, ἢ αὐτὰ
τὰ φάρμακα, καὶ τὰ ἐπικεχρισμένα, ἢ δῆξιν,
ἢ κνισμὸν ἐνοχλοῦντα τοῖς σώμασιν· ἐπὶ δὲ
προσώπῳ, ῥῶσαι βουλόμενοι καὶ τοῖον ἐνθῆναι.
ὑπὲρ τῆς αὐτῆς δὲ χρείας καὶ τὸ πρόσκυσμα
παραλαμβάνομεν. καταντλητέον δὲ κεφαλὴν μὲν,
δι' ἀγρυπνίας καὶ παρακοπᾶς. καὶ σόμαχος δὲ
καὶ ὑποχόνδριον ἐλαίῳ θερμῷ καταντλεῖται.
ὁμοίως δὲ καὶ πλευρὰ καὶ ῥάχισ, καὶ κύστις·
74) τετανικούς τε καὶ ισχιαδικούς ἐλαίῳ θερ-
μῷ καταντλητέον. σκέλη δὲ τῶν χρονίως καὶ
καταξήρως πυρετσόντων, καὶ, 75) εἴ τι μοι
ἐφιδροῦντο ὅλως, ἢ μετὰ τοὺς ἰδρωτάς ἀπεξη-
ραμμένῳ, 76) ἰδρελαίῳ, καὶ μεταγωγῆς δὲ
χάριν καταιωνίσομεν 77) τὰ σκέλη ὕδατι πολ-
λῷ, ἢ ἰδρελαίῳ, καὶ πλανωμένην δὲ ὕλην κα-
τασχῆν ἐν ἀκυροτέροις βουλόμενοι μορίοις. τήν-
καῦτα δὲ θερμότερῳ χρώμεθα μέχρι δῆξεως,

ti, balneo uti non possumus. cum au-
tem humectare corpora velimus, id ma-
defactione facere non valemus, cum ea
non alte admodum descendat. spongiam
vero admovemus, ut fordem adhaeren-
tem abstergamus, five sanies sit, five
fanguis, five frigmentum, sive pus con-
cretum sit, five ipsa medicamenta, five
quae inuncta fuerint, aut, ut morsum
et pruritus corpus vexantes sedemus.
In facie vero, cum recreare et robur
indere volumus. Ejusdem rei causa a-
spersione utimur. Aspergendum vero
caput est in vigiliis et deliriis. stom-
achus autem atque hypochondria oleo
calido perfunduntur. simili quoque mo-
do costae, spina, vesica, oleo calido a-
sparguntur, itemque tetanici et ischia-
dici denique. at crura eorum, qui fe-
bribus diuturnis et ficcis detinentur, si
plane * constiterint, aut post sudores
exficcata sint, hydrelaeo persperguntur;
et alio traducendi causa crura multa
aqua aut hydrelaeo irrigamus. quod fa-
cimus, ut errantem materiam in par-
tibus ignobilioribus contineamus: quo
tempore calidiore utimur ad morsum

70) Forte, δυνάμεθα.

71) ἀποσπογγίζειν habet Theocrit. Schol. ad Id. 7, 16. ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας. Antiphon. edit. Reiskii p. 726.

72) In Codice: ἀπορῦσαι (sed hoc deletum) ἀπορῦσαι, sed et hoc ex parte deletum, atque iterum sup-
pletum. Legitur autem uno ε. Vide mox notam 86.

73) v. Galen. in Gloss. p. 58. 73. 97. Dioscor. 4, 83. p. 277. 1, 133. p. 69. 1, 180. p. 85. Post
ἐπίπαγον in Codice est exiguum spatium vacuum. Sed in margine notatur: hic nihil deest, et ita
habet Aët. lib. 3. Mox est ἐπιπεπηγός. ἐπίπαγος ergo est, quicquid in superficie considit aut ad-
haerescit.

74) τέτανος est genus morbi σπασμώδους. v. Galen. de musc. motu lib. I. cap. 8. Arctaeum περίδξ. παθ.
lib. I. cap. 6.

75) Forte: ἥτοι μὴ ἐφιδροῦντο.

76) Forte: ἀπεξηραμμένων.

77) Codex: καταιωνίσομεν. Vide notam 68. h. I. Paullo inferius Codex rursus exhibet καταιωνίσεως.

καὶ μέτρον ποιούμεθα τῆς καταντλήσεως τὸ
ἐρυθρημα καὶ τὸ ὕδρημα. καταντλοῦμεν δὲ καὶ,
εἴτε φλεγμοναῖς λύσαι βουλόμενοι, ἢ ἀποσήμα-
τα θάπτον μεταβάλλειν εἰς πύον. προσκλύσμα-
τι δὲ χρώμεθα ἐπὶ προσώπῳ, ἐν μὲν καυστοῖς
78) πυρετοῖς, θέρους μὲν, ὕδατι γαλακτώδει
χειμῶνος δὲ, θερμότερῳ, καὶ μάλισα, εἰ καὶ
κεφαλὴ τύχη ἀπαθὴς εἶναι. φυλακτέον δὲ τὸν
ἐχθρονισμόν 79) καταφορᾶς τε καὶ ψύξεως,
κινδυνώδους κατ' ἀρχήν. ἀντιφυσᾶν δὲ δεῖ τὸν
προσαντλούμενον τῇ σόματι, ὑπὲρ τοῦ μὴ πλη-
θῆναι ὑπὸ τῆς προσαντλήσεως, ἀλλὰ ἀντερεί-
δειν πρὸς τὰς πληγὰς, διὰ τῆς ἀντιβάσεως
τοῦ πνεύματος. ὑποκρίθω δὲ 80) σπόγγους ἀν-
θερεῶν ἢ ξηρὸς πρὸς τὸ μὴ καταβρεῖν ἐκ τῆς
καταιονήσεως εἰς τὸ σῆναι. ἐνίοτε δὲ καὶ ὀξύ-
κρετον θερμὸν δοκιμάζομεν εἶναι τὸ 81) πρόσ-
κλυσμα, μάλισα ἐν πυρετοῖς ἀπλουτέρεσι, καὶ
οὐδὲν 82) κακότερον ἔχουσιν ἐπὶ δὲ ἐφθαλ-
μῶν βρευματιζομένων χρώμεθα στροβίλου 83)

usque. et finem irrigationis ruborem et
tumorem constituimus. Iam vero ir-
rigamus, ubi inflammationes resoluere
in animo habemus: aut, ubi abscessus
citius ad pus perducere consilium est.
aspersione vero utimur ad faciem: at-
que in febribus ardentibus, aestivo tem-
pore, aqua lactea: hyberno vero, cali-
diore, praesertim, si caput nullo malo
urgeatur. Cavenda tamen in diuturnis
affectionibus aspersio est. stupefactionis
enim et frigiditatis periculosa initium
faceret. Debet autem is, cui adhibetur
aspersio, ore contra flare, ne a perfu-
sione impleatur: sed illi occurrere, spi-
ritum obiciendo. spongia quoque ficca
mento adhibenda est, ne aqua ex per-
fusione in pectus confluat. Quandoque
vero etiam posca aspergimus, et prae-
sertim in febribus simplicioribus, et
quae nihil maligni habent. ad oculos
vero destillantes decocto nucum pinca-
rum confractarum utimur. hyberno tem-

78) Immo καύστοις, h. e. καυσώδεσι.

79) Linea subnotatum, et in marg. scriptum: ἐχθρονισμόν, ex Aëtio, ni fallor, lib. 3. cap. 171. Pars marginis enim in Codice abscissa. ἐχθρονισμός, ab ἐχθροῖς.

80) Tria haec vocabula σπ. ἀθ. et ἡ subnotata sunt linea. In marg. notatur: σπόγγος ἀνθερεῶν, ex Aëtio. Aëtio jam dudum aegre careo. Ante annum et dimidium eum cum aliis libris emi Lipsiae. Nondum tamen ad me transmissi sunt. Hanc fatalem litterarum calamitatem, quam jam olim hic expertus sum, nemo lector aequus et humanus mihi vitio vertet. Sed redeo ad rem. Legendum ergo videtur: σπόγγος ἀνθερεῶν ξηρός. Mox scriba rursus exhibuit: καταιονήσεως. Piget et poenitet hujusmodi commemorate. Ἀιωρίζαν, διαγωνίζαν prius aliena sunt ab hoc loco. Scilicet res ita se habet. Expugnata Constantinopoli, Graeculi quidam sartores, futores, fabri, pedissequi, fullones, calculatores, portitores, se recipiebant in Italiam, atque ibi, mercede exigua conducti, transcribebant Codices Graecos. Hujusmodi homines, non quidem Graeci, se Teutones et Francogalli, nunc profitentur se sapientiae doctores, modo paullulum istas linguas blaterare possint, habeantque fati arrogantiæ et impudentiae. Quid vero tandem inde erumpat? Certissima atque inevitabilis barbaries.

81) Codex: πρόσκλυμα. Stulte! In Geopon. p. 1010. est: προσκλύζειν ὕδατι. Satis nota sunt προσκλύ-
ζειν et πρόσκλυσμα.

82) Superius memorati sunt πυρετοὶ εὐτροποί. Hic est contrarium. Germanice: gutartig, boesartig. Proprie tamen illa de morum probitate et improbitate dicuntur.

83) Vide Galen. in Glossis p. 80 et Schol. Theocrit. ad Id. 5, 45. et ibidem versum 49 in textu. Dioscor. 1, 83. p. 48. et 86. p. 48. 1, 87. p. 48.

αὐτοῦ τοῦ κένου τεθλασμένου ἀφεψήματι. ἐπὶ δὲ τῶν χειμερινῶν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰσχυρᾶς καὶ 84) χαμῶσεως, τήλεως ἀφεψήματι τῆς λευκῆς. Χρὴ δὲ ἀφεψήσαντα δις ἢ τρις τὴν τήλην, καὶ τὰ πρῶτα ἀφεψήματα ἀποχέοντας, 85) οὕτω τὰ τελευταῖα προσαιτλεῖν. ὁ δὲ ἀποσπογγισμὸς ὕλης μὲν τῆς αὐτῆς τᾷ προσκλύσματι παραλαμβάνεται. καὶ γὰρ δύναμιν ὁμοίαν ἔχει. ὑπὲρ δὲ τοῦ νίψαι καὶ ἀποξύναι 86) σπόγγον ἀποτεθλιμμένον ἐξ ὕδατος θερμοῦ, ἐπιτηδύεται ἐνίοτε τινος καὶ τὸ 87) ῥυπτικὸν φάρμακον, ἥτοι τοῦ ὕδατος ἐνδιημένου, ἢ πρὸ τοῦ ἀποσπογγισμοῦ χρεομένου τὸ νίτρον (ἢ) ἀφρόνιτρον τινὶ τοιοῦτῳ καταχρῶμεν. πυρεσσόντων δὲ ἐπὶ 88) τῶν ὀφελόντων ἀποσπογγίζεσθαι ὕδατι ψυχρᾷ, κατὰ τὰς ἐπιδόσεις παρατιούμεθα. ἐν δὲ ταῖς ἀκμῇς, ἢ καὶ παρακμῇς, τεθαβήκτως παραλαμβάνομεν. δεῖ δὲ καὶ τοὺς παρὰ τὰ ὦτα μῦς προχρίαν ἐλάφῃ, καθιέναι δὲ καὶ εἰς τοὺς ἀκουσικούς πόρους, καὶ εἰς τοὺς μυκτῆρας ἔλαιον, ὑπὲρ τοῦ μὴ ψύχεσθαι. Ἀρχιγένους δὲ ἀξιοῖ, 89) καὶ τὸ εἶρον. ἐν ἀναιρίσι δ' εἰς

pore ad vehementes chemoses, foeni Graeci albi decoctum adhibemus. in quo bis, terve decoctum esse foenum Graecum debet, ita, ut prima decoctio abiciatur, et ultima nobis usui sit, ut perfundamas. spongia autem applicatur, quae eadem materia sit imbuta, ex qua constat etiam aspersio: siquidem similem quoque vim habet. sed abluendi et abstergendi causa spongia ex aqua calida satis est. quandoque etiam medicamentum quoddam, quod abstergendi vim habeat, aut aqua resolutum, aut, antequam spongia admoveatur, inunctum, ut nitrum, aut aphronitrum, aut aliquod his simile convenit. In febricitantibus, in quibus spongia utendum est, ex aqua frigida id facimus. in incremento tamen id vitamus. at in statu, vel declinationibus audacter hoc remedium adhibemus. Musculi itidem, qui ad aures sunt, oleo illinendi sunt. in meatus vero auditus et nares oleum indendum est, ne refrigerentur. Archigenis autem sententia est, in ardentis febris excessu, spongia, non faciem

84) Dicitur χήμωσις et χύμωσις. Vide Galen. in defin. med. Paulum Aegin. lib. 3. cap. 22. Rufus Ephes. edit. Paris. p. 19 ἐν τῷ παθήματι, τῇ χημῶσει. Sed alia hic etiam vitiosa sunt. Nam χαμερινῶν cum ἰσχυρᾶς καὶ χαμῶς. copulari nequeunt. καὶ praeterea videtur arguere, excidisse nomen substantivum.

85) Alterutrum corrigendum, aut ἀφεψήσαντα, aut ἀποχέοντας.

86) Supra uno ἔ exhibuit. Sed ista signa διαγίσεως in duplici ἔῃ nec hic apparent. Non nisi in recentissimis Codicibus haec inveni. Sed nec alius invenerit, ut arbitror. Ceterum vicina leviter corrupta sunt. Kasarii interpretatio arbitraria est. Solum ἐπιδέεται, seu, ἐπιδέεται mihi in mentem veniebat, loco ἐπιτηδύεται. Saltem mox est τινός. Sed ita cetera etiam corrigenda. Vicina sine spe emendationis mendosa sunt.

87) Habet hoc Plato p. 490. Gregor. Naz. p. 240. Mox rursus διημένου, loco διαμένου. Sic et mox χρεομένου, εἰ, loco ἰ. Continuo ἀφρόνιτρον, et alia. Deest etiam ἦ.

88) ἐπὶ videtur redundare. Nisi malis, ἔτι.

89) Post ἀξιοῖ, hic in margine, cujus tamen pars a recentiore bibliotheca abscissa est, haec leguntur: Αἴτ. (sic enim harriclor.) lib. 3. cap. 170. habet haec, quae sunt: ἐν ὑπερβολῇ καύσων κατὰ τὰς ἀκμῆς, οὐ μόνον τὸ πρὸσωπον ἀποσπογγίζαν, ἀλλὰ. Interpretationi suae haec inseruit Kasarius.

ὑπνον καταγωγῆς τὸ πρόσωπον ἀποσπογγίζομεν, νίτρον εἰς τὸ ὕδωρ τήκοντες. ὅλον δὲ ἀποσπογγίζομεν τὸ σῶμα ἐν καταξήροις καὶ καυσάδεσι πυρετοῖς δι' ὑδρελαίου, 90) παραμέναντες τὴν σάσιν τῶν παροξυσμῶν.

Κ Ε Φ. κδ.

Περὶ καταπλάσμάτων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ὅσαι τῶν φλεγμονῶν μὴτε πρὸς ἐμβροχάς ἔχουσιν ἐπιτηδεύας, μὴτε ἐμπλάττοις ἤδη καὶ 91) καταπλάσμασιν ἐπακούειν 92) δύνανται, τρυφερώτεραι ταῖς τούτων ἐπιβολαῖς τυγχάνουσιν, ταύταις μάλιστα ἐπιτήδεια τὰ καταπλάσματα. τῶν καταπλάσμάτων, τὰ μὲν θερμαίνει ἢ διαφορεῖ, τὰ δὲ ψύχει ἢ σύφει καὶ ἀποκρούεται. σκευάζεται δὲ αὐτῶν, τὰ μὲν, ἄνευ ὕδατος, καὶ τὰ μὲν αὐτῶν, ἄνευ ἐψήσεως· τὰ δὲ ἐφθὰ γίνεται. καλεῖται δὲ τὰ ἀνεφθα 93) μακτά. καὶ τῶν μὲν μακτῶν ὅρος ἐστὶ τῆς σκευασίας, ἱκανῶς λελειῶθαι καὶ ἡνώθαι, καὶ ἀμέλυντα εἶναι, καὶ μὴ περιβῆναι. τῶν δὲ ἐφθῶν εὐκ' ἐστὶ μέτρον, τὸ μὴ μολύναι. δυνατὸν 94) γὰρ εἶναι, τοῦτο γενέσθαι, διὰ τὸ πλεῖστον τῶν ἐμβαλλομένων ξηρῶν ἐν τῇ ὑγρῷ ἄλλο τὸ τὰς δυνάμεις χυθέντων τῶν ξηρῶν ἀναμιχθῆναι καὶ ἐνωθῆναι. χρώμεθα δὲ ποικίλοις καταπλάσμασι, τῆς τε

tantum, sed pectus etiam in vigore fovendum esse. at in intempestivis in omnium propensionibus, faciem nitro in aqua eliquato perspergendam. totum vero corpus in valde ficcis et ardentibus febribus ex hydrelaeo, expectantes accessionum constitutionem, spongia perfundimus.

De cataplasmatibus. Ex eodem libro. Cap. 24.

Inflammationibus, quae neque maffactiones, neque emplastra recipere apte queunt, cum delicatiores sint, quam ut horum applicationes ferant, potissimum cataplasmata conveniunt. Ex cataplasmatibus autem alia calfaciunt et digerunt: alia refrigerant, adstringunt et reprimunt, aliaque, sine aqua, alia sine decoctione, et alia cocta parantur. quae autem non decoquuntur, pinfa nominantur. quorum apparatus terminus est, ut valde laevigata et in unum conducta sint, et non inquinent, et non defluant. Coctis vero non est statutus terminus, ut non inquinent. id quod etiam fieri posset, ob copiam rerum ficcarum, quae humidis imponuntur: quae miscendo et uniendo vi es suas in ea fundunt. Praeterea variis cataplasmatibus utimur, tum propter locorum varietatem ea postulantem, tum propter

90) Ita in margine. In textu: παραμίνοντες.

91) καταπλάσμασιν subnotatum est punctis, ut tollendum. Sed ita quoque καὶ ἀμονendum, nisi aliud hic exciderit vocabulum.

92) Forte, ὑπακούειν, quod dativo etiam jungi solet. Haud ineleganter, ut equidem credo, morbus dicitur ὑπακούειν medicamentis. Mihi tamen in mentem veniebat ὑπέκων.

93) μακτός, quod mox recurrit, a μάττω.

94) Haec rursus turbata sunt. Forte paullo ante, τῷ μὴ μολύναι.

τῶν τόπων διαφορᾶς ἐπιζητούσης, τῶν τε πα-
θῶν οὐ πάντων, οὐδὲ ἐν παντὶ καιρῷ τοῖς
αὐτοῖς χαιρόντων καταπλάσμασιν. εὐθὺς 95)
μὲν οὖν χρώμεθα πρὸς τὰς κοινὰς τῶν ὑπο-
χονδρίων φλεγμονάς. ἔστι δὲ τῶν ἐφθῶν προ-
χειρότατον τὸ κοινόν. ὀμήλυσιν 96) δὲ αὐτὸ καλοῦ-
μεν. εἰς ὕδωρ ἐμπάσσοντες λινόσπερμον τε καὶ
97) γύριν, καὶ ἐπιχέοντες μετὰ τὴν ἐψησιν
ἐλαιον. καὶ εἰάν μὲν ὑγράναι θέλωμεν τὰ ὑπο-
χόνδρια, κατὰξηρα ὄντα, χρώμεθα γύρει·
εἰάν τε μαλάξαι, ἀντὶ ταύτης ἄρτον ἐμπλέκο-
μεν τῷ λινόσπερμῳ· εἰάν δὲ θερμάναι σφοδρότε-
ρον, 98) κρίθινον τῷ λινόσπερμῳ συμπλέκομεν·
εἰάν δὲ θερμάναι καὶ ξηράναι, τῆλιν· εἰάν θερ-
μάναι καὶ προσδιαφορῆσαι, πίτυρα. ἐμπνευμα-
τώσεως δὲ ἐνοχλούσης τὰ ὑποχόνδρια, λινό-
σπερμον μετὰ κυμίνου παραπλησίως 99) ἐφθῶ.
στομάχου δὲ ἐκλυομένου, ἄλφιτα 100) ἀναλαμ-
βανέω ἐμπλάσμα. ἀνορεκτοῦντος δὲ καὶ ἀτο-
νοῦντος, ἀψινθίου κόμη προαφεψείω, καὶ εἰς
τὸ ἀρέψημα ἐμπασσέω ἄλφιτα, ἐπὶ τῶν
σφόδρα τρυφερῶν, καὶ οὐδὲ αὐτὰ τὰ ξηρὰ
ἐμβάλλομεν, ὅσον λινόσπερμον ἢ γύριν, ἢ τῆλιν,

affectiones, quae neque omnes, neque
omni tempore eadem cataplasmata re-
quirunt. Ergo decoctis utimur ad com-
munes hypochondriorum inflammatio-
nes. ex decoctis maxime in promptu est
commune, quod luteum appellamus. In
aquam lini semen et pollinem insper-
gimus, et post decoctionem oleum in-
fundimus. sique humectare hypochon-
dria, quae sicca sint, velimus, pollinem
adhibebimus: si mollire, pro polline
panem lini femini commiscebimus. si
calefecere vehementius velimus, * hor-
deaceum panem femini lini addemus:
si calefacere et ficcare, foenum Grae-
cum: si calefacere et evocare, fufu-
res. si vero flatus hypochondria infe-
stent, lini semen cum cumino, eodem
modo decocto, superdamus: si diffolutus
stomachus fit, emplastrum polentam ca-
piat. si non appetat et imbecilius fit,
absinthii coma prius decoquatur, tum ei
decocto polenta commiscetur in iis, qui
sunt mirum in modum delicati: eam tamen
non siccam, ut lini semen, aut pollinem,
aut foenum Graecum indimus, sed eam

95) Hic aliquis margini adscripsit εὐθὺς. Male! Non enim intellexit, τὸ εὐθὺς, idem esse, quod
ὄν, αὐτίκα, id est, *exempli causa*.

96) Sic, uno vocabulo ὀμήλυσιν. Forte: κοινόν, μήλινον δὲ αὐτό.

97) Scribitur etiam vitiose γύρις. Dioscor. 3. 48. p. 192. 2, 107. p. 124. ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρῶν γύρις.
Occurrit etiam in geponicis.

98) ἄρτον addidit Rasarius. Ergo stellulam adjecit.

99) Rasarius videtur voluisse: ἐφθῶ ἐπιδῶμεν. Forte: παραπλησίως ἔψωμεν.

100) ἀναλαίω. Ita Codex. Sed ex correctione manus recentioris: ἀναλαβέω. In textu mentem Rasa-
rii interim expressi. Veruntamen adhuc dubito de hoc loco. Forte legendum: ἄλφιτα ἀναλαίω
ἐμπλάσμα. "Αναλος, sine sale. Galen in Gloss. p. 63. ἀνάλυτοι· ἀναλοι. Occurrit etiam in Geopo-
nicis, ac per se satis notum est. Vulgo solus Marcus laudatur in lexicis. Conjecturam hic proposi-
tam satis confirmant, quae hic paullo inferius leguntur: τὸ δὲ ἄλφίτων ἀναλον ἐφθῶν.

ἀλλὰ ἀφεψήσαντες αὐτὰ εἰς λιπαρὸν μελίκρα-
τον, τὰ ἀφεψήματα διηθήσαντες 1) ἐκχέομεν
καῖται μέχρι συστάσεως ἐψῶμεν 2) οὕτως. ἢ α 3)
δὲ ἐν πυρετῷ τὸ διοικούμενον γύριν ἐν ὀξυμέλι-
τι παραπλησίως. σμφόν 4) δὲ ἕϊδημα ἔχον-
τας, κυαμίνῳ ἀλεύρῳ σὺν 5) αἰθιοπικῷ κυμί-
νῳ· ἐσκιρῶμενον δὲ, τὸ διὰ σύκων. σκευάζεται
δὲ οὕτω. κόπτεται τὰ σύκα χωρὶς τῶν 6) κε-
ραμίδων· εἶτα ἐν οἴνῳ γλυκεῖ λεανθέντα ἐψῶ-
ται, νίτρου λεῖου συμπλακέντος ὀλίγου. εἰ δὲ
σφόδρα σπλὴν ἐσκιρῶσθαι τύχοι, σὺν ὀξυμέ-
λιτι τὰ σύκα ἐψῶται· ἥπατι δὲ φλεγμαίνοντι
τῆλιν κατάλληλος, ἐν μελικράτῳ ἐφθῇ, καὶ ἄρ-
τος σὺν λινოსπέρμῳ· βέλτιον δὲ καὶ ἡρυγγίου
7) σπέρμα συμμιχθέν. πρὸς δὲ τὰς τῶν ἐντέ-
ρων φλεγμονάς, τὸ διὰ λινοςπέρμου καὶ γύρε-
ως. πρὸς δὲ ρευματισμούς ἐντέρων, τὸ διὰ κέγ-
χρου. πρὸς δὲ κύστιν, λινόςπερμα μετὰ λιβα-
νωτίδος. πρὸς δὲ αἰδοῖα, τὰ μὲν λιπαρὰ ἀνε-
πιτήδεια· τὰ δὲ σύφοντα κατάλληλα· οἷον ἐστὶ,
τὸ διὰ 8) σιδίων. δεῖ δὲ τὰ σίδια ξηρὰ κοπέν-
τα ἐμπάσσεσθαι εἰνῶ, καὶ συμπλέκεσθαι αὐτοῖς
κικίδα λεῖαν. ἀγαθὸν δὲ καὶ, τὸ διὰ φακοῦ κα-
τάπλασμα, ἐψωμένου τοῦ φακοῦ σὺν ὕδατι, ἔπει-
τα λεανομένου καὶ μέλιτι συναναλαμβανομένου.
ἐξμόσει δὲ ἐπὶ τῶν αἰδοίων καὶ τὸ δι' ἀλφι-
των ἄναλον ἐφθόν ἐν εἰνῶ κατάπλασμα. πρὸς

pingui melicrato decoquimus, decoctum
colo traicimus, idque, quod traiectum
fit, infundimus, tum coquimus usque
dum consistat. si vero febris adjuncta
fit, pollinem in oxymelite coctum eo-
dem modo imponimus. si laxum oedema
fit, farinae fabarum cuminum Aethio-
picum miscemus: si scirrhusum fit, id,
quod ex ficibus constat, imponimus:
quod ita conficitur. Ficus absque semi-
nibus contunduntur, et ita laevigata
vino dulci incoquantur: quibus parum
nitri, in levorem redacti, additur. si val-
de obduruit, ficus oxymelite decoquun-
tur. Iecori inflammato foenum Grae-
cum melicrato decoctum, et panis cum
lini semine prodest. praestantius quoque
est, si eryngii semen accedat. ad inte-
stinorum inflammationes facit, quod ex
lini semine et polline constat. ad eo-
rundem vero defluxiones, id, quod ex
milio conficitur. ad vesicam vero, lini
femen cum rosmarino. pudendis incom-
moda sunt pingua: profunt autem ad-
stringentia: quale est, quod ex malico-
rio paratur. malicorium vero aridum tu-
fum vino inspergi debet: eique admi-
sceri galla contrita. valet ad idem, quod
ex lentibus fit, ita, ut lentescant prius aqua
decoquantur, deinde laevigentur, tum
mel eis addatur. Pudendis quoque con-

- 1) Rssarius videtur maluisse, ἐκχέομεν. Hoc loco utrumque locum habet. Effunduntur enim et infun-
duntur iterum ac deinde iterum coquantur. Codex audiendus est, cum alterum fit, vel ex conjectura,
vel ex errore. Littera κ. satis apparet in Codice.
- 2) οὕτως hic nullam vim habet. Resarius praetermisit. Forte, αὐθις, iterum.
- 3) Haec nec capio, nec nunc, quomodo emendem, reperio.
- 4) Galen. in Glossis explicat χαῦνον. p. 44.
- 5) Vide Dioscor. 3, 63. p. 201. Mox Codex vitiose: ἐσκηρῶμενον, et paullo post, ἐσκηρῶσθαι. Imperite!
- 6) Grana ficus sunt.
- 7) Codex: ἡρυγγίου. Erotian. p. 27. habet etiam ἡρυγγη, ἢ. v. Dioscor. 3, 24. p. 131.
- 8) Dioscor. 1, 153. p. 77.

δὲ τὰ ὑδροπικὰ οἰδήματα, ἀσαφὶς ἐγγυγαρισμένη, 9) λείαν, μετὰ σύκων λιπαρῶν ἐν μελικράτῳ ἐψηθεῖσα. προσπλέκεται δὲ τῷ καταπλάσματι τούτῳ ἢ αἰγία 10) κόπρος, πρὸς ξηρασίαν, καὶ μᾶλλον ὀνίνητι. τετάρτηται καὶ γύψος παλαιά, μάλιστα ἐκ τῶν πεπαλαιωμένων τῷ χρόνῳ καταπλασμάτων λίαν σὺν τοῖς σύκοις ἢ νίτρῳ ἐρυθρῷ ἐν οἶνομέλιτι ἐψηθεῖσα. ἰσχίου δὲ καὶ διδύμου 11) φλεγμαινόντων, ἐπὶ μὲν χειρουργίας, 12) καὶ ἄλλοις προδήλοις αἰτίαις, τὰ κοινὰ καταπλάσματα· ἐπὶ δὲ τοῖς αὐτομάτοις μετὰ οἰδήματος φλεγμοναῖς, κυαμίνων ἀλεύρων μετὰ σαφίδος λιπαρᾶς ἐφθὰ ἐν μελικράτῳ. ἐνίοτε δὲ ἐρεγγμόν 13) ἐψήσαντες, λεαινομεν μετὰ τοῦτο σὺν μέλιτι καὶ κυμίνῳ, καταπλάσσομεν. τὰς δὲ μερικὰς φλεγμοναῖς, ἄρτον ἐφθὸν ἐν μελικράτῳ 14) παρηγοροῦμεν. εἰ δὲ πυρετώδεις ᾖεν αἱ φλεγμοναί, ψύχοντα ἀφεψήματα λαβόντες, εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄρτον ἐμπέσσομεν, οἷον ἀρνογλώσσου, πολυγόνου. εἰ δὲ ρεῦμά τι εἴη, καὶ τῶν συφόντων, ῥοῦ, βάλ-

veniet id, quod polentam recipit, fasilique expers est, et vino incoctum. Ad tumores vero laxos aquae intercutem facit uva passa cum acinis trita, una cum ficibus pinguibus in melicrato decocta. huic autem stercus caprinum ad exsicccandum additur, et magis juvat. obseruatum quoque est, gypsum vetustum, et praesertim, quod longo tempore in cataplasmate tritum inveterarit, cum ficibus et nitro rubro in vino mulso decoctum facere. si coxendix et testes inflammatione tententur, si ea ex chirurgica aliqua administratione, aut manifesta causa, exorta fuerit, communia cataplasmata imponentur: cum vero per se nata fuerit, oedemataque adjuncta habeat, farina fabarum cum uva passa pingui in melicrato decocta prodierit. quandoque etiam lomenta fabarum decoquentes, postea laevigamus, et cum melle et cumino, cataplasmatibus instar obducimus. Inflammationes vero, quae in partibus sunt, pane, melicrato incocto, mitigamus. sed si febrim inuehant, decocta refrigerantia. ei pani admiscemus, ut decoctum plantaginis, herbae sanguinalis: si defluxio accedat, adstringentia addimus, ut decoctum

9) Forte: λεία μετὰ. Καταγιγαρίζαν, sed sensu obscoeniori habet Aristoph. Acharn. v. 274. ubi vide Schol. Credo autem h. l. legendum esse: ἐγγυγαρισμένη, seu, ἐγγυγαρισμένη. ἐγγυγαρίζαν est in Geopon. p. 546.

10) Codex: αἰγία κόπρῳ πρὸς ξηρασίαν. Sic, sed πρὸς et ξηρ. infra semicirculo junctum, tanquam unum vocabulum. Ego interim dedi, πρὸς ξηρασίαν.

11) Forte: διδύμων.

12) Sic, duplici constructione Forte: χειρουργίας, seu, χειρουργία. Vulgo operationem chirurgicam appellant.

13) Immo, ἐρεγγμόν. Erotian. p. 50. ἐρεγγμός κυρίως λέγεται ὁ δίχα διηρημένος κύματος. Neque tamen de folis tabis dicitur. Sic Paul. Aegin. lib. 3. cap. 25. p. 81. ἔρεως καὶ πτισάνης ἐρεγγμοῦ. In Geopon. p. 1016. est: ἐρεγγμόν ἀλεξέντα.

14) Multoties sic occurrit παρηγορεῖν in his libellis. Conjici tamen possit, ἄρτῳ ἐφθῶ. Alibi tamen etiam accusativus ita ἀπολύτως adhibitus est.

του, σρύχιου, σιδίων, κικίδος ῥόος. 15) ἐπὶ δὲ τῶν ἀντιτύπων καὶ σκληρῶν φλεγμονῶν εἰς ἀφέψημα μαλαΐχης, ἢ τήλεως, ἢ λινოსπέρμου τὸν ἄρτον ἐμβάλλομεν.

Περὶ ἀνύδρου καταπλάσματος.

Τὰ δὲ ἀνύδρα καταπλάσματα σκευάζονται μὲν ἐκ μέλιτος 16) καὶ τερεβινθίνης, ἢ καὶ ἀμφοτέρων. θεῖ δὲ προσέψαντας τὸ μέλι καὶ τὴν ῥητίνην, οὕτως ἐμπάσσειν τὰ ξηρά ἐπὶ τούτων 17) εἴπερ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν καταπλάσμάτων. ἐν μὲν γὰρ τοῖς ὑγροῖς ἀνιέται ἐπὶ δὲ τῶν ἀνύδρων οὐδὲν κατὰ τὴν ἔψην εὐαφέερα, οὐδὲ μαλακώτερα γίνεται. ἔτι καὶ κἄν ὄξιον ἐγνώκεται, διότι τὰ μὲν ὑγρά, ἐψήσεως χρεῖαν ἔχει μετὰ τὸ ἐμβληθῆναι 18) τὰ ξηρά. τὰ δὲ ἀνύδρα αὐτάρκως 19) προψημένῳ τῷ μέλιτι καὶ τῇ ῥητίνῃ ἐπιπάσσειν προσήκει, καὶ μηκέτι μετὰ τὸ ἐμπάσαι καθεψῆν. Φεύγεται γὰρ καὶ ἀφανίζεται τῶν ξηρῶν ἡ δύναμις ἐν τῷ μέλιτι. τὸ δὲ λίγος 20) ἐπιχέσθω τοῖς ἀνύδροις, ἀερόμενοις ἐκ τοῦ πυρός. ἀερόζει δὲ τὰ ἀνύδρα τοῖς, ἐφ' ὧν ψύξεν εὐλαβούμεθα ἢ ἀνυγραῖναι τινα φυλασσόμεθα, 21) προσμόνως 22). εἰ ἐπὶ πολὺν χρόνον θερ-

rhois, rubi, lentisci, malicorii, gallae. In iis vero inflammationibus, quae resistentur duraeque sunt, panem in decoctum maluae, aut foeni Graeci, aut lini feminis iniicimus.

De cataplasmate, quod citra aquam conficitur.

Cataplasmata, quae sine aqua parantur, ex melle et resina terebinthina, aut ex utrisque componuntur: mel autem atque resina prius coquenda sunt, quibus sicca insperguntur, ut in humidis cataplasmatibus fit. In humidis enim relaxantur: at in iis, quae aquae sunt expertia, nequicquam tactu facilliora et molliora decoquendo fiunt. Hoc quoque scitu dignum est, in humidis opus esse concoctione, postquam sicca fuerint iniecta: in his vero, ubi mel et resina satis cocta fuerint, sicca imponi, nec praeterea coquenda. siquidem vis ficcorum in melle frigeretur et evanesceret. Lini semen imponatur hifce cataplasmatibus, cum ab igni fuerint amota. Conveniunt autem haec cataplasmata iis, quos refrigerari veremur, aut in quibus cavemus, ne quid humefiat, et iis, quos diutius calefacere et exficcare, et defluxionem colibere vo-

15) ῥόος praetermisit Rasarius. Forte frustra repetitum ex superiori.

16) ἢ, loco καὶ, legendum arbitror.

17) Forte: ἤπερ, aut, ὥσπερ. Antecedit οὕτως.

18) Ita in marg. In textu, ἐκβληθ.

19) Forte: προψημένοις.

20) λίγος linea subnotatum. Ab utraque parte marginis autem duplex conjectura est. Altera λίγος, altera λινόςπερμα.

21) Codex: φυλασσόμενα.

22) Rasarius pro arbitrio haec mutavit. προσμόνως, si sanum est, formatum est, ut ἡμμόνος, ἡμμόνως. Sed ἐπὶ πολὺν (in Cod. πολὺ.) χρόνον idem est.

μᾶλλον βουλόμεθα, ἢ ἀναζητῶναι, καὶ εἶσαι
 εὐμα προαιρούμεθα. μάλιστα μὲν οὖν συνεχέ-
 σατα χρώμεθα τοῖς ἀνδρῶσι ἐπὶ ὑποχονδρίων,
 23) ἐν τε πυρετοῖς, καὶ αἵεν πυρετῶν. ἔστι
 μὲν γὰρ τὰ ὑγρὰ καταπλάσματα τῶν ἀνδρῶν
 εὐτονώτερα ἐν τῇ πρὸς ὀλίγον καιρὸν ἐπιθέσει.
 τὸ γὰρ ὑγρὸν, τὸ ἐν αὐτοῖς, λεπτόν ἐστι καὶ
 διαλυτικόν, ὁδηγῶν ῥαδίως τὴν ἐπ' 24) αὐτῶν
 δύναμιν εἰς τὰ σώματα, καὶ οὐκ ἂν τις 25)
 συνεχῶς εἶδοι συνεχῶς ἀλλάσσειν τὰ κατα-
 πλάσματα. καὶ μέτρον ἦν τῆς ἐπιθέσεως ἡ εὐ-
 κρασία χρωτὸς ἀνὰ τοῖς ἀνδρῶσι. παραληπτέον
 26) οὖν τὰ ἀνδρᾶ, ἐπὶ τε τῶν δεομένων δι-
 ὅλης, ὡς ἐλέγομεν ἡμέρας καὶ νυκτὸς κατα-
 πλάσματος, καὶ ὑποχονδρίων, ἐπὶ τε τῶν
 ἰδρύντων μὲν ἀδιαλείπτως, ἔχόντων δὲ φλεγ-
 μονάς, ἐπὶ τε τῶν οὐκ ἀνεχομένων βάρους χη-
 σιμα, καὶ τῶν καταψυχομένων ἀνεκθερμάν-
 τως. 27)

Κ Ε Φ. κε.

Ἐκ τῶν Λύκου. Περὶ τοῦ 28) διὰ ζύμης κα-
 ταπλάσματος.

Διαχέαι τὰ συνεσῶτα καὶ ἐκτῆσαι ἱκα-
 νώτατα τὸ ἐπίπλασμα τοῦτο ἐπιτήδειόν ἐστι. καὶ
 γὰρ δοθῆναι αὐφελῆ καὶ ἐμπυήματα, σχολαι-
 ότερον πρὸς τὴν μεταβολὴν ἰόντα, καὶ σκόλο-
 πας ἐξάγει, καὶ σκίρτοισι ἐπαρκῆ, καὶ θλάσ-

lulus. praecipue igitur hisce continen-
 ter ad hypochondria, five cum febris, fi-
 ve etiam sine febris, utimur. nam liqui-
 da cataplasmata sunt his, quae arida,
 aut aquae expertia nominantur, exiguo
 temporis spatio valentiora. humor enim,
 qui eis inest, tenuis est et dissolvit,
 atque ita facile deducit vim suam in
 corpora. ac nemo est, qui satis sanus
 fit, qui cataplasmata continenter muta-
 ri delectetur. modus autem est, ut tem-
 perata imponantur. Utendum ergo est
 hisce, quae expertia sunt aquae, cum
 volumus, uti diximus, totum diem
 totamque noctem cataplasma loco ad-
 haerere: et in hypochondriis, et iis,
 qui continenter exsudent, inflammationi-
 busque urgentur. itemque utilia sunt
 iis, qui pondus sustinere non possunt:
 atque etiam in iis, qui sic perfrigeran-
 tur, ut calefieri non queant.

Ex Lyco. De cataplasmate ex fermento.
 Cap. 25.

Hoc cataplasma ad diffundendum,
 liquandumque compacta valentissimum
 est. nam et dothienas juvat, et suppu-
 rationes, quae tardius ad commutatio-
 nem progrediuntur, promovet, et fur-
 culos educit, et durities maturat, et

23) Forte: ὑποχονδριακῶν, σύν τε.

24) Forte: ἀπ'.

25) Proxima pessime turbata sunt. Rasarius videtur voluisse: συνεχῆς ἦδοιτο.

26) Rasarius παραληπτέον videtur probasse.

27) Sic correxi. Codex: ἀνεκθερμάντος. Probum hoc est vocabulum, etsi id fortasse frustra quacras in lexicis.

28) Ita edidi ex indice capitum, qui est a principio Codicis. Hoc loco legitur: περὶ διὰ ζύμης κατα-
 πλάσματος.

μασι τοῖς κατὰ 29) πέλματα. ποιήσεις 30) πολυειδῆς εἰσὶν αὐτοῦ. ἢ γὰρ 31) αἰτῶ ἐλαίῳ συμμαλάττεται ἐξαρκούν τούτῳ πρὸς τε τοὺς δοθιήνας τὰς χολαίας ἐκποιήσεις· ἢ καὶ νίτρον που λεπτὸν συμμίγνυται αὐτῷ, ὅπου δριμυτέρου ἐπιθέματος χρῆζομεν, ἐπὶ τῶν σφόδρα τε 32) ῥεῖν σκληρῶν. ἢ ἔστιν ὅτε διαχέοντες 33) τὴν ζύμην, αὐτοῖς συνισῶμεν, ἐψῶντες αὐτήν, ἔλαιον ὀλίγον ἢ ἴρινον 34) μύρον προσμίξαντες. ἔστι δὲ τοῦδε καὶ ἄλλος μεταχειρισμός. ὅξει διακεῖται 35) ἡ ζύμη, ὅσον χυλοῦ τὸ πάχος. τοῦτο τοῖς κατὰ τὸ ἥπαρ καὶ τὸν σπλῆνα σκληροῖς ἐπιτήδεόν ἐστιν, ἢ κόμη ἀψινθίου, ἢ ἴρις, ἢ ἀβρότονον, ἢ θύμον, ἢ γλήχωνα. ταῦτα πάντα μετὰ τῆς ζύμης, τοῖς κατὰ τὸν σπλῆνα σκληροῖς, 36) καὶ τοῖς κατὰ τὸ ἥπαρ ἐπαρκεῖ.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ τοῦ 37) ἐξ ἄρτου.

Τὸ δὲ ἐξ ἄρτου κατάπλασμα 38) παναρκεστατόν ἐστι. πάσαις γὰρ σχεδὸν ἀρμόζει φλεγ-

plantarum pedum contusiones fanat. Variis autem modis conficitur. nam vel fermentum oleo mollitur, itaque facit ad dothienas, ad * artuum alienationes. aut, si efficacius facere velis, nitrum tritum commiscetur: quo ad scirrhus admodum solidos utimur. Est quandoque, cum fermentum diffundimus, et rursus ipsum decoquendo componimus, eique, aut olei parum, aut irinum unguentum addimus. quin aliter etiam paratur. fermentum aceto subigitur, ut ad fucci crassitudinem redigatur: id quod scirrhis, qui in iecore, et liene sunt, aptum est, aut ei coma absinthii, aut iris, aut abrotonum, aut thymum, aut pulegium admiscantur: siquidem haec omnia, fermento adjuncta, scirrhis iecoris et lienis conueniunt.

De cataplasmate, quod ex pane conficitur. Cap. 26.

Cataplasma, quod ex pane fit, ad omnia fere valet. nam omnibus prope-

29) τὰ interponendum videtur.

30) Malim interponere δέ. ποιήσεις autem h. l. est, κατασκευή, praeparatio cataplasmatitis.

31) Hoc caput multis inquinatum est vitiiis, quae correxi, veluti, δοθιήνας, ἐφελᾶ, ἐμποιήματα, σχολωτέρων, σχολωπῶς, sine accentu, σκληροῖς. θλάσματι, καταπέλματα. Quae hic adduntur, ita corrigere ex prior: ἢ γὰρ αὐτὸ (τὸ κατάπλασμα) ἐλαίῳ συμμαλάττεται· ἐξαρκούν τοῦτο (ita etiam in marg. correctum.) πρὸς τε τοὺς δοθιήνας καὶ τὰς σχολαίας (vide paullo ante) ἐκποιήσεις.

32) Monstra haec. In marg. adscriptum, σεριῶν et σκληρῶν. Sic. Ea nihil adjuvant. Equidem conjicio: σφοδροτέρων σκιζῶν.

33) Forte: διαχέαντες.

34) Vide Galen. in Gloss. p. 64. in ἀνθινόν.

35) Hoc prorsus absurdum. Aut ergo διαχεῖται, aut, διοικεῖται, quod in his ipsis libellis de parandis medicamentis occurrit. Mox malim, ὅσον.

36) Paullo ante est σκληροῖς. Credo, utroque loco legendum esse, σκιζέοις, etsi σκληροῖς etiam in his occurrat, uti mox cap. 27. in fine.

37) In his deinceps omnibus intelligitur, καταπλάσματος.

38) In lexicis fere nude legitur. Utitur eo Chrysost. V. 164. C. XI. 92. B. Mox rursus ποιήσεις, ut paullo ante, id est, κατασκευαί, μεταχειρίσεις,σκευασία.

H h

μοναῖς. ποιήσεις δὲ αὐτοῦ πολλά. πάνυ γὰρ ψυχρῷ ὕδατι βραχεῖς καὶ συνεργασθεῖς ἐοδὶναι ὁ ἄρτος ἐπιπλάττεται. οὗτος δὲ ἐπιτήδειός ἐστι ταῖς ἐρυσσιπελατώδεσι φλεγμοναῖς. ἢ ἀντὶ τοῦ ὕδατος, δι' ὃςυκράτου σκευάζεται. μᾶλλον γὰρ οὗτος ἐφαρμόττει ταῖς ἐρυσσιπελατώδεσι 39) φλεγμοναῖς. ἢ θερμῷ ὕδατι βρέχεται καὶ συμπλάττεται ἐλαίῳ, ἔτα ἐπιπλάττεται θερμὸς ὁ ἄρτος, ἀρμόττων ταῖς σκληροτέραις, καὶ οὐ ζεοῦσαις φλεγμοναῖς. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐλαίου τὸ βούτυρον ἐμβαλεῖς, καὶ ποιήσεις χρησιμώτερον πρὸς τὰς αὐτὰς διαθέσεις. γίγνεται δὲ καὶ οὕτως. ὕδατι διαλύεται ὁ ἄρτος, ὡς χυλοῦ σύστασιν σχεῖν, καὶ τούτῳ μίγνυται ἔλαιον ἢ βούτυρον, ἔθ' ἐψῆται μέχρι συστάσεως. τοῦτο, ὃν ἐγὼ εἶδα, πάντων ἁμεινον πρὸς φλεγμονάς, τὰς ἐπὶ τραύμασι, καὶ πρὸς τὸ τάχιον ἐκπυῆσαι 40) τὰ τοίτου δεόμενα. ὅπη δὲ νεῦρον ἢ νευρῶδες τι διατέθλαται, ἐνταῦθα ἐγὰ, καὶ πίττης ὑγρᾶς βραχὺ μίγνυς, εἶδα 41) μετρίως λυσιτελὲς ἀποφῆνας τὸ ἐπίπλασμα. τοῦτο δὲ καὶ ταῖς ποδαλγικαῖς φλεγμοναῖς ἐπιτήδειόν ἐστιν ἄλλη σκευασία. χεροῖν διατρίψαι τὰ ἐνδοθεν τοῦ ἄρτου χρὴ τοῦ χθιζοῦ. ἐπειδὴν δὲ ἀλευρώδης

modum inflammationibus conuenit. multis id quoque modis conficitur. in aqua frigidissima panis immergitur, et cum rosaceo subigitur, atque ita imponitur. conuenit autem sic concoctum cataplasma inflammationibus iis, quae erysipelatis naturam referunt. aut pro aqua, ad ejus confectionem posca utimur. ita enim accommodatius est inflammationibus erysipelatis naturam imitantibus. aut etiam aqua calida maceratur, et simul cum oleo emollitur: tum panis calidus admouetur: conuenitque eo modo durioribus et feruentibus inflammationibus. vel loco olei butyrum indes, et ad easdem affectiones accommodatius conficies. Fit etiam ad hunc modum. Panis aqua dissoluitur, ut cremoris consistentiam acquirat, eique oleum aut butyrum admiscetur, deinde coquitur, donec consistat. Hoc eorum omnium, quae quidem ego noverim, est maxime ad vulnerum inflammationes accommodatum, et ad suppurationem celerrime excitandam: ubi ea opus est. cumque neruus, aut neruea pars aliqua contusa fuerit, tum ego parum liquidae picis admiscens, cataplasma perutile confecisse me novi. quod est etiam inflammationibus idoneum, quae ex podagra excitantur. Alia quoque conficiendi ratio est. Hesterni panis medullam manibus contereere oportet. ubi vero ad farinae similitudinem fit reda-

39) Dioscor. I, 25. p. 21. ἐρυσσιπελατώδεις φλεγμοναῖς. Versu 2. est βρεχάς, adeo ex correctione.

40) Codex: ἐκποιῆσαι.

41) Forte: οὐ μετρίως.

42) γένηται, μέλιτι ἐμπλάσσειν χρὴ τὸ ἄλευρον, καὶ ἐψῶντα εἰς τὸ μέτριον συνισᾶν πάχος. καὶ εἰ φαίνοιτο ἱκανῶς ἔχειν, ἔλαιον ἐπιχέοντα ἀναμιγνύειν. τοῦτο ἐπιτήδειόν ἐστι ταῖς καθ' ὑποχόνδρια φλεγμοναῖς. ἄμεινον δὲ, εἰ τῷ μέλιτι ὀλίγον ὕδωρ μεμιγμένον εἴη. τὸ γὰρ ἄλευρον εὐμαρέστερον ἐν τῇ ἐφήσει ἢ 43) διαχέεται. καὶ τὸ ἐκ πυρῶν δὲ πάλιν, καὶ τὸ ἐξ ἁλευρών πυρῶν κατάπλασμα σχεδὸν τὰ αὐτὰ δύναται ποιεῖν, ταῖς αὐταῖς ἐπιτεχόμενον σκευασίας.

Κ Ε Φ. κζ.

Περὶ τοῦ ἐκ πίτουρου.

Τὰ πίτουρα δὲ ᾧδε χρὴ παρασκευάζειν. πολλάκις πιλεῖν αὐτὰ προσήκει, ὡς λεπτότατα γενέσθαι, ἢ ἐν ὀλμῳ κόπτοντα καὶ διασῆσαντα, 44) τὸ αὐτὸ ποιεῖν. χρῆσθαι δὲ αὐτοῖς ἐπὶ σκίρρῳ, πάντῃ τοῦ τε ἄλλου σώματος συνισαμένων, καὶ ἐπὶ ἥπατος καὶ σπληνὸς πάντα. 45) σκευάζειν δὲ αὐτὸ δι' ὀξυμέλιτος, ἢ καὶ τοῦ ἀμμωνιακοῦ μιγνύοντας, καὶ θερμὸν ἐπιπλάττοντας. λῶον δὲ ἂν εἴη, εἰ τις ἐξ ἑτέρου ἕτερον ἐπιθήῃ, ὡς μὴ ἐκλιπεῖν τὴν 46) θάλαψιν ποτέ. καὶ ὁπότε δὴ οἱ ὄρχεις φλεγμαίνουσιν, ὠφελιμώτατον γίνεται τοῦτο. σκευαζέσθω χωρὶς ὄξους. αἰρμόζοι δ' ἂν τὸ κατάπλασμα τοῦτο καὶ δοθῇσι, 47) καὶ τοῖς ἄλλοις φύμασι τοῖς σκλη-

cta, ei farinae mel admiscendum est, et coquendum donec mediocrem consistentiam nanciscatur. ubi fatis esse coctum videatur, oleo affuso miscendum. Prodest hoc hypochondriorum inflammationibus: sed praestantius est, si melli parum aquae fuerit adiectum. farina enim coquendo magis diffunditur. Iam vero, quod ex tritico et triticea farina constat, eadem ferme potest efficere, et totidem quoque modis conficitur.

De cataplasmate ex furfure. Cap. 27.

Furfures ita parantur, ut saepe stringantur et premantur, donec in tenuissimas partes abeant: aut in mortario teruntur et cribro traiciuntur. utimur autem ad scirrhus, qui in quavis corporis parte constiterint: praecipue vero in iecore atque liene. paratur autem cataplasma ex oxymelite: aut etiam ammoniacum admiscemus, et calidum admovemus. sed melius erit, si quis alterum alteri addat, ut nunquam refrigescat. si vero testes inflammatione tentabuntur, hoc cataplasma erit utilissimum, quod sine aceto erit conficiendum. Facit etiam ad dothienem et caeteros furunculos. Mirifice vero pro-

42) Ab ἄλευρον. Per multa hujuscemodi vocabula occurrunt, recte ita formata, et ad intelligendum facillima, quae tamen in nullo lexico reperiuntur.

43) ἢ superfluum. Temere interpositum est in principio folii 133. pagina 2.

44) Codex: διασῆσαντα. Istud est ab διασῆθω, quod de his rebus frequenter in his libellis occurrit. Mox Codex, σκηρῶν et συνισάμενον.

45) πάντα temere repetitum credo ex πάντῃ. Alius fortasse maluerit, πάντως, aut πάντα ita accipiet.

46) Codex inepte ψάλψιν, et paullo ante λόον. Mox ante χωρὶς videtur interponendum esse δέ.

47) Monfrose Codex: δοθῇσιν.

ροῖς. πᾶν δὲ καὶ πρὸς τὰ ἰοβόλα συμφέρεται, ὅξει δευόμενα τὰ πίτυρα, ἐξ ἐτέρων ἕτερα 48) ἐπιτιθέμενα.

Κ Ε Φ. κη.

Περὶ τοῦ κριθίνου ἀλεύρου.

Τὸ ἐξ ἀλεύρων κριθίνων κατάπλασμα δύναται εἰς τὰ περὶ τὰ μυῶδη φλεγμονὰς σκληρᾶς, ἥτοι διαλύειν, ἢ ῥαδίως εἰς πύον αὐτὰς μεταβάλλειν. ποίησις δὲ αὐτοῦ ἡδε. τὸ μὲν ἄλευρον πάλην 49) εἶναι χρεῖ. ἐνεψῆν δὲ μελικράτω. ἔσω δὲ τὸ μὲν μέλι πλεῖστον· τὸ δὲ ὕδωρ μείον, εἰς τοσοῦτον, ὥς αὐτὸ μόνον τὸ 50) ἀτέραμιον τοῦδε τοῦ ἀλεύρου ἐν τῇ ἐψήσει διαχῆσθαι. οὐ γὰρ ἐστὶν εὐδιάλυτον τοῦτο τὸ ἄλευρον, ὥπερ τὸ τῶν πυρῶν.

Ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ποίησις.

Μαλάχης ῥίζα, ἢ αὐτὴ ἡ πῶα, ἐπειδὴν ἐψηθῇ, τρίβειν ὁμοῦ τῷ μελικράτῳ, καὶ ἐπειδὴν διαλυθῇ, ἐψῆται ὁμοῦ τῷ ἀλέτρῳ. αὕτη ἢ κατασκευὴ ἀντισιματέρα ἐστὶ πρὸς ἄμφω, πρὸς τε τὸ μαλακὰ ἀποφῆναι τὰ τέως ὄντα σκληρὰ, καὶ πρὸς τὸ εἰς πύον μεταστῆσαι. Χρεῖ δὲ, ἐπειδὴν ἐφθὸν ἱκανῶς ᾖ, καὶ δὴ ἐπὶ τῶν ῥακέων 51) ἀπειλιμμένον ἤδη, τηνικαῦτα ἐπι-

funt furfures, contra animalia venenum jaculantia, si aceto madefacta et imbuta invicem imponantur.

De cataplasmate, quod ex farina hordeacea fit. Cap. 28.

Cataplasma, quod ex hordei farina conficitur, valet contra duras musculorum inflammationes: quas vel diffoluit, vel facile ad pus perducit. hoc ita fit. Farina debet pollen esse, et in melicrato coqui. mel autem plus esto, aqua vero parcius. adeo, ut ipsa sola farinam ipsam indomitam coquendo diffundat: siquidem haec non perinde, ut triticea, facile diffolui potest.

Altera confectio, et ad eadem faciens.

Maluae radix, aut ipsa herba, posteaquam decocta fuerit, una cum melle terenda est, cumque fuerit dissoluta, cum farina coquitur. haecque confectio maxime facit ad utrumque, et ad mollienda ea, quae hactenus dura fuerunt, et ad pus perducendum. Ubi vero satis concoctum fuerit, etiam pannis exceptum, tunc oleum affundendum est.

48) Ita paullo ante. Vers. 7. forte loco, εἰς τὰ, aut τὰς, aut, εἰς τὸ τὸς.

49) Erotian. p. 42. πάλης ὀλφίτου exponit ita: πάλη λέγεται, τὸ λευκότερον καὶ λεπτότατον τοῦ ὀλφίτου. et p. 46. in σικύου πάλης.

50) Galen. in Gloss. p. 67. explicat: δυσκατέργαστος, σκληρός. Erotian. p. 14. δυσμετέβλητος. Vide Scholiaftam ad Theocrit. Id. 10, 7. Theophr. H. P. p. 453. τέραμον et ἀτέραμον habet.

51) ῥάκος et mox ῥάκιον, h. l. est lacinia. Ea potest esse vel lanca, vel lintea, vel etiam ex corio. Ita alibi occurrit in his ipsis libellis, ῥάκος et ὀθόνιον λινού. Mox corrigendum ἀπειλημμένον, ab ἀπολαμβάνω. Eodem modo dicitur, ἀναλαμβάνειν, quod ipsum etiam in his libellis occurrit. Dicitur etiam ἐπαλείφειν φάρμακα. Veluti apud Chrysof. XII, 703. D. Vide Thom. Magist. p. 35.

χῶν ἔλαιον. οὕτω γὰρ εὐμενὲς ἔσται τῷ 52) χρώματι, καὶ ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν 53) οὐκ ἐγκαταλείψεται ποτε ὑπὸ τῶν ῥακίων προσεξεταῖ ἐν τῷ χρωτὶ τὸ ἐπίπλωμα. πρὸς δὲ τοὺς τε ἄλλους σπασμούς καὶ τοὺς τετάνους χεῖσιμον εἴη ἂν οὕτω σκευαζόμενοι. ἐν γὰρ δὴ τῷ ὕδατι, καθ' 54) ἃ ἐψεύθαι μέλλει τὸ ἄλευρον, ἐνηψεύθαι χεῖρ πυγάνου, ἢ συκίου ῥίζης, 55) ἢ δάφνης καρπός, ἢ σάμψυχον, ἢ ἱρίν. λυσίτελές δ' ἂν εἴη μετὰ τὴν ἐψησιν ἐπιπάττειν τῷ καταπλάσματι καστορίου, καὶ οὕτως ἐπιχρίαν αὐτῷ 56) τῷ ῥάκει, καὶ ἐπιτιθέναι κατὰ πάσης ῥάχεως. βέλτιον δὲ, εἰ καὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιλάβοι τὸ κατάπλωμα. ἐπὶ δὲ πλευριτικῶν καὶ περιπνευμονικῶν, ἐν ὑδρομέλιτι προσεψεῖν ἀβροτόνου χεῖρ, ἢ δάφνης καρπὸν, καὶ οὕτως ἐπεμβάλλειν τὸ ἄλευρον. εἰ δὲ σκίρρος 57) κατὰ τὰ σπλάγχνα εἴη, ἀμμωνιακὸν μίγνυειν, ἢ τερεβινθίνην καὶ νίτρον, καὶ εἶν ὅτε, καὶ ὅξος. τῶν δὲ ἐντέρων φλεγμαιόντων, μικτόν ἐστίν· εἰ δὲ ἡ κύστις, καὶ τούτου καὶ τοῦ πηγάνου.

K E Φ. κθ.

Περὶ τοῦ ἀπὸ λινოსπέρματος. 58)

Τὰς πάντη τοῦ σώματος γινομένας φλεγμονάς, οἷας δὴ ποτ' οὖν, ὀνίνησι τὸ διὰ λιν-

ita enim gratioris coloris erit, et dum auferetur, a pannis cuti affixum, non relinquetur. Caeterum et ad conuulsiones et ad tetanos hoc ita paratum faciet. sed in aqua, in qua farina coquenda est, prius rutae, aut cucumeris agrestis radix, aut lauri baccae, aut fampsuchum, aut iris decoquenda sunt. Erit etiam accommodatum, si post concoctionem, castoreum cataplasmati addatur: et totum pannum illinere, et ita toti spinæ superdare ac melius erit, etiamsi cataplasma caput comprehendat. In pleuriticis vero, aut peripneumonicis, abrotonum, aut lauri baccae prius in hydromelite incoquuntur, tum farina additur. si vero scirrhus viscera obsideat, ammoniacum, aut terebinthina et nitrum additur: et quandoque acetum, cum intestina sunt inflammata, admiscetur. Ubi vero vesica, tum acetum, tum vero etiam ruta addi solet.

De cataplasmate ex lini semine. Cap. 29.

Cataplasma ex lini semine confectum omnes inflammationes, quae in

52) χρώμα h. l. non accipio de colore, sed de superficie et cute corporis, ut est apud Hippocratem. v. Foës. Oecon. Phavorinus p. 1879. χρώμα ἐστὶ ποιότης σώματος ἐξ αὐτῆς προηγουμένης. Mox hic est χρωπ. Id et hic probabitur. Accedit, quod additum εὐμενὲς nullo modo convenit colori, sed cuti. Φέγματις εὐμενὲς saepius occurrit, id est, ἡπιον, mite.

53) Cum tollitur, amovetur cataplasma. Forte mox, loco οὐκ, legendum οὐδὲν, nisi οὐδὲν malis interponere post ποτέ. Deinde, ante προσέξεταί, addiderim οὐδέ. Pessima quoque in hoc Codice est interpunctio. Hic post ἐπίπλωμα nullum est punctum. Sed post τετάνους est punctum. Eam ob causam pleraque loca bis, terue coactus sum legere.

54) Debet saltem esse, καθ' ἃ. Loco, ἐν ᾧ. Paullo post ἐνηψεύθαι, aut, ἐνηψεύθαι legendum.

55) ῥίζαν scribendum videtur, item καρπὸν, ut reliquis sit simile.

56) Immo, αὐτό.

57) Rursus Cod. σκίρρος. Sic. Deinde rursus etiam, ἀμμωνιακόν. Περὶ ἀμμωνιακοῦ v. Dioscor. 3. 98. p. 216.

58) Dicitur, τὸ λινόςπερμον, aut, λίνου σπέρμα. Tamen λινοςπέρματος legitur etiam in indicibus capitum a principio Codicis. Mox est πάντη, ut pag. 259. ver. 18.

σπέρμου κατάπλασμα, μάλισ' ἂν συνῶσιν αὐταῖς ὀδύνη περιττότερη, ὥς καὶ πρὸς τὴν ἀφὴν ἐπιτείνεσθαι τὴν ὀδύνην. τὰ δὲ ὑποχόνδρια εἰ τις ἐθέλοι φλεγμαίνοντα τούτω 59) ἐπιπάττειν, σπευάζοντα, ἐπειδὴν ἀναξέση τὸ μέλι, ἐμπάσσειν χρὴ τὸ σπέρμα, λεπτότατον ἄλευρον γεινόμενον.

Κ Ε Φ. λ.

Περὶ τοῦ ἐξ ἀλφίτου.

Ἀλφίτων πάλιν συνεργαθεῖσα χυλᾷ ἐλίκων ἀμπέλου, ἢ πολυγόνου, ἢ μήλων, ναυτίας ἰᾶται καὶ πυράσεις· μέλιτι δὲ ἐνεψώμενον τὸ ἀλφίτον, ἄλατος ἢ νίτρου προσβαλλομένου, ὑδροπικοῖς ἐπιτήδειον γίνεται. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ ταῖς τῶν ὀρχεων φλεγμοναῖς ἀεμίζει, χωρὶς τοῦ νίτρου καὶ τῶν ἀλῶν.

Κ Ε Φ. λα.

Περὶ τοῦ ἀπὸ τῆς τήλεως.

Τὸ ἄλευρον τὸ ἐκ τῆς τήλεως, οὐκ εἰς πολλὰ ἐπιτηδεύς κατάπλασμα γιγνόμενον. φλεγμοναῖς μὲν γὰρ οὐχ ἀεμίζει, 60) σκηρώδεσι δὲ διάθεσσι, προσλαβὼν λινοσπέρμου. ἕτερον δὲ τρόπον μεταχειθεῖσα ἢ τῆλις, καὶ μάλα ἐπιτήδειος ὥς 61) πολλὰ εἰν. ὕδατι

quavis corporis parte obortae fuerint; juvat. ac praesertim, si cum eis dolores quoque vehementiores sint conjuncti, ut, cum tangas, dolor augeatur. Hypochondria vero inflammatione obseffa, si quis hoc cataplasmate velit obducere, ita conficiet, ut posteaquam mel ferbuerit, semen in tenuissimam farinam redactum ei misceat.

De eo, quod ex polenta conficitur.
Cap. 30.

Pollen ex polenta fit, subigiturque succo claviculorum vitis, aut polygoni, aut pomorum. sanat hoc nauseas et exaeftuationes. si vero polenta in melle coquatur, salque, aut nitrum adiciatur, hydropicis erit accommodatum. Idem ad testium inflammationes, sine fale tamen et nitro, faciet.

De cataplasmate ex foeno Graeco. Cap. 31.

Farina ex foeno Graeco confecta non est ad multa utilis. nam inflammationibus non conuenit. at scirrhopis affectionibus, si lini semen affumferit, idonea erit. sed foenum Graecum alio modo apparatus, erit ad multas res utile. aqua igitur decoquitur longo tempore,

59) Arbitror, scribendum esse, ἐπιπάττειν. Saepe haec duo vocabula permutantur. Interdum dubium est, utrum anteferendum sit. ἐπιπάττειν est inspergere, injicere, five arida et comminuta, five munda. ἐμπάσσειν est imponere, veluti ἐπίπλασμα, κατάπλασμα. Ita exempli caussa Galen. in Gloss. p. 93. habet: ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄφιοις ἐπιπάττεται. Utrumque vocabulum saepius recurrit in his libellis. Mox hic est, ἐμπάσσειν.

60) Codex: σκηρώδεσι, et mox, προσλαβών.

61) Loco πρόσ.

ἐψῆται ἐπὶ μακρὸν, ἕς' ἂν ἱκανῶς ἐφθῇ γένηται. καίπειτα τὸ μὲν ὕδωρ ἐκχεῖται, αὕτη δὲ πάνυ λειοῦται, καὶ μέλι, ὅσον ἱκανόν, μίγνυται ταύτη. καὶ ὅταν συνεργαθῇ καλῶς τῷ μέλιτι, λειομένη ἐψῆται, ἕς' ἂν ἐπιθέματος πάχος ὑπάρχῃ. οὕτω σκευαθῆσα, χρησιμέυει παραπλησίως τοῖς πλείστοις ἐπιθέμασι, καὶ σχεδὸν πρὸς πάσας τὰς ἔξωθεν γινομένας φλεγμονὰς ἀερίζει.

Πρὸς 62) τὰ ὑποχόνδρια, καὶ ἔντερα, καὶ τὴν ὑστέρα.

Πρὸς τε γὰρ τὰ ὑποχόνδρια, καὶ τὰ ἔντερα, καὶ τὴν ὑστέρα καλῶς ποιεῖ. ὅταν δὲ ἐψηθῆσα καὶ λειωθῆσα, ὡς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ μέλιτος, πάλιν ἐν ὕδατι ἐψηθῇ, ἐπιτήδειος γίνεται ὀφθαλμοῖς καὶ ἔδραι φλεγμαίνουσι. βέλτιον δὲ, εἰ καὶ μελιλώτου προσλάβοι.

Κ Ε Φ. λβ.

Περὶ τοῦ ἐκ χόνδρου.

Θλαύσεις ὧτων καὶ ῥινὸς χόνδρῳ ἐπιπλάττονται λυσιτελῶς. 63) ἐψῆθαι δὲ καὶ λελειωθῆαι χρὴ αὐτόν. ἄμεινον δὲ ἂν εἴη, κόμμεως καὶ λιβάνου, καὶ 64) προσμιγνέντος ὀλίγου. καὶ δοθῇσιν ἐπιτήδειος ὁ χόνδρος, καὶ λιχῆσι, 65) καὶ ψώραις οὐκ ἀναερίττων ἐπιπλάττεται.

donec fatis coctum sit. tum aqua effunditur, foenum Graecum vero iterum laevigatur, et mellis, quod fatis est, ei miscetur. cumque recte cum melle fuerit subactum, levigatum usque decoquitur, dum fiat tam crassum, quam epithema. hoc ita confectum utile est ad multa perinde ac plurima epithemata: et ferme ad omnes inflammationes facit, quae extrinsecus oriuntur.

Ad hypochondria, intestina, atque uterum.

Ad hypochondria vero, intestina, uterumque probe facit. cum autem decoctum et in levorem redactum, ut diximus, loco mellis iterum in aqua decoquitur, oculis et fedi inflammatis conuenit: atque etiam efficacius, si fertulam campanam capiat.

De cataplasmate ex alica. Cap. 32.

Aurium, nasique contusiones alica utiliter obducimus. est autem decoquenda et laeviganda. eaque praestantior fiet, si gummi et thuris parum ei miscetur. Est non fecus efficax alica ad dothienas, ad lichenas, et ad scabiem.

62) Hoc indice non erat opus. Rectius conjungebantur haec cum superioribus.

63) Forte, ἡψῆθαι, ut mox λελειωθαι. Verum hoc quoque ferri potest.

64) Aut hic genitivus excidit, aut καὶ tollendum.

65) Scribitur: λαχῆν, λαχῆνες, apud Galen. Oribas. ad Eunnar. 3, 57. et Aetuarium.

Κ Ε Φ. λγ.

Περὶ τοῦ ἐκ κέγχρου.

Ποίησις μὲν τοῦδε τοῦ ἐπιπλάσματος, ἡποῖα καὶ ἡ ἐκ 66) τοῦ σπέρματος τοῦ λινοσπέρμου. ἐπαρκὲς δὲ ἔσται, εἰ ῥεῦμα γαστρὸς ὀδυνηρὸν εἴη, καὶ ὀίδημα εἰπεῖν 67) ὑπάρχει. εἰ δὲ πίπταν 68) ξηρὰν λάβοι, καὶ 69) ἰσχυράσιν ἂν εἴη λυσιτελές· ὕδατι δὲ, ἢ ὀξει, ἢ ὀξύκεράτῳ ἀναληφθὲν, σκολοπένδρων δῆγμασι χρήσιμον εἶναι ἔγνωσται.

Κ Ε Φ. λδ.

Περὶ τοῦ ἐκ σύκου.

Πολυειδέστατός ἐστι τοῦ ἐπιπλάσματος τοῦδε ἡ μεταχείρισις, καὶ ἐπαρκὴς εἰς πολλά. ἦτοι 70) γὰρ ἀφεῖσθαι μέρος. μήτ' αὖν αὐτοῦ τοῦ σύκου, μήτε εἰς ὅσον ἀνυσον τοῦ σπέρματος, καὶ τὰ οὕτω 71) πεποιημένῳ, προσηρίας ἔνεκεν μύρου ἱρίνου οὐ πολὺ μίγνυται αὐτῷ. ποιῇ δὲ πρὸς τὰς σκληρότητας τῶν νεύρων καὶ τὰ ἠγκυλωμένα τῶν ἀρθρῶν, καὶ τὰ πέρα τοῦ μετρίου ἐκτεταμένα, 72) καὶ πρὸς σκίρρους, καὶ μάλιστα τοὺς τῶν σπληνῶν. ὥφε-

De cataplasmate ex milio. Cap. 33.

Conficitur hoc cataplasma eo modo, quo etiam ex lini femine parari docuimus. Valet hoc, si ventris defluxus dolorem afferat: et oedema subsit; si vero picem liquidam affumas, ischiadicis utile reddetur. aqua vero, acetove, aut posca exceptum, contra morsus scolopendrae efficax esse observatum est.

De cataplasmate ex ficibus. Cap. 34.

Multiplex omnino est hujus cataplasmatidis confectio, et ad multa itidem valet. ficus ergo ipsa, et semen, quoad ejus fieri potest, teruntur. cum hoc feceris, parum irini unguenti mansuetudinis causa adiungitur. Facit hoc ad duritias nervorum, ad articulos contractos, aut plus justo relaxatos: et ad scirrhus, praefertimque lienis. et ad eos quoque, qui in iecore sunt valet. si vero nitri parum addas, finis rumpet,

66) τοῦ σπέρματος videtur redundare.

67) Ridicule! Forte: πυεῖν, seu, ἐκπυεῖν ὑπάρχοι, aut, ποιεῖν. Rasarius forte, ὑπεῖναι.

68) Rasarius videtur maluisse ὑγράν, quod et alibi in his occurrit. Vide Geopon pag. 1162. ubi περὶ ἐμπυϊκῶν exponitur.

69) ἰσχυρὰς satis notum vel ex Galen. defin. med. Vide Paul. Aeg. 3, 77. p. 122. Rasarius videtur maluisse ἰσχυαδικοῖς, sed sine causa.

70) Haec non intelligo, neque vero etiam corrigere audeo. Amando lectores ad Rasarium, qui sua interposuit. ἀνυσον, non est graecum, sed ἀνυσόν.

71) Hoc non est: cum hoc feceris: sed, οὕτως ἐσκευασμένῳ, ita praeparato, confecto.

72) Rasarius reddidit, ac si ἐκτεταμένα voluerit. Mox Codex: προσηρήρους.

λεῖ δὲ καὶ τοὺς τοῦ ἥπατος. προσλαβὼν δὲ νί-
τρον ὀλίγον, ῥίπτει τε κόλπους, 73) καὶ σκό-
λοπας ἀνάγει. εἰ δὲ ὁμοίως κοπείη τὰ σύκα
καὶ προσλάβοι γλήχωνας, 74) ἢ ὀριγάνεως,
75) ἢ θύμου κόμης, ἢ ἀψινθίου, εἰς τὸ λε-
πτότατον ἐργασμένα, ὑδροπικοῖς ἀερόσται, κα-
ταπλασσομένοι κατὰ τε τῶν ὑποχονδρίων πάν-
των, καὶ τῆς ὀσφύος, καὶ τοῦ κότου παντός.

Ἄλλη ποιήσεις.

Ἐψῆται, ὅσον 76) εὐπετᾶς διαχῆσθαι
μέλι, τὰ σύκα, καί πετα λειοῦται ὁμοῦ τὴν
77) ἡμέρην τοῦ ὕδατος, ἐν ᾧ ἡψιται· εἴτα
μερίδιον ἄλευρον, ἢ πύρινον, ἢ καὶ ἄριστος μί-
γνυται αὐτοῖς, καὶ συνεργάζεται ὡς μάλις, καὶ
ἐψῆται αὖθις, ἄχρι συστάσεως καταπλασμά-
τος. ἀερόσται δὲ φύματι, τοῖς μὴ ῥαδίως πεπα-
λιωμένοις, 78) καὶ παρωτίσιν, ἃς ἐκπυῖ-
σθαι χρὴ, καὶ δοθιῇσιν. ἐπειδὴ 79) εἰ τις ἐθέ-
λει χρῆσθαι, βούτυρον μινύει. εἰ δὲ πηγάνου
φύλλα τριφθέντα λεῖα μινύει, τὰς 80)
ἐντέροις ὀδύνας, ὑπὸ τοῦ πνεύματος γινόμενας,
ἐνίησι. λίπος δὲ μινύει 81) ἔλαιον, ἐνθα
πήγανον ἢ κύμινον ἐνῆψηται.

aculeosque extrahet. si denique ficibus
ita paratis miscueris pulegii, aut ori-
gani, aut thymi, aut absinthii comam,
minutissime tritam, hydropicis conveni-
et, eritque totis hypochondriis, lumbis,
et toti dorso superdandum.

Alia confectio.

Ficus coquantur usque dum facile
diffolui possint. deinde laevigantur et
in eadem aqua decoquantur, in qua de-
coctae prius fuerant. tum hordeacea,
triticeave farina, aut panis, eisdem ad-
miscetur, et diligentissime subiguntur:
et iterum ad cataplasmatibus consistenti-
am decoquantur. Facit hoc ad tuber-
cula, quae non facile maturescunt, et
ad parotidas, quas deducere ad suppu-
rationem oportet, et ad dothienas: si,
cum quis uti velit, butyrum addat. si
vero rutae folia trita misceantur, dolo-
res intestinorum a flatu excitatos juva-
bit. oleum porro, aut pinguedo admiscea-
tur cum ruta, aut cuminum inco-
quatur.

73) Forte ῥίπτει. Dioscor. 4, 154. p. 229. φύματα ῥίπτει, de cucumere sylvestri. κόλπος quid sit, do-
cet Galen. de tumor. praet. nat. cap. 4. et alibi. Paul. Aegin. 4, 48. p. 151. Dioscor. 2, 11. p. 92.
σκόλοπας ἔλκουσιν.

74) Apud Theocrit. Id. 5, 56. γλάχωνα, ubi vide scholia. Dioscor. 3, 36 p. 127.

75) Ubique legi, ὀρίγανος, vel ὀρίχανον, ὀριγάνου.

76) Forte: ὡς ἄν.

77) ἡμέρην non intelligo. Debet praeterea esse dativus, articuli et substantivi. Suspicabar, τῇ μερίδι.

78) Ita in textu. In margine: πεπανομένοις. In Geopon. p. 908. est: δοθιῆνας — πεπλίνες. Mox Codex:
παρότησιν, ἐκποιῆσθαι, δοθιῇσιν. Errores pueriles!

79) Conjectio: ἔπειτα, εἴ τις ἐθέλοι.

80) Ἐν interponendum videtur.

81) Inferendum videtur ἢ.

Κ Ε Φ. λς.

Περὶ τοῦ ἔττους, τοῦ ἐκ τῶν 82) κυμίνων.

Ἐψέεται τὸ ἔττος τὸ ἐκ τῶν κυμίνων ἄχρι συσάσεως, ἔτα μίγνυται κύμινον οὐ πολὺ, λεῖον, καὶ γίνεται κατάπλασμα φλεγμαίνουσιν ὄρχεσιν ἐπαρκέσατον. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, ἢ 83) κυπαρίσσου τοῦ καρποῦ λειοτάτου μίσγεν ὀλίγον. πρὸς δὲ τὰς παλαιότερας φλεγμοναῖς τῶν ὄρχεων, καὶ ἀμμωνιακοῦ τι μίγνυν προσήκει.

Κ Ε Φ. λς.

Περὶ τοῦ ἐκ θέρμων.

Ἀλευρον λεπτότατον 84) θέρμων ἐψέεται ἐν μέλιτι, ἢ καθ' ἑαυτὸ, μετὰ λινοσπέρμου. ἔλαιον τε οὐ πολὺ μίγνυται αὐτῷ, καὶ γίνεται κατάπλασμα ἑλμίοις ἐπιτήδειον.

Ἐτέρα ποίησις καταπλάσματος.

Ἐψῶνται οἱ θέρμοι ἐν ὕδατι, ἄς λειοῦθαι ῥαδίως, καὶ χολὴ ταύρου συμμίγνυται, καὶ τοῦ ἀβροτόνου κόμη λειοτάτη. ποιεῖται πρὸς τὰ αὐτά. ἐλμίνθων τὲ φάρμακόν ἐστι. καὶ ἐπειδὴν ἐψηθᾷσι, μίγνυνται 85) λεῖον μελανθίου καὶ μέλιτος, ὁμοῦ 86) τελειωθέντων ἢ ἐψηθέντων αὐθις.

De cataplasmate ex lomento fabarum.
Cap. 35.

Coquitur lomentum fabarum ad consistentiam. tum cuminum non admodum tritum additur: fitque cataplasma, quod testiculis inflammatis aptissimum est. Idem faciet, si narcissi fructus, in tenuissimas partes redacti, parum indideris. caeterum ad vetustiores testiculorum inflammationes ammoniaci portiunculam admiscere conueniet.

De cataplasmate ex lupinis. Cap. 36.

Tenuissima lupinorum farina cum melle, aut per se cum lini semine decoquitur: eique oleum non multum adjungitur: fitque cataplasma ad helminthas lumbricos accommodatum.

Alia eiusdem cataplasmatidis confectio.

Lupini ex aqua decoquuntur, ut facile laevigari queant: eisque fel taurinum adhibetur: et abrotoni coma tenuissime trita additur: valetque ad idem: estque adversus helminthas efficax medicamentum. cum decocti lupini fuerint, melanthium laevigatum et mel admiscuntur, ac simul omnia laevigantur, et iterum decoquuntur.

82) In principio Codicis, in indicibus, est: περὶ τοῦ ἐκ κυμίνων. Κυμίνων legendum esse, statim apparet.

83) Forte εἰ, et paullo post, μίσγοις, aut, μίσγοιτ'.

84) Sic in margine. In textu θερμότατον, ex proximo θέρμων. Mox malim, ἢ μετὰ.

85) Forte: μίγνυν λεῖον.

Κ Ε Φ. λζ.

Περὶ τοῦ ἐκ φακῆς.

Ἐψῆται ἡ φακὴ καὶ ἀποχεῖται τὸ ὕδωρ, ἔτα λειοῦται, ἱκανῶς προσλαβὼν ῥοδίνου. καὶ γίνεται ἐπίθεμα αἰδοίων κάλινον φλεγμαινόντων μετὰ ἐρυθρήματος καὶ ἄρτου δὲ μιγνυμένου, 87) καλῶς ποιεῖ.

Ἄλλη ποίησις.

Ῥοῶς τὰ κενώματα ἔψῆται σὺν τῇ φακῇ, καὶ λειοῦται 88) ἰσχυρῶς ἄμφω ὁμοῦ μετὰ ῥοδίνου. εἰ δὲ καὶ ἄρτος πούτοις προσβληθῇ, ἡπιώτερον 89) ἔσται τὸ κατάπλωσμα. ἀερόζει δὲ τοῦτο, ὅπῃ ἐσχάρα 89) εἶεν ἐκ πυρὸς, ἢ ὅπῃ 90) νομάς τινες, μάλιτα ἐπὶ τῶν αἰδοίων. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τῆς μὲν φλεγμονῆς ἐπικρατούσης ὁ ἄρτος ὀφείλει πλέον περιπλέκεσθαι. τῆς δὲ νομῆς κίνδυνον ἀπειλούσης μείζονα, ἐλάττονα παραπλέκει 91) τὸν ἄρτον.

Ἄλλη 92) μεταχέρισις.

Ἄλευρον λεπτότατον φακῆς, καὶ ῥοῶς λέμματος 93) λεπτοτάτου τὸ μέτριον, ὄξυμέλι-

De cataplasmate ex lentibus. Cap. 37.

Lens coquitur, aqua effunditur, multum laevigatur, rosaceum affumit. epithema praestantissimum pudendorum inflammatorum efficitur. cum rubia vero et pane addito egegrie facit.

Alia conficiendi ratio.

Punicae inanes partes cum lentibus incoquantur, et utrumque simul valde cum rosaceo laevigatur. si panis eis accedat, mitius cataplasma fiet. hoc conveniet, ubi crustae, ex igni excitatae, fuerint, et ubi ulcera depascantur, ac praesertim in pudendis. sed scire par est, cum inflammatio dominatur, maiorem panis copiam indendam esse: cum vero ulcus depascens majus periculum minatur, minorem panis portionem adhibendam.

Alia confectio.

Tenuissimam lentis farinam, et punicae corticem tenuissimum oxymelite

86) Forte: ὁμοῦ τε λειωθέντων.

87) Forte, μιγνύμενον.

88) ἰσχυρῶς in margine additum. Idem occurrit p. 269.

89) Cum spiritu aspero exhibet Codex, ἡπιώτερον, uti in aliis etiam reperi Codd. Mox vitiose est, αἰσχάρα. De ἐσχάρα et ἐσχαρώ. v. Galen. meth. med. lib. 5. cap. 4. Celsus ἐσχάρας exponit crustas. v. Lib. 5. cap. 96. et Geopon. p. 1161.

90) Dioscor. 2, 129. memorat νομάς γαγγραινικάς.

91) Paullo ante περιπλέκειν. Eodem redit. Sed hic παραπλέκειν legendum videtur.

92) Superius est μεταχέρισις. Hoc loco μεταχέρισις a μεταχερεῖν. Ita habet etiam Dionys. Halicarn. T. II. p. 37. 43. 64. Sic est ἐγχείρισις Reprobatur tamen a Sylburgio ad Dionys. Item a Wolfio.

93) Idem, quod λέπισμα.

τι 94) ἡψωμένον ἐμπάσσεται. τὸ δὲ ὄξος οἱ πολὺ χρεὶ ὑπάρχειν. γίγνεται γὰρ οὕτως οὐκ εὐδιασκέδαστον τὸ ἐπίθεμα. τοῦτο κοιανούς 95) ἐπαρκεῖ, καὶ νομαῖς, καὶ ρείμασιν.

Ἄ λ λ ο.

Ἐψηθεῖσα ἡ φακὴ τεύτλῳ ἐφθῶ ὁμοῦ λειοῦται. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἐπιτήδειον τοῖς ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἔλκεσι, καὶ τοῖς 96) ἐρπυστικοῖς, εἰ μετὰ ρείματος ὑποφλεγμαῖνοι.

Κ Ε Φ. λη.

Περὶ τοῦ ἐξ ὀρόβων.

Ὀρόβων ἄλευρον ἐψηθὲν σὺν μέλιτι ποιῇ πρὸς ἀνθρακας 97) καὶ ταῖς 98) ἀπὸ πυρὸς ἐσχάρας, καὶ τὰ νεμόμενα 99) ἀποκαθαίρει. καὶ ἐψηθέντες δὲ αὐτοὶ οἱ ὀρόβοι, καὶ λειωθέντες ὁμοίως τῇ φακῇ, κατὰ πλάσμα ποιοῦσι προσηνέστερον. εἰ δὲ καὶ ἐμβραχύντες καὶ ἀπαλοὶ γενόμενοι, ὡς λειωθῆναι ῥαδίως, σκευαθῶσιν, ἔτι μᾶλλον προσηνέστερον ποιήσουσι τὸ κατὰ πλάσμα, πρὸς τε τὸ ἀφεσάναί τὰς ἐσχάρας ἐπιτήδειον, ἢ τοὺς ἀνθρακας, καὶ τὰς νομαῖς ἀποκαθαίρειν. 100) καὶ ταῖς ἐκ τούτων φλεγμοναῖς οὐκ ἀνωφελὲς τὸ τοιοῦτο ποιηθὲν ἐστὶ.

mediocriter decoquimus et apponimus. acetum non ita multum esse debet. ita enim epithema fit, quod non facile discinditur, facitque ad nomas et defluxiones.

Alius apparatus.

Lenticula, incocta cum beta, una laevigatur. valet hoc ad ulcera, quae circa caput sunt: itemque ad serpentia ulcera, si cum defluxu inflammata fuerint.

De cataplasmate, ex eruo. Cap. 38.

Eruī farina ex melle decocta ad carbonēs, ad crustas, ex igni excitatas, facit, et ulcera, quae depascuntur, repurgat. Eruum quoque per se, et tritum pari modo, quo lentes, mitius cataplasma conficit. si vero maceretur, et tenerum fiat, ut laevigetur, facilius cataplasma compones. Praeterea mitius quoque cataplasma ex eo ita parato conficietur, quod sit ad crustas abolendas, aut carbonēs, et depascentia ulcera purganda, accommodatius. quod idem ad eorum inflammationes non erit inutile.

94) Codex: ἡψωμένω.

95) Ita Codex. Rasarius praetermisit. Forte, *ἰανῶς*. Si autem hoc vocabulo morbus aliquis notatur, debet esse dativus, veluti *κοιλιακοῖς*.

96) Nimirum, ἔλκεσιν.

97) Galen. in defn. med. appellat *ἐσχαρῶδη ἔλκυσιν*. Item alibi, *ἔλκος ἐσχαρῶδες*. Vide etiam Paul. Aegin. 4, 25.

98) Duplex constructio. Forte: *τὰς ἐσχάρας*. Rursus scriba: *ἐσχαρῶς*.

99) Idem, quod *νομάς*. Mox Codex: *ἀποκαθαίρειν*.

100) Codex: *ἀποκαθαίρει*.

Κ Ε Φ. λθ.

Περὶ τοῦ ἐξ ἐρεβίνθων.

Τὸ ἐκ τῶν ἐρεβίνθων γινόμενον ἐπίπλασμα ἰδρωσὶ τοῖς 1) τυμπαίαις ἀρμόζει. ποίησις δὲ αὐτοῦ ἡδε. πηγάνου χλωροῦ φύλλα λειούται πάνυ ἰσχυρᾶς, καὶ περὶ ἀπεργάζεται, καὶ ἐψώμενος 2) τῷ μέλιτι, ἐμβάλλεται τὸ ἄλευρον τῶν ἐρεβίνθων.

Κ Ε Φ. μ.

Περὶ τοῦ ἐκ φοινίκων.

Φοίνικες οἱ πατητοὶ ἀλίγω βραίνονται ὄινω καὶ πάλη ἀλφίτων συμμύγνυται. τοῦτό ἐστιν ἐπίπλασμα σομάχου ἀσωμένου. 3) ἢν δὲ οὗτοι μὴ τύχωσιν οἱ φοίνικες παρόντες, ἕτεροι δὲ τινες πιάτεροι διακινθύντες καὶ ὄινω βρεχθέντες, εἰς τόσον δὲ, ἢ 4) ὅπως ἂν ἀπολαύσειαν τῆς ἰκμάδος τοῦ ὄινου κόπτονται καὶ λεῖαι ποιοῦνται. ἔτα προσβάλλεται ἀλφίτου πάλη, καὶ γίνεται καὶ τοῦτο πρὸς τὰ αὐτὰ λυσιτελές. εἰ δὲ καὶ φλεγμονή τις ὁμοῦ ἀμφὶ τοῖς ὑποχονδρίοις εἴη, πάνυ ἀγαθὸν ἐπίπλασμα γίνεται. ὀλίγον γὰρ μέλι ἅμα τοῖς φοινίξιν ἐψέται, καὶ λιγὸν σπέρμα 5) λεῖον ἐμπάσσεται αὐτῷ.

De cataplasmate, quod ex ciceribus fit.

Cap. 39.

Quod fit ex ciceribus, id hydropibus, quos tympanias vocant, idoneum est. haec autem ejus est confectio. rutae viridis folia laevigantur valde admodum: deinde subiguntur: tum melle decoquuntur. iis decoctis, cicerum farina adiicitur.

De eo, quod ex palmulis constat.

Cap. 40.

Palmulae conculcatae modico vino persperguntur, eisque pollen polentae commiscetur. stomacho autem, fastidio oppresso, hoc imponitur. si vero hujusmodi palmulae tibi non suppetant, aliae pinguiore confricentur, vinoque macerentur adeo, donec humore vini perfruantur: tum contunduntur et laevigantur. additur postea pollen polentae, itaque conficitur: atque ad eadem valet. quinetiam, si inflammatio quaedam simul hypochondria obfideat, hoc cataplasma ad eam multum facit. parum namque mellis cum palmulis coquitur, ac denique lini semen in levorem redactum ei adiicitur.

1) Vide Galen. in aphor. Hipp. com. 4. sect. 11.

2) Forte, ἐψωμένοις.

3) Credo, ἀσωμένου. Galen. in Gloss. p. 67. ἀσάται inter alia explicat etiam: προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται. Φοίνικος πατητοῦ fit etiam mentio in Geopon. p. 1246.

4) Forte: εἰς ὅπως. Mox ex correctione legitur, ἀπολαύσειαν. Antea erat, ἀπολύσειαν.

5) Frequentius λιγόνσπερμον occurrit. Sed hic jam iterum est λιγόνσπερμα, de quo superius monui. Paullo post est λιγὸν σπέρμα.

Ἄ λ λ ο.

Ὅν σὺν συμμείγνυνται οἱ φοίνικες, καὶ σὺν αὐτοῖς μυρσίνης φύλλα εἰς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένα. ἀρμόζει τοῦτο τοῖς αὐτομάτοις ἀνὰ τὸ δέγμα ἔλκεσιν.

Ἄ λ λ ο.

Τῆς μήκωνος τὰ φύλλα τὰ ἀπαλώτατα κυλὸς γίνεται. ἐν τούτῳ διαχέεται φοίνιξ ὁ πατητός. τοῦτο ὀφθαλμῶν ὀδυνωμένων 6) ἐπίπλασμα ἔστιν.

Ἄ λ λ ο.

Φοίνικες ὕδατι 7) διεθέντες ἐψᾶνται σὺν ἐλίγῳ μέλιτι, καὶ ἐμπάσσεται ῥοῦ βυρσοδεψικῆς ξηρᾶς τὸ λεπτότατον, καὶ λίνου σπέρμα λεῖον. δυσεντερίᾳς τοῦτο ἐπίπλασμα. τὸ δὲ αὐτὸ εἴσαι ἰσχυρᾶς αἰμορραγίας ἐπιτηδεῖν ἔστι.

Κ Ε Φ. μα.

Περὶ τοῦ ἐξ ἀχέρδων. 8)

Ὀιδήματα χαῦνα ἐπὶ τῶν ἄρθρων γίνεται, τῶν τε ἄλλων, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ οὐ πάνυ ῥαδίως πάυεται ταῦτα. ἄλλη προπυριῶν, ἢ θαλάττης, ἐπιπλάττεται τῶν ἀγρίων ἀχέρδων τῷ καρπῷ συγκεκομμένῳ. 9) ψαφᾶρον δὲ τὸ ἐπίπλασμα, καὶ δεῖ σφίδρα καλῶς τῷ ῥακίῳ προσβάλλειν αὐτὸ, ἵνα προσμένῃ.

Aliud.

Palmulae vino admiscuntur et cum eis myrti folia tenuissime trita subiguntur. idque ulceribus iis, quae per se in cute erumpunt, accommodatum est.

Aliud.

Ex papaveris foliis tenerrimis fucus exprimitur: in eo palmula concultata diffunditur: fitque cataplasma oculis dolentibus aptum.

Aliud.

Palmulae in aqua diluuntur et cum exiguo melle coquuntur: et rhus coriariorum aridum tenuissime tritum inspergitur, itemque lini semen laevigatum. valet hoc ad tormina intestinorum et vehementes sanguinis eruptiones potest sistere.

De cataplasmate, ex acherdis. Cap. 41.

Oedemata laxa in articulis, tum alibi, tum vel maxime in genibus nascuntur, eaque non admodum facile sedantur. fatis ergo prius locis muria, cataplasma imponitur, quod ex agrestibus acherdis fit, fructu eorum simul confuso. est enim hoc cataplasma friabile: ideo pannis valde affigendum est, ut permaneat.

6) ἐπίπλασμα ἔστιν sunt a manu recentiore. Poterant haec, aut similia, intelligi.

7) Forte, διεθέντες. Semper fere in hac voce errat scriba. Saepe etiam διψῶ confundit.

8) In Geopon. p. 558. ἀχέρδου, τούτῃσιν ἀγριοαπιδίου. Theocrit. Id. 24, 88. Sophocles p. 323.

9) Forte, συγκεκομμένων.

Κ Ε Φ. μβ.

Περὶ τοῦ ἐξ αἰσῶν.

Ἰατρῶν 10) ἄλευρον, μεταχειριδὲν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἐπιπλάσματος, ὑδατικοῖς ἐπαρκῆ, τιτά-
νεως 11) ἐμπαττομένης. τό, τε γὰρ ὕδωρ δια-
φορεῖ, καὶ τὸν σκίρρον ἐλάττονα ἀποφαίνει, εἴ-
τ' οὖν ἐπὶ τοῦ ἥπατος, εἴτ' οὖν ἐπὶ τοῦ
σπληνός. ἦν δὲ ἐνδεδεχάς τις χρεῶτο αὐτῷ,
καὶ τὰ χρέονια οἰδήματα τῶν τε ἄρθρων καὶ
τῶν γονάτων ἰᾶται. Θείω δὲ μινγνύμενον τὸ
τῶν αἰσῶν ἄλευρον, ἐπιτήδειον τοῖς ἐπὶ τῶν
ἑτῶν οἰδήμασι.

Κ Ε Φ. μγ.

Περὶ τοῦ ἐκ μήκωνος.

Τὰ φύλλα τῆς μήκωνος τὰ ἀπαλὰ λειοῦ-
ται, καὶ ἔστι τοῦτο ἐπίπλασμα φλεγμαινόντων
τῶν καὶ ὀδυνωμένων ὀφθαλμῶν, καὶ ἔδρας, καὶ
εἰς τὰς ὀδύνας τῆς κεφαλῆς ἀγαθόν τοῦτο ἐπί-
πλασμα ἔστι, καὶ ὀδυνωμένῳ ποδαλγῷ. συλλει-
οῦται καὶ λεκίδω ὥων ἐφθῶν, καὶ γίνεται εἰς
τὰ αὐτὰ ἐπίπλασμα ἐπιτήδειον. λίνου δὲ σπέρ-
ματι ἀληλεσμένῳ, καὶ ἄρτω δὲ ἢ ψυλλίῳ συμ-
φυραθέντα ἢ συνεργαθέντα, ἄριστον ἐπίπλασμα
γίνεται ἐρυσιπέλατι. εἰ δὲ τις βούλοιτο τὸν χυλὸν
αὐτῶν ταῖς λεκίδω ἀναμινγνύειν, ἢ τῷ ἄρτῳ, ἢ τῷ
λίνοσπέρμῳ, ἢ τῷ ψυλλίῳ, κάλλιστον ποιήσει
φάρμακον πρὸς τὰ αὐτά. παραύσχει δ' αὖν, τὰ
οὕτω σκευαζόμενα, καὶ ὕπνον, ἐπιπλαττόμενα τῇ
κεφαλῇ. εἰ δὲ καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς μήκωνος, ἥτοι
ὑγρὰ οὖσα 12) ἐψηθεῖσα καλᾶς, μίσγοιτο τοῖς

De cataplasmate, ex lolio. Cap. 42.

Lolii farina ita parata, ut in cae-
teris supra diximus, satisfecit hydropi-
bus, calce tamen inspersa. siquidem
haec evocat, ac digerit, et scirrhum
minuit, five is lienem, five etiam ie-
cur occupet. si vero quis continuo uta-
tur, is etiam diuturna oedemata arti-
culorum et genuum curabit. Caete-
rum lolii farina sulfuri admixta tumo-
ribus aurium laxis convenit.

De cataplasmate, quod ex papavere fit.
Cap. 43.

Papaveris tenera folia laevigantur :
fitque cataplasma oculis inflammatis,
dolentibusque accommodatum. idque se-
di, et capitis doloribus prodest: et pod-
agricos dolentes juvat. Vitellus iti-
dem ovi coctus simul laevigatur, et ad
eamdem efficax redditur. Lini semini mo-
lito, aut pani, aut psyllio commista et
subacta, faciunt cataplasma ad erysipe-
las praestantissimum. si quis eorum suc-
cum vitellis ovorum admiscere velit,
aut pani, aut lini semini, aut psyllio,
is optimum medicamentum ad eadem
parabit. id etiam ita apparatus, so-
mnum conciliat, si capiti admoveatur.
si vero papaveris caput, quod liquidum
sit et probe coctum, his, aequae ac fo-
lia, admisceatur, fiet cataplasma ad

10) De hoc supra monitum. p. 220.

11) Occurrit δ, ἡ, τίτανος. ἡ τιτάνης non memini legere. Forte ergo, τῆς τιτάου.

12) Credo hic excidisse, ἢ.

προειρημένοις, ὥσπερ τὰ φύλλα, γενήσεται
πρὸς τὰ αὐτὰ ἐπιτήδεια ἐπιπλάσματα. ὥσ-
περ γε, καὶ χυλὸς τῶν κεφαλῶν ἐκκληφθῆναι
13) δυναθεῖν, μίγεις ὁμοίως ὁ χυλὸς τῶν φύλ-
λων, πρὸς τὰ αὐτὰ ποιήσει. καὶ ἡ ξηρὰ δὲ
μήκων ἐψωμένη ἐπὶ μικρὸν ὁμοῦ τῷ σπέρματι,
ὡς ἀπαλὴ 14) γινέσθαι, κόπτεται ἐν ὄλμῳ,
ὡς εἰς ἐπιπλάσματος εἶδέν ἤκειν· τὸ δὲ ὑγρὸν
ἐψῆσθαι μέλει, ἢ ὕδωρ, ἢ ἔλαιόν ἐστι. ποιεῖ
15) πρὸς τὰ αὐτὰ καὶ μόνῃ ἐπιπλασσομένη,
καὶ σὺν τινι τῶν εἰρημένων μίγνυμένη. καὶ τὸ
ὑγρὸν δὲ, ἐν ᾧ ἂν ἐψηθῇ, μίγνυμένον τινι τῶν
προειρημένων τὰ αὐτὰ ποιεῖ. καὶ ξηρὰ δὲ ἡ
κεφαλὴ ὁμοῦ τῷ σπέρματι κοπιέται καὶ σιαιώ-
σα, 16) εἰςμιγῆ ἢ τινι τῶν προειρημένων, ἀρ-
μόσει πρὸς τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς 17) ἐσχετηρί-
οις δὲ ῥεομένης τῆς γαστρὸς μίγνυμένη, δραστικώ-
τερα ποιεῖ τὰ φάρμακα. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς
δὲ τῆς μήκωνος σκευάζεται κατὰ πλάσμα, ὃν
τρόπον ἀπὸ τῶν φύλλων, καὶ ὁμοίως ὠφελεῖ.

Κ Ε Φ. μδ.

Περὶ τοῦ ἐκ βολβῶν.

Οἱ βολβοὶ, οἱ ὀπτώμενοι καὶ ἐπιπλαττό-
μενοι, τὰς ἀπὸ τῶν καυτηρίων 18) ἐσχάρας
ἐαδίως ἀφίστασθαι ποιοῦσι, καὶ ἀνδραξὶ δὲ

eadem valens. Ut etiam, si ex ipsis capi-
tibus succus exprimi possit, ilque per-
inde, ut succus foliorum, indatur, ad
eamdem faciet. Ipsum quoque papaver
ficcum parum una cum femine deco-
ctum, ut tenerum fiat, in mortario
tunditur: ut in cataplasmatibus formam
se induat. humor vero coquendus est,
five aqua, five oleum sit. Facit ad ea-
dem, five solum papaver superdetur, si-
ve alicui praedictorum commistum. Hu-
mor quoque, in quo papaver decoctum
fuerit, aliqui eorum, quae diximus,
mistum, eadem praestat. Caput vero
ficcum una cum femine contusum et
concussum, si alicui eorum, quae supra
sunt allata, commisceatur, ad eadem
valebit. sique adjungatur iis, quae flu-
entem aluum cohibent, medicamenta
reddet efficaciora. Fiunt, non secus,
quam ex foliis, cataplasmata quoque ex
floribus papaveris, quae ad eadem fa-
ciunt.

De cataplasmate ex bulbis. Cap. 44.

Bulbi affati atque impositi crustas,
quae ex adurentibus ortae sunt, facile
amoliuntur. iidem ad carbones simili

13) Forte: ἐκκληφθῆναι. Utuntur eo Plato p. 471. Erotian. p. 24. Sed de eo, ni fallor, superius jam monui.

14) Forte: ἀπαλὴν. Mox forte, ὑγρὸν, ἐν ᾧ ἐψ. Sic mox.

15) Excidit fortasse δέ.

16) Sic in textu. In marg. σμιγέει. Ita. Credo: εἰ μίγνυται τινι.

17) Hoc non inveni. Si sanum est, τὰ ἐσχετήρια, aut, σχετήρια, aut, σχετικά, erunt medicamenta in-
hibentia et sistentia, hoc quidem loco, ῥεώματα γαστρὸς.

18) Occurrit καυτήρ, καυτήριον, et apud Galen. in Glossis p. 79. καυτηρίδιον. Καυτήριον editum in Ga-
lei Oposco. Mytholl. p. 495. Hoc vero loco, cap. 45. est καυτηρίων. Dixi de hoc ad Timoth. 4.
2. in prima mea editione N. Test.

ὁμοίως ἐπιτήδειον τοῦτό ἐστι. ἐπιπλάττονται βολβοὶ καὶ ταῖς ἐπὶ τοῦ προσώπου γινόμεναι κηλίσιν ἐπιτηδείως, φακοῖς τε καὶ ἐφήλιδι, καὶ ἄλλοις τοῖς τοιούτοις. ἀνέχεσθαι δὲ δεῖ τοῦ γιγνομένου ὑπὸ τοῦ καταπλάσματος ἐνοχλήματος. ἐρυθραίνει γὰρ τὴν χροάν καὶ ἐκλέπει τὸ δέρμα ἄκρον, ἀλλ' οὐκ εἰς μακρὸν τὸ μὲν δέρμα ἀπέρχεται, ἕλκος δὲ οὐ γίνεται, καὶ ἡ κηλὶς ἀφανίζεται. ῥᾶστα δ' ἂν τις φέρῃ, εἰ μετὰ τοὺς βολβοὺς ἄρτω ἐπιπλάσσει τὸ πρόσωπον. ῥεδίνῳ δὲ ὁ ἄρτος κεχρίσθω.

Κ Ε Φ. με.

Περὶ τοῦ ἐκ πράσων.

Ὅπῃ ἐσχάρα ἐκ καυτηρίων εἶν, ταυτῇ 19) καὶ τοῦ πράσου κόμα ἐπιπλαττόμεναι τὰς ἐσχάρας ἐξάγουσι ῥᾶστα. συγκόπτονται δὲ ἰχυρεῶς, καὶ ἄλλες οὐ πολλοὶ τινες συμμιγνύονται. καὶ ἀνθράκων τὸ ἐπίπλασμα τοῦτό ἐστι φάρμακον ἀγαθόν.

Κ Ε Φ. με.

Περὶ τοῦ ἐκ θρίδακος.

Ὁδυνημένης κεφαλῆς διὰ θερμότητα, φύλλα τῆς θρίδακος συγκοπέντα, καὶ τᾷ μετώπῳ ἐπιπλαθέντα, ἀφέλιμά ἐστι, καὶ μάστιγα, εἰς 20) τόδε τὸ εἶδος ἡ θρίδαξ εἶη, ἡ τὸν ὀπὸν ἀνιῶσα τὸν λευκὸν συχρόν. ἐστὶ δὲ καὶ ὑπνοφόρον τὸ ἐπίπλασμα τοῦτο. ὅξει δὲ ἐν τᾷ κόπτειν ἐπιβραίνόμενον, καὶ ἐρυσιπέλασι, τοῖς ἀνευ ἑλκους, ἐστὶν ἐπιτήδειον.

quoque modo faciunt, superdantur etiam bulbi utiliter, maculis, lentiginibus, ephelidibus, et caeteris, quae in facie nascuntur. ferenda tamen molestia est, quam affert cataplasma. etenim colorem rubrum reddit, et extimam cutim excoquat: sed non multo post cutis renascitur, nec ulcus ullum fit, et macula evanescit. Facillime quispiam id sustinebit, si, postquam bulbos admove-rit, faciem pane obducatur. caeterum panis rosaceo illinendus est.

De cataplasmate ex porris. Cap. 45.

Ubi ex iis, quae adurunt, crustae concitatae sunt, ibi folia porri superdata facillime crustas auferunt. vehementer enim contunduntur, et salis non multum eis admiscetur. atque hoc cataplasma est remedium ad carbunculos efficacissimum.

De cataplasmate, quod ex lactuca conficitur. Cap. 46.

Cum ex calore caput dolet, lactucae folia contunduntur, et fronti admota valde juvant. sit autem ad hoc faciendum lactuca ejus generis, quae liquorem candidum densumque emittat. atque hoc cataplasma somnum quoque inducit. si vero interim, dum contunditur, aceto respergatur, etiam erysipelati, quod ulceris expertus sit, conueniet.

19) Forte, τούτη. Versu 8. malim, ἐπ'ἀνέχεται.

20) Credo legendum, εἰ.

Κ Ε Φ. μζ.

Περὶ τοῦ ἐξ ὑσσώπου καὶ γλήχωνος.

Ὑσσώπων ἡ πόα ξηρὰ κόπτεται, καὶ σεί-
εται, ὡς γενέσθαι λεπτοτάτην, καὶ ἐψείται
ἐμοῦ λινοσπέρμου ἀλεύρω, καὶ γίνεται κατὰ-
πλάσμα θώρακι ἐπιτήθειον, ἐφ' ὧν καὶ διὰ
γλισχερότητα αὐτὴ εὐανάγωγά ἐστι τὰ πτυόμενα.
καὶ ἥπατος δὲ σκίρροισι ἐπιτήθειόν ἐστι. γένοιτο
δὲ ἂν καὶ ἐκ τῆς γλήχωνος κατὰπλάσμα ὁμοί-
ως σκευασθείσης τῷ ὑσσώπῳ πρὸς τὰ αὐτά.
ἀνυσιμότερον δὲ τοῦτο τοῦ δι' ὑσσώπου.

Κ Ε Φ. μη.

Περὶ τοῦ ἐξ ὠκίμου.

Σκορπίων πληγαῖς ἀεπότεται τὸ ἐκ τῶν
ὠκίμων ποιούμενον ἐπίπλάσμα. συγκόπτεται δὲ,
καὶ ἄλλο τούτῳ μίγνυται οὐδὲν, εἰ μὴ τι ὄξος
ἐλγόν τις ἐθέλοι 21) ἐπιβρέειν αὐτῷ.

Κ Ε Φ. μθ.

Περὶ τοῦ ἐξ ἡδύοσμου.

Τὸ ἡδύοσμον, τὸ ξηρὸν, κόπτεται ὡς ὅτι
λεπτότατον, καὶ συμμίγνυται, ἢ λινοσπέρμου
ἀλεύρω, ἢ κριθῆς ἀλεύρω, ἢ ἄρτῳ τινὶ τοιού-
των, καὶ μέλιτος βραχὺ ἐπιμίγνυται πρὸς τὸ
συνδεῖσθαι ταῦτα, καὶ γίγνεται ἐλμίνθων 22)
λυπούντων φάρμακον. καὶ βηξί δὲ ταῖς δυσαν-
αγώγοις διὰ γλισχερότητα ἀεμόσειεν ἂν.

De cataplasmate, ex hyssopo et pulegio.
Cap. 47.

Hyssopi herba ficca contunditur et
quatitur, ut tenuissima reddatur: co-
quiturque cum feminis lini farina: et
cataplasma pectori accommodatum con-
ficitur: valetque ad eos, qui propter
lentorem sputa non facile educunt et
excreant. utile quoque est ad scirrhum
iecoris. Ex pulegio vero non fecus fi-
et cataplasma: et ad eadem valebit. sed
eo, quod ex hyssopo constat, hoc erit
utilius.

De cataplasmate ex ocimo. Cap. 48.

Cataplasma, quod ex ocimo fit, ad-
versus ictum scorpionis valet. ipsum
enim ocimum contunditur, nec aliud
quicquam ei adjungitur: nisi quispiam
parum aceti velit eidem affundere.

De cataplasmate ex menta. Cap. 49.

Menta ficca contundenda est, do-
nec tenuissima fiat, misceturque, aut
lini feminis, aut hordei farinae, aut
pani alicui generis ejusdem; eique pa-
rum mellis accedit, ut haec cohaere-
ant. fitque medicamentum adversus *
helminthas molestiam afferentes. idem
quoque conveniet tussibus, in quibus
propter lentorem difficulter humores
educantur.

21) Forte: ἐπιβρέαιεν. Et paullo ante, ὄξους. Et vers. 22. τινὶ τῶν τοιούτων.

22) Ita in margine. In textu, ἐλεούτων. Sic. Dioscor. 3, 41. p. 139. de eo: ἐλμίνθας πτείνη σφογγύλας.

Κ Ε Φ. ν.

Περὶ τοῦ ἐκ συκῆς ἀγρίας.

Συκὴ ἀγρία, καὶ τρίφυλλον, ἢ καὶ 23) ἀσφάλτιον, καλεῖται, σκορπιόπληκτοις ἐπιπλατομένη, ἄκρως βοηθεῖ. καὶ τούτου πεπείραμα καὶ αὐτός. δὲ δὲ συγκόποντα αὐτὴν ἐπιπλάττειν.

Κ Ε Φ. να.

Περὶ τοῦ ἐκ κράμβης.

Συγκοπεῖσα ἡ κράμβη 24) αὕτη μίγνυται πάλῃ πυρήν. εἰ δὲ τις βούλοιο, οὐκ αὐτὴν, ἀλλὰ τὸν χυλὸν αὐτῆς μίγνυς, ποιήσει ἐπίπλασμα, ἀρωγὸν ἐρυσιπέλασι καὶ χοιράσι νεαρῶς. ἰσχυραίνει γὰρ αὐτάς. καὶ μαστοῖς, σφριγῶδεσιν 26) ἐκ τόκων, ὀδυνωμένοις καὶ δέος ἐπάγουσιν ἐκπτώσεως. 27)

Κ Ε Φ. νβ.

Περὶ τοῦ ἐκ μαλάχης.

Ἐφθῆ, ἢ καὶ ὠμή, μαλάχη, ἄρτω ἢ πάλῃ ἀλεύρων μίγνυται, καὶ γίνεται ἐπίπλασμα ταῖς ὀχληρῶς φλεγμοναῖς ἐπιτήδειον, καὶ ἐνίοτε μὲν εἰς πύον ῥαδίως μετέστησεν αὐτάς.

De cataplasmate, quod ex ficu sylvestri sit. Cap. 50.

Ficus agrestis, quae et trifolium, et asphaltium dicitur, superdata iis, quos scorpio vulneravit, mirabiliter prodest: id quod ego quoque sum expertus. ea contundenda est atque imponenda.

De cataplasmate ex brassica. Cap. 51.

Brassica contusa pollini triticeo additur. si vero quis non ipsam brassicam, sed succum pollini admisceat, is cataplasma conficiet, quod erysipelati, et strumis recentibus conueniet. eas enim graciles reddit atque extenuat. mammis quoque, ex partu succi plenis, et dolentibus, et timorem eruptionis in-outientibus, utiliter admovetur.

De cataplasmate ex malua. Cap. 52.

Malua decocta, five cruda, pani aut pollini farinae miscetur, fitque cataplasma molestis inflammationibus aptum: easque interdum ad suppurationem perduxit.

23) Dioscor. 3, 123. p. 224. plura hujus nomina notat. Rāsarius videtur voluisse: συκὴ ἀγρία, ἢ καὶ — ἢ καί. Ita fane apte huc refertur, ἐπιπλαττομένη et αὐτὴν. Συκῆς ἀγρίας vero Dioscor. l. l. non meminit.

24) αὕτη frustra additum. Forte: αὐτὴ, uti mox, οὐκ αὐτὴν. Saltem comma ante αὕτη ponatur.

25) Codex: χυράσι. Vide Galen. in def. med. Paul. Aegin. 4, 33. 6, 35.

26) σφριγῶδης, a σφριγᾶν. De eo copiose exposui ad homilias Chrysostr. edit Misenensis 1792. T. II. p. 4.

27) Ἐκπτώσις nihil notat. Ἐκπτόσις huc non pertinet. Conjicio, ἐκπυήσεως ἐπιτήδειος, (ὁ χυλός.) Rāsarius in mente videtur habuisse ἐκπτώσις.

28) Codex: ἐρκίσιν, καὶ λιχῆσι. De utroque superius monitum.

Κ Ε Φ. γγ.

Περὶ τοῦ ἐκ τεύτλου.

Καὶ ἐφθόν καὶ ὤμὸν τεύτλον ἰχῶροί τε καὶ ἔρπησι καὶ λειχήσι καὶ πιτύροις, 29) ἢν 30) προσαποξηρῇ τὴν κεφαλὴν, ἐπιπλαττόμενον ἀερίζει πάντα.

Κ Ε Φ. νδ.

Περὶ τοῦ ἐκ ῥαφανίδων.

Ῥαφανίδες συγνοπτόμεναι μετὰ ὀλιγοσῶν ἁλῶν πσιεύσιν ἐπιπλαττόμεναι πρὸς τὰ ἐκχυμώματα, 31) εἴτε οὖν, προσπεσόντος τινὸς ἔξωθεν, γένοιτο, εἴτε διὰ γῆρας, ἀμφὶ ταῖς κνήμας καὶ ὀλέκταις. εἰς τὸ ἀρχαῖον γὰρ ἐπαναίγουσι τὴν χροάν. καὶ εἰ χυλὸν δὲ τῆς ῥαφάνου ἀετῶ τις ἀναμίξειεν μετ' ὀλίγων ἁλῶν, ἐπιτήδειον ποιήσει φάρμακον πρὸς τὰ ἐκχυμώματα.

Κ Ε Φ. νε.

Περὶ τοῦ ἐκ ψυλλίου.

Τοῦ ψυλλίου τὸ σπέρμα οὔτε ἀλεῖν δυνατὸν, οὔτε κόπτειν· ἀλλ' ὕδωρ ἐμβάλλειν χρὴ, καὶ ἀνακινεῖν τῇ χειρὶ. γένοιτο γὰρ ἂν οὕτω γλισχρόν τε καὶ 32) ἐπιπλασῶδες. τοῦτο κρήτιμόν ἐστιν ἐρυσιπέλασι. δεῖ δὲ ὑπαλλάττειν συν-

De cataplasmate ex beta. Cap. 53.

Beta, et cocta, et cruda, ad ichores et herpes et lichenas et porrigines, si caput arefaciant, superdata, mirum in modum accommodata est.

De cataplasmate ex radícula. Cap. 54.

Radiculae ex modico fale contusae et admotae, ad ecchymomata, hoc est, cum sanguis in loco contuso collectus est, faciunt. si ergo ex re aliqua, extrinsecus incidente, id eveniat, sive ex senectute, in tibiis et furis oriatur, radicae ad pristinum statum colorem redigentes, medentur. si quis vero fucum radicularum pani et modico falis admisceat, is etiam ad ecchymomata medicamentum utile parabit.

De cataplasmate ex psyllio. Cap. 55.

Psyllii semen, neque mola frangere, neque contundere possumus: sed aqua ei affundenda est, et manibus agitandum: siquidem ita et glutinosum et emplastri instar efficitur. Facit hoc ad erysipelata: estque saepius commutan-

29) Inde memoratur πιτύρισις et πιτυροειδὲς ὑποστάσις. Vide Paul. Aegin. 3, 3. Aëtuar. περὶ διαγν. παθ. 2, 5. περὶ ὄντων 1, 15. Ita dictus iste morbus, ὅτι πιτύροις ἔοικε σίτον. Occurrit etiam πιτυρώδη ἐν τῇ κεφαλῇ ἔλκη. Erotian. p. 44. et Galen. in Gloss. p. 66. Dioscor. 2, 149. p. 138. de beta ita: τὸ ἀφρέψημα πιτύρων καὶ κοῦδων σημητικόν.

30) Conjiicio: προσαποξηρῆς, a ξυρῆν. Rafarius de ξηραίνεν cogitavit.

31) Codex: ἐκχυμώματα. Saepius apud Galen. et alios occurrit. Dicitur etiam ἐκχυμωσις. Galen. in Gloss. p. 72. 86. explicat χυμῶν et αἵματος ἐκχυσιν. v. Theoph. Nonnum cap. 253.

32) Carent hoc lexica. Simile epiplasmati, idoneum ad epiplasma.

εχῶς 33) αὐτῷ. ἐπαρκεῖ δὲ τοῦτο τὸ ἐπί-
πλασμα καὶ ταῖς χειραδῶδεσι φλεγμοναῖς. ἢ
γὰρ ἀποπᾶναι ἐαδίως αὐτάς, ἢ ὅτι μάλιστα.

BIBL. II. ΚΕΦ. Β.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Περὶ λουτρῶν ἐξ ἐπιτηδεύ-
σεως. Ἐκ τοῦ α. λόγου, τοῦ περὶ βοη-
θημάτων.

Τῶν λουτρῶν τὰ μὲν εἰς ἐν γλυκέων ὑδά-
των καὶ ἀποιῶν 34) τὰ δὲ 35) ποιωτικά
καὶ δυνάμιν τινα ἰσχυρὰν ἔχοντα καὶ ἐπιφανῆ.
τῶν δὲ πεποιημένων, 36) τὰ μὲν ἐξ ἐπιτη-
δεύσεως γίνεσθαι· τὰ δὲ αὐτοφυῆ τυγχάνει. τῶν
μὲν οὖν ἐξ ἐπιτηδεύσεως γιγνομένων, τὰ μὲν,
ἐπὲρ τοῦ θερμαῖαι παρασκευάζομεν· τὰ δὲ,
ἐπὲρ τοῦ διαφορῆσαι· τὰ δὲ, ὑγραῖναι· τὰ δὲ,
ψύχειν ἢ σύψαι. Θερμὰ μὲν οὖν, εἰς 37)
τοὺς κατεψυγμένους θερμαῖαι βουλόμενοι, ἢ
λύσαι κόπον, ἢ σπασμοὺς παραμυθεῖσθαι
καὶ ἀλγύματα· καὶ 38) νωθροφύσεως δὲ χάριν,
ἵταν μὴ ἐνανάλωτος ἢ τροφῇ τυγχάνῃ. πα-
ρασκευάζομεν δὲ θερμὰ τὰ ὑδάτα γλήχωνος
ἐνεψῶντες, ἢ ἐριγάνου, ἢ ὑσσώπου, ἢ θύ-

dum. Prodest idem ad strumarum in-
flammationes. nam, vel statim eas fedat,
aut quam maxime levat.

Ex libris Antylli, de balneis industria
paratis. Ex primo libro de remediis.

Lib. X. Cap. 2.

Lavacra, partim ex aquis dulcibus
et qualitatis expertibus, constant, par-
tim vero ex iis, quae et qualitate sunt
praeditae et vim habent vehementem
atque conspicuam: eaque, in quibus
inest qualitas, partim industria parata
sunt, partim per se ita nascuntur. por-
ro eorum, quae ex industria sunt, alia
calfaciendi, alia digerendi, alia hume-
ctandi, alia refrigerandi, alia adstrin-
gendi causa, parantur. ac calidis qui-
dem utimur, cum aut refrigeratos cal-
facere, aut lassitudinem solvere, aut
conuulsiones, aut dolores mitigare nobis
propositum est. sane his etiam utimur,
refectionis causa: cum alimentum non

33) Immo, αὐτό. Mox vitiose: χειραδῶδεσι Codex.

34) Recte Rasarius reddidit. Aquae enim diversas, ut notum est, qualitates habent. Ergo aliae dul-
ces, aliae saltae, aliae aliis nominibus appellantur. Dioscor. 5, 18. p. 332. ὡς δὲ ἐπὶ τὸ πολὺ ἀρι-
στον (ὑδωρ) ἐστὶ τὸ καθαρόν καὶ γλυκὺ, ἀμέτοχον δὲ ἐκαστηκοτοῦν ποιότητος. Hoc postremum hic ap-
pellatur ἀποιον. De aquis data opera, ut medicus, exponit Rufus Ephesius in edit. Mosquensi 1806.
8. a pagina 179. seqq. Vide etiam hic inferius lib. 10. cap. 3.

35) Est hoc contrarium τῷ ἀποιος. Forte a ποιῶν, certam qualitatem adferentia. Aliud est ποιῶν,
certa aliqua qualitate praedita. Aliud prorsus est, ποιῶνς seu ποῶνς, a ποῖα seu πόα, herbosus
v. Schol. ad Theocrit. 3, 32. 5, 34. 8, 68. 25, 15. Arrian. in Indicis p. 347. 355. 359. Item
apud Theophrastum.

36) Ita in textu. In margine: πεποιωτισμένων. Immo vero: πεποιωμένων, a ποιῶμαι. In lexicis ex
uno Alex. Aphrod. notatur. Utitur eo Gregor. Naz. p. 119. 201.

37) Immo, ἢ, loco εἰς.

38) Hoc nihil notat. Forte, καὶ μὴν θρέψεως. Nisi scripserit, νωθροφύσεως, ab νωθρός. Id tamen nul-
libi legi. Neque tamen analogiae repugnat. Sic νωθροκάριος. Nisi malis, νωθρός θρέψεως.

μου, ἢ θύμβρας, 39) ἢ δάφνης φύλλα, καὶ χαμαιπίτυος κλώνας, 40) καὶ πάνακος καὶ πυρέθρου ρίζας, κάχρυ 41) τε καὶ παραπλήσια τούτοις. ἐμβάλλομεν δὲ καὶ ἔλαιον τῷ ὕδατι. διαφορητικὰ ποιήσομεν λουτρά, ἰσχνάναι πᾶν τὸ σῶμα πραιοῦμενοι, 42) καταπίμελον δὲ, καὶ ὠδηκὸς κατατεῖλαι, ἢ τὸ ὅλον, ἢ μέρος τοῦ σώματος, εἴτε διὰ φλεγμοῖν, ἢ δι' ἄλλην τινὰ διέξωσιν ρευματιζέοντα. 43) γίνεται δὲ διαφορητικὰ, ἢ αἷας ἡμᾶν ἐμβαλλόντων, ἢ αὐτῇ θαλάσσει χρωμένων, ἢ νιτρων μιγνύντων. καὶ μέλι δὲ μιγνύμενον διαφορητικὸν ποιεῖ τὸ ὕδωρ, καὶ σαφὲς ἀγρία ἐναφψημένη, κλημάτων τέφρα, θεῖον ἄπυρον, ἢ ἄρκευθίδων ἀφέψημα, ἢ λινοζώσιδος. μαλάξας δὲ χάριν λουτροῖς, ἐπὶ τε τῶν φλεγμαινόντων καὶ τῶν ἐσκιρζωμένων σωμάτων χρώμεθα. δεῖ δὲ ἐπὶ μὲν τῶν φλεγμαινόντων προσηῆ καὶ ἀπαλὰ τυγχάνειν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐσκιρζωμένων, χωρὶς φλεγμονῆς, ἐνεργά· ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν φλεγμαινόντων μαλάχης ἀφέψημα μίξομεν, καὶ λινοσπέρμου, καὶ τήλεως· ἐπὶ δὲ τῶν ρευματικῶν φλεγμονῶν, ἀρνόγλωσσον, ἢ πολύγονον ἐγκάθεψῶμεν τῷ ὕδατι, ἢ σίδια, ἢ ῥόδα, ἢ βάτου ἄκρα· ἐπὶ 44) δὲ τῶν σπασμῶν καταγγε-

facile distribuitur. Calidas autem aquas reddimus, cum pulegium, aut origanum, aut hyssopum, aut thymum, aut satiream, aut lauri folia, et chamaepityos ramulos, et panacis ac pyrethri radices, et cachri, et alia generis ejusdem incoquimus. oleum quoque in aquam coniicimus. Lavacra autem digerentia faciemus, cum totum corpus, quod praepingue sit, volumus extenuare, aut tumefactum totum corpus, vel membrum aliquod contrahere, idque, five propter inflammationem, sive ob aliam affectionem fluxione laboret. Fiunt autem digerentia, cum vel salem iniicimus, vel ipsa marina aqua utimur, aut nitrum admiscemus. Iam mel quoque admixtum digerendi vim aquae indit: itemque vicia taminia incocia, et cinis farmentorum, et sulfur ignem non expertum, aut baccarum iuniperi, aut mercurialis decoctum. Molliendi vero causa balneis utimur in corporibus, quae vel inflammatione laborant, vel indurata sunt. atque ad inflammationes blanda esse debent et mollia: at in iis, quae obduruerunt, si inflammationis sint expertia, potentia et efficacia. quocirca in iis, qui inflammatione laborant, maluae et lini feminis et foeni Graeci decoctum miscemus. in fluxione vexatis inflammationibus, plantaginem, aut herbam sanguinalem,

39) Codex: θρύμβρας. θύμβρας legendum. Vide Galen. in Glossis p. 76. in voce θυμβρία. Geopon. p. 1059. ubi consulatur Niclas, Vir Eruditissimus. Ibid p. 1082.

40) Codex: κλώνας. Heliodor. p. 61. δάφνης ἀπαλεῖ κλώνες. Sophocl. p. 288. κλώνας ἐλαίας.

41) Dicitur ἢ κάχρυς et κάγχρυς. Item, τὸ κάχρυ et κάγχρυ.

42) Recte Rasarius: praepingue. Etenim κατὰ in huiusmodi compositis, copiam, multitudinem et abundantiam in bonam et malam partem notat. Poterat hic etiam esse, παραπίμελος. Contrarium, ἀπίμελος.

43) Forte, ρευματιζέον, nimirum, σῶμα.

44) Fortasse: ἐπὶ τε τῶν σπασμῶν καταγγελλόντων χρώμεθα, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνεν.

λουσῶν χρώμεθα, καὶ ἐπὶ τοῦτων τοῖς ἀνευ
 ρευματισμοῦ φλεγμονῶν. μάλιστ' αὖ ἐν δρεῖλαισι
 ὀνίνησιν, ἔχον μαλάχην ἢ τήλιν καθεψημένην.
 45) ἐπὶ δὲ σκληρίαις, χωρὶς φλεγμονῆς, τοῖς
 αὐτοῖς χρησέον κατὰ ποιότητα, οἷς καὶ ἐπὶ
 τοῖς διαφορήσεως δεομένοις. εὐφραίνει δὲ καὶ ψύχει
 λουτρὰ, τοῖς ὁμοίως ἐσκευασμένα ταῖς συφύ-
 σαις τὴν καὶ ψυχρούσας ἐμβροχαῖς. ἔξουσιν οὖν
 μεταφέρειν τὴν ὕλην ἐνταῦθα.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ τῶν αὐτοφυῶν λουτρῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 λόγου.

Τῶν δὲ αὐτοφυῶν λουτρῶν πολὺ δυνάμει
 ἔστιν, ἰσχυροτέρα καὶ δρασικωτέρα τῶν ἐξ ἐπιτε-
 χνήσεως. εἰσὶ δὲ διαφορὰ πλείους παρὰ τὴν
 τῆς γῆς ποιότητα, δι' ἧς φέρεται. τὰ μὲν γὰρ ἐστὶ
 νιτρῶδη, τὰ δὲ ἀλμυρὰ, τὰ δὲ συπτηριώδη,
 τὰ δὲ θειώδη, τὰ δὲ ἀσφαλτιάδη, τὰ δὲ χαλκ-
 ανθώδη, τὰ δὲ σιδηρίζοντα, τὰ δὲ σύνθετα,
 ἐκ τοῦ 46) τῶν πλεόνων ποιότητων ὁμοῦ συμ-
 μιγνυμένων. πάντων μὲν οὖν τῶν αὐτοφυῶν ὑδά-
 των ἡ δυνάμεις ἐστὶ ξυρραντικὴ καὶ θερμαντικὴ,
 τὸ ἐπίπαι σφόδρα εὐτάνων τυγχανόντων. διὸ
 δὴ καὶ τοῖς ὀξέσι νοσήμασιν οὐχ ἀεμόζει, ἀλλ'
 καὶ μάλλον τοῖς χρονοῖς καὶ τούτων μάλιστ',
 τοῖς καθύγεροις καὶ ψυχροῖς. ἥδη 47) δὲ, τὰ
 μὲν νιτρῶδη καὶ ἄλλας ἔχοντα, κεφαλῇ κατὰ λ-
 ληλα, καὶ θώρακι ρευματιζομένα, καὶ σωμα-

aut malicorium, aut rofas, aut rubi ci-
 mas incoquimus. In iis vero, quae con-
 uulsionem minantur, iisdem utimur,
 quae adhibemus etiam iis, quae sunt
 fluxionis expertes. praeter caetera vero
 hydrelaeum, in quo malua, aut foenum
 Graecum incoctum sit, juvat. In duri-
 tia autem, citra inflammationem, balneis
 ejusdem qualitatis utendum est, quibus
 ad eos, qui digestionis indigebant, ute-
 bamur. Caeterum refrigerant et adstrin-
 gunt balnea, quae simili modo parata
 sunt, quo adstringentes, refrigerantesque
 madefactiones. quarum fylua potest in
 hunc transferri locum.

*De balneis sponte nascentibus. Ex eodem
 libro. Cap. 3.*

Balneorum sponte nascentium mul-
 to maior et efficacior vis est, quam eo-
 rum, quae arte parantur. multae autem
 eorum differentiae sunt, propter terrae,
 per quam feruntur, qualitatem. alia
 enim nitri, alia salis, alia aluminis,
 alia sulfuris, alia bituminis, alia aeris,
 alia ferri vim obtinent, alia composita
 sunt ex multis harum qualitatum simul
 conjunctarum. Vis autem omnium aqua-
 rum, sponte nascentium, est exsiccans et
 et calfaciens prorsus, cum valde inten-
 sae sint. quocirca acutis morbis mini-
 me conveniunt, sed potius diuturnis, et
 praecipue humidis et frigidis. Quae
 autem nitri aut salis facultate praedi-
 tae sunt, accommodatae sunt capiti et
 thoraci, fluxione male habito, et ventri-

45) Forte, ἐγκαθεψημένην.

46) ἐκ τοῦ τῶν poterant abesse.

47) Forte δὴ, loco δέ.

χω καθύγερν καὶ ὑδρωπικοῖς 48) βήμασι, 49) τοῖς ἐκ νόσων καὶ συγκρίσει φλέγματος γεννητική. τὰ δὲ συπτηριώδη, αἱματός τε ἀναγωγαῖς, καὶ ἐμετικῶ στομάχῳ, καὶ τοῖς ἀμέτρως ὑπὸ αἰμορροῶδων ἐνοχλουμένοις, καὶ γυναιξὶν ἀτάκτως καθαιρομένοις καὶ συνεχῶς ἐκπιτρωσκούσαις. τὰ θειώδη δὲ, νεύρων μαλακτικά, ἢ συγκρίσεως θερμαντικά, καὶ πόνων παρηγορικά· στομάχον δὲ 50) θηλύνει καὶ ἀνατρέπει. τὰ δὲ ἀσφαλτώδη, κεφαλὴν τε συμπληροῖ, καὶ τὰ εὐδητήρια κακοῖ· θερμαίνει τε ἐμμόνας καὶ μαλίσσαι σὺν χρόνῳ, μάλισα περὶ ὑστέρα, καὶ κύειν, καὶ κῶλον. τὰ δὲ χαλκίζοντα, στομάτι καὶ παριθμίοις, καὶ σαφυλῇ, 51) καὶ ὁμμασι διαφερόντως ἐπιτήδεια· τὰ δὲ σιδήρου ποιότητος μετέχοντα, στομάχῳ καὶ σπληνὶ πεπονθόσι δύνανται χρησιμεύειν· τὰ δὲ μικτῆς ὄντα ποιότητος, κατὰ τὴν ἐπικράτειαν τῶν μεμιγμένων ἐνεργεῖ. δεῖ δὲ καθεῶσι τοῖς αὐτοφύεσιν ὕδασι καὶ ἀτρεμοῦσι χρῆσθαι. ὁ γὰρ αἶμας αἰσθημένος ἅπ' αὐτῶν, ἐπειδὴν κινεῖται, βαρὺς ὢν καὶ πληκτικός, τὴν κεφαλὴν ἐνοχλεῖ. διὰ τοῦτο καὶ τὰς ἐμβάσεις, τὰς εἰς τὸ ὕδωρ, χρὴ ποιεῖσθαι, κατιόντας ἀπορροῶντας, ὅπως ἡ δύναμις, ἀναιμένη τῷ σώματι προσιοῦσα, ἐγκα-

culo perhumido, et iis, qui aqua inter cutem laborant, et oedematis, quae ex morbis, vel ex pituitae concretione oriuntur. quae alumen referunt, ad fluxum sanguinis, ad vomitus proclivitem, ad immoderatas haemorrhoidum perturbationes, ad inordinatas mulierum purgationes et continuos abortus adhibentur. In quibus vero vis inest sulfuris, nervos molliunt, concretiones calfaciunt, dolores leniunt, stomachum imbecillum reddunt, atque subvertunt. Quae bitumen sapiunt, caput replent, ac sensuum instrumenta vitiant, et enixe calefaciunt, et temporis progressu molliunt: quod facere praefertim in vulva, vesica, et colo intestino confueverunt. Quae vero aeris naturam referunt, ori, tonsillis, vuae, et oculis mirum in modum apta sunt. In quibus ferri qualitas reperitur, stomacho et lieni, male affectis, possunt subvenire. quae vero ex mixtis qualitatibus constant, eae faciunt pro ratione ejus qualitatis, quae in eis excellit. His autem aquis, sponte nascentibus, uti debemus, firmis et quietis. vapor enim ab ipsis commotis emergens, cum gravis sit et feriens, capiti molestus est. quam ob rem in aquam ingrediendum est sensim, ut vis corpori laxato acce-

48) Semel hic monitum sit, modo scribi ὑδροπικός, modo ὑδρωπικός.

49) Sic intextu: in marg. εὐδητήρια τε. Mox alienum est γεννητική. Forte, γεννητοῖς.

50) Haec metaphora mihi quidem videtur mira, adeo, ut de hoc vocabulo subdubitem. In mentem veniebat, θλίβεα. Vide tamen p. 123. Mox malim, μάλισα τὰ περι.

51) Vide Erotian. p. 21. ἡ σαφυλή καὶ ἡ κούλις καὶ ἡ ἱμάς, πάθη εἰσι τοῦ γαργαρεῶνος. Aët. 8 43. Paul. Aegin. 6, 31. Galen. de tum. praet. nat. cap. 17.

52) Acuta haec est animadversio diligentissimi medici, uti cetera etiam.

ταχύσοιτο· τῶν δὲ ἐσοβημένως 53) καὶ ταρα-
χωδῶς ἐμβληθέντων εἰς αὐτὰ, πυκνούμενον τὸ
σῆμα, οὐκ εἰσδέχεται τὴν παρὰ τοῦ ὕδατος ποι-
ότητα. ὥστε καὶ 54) κόλυμβος, ὁ ἐν τοῖς τοιοῦ-
της, καὶ βαπτισμός, ἀνεπιτήδεια. ὑπέχεν
55) δὲ κρουνοῖς αὐτοφυῶν ὑδάτων, ἐκείνοις
κρηὶ μόνοις, ὅσοις 56) ποιότητές εἰσιν ἀερόδιοι
τῇ κεφαλῇ. 57) ὡς ὅσοι τοῖς ἀπὸ ἀσφάλτου
ἢ θείου ῥέουσι κρουνοῖς παρέχοντες ἑαυτοῖς ἐνκό-
λως κακοῦντων.

Κ Ε Φ. δ.

Ἐκ τῶν Ἡροδότου, περὶ λουτροῦ. Ἐκ τοῦ περὶ
τῶν ἐξωθεν προσπιπτόντων βροχημάτων.

Ἐ, θερμότερου τοῦ ἐντὸς αἵρος δεόμεθα,
ἐλθετέον ἐπὶ τοιοῦτῶν 58) τρόπον βροχίας.
σαμνυ 59) ὕδατος ψυχροῦ προσεραιντέον τοῖς
διαπύροις ἐξ αὐτῶν θερμασία οὐκ
ἐπὶ πολὺν χρόνον μένουσα, ταχὺ δὲ σβεννυμένη.
διὸ καὶ ἐγχαρητέον τοῦτο πρὸ βραχέος τῆς
εἰσόδου.

dens imprimatur. eorum vero, qui cum
tumultu et impetu sese in aquas ini-
ciunt, corpus densatum, qualitatem
aquae non recipit. ita fit, ut in hujus-
modi, neque natare, neque immergi,
commodum fit. Uti autem ductibus
aquarum sponte scaturientium eos solos
oportet, quibus qualitates illarum ca-
piti sunt congruae: siquidem, qui se ex-
hibent aquis, quae a ductibus bitumi-
nosis et sulfureis fluunt, quam facil-
lime laeduntur.

*Herodoti, de lavacro. Ex libro de prae-
sidiis extrinsecus occurrentibus. Cap. 4.*

Si calidiore interno aëre indigemus,
ad hoc auxilii genus accedendum est. Ur-
na aquae frigidae instillanda ignitae ma-
teriae est. calor enim, qui inde emanat,
non multo tempore perdurat: sed cito
refringitur. quocirca id paulo ante in-
troitum aggrediendum est.

53) Ita inepte scriptum in Codice. Corrigendum, *εσοβημένως*, a *σοβᾶν*. Probum est vocabulum, tametsi
in nullo lexico, ut credo, reperiatur. Ita e. c. dicitur, *σοβᾶν διὰ τῆς ἀγορᾶς*, *magnis gradibus*,
cum fastu et strepitu, *se proripere per forum*. Nisi quis malit, *έσσυμένως*.

54) *κόλυμβος* est *natatio*: *βαπτισμός* est, ut ita dicam, *mersio* temporaria.

55) *ὑπέχεν* h. l. est *submittere*, *demittere*, nimirum, corpus, ut ita aquae ambient.

56) Forte *αἱ* addendum. *αἱ ποιότητες*, nimirum, τῶν ὑδάτων ἐκείνων.

57) Haec nullo modo sana sunt, adeoque nec Graeca. Quid enim sit, *παρέχοντες ἑαυτοῖς*, *κακοῦν*
ἐνκόλως; Conjicio ergo interim, dum aliquid probabilius excogitetur: ὥς' ὅσοι — *ὑπέχοντες ἑαυτοῖς*
ἐνκόλως, *κακοῦνται*. *Ἐνκόλως*, per levitatem animi atque improvise.

58) In Codice est vel sic, ut edidi, vel certe, *τοιοῦτόν*. Totus hic locus sine ulla spe emendationis
vitosus est. Forte, *ἐπὶ τοιοῦτον*.

59) Sic, sine accentu. Litterae *ν*. inscriptum *ο*. Rasarius conjecit *σάμνος*. Littera *ο* notare fane pot-
est *ος*. Quid autem fiet litterae *ν*; Mox idem conjicit, *ἡ μὲν γὰρ ἐξ*. Sed in Codice plus est spatii
vacui. Mox deberet saltem esse, *ἐγχαρητέον τούτῳ*.

Περὶ αὐτοφυῶν ὑδάτων. Ἐκ τῶν Ἡροδότου.
Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τῶν ἐπὶ μέρους 60) τῶν αὐτοφυῶν ὑδάτων, τῆς δυνάμεως πολλὴν ἔχοντων διαφορὰν, ἀναλείπτεον 61) τοῖς ἐν τῇ πείρᾳ γενομένοις. ἀκριβῆ γὰρ περὶ τῶν κατ' εἶδος ποιήσασθαι παρὰ δόξιν ἀδύνατον, διὰ τὸ μήτε πᾶσιν ἡμῶς κεχεῖσθαι, μήτε ἐπὶ πάντων ἀναλογεῖν τὴν περὶ τούτων γινώσκον τὰς τῶν φαρμάκων ἐπαγγελίας. τὰ δὲ ψυχρὰ τῶν αὐτοφυῶν, ρεύμασι πᾶσιν ἐπιτίθειν, καὶ τοῖς περὶ κύσιν πάθειν, καὶ κεφαλαλγικοῖς, καὶ ἔλκεσι κακώθεσι. τὰ δὲ πινόμενα τῶν ὑδάτων, εἴτε θερμὰ, εἴτε ψυχρὰ τυγχάνοιεν ὄντα, καθολικὴν οὐκ ἐπιδεχόμενα διάταξιν, ἐν τοῖς κατὰ μέρος ἐρηθίσεται. ἐπὶ πάντων δὲ ἔσω τις χρόνου συμμέτρησης. εἰ γὰρ μέλλοι τις ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας χρῆσθαι τοῖς ὑδασιν, ἀρχέτω μὲν ἀπὸ ἡμιωρίου, καὶ προστίθτω κατ' ὀλίγον, ὥς περὶ τὴν ἑβδόμην ἀπαρτίξιν ὥρας δύο. τούτῳ δὲ τῷ διαστήματι μέχρι τῆς δευτέρας ἑβδομάδος ἐπιμείνας, ἀπὸ ταύτης ὑφαίρεται πάλιν τὸ ἀνάλογον, καὶ εἰς τὸ κατάρξαν μέτρον καταληγέτω, ὑφαίρων ἀντιτρόφως. οὔτε γὰρ ὠφέλιμον, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐγχρονίζειν τοῖς ὑδασιν, οὔτε λυσίτελές μέχρι τέλους ἐπιμένειν τῇ αὐτῇ ποσότητι τοῦ χρόνου, διὰ τὸ συμφέρειν, καὶ ἀρχέτω καὶ ἀφίσαθαι, πρὸς λόγον τοῦ βοηθήματος, ἐν τρόπον καὶ τὰ γυμνάσια προβι-

*Herodoti, de aquis sponte nascentibus.
Ex eodem libro. Cap 5.*

Facultas singularum aquarum sponte nascentium, quae magnam habent differentiam, assumenda est ex iis, quae experientia comprobantur. exquiritam enim omnium singillatim notitiam tradere non possumus, tum, quia nos omnibus usi non sumus, tum vero, quia ne in omnibus quidem est cognitio, quae facultatibus medicamentorum proportionem respondeat. nam frigidae aquae, quae sponte nascuntur, accommodatae sunt omnibus fluxionibus, vesicae affectionibus, capitis doloribus, et ulceribus malignis. De iis vero, quae potantur, sive calidae, sive frigidae sint, cum universalem quandam constitutionem non recipiant, in particularibus dicetur. In omnibus autem sit quaedam temporis apta mensura. nam, si usurus sit quispiam his aquis per tres hebdomadas, ita exordietur, ut incipiat a dimidia hora, deinde paulatim progrediatur, ut per hebdomada spatium duarum horarum perficiatur. hoc intervallo ad secundam usque hebdomadam perseverando, ab ea tantundem auferendum, et in prima mensura definendum, et ita vicissim subtrahendum. In aquis enim statim a principio diu immorari, non est utile, neque etiam est

60) τῶν videtur redundare.

61) Sic in textu: in margine, ἀπολείπτεον. Neutrum sensum commodum habet, utrumque etiam substantivum videtur requirere. Mihi interim in mentem veniebat, ἀποπαράτεον, nimirum, τῆς δυνάμεως, aut, ἀναληπτέον.

βάζομεν τε καὶ ἀποκαθίσταμεν. εἰ δὲ τὸ τοχα-
θὲν μέτρον τῆς ὠφελείας 62) μὴ φέροιεν, ἐκ
διαλειμμάτων τοῖς ὕδασι χρηθῶσαν· ἐν δὲ τοῖς
παροξυσμοῖς ἀπεριέργως ἢ πᾶσα γινέσθω πα-
ρασκευή. προσαχθέντες γάρ, οἱ μὲν τὰ πλεῖστα
μέρη περιόδυνται, ἐν ὅλοις ἐμβανέτωσαν· εἰ δὲ
τινα τὰ ποιοῦντα, ἐμβρεχέτωσαν· παρηγορη-
θέντας δὲ αὐτοὺς προαξομεν· εἴτα πάλιν παρ-
οξυνθέντας ἐμβιβάσομεν, χρόνοι 63) τοῖς ὕδα-
σιν ἐμφερώς ταῖς ἐξωθεν προσαγομέναις πυρίαις
64) καταπλάσμασιν· ὅθεν καὶ τὸ τῆς χρη-
σεως πλήθος 65) ἐκ τούτων ἐκ τῆς ἐπίξεως
ληπτέον. ἔγνω γοῦν τιναὶ καὶ δι' ὅλης ἡμέρας
τῷ τοιούτῳ τῆς θεραπείας χρησαμένους τρέ-
ψα, καὶ σφόδρα εὐαρεστήσαντας. ἐπαύσαντό γε
τῶν τοιούτων παροξυσμῶν ταχέως, πρότερον
66) αὐτοὺς μακρῶν καὶ δυσλύτων γενομένων,
ὠφεληθέντες καὶ πρὸς τὴν διάθεσιν. εἰ δὲ τὰ
πεπονθότα 67) ἡδύνατο, ἐσκεπασμένων τῶν
λοιπῶν, ἀποβρέχεσθαι, οὐ 68) χεῖρον, ἐπὶ
πλείονα χρόνον, καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας, τοῖς
ὑδασι χρηθῆσαι. τοῦτο μέντοι ποιέτωσαν πρὸ τρο-
φῆς. ἀσύμφορον γάρ, πεπληρωμένους ὕλης ιεα-
ρῶς, τὰ ἐπὶ τοσούτον 69) συναίμα·ν δυνάμενα
παραλαμβάνειν. εἰ δὲ ταῖς δυνάμεσιν ἀπολέγοι-

frugiferum, ad finem usque permanere
eodem temporis spatio, propterea, quod
confert, et incipere, et desinere ab hoc
praesidio convenienter rationi: quo et-
iam modo exercitationibus utimur et
abstinemus. si vero mensura, quam pri-
us fueramus coniectati, utilitatem non
afferat, aquis per intervalla erit uten-
dum. In exacerbationibus autem, accu-
rate omnis haec facienda est praeparatio.
nam, qui plurimas partes dolent, hi
accedentes toti introeant: si vero ali-
quas laborantes habeant, madefiant. la-
bore sedato, eos deducemus. deinde, cum
rursus accessio redierit, ut in aquam
descendant, imperabimus, aquis utentes
non secus, quam fomentis et cataplas-
matis, extrifecus adhibitis. quocirca, quan-
tum his aquis uti debeamus, ipsa ne-
cessitas commonebit. Novi ego quos-
dam, cum per totum diem hoc genere
curationis uterentur, mirum in modum
adiutos fuisse. nam exacerbatio, quae
prius longa, et ad soluendum difficilis
erat facta, cessavit: qua ex re affecti-
oni quoque commodum accessit. si vero
affectae partes possint, caeteris tectis,
madefieri, non erit incommodum diuti-

62) Rasarius videtur voluisse, τὴν ὠφέλειαν μὴ φέροι. Mox forte εἰ μὲν — περιώδυνα. Ac deinde, ἐμ-
βρεχέτωσαν.

63) χρόνοι sensum non habet. Ergo Rasarius omisit, de suo autem adiecit, imperabimus, ut. Ego
conicio, χρώμενοι τοῖς ὕδασι.

64) καὶ interponendum videtur.

65) Forte, ἐν τούτοις. Scriba ex praeripuit ex proximo ἐκ. Ἐπίξιν nihil est. Ergo ἐπαξιν, ab ἐπάγω.
Ἐπαξιν est apud Herodian. p. 352. Zosim. p. 186. Ἐπείγαν est, aliquem urgere, ut festinet, im-
pellere. Non inepte ergo reddidit Rasar. Nisi malis ἐπίπληξιν. v. indicem.

66) Forte, αὐτῶν.

67) Hic in margine additur, μέρη. Mox fortasse, ἐπιβρέχεσθαι, aut, ἐμβρέχεσθαι.

68) Saepe ita apud medicos o currit comparativus, loco οὐ κακόν, seu, ὠφέλιμον.

69) Ex Rasarii commovere conicere possis, eum fortasse cogitasse de συγκινάειν. Mihi tamen aliud ex-
quisitius et rarius vocabulum hic latere videtur. Ἀνιμά·ν ergo satis notum est, notatque, sursum tol-
lere. Simplex est ἱμά·ν. Laudatur etiam ἱμά·ν. Forte ergo, συνιμά·ν.

εν, 70) ὀλίγον τι σιτίαν προσφερέτωσαν. τῶν δὲ πλείων ὑδάτων ἐν τόποις ἐλάδεσι καὶ περικαίειν ὄντων, καὶ διὰ τοῦτο ἐπινόσων, 71) καιρὸς ἐπιτήδειος ὁ περὶ τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον, καὶ ὡς τῶ χειμῶνι 72) πρὸς πυρετοὺς καίτοι τὴν ἐνέργειαν τῶν ὑδάτων. καὶ εἰ ἐν ὑγίαισι τόποις εἴη τὰ ὕδατα, θέρους παραληπτέα, εἰ ψυχρὰ εἴη. ἐπεὶ δὲ πολλοὶ τῶν ἰδιωτῶν ὄντων, τὰ θερμὰ τῶν ὑδάτων συμβάλλεσθαι πρὸς συντήρησιν ὑγείας, καὶ διὰ τοῦτο αὐτοῖς ἀναιδῶς καὶ ἀνεπιτάτως 73) χρῶνται, ὥς ἐκός, ἐπὶ βλάβῃ, ἄξιον, τῆς ψευδοῦς δόξης αὐτοῦς ἀποσησαί. 74) χρῆθωσαν δὲ, εἰ παρῆεν, τοῖς ὕδασι, ἀντὶ βαλανείων κοινῶν.

Κ Ε Φ Ζ.

Ἐκ τοῦ 75) Ἀγαθίνου. Περὶ θερμολουσίας καὶ ψυχρολουσίας.

Περὶ θερμολουσίας καὶ ψυχρολουσίας, ἣν ἔχει φύσιν ἐκάτερον, σκεψάμεθα. κρᾶτισον δὲ

us, et saepe per diem aquis uti. quod tamen ante cibum faciendum est. inutile enim est, materia nova plenos, aquas etiam sumere, quae tantopere commovere queant. si vires eos deficient, parum cibi eis offeratur. Cum vero plurimae ex iis aquis in locis palustribus et aestuosis oriantur, et propterea morbosae sint, eis opportune uteris vere et autumno: quatenus hyeme * adurant. atque illud quidem tempus aquarum vires firmat. si vero in salubribus locis sint, erunt etiam aestate affumendae, si frigidae fuerint. Quoniam autem nonnulli ignari putant calidas aquas conducere ad tuendam sanitatem, et ob eam causam eis impudenter, et nulla habita ratione constitutionis temporis, utuntur, idque cum damno, ut est etiam verisimile: aequum esset, eos ex hac falsa opinione decedere. his autem aquis, si adessent, uterentur etiam communium balneorum loco.

Ex Agathino, de calida et frigida lavatione. Cap. 7.

Quam naturam habeat, tum calida, tum frigida lavatio, considerandum est

70) Forte: ἀπολέποιεν, aut, ἐπιλέποιεν. Defendi tamen potest. Mox malim, προσφερέτωσαν. Istud tamen de medicis accipi possit.

71) Ita correxi, ab ἐπίνοσος. Codex: ἐπὶ νόσων.

72) πρὸς πυρετοῖς sensu caret. Credo, ex uno vocabulo duo facta esse. Forte, προσπελᾷ κατὰ τὴν. Dicitur enim πελᾷν et πελάζειν. Rasarii interpretatio in his et vicinis prorsus est arbitraria. Hariolandum enim erat.

73) Sine animadversione, sine attentione mentis, sine deliberatione. Saepe hoc habet Polybius. ἰδιῶται h. l. sunt, artis medicae ignari.

74) ἀποσησαί non est, decedere, sed ἀπαγαγεῖν, abducere, prohibere ab ista falsa opinione.

75) A principio Codicis, in indicibus capitum, legitur: ἐκ τῶν (recte!) ἀγαθίνου. Supra lib. VIII. cap. 2 appellatur Ἀγαθίνος, ubi ejus cum laude meminit Archigenes, qui ejus auditor fuit. v. Fabric. bibl. Graec. Vol. XIII. pag. 41.

76) ἐμοίγε εἶναι δοκεῖ, μηδὲ τῶν θερμῶν παντάπασιν ἀποξενῶσθαι 77) λουτρῶν δὲ οὖν αὐτοῖς, ὥς ἔχουσι τι καίριον, ἔστιν ὅπου. 78) καὶ γὰρ κόπους πάσκει, 79) καὶ τὰς ἐκ μεγάλης ἀπειρίας καθρότητας 80) παραιτεῖται, μάστιγα, εἰ καὶ πῶν τις ἐν αὐτῷ τῷ βαλανείῳ θερμὸν ὕδωρ 81) οὖν, ἀπεμέσσειεν τοὺς ἐκ τῆς διεφθορείας τροφῆς ἡθροισμένους χυμούς· μαλάσσει δὲ θερμὸν λουτρὸν, καὶ ἀλόγως ποτὲ συνδεδεμένον καὶ ἐσφικμένον τὸ σωματίον. ἀρμόζει δὲ καὶ τοῖς 82) δυσεντερικοῖς, δυσγενῶς μὲν ἔστιν ὅτε πρὸς ψυχρολουσίαν, ἀπροθύμως δὲ ἔχουσι πρὸς αἵμαμα. τρόπος γὰρ τῆς ἀπὸ θεραπείας 83) ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ βαλανεῖον ἀναρμόζως μὲν ἐν συνεχισμῷ. 84) τῆς δὲ κατὰ τοὺς τοιούτους καιροὺς. ἐπιτήδευσιν οὐκ ἄτοπον ἔχων. κατὰ τὸ πλεῖστον δὲ τοῖς βραχὺ γοῦν τουβην 85) ὑγιαίνειν ποιουμένοις λόγον ψυχρολουτητέον. δυσαντίβλεπτον 86) γὰρ ἐστὶ τὸ μέγεθος

nobis. optimum autem mihi videtur, lavacra calida non esse prorsus reiicienda: rarius tamen adhibenda. iis igitur, tanquam opportunum quid habentibus, utendum quandoque est. nam et lassitudines sedant: et secordiam, quam cruditates afferunt, ipsa eximunt, ac praefertim, si quis in balneo aquam calidam potaverit, succosque ex alimento corrupto aceruatus evomuerit. calidum quoque lavacrum mollit corpus, quod praeter rationem quandoque colligatum, constrictumque fit. Convenit etiam iis, qui non ita praesenti animo ad frigidam lavationem sunt affecti, et ad unctionem prompti non sunt. Modus * apotheraeiae est alimentum et balneum: quod incommodum est, si affidue: non incommodum vero, si tempestive administretur. * Qui autem hunc brevem vitae cursum fani cupiunt transi-

76) Rasarius dē legit. Ego credo, δὴ. Nam ε. et η. in hoc Codice interdum difficulter dignoscitur.

77) Proprie est, in peregrina regione, relicta patria, peregrinari. Hoc loco, ut arbitror, translate atque eleganter dicitur loco, se abstinere. Huic accommodatissimum est proximum προσιέναι. Σπανίως enim προσιέναι dicitur is, qui rarius locum aliquem accedit.

78) Addo, καὶ ὡς. Id si omittatur, δὲ requirit αὐτῶν et ἐχόντων. Nec tamen credibile, utrumque permutatum esse.

79) Ita in marg. In textu: ποιεῖ. Versu 2. loco οὖν, conicio ἀρκοῦν.

80) Hoc per se probum est. Nihilo minus tamen conjicio, παραιτεῖται, aut, παραλύεται. Pag. 282. est ὑφαιρέειν.

81) οὖν expellendum. Interpositum est, quod post βαλανείῳ punctum scriptum est.

82) δυσεντερικοῖς in textu deletum est transversa linea. De δυσγενῶς dubito. De iis enim, quae a natura, adeoque perpetua sunt, ἔστιν ὅτε dici nequit. Conjicio δυσμενῶς. Junguntur: δυσμενῶς et ἀπροθύμως ἔχουσι. Ἀπροθύμως, quod et apud Stephanum auctoritate caret, habet Xenoph. p. 443. Quae mox leguntur, ea, ut corrupta, stellula notavit Rasarius.

83) Rasarius maluit ὁποθεραπείας, quod et mihi probatur, ac saepius apud medicos occurrit. Verum singulorum vocabulorum emendationes in huiusmodi locis nihil prosunt.

84) συνεχισμός, forte loco, συνέχεια, non memini legere.

85) Sic, sine accentu. Rasarius videtur voluisse, τοῦ ζῆν.

86) Ἀντιβλέπων satis notum. Inde, δυσαντίβλεπτος, quo utitur Cinnamus p. 264. Occurrit etiam in Opuscul. Myth. Galei. p. 185. Forte tamen, δυσἀπόβλεπτον, δυσπερβλεπτον.

τῆς ἐκτὸς ψυχρολουτῆν ὠφελείας. διὰ τοῦτο
 εὐροις ἂν τοὺς μὲν ψυχρολουτοῦντας, καὶ εἰ
 γηραιοὶ παντάπασιν ὦσι, συνεστῶτας τε καὶ πε-
 πηγότας τοῖς σάμασι, καὶ τὴν χροῖαν, εὐαν-
 θεῖς, καὶ καθόλου πολὺ τὸ ἀνδραῖδες καὶ τε-
 τονωμένον ἐμφαίνοντας. ἐβρώτα δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ
 τῶν ὀρέξεων 87) καὶ πέψεων, καὶ τὰς αἰδή-
 σεις ὡς ἐπίπαν διηκριβωμένας ἔχουσι, καὶ πᾶν
 ἀπαξ απλῶς φυσικὸν ἐνέργημα. τοῖς δὲ θερμο-
 λούταις 88) πλαδαρά τε ἔχειν συμβέβηκε καὶ
 διεξρυσκώτα τὰ σαρκίδια, καὶ τὴν χροῖαν ἀνά-
 τροπον, 89) καὶ τοῖς τόνοις, οἷον νευροτομήσθαι,
 90) καὶ κακοσίτοις εἶναι, καὶ πάντα χεῖρω
 τῶν ἐτέρων ἔχειν. τί γὰρ ἂν ὡς ἀληθῶς ἐρ-
 γάσαστο 91) μετρίου τοσαύτη διηνεκῶς 92)
 καθεψῆσις ἐν αἰερί διαπύρῳ τε καὶ καθεψύρῳ.
 τὰ γοῦν νήπια τοῖς μὲν βαρβαρίοις ἔθος ἐστὶ,
 ὡς πυρθάνομαι, καὶ καθιέναι συνεχῶς εἰς τὸ
 93) ψυχρόν· ἡμεῖς δὲ γε καθεψῶμεν ταῖς συν-
 εχέσι θερμολουσίαις, παιδόμενοι ταῖς τιτθαῖς,
 αἵτινες ἀσμενίζονται 94) τοῦ μετὰ τὴν ἐν τοῖς
 λουτροῖς ἀπαύδησιν τῷ κέρῳ τῶν παιδίων, ἀπο-
 χροῦντας τὲ ἔχειν νομίζουσιν 95) ἑαυταῖς, εἰ

gere, frigida lavari saepe debent. vix
 enim verbis exequi possum, quantum
 utilitatis ex frigida lavatione percipia-
 tur. quod in causa est, ut, qui frigida
 lavantur, etiamsi senio propemodum
 confecti sint, corpore tamen constanti
 et compacto, et colore florido comperi-
 as: et omnino, qui multum virilitatis
 et tenoris prae se ferant. quinetiam,
 quae ad appetitiones, concoctionesque
 pertinent, firma, sensusque plerumque
 integros et exquisitos, et, uno verbo,
 naturales actiones rite constitutas ha-
 bent. qui vero calida lavantur, carnes
 flaccidas, fluidasque solent habere, et
 colorem aversum: et tenore videntur
 eneruati esse, maleque cibum appetere,
 atque omnia habere caeteris deteriora.
 quid enim re vera mediocre faciat tam
 assidua in aëre feruenti et perhumido
 elixatio? Equidem in more positum
 barbarorum audiui, ut infantes in fri-
 gidam assidue demittant: nos vero cali-
 dis lavationibus continuis elixamus, a
 nutricibus persuasi, quae tum demum
 gaudent, cum post laborem in balneo

87) Appetitus alimentorum.

88) θερμολούτης, ὁ, qui balneo calido utitur. Etiam hoc probum vocabulum, tametsi nec in thesauro Stephani reperiatur. Mox in Codice: διεξρυσκώτα, quod correxi.

89) Ab ἀνατρέπω, ut ἀτροπος. Theocrit. Id. 3, 49 Forte, ἀμυτρον, aut, ἀνάπηρον, aut, ἀποτρόπαιον.

90) Ego nec de hoc vocabulo dubito, tametsi nec hoc in lexicis reperiatur. Νευροκοπῆν notatur ex Hermogene, quem ego juvenis attente legi. Id tamen apud eum non reperi. Habet Polyb. T. II. p. 751. Intelligitur autem ex superioribus συμβέβηκε.

91) Sic correxi, loco ἐγ' σῆται. Proximum μετρίου pendet ab τί. Legi tamen quoque possit μέτριον.

92) Ita nunc appellat θερμολουσίαν. Mox, καθεψῶμεν et καθεψύμενα. Haec translatio autem mihi non probatur, tanquam nimis vehemens.

93) ὕδωρ.

94) τοῦ non habet locum. Aut ergo delendum, aut ejus loco corrigendum τῷ. Sed ita ante κέρῳ ο-
 mittendum τῷ. Ἀπαύδης est defatigatio, ab ἀπαυδάω, quod proprie est, οἷον ἀφωγὼν γενέσθαι. v.
 Erotian. p. 13.

95) Forte, νομίζουσιν.

μὴ πολλὰ 96) διακληθῇ, τῶν τε νύκτωρ δυσ-
 υπνα φάμενα γίνεσθαι τὰ μὴ τακαρωθέντα
 μικροῦ δὲν ὑπὸ τοῦ πλήθους τῆς θερμολου-
 σίας. ὅθεν ἐγὼ τὸ ἐμὸν παιδίον, καὶ πολλὰ
 τῶν ἄλλων, ἀλείμμασιν ἀρεσκῶσαι τὰ πολλὰ
 ποιῶ, καὶ χωρεῖ μοι τὸ πρᾶγμα κατὰ νῦν.
 τὰ δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων τρεφόμενα παιδιά, συν-
 εχῶς λουόμενα, καὶ ἐπὶ πολὺ καθεψάμενα,
 θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ σπᾶται τε ἐπιληπτικᾶς,
 καὶ τῆς 97) ἄλλα κακῶς ἀπαλλάττει. τῶν
 μέντοι μικρῶν 98) ὑπὲρ τοὺς νηπίους οὐδενὶ νο-
 μίζω τὴν ψυχρολουσίαν ἀνάγκησιν εἶναι, μήτε
 φύσεώς τινος ἰδιαζούσης γενομένου, 99) καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἀφελίμοις ἀντιπᾶσχοντας. πολλὰ
 γὰρ ἰσχυρεῖται καὶ τοιαῦτα. τὴν δὲ καταρχὴν
 ἐπὶ τῶν αἰσθῶν τῆς ψυχρολουσίας οἱ πολλοὶ
 μὲν οἶοντα δὲν θέρους ὄντος ἀκμαστοτάτου ποι-
 εῖσθαι· ἐγὼ δὲ 100) παρεκλούθηκα ἐν πάσαις
 ταῖς τοῦ ἔτους ὥραις ἀβλαβῶς τοῖς πλείστοις
 ἀρχομένοις 1) ψυχρολουσίας. πάντοτε μὲν οὖν
 2) ἀρξεται ἀβλαβῶς ψυχρολουσίας. εἰ οὖν
 εἶναι χρεὶ τινα διαφορὰν, ἐλοιμένην ἂν ἐγὼ τὴν
 ἑαρινὴν ὥραν πρὸ τῶν ἄλλων. δὲ δὲ εὐδιόκη-
 τον καὶ κοῦφον ἦκεν ἐπὶ τὴν ψυχρολουσίαν
 πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ, ὅτε καταρχώμεθα
 τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔτους. αἰεὶ δὲ γυμνασίαις πρὸς-

perceptum infantibus sopor irrepit :
 quae quidem fatis ipsis esse existimant ,
 si infantes non magnopere noctu vexen-
 tur : ajuntque, eos somno vix capi, qui
 non fuerint ferme a copia lavationis
 calidae soporati. quam ob rem ego fili-
 olum meum, et plerisque caeterorum,
 unctionibus solum perfundo : resque mi-
 hi successit ex sententia. at pueruli ab
 aliis educati, qui assidue lavantur, plu-
 rimumque elixantur, non mirum est,
 si epilepticis convulsionibus capiantur,
 et ab eo morbo difficulter liberentur.
 Nulli igitur puerulo, qui infantum ae-
 tatem excefferit, frigidam lavationem
 esse incongruam, censeo : modo ne pro-
 pria quaedam natura huic et aliis uti-
 libus rebus obstat. multa enim hujus-
 modi sunt memoriae prodita. Frigidae
 autem lavationis initium in iis, qui ei
 affueti non sunt, multi sumendum esse
 existimant, cum aestas in summo statu
 est. ego tamen quamplurimos vidi, qui
 quocunque anni tempore eam auspicati,
 innoxie id fecerunt. ex quo fit, ut o-
 mni tempore citra noxam possit principi-
 um frigidae lavationis sumi. sed, si qua
 ineffe varietas debet, ego vernum tem-
 pus caeteris anteponerem. Caeterum

96) Forte : διακληθῇ (turbentur, nimirum, nutrices) τῶν δὲ (ab infantibus) νύκτωρ, δύσυπνα φάμενα γίνεσθαι (τὰ παιδιά) τὰ μὴ. Mox legendum, τακαρωθέντα. Rasarius in monte videtur habuisse κα-
 τακαρωθέντα.

97) Conjiicio : καὶ τοῖς ἄλλοις κακῶς. Κακῶς ἀπαλλάττειν notum. τὰ ἄλλα, sunt incommoda et morbi,
 qui ex istis lavacris oriuntur. Possit etiam conjici, καὶ (κατὰ) τὰ ἄλλα, ἀπαλλάττειν est sine casu

98) Forte : μικροῦ, seu, μικρά, paululum. Intellige, γενομένων.

99) Primo hic notandum, μήτε καί. Sed hoc ferri potest. Verum constructio requirere videtur : γενομέ-
 νοις — ἀντιπᾶσχοι. Mox Codex κατ' ἀρχήν, quod correxi.

100) παρεκλούσθαι proprie est, sequi, comitari, deinde, observare, cognoscere.

1) Codex : ψυχρολουσίαις.

2) Forte hic excidit τις, id est, ἀρξεται τις. Mox fortasse : εἰ δ' οὖν.

ἀνακινήτεον 3) ἑαυτοὺς, ἄχρι τοῦ 4) παρὰ
 τισὶ μόνον καὶ προθυμίαν εἰς τὸ ψυχρὸν γε-
 νέσθαι. προκαταπονεῖν γὰρ σφοδρότητι καὶ πλή-
 θει κινήσεων τὸ σωματίον, καὶ μέχρη κόπου προ-
 αΐγειν, καὶ ἄλλως μὲν ἄτοπον· οὐδὲν γὰρ 5)
 ὑπὸ τὸ μέτριον ἐπιτηδευόμενον ὑγιεινὸν ἐστὶ καὶ
 δὴ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ψυχρολουσίαν ἀνεπιτη-
 δεότατον. ἐπεὶ συνδέει γὰρ καὶ αὐτὴ τὰ σώ-
 ματα, καὶ πολλὰ σφοδρότερους ἀπεργάζεται
 τοὺς κόπους. ἄμεινον δὲ ὄμμα, τὸν ὅλον τῆς
 χρήσεως τρόπον ἀνωθεν ἀρξάμενον ἐκδέσθαι.
 μετὰ δὴ τὸ τὰς βιωτικαῖς ἀσχολίαις, ἢ περι-
 πάτῳ γούν, ἢ αἰάρεα, προδιασαλεῦσαι τὸ σώ-
 μα. τῇ 6) οὖν οὕτως ἐλθετέον ἐπὶ τὴν χρῆσιν,
 μήτε προΐεσθαι, εἰ ὅσον τε, τῆς νενομισμένης
 πρὸς ἄριστον ὥρας, μήτε πολὺ βραδύον. ἐκάτε-
 ρος γὰρ τῶν καιρῶν τούτων ἄθετος. γυμνοῦσθαι
 δὲ, εἰ μὲν παρέχει τὰ τῆς ὥρας, ἐν ἡλίῳ
 χρῆ. πάντως γούν ἐν ἀπεριπνεύσῳ· πολλάκις
 δὲ 7) πρὸς τὴν ἀπόδυτιν δυσερίως ἔχουν,
 ἀνακινήτεον ἔτι, τοῖς ἱματίοις σκεπόμενον τὸ
 σωματίον, τοὺς 8) συντονωτέρω περιπάτῳ τεί-
 νοντας ἐν αὐτῷ σφοδρότερον τὰς ἰγνύας, ἢ καὶ
 ὁρόμῳ μετὰ ταῦτα. τὰ δὲ ὁθόνια οἷς τραχέσιν
 εὐτόνως ἄχρι πολλῆς καθαψέως φοιῖξασθαι δεῖ
 ἑαυτοῦ τε καὶ δι' ἄλλων. ἄριστον δὲ, τοὺς 9)
 πόδας πρὸς τοῦτο χειρίδας ἔχειν ἐξ ὁθονίων
 ῥαπτάς. ἄλλως γὰρ, ἀναμάλου τῆς χρήσεως

cum ad frigidam lavationem accedimus,
 cum semper alias, tum vel maxime,
 cum incipimus, optime distributum
 id, quod in nobis est, esse debet, et nos
 leves esse atque expeditos par est. sem-
 per autem nosmetipsos exercitationibus
 eo usque dimovere prius debemus, do-
 nec propensione et alacritate in frigi-
 dam ingrediendi capiamur. etenim ve-
 hementia et multitudine motionum
 prius corpusculum defatigare, et ad
 lassitudinem usque perducere, cum ali-
 oqui absurdum fit: (nihil enim, in quo
 supra modum studium nostrum ponamus,
 salutare est:) tum vero ad frigidam la-
 vationem est ineptissimum: siquidem et
 ipsa corpora colligat, et vehementiores
 lassitudines affert. sed praestat, opinor,
 utendi rationem, sumto altius initio,
 totam exponere. Postquam igitur ne-
 gociis familiaribus, aut ambulationibus,
 aut gestationibus corpus fuerit antea
 concitatum, tunc ad frigidae lavationis
 usum debet accedere: nec prius,
 quam fit hora prandii consueta, nec fa-
 ne multo tardius. utrumque enim hoc
 tempus est reiiciendum. Nudandus au-
 tem, si tempus permiserit, in sole est,
 loco a ventis non perflato. Saepe et-
 iam, si, dum exuuntur, rigor eos infe-
 fto haberet, corpus iterum vestimentis
 tectum intentiore ambulatione, popli-

3) Forte: προανακινήτεον, vel potius προασκητέον. Infra tamen est, ἀνακινήτεον.

4) παρὰ τισὶ μόνον. Ita Codex. Haec non capio. Requiro accusativum alicujus substantivi. ἑαυτοὺς et
 τισὶ repugnant sibi. Forte, παρὰ τισιν ἐπίμονον. Sed nec hoc placet.

5) Forte, ὑπέρ.

6) Haec corrupta sunt.

7) Conjicio: δ', εἰ, aut, δ' ἢν.

8) Dubito de his. Fideliter autem expressi Codicem. Forte, μετὰ δὲ ταῦτα ὁθονίοις τραχέσιν, et mox,
 δι' ἑαυτοῦ.

9) Rasarius videtur voluisse, ὑπὲρ ῥαπτάς, ὑποεργούς, aut, τοὺς παρὰ, aut, ὑπὸ πόδας.

γυγνομένης, συσφραζόμεναι τῶν ὀδονίων ἔσθ' ὅτε
 10) ἀποδώσει τοῦ δερμάτος γίγνοντα. μετὰ δὲ
 ταῦτα, καὶ διὰ τῶν χειρῶν, ὑπὸ τε ἄλλων,
 καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ, δεῖ ξηροτριβεῖσθαι. 11) μετὰ
 γὰρ τῆς ἀναθάψεως, καὶ τόνον τινὰ θαυ-
 μασίον ἐμποιεῖ τοῖς σώμασι. μηδὲν γοῦν ἄλλο
 πραγματευσαμένους, ἔνεστιν, ὅσαν ἐπὶ τῇ προ-
 θυμίᾳ, μετὰ ταύτην εἰδὺς ψυχρολουσίαν 12)
 ξηροτριβίαν. ἀλείφεισθαι δὲ 13) οὖν ἐλαίῳ δεῖ
 συμμέτρῳ, καὶ ἐπὶ πολὺ τρίβεσθαι. καὶ ὑπ'
 ἄλλων μὲν, μάλιστα δὲ ὑφ' ἑαυτῶν. οὐδὲν γὰρ,
 οὔτε ἀκοπώτερον, οὔτε εὐπονότερον, οὔτε μάλ-
 λον 14) ποιητικὸν τοῦ τῆς δι' αὐτῶν τρίψεως.
 εἰ γοῦν διαρκοῖ τις τῇ πρὸς αὐτὴν προθυμίᾳ,
 μέχρι τοῦ δασύναι τὸ πνευμάτιον ἀποχρόντως,
 οὐδὲν ἂν δέοι τῶν ἄλλων γυμνασίων. ἀλλ', οὐδ'
 ὅπως ἔχη 15) τί πλήσιμον τὸ πρᾶγμα, ῥα-
 δίως πρὸς αὐτὸ ἀπαυδάμεν. ὅθεν ταῖς γοῦν
 αἰαῖς, ταῖς ἐκάστῳ συνήθεσι, χρῆσθον γυμνα-
 σίαις. σκοποῦμεν, 16) ὅπερ ἔφην, ἐνδοτερον
 κάμπτοντας, 17) καὶ μὴ πάντως ἀναμένοντας,
 ὅσα 18) εἰδῆσαιμεν, ὅπερ τοῖς πλείστοις ἔθος.
 ἄχει οὖν τοῦ διαθερμανθῆναι, καὶ ἀποχρόντως
 ἐτοιμασθῆναι πρὸς τὴν ψυχρολουσίαν τὸ σω-

tibus vehementius tensis, vel etiam
 cursu postea dimoventum est. ad haec
 autem linteis asperis valide ad multam
 usque contrectationem, tum per se, tum
 per alios, rubefieri debet. optimum quo-
 que fuerit, si ministri ad hoc manicas
 ex linteis confutas habuerint. alioqui
 autem inaequali frictione adhibita, com-
 plicatis nimirum linteis, cutis excoria-
 tiones quandoque consequuntur. postea
 vero manibus, tum ab aliis, tum ipse
 per se sicce fricandus est. quae res, prae-
 terquam, quod fovet, tenorem etiam
 admirabilem corpori indit. nulla igitur
 alia re tentata, potest, quatenus alacri-
 tas fert, post hanc ficcam frictionem
 frigida lavari. Ungi ergo oleo modera-
 te debet, et fricari multum, ac prae-
 cipue a se, tum etiam ab aliis. nihil
 enim est, quod tam lassitudine, dolore-
 que vacet, atque efficax sit, quam fri-
 ctio, quam quis sibi ipse administrat.
 si quis igitur ea promptitudine ad frigi-
 dam lavationem contentus sit, donec
 spiritulus creber fiat, aliis exercitatio-
 nibus non erit opus. sed tamen id dif-
 ficulter omnes consequimur, cum prae-

10) Rasarius videtur coniecisse: ἀποδοῦναι, sicuti dicitur, ἐκδοῦναι. Sic paullo ante Codex: ὀδονίων, per ω.

11) Apud Harpocrat. p. 126. 127. εἶ, et ξηρολοιφῆν, et ξηροτριβεῖσθαι, uti hic quoque corrigendum. Compara Aristol. Problematum sectione 37. §. 5. ubi est ξηροτριβίη, sicuti hic paullo post.

12) τὴν interponendum videtur. Forte antea etiam, πραγματευσαμένοις.

13) Sic correxi. In Cod. est δεῖ

14) ποιητικὸν indefinitum est. quaeri enim potest: τίνος ποιητικόν; utrum δυνάμεως, ἢ, τυνύσεως, ἢ, ullius alius, quod corpori prosit? Mox delendum videtur τοῦ, ac deinde, loco ἢ γοῦν correxi, καὶ γοῦν. Item, loco διαρκοῖ, quod accentu caret, dedi διαρκοῖ, et loco, πρὸς αὐτῇ, scripsi: πρὸς αὐτὴν, nimirum, τὴν τρίβιν.

15) Jungenda sunt: ἀλλὰ ῥαδίως — ἀπαυδάμεν. De ἀπαυδάμεν superius monitum. Sic Suidas in Μέλitos habet: ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς μόχοις κ. τ. λ. Vide etiam Cinnam. p. 63. Πλήσιμος habet Gregor. Nyss. T. I. p. 706. Credo, haec leviter corrupta esse, uti vicina etiam. Coniciebam ἔχον, aut, ἀλλ', οὐκ οἶδ', ὅπως ἔχη — καὶ ῥαδίως.

16) Ita antea. Nunc ex correct. σκοποῦμεν (fine accentu). Tertia correctio videtur esse, κόπου.

17) Sic. Ex correct. κάμπτοντας.

18) Ita ad litteram Codex. Rasarius videtur cogitasse de εἰδῆσαι, seu, ἀνοιδῆσαι, ac de εἶς. Forte hic latet ἀγδίσαντο, ab ἀγδίζεσθαι.

μᾶλλον. καταπαύσαντας δὲ τὰ γυμνάσια, τότε γοῦν πάντες, εἰ καὶ μὴ πρότερον, ἑαυτοὺς τριπτέον, μετὰ κατοχῆς τοῦ πνεύματος, εἶθ' ὅτε καὶ κῆναι 19) προσεμπασαμένους, μίλις, εἰ καὶ νοτίσαιμεν, εἶθ' οὕτως ἀμελλήτως καὶ ἀθρόως καταβαίνειν εἰς τὸ ψυχρὸν, ἢ ῥαδίως περιχεῖσθαι εἰς τὸδε τὸ ὕδωρ, εἰ ἐφ' ἡμῖν εἴη τὸ ἐκλέγεσθαι, μήτε παιγετῶδες, μήτε παντελῶς ἀνειμένον τῇ ψύξει. τοῦτο γὰρ βλαβερώτερόν ἐστι τῆς εἰς θάλασσαν ὑπερβολῆς. 20) κραιπνὸν δὲ ὑδάτων πρὸς ψυχρολουσίαν, καὶ μίλις, ὅτε κατάρχεται τις τοῦ εἶθους, τὸ θαλάσσιον. τὰ τε γὰρ τῆς ψύξεως καὶ ἀποχρόντως ἔχει, καὶ ὁ διὰ τὴν ἀλμυρίδα 21) δηγμὸς ἀναθερμαίνει ῥαδίως. ὁποῖον δὲ ἂν ἦ, καίθαρὸν τε καὶ διαυγὲς ἔσω, καὶ μὴ τελευτῶδες, 22) μηδὲ ἐλαδὲς, μηδὲ ἄλλως εἰσισμὸν. προκριτέον δὲ, εἰ ἐξέη, 23) τὸ καταβαίνειν μᾶλλον, ἢ τὸ περιχεῖσθαι. κατὰ μὲν οὖν τὴν πρώτην ἔμβασιν ὀλίγον διατριπτέον ἔσται ἐμβαίνειν χρῆ, καὶ ἀνατρίβειν ἑαυτὸν βιαίως· αὐθις δὲ καταβαίνειν, καὶ τότε προσλιπαρεῖν, ὑπὸ μὲν, ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν, ὡς ἐμμεῖναι πλέον, αὐτὸ μὲν, ὥστε πάλιν ἔλαιον 24) δὴ καὶ ἀνατρίβεσθαι, πρὸς θυμῶν· ἔσται τὸ τρίτον καταβαίνεσθαι, καὶ μὴ ἐπὶ πολὺ διατρίψαντας, ἥδη καὶ προυνόως ὑποτιθέμεναι τὴν κεφαλὴν καὶ 25) κα-

stantissima quid satietatis res adjunctum habeat. ergo aliis unicuique consuetis exercitationibus utendum est, intra tamen lassitudinem, ut dixi, laborando. nec omnino expectandum, quousque in molem extollatur, quod plurimis mos est, sed donec corpusculum fuerit calefactum, et ad frigidam lavationem abunde praeparatum. Exercitationibus autem finitis, tunc se ipsos omnino, nisi etiam prius, fricare debent, spiritum continendo: aliquando etiam corpore pulvere prius consperso, si madore humefcat: atque ita sine ulla mora et subito in frigidam descendere: vel subito aqua circumfundantur. aqua autem, si nobis optio detur, nec glacialis, nec remissa omnino frigiditate eligenda est: siquidem haec magis nocet, quam quae in altera parte excedit. Aquarum autem ad frigidam lavationem, praesertimque cum primum quis incipit, est marina: quippe quae frigoris satis habeat et morsus, qui ex fallidine provenit, corpus facile percalefacit. qualis autem cumque ea fuerit, pura esto, et perlucida, nec palustris, nec coenosa, nec aliqui reses. caeterum anteponendum est, si liceat, in aquam descendere, quam circumfundi. sed primo quoque in-

19) In his mihi displicet personarum permutatio, primae et tertiae. Mox correxi, ἀμελλήτως. De ῥαδίως dubito. Forte, ταχέως. Vocabula, εἰς τὸδε τὸ, otiosa sunt. ἀνειμένον τῇ ψύξει etiam mirum videtur mihi quidem. Νοτίζειν est madefacere, νοτίζεσθαι est madefieri. Graece dici nequit: τὸ σώμα νοτίζει, sed νοτίζεται. Malebam etiam, νοτίσαντο. Istud tamen medico convenit.

20) Sic correxi, loco ὑποβολῆς.

21) Polyaeus p. 277. ἀσφαλτῶδες δὲ καὶ πληθὺς (immo, πληγές) ἀλμυρίδος.

22) Habet Erotian. p. 52. et Philo. p. 379. G. λιμνῶδες καὶ τελευτῶδες. Xenoph. Oecon. 20, 11. τέλεμα et ὕδωρ εἰσισμὸν jungit.

23) Codex: ἐξία.

24) Ita Codex.

25) Addendum videtur, τὰ.

τὰ τὸν εἰσάμαχον. εἰ δὲ μὴ, καταντλήθαι γούν
 πλείοσιν ὑδρείαις, καὶ τοῦ μὴ συδαρευτῆν, 26)
 εἴθ' οὕτως ἀνατρίβεθαι μετρίως, μηκέτι 27)
 νῦν ἐλαίῳ διαλύοντας τὴν γεγонуῖαν τοῦ σώμα-
 τος τελευταῖαν ἐπίπηξιν. μετὰ δὲ ταῦτα ζύ-
 ραις 28) μὴ πάνυ ἀμβλείαις, ἐπὶ πολὺ δὴ
 ζύοντας, φοινίσσεν τὸ σωματίον. καὶ γὰρ το-
 νοῦται, καὶ ἐξομαλίζεται 29) τῆς ἐπιφανείας.
 εἰ δὲ καὶ βεβρωκότεσι 30) τύχοιμεν, οὐ πάν-
 τως ἀπεχόμεθα τῆς ψυχρολυσίας, ἐπειδὴν
 ὀρεγόμεθα σφοδρῶς, εἴ τε κινήσεων τινῶν πρὸς
 ταῦτο ἡμᾶς ἐπαγομένων, ἢ καὶ τοῦ καύματος
 αὐτοῦ τρόπον τινὰ συνεψήσαντος. οὐκ οἶδα γὰρ.
 31) ἂν τις ἄμεινον τοῦτο ποιήσειε, διακαιόμενος
 καὶ ἀκαταλήκτως ἰδρῶσι χεόμενος. ἐγὼ γούν
 πολλῶν, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅτε 32) δυσύπ-
 νοις τως ἔχοιμι πρὸς τὸ καῦμα, καὶ καταβαί-
 νειν εἰς ψυχρὸν ἔθος ἔχω, καὶ θαυμαστὸν 33)
 πάντως χάριν διάγω τὴν νύκτα. ἐν δὲ τῇ χερί-
 σει τοῦ ψυχροῦ τῶν ἄτων προνοητέον, ὅπως

gressu parum fricandum corpus est, post-
 ea ingrediendum: ac fese violenter fri-
 care debet: rursusque descendendum:
 ac tunc perseverare natando, aut alio
 quovis modo, ut diutius ibi commore-
 tur: ita tamen, ut rursus, et ad oleum,
 et ad frictionem praesto sit. deinde, cum
 tertio descenderint, et non diutius sint
 immorati, debent caput, et quae ad
 stomachum attinent, aquae ductibus sub-
 jicere: sin minus, pluribus hydriis per-
 fundi: et ita moderate fricandi. quo
 tempore non dissoluimus oleo eam fir-
 mitatem, quae corpori prius advenit.
 Post haec vero frigidibus non admodum
 obtusis diutius corpusculum detergemus,
 et ad ruborem perducimus. nam, et ro-
 boratur, et superficies aequalis redditur.
 si vero etiam in eos, qui cibum sum-
 serunt, incidamus, non omnino a frigi-
 da lavatione abstinebimus: quoniam ve-
 hementer appetimus, et quia motiones
 quaedam ad id nos impellant: vel quia
 aestus ipse quodammodo simul elixave-
 rit. nescio enim, an quicquam hoc prae-
 stantius faciat: is, qui exurit, et con-
 tinenter sudoribus perfunditur. equidem
 saepenumero a coena, cum aegre in
 somnum propter aestum delabor, in fri-
 gidam descendere confuevi: et mirabile
 est, quam jucundam noctem transigam.

26) Sic. Forte ὑδρείαις, aut, ὑδρίαις. Proxima, quae intelligi nequeunt, omisit Rasarius. ὑδατίνων
 succurrebat. Nihil definio.

27) Forte: σύν. Et mox: σύμψηξιν. Sed istud quoque ferri potest.

28) Ζύσρα dicitur etiam σλεγγίς. v. Erotian. p. 44.

29) Interponendum videtur, τό.

30) Forte: βεβρωκότι τισὶν ἐντύχοιμεν.

31) Forte: γὰρ, ὅ, τι ἂν τις ἄμεινον τοῦτου.

32) Ita prorsus Codex. Forte, δυσυπνήτως vel δυσύπνως πως.

33) Forte: πάντως, ὡς εὐχαριν διάγω, vel, παντὸς χάριν.

μη λανθάνη παρεστρέον εἰς αὐτὰ τὸ ὕδωρ. καὶ γὰρ ἄλλως οὐκ οἶδα, ὅπως πρὸς πᾶν συμφω-
ρωτάτη τῶν ἄλλων οἷσα διατημάτων ἡ ψυχρο-
λουσία, μόνον βλαβερώς καθάπτεται τῶν ἀκου-
σικῶν πόνων.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ 34) ἀμμοχωσίας. Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Ἐκ
τοῦ περὶ τῶν ἔξωθεν προσπιπτόντων
βοηθημάτων.

Ἡ δὲ διὰ τῆς ἄμμου πυρία, ἐπιτήδεος
ἐστὶν ἀσθματικοῖς, καὶ τοῖς τὸν θώρακα ρευμα-
τιζομένοις, καὶ κοιλιακοῖς, καὶ ποδαλγικοῖς,
καὶ τοῖς κατ' ἐπέκτασιν παραλελυμένοις, καὶ
τοῖς καχεκτικοῖς, καὶ τοῖς ὑδρωπικοῖς, καὶ πᾶ-
σι τοῖς χρένιον ἔχουσιν ἀλγημα. ἐπιτήδεοι δὲ
πρὸς τὴν χεῖσιν, πλὴν νηπίων, σχεδὸν πάν-
τες, ὥρα δὲ θεινῇ, μετὰ τοῦ 35) τὰς φλο-
γωδεύερας ἡμέρας αἰρεῖσθαι. δεῖ δὲ πρὸς τῷ
θεῖρῳ ἐν αἰγιαλῷ ἐν ἄμμῳ 36) βαθεῖα βό-
θρους δύο, ἢ καὶ τρεῖς, παρασκευάσαι, ἰσο-
μεγεθεῖς τῷ χερσομένῳ, καὶ ἀνεκκαῆσαι ὑπὸ
τοῦ ἡλίου. ὁ δὲ πεπονθὼς, καλῶς ἔσω διακηκῶς
τὰ σιτία. κεχερήδω πρότερον περιπάτω τὴν καὶ
αἰώραν τοῦ δὲ περιέχοντος θερμότερου γενομέ-
νου, καὶ τῆς ἄμμου ἱκανῶς πυραδείσης, ἐν
τῷ βόθρῳ κατακλιθεὶς 37) ἐπιχεῖτω ἐκ τοῦ
πρὸς λόγον τὴν πέριξ ἄμμον, μέχρι τοῦ φέ-
ρειν εὐφόρως· ἐσκεπάδω δὲ τὴν κεφαλὴν, καὶ

in usu tamen frigidae, habenda ratio
est aurium, ne frigida in eas clam in-
fluat. cum enim frigida lavatio ad o-
mnia sit multo, quam caeterae diaetae,
utilior, quomodo meatus, auditui deser-
uientes tantum, cum noxa contingat,
certe nescio.

*De siccatione per arnenam. Herodoti.
Ex libro de remediis extrinsecus occur-
rentibus. Cap. 8*

Fomentum, quod ex arena adhibetur,
accommodatum est asthmaticis, iis, quo-
rum pectus defluxione laborat, coeli-
acis, podagricis, iis, qui per extensum
resoluntur, iis, qui malo sunt corporis
habitu, hydropicis, et denique omni-
bus, quos diuturnus morbus vexat. o-
mnisque, praeter infantes, ad hujusce
fomenti usum ferme apti sunt. tempus
ad hic idoneum est aestas, in qua etiam
dies ardentissimi sunt eligendi. In ortu
autem folis, in littore, in arena profunda,
duae foveae aut tres paris magnitudinis
ei, qui usus sit, parandae sunt, ut a
sole caleant. aegrotus vero cibos opti-
me consecerit, priusque inambulet, et
gestetur. cumque aer sit factus calidior,
arenaque satis feruens fuerit reddita,
in fovea recumbens, in arena, quae cir-
cum sit, maneat, ut ratio postulat, con-
volutus, usquedum facile ferat. caput
vero debet contegere, et folis radios

34) Ab aliis appellatur, φαμισμός. Cod. x, et hic, et in principio, in indice capitum, habet, ἀμμοχω-
σίας, α χωινύω, idque probandum videtur. Alterum est ex χύω, ut αἵματεκχυσία.

35) Forte καὶ addendum, nisi aliud hic vitium lateat.

36) ἢ ἄμμος habet etiam Xenoph. mem. Socr. 3, 3, 6.

37) Forte, ἐπιχεῖτω, infundat sibi, ingerat.

τὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ἐκκλινέτω, αἰεί τι-
νος πρὸ τῶν ὀμμάτων σκεπαστηρίου τιθεμένου.
συλλαμβανέτω δὲ πρὸς ταῦτα καὶ τὰ σχήμα-
τα τῆς κατακαίσεως, 38) ὥστε, Φέρ' εἰπῶν,
περὶ μὲν τὰ πρῶτα μέρη τῆς ἡμέρας πρὸς με-
σημβρίαν ἀποβλέπειν, περὶ δὲ μεσοῦταν, πρὸς
βορρᾶν. ἀποσπογγιζέτω δὲ καὶ τὸ πρόσωπον
διὰ ψυχροῦ τοῖς δὲ ἐπιπλέον κακοπαθοῦσι, καὶ
διάκλυσμα δοτέον. εἰ δὲ μηκέτι θερμαινομένης
ἢ καὶ ψυχρομένης τῆς σαρκὸς διὰ τοὺς ἐκκρι-
θέντας ἰδῶτας ἀφθαίνοντο, 39) ληγέτωσαν. οἱ
δὲ παρόντες, τὴν ἐπικειμένην ἄμμον ἀφελόντες,
ἐξαγαγέτωσαν αὐτοὺς, καὶ πάλιν εἰς τὸν πα-
ρακείμενον ῥόθιον ἐγκρυπτέτωσαν κατὰ τὰ
εἰρημένα. ταῦτο δὲ καὶ ἐκ τρίτου, εἰ δεοί, ποι-
ήτωσαν, ἀποβλέποντες πρὸς τε τὰ πάθη καὶ
τὰς δυνάμεις. ἡ δὲ παραύξησις τοῦ χροῦνου,
κατὰ τὰ πρότερον λελεγμένα γινέτω. καὶ κα-
τακείμενους μὲν ἐγκρύφομεν, τοὺς τε ἀσθμα-
τικούς, καὶ ρευματιζομένους θώρακα καὶ πλευ-
ρά, καὶ στομαχικούς, καὶ καχεκτικούς, καὶ
κατὰ σάρκα ὕδρωπικούς· καθεζομένους δὲ, ὕδρω-
πικῶν μὲν τοὺς ἀσκήτας, καὶ 40) οἱ δὲοι τυμ-
πανίστων δὲ λοιπῶν παθῶν, καὶ κωλικούς, καὶ
ἥπατικούς, καὶ σπλαγχνάδας, καὶ ἰσχιαδι-
κούς, καὶ ποδαλγικούς, καὶ παραλελυμένους
πόδας ἢ σκέλη. ἐπὶ τέλει δὲ πάντας ὅλους ἐγ-
κρυπτέον. καλὸν γάρ, καὶ τὸν χαλασμόν δι-

declinare, semperque ante oculos ope-
rimentum aliquod habere. figura vero,
in qua exardescat, esto in primis diei
partibus ejusmodi, ut meridiem in me-
diis, ut Boream spectet. spongia quo-
que, aqua frigida imbuta, faciei applicetur.
iis vero, qui nimium patiuntur,
collutio itidem offertur. si vero necdum
calfactam, aut refrigeratam carnem,
propter vim sudoris erumpentis senfe-
rint, id significare debebunt: ii que, qui
adstant, arenam propellent, eosque edu-
cent, et in alia fovea propinqua collo-
cabunt, in qua, ut dictum est, ocul-
tabuntur. id tertio quoque loco erit fa-
ciendum, si opus esse videatur. qua in
re spectandus morbus est, itemque vi-
res aegrotantis. temporis vero additio
ex iis pendet, quae sunt dicta prius.
Iam vero recumbentes occultabimus, ac
contegemus asthmaticos, et quorum pe-
ctus et costas defluxio vexat, itemque
stomachicos, et qui malo habitu cor-
poris sunt, et qui aqua inter cutem la-
borant: sedentes vero eos hydropicos,
quos ascitas nominamus, sique opus fit,
etiam tympanitas. ex aliis vero morbis,
colicos quoque, et hepaticos, et sple-
neticos, et ischiadicos, et podagricos,
et quorum resoluti sunt pedes aut
crura. ad finem vero hi omnes sunt to-
ti contegendi. quippe cum relaxatio ri-
te toti corpori adhibetur, et utilitas
partes etiam morbo vacantes debet per-
uadere, et praesertim, si frigida lavati-

38) Forte, κατακλίσεως. Paullo ante est, κατακλιθῆς. Rasarius videtur voluisse, κατακαίσεως, aut, κατακαήσεως.

39) Rasarius accepit pro ληγέτωσαν. Hoc ex eo est, quod in hoc Codice η et ε ita scribuntur, ut difficile dignosci possint.

40) Forte, καὶ, εἰ δεοί. Mox malim: τυμπανίστας. τῶν δέ.

ὅλων τῶν σωμάτων γενέσθαι καὶ τὴν ἀφέλειαν, καὶ διὰ τῶν ἀπαθῶν ἐλθεῖν μερῶν, καὶ μάλ-
λον, εἰ μέλλοιεν ψυχρολουτεῖν. ἔσωσαν δὲ παρὰ
τοῖς βόθροις ἐν ἐτοιμῇ σκηναὶ ἐκ διαφανῶν κε-
ραίων, καὶ σάμνοι ὕδατος γλυκέος καὶ ἐμβά-
σεις 41) θαλάσσης, εἰς αἷς παυταμένους τῶν
ιδρώτων ἐκβιβάζειν χρηὶ ἔτα ἐξελθόντας 42)
καταιονᾶν καὶ ἀνατρίβειν ἐλαίῳ. ἡνέμου δὲ τῆς
ἡμέρας οὕσης, καὶ τῶν σωμάτων εὐτόνων, καὶ
κολύμβοις χρηθώσαν, ἀφ' ὧν κομιθέντες,
ικανὸν χρόνον διαλειπέτωσαν. αἳ δ' οἱ μὲν ὕδρω-
πικοὶ, προπίοντες ὕδατος θερμοῦ κυάθους ε. ἢ
ς. ἀποκοτταβιζέτωσαν ἐπάνωγες· οἱ λοιποὶ δὲ
τὸ ἔδος τηρέτωσαν. ἐπιτρέπτεον δὲ, αὐτοὺς,
διὰ τὰς ἐν τῷ ἡλίῳ κακοπαθείας, τὸ ποτὸν
παραύξειν. πλήθος δὲ ἡμερῶν, ἐπὶ μὲν τῶν 43)
διαλειπόντων παθῶν, ἔσω μὴ ἔλαττον ιδ. μήτε
πλέον κα. ἐπὶ δὲ ὕδρωπικῶν τὸ πλήθος τῶν
ἡμερῶν ληπτέον, τῇ κατὰ τὸν ὄγκον κενώσει.
τῆς δὲ ἀφελείας ἀπὸ τούτου σάσιν λαβούσης,
μετὰ μίαν καὶ εἰκοτὴν, ἐνθετέον διάλειμμα δυ-
οῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν, ἔτα πάλιν χρητέον. εἰ δὲ
θεραπεύουσι χειμῶνος ὕδρωπα, τὰ μὲν λοιπὰ
τῆς ἱατρικῆς μὴ παρέχει 44) τὴν ἀφέλειαν,
ὁ δὲ νοσῶν μὴ μένοι τὴν 45) ἐνδεόνην καιρῶ
παραληφθῆσομένην ἄμμον, φιλοτεχνητέον, 46)

one sint usuri. circa foveas paratae sint
scenae ex perlucidis cornibus confectae.
itemque urnae aquae dulcis, et folia
aquae maris, in quae, sedatis fudoribus,
ingrediendum est: tum exeuntes per-
fundendi et oleo confricandi. si vero
dies tranquillus, corporaque robusta fu-
erint, natatione etiam utantur. a qui-
bus abducti, abunde quiescant. sed hy-
dropici quinque aut sex aquae calidae
cyathos prius epotos, effundere cogen-
di sunt: caeteris mos suus est seruan-
dus. alendi autem sunt ii, ut propter
mala, quae in sole sunt passii, potus au-
geatur. numerus dierum in morbis in-
termittentibus non sit minor, quam
quatuordecim, nec unum et vigesimum
diem excedat. at in hydropicis nume-
rus dierum est ad rationem inanitionis
ipforum molis referendus, et subducen-
dus. cumque utilitas post vigesimum
primum diem statum nanciscatur, bi-
duum aut triduum intermittere conve-
nit: tum redire ad usum. si vero hyber-
no tempore hydropem cures, caeterae-
que medicinae praesidia non juvent,
aegerque expectare tempus opportunum
non queat, resque urgeat, ut arena ad-
ministratur, neque, ut ea utilitas, quam

41) Codex: ἐμβασις.

42) Dicitur αἰονεῖν et αἰονεῖν. De hoc v. Galen. in Gloss. p. 84. Supra jam aliquoties occurrit. Erotian.
p. 15. αἰόνησις· κατάντησις. De καταιόνησις et καταιονεῖν v. Chrysoft. T. V. p. 419. B. VII, 829.
B. Gatack. ad Antonin. V, 9.

43) Forte, διαλειπόντων. Sic dicitur, διαλείπων πυρετός. Alii πυρετοὶ appellantur συνεχῆς, μεθήμερινοὶ
seu, καὶήμερινοὶ, item, ὁμηήμερινοὶ.

44) Forte, παρέχοι.

45) Ita. Forte, ἐν δέοντι.

46) Codex: φιλοτεκνητέον.

ὥς 47) ἐνεπειχούσῃ, καὶ μὴ μενετέον τὴν ἐκ τῶν καιρῶν ὠφέλειαν. δὲ τοίνυν ἐν παραθαλάσσιῳ μὲν καὶ τότε διαταῖσθαι τὴν δὲ ἄμμον ἐνὶ πλοίοις 48) φεύγοντα ἐγκαταχωρῶντάς τοὺς πάσχοντας εἰς αὐτὴν, κατὰ τὸν δεδηλωμένον τρόπον, καὶ τὰ λοιπὰ δὲ καταλεγεγμένα πράττεον. τὴν δὲ ἐντεῦθεν πρσκοπὴν διὰ πλείονος χρόνου προσδοκῆτέον.

Κ Ε Φ. Σ.

Περὶ ἡλιώσεως. 49) Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄι ἡλιώσεις ἀναγκαϊόταται τυγχάνουσι τοῖς ἀναλήψεως δεομένοις καὶ σαρκώσεως. φεύγειν μέντοι χρὴ τὸν τε ἐκίεφίαν 50) ἥλιον, καὶ τὸν πολλὰκις ἐπισκιαζόμενον κατὰ τὰ νήνεμα χωρία. ἐπιτηδευτέον οὖν, ἐφ' ὅσον οἶόν τε, χειμῶνος μὲν καὶ ἔαρος καὶ φθινοπώρου τῆς ἡλιώσεως ἀπολάμβανει ἀκέραιον. 51) Θέρους δὲ παραιτητέον ἐπὶ τὰν ἀδηνῶν, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς θερμασίας. χρὴ δὲ παραβάλλειν ἡλίῳ καὶ πυρὶ 52) παντὶ μῖλλον τὰ νῦντα. τὰ γὰρ προαιρετικά 53) νεῦρα ἐν αὐτοῖς μάλιστα τυγχίνει. ταῦτα γὰρ 54) ἀλεινόμενα, πᾶν τὸ σῶμα ὑγιεινότερον διατίθεται. ἢ μέντοι κεφαλὴ σκεπέσθω διὰ τινος παραπετάσματος.

tempus accommodatum affert, * expectare liceat, tum in maritimo loco instituenda arena est: et, cum aeger in somnis horret, ea totus obducendus est, ut diximus: et caetera, quae admonuimus, facienda: posperumque successum, qui inde futurus est, diuturnum fore iherandum est.

De insolatione. Ex eodem libro. Cap. 9.

Insolationes maxime necessariae sunt iis, qui refectionis et carnis accessionis egent. sol tamen nubilus est vitandus: iique, qui saepe in tranquillibus regionibus obicuratur. studendum ergo est, ut hyeme, vere, et autumnio intempestivam insolationem vitemus. aestate autem, propter nimium calorem, debilibus cavenda est. foli vero atque igni praeter caetera dorsum admoveere conuenit. nervi enim, qui voluntatis sunt, in eo potissimum sunt siti: quibus calefcentibus totum corpus valentius redditur. caput vero aliquo operimento contegatur.

47) Sic, uno vocabulo, deleta spiritu leni in secunda syllaba. Malim ergo, ἐν ἐπαγούσῃ. Sed ita requiritur substantivum, veluti, ἀνάγκη. Possit vero etiam ex ὁ δὲ νοσῶν, intelligi νοσῶ.

48) Sic, sine accentu, habet Codex. Immo, ἐν ἵπποις. Mox Codex φρίττονται, quod correxi. Deinceps ibidem est, ἐγκαταχωρῶντάς. Mox forte, δὲ κατὰ τὰ λεγεγμένα. v. p. 293.

49) Ab ἐλαιοῦσθαι. Occurrit etiam ἡλίσσις, ab ἡλίζεσθαι. G. o. p. 466. ἡλιώσεως est etiam in hoc Codice, in principio, in indicibus capitum. Alio sensu ἡλίσσις occurrit apud oratores Graecos. v. Harpocrat. p. 82.

50) Vide Galen. in Gloss. p. 72.

51) Ita correxi. ἀκέραιος est innoxius. In Codice est: ἀκαίρου, quod nihili est. Rasarius conjecit, ἀκαίρον.

52) περὶ πυρός mox exponit cap. 10.

53) Rufus Ephesius edit. Paris. p. 27. ita: τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου βλησθήματα, νεῦρα αἰσθητικὰ καὶ προαιρετικά, δι' ὧν αἰσθῆσις καὶ προαιρετικὴ κίνησις, καὶ πῶσα σῶματος πρᾶξις συντελεῖται, καὶ τὰ λοιπὰ. Vide etiam Orib. p. 258. edit. Lugd. Batav. 1735. 4.

54) Dicitur ἀλεινέειν et ἀλεινέειν. v. Galen. in Gloss. p. 60. Aelian. V. H. 9, 30. Posterius saepius etiam habet Philo.

Κ Ε Φ. ι.

Περὶ τῆς ἀπὸ πυρὸς καὶ ἀνθράκων ὠφελείας.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τὴν δὲ διὰ τῶν ἀνθράκων πυρίαν παραληπτέον ἐν τοῖς ἀλειπτηρίοις, ἥτοι πρὸς τὰ διὰ τοῦ βαλανείου, ἐπὶ τῶν χρόνιον ἀλγῆμα ἔχόντων παροπτάσασαν τε τὰ μέρη μέχρι τοῦ δυσανασχετεῖν. οἱ δὲ ἀνθρακες ἀπὸ βαλανείων ἔσταν, ἢ προαποβρεχέσθωσαν, 55) καὶ αἱ πρὸς τοὺς διαπύρους δὲ τοίχους παροπτήσεις τὴν αὐτὴν ὠφέλειαν ἐπιφέρουσι, καὶ, εἰ μὲν προσηῶς ἔεν θερμοὶ, αὐτόθεν 56) τὰ περιδυνούonta παραβαλλέσασαν· εἰ δὲ ἄγαν εἰεν θερμοὶ, ἀμολίνους τὰ πεπονθότα σκεπάσαντες, οὕτω τοῖς τοίχοις προσυπούσθωσαν. 57)

Κ Ε Φ. ια.

Τοῦ αὐτοῦ. Περὶ καύσεως.

Καίσεις δὲ χρώμεθα, καὶ διὰ καυτηρίαν, καὶ διὰ ῥιζῶν, καὶ διὰ φαρμάκων. ἀρίστη δὲ ἡ διὰ τῶν καυτηρίων. εἰ δὲ πρὸς τὴν χειρουργίαν ψοφοδεῶς 58) ἔχουσι τινες, δευτερευέτω ἡ διὰ τῶν φαρμάκων. τὰ δὲ καέντα, ἐπὶ πλείους ἡμέρας ἀκατούλωτα 59) μενέτω.

Κ Ε Φ. ιβ.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Περὶ 60) δρώπακος. Ἐκ τοῦ α. λόγου τῶν ἔξωθεν προσπιπόντων βηθημάτων.

Δρώπαξ σκευασίην ὁμοίαν ἔχει 61) μαλαγέντι· χρεῖαν δὲ καταπλίσματος παρέχεται.

De utilitate, quae ex igni et carbonibus affertur. Ex eodem libro. Cap. 10.

Fomentum, quod fit ex carbonibus, adhibendum est in balnei loco, qui unguendis hominibus fit dicatus, iis, qui diuturnis doloribus teneantur. partes autem corporis torreantur, donec difficulter ferre queant. Carbores sunt ex balneis sumti, aut prius madescant. Caeterum torreri ad muros ignitos, eandem affert utilitatem. sique placide sint calidi, eis particulae dolentes admoveantur: si nimis calidi sint, affectae partes crudis lineis pannis sepiuntur: atque ita parietibus adhaerebunt.

De adustione. Ex eodem. Cap. 11.

Aduftionibus utimur, tum per cauteria, tum per radices, tum per medicamenta. praestantissimae sunt, quae cauteriis administrantur: si qui sint, qui chirurgiam reformident. secundum locum tenent, quas medicamenta excitant. quae vero per multos dies adurant, iis cicatrix non obducitur.

Ex Antyllo. De dropace. Ex primo libro, qui est de remediis extrinsecus occurrantibus. Cap. 12.

Dropax. ut malagma, paratur, usumque cataplasmatibus praebet. conuenit is

55) Sic correxi. In Codice prius erat. προσαβρ. Sic. Deinde aequè inepte correctum: προσαποβρ. Προαποβρέχειν habetur in Geopon. p. 1000. Paulo ante forte, παροπτάσω, nisi istud de medicis dicatur.

56) Forte, αὐτόθεν.

57) Applicentur, admouebantur. Forte ergo paullo ante παραβαλλέσω, et hic, προσυπούσω.

58) Codex: φοβώδης. Sic.

59) Ex οὐλή. κατούλω et ἐπουλέω habet Erotian. p. 25. Ἀκατούλωτος ergo est, ἀνευ οὐλῆς.

60) A principio Codicis, in indice capitum, est δρώπακος. Mox hic est δρώπαξ, et ex correcti. δρώπαξ. Legitur δρώπαξ et δρώπαξ. v. Galen. de sanit. tuenda. 6, 8. Rufum Ephes. p. 213. edit. Mosquensis. Paul. Aegin. 7, 19. qui hunc locum fere ad verbum transcripsit. Item Synesius T. I. p. 52. bis habet ὁ δρώπαξ. Ex eodem loco obiter nota: εὐληθεροῦν κρανίον, id est, ἐν ἡλῳ θερμαινόμενον.

61) Forte, μαλάγματι. Sic est apud Paul. Aegin. l. 1.

ἀρμόζει δὲ χρονίοις πάθεσιν, οἷς καὶ σιναπισμός, καὶ πρὸ μέλλοντος σιναπισμοῦ παραλαμβανόμενος, εἰς τὸ παρασκευάσαι τὸ σῆμα τῷ νάπτῃ καὶ μετὰ τὸν σιναπισμὸν, εἰς τὸ ἐκ κόψαι τὸ λείψανον τῆς διαθέσεως. δὲ μὲν τὸν δρώπακα, ὑπὲρ μὲν τοῦ θερμάναι περιττότερον, περίπυρέθρων, 62) κάχρυ τε καὶ ἄσφαλτον· εἰ δὲ ξηράναι θέοι, θεῖον ἄπυρον, ἄλλας, τέφραν 63) κληματίνην· εἰ δὲ ἀμύξαι, λιμνήσιον, 64) εὐφόρβιον. δὲ δὲ καταχρίειν θερμόν τε, καὶ πάχος ἔχοντα, κατὰ λόγον τῆς δυνάμεως τοῦ κάμνοντος, προεξυρισμένων 65) τῶν πολυτρίχων μερῶν, ἐπὶ τῶν ἀδενεφέρων· ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυρῶν, καὶ δραστικώτερου δεομένων τοῦ δρώπακος, ἄνευ προεξυρίσεως, εἰ μὴ ἄρα τὰ κατὰ κεφαλὴν ἢ γενεῖαν. εἴτα περὶ τὴν ἥβην καταπλάσσομεν.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ σιναπισμοῦ. Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τὸ 66) δὲ ἀπὸ νάπτου κατὰπλάσμα δραστικώτερόν ἐστιν, ἐπὶ μὲν τῶν ὀξέων παθῶν οὐ πάνυ τι εὐδοκιμοῦν. ἐπὶ γὰρ μόνων τῶν ἀργότερων, καὶ 67) βαπτίζομένων ἐν ὀξύτητι χρωμέθα νάπτῃ· ἐπὶ δὲ τῶν χρονίων σχεδὸν τι πάντων, μετὰ τὸ ἐλεγχθῆναι τὴν ἀπὸ τῶν ἁλ-

morbis diuturnis, quibus etiam sinapismus est idoneus. et, cum quis sinapismo uti velit, prius dropacem adhibet, ut corpus ad sinapi praeparet. et post sinapismum quoque adhibetur, ut reliquiae morbi evellantur. Caeterum dropax, si calfacere praeter modum oporteat, accipere debet pyrethrum, cachri et bitumen: si opus siccatione sit, sulphur, ignem non expertum, salem, cinerem farmentorum: si scarificare, limnesium et euphorbium. Ungere vero locum oportet, dropace prius calfacto, eaque crassitudine id efficere, quam vires aegrotantis ferre queant. atque in iis, qui sunt imbecilliores, partes pilosae prius abrasendae sunt: in robustioribus vero et efficaciore dropace indigentibus, non abrasendae: nisi forte capiti, aut mento, aut pubi applicandus esset.

Antylli, de sinapismo. Ex eodem libro.

Cap. 13.

Cataplasma, quod ex sinapi conficitur, efficacius est: quod in acutis morbis non admodum probatur. in feignioribus namque naturis solum, stupidisque, in acutis morbis, sinapi utimur. ad diuturnas vero aegritudines ferme omnes, ubi aliorum remediorum vim

62) Sic una voce. Quid istud περί sibi velit, ignoro. Constructionem credo hic esse, δὲ τινα τινος. Quivis ergo haec corrigere potest. Πύρεθρον notum est. Forte in περί latet πέπερι. Rasarius, ut arbitror, voluit addere, ἔχειν aut προσλαβεῖν. Mox accusativi sunt.

63) Sic in Geopon. p. 398.

64) Hoc quid sit, ignoro. Forte, λεπίδιον, de quo Galenus apud Oribasium libr. XV. ita habet: ἐκ τῆς τετάρτης ἐστὶ τὸ ξέως τῶν θερμαινόντων. Mox malim, θερμά.

65) Coniici possit, προεξυρισμένον. ἐνδίζαν tamen habet Alciphro. p. 438. Theoph. Nonn. cap. 46. pag. 204. Mox hic est ξύριον.

66) Ex Stephani dictionario medico 1564. 3. p. 456. apparet, haec fere ad verbum transcripta esse ab Aëtio lib. 3. cap. 131. Sed Aëtium nondum, nec hic, nec Lipsia nancisci potui, tametsi ibi editus sit, ut perhibet, a Franzio. 1777. 8.

67) Haec corrupta sunt. Rasarii interpretatio a Graeco abhorret. ὀξύτης non est, morbus acutus, nec βαπτίζομενος per se est stupidus. Nota sunt, ὑπὸν βαπτίζεσθαι. Dicitur item de ebriis. Philo. p. 693. C.

λων βοηθημάτων καὶ ἐπιθεμάτων δύναμιν ἀδυνε-
σέρων 68) καὶ μικροτέραν τοῦ νοσήματος. ἐπὶ μὲν
οὖν φθισικῶν καὶ συντηκτικῶν 69) δι' ἑλκος ἐν
ἥπατι, οὐ παραληπτέον συναπισμόν, οὐδὲ ἐπὶ
ἑλκὸς ἐλκώσεως οὐδεμιᾶς, ἐν τῷ βλάθει. ἀγριάνε-
ται 70) γὰρ καὶ παροξύνεται πρὸς τὴν δριμύτη-
τα τοῦ νάπου. οὐ μὲν οὐδὲ ἐπὶ τῶν 71) χον-
δρῶν μορίων, οἷον ὠτων, ἢ τῶν ἄκρων τῆς ῥινός.
κατακαίεται γὰρ ὑπὸ τοῦ καταπλάσματος.
ἐνίοτε δὲ καὶ μελαίνεται τὰ λίαν ἄσπερα ἢ
χονδρῶδη. τὰ δὲ ἄλλα πάντα, καὶ μέρη τοῦ
σώματος, καὶ πάθη χρόνια, χαίρει τὰ βοηθή-
ματι. καὶ καυλὸς δὲ καὶ κύσις 72) παρέ-
σσει, καὶ πάντα τὰ παρεμένα μέρη χαίρει
τῷ βοηθήματι. ἐντίθεται δὲ καὶ ἀπευθισμένῳ
παρεμένῳ βέλανος. ὁμοίως δὲ καὶ, ἐπὶ τῶν
δυσηκουόντων 73) τοῖς ὡς κολλύριον 74) ἐκ
τοῦ νάπου ἐντίθεται κροκοειδὲς περιπλαθὲν.
ἔτα μετὰ τὸ ποσὴν αἰδοῖσιν γενέσθαι τοῦ κολ-
λυρίου, διὰ τῆς κροκύδος, ἀναγεθέντος, 75)
ἐπενίεται μελικράτου. δεῖ δὲ συναπίζειν, ἐπὶ
μὲν τῶν ἀργότερων διαθέσεων, καὶ μερῶν τῶν
κατασκήκων, καὶ δυσαισθητῶν, βιαιῶς, μέτρον
δὲ τῆς ἰσχύος ἐστὶ, τὸ ἀνισταῖν μὲν ἐνχυ-
ρῶς τὸν κάμνοντα, μελαντέραν δὲ τὴν σάρκα
γενέσθαι καὶ ὑψηλοτέραν τῆς πέριξ, ἀνοιδήσα-

imbecilliorē et minorem morbo co-
gnoverimus, efficacissimus sinapismus est.
sed tamen in tabidis, et colliquatione
laborantibus ex ulcere, quod iecur ob-
sideat, sinapismus non admittimus: ne-
que etiam in ulla alia ulceratione, quae
intimas partes vexet: siquidem exacu-
untur, et efferae a sinapis acrimonia
redduntur. quinetiam in cartilagineis
partibus cavendus ejus est usus, ut in
auribus et summis naribus, quippe quae
exurantur, et quandoque etiam, quae
carnis expertia sunt, et cartilaginea ni-
grescant. caeterae vero omnes corporis
partes, et morbi diuturni hoc remedio
perfruuntur. Penis autem et vesicae re-
solutiones hoc auxilio gaudent. itemque
partes omnes resolutae. in rectum quo-
que intestinum resolutum glans inditur.
In iis vero, qui difficulter audiunt, col-
lyrium linimento impactum auribus im-
ponitur: tum ubi sensum collyrii pars
quodammodo perceperit, collyrio per
linamentum exacto, pars melicrato ab-
luitur. sinapismus autem fegnioribus
partibus, iisque, quae carnosae sunt, et
vi adhibita difficulter sentiunt. terminus
autem actionis medicamenti esto, ut
aegrotus vehementer doleat, caroque ni-

68) Immo, ἀδυνεσέρων. Antea malim etiam: ἐπὶ τε τῶν χρόνιων. Quaedam hic de suo inculcavit Ra-
sarius.

69) Vide Oribas. ad Eunap. lib. 3. cap. 6.

70) Elegans metaphora.

71) Habes hoc in Gloss. Galen. p. 69 2r. Item apud Nemesium in nostra editione Halensi 1802. 8.
pag. 198. τὸ χονδρῶδες τῶν ὠτων. et p. 256 τὸ χονδρῶδες τῆς τραχείας ἀγριότητος.

72) Ita correxi. Codex: ἐμπαροίσει. Τῷ βοηθήματι bis est, loco, τῷ βοηθήματι τούτῳ.

73) In Codice: δυσηκουόντων.

74) Κολλύριον seu, κολλύριον, de quo, ni fallor, supra dixi, non solum oculis, sed et auribus atque
aliis corporis partibus adhibetur. v. Geopon. p. 1024. Κροκοειδὲς ab hoc loco alienum est. Κροκοει-
δὲς, quod, ut suspicor, lexica carent, habet sane Chrysost. II, 713. E. Legitur et am κροκοειδὲς.
Theocr. Id. I, 31. et ibid. in Epigramm. III, 3. Verum h. l. κροκοειδὲς legendum videtur. Dicitur
etiam κροκὺς, uti hic paullo post. Credo, hic notari id, quod nostri Scharpie appellant, ex lingua
Franco-Gallica Charpie.

75) Scilicet, τοῦ κολλυρίου. De proximo genitivo μελικράτου nemo dubitabit. Nominativus aut accusa-
tus non habet locum, quando de parte rei alicujus sermo est.

σαν ὑπὸ τοῦ καταπλάσματος, καὶ μετὰ λου-
τρίον φλυκταινώδηαι πρῶτος τὸ δέγμα. ἐπὶ δὲ
τῶν ἐναιδήτων 76) διαδέσεων, καὶ μερῶν 77)
πρυφερῶν, πρῶτος χρηῖσθαι τῷ νάπτει, μέτρον ποι-
ομένους τὸ πῶτος ἐρυθροτέραν γενέσθαι τὴν
σάρκα. ὥς μέντοι μὴ ἀπρακτος ἡ πρῶτος χρη-
σις πυγχνάει, παρ' ἄλλην ἡμέραν 78) ἢ δύο
πολλάκις τὸ αὐτὸ συναπιζέον, ἥα ἡ συνεχὴς
χρησις ἐνὸς εὐτόνου συναπισμοῦ δύναμιν παρά-
σχηται. μέτρον δὲ καὶ τῆς συνεχοῦς ἐστὶ χρη-
σεως, ὅποταν τὰ συναπιζόμενα μηκέτι αἰδήσιν
ἔχῃ ὀδυνώδη καταπλασσόμενα. ἐπὶ δὲ τῶν ὀξέ-
ων, ὀλιγάκις χρᾶμεθα τῷ βοηθήματι, ἐπὶ
ληθαργικῶν μόνων, καὶ τῶν ἄλλων, τῶν κα-
ταφορομένων 79) ἐν πυρετοῖς, ἐπὶ τε κατοχῆς,
ἐπὶ τε καταψύξεως δυσεντερμάντου. τῶν μὲν δὲ
καταφορικῶν τὰ σκέλη συναπιζόμενα. ἐπὶ δὲ τῶν
περιψυχόμενων, καὶ σκέλεσι 80) καὶ ἀγκῶσι.
λεπτὸν δ' ἐπὶ πάντων ἐς ὀδόνιον ἐγκριέτω τὸ
νάπτει.

Σκευασία συναπισμοῦ.

Σκευασία δὲ τοῦ νάπτους τοιαύτη ἐστίν. ἰ-
σχυράδας χρηὶ πρὸ μιᾶς ἡμέρας ὕδατι ἀποβρέξαι
χλιαρῶ· ἔπειτα τῇ πραιούσῃ ἀποθλίψαντα ἰ-
σχυρῶς, λεάινειν εὖ μάλα· ἔτα νάπτει δριμυ-

grior reddatur, et fiat altior, quam quae
adiacet: et postquam ablotum fuerit,
pustulae leniter erumpant. ad morbos
autem, et partes facile sentientes, mi-
tius utendum sinapi est, ut eo utamur,
donec caro fiat paulo rubicundior. ne
tamen mitis ille usus vanus sit, alio
die, aut duobus, saepe erit sinapismo
utendum: ut continuus usus, unius ro-
busti sinapismi, vim praebeat: cujus sa-
ne continui usus mensura est, cum par-
tes sinapismo obductae atque illitae nul-
lum doloris sensum habeant. In acutis
vero morbis raro adhibemus hoc reme-
dii genus. eoque solum in lethargicis,
et caeteris nimis in somnum propensio-
nibus, quae in febribus contingunt, et
catochia, et perfrictione, quae aegre ca-
lescat. eorum tamen, qui in somnum
sunt nimium propensi, crura sinapismo
obducimus: in perfrigentibus vero, et
crura, et cubitos. caeterum sinapi te-
nue, caeteris omnibus linteo exceptis,
inspergatur.

Sinapismi confectio.

Sinapismi conficiendi modus est hu-
iusmodi. Caricas in aqua tepida pridie
macerare oportet: postridie vero ejus
diei, vehementer expreas, valde contun-

76) Ita in margine. In textu: ἐναιδεύων. Ego vero magis probo, ἐνερθεύων, ab ἐνερθεύω. Eodem ta-
men redit. Pag. 298. est δυσάιδητος.

77) Ita in marg. In textu: ἡμέραν. Sic. Proximum πρυφερῶν multoties ita in his libellis occurrit.

78) Uno aut duobus diebus interjectis.

79) καταφορὰ et κατοχή satis noti sunt morbi. v. Galen. meth. med. lib. 13. cap. 21.

80) Repentinus transitus ab accusativo ad dativum, nisi desit περιπλάττωται, aut aliud simile.

81) Cod. δριμόν, quod correxi.

82) Antecedit λαβόντας. Alterutrum ergo corrigendum. Rasarius se callide expedit, quod non re-
prehendo.

λαβόντας, οἷον ἐστὶ τὸ Συριακόν, καὶ τὸ Ἀιγύπτιον, τρίβειν κατ' ἰδίαν, παραχέοντα 82) ἐν τῇ τρίψει κατ' ὀλίγον τοῦ ἀποβρέγματος τῶν ἰσχυάδων. βρεχόμενον 83) γὰρ εὐλεαντότερον 84) γίνεταί. ἔπειτα μάζας ποιῆσαι λεῖας, τὴν μὲν τῶν ἰσχυάδων, τὴν δὲ τοῦ νάπυος. 85) πρὸς ἐν τῶν ἰσχυάδων εἰ δὲ μέσος, ἴσον ἑκατέρου· εἰ δὲ ἀνεμένος, τοῦ μὲν τοῦ 86) νάπυος τρίτον· διμοῖρον δὲ τῶν ἰσχυάδων. ἐγχεῖν δὲ εἰς ὀθόνιον 87) ἢ ῥάκος. ὁ δὲ τόπος ὁ μέλων συναπίζεσθαι, 88) προεκκιντροῦσθαι, καὶ ὅλως ἀνείληπτος ἔστω. καὶ οὗτος 89) αὐτὸ τὸ κατάπλασμα ἐπιβαλεῖσθαι, καὶ ἀνωθεν ἐπιδείσθαι. Χρὴ δὲ ἐν ἡλίῳ ἢ ἀλεσινῶ ὀικῇ, καὶ μᾶλλον πρὸς τὰ διαβαλανείου 90) συναπίζειν. ποσὴν δὲ ὥραν ἐπικεῖσθαι αὐτῷ χρὴ, ὀρίσασθαι οὐ δυνατόν, διὰ τὸ τοὺς θάττον, τοὺς δὲ βράδιον αἰθεῖσθαι αὐτοῦ λαμβάνειν. συνεχῶς οὖν ἐπισκοπεῖν χρὴ, εἰ πεφοίνικται ὁ τόπος θεόντως. εἰ δὲ μέχρι πολλοῦ μὴ ἐνεργοίῃ τὸ σίνηπι ἐπιλείμενον, σπύγγοις ἀποτεθλιμμένοις ἐν ὕδα-

dere: deinde acre finapi, quale est Syriacum et Aegyptiacum, capere, ac per se conterere, aquam, in qua caricae maduerint, paulatim affundendo. nam humore perfusum melius laevigatur. tum in massas laeves redigito, alteram ex caricis, ex finapi alteram. Fiet autam sinapis vehemens, si duas partes sinapis uni caricarum parti addemus: medicris vero, ex paribus utriusque portionibus constabit: sin mitior exigatur, tertiam partem finapi, duas caricarum commiscebimus. Linteo vero, aut panno, illitus adhibetur. locus vero, cui admo-vendus sinapisimus est, prius nitro illinatur, et omnino inunctus esto: eique ita cataplasma adhibeatur, et supra ligetur. Utendum vero sinapismo in sole, aut aprica domo, et potius ante balneum. certum tamen temporis spatium, quo teneatur, definiri non potest: propterea, quod alii citius, alii ferius ejus sensum percipiant. ergo saepe in-

83) In Codice per signam certissimam evidenter, βρεχομένων, quod tamen ausus sum corrigere.

84) Dicitur λεαίνω et λεαίνω. Ergo εὐλεάντος et εὐλεαίντος.

85) Hic in margine Codicis: ἴσως. (notatur ergo conjectura:) καὶ σφοδρότατος (immo, σφοδρότατος, nimirum, ὁ συναπισμός) ἔσται, εἰ μὲν ἢ τοῦ νάπυος τρίμορον. τρίμορον non recordor legere, sed τρίμέγεα, τρίμορία τρίμοριον. Inveni tamen διμοῖρον, apud Aesch. Socrat. 3, 16. et Aeschyl. p. 198. 628. edit. Stanl. ac continuo hic quoque. Ex proximis verbis: εἰ δὲ μέσος, colligo, supplendum fuisse: καὶ εἰ μὲν σφοδρότατος, δριμύτατος εἶναι δὲ — εἰ δὲ μέσος. Paullo post in Cod. est ἀνημέρος, quod, uti alibi, correxi.

86) Secundum τοῦ excludendum videtur.

87) ὀθόνιον et ῥάκος supra etiam ita occurrunt. Sed hic scriba constanter exhibet ὀθόνιον. In litteris sacris N. Test. Luc. 24, 12. Jo. 19, 40. 20, 5. praestantissimi Codices consentiunt in ὀθόνιον, uti disci potest ex prima editione mea. Unus tantum semel aberrat in his tribus locis.

88) Laudatur hoc quoque ex Dioscoride, estque probum vocabulum. νιτροῦσθαι habet Synes. T. II. p. 20.

89) Malim, οὕτως. Ex hujusmodi infimorum scribarum nugis in N. quidem Testamento critici novi, ac scribis istis etiam nugaciores, adeo argumentati sunt. Gratulor scriptoribus, sic dictis profanis, quod ejuscemodi criticos profanos musae ab eis prohibuerunt. Isti homines enim ita sacri et sancti sunt, ut nullius alius profana, praeter sua profana et barbara legant.

90) Ita ad litteram Codex. Rasarius videtur voluisse: πρὸ τοῦ βαλανείου. Interim conjicio: πρὸς τὰ διὰ βαλανείου (ἀλεσινά.)

τι θερμῶ 91) πυριατέον κατὰ τοῦ ῥάχους τὸ
κατάπλασμα· μετὰ δὲ τὴν αὐτάρεκην χρῆσιν,
εἰς βαλανεῖον ἀκτέον τὸν κάρνοντα 92) μετα-
χαλαθῆναι μετρίως ἐξαντλητέον ὅλον, μᾶλλον
δὲ τὰ σεσιναιπισμένα μέρη. ἔσω δὲ ἀνείληπτα
τὰῦτα, καὶ εἰ φαίνεται δυνάμενος ὁ πάσχων
ἀνέχεσθαι, χρὴ καὶ ἐπεμβιβάσκειν αὐτὸν ἐκ
δευτέρου, καὶ ἐξαντλεῖν πάλιν ἀνείληπτον.
ἐνίους δὲ καὶ 93) τῆς ἐπιούσης φυλάττοντες
ἀσινγκρίτους 94) λούομεν. μετὰ δὲ τὸ λουτρὸν
τὸ ὕπερον, ῥοδίνῳ χρῆσιν τὰ μέρη. εἰ δὲ ἄλ-
γημα σφοδρὸν εἴη, καὶ φλοικταίνειν 95) ἐπα-
νασῶμεν, ὁθονίῳ σκεπασέον τὰ μέρη διαβρόχῳ
ὑδροροδίνῳ 96) ἢ ἀμυγδαλίνῳ μεθ' ὕδατος. βέλ-
τιον δὲ, τὸ ὕδωρ μολόχης χυλὸν εἶναι. ἐπὶ δὲ
τῶν σφοδρὰ ὀδυνομένων 97) καὶ κατασπασέον
τῇ μολόχῃ, λίαν ἐφθῆ, καθ' ἑαυτὴν, ἢ με-
τὰ ἄρτου. μετὰ δὲ τὸ λῆξαι τὸ ἄλγημα, κη-
ρωτῇ ῥοδίνῳ μετὰ ψιμμουθίου χρῆσιν. τοὺς λη-
θαργικοὺς, καὶ τοὺς ἐν ὀξέσι νοσήμασι λουτέον.
ἐλαίου δὲ κατὰχυσιν τοῖς 98) σιναιπισμένοις,
καὶ ἐπὶ τῶν σφοδρὰ τρυφεροσάρκων, 99) ἐφ'
ᾧν τε σιναιπίζομεν, οὐ διὰ τὰ ἐν βάθει σώμα-
τα, ἀλλὰ διὰ τὰ πλησίον τῆς ἐπιφανείας,
ἄρτον λεῖον, ἀντὶ τῶν ἰσχυάδων, συμπλέκειν
τῷ νάπτει. γνωστέον δὲ, ὅτι, εἰ ὀξεί τὸ νάπτει

tueri locum oportet, utrum satis rubo-
ris contraxerit. si vero longo spatio ad-
modum sinapi non agat, spongiis, aqua
calida imbutis, et panno, in quo cata-
plasma est, appositis, fovendus est. poste-
aquam vero sinapismo usi abunde fu-
erimus, aeger in balneum ducetur, et
modice laxetur, totus perfundendus
est: ac potius etiam partes, quibus si-
napismus fuerit admotus: eaeque non
ungantur. sique ferre posse aeger vide-
atur, sustinere debet, et iterum balne-
um ingredi et perfundi, ac ne tum
quidem ungi. nonnullos etiam, usque in
sequentem diem non unctos feruantes,
lavamus. post balneum vero ultimum
partes rosaceo illinimus. si vehemens
sit dolor et pustulae eruperint: partes
erunt lana, aqua et rosaceo intincta, ob-
ducendae: aut etiam amygdalino, cum
aqua. melius autem est, ut aqua sit
malvae succus. in iis vero, quos vehe-
mens dolor vexat, locus malvae, probe
decocta, vel per se, vel cum pane ob-
linendus. ubi dolor cessarit, cerato rosa-
ceo cum cerussa utemur. Lethargici
vero, et qui acutis morbis detinentur,
lavandi sunt. caeterum, quibus sinapif-
mus adhibetur, oleo perfundimus, et

91) In Codice est, πυριατέον, et mox, ῥάχους.

92) Rasarius videtur voluisse: καὶ ὥσε καλαθῆναι. Sed alia etiam hic corrupta videntur. Veluti, ἐξαν-
τλητέον, loco ἐπαντλητέον.

93) ἔως addendum videtur.

94) ἀσινγκρίτως notum, sine dubitatione, nulla adhibita cura et cautione.

95) Immo, φλυκταίναι. Mox rursus est: ὁθονίῳ.

96) Alii ὑδροροδίνον. Sic alia sunt medicamenta composita, ut ὑδρορόσμα, ὑδροέλιον. Mox ἀμυγδαλίνον,
nimirum, ἐλαίῳ. Mox μαλαχῆς in margine. In textu, μολόχης. Sic et mox, μολόχη. Alii tamen in his
libellis constanter scriptum reperi μαλάχη. Vide Geopon. p. 844. § 6. ubi de hoc monuit eruditissi-
mus Niclas.

97) In Codice: ὀδυνομένων καὶ κατασπασέον, quae correxi.

98) Ita in marg. In textu: τισὶν σπινθίζομεν. Sine sensu. Sed nec sic locus satis emendatus est. Forte:
καταχύσμεν, aut, κατόχυσιν ἀφελίμος.

99) Interposito puncto, δὲ, loco τε, legendum puto. Forte mox, νοσήματα, loco σώματα.

100) ἐμβραχία, ἀμυδρότερον ἔσται καὶ ἀδη-
κτότερον τὸ κατάπλασμα, τοῦ δὲ 1) ὕδατος
ἐμβραχέντος. τὰ δὲ ὅσα συναπίζοντας, ψαλί-
ζεν δὲ τοῦ ῥάκους, ἢ πτύγμασι προκατα-
λαμβάνειν. τὰς δὲ σφύρας, 2) καὶ προχρίεν
ἐλαίῳ, καὶ καταλαμβάνειν τοῖς πτύγμασιν.

Περὶ σκίλλης.

Σκίλλα δὲ, κοπεῖσθαι ἐν ὅλμῳ, δύναμιν ἔχει
παραπλησίαν νάπτῳ καταπλασσομένη. πρὸς
ὀλίγον δὲ καιρὸν ἐπιτιθέτω βραδύνασα γὰρ
κατὰ τὴν ἐπίθεσιν 3) ἔλκοι. χρητέον δὲ ἰδίως
αὐτῇ ἐπὶ τε θώρακος, ἐν ἐρσοπνοίᾳ, ἐπὶ τε
παρέσεως, ἡνίκα μὴ μόνον ἡ κίνησις, ἀλλὰ
καὶ ἡ αἰσθησις βέβλαπται. προσεκνιτρωτέον τὲ
καὶ λουτέον καὶ θεραπευτέον, ὥσπερ ἐν τῷ
συναπισμῷ. ἰδίως δὲ τὰς δηξείας, τὰς ἀπὸ τῆς
σκίλλης, παρηγορεῖ κατὰχυσίς ἐλαίου.

Περὶ αἰγείας κόπρου.

Κόπρος αἰγείας συναπισμοῖ μὲν κατὰ ἰσχὺν
οὐκ ἀπολείπεται, καὶ μάλιστα οἱ σπύραδοι 4)

idem facimus in iis, qui carnibus sunt
mirum in modum delicatioribus. In
quibus vero sinapismo utimur, non pro-
pter partes, quae altius resident, sed
propter eas, quae prope cutim sunt,
panis laevigatus pro caricis sinapi ad-
miscetur. Hoc etiam sciendum est, si
in aceto sinapi maceretur, cataplasma
obtusius: si in aqua, minus mordax
fieri. qui aures sinapismo oblinunt, pan-
no debent contrectare, aut duplicatis
lintheis excipere: malleolos vero oleo
prius ungere, tum duplicatis lintheis
excipere.

De scilla.

Scilla, in mortario contusa, parem
sinapi vim habet, si illinatur: sed brevi
tempore teneatur. nam si tardarit, ul-
cus excitabit. ea privatim in pectore
utemur ad eos, qui non nisi recta cerui-
ce spirant: et ad resolutionem, cum
non solum motus, sed sensus quoque est
laesus. sed et nitrum, et balneum, et
remedium, ut in sinapismo, administra-
re convenit. olei vero perfusio morfi-
ones, quas scilla excitat, proprie mi-
tigat.

De fimo caprillo.

Caprarum fimo viribus sinapismo
non cedit: praesertim globuli, aceto

100) In Codicis textu: εἰ ὀξείτω. Sed in marg. est τὸ. Ibidem loco νάπτῳ correctum erat, τὸ ὕδαρ. Sed id rursus deletum.

1) Conjicio δι, loco δέ. Quid, quod accentus in δὲ rasura deletus est?

2) Ita in margine. In textu: φιλας.

3) Codex: ἔλκοι. Sic mox αὐτὴν, loco αὐτῇ, ac deinde, παραίσεως, item, προσεκνιτρωτέον. Postremum supra jam lectum est. Apud Synes. T. II. p. 20. legitur: ἱμάτια λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα καὶ κναπτόμενα. In Thesouro Steph. frustra quaeres νιτρούμενα.

4) Occurrit, ἡ σπυράς, et ἡ, ὁ, σπυράδος. Galen in Glossis: σπυράδες τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα. Vide interpretes ad Pollucem p. 523. Eo in loco in Codice Augustano reperi solum haec: σπυράδα καὶ σπυράδιν καὶ σπυράδαν. Apud Geopon. p. 872. αἰγῶν ἢ προβάτων κόπρον, τοὺς καλομένους σπυράδους.

λαυνθέντες ἐν ὄξει. ἰδίως δὲ ἰσχυραδικοῖς ἀγμύζει
τοῦτο τὸ κατάπλασμα, πολὺ ἀνυσιμώτερον ὂν
σναπισμοῦ πεπειραμένον ἡμῖν αὐτοῖς.

Κ Ε Φ. ιδ.

Ἐκ τῶν Μενεμάχου. Περὶ ψιλώθρου. 5)

Τὸ δὲ ψιλώθρον ἐλήφθη μὲν ἐκ κομματι-
κῆς, ἐπιποκαίως 6) δὲ τὴν σάρκα ἀμύσσει.
δῆλον ἐκ τε τοῦ φαινεύου, 7) καὶ τῆς ὕλης,
καυτικῆς οὐσης. ἐμβραδύναν δὲ, ἐλκοῖ καὶ
φλυκταίνει τὴν ἐπιφάνειαν· ἀπολείπεται δὲ τῆς
ἐνεργείας τοῦ δρώπακος. ταῦτο μὲν γὰρ ἐστὶ τὴν
σάρκα τρυφεράν· ὁ δὲ δρώπαξ 8) εὐτροφωτέ-
ραν 9) ποιεῖ καὶ μυωδετέραν. ὁ χληρὰ δὲ ἐστὶν
ἡ χεῖρ αὐτοῦ· προαποσμήξαι 10) τε γὰρ ἐκ
τοῦ σώματος δὲ τὸ ἐλαττώδες· οὐκ ἂν γὰρ
ἄψαιτο· καὶ χρόνον 11) γίνεσθαι ἐν τῇ χεῖρει·
διὸ καὶ ταῖς πρὸς πόδας, ἐν αἷς παραλαμβά-
νεται, 12) δαΐσει μετρίως ἀλεεινὰς 13) εἶναι,
πρὸς τὸ μὴ καταλυθῆναι τὴν δύναμιν.

Κ Ε Φ. ιε.

Περὶ κουράς καὶ ξυρήσεως.

Κουρά δὲ καὶ ξύρησις ἐν ἰατρικῇ παρελή-
φθησαν, ὡς κενούνται, καὶ ταῖς χρονίαις ἀγμύ-
ζοντα διαθέσσειν. ἐπὶ δὲ κεφαλῆς ἀφαγεῖν πρῶ-

laevigati. proprie vero convenire ischi-
adicis hoc cataplasma, quippe quod si-
napismo fit efficacius, nos ipsi experien-
tia atque usu didicimus.

Ex Menemacho. De psilothro. Cap. 14.

Psilothrum ex arte, quae cultui et
odoratui est dicata, sumtum est. car-
nem in superficie vellicat. id quod ex
rubore, quem affert, et materia, quae
adurens est, plane patet. si tardarit,
cutim ulcerat, pustulasque excitat. ejus
actio minor est, quam diopacis: si-
quidem hoc carnem delicatam relinquit:
dropax vero habitioiem et musculosio-
rem. hujus porro molestus est usus. cae-
terum oleosa pars a corpore abstergen-
da est, propterea, quod non adhaerescer-
et: * et in ejus usu multo tempore
morandum esset. quocirca pedum lotio-
nes, ad quas psilothrum adhibetur, mo-
dice unctas esse oportet, ne vis plane
dissoluatur.

De tonsura et deratione. Cap. 15.

Tondendorum, abradendorumque pi-
lorum usum medicina accepit, evacu-
andi causa: estque is ad diutinas affe-

5) Rectius videtur, ψιλώθρου, a ψιλώω. Ita quoque in principio Codicis, in indice. Theophr. H. P. p. 1178. διὸ καὶ αἱ ψιλώθρου χεῖρσιμον.

6) Codex: ἐπιπόλεως. Mox, post δῆλον, interposuerim δ.

7) φαίνεσθαι superius aliquoties legitur.

8) De hoc vide paullo ante cap. 12.

9) Ita Codex, sed litterae σ. ab alio inscriptum v. id est, εὐτροφ.

10) Codex: προαποσμήξαι.

11) Forte: χρόνιον, intellecto δὲ, ex vicino.

12) Hic in marg. legitur: ἴσως· ἐπιλουσίας. Id ergo addendum censuit.

13) Dissentit interpretatio Rasarii.

ταυ τὰς τρίχας δέησαι μαχαίραις· εἴτα ξυρᾶν, εἴτα καὶ τῇ ἀναξυρήσει χρηθῆναι. ἡ δὲ τῶν ἀτριχοῦντων ξύρησις ἐστὶ καθαρωτέρα καὶ πρῶ-
 τέρα τῆς ἐν χρωτὶ κουράς· διὰ δὲ συμπεπληγ-
 μένῃν 14) καταβροχὴν καὶ τρίψιν, ὀχληροτέρα
 γίνεται, καὶ μᾶλλον, ἐπὶ βαθείας κόμης. τῆς
 15) δὲ κουράς, ἡ παραπλήσιος τῇ ξυρᾷ ψι-
 λοῦσα τὰς τρίχας. ἔχει τὸ πληκτικόν. ὅθεν
 ἐπὶ τῶν εὐτρέπτων, 16) εὐαφῶς αὐτῇ καὶ
 πρῶτος χρησιέων. ὅταν μέντοι δὴ μετὰ τοῦ σι-
 κύας προσβάλλειν, ἐπιξυρητέον τὸν τόπον, ὥστε
 προσπεσῇ 17) αὐτάς. οὐδὲ γὰρ ἐτι 18) χρη-
 ζετο ταύτης διαβροχῆς τε καὶ τρίψεως. ἐμ-
 ποιεῖ μὲν οὖν διαπνοὴν ἢ πρᾶξιν κουράς ἢ ξύ-
 ρησις· ἐπιτήδεια δὲ παρέχεται τὰ μέρη ἢ πρὸς
 ἄλλα βοηθήματα δραστικά.

Κ Ε Φ. 15.

Περὶ κτενισμού. 19)

Ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τῶν τὴν ἐκ τῆς τρι-
 χώσεως ἐμπρέπειαν προτιμουσῶν τῆς ὑγείας,
 τοπικοῦ βοηθήματος ὁ κτενισμὸς χώραν ἐπέχει
 τῆς τρίψεως, ἐνεργέτερον ὄφελος 20) καθ' ἐκά-
 σην τριχὸς ἐκφυσιν ἐλκομένης τῆς σαρκός. οἱ
 21) δὲ πυκνοὶ τῶν κτενῶν ὀδόντες βιαιότερον
 ἐπισπῶνται τὰς τρίχας.

ctiones accommodatus. In capite au-
 tem capilli erunt forfice praecidendi,
 tum radendi: et abrasione etiam uten-
 dum. deraasio vero partium, in quibus
 capilli non sunt, purior est et manue-
 tior, quam sit cutis tonsura: verum
 propter irrigationem et frictionem mo-
 lestior est, et magis etiam in profunda
 coma. tonsura vero, quae aequae ac de-
 rasio capillis caput nudat, habet, nescio
 quid, sensum tentans. quocirca in iis,
 qui facile mutantur, tactu leni et man-
 sueto utendum est. sed, cum opus est,
 cucurbitulas etiam admove, locus ab-
 radendus est, ut ipsae possint excidere.
 quo sane tempore irrigatione et frictio-
 ne nihil praeterea fuerit opus. caeterum
 mitis tonsura et deraasio perspiratum
 parat: partesque ad alia efficacia reme-
 dia paratas et idoneas reddit.

De pectendis capillis. Cap. 16.

In mulieribus, quae ornatum capil-
 lorum sanitati anteponunt, pro locali
 remedio, pectere comam, vicem gerit fri-
 ctionis. efficaciusque prodest, cum caro
 ad cujusque capilli exortum, trahatur,
 sique dentes pectinum densiores fuerint,
 maiore etiam vi capillos attrahent.

14) Sic, non συμπεπλεγμένην. Rasarius id praetermisit. συμπληγναι est collidere. Habet hoc Demetr. Phaler. edit. Gale p. 46. 49. Ibidem est σύμπληξις p. 34. 65. 122. 174. Sed id non est huius loci.

15) Ex vicino κόμης, scripsit τῆς. Suspicio: ἡ δὲ κουρά — παραπλήσιως.

16) εὐτρέπτος proprie est mutabilis. Ergo etiam is, qui facile afficitur. Mox fortasse legendum: δὴ καὶ σικύας. Τοῦ proisus alienum est.

17) Forte, προσπεσῇ.

18) In syllaba το rasurae sunt vestigia. Ante quoque χρηζέαι videtur separatum esse ab το. Forte: χρηζέαι τοιαύτης.

19) Α κτενίζω.

20) Cod. x: ὄφελον.

21) In Codice, et correctiones, et vitia sunt. Primo αἱ, seu, οἱ δ' αὖν, sed αὖν deletum. Voluit fortasse aliquis, αἱ δ' αὖν. In ultima syllaba οἱ, in πυκνοὶ etiam correctum. Forte fuerat, αἱ βιαιότερον ante se adhuc habet εἰς, seu, εἰ ἐν. Poenitet huiusmodi memorare. Tandem legitur, ἐπισπῶν-
 ται. Sic.

Κ Ε Φ. ιζ.

Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Περὶ κατακτενισμῶν. 22)
Ἐκ τοῦ περὶ τῶν ἐξωθεν προσπιπτόντων βρο-
θημάτων.

Τοὺς τῆς κεφαλῆς κατακτενισμοῦς, ἐν μὲν
ταῖς πρώταις ἡμέραις παραιτητέον, ὅτε ἀναγ-
καίους, ὅτε λυσιτελεῖς ὄντας. μετὰ δὲ τὸ 23)
πρὸ τροφῆς ἀλειμμα καὶ πρόσκλυσμα, ἔπερ
ἔσος ἔχοιεν, παραληπτέον, μέχρι τοῦ τα-
περὶ τὴν κεφαλὴν 24) ἀσκύλλας διαποιῆσαι.
εἰ δὲ τι ἐξωθεν παρεπιφαίνοιτο σύμπτωμα,
οἷον ἀλγῆμα κεφαλῆς, ἢ κατάρρους νεοσύσα-
τος, 25) ἢ ἐξανθήματα, ἢ εἰζάναι αἷμα, ἢ
καὶ τις ἄλλη ὑπόνοια φαύλη, παραιτητέον.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ διασφίγγεως καὶ κατείλησεως. Ἐκ τῶν
Ἡροδότου.

Παραληπτέον διάσφιγγιν τε καὶ κατείλη-
σιν ἐν παντὶ μέρει τῆς νόσου, καὶ πρὸ τοῦ πα-
ροξυσμοῦ, καὶ κατὰ τὰς τούτων 26) ἀρχάς.
καλὸν μὲν οὖν διαδεῖν καὶ κατελεῖν πρὸ μιᾶς
ἢ δυῖν ὥρων. εἰ δ' ἀγνοηθεῖεν αἱ τῶν ὑπό-
πτων 27) καιροί, καὶ γενομένων τῶν παροξυσ-

*Ex Herodoto. De pectenda coma. Ex li-
bro de remediis extrinsecus occurrenti-
bus. Cap. 17.*

Ne caput pectatur primis quidem
diebus, cauendum est. neque enim ne-
cessarium est, neque utile. post unctio-
nem vero, quae ante cibum adhibetur,
et post clysteris usum, si ita consueve-
rint, pectendum erit, donec partes
capitis nulla molestia afficiantur. si vero
aliquod symptoma extrinsecus appareat,
ut dolor capitis, ut defluxio, quae nu-
per constiterit, aut exanthemata, aut
sanguis stillans, aut alia quaedam mala
suspicio subsit, omittendum est.

*Herodoti. De perstrictione et interce-
ptione. Cap. 18.*

In quacunque morbi parte perstri-
ctio, interceptioque, et ante accessio-
nem, et in ejus initio, adhibenda est.
Colligare ergo et interciperere partes una,
aut duabus ante horis, est accommoda-
tum. si vero tempora suspecta ignoren-

22) In indice capitum, a principio Codicis, κατακτενισμοῦ.

23) In Codice: προτροφῆς et πρόσκλυσμα, sed littera σ. in προσκ. puncto notata, ut tollenda.

24) In marg. ἵπως ἀσκύλλας. Σκύλλαιν habet Herodian p. 211. 296 Ἀσκύλλος habet Sexti. Empir. p. 15.
Euseb. Hist. Eccl. 4, 15, ἀσκύλλως ἐπιμεῖναι τῇ πυρᾷ. De proximo διαποιῆσαι subdubito. Forte,
διατεθῆναι, διαναπαῦσαι.

25) νεοσύσατα opponuntur τοῖς χρονοῖς καὶ παλαιοῖς, quae novissime acciderunt.

26) Nimirum, παροξυσμῶν. Διάσφιγγις in lexicis non reperitur. Διασφίγγειν tamen notum est. Ac, ni
fallor, superius etiam hoc occurrit. κατείλησις aequè bene se habet. Mox est κατελεῖν. Vocabulum
κατείλησις, sed alio sensu, est apud Diog. Laërt. lib. 10. p. 418. 419. Mox h. l. est διαδεῖν, quod
idem est, ac διασφίγγειν.

27) Τὰ ὑποπτα hoc loco idem notat, quod superius, hoc ipso libro, cap. 17. in fine: ὑπόνοια φαύλη.
Morbi enim non nulli suspiciones solum movere solent, non aperte se prodere. In his acuto et per-
spicaci et attento medici opus est ingenio.

μῶν, οὐ πολλῆς μὲν ἔτι τῆς ἐξ αὐτῶν ὠφελείας δεησόμεθα. ὅμως χρησέονταίς μὲν διαδέσσει, 28) ἐπὶ πᾶν μετὰ ῥίγους ἐπισημαινόμενων, καὶ ἀλγούντων, καὶ σπασμένων, καὶ θυματιζομένων, καὶ αἰμορραγούντων, καὶ παλμῶν καὶ λυγμῶν, καὶ ἐμπνευματώσεων, καὶ ὀγκυπνῶν. ταῖς δὲ κατελήσει πάντας τοὺς κατὰ πάθος, ἢ 29) συμπτώματος ψυχομένους ὑπακτίον. οἱ δὲ προσάγειν τὰς διασφίξεις τοῖς εὐρυχωροτέροις ἀγγείοις, ἐν οἷς τὸ αἷμα πολὺ καὶ τὸ πνεῦμα. ἐπιτήδεια τοίνυν πρὸς διάσφίξιν, βραχιόνων μὲν μέρη, τὰ πρὸς μασχάλας καὶ καρποῖς σκελῶν δὲ, τὰ πρὸς τοῖς βουβῶσι καὶ ἰγνυαῖς καὶ σφυροῖς. ἡ γὰρ ὅλη τῶν νοσποίων ὑλῶν οὕτως ἀντέλλεται. ἡ δὲ κατελήσεις ὠφελῆ προσηνίας, 30) κατέχουσα τὴν ἕλην καὶ τὴν φυσικὴν φυλάττουσα θερμασίαν, καὶ μάλιστα, εἰ μετὰ συναλέμματος προσάγειν αὐτῶν ἐπιτήδεια πρὸς ταῦτα τὰ βοηθήματα, οἱ τε κατὰ περίεσιν τὸ νευρῶδες πεπονθότες, ὡς ποδαλγικοί, καὶ ἀρθρῆτικοί· ἀπρόσφοροι δὲ, καὶ οἱ πρὸ τῶν παροξυσμῶν ἰδρωτικοί, καὶ ἴσοι μεθ' ἰδρώτων ἐπισημαινόμενοι. ἐπιτείνοντο γὰρ αὐτῶν τὰ συμπτώματα, εἰ κατελήσειεν ἢ διαδεθεῖεν. ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐναλήσεως τοιοῦτος ἔστω. ἐν μαλακῶν ἐρίων πλατεῖς κύκλους παρασκευάσαντες κατελῶμεν ἀπὸ δακτύλων ἄκρων χειρῶν μέχρι μασχάλων, καὶ ὁμοίως ἀπὸ βουβῶνων ἄχρι δακτύλων· ἐπὶ πλέον τὰ τε κορυφαῖα 31) καὶ τὰ γόνοτα, οἷς ῥαδίως γυμνοῦσθαι συμβαίνει, διὰ τὰς τῶν μερῶν συντά-

tur, accessionesque invaserint, non jam magnopere harum rerum auxilio indigebimus, veruntamen eis utendum est. atque affectionibus, quae cum rigore invadant, itemque doloribus, convulsionibus, defluxionibus, sanguinis eruptionibus, palpitationibus, singultibus, inflationibus et vigiliis, perfrictio convenit. interceptio vero omnibus, qui vel ex morbo, vel ex symptomate refrigerantur, adhibetur. Perfrictiones autem vasis latioribus, in quibus multum sanguinis et spiritus est, admoveantur. Ergo ad perfrictionem aptae sunt partes brachiorum, quae ad alas et ad carpum pertinent: crurum vero partes, quae ad inguina, poplites, et malleolos sunt. hoc enim pacto attractio materiae, morbum gignentis, retrahitur et avertitur. Interceptio vero ad poplites adhibita prodest, quippe quae materiam contineat, naturalemque calorem fervet: idque praecipue facit, si cum unguine admoveatur. haec autem auxilia conveniunt iis, qui statis temporibus nervorum dolores sentiunt, ejusmodi podagrici et arthritici sunt: incommoda vero censentur iis, quibus ante accessionem sudores prorumpunt, et quos accessiones cum sudore conjunctae obsident. nam si vinculis exciperentur, eorum symptomata fierent diuturniora. Interceptionis ratio sit, ut lanae molles in latos orbes redigantur, hisque ab extremis manus digitis ad alas usque

28) Legendum arbitror, διαδέσσειν, id est, διασφίξιν.

29) Interponendum videtur ἐκ.

30) Ita Codex. Sed in littera s. accentus deletus videtur. Rasarius videtur voluisse, πρὸς ἰγνύας.

31) Sic, sine accentu. Rasarius videtur conjecisse, κορυφαῖα. Nisi ἄλλως legendum, aut, σκέλη. "Ἄλλα μοι aliquoties occurrit."

καὶ τὰ καὶ συγκρίμλεις· καὶ ἄλλως ἐληγοσα-
 κότερα ὄντα, τάχιον καὶ ἐπὶ πλέον περιψύχε-
 ται. εἰ δὲ πίσεις πρὸς δύναμιν γινέσθωσαν.
 κρώμεθα δὲ ἐν 32) εἰλήσεσι, καὶ τοιούτῳ τρό-
 πῳ. τὰ τῶν ἐρίων ἀποσπάσματα τοῖς ἄκροις
 τὲ περιτιθέντες ἐπὶ 33) δεσμοῖς ἀραιοῖς ἀνωθεν
 κατελοῦμεν, πρὸς δύναμιν πάλιν πιέζοντες.
 πάντων δὲ κατελήθεντων, ἐκ διαλειμμάτων ἀ-
 πτεδαί δὲ τῶν σφυγμῶν, μὴ λάθωμεν κακώ-
 σαντες τὰς δυνάμεις, μετὰ 34) τοῦ ἐξωθεῖ
 ἐπιθεωρεῖν, οἶον, χροῖαν, ἀναπνοήν, ἀπόκρι-
 σιν, κατάκλισιν. 35) τοὺς δὲ ἐπιφαινόμενους
 ἰδρῶτας, εἰ μὲν ἐπὶ διαμονήν γίνονται, μηδὲν
 ἐλαττομένης τῆς δυνάμεως, ἀγαθοὺς ἡγητέον,
 ἐπιμένοντας ταῖς κατελήσεσιν. ἐν δὲ τοῖς παρ-
 αῤυστροῖς, ἐπισχετέον, λύοντας τὰς ἐνελήσεις.
 ἐπὶ δὲ τῶν ἐπισημαινόντων θερμασίαν τῶν ἁ-
 κρων, θέρους μὲν θάπτον λυέσθωσαν χειμῶνος δὲ
 κρονιζέσθωσαν. λύειν δὲ δὲ τὰ ἐνεληθέντα οὐκ
 ὀρθῶς, 36) ἀλλὰ πρότερον καὶ βραχιόνων
 ἀπαλαῖς ταῖς χερσὶ ψηλαφήσαντας τὰ μέρη,
 καὶ τὰ προσκείμενα τῶν 37) συγχρημάτων,

brachium intercipientur: eodemque mo-
 do ab inguinibus ad digitos usque pe-
 dum progrediemur. ac partes quidem
 pedis, quae incurvae sunt, itemque
 genua pluribus lanis excipiemus, quo-
 niam hae partes tum extendendo, tum
 flectendo facile denudentur, cum alio-
 qui carnis copia sit in eis perexigua,
 atque ita immoderatus refrigerentur,
 compressiones vero pro viribus fiant. In-
 tercipientur etiam particulas hoc modo.
 lanarum carpta extremitatibus superda-
 mus, et vinculis laxis super excipimus,
 et pro viribus iterum premimus. ubi
 omnes partes fuerint interceptae, pul-
 sus est per intervalla contingendus, ne
 vitari vires nos lateat. quo in casu de-
 bemus etiam exteriora contemplari, ut
 colorem, ut respirationem, excretionem
 atque decubitus: sudores vero, qui
 erumpent, si ex mora fiant interceptio-
 nis, in eaque perseverent, ac vires ni-
 hil minuantur, boni sunt iudicandi. In
 accessionibus vero cessandum, et inter-
 ceptiones solvenda. in iis vero, quae
 calorem extremorum invadendo augent,
 aestate citius expediendae interceptiones
 sunt: hyeme vero diutius immorentur.
 Quae autem intercepta sunt, non sunt
 directo exoluenda: sed partes brachio-

32) Credo, uno vocabulo, ἐνελήσεσι.

33) Forte junctim, ἐπιδέσμοις.

34) Forte: μετὰ τοῦ καὶ τὰ ἐξωθεῖ.

35) Codex ex correct. κατόκλιν, antea κατάκλιν. Forte: κατελήσει.

36) Forte: εὐθέως aut ἀθρόως.

37) Rasarius hoc omisit. Forte: συγχρημάτων, unguenta. v. Dioscor. I, 116 p. 124. Aut συγχρημάτων. Σύγκλημα dicitur etiam de corpore. Ergo intelligit proximas brachii corporis partes. Mox est in Codice, περιβολέοις σκεπῶν, quae correxi.

ἀφελόντας, θέρους μὲν, τοῖς περιβολαίοις σκέ-
παι δ' αὖ χειμῶνος δὲ, χερσίν. ὑποβληθέντα
γὰρ ἀθρόως τῷ αἵερι, ψύχεται. λύμον δὲ καὶ
τὰ λοιπὰ μέρη, παραινοῦντες ἡσυχάζαν αὐ-
τοῖς, καὶ, εἰ δυνατόν, μιᾷ 38) κατακλίσαι
χρησθαι.

Περὶ διαδέσεως.

Αἱ διαδέσεις γιγνέσθωσαν τὸν τρόπον τοῦ-
τον. 39) τελαμῶνας πλατεῖς ἐξ ἐρίων ερε-
πτῶν ἢ πιλωτῶν, ἢ ἐδήτων λαβόντες προανα-
τετριμμένους, τοῖς ἄκροις περιθήτομεν, σοχα-
ζόμενοι τοῦ μὴ παραθλίψαι τὴν σάρκα. πιέζαν
δὲ πειθνίως μετ' εὐτονίας, ὅπερ συμβήσεται
εὖ, ἂν εὐαφῆς καὶ πλατεῖς ᾖσι, καὶ μετὰ
δευτέραν περιέλησιν μάλλον σφίγγωνται. οὐκ
ἐγκοπήσεται γὰρ ἡ σὰρξ, ἀλλὰ πιεθήσεται.
τῆς δὲ αὐτῆρους διαδέσεως μέτρον ἄριστον,
ἐπανασηῆναι πᾶσαν τὴν κύκλῳ τῶν διαδεδμένων
σάρκα μετὰ ἐρυθήματος, καὶ τῆς τῶν ἀγγεί-
ων διεγέρσεως, φυλαττομένων ἡλὼν πάλιν τὸ
ἐπιπλέον πιέζαν, μήποτε νεκρήσῃ τὰ μέρη, καὶ
ὀδύνης αἰτίοι γενώμεθα. μέτρον δὲ ἄριστον τού-
των, ἢ τε τοῦ ἔργου ἀπαιχλή, καὶ ἢ περὶ
τοῖς ἄκροις θερμασία, ἐπιδεδουκίως δηλονότι
τῆς ἐπισημασίας. ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν, ἢ τῶν
σύμπτωμάτων.

rum teneris manibus contrectantes, et
ea, quae circumjecta sunt, auferentes, ae-
state contegere togis oportet, hyeme vero
manibus. nam aëri confertim expositae
refrigerantur. caeteras quoque partes
exoluimus, quiete eisdem imperata; si-
que fieri possit, ut unico decubitu
utantur.

De deligatione.

Deligationes fiant ad hunc modum.
lata vincula ex lana contorta, aut con-
fricta et coacta, aut vestes attritas
capimus, extremitatibusque circumponi-
mus, et, adhibita cura, ne carnes con-
tundantur, comprimendum obsequenter
est, ut firmiter liges. quod rite proce-
det, si vincula, et lata, et lenia fuerint.
sed magis etiam confringuntur post se-
cundam comprehensionem. neque enim
caro offendetur, sed comprimetur: opti-
ma vero deligationis, quae satis sit,
mensura est, ut tota caro, quae circum-
partes deligatas est, cum rubore insur-
gat, nosque vasorum excitationem ob-
servando, iterum vehementius compri-
mamus, cavendo ne particulae in stu-
porem cadant, nosque doloris causam
afferamus. optimus autem hujusce rei
terminus est, depulsio rigoris et extre-
morum calor: cum scilicet invasio se-
remittit. in caeteris vero, cum sympto-
mata remittuntur.

38) Forte: κατελίσσει.

39) Vide interpretes ad Pollucem p. 459. 739.

Κ Ε Φ. ΙΣ.

Ἐκ τῶν Ἀντύλλου. Περὶ ὑποθυμιαμάτων. Ἐκ τοῦ α. λόγου τῶν ἐξαθεν προσπιπτόντων.

ὑποθυμιάσει χρώμεθα ἐπὶ γυναικῶν πνιγμένων ὑπερικῶς, ἢ τῆς ὑπέρας προπεπτακυίας, ἢ ψύξεως, ἢ ξηρότητος, ἢ πολλῆς ὑγρότητος περὶ τὴν ὑτέρα οὐσιν· ἐπὶ τε ἐπιληπτικῶν, καὶ ἑτεροκρανικῶν, 40) καὶ ὀρθοπνοικῶν, καὶ ἀσματοικῶν, καὶ καταρροϊκῶν, κυνικῶς τε σπασμωγῶν. 41) ἐπὶ μὲν αὖν τῶν ὑπερικῶν πνιγμῶν, καὶ 42) προπτώσεως, καὶ ἀποστροφῶν, ὑποθυμιάει σμύρναν, ἢ λιβανωτίν, ἢ βδέλλιον· εἰ μὲν οὖν δύναται ἡ γυνὴ καθῆσθαι, καθίσαντες αὐτὴν ἐπὶ 43) μαιωτικῷ δίφρου περιέλειαντες ἰσοχυρῶς ἱματίοις, ὥστε μηδὲν ἄλλο μέρος, πλὴν τὸ πρόσωπον γεγυμνασθαι· εἰ δὲ μὴ δύναται καθίσαι, διὰ τὴν πνίγα, ἢ διὰ τὴν ἀδένειαν, ἀνακειμένην ὑποθυμιάτειν, ταῦτο πρὸς ὑπὸ τοῖς ἱματίοις σκεπομένου· ἐπὶ δὲ προπτώσεως, τοῖς δυσάδεσιν ὑποθυμιάτειν, ἢ βδέλλαις κλισυμέναις, 44) πτεροῖς καιμένοις, ἢ θιξίν, ἢ ἐρίοις, ἢ σπόγγοις· ἢ οὕτω παρασκευάσαντες βαλοῦντες εἰς χύτραν καυνὴν αἶνον, ἐμπάσαντες εἰς αὐτόν, ἐπὶ μὲν ψύξεως σμύρναν κέαν, ἄρωμα, κασίαν· ἐπὶ δὲ ξηρότητος, σάμφυχον, σάχος, κρόκον· ἐπὶ δὲ ὑγρότητος, ὄξος, γλή-

Antylli. De suffitionibus. Ex primo libro, qui est de iis, quae extrinsecus occurrunt. Cap. 19.

Suffiunt medici mulieres, quae ex utero suffocantur, sive uterus procidat, sive refrigeratus, sive siccatus, sive multo humore perfusus sit. Utimur quoque suffitu in morbis comitialibus, heterocrania, capitis dolore, in recta cervice spirantibus, in affluatibus, in iis, qui defluxione vexantur, et in iis, qui canina convulsione capiuntur. In uteri vero suffocationibus, et casu, atque aversione, mulieres suffiant se myrrha, aut thure, aut bdellio: si vero sedere mulier possit, in sella, qua parturientes utuntur, collocabimus, et totam pannis diligenter circumuallabimus, ut nulla pars nuda, praeter faciem, sit. si vero sedere, aut propter suffocationem, aut propter imbecillitatem non possit: suffienda erit igni sub vestibus contexto. Ubi vulva procidit, tetrīs odoribus suffienda, ut hircinū nidore, pennīs, aut capillis, aut lanis, aut spongiis combustis. Vel ita suffitum parabimus. coniecto in ollam novam vino, haec inspergemus, atque ita suffitus fiet Cum vulva refrigerata est, myrrham tritam,

40) De hoc jam monitum. Vide Galen. in defin. med. in ἑτεροκρανία.

41) κυνικός σπασμός notatur ab Aretaeo lib. I. cap. 7. Aet. 6, 30. Celso. 4, 2.

42) Paulo ante est προπίπτειν de re eadem v. Paul. Aegin. 3, 72. Memoratur etiam πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ, δακτυλοῦ. Mox fortasse, καὶ ἐπὶ στροφῶν. v. Ruf. Ephes. p. 215. edit. Mosq.

43) Mox hoc recurrit. Dicitur etiam μαιωτικός.

44) Uno et duplici σ. scribitur. Vide mox notam 64. Versu ultimo in Cod. est σάχος. Forte: σάχυν aut σάχυναι. v. pag. 312.

χωνας, ἔριν, θύμον, πόμα 45) δὲ ξύλινον ἐπι-
θέντες τῇ χύτρᾳ, τετρημένον 46) κατὰ με-
σον, προσαλέψωμεν τὸ πόμα τοῖς χείλεσι τῆς
χύτρας, ἢ πηλῷ κεραμικῷ, ἢ σαιτί· εἰς δὲ
τὴν ὀπὴν κάλαμον εὐθύτρητον 47) ἐναρμόσω-
μεν, καὶ τούτου τὴν ἐναρμογήν, 48) ὥς μη-
δεμίαν εἶναι παραπνοήν. τῷ δὲ ἑτέρῳ πέρατι
τοῦ καλάμου μολιβδῶν 49) σωλήνιον περιαρμό-
σωμεν, λεῖον κατὰ τὸ χεῖλος· τὴν δὲ γυναῖκα
καθίσωμεν ἐπὶ δίφρου μυκητικοῦ, ἔχοντος ἐκ-
κοπήν κατὰ μεσότητά· ἔπειτα τὸ πῦρ ὑποθέν-
τες, πρᾶον 50) τῷ δίφρῳ τὸν κάλαμον ἐκβα-
λόντες. ἔσω δὲ τοιοῦτος τὸ μήκος, ὥς βρα-
χύναν 51) τελῶς ὑπερέχειν τοῦ δίφρου τὸ πε-
ριηρμοσμένον 52) αὐτοῦ μολιβδῶν, ὃ κελύομεν
προσιθέναί τῷ σώματι τῆς ὑτέρας, καὶ οὕτω
τὴν χύτραν πυράσωμεν. 53) πυρρῆς γὰρ αὐ-
τῆς αἰτμός ἀναβήσεται ἀπὸ τῶν ἐγκειμένων,
καὶ διοδεύσας διὰ τοῦ καλάμου εἰς τὴν ὑτέραν
ἀφίξεται. περικείται γὰρ τὸ μολιβδῶν προση-
νείας 54) χάριν, ἵνα μὴ ἐπινύσση ὁ κάλαμος.
μετὰ δὲ τὴν αὐτάρκη πυρίαν, ἔτι ἐγκειμένου

amomum, casiamque adhibemus: cum
exsiccata est, sampsuchum, spicam,
crocumque: cum nimio est humore per-
fusa, acetum, pulegium, itida, thy-
mumque. Poculum vero ligneum in
ollam conicimus, quod in medio sit
perforatum: poculumque labris ollae ag-
glutinamus, aut luto figulorum, aut pasta.
in foramen vero calamus, recta perfo-
ratum ponimus, atque ita aptamus, ut
nulla sit perspiratio: alteri vero calami
extremitati fistulam plumbeam aptamus,
cujus lene sit labrum. mulierem ipsam
in sella, ad partum edendum accommo-
data, cujus effractum medium sit, col-
locamus: tum ignem leniter sellae sub-
jicimus, et in sellam calamus imponi-
mus. esto vero calami tanta longitudo,
ut plumbea, fistula calamo aptata, sellam
excedat. fistulam hanc ori vulvae admo-
veri jubemus, atque ita ignem ollae sub-
dimus: quo incendente, vapor ex iis,
quae in olla sunt, elatus, et per cala-
mum transiens, in uterum perveniet:
circumdatur autem plumbum mansuetu-

45) Poculum hoc reddidit Rasarius. Ego credo, πῶμα, operculum. Mox rursus πόμα, ac deinde, πηλῷ
pro πηλῷ.

46) Immo, τετρημένον. Xenoph. Oecon. 7, 40. Plato Phaedon. § 60. Diog. Laërt. p. 67.

47) Ita correxi, loco εὐθύτρητον. Multoties ergo hic scriba permiscuit litteras et syllabas.

48) Deest verbum, ut προσαλέψωμεν.

49) Ita habet Polyæn. p. 774. In Codice est, μολιβδῶν.

50) Forte: πρᾶως, et mox, ἐμβαλόντες.

51) Loco istorum monstrosorum vocabulorum conjicio: ὥς βραχὺ παντελῶς.

52) Forte: αὐτῷ.

53) Mox est: πυρρῆς. Forte ergo: πυρρῶς.

54) Codex: προσηνείας.

τοῦ καλάμου, ἢ χύτρα τοῦ πυρὸς ἀφαιρέσθαι. εἰν γὰρ, ἀνιόντος τοῦ αἵματος, ἐτι ζώντος, ὁ κάλαμος ὑφαιρέθῃ, 55) κατακαίεται ὁ κόλπος ὁ γυναικεῖος. ἐπὶ δὲ ἐπιλείπτων, ὑπὲρ τοῦ διαγῶναι, εἰ εἰσὶν ἐν τῇ πάθει, 56) γαγγάτην ὑποθυμιάσωμεν. 57) ὑπὲρ δὲ ταύτους κομματιζομένους. ἐπεγερεθῆναι, κασέριον, θριξὶ καυμέναις, θείῳ, ἐλεφαντος 58) ἐνίσματα, κέρατι ἐλεφαντείῳ, ἵππου 59) λειχῆνι ἐπὶ δὲ ἑτεροκρανικῶν, 60) καὶ σκοτωματικῶν, καὶ κυνικῶς σπαρμέναν, ἐρπύλλου καὶ κισσοῦ φύλλοις, μανδραγόρα, μαρόθα. αἱματικούς δὲ καὶ ὀρθοπνοικούς ὑπιδιματίον θείῳ, ἀβροτόνῳ, ὑσσώπῳ, ἡδυσμῶ. θεὸς δὲ καθημέριος ὑποθυμιάσθαι, περιτελλομένους ἱματίοις, τὲ πῦρ ἔχοντες μεταξύ τῶν σκελῶν, καὶ 61) κεμφότας ἔλκειν κεχηνῶς τῷ σῆματι τὴν πρὸν μετὰ δὲ τὴν ὑπόθεσιν, 62) διακλύζεσθαι χεῖρ μελικράτῳ τοὺς ἄλλους· τοὺς δὲ περὶ τὴν θάρακα ἔχοντας διάθεσιν, γάλακτι.

dinis causa, ut ne calamus locum vellicet. Postquam satis fomenti adhibueris, calamo adhuc vulvae insidente, olla ab igni auferatur. nam, si calamus subducatur, cum vapor ascendens adhuc fervet, sinus muliebris exurit. In comitialibus vero, ut cognoscamus, utrum eo morbi genere teneantur, exagagate lapide suffitus fiet: ut autem, qui comate opprimuntur, expergiscantur, ex castorio, capillis combustis, sulfure, eboris rasura, cornu cervino, et equina ungula in iis, quibus altera capitis pars dolet, qui heterocranici vocantur, itemque in scotomaticis, et qui canina convulsione corripuntur, ex serpillo, hederæ foliis, mandragora, et soeniculo: in afflomaticis, et recta cervice spirantibus, ex sulfure, abrotono, lyssepo, et menta. Quibus suffitus adhibentur, sedere debent, pannisque circumtegi, et ignem in mediis cruribus habere: et inclinatos hianti ore spiritum attrahere. Ubi suffitus adhibitus fuerit, caeteri colluendi sunt melierato: qui vero thoracem male affectum habent, lacte.

55) Forte. ὑφαιρέθει. Paullo post corrigendum, ἐπιλήπτων.

56) Ita in marg. In textu: γαγγάτην.

57) Ita ad litteram, punctio etiam interposito, Codex. Lego: ὑπὲρ δὲ τοῦ κομματιζομένου ἐπεγερεθῆναι, κασέριον. Κῶμα est καταφορά ἀπὸ ὕπνου, uti medici explicant.

58) Est etiam, ἐνίσματα.

59) Cod. λειχῆνι.

60) Dicitur morbus iste, ἑτεροκρανία et ἡμικρανία. Mox Codex: σκοτωματικῶν. Σκοτώμα morbus iste appellatur. Aret. περὶ χρόν. παθ. 1, 3. Inde σκοτωματικοί, v. Galen. in Def. med.

61) Conjicio: κεμφότας. Mox etiam: κεχηνότως, quod descendit a κεχηνῶς. Nisi aliquis malit, κεχηνότι.

62) Hoc mihi suspectum est. Forte: ὑποθυμιάσιν. De ea enim hactenus dictum est.

Περὶ ὀσφραντῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ὁσφραντοῖς χρητέον, ἐπὶ μὲν ὑστερικῶν πνιγμῶν, καστορέω, ὅξ^α πεφυρμένω, κεκχυμένοις θριξί, ἐρίοις κεκχυμένοις, σπόγγῳ ὁμοίως, ἑλλυχνίω, 63) ἄρτι ἐσβεσμένω, θάφω ἀπύρῳ, θυμωμέναν, βδέλλαις καπνιζομένης. 64) ἐπὶ δὲ 65) προσηπτωκυίας ὑτέρας ὀσφραντέον 66) τῶν χυτῶν, κασίᾳ, κότῳ, ἰριδιφύλλῳ, 67) τοῖς εὐάδεσι μύροις. ἀρμόζει δὲ καὶ πρὸς λεπτοθυμίας καὶ ναυτίας ταῦτα, καὶ ἔτι μᾶλλον οἶνος 68) κατὰ τινος αὐτῶν, ἢ ὅξος, ἐναποβρεχομένου θυμου, γλήχωνος, 69) θυμβρας, ὀριγάνου, σελίνου. ἀρμόζει δὲ καὶ φύλλα ἀμπέλου, καὶ ῥόδα. πρὸς δὲ τὴν ἀπὸ ἐνδείας ἔκλυσιν ἐπιτήδεια ὀσφραντὰ, ἄρτος κεκαυμένος, ἄλφίτα οἶνον διάβροχα, μῆλον, ἄπιον, 70) μηλοπέπων τοῖς δὲ ἐπὶ κεφαλαλγίας λεπτοθυμοῦσι, πευκέδανον, 71) πόλιον, δαρνίδες, κυπαρίσσου 72) σφαιρία, ἔρφυλλος, μελάνθιον καίμενον.

De olfactoriis. Ex eodem libro. Cap. 20.

Iis, quae olfactu sensum excitant, utimur in uteri strangulationibus, ut castorio, aceto diluto, capillis combustis, lanis concrematis, spongia itidem, et ellychnio lucernae, nuper restincto, sulfure ignem non experto: quae omnia ex igne suffiuntur: itemque hirudinibus fumum eructantibus. Ubi vero uterus procidit, odorari debent spicam, casiam, costum, iridis folia, unguenta odorifera, quae etiam ad animi defectionem et nauseam faciunt: et multo etiam magis vinum, cum aliquo eorum mistum, aut acetum, in quo thymum, pulegium, satyria, origanum, apiumque immaduerint. Folia quoque vitis et rosarum conveniunt. ad dissolutionem autem virium, quae ex defectione oritur, haec olfactoria sunt apta: panis ustus, polenta, vino madescens, pomum, pirum melopepo. at qui ex capitis dolore in animi defectionem cadunt, paucedanum, polium, baccas lauri, cupressi globulos, serpillum, melanthium, quod aduritur, odorari debebunt.

63) Cod. ἐν λυχνίῳ.

64) Capite 19. est: βδέλλαις κνισουμένης.

65) Superiori capite rectius est, προσηπτωκυία et πρόπτωσις. Hic nec grammatica ratio constat.

66) ὀσφραίνεσθαι τινος dicitur. Dativi ergo aliter excusari nequeunt, nisi ὀσφραντέον τινα-τινι probaveris.

67) Forte: ἰριδος φύλλῳ. Certe ἰριδιφύλλον non recordor legere.

68) Forte: μετὰ τινος.

69) Cod. θρύμβας, ut superius.

70) Vide Geopon. lib. 12. cap. 20.

71) Vide Geopon. p. 943.

72) Vide ibid. p. 1192.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ 73) σμηγμάτων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Σμήγματα δὲ παραλαμβάνεται, τὰ μὲν, ὑπὲρ τοῦ ῥύψαι τὴν ἐπιφανείαν, τὰ 74) δέρματα δὲ ὥστε ἀμύξαι καὶ ἀνατομῶσαι τὸ σῶμα τὰ δὲ, ἐπὶ πιτυρίσεως 75) καὶ ψώρας, καὶ φθειρίσεως, 76) ἢ κονίδων 77) ἐνοχλοσῶν. ῥυπτικὰ μὲν οὖν ἐστὶ, νίτρον, ἀφρόνιτρον, ἄλλας, μέλι, αἰλὸς ἀνθος, 78) κιμωλία, ἐρεγμός, ζύμη κριθίων ἀλεύρων, πίτυρα, τέφρα 79) κυνός, πᾶσα κίσσηρις, 80) ψάμμος. λεπτυντικὰ δὲ ἐλλέβορος λευκός, λεῖος, ἀλκυόνιον, θάρον, σαφὶς ἀγρία, νάπυ, κάγχρυ, πύρεθρον, πέπερι, λιμνίστης, 81) κόκκος κνίδιος, εὐφόρβιον. πυτύροις δὲ καὶ τοῖς ψωρώδεσι, ἐτι 82) δὲ φθειρίσεως σμήγματα κατάλληλα, τεύτλου χυλός, πτισάνης χυλός, θάρον ἄπυρον, ἐλλέβορον, σαφὶς ἀγρία, σπητὶς ὄτρακα κατακεκαυμένα. πάντας δὲ τὰ σμήγματα 83) ἀνέληπτον προσφέρειν τῷ σώματι σινδονίῳ ξηρῷ, προξηροτριβέντι 84) καὶ προιδράσαντι.

De abstergentibus medicamentis, quae smegmata dicuntur. Ex eodem libro. Cap. 21.

Smegmata solent adhiberi, ut cutis superficies abstergatur, alia, ut scarificetur, aperiaturque corpus: alia ad porriginem, aut scabiem, aut morbum pedicularem exterendum, aut ad lendium molestias tollendas valent. abstergent autem nitrum, aphronitrum, sal, mel, salis flos, cimolia, lomentum fabarum, fermentum hordeaceae farinae, fursur, cinis * communis, pumex omnis, arena. attenuant autem veratrum album tritum, alcyonium, sulfur, herba pedicularis, napy, cachry, pyrethrum, piper, limnestis, granum Gnidium, euphorbium. ad porriginem vero et scabiem, et morbum pedicularem smegmata faciunt, quae constant ex betae succo, ptissanae cremore, sulfure, ignem non experto, veratro, herba pediculari, testa seipiae combusta. omnia autem smegmata corpori admovenda sunt sine unguine, in linteo sicco, cum siccatum prius fuerit corpus, priusque sudaverit.

73) Vide Schol. ad Theocrit. Id. 3, 17. In hoc Codice est σμίγμα, et hic, et paullo post, et inferius.

74) Forte: τὰ δὲ, ὥστε τὰ δέρματα ἀμύξαι.

75) Codex: πυτυρίσεως, et ex correct. πυτυρίσεως. v. Paul. Aegin. 3, 3. Post hoc in Codicis margine inserta sunt haec: καὶ ψώρας (sic.) καὶ φθειρίσεως. Credo sane haec excidisse. Ergo correxi et recepi.

76) Vide Galen. in def. med. et Oribas. ad Eunap. lib. 4. cap. 10.

77) Vide Ammon. p. 84.

78) Scriba pro more suo: κιμωλία. Vide Erotian. p. 47. et Galen. in Gloss. p. 95. Uterque σμηκτίδα γῆν interpretatur, τὴν κιμωλίαν. Α σμήχω ergo, de quo hic sermo est, vocant σμηκτίδα γῆν. Mox scriba rursus: ξεμος.

79) Sic. Rasarius voluit, κοινή. Credo potius excidisse nomen substantivum, veluti κονία, ἣν Galenus ῥυπτικωτάτην appellat, aut, etiam κικίς, quam ipsam etiam ῥυπτικὴν appellat Galenus. Vel, κυνόςβατον, loco κυνός πᾶσα.

80) Dicitur etiam κίσσηρις.

81) Ita Codex. Apud Dioscor. p. 330. edit. Colon. 1529. legitur λιμνίστιον et λιμνίστις. Idem est, quod centaurium majus. Vide hic pag. 297.

82) Mutavit ergo constructionem.

83) Immo, ἀνάλεπτα. Phavorin. p. 108. ἀλεπτος et ἀνάλεπτος, ὁ μὴ ἀλαφράς.

84) Ita a prima manu, sed insertum ηθ, ut sit, προξηροτριβεῖν. Male! Dicitur, τριφθός, τριβείς. Ξηροτριβεῖται habet Harpocrat. p. 127.

Περὶ ἰσχυαίων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τῶν ἰσχυαίων, τὰ μὲν τῷ 85) ψύχειν ἴσησι τὰς αἰμορραγίας· τὰ δὲ, τῷ σύφειν· τὰ δὲ, τῷ παρεμπλάσσειν· τὰ δὲ, τῷ ξηραίνειν· τα δὲ, τῷ καίνειν. ὕδαρ μὲν οὖν ψυχρὸν, καὶ χυλὸς ψυλλίου, κανέου, σέρεως, πολυγόνου, διὰ τὸ ψύχειν, ἴσησιν· ἕξος δὲ καὶ ὀξύκρατον, καὶ χυλὸς ἀνδράχνης, ἀρινογλώσσου, ῥοῦ. 86) συριακὸν ὑποκυσίδος, βαλαυσίου, διὰ τὸ σύφειν. ἔτι δὲ καὶ κικίς, ἀκακία, 87) ὀμφάκιον, λεπίς, ἰός· γύψος δὲ, καὶ καδμία, καὶ ψιμνύδιον, καὶ διαφανὲς 88) κεκαυμένον, καὶ σάμιος ἀζήρ, καὶ γῆ σαμία, καὶ ἠλεκτρον, καὶ μίλτος λημνία, καὶ ἀράχιναν, καὶ μάννα, τῷ παρεμπλάσσειν. σπόγγος δὲ καινός, εἰς πίσσαν 89) ἀποβραχεῖς, τρυξ τε ὄνου, καὶ ἄξους, τῷ ξηραίνειν. μίσυ δὲ, καὶ χαλκίτις, καὶ χάλκανθος, καὶ καυτήριον, τῷ καίνειν ἢ συνάγειν 90) τὰ σώματα. δὲ δὲ ἀρχεδια μὲν ἀπὸ τῶν ψυχόντων ἢ συφόντων, ἐπὶ τελευταῖα δὲ τὰ καίοντα παραγίνεσθαι. εἰδέναι δὲ χρὴ, ὅτι 91) αἱ μὲν τῶν ἄλλων μερῶν αἰμορραγίαί, πλείους εἰδῆσι τῶν ἰσχυαίων χαίρουσιν· αἱ δὲ

De iis, quae sanguinem sistunt Cap. 22.

Eorum, quibus sanguis cohibetur, alia refrigerando, alia adstringendo, alia agglutinando, alia siccando, alia adurendo, sanguinis eruptiones supprimunt. ergo aqua frigida, psyllii succus, cicutae, feridis, et herbae fanguinalis sistit refrigerando. acetum vero, oxycratum, succus portulacae, plantaginis, rhois Syriaci, hypocystidos, balauftii, adstringendo: itemque galla, acacia, acresta, squama, aerugo, gypsum, cadmia, cerussa, diphryges ustum, Samius asfer, terra Samia, electrum, rubrica lemnia: et araneorum tela, et manna thuris cohibet agglutinando. et spongia nova aceto imbuta, vini fex et aceti, exsiccando. at misy, et chalcitis, et atramentum sutorium, et canterium, adurendo, et corpora congregando. Initium vero a refrigerantibus et adstringentibus ducendum est, et ad extremum adhibenda sunt adurentia. Illud porro scire convenit, aliarum partium eruptiones sanguinis postulare plurima remedia sanguinem supprimentia: eas vero, quae ab

85) Scriba negligens, ac fortasse linguae Graecae prorsus ignarus, aliquoties hic scripsit τὸ, loco τῷ. Id ergo correxi. ἴσχειν, in ἰσχυαίων, mox hic synonymum habet ἴσησι. Utroque est, *sistere*, *inhibere*. Sed hoc in vulgus notum est.

86) Ita Codex: lege: ῥοῦ συριακοῦ, ὑποκυσίδος. Videatur eruditissimus Niclas ad Geopon. p. 1119, et Rufus Ephesius edit. Mosquensis p. 229. De ὑποκυσίς vide ibid. p. 230. Loco ὑποκυσίς, scribitur etiam, ac rectius, ὑποκυσίς. v. Dioscor. p. 120.

87) (od. ἀκακίας.

88) Recte in marg. διφρυγίς. v. Dioscor. p. 674. Γῆ σαμία habet etiam Rufus Ephesius edit. Mosquensis p. 231. ubi vide notam 86.

89) Rasarius *aceto*. Paullo ante et post dedi rursus τῷ, loco τὸ, ante infinitivum.

90) Mollius hoc mihi videtur. Forte: συνάγειν, *comprimere*, *constringere*.

91) ὅτι in margine solum est. Mox, loco αἱ, dedi αἱ, uti mox legiunt. Mox, etiam χαίρουσιν ex margine recepi.

ἀπὸ ὑτέρας, καὶ 92) τὸν ἐν βάθει προσμέ-
νοντα καὶ ὄντα ὥς ἀλλοτριούνται· ἥσπον δὲ καὶ
τοῖς ψύχουσιν ὑπακούουσι. χαίρει δὲ ὑτέρα μὲν
τοῖς σύφουσι μίλιτα. αἱ δὲ διὰ σώματος ἀνα-
γωγῇ, 93) οὔτε τὰ ζηραίνοντα προσδέχον-
ται, οὔτε τὰ εἰρημένα. εὐαρεστούσι δὲ τοῖς
παρεμπλήσσουσιν, οὐ μὴν πᾶσιν, ἀλλ' ὡς 94)
ἀποθεῖναι δύναται, καὶ ἀκίνδυνα καθέστηκε.
ψιμύθιον γὰρ, καὶ γύψος, καὶ καδμία, καὶ
διαφανές, 95) δηλητηρίων ἔχει χάραν ἐπὶ τῶν
ἐξωθεν οὖν αἰμορραγιῶν ταῦτα ἐπιτήδεια πα-
ραλαμβάνονται.

Κ Ε Φ. κυ.

Περὶ κολλυρίων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Κολλύρια, τὰ μὲν ἰδίως λεγόμενα,
ὀφθαλμοῖς προσφέρεται. λεανθέντα 96)
δὲ, κοινῶς προσαγορευόμενα ὀλόκληρα, τα-
μὲν προσίθεται, τὰ δὲ ἐντίθεται. προσίθε-
ται μὲν ὑτέρα· ἐντίθεται δὲ 97) σύγγξι καὶ
κόλοις. τὰ μὲν οὖν ὑτέρα προσιδέμενα, κα-
θαρετὶν τε προκαλεῖται, καὶ ἔμβρυα 98) ἐκ-

utero fluunt, quaeque in profundis par-
tibus manent, et sunt, omnino aliter
curari. nam minus parent refrigeranti-
cus: quippe cum uterus adstringentibus
praecipue delectetur. quae per os erum-
punt, ficcantia non admittunt, nec, quae
modo diximus: sed iis, quae glutinant,
curantur: sed ne iis quidem omnibus:
verum imponi possunt, et quae peri-
culo vacant. nam cerussa, gypsum. et
diphryges, et cadmia veneni vim ha-
bent: quae quidem in sanguinis eru-
ptionibus partium externarum conveni-
enter adhibentur.

De collyriis. Ex eodem. Cap. 23.

Quae collyria proprie dicuntur ea
oculis adhibentur. laevigata vero, quae
communiter integra nominantur, alia
apponuntur, alia imponuntur. apponun-
tur autem utero: imponuntur vero fi-
stulis, et finibus. quaeque utero adhi-
bentur, purgationes provocant, et foe-
tum educunt. ea autem ex colophonis

92) οὐκ εἰς interitum: αἱ δὲ (αἰμορραγίαι) ἀπὸ ὑτέρας καὶ τῶν ἐν βάθει προσμενόντων καὶ ὄντων. *Ex ultra autem, καὶ ὄντων adj. cum, post προσμενόντων. Ergo forte: προσμενόντων, καὶ ὄντων (nimirum, ισχυρίων.) ὥς ἀλλοτριούνται, id est, alienae sunt, abhorrent. Mox memorat ψύχοντα ἰσχυρίαι et σίφοντα.*

93) Nimirum, τοῦ αἵματος

94) Forte: ἀλλ' οἷς ἀποθεῖναι, aut, ἢ ἀποθεῖναι. Rasarius in mente habuit, ἐπιθεῖναι, *imponere*, loco, *deponere*. Aut, ἀπωθεῖναι.

95) Vide supra notam 88. Nam et hic διφρυγές legendum videtur. Mox est: δηλητηρίων, quod correxi.

96) Forte: λεανθέντα δὲ, τα κοινῶς, aut, τὰ δὲ κοινῶς. Mirum enim, eadem, et λεανθέντα, et ὀλόκληρα appellari. Ὀλόκληρα κολλύρια non legi, sed ξηροκολλύρια et ὑγροκολλύρια. Nam ei κολλούριον dicitur.

97) V. Paul. Aegin. 4, 49. 6, 77. et de κόλπος. 4, 48. Κολλύριον inseritur etiam aliis corporis parti-
bus, ut ὤρα, μυκτῆρι, sicuti medici docent.

98) Miror sane, apud Hippocratem, Dioscoridem, et alios, memorari etiam medicamenta, quae embrio-
nes depellant, a pessumdent. Ea enim ars medica, si hoc nomine digna est, contra naturam est,
sensumque cultioris humanitatis. Verum veteres etiam, apud plures gentes, recens natos infantes
impune exponebant, quod multo etiam crudelius censeo. QUANTIS LAUDIBUS HIC PRAEDI-
CANDA SUNT ROSSICI IMPERII INSTITUTA ET MANDATA, QUIBUS PUBLICIS SUM-
TIBUS CAUTUM EST, NE INFANS ULLUS, AUT LAESAE PUDICITIAE VIRGINIS, AUT
EGESTATIS PARENTUM LEGITIMORUM CAUSSA, INTERITUI DEVOVENDUS SIT.
QUIN IMMO MATRES INOPES DELATI INFANTULI PRAEMIOLUM ETIAM ACCIPIUNT,

βάλλει. σκευάζεται δὲ διὰ τε κολοφωνίας, καὶ σμύνης, καὶ κράμβης ῥίζης, δικτάμνου καὶ ἐλατηρίου. δεῖ δὲ μήκος μὲν εἶναι δακτύλων τεσσάρων τὰ κολλύρια, μύουρα 99) δὲ κατὰ τὸ σχῆμα, καὶ κροκίδι περιελίσσας 100) ἢ λινοῦ ἐπιμήκει, ὅπως μετὰ τὸ αὐτάρεκιν μεῖται χρονον ἐπισπαθῆναι 1) διὰ τῆς κροκίδος, ἢ τοῦ λινοῦ ἔξω. χρίεσθαι δὲ τὸ κολλύριον κυπρίνῳ. χρεὶ δὲ φυλάσσεσθαι, ὥς μήτε φλεγμανούσης, μήτε ὀδυνωμένης τῆς ὑψέρας προσεθῆναι. τὰ δὲ ἐντιθέμενα κολλύρια σύριγγι τε καὶ κέλποις, ὑπὲρ τοῦ παρακολληθῆναι 2) παραλαμβάνεται. γίνεσθαι δὲ ταῦτα διὰ μέλιτος ἐφθοῦ, ἢ διὰ ταυροκόλλης, καὶ διὰ ἰοῦ, ἢ καὶ διὰ χαλκοῦ κεκαυμένου· τὰ δὲ ἐπὶ τῶν συρίγγων ἐντιθέμενα, ὑπὲρ τοῦ ἐκτυλῶσθαι, σκευάζεται διὰ μέλιτος καὶ μίσους, 3) καὶ χαλκάνθου, καὶ χαλκίτεως, καὶ λεπίδος μελαίνης, καὶ ῥίζης πρασίου καὶ κεδρίας, καὶ σέρεως. ἔξω δὲ ταῦτά τε καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κόλποις, μήκει μὲν σύμμετρα τοῖς κόλποις ἢ τοῖς σύριγγι· πάχει δὲ ἐλάσσω, ὥς μὴ διεφθῆναι. 4) ἐντίθεται δὲ καὶ σπόγγος καὶ πάπυρος ἐσκελετευμένα λίμφῃ, ἐπὶ τε κόλποις καὶ συρίγγων, ὑπὲρ τοῦ αἵμα- ξηρᾶναι, εἰ τούτου δεοίμεθα. ἐπισπαῖται γὰρ

myrrha, et brassicae radice, dictamno, et elaterio conficiuntur. Debent autem collyria longitudinis quatuor digitorum esse: eorumque figura caudae muris esse similis. sunt etiam linamentis, aut filo oblongo appendenda, ut cum temporis, quod satis fit, permanserint, avelli foras queant. collyrium quoque cyprino unguendum. sed animadvertendum est, ne utero inflammato, aut dolenti, collyrium admoveatur. Quae vero fistulis et finibus induntur, ea, ut agglutinentur, imponi solent. haec autem ex melle cocto fiunt, aut ex taurino glutine, aut ex aerugine, aut aere combusto. quae fistulis induntur, ea ad callos exterendos imponimus, fiuntque ex melle, mysi, atramento futorio, chalcitide, squama nigra, radice marrubii, cedria, et feride. haec vero, et quae in sinus induntur, esto longitudinis paris fistulis, et finibus: crassitudinis vero minoris, ne cunei instar imponantur. spongia quoque, et papyrus exsiccata ex lino inditur, et in fistulas, et in sinus, exsiccandi causa, si exsiccandi sit necessitas: trahunt enim hae ad se humorem: et ut dilatemus, aperiamusque ora fistula-

ALIAE VERO ULTRO ETIAM ANTE PUERPERIUM PUBLICE ALUNTUR ET CURANTUR. QUAE QUIDEM BENEFICIA PROXIME ACCEDUNT AD DIVINA.

99) Erotian. p. 50. τὰ ἐκ πλατύς εἰς μύουρον ἡγμένα. μύουρα, quae ex latiori desinunt in acutum ac tenue.

100) περιελίσσας nullo modo potest esse ab περιελίσσω. Forte: περιελήσας. Mox in Cod. est: μετὰ τὸν (correxī, τὸ) αὐτάρεκιν.

1) ὅπως — ἐπισπαθῆναι. Addendum videtur δύνατο.

2) Rasarii interpretatio, imponi solent, displicet. Forte voluit: adhiberi solent. Credo, esse errorem typographiae. Imponi prorsus est contrarium τῷ induntur, seu, inseruntur.

3) Ita Codex. Idem Dioscor. V, 71. p. 672. et Athenaeus p. 62. Alii scribunt *mysi*, uti hic Rasarius, qui tamen hoc uno Codice usus est, quo nos utimur. Locus Dioscori's legitur etiam apud Oribas. Coll. med. lib. XIII. ubi fol. 191. iterum in hoc Codice legitur *μίσω*. Atque ibi Rasarius quoque habet *misu*.

εἰς ἑαυτὰ τὴν λιμάδα, καὶ ὑπὲρ τοῦ διευρύ-
 ιαι, καὶ ἀνοῖξαι τὰ τοῖα τῶν συρίγγων, πα-
 ρασχεῖν τε χώραν τοῖς κολλυρίοις τῆς παρῆδου.
 τῶν δὲ ὀφθαλμικῶν κολλυρίων, τὴν μὲν ὕλην
 ἐξεθέμεθα ἐν τῇ περὶ ἐμβροχῶν, καὶ κατα-
 πλασμάτων, καὶ ἐμπλασμάτων τόπων. σκευάζειν
 δὲ τὰ κολλυρία ἕως. θέρους τε γὰρ ἢ δύναι-
 μιν αὐτῶν διαπνεῖται, καὶ μάλιστα τῶν ἀρω-
 μάτων, ξηρῶν κοπτομένων ἔτι τε ἐξαερούται.
 χειμῶνος δὲ, ἐν μὲν τῇ ξηρᾷ κόπτεσθαι οὐδὲν
 λυπᾶται· τριβόμενα δὲ σὺν τῷ ὑγρῷ φρίσσειν,
 καὶ οὔτε ἀνίστη τὰς δυνάμεις, οὔτε ἀνακινεῖ-
 ται ἀλλήλοις· ἐνίοτε δὲ, καθάπερ ἐν ταῖς δυσ-
 χειμέραις χώραις, καὶ ἀποβάλλει τὰς δυνάμεις
 τὰ φάρμακα, χειμῶνος ἐν τῷ ὑγρῷ τριβόμενα.
 ἐκπύγνυται γὰρ. οὐδὲ λίαν ξηροτρίβειν τὰ φάρ-
 μακα. τὸ γὰρ χυνοῦδες αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ καθα-
 ρώτατον τῇ δυνάμει, ἐξατμίζεται καὶ ἀπέρχε-
 ται. τριπτέον δὲ καθ' αὐτὰ μὲν ξηρὰ τὰ φάρ-
 μακα, ὥστε διατεῖσθαι 5) χωρὶς βίας διὰ τῶν
 λεπτοτάτων κοσκίνων σὺν τῷ ὑγρῷ. οὐκ ἀδρόον
 δὲ παραχυτέον τὸ ὑγρὸν, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ,
 ὥστε αἰεὶ γλοιῶδες καὶ ἱξῶδες τριβεσθαι τὸ φάρ-
 μακον. οὕτω γὰρ ἐνωθῆσεται τὰ ἐμβαλλόμενα
 πρὸς ἀλλήλα. εἰ δὲ πᾶν ἐπιχυθεῖν τῶν ὑγρῶν,
 τὰ μὲν μεταλλικὰ ὑφίσταται· τὰ δὲ ἀρωματι-
 κα ἐπιπολάζει, καὶ οὔτε ἀλλήλοις ἀναγκαδιόσε-
 ται ἐνωθῆναι, οὔτε ὑποπεσῶται τῷ λεαντῇ.
 6) προτρέχοντα καὶ διαφεύγοντα τῷ ὑγρῷ.

rum et locum, ut collyria ingredi pos-
 sint, praebeamus. Caeterum collyrio-
 rum, quae ad oculos pertinent, silvam
 et materiam exponimus, ubi de made-
 factionibus, et cataplasmatibus, et em-
 plasmatis verba facimus. Vere parare
 collyria debemus. nam aestate eorum vis
 euanescit, et praecipue aromatum ari-
 dorum contusorum. at hyeme, etiam si
 arida contundantur, nihil tamen lae-
 dentur. cum humore autem contritae
 inhorrescunt, neque vires remittunt,
 neque inter se permiscuntur. Quando-
 que etiam, quemadmodum in regioni-
 bus, quae hyberna sacvitia rigent, me-
 dicamenta in humore trita suas vires
 hyeme amittunt, siquidem congelantur.
 sed nec etiam valde ficca medicamenta
 conterenda sunt: nam pulverulenta eo-
 rum pars, quae purissima facultate est,
 evaporat, et in nihilum abit. Sicca
 autem per se terenda sunt, ut per tenu-
 issimum cribrum sine vi trahi cum
 humore queant. non tamen humor con-
 fertim affundendus est, sed paulatim, ut
 semper frigmentosum, et viscosum me-
 dicamentum teratur. ex quo conseque-
 tur, ut, quae injecta fuerint, inter se
 cohaereant. si vero totus humor affun-
 datur, metallica residuebunt, aromatica
 vero innatabunt, neque inter se uniri
 cogentur: neque sub pistillum cadent:
 quippe quae praecurrant, et cum hu-

4) Rasarius derivavit a σφήν cuneus. Ergo voluit, διεσφηνῶσθαι. Saepe quidem occurrit σφηνῶσθαι, loco, condensari, confecturi. Mihi tamen in mentem veniebat, διεφικνῶσθαι, ne fistulas et sinus (propter latitudinem) pertranseant, ne latiora sint collyria.

5) Credo, διασῆσαι, a σῆβαι. σῆβαι et σῆβαι frequenter permittuntur.

6) Λεάνων.

τὸ δὲ ὕδωρ ὁμβριον ἔστω. λεπτόν γάρ τοῦτο, καὶ διαδύεται διὰ πάντων, εἰ μὴ οἶνον τύχῃ τὸ κολλύριον ἀναλαμβάνεσθαι. τὰ μὲν δὲ διὰ μεταλλικῶν σκευαζόμενα κολλύρια λεάνεταί κρόνῳ πολλῷ· τὰ δὲ διὰ χυλῶν, ὀλίγῃς 7) μέρους δέσται τρίψεως. μετὰ δὲ τὸ αὐτάρκως ἔχειν τῆς λεάνσεως, κόμμι προσβάλλεται τοῖς κολλυρίοις, ὑπὲρ τοῦ συναγαγεῖν. καὶ μετὰ τὸ ξηρανθῆναι, ἀρξάγῃ παρέχειν τὰ κολλύρια. ἰδίαν γὰρ δύναμιν οὐδεμίαν ὀφθαλμοῖς ἐπιτηδεῖον ἔχει τὸ κόμμι ἀποτίθεσθαι δὲ χρὴ μετὰ τὸ ἀναπλάσαι τὰ κολλύρια ἐν ἀγγεῖᾳ χαλκῷ. βελτιοῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τὰ ὀφθαλμικά. τοῖς μὲν οὖν διὰ χυλῶν, εὐθὺς δεῖ χρῆσθαι· τὰ δὲ διὰ τῶν μεταλλικῶν παλαιούμενα κρεῖσσιν γίνεται.

Τρόπος χρῆσεως.

Ἀρμόζει μὲν ἀρχομένη ὀφθαλμία, καὶ μάλιστα θέρους, τὰ διὰ γλαυκίου, κρόκου, σαρκοκέλης· ζεῦματι δὲ, τὰ διὰ ῥόδων, τὰ διὰ φοινίκων ὀστέων κεκαυμένων, τὰ διὰ θαλάσσης ἰσχυραῖς δὲ ἰσχυραῖς, τὰ διὰ ἀστέρος, τὰ διὰ αἰμύλου, τὰ βαβυλάνια καλούμενα· χειμῶσι 8) δὲ, τὰ διὰ πομφόλυγος, τὰ διὰ ψιμνυθίου, τὰ διὰ νάρδου· πρὸς δὲ ἔλκη, τὰ διὰ λιβάνου· πρὸς δὲ τὰς διαθέσεις τὰς ἐγχερσικίας, τὰ δριμύτα. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ πρὸς ἀμβλυωπίας. ἢ δὲ ὕλη παρὰ πᾶσιν ἐγκαίεται τῶν κολλυρίων. δεῖ δὲ ἐγχυματίζειν, 9) ἐπὶ τε χει-

more confugiant. aqua autem esto pluvia: ea namque tenuis est, et omnia permeat. sin secus, collyrium vino excipiendum erit. Quae autem ex metallicis parantur, multo tempore laevigantur: quae ex succis, exigui temporis contritione indigent. ubi vero satis fuerint laevigata, gummi collyriis additur, ut componantur, et, quia postquam siccata sint, facit, ut collyria non frangantur. nullam tamen propriam facultatem oculis gummi praebet. ubi vero confecta fuerint, in aeneo vase reponantur. nam, quae ad oculos pertinent, meliora ab aere fiunt: at, quae ex succis constant, iis utendum statim est: quae vero ex metallicis conficiuntur, inveterata meliora redduntur.

Ufus collyriorum modus.

Lippitudini autem incipienti conveniunt ea, quae ex glaucio, croco, et sarcocolla conficiuntur, idque praesertim aestate: defluxioni vero, quae ex rosis, quae ex ossibus palmularum combustis, quae ex summis oleae colliculis constant: vehementibus doloribus, quae ex attere, quae ex amylo, quaeque babilonia vocantur. ad chemoses vero facit collyrion ex pompholyge, ex cerussa, ex nardo. ad ulcera, quae ex thure fiunt. ad affectiones, quae inveterarint, valent acria collyria. eadem ad hebetes oculos accommodata sunt. collyriorum

7) Forte: ὀλιγομεροῦς.

8) Scibitur χήμωσις et χύμωσις. v. Paul. Aegin. 3, 22. Galen. in defin. med. Rufus Ephes. p. 19. edit. Paris.

9) De hoc v. Galen. in Gloss. p. 83. in λίβος. De χέμωσις vide hic notam 8. Mox Codex vitiose αἰρεσέξῃ et μέλη, ac deinde, πυρίνω. De πυρήν v. Galen. in Gloss. p. 66.

μάτεως καὶ φλεγμονῶν ἰσχυρῶν, ἵνα μὴ ἐρε-
θίζῃ τὸ πάθος ἢ μήλη ψάουσιν· ὑπαλείφειν
δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων περιτάσεων· τῷ δὲ πυρρῇ
τῆς μήλης αὐ ψάυσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἀλλὰ
καταπλαθεὶν τοῦ κάτω βλεφάρου ἐκείνο πα-
ρατετέον τὸ φάρμακον. αἱ δὲ ἐξ ὑποβολῆς ἐγ-
χρίσεις, καὶ αἱ κατὰ ἐκτροπὴν, θεωρικὰν μὲν
τι ἔχουσιν, αἰσάτον δὲ. αἱ μὲν γὰρ ἐξ ὑποβο-
λῆς λυομένων τε τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἀντίτυ-
πον τὴν μήλην 10) παρατρίβουσιν· αἱ δὲ κα-
τὰ ἐκτροπὴν, τυλῶδῃ ποιῶσι τὰ βλέφαρα.
αἱ δὲ ὑγραὶ λεγόμεναι, χρήσιμοι μὲν εἰσι πρὸς
τε ἀμβλυωπίας, καὶ πρὸς ἀρχομένας ὑποχύ-
σεις. 11) σκευάζονται δὲ διὰ μέλιτος ἀττικοῦ
καὶ ὀπρβαλσάμου, καὶ χαλῆς μάστιχα μὲν ὑαί-
νης· εἰ δὲ μή, ἐχιδνης, ἢ αἰετοῦ, ἢ γυπὸς,
ἢ πέρδικος, ἢ ἀλεκτοριδῶν λευκῶν, ἢ κορακίνων,
τῶν ἰχθύων. ἐνίοτε δὲ καὶ μαράθου χυλὸν
λαμβάνουσιν, ἢ ἔλαιον, τὸ διὰ παλαιότητα ἢ
διὰ 12) λεπτὸν, καὶ διαλελυμένον, ἢ ὁπὸν
κυρηναϊκόν, ἢ κινάμωνον, ἢ τοῦ λεγομένου 13)
βισασάτου σπέρματος, ὅπερ ἡγούμεθα πῆγα-
νον ἄγριον εἶναι· δύνανται δὲ αἱ ὑγραὶ λεπτύ-
κειν τε καὶ θερμαίνεσθαι καὶ καθαίρειν. δεῖ δὲ καὶ
πάντα μὲν τὰ ὀφθαλμικὰ φάρμακα, μάστιχα
δὲ τὰ ὑγρά τῆς καταλήλου χρήσεως τυγχά-
ναι, 14) κεφαλῆς ἀσυμπληρώτου, καὶ τῆς

autem materiae apud omnes sunt. Cae-
terum in chemosi, et vehementibus in-
flammationibus infundere collyria con-
venit, ne specillum contingens, morbum
irritet. in caeteris casibus, sublinenda
sunt: verum oculus non est acie spe-
cilli tangendus, sed palpebra inferiore
illita medicamentum apponendum. illi-
tiones vero, quae per subjectionem, et
quae per eversionem adhibentur, nescio
quid decori continere videntur: caeterum
non sanant. nam, quae ex subiectione
fiunt, oculos solvunt, specillo obsi-
stente fricando: quae vero per eversio-
nem amoventur, palpebris callos obdu-
cunt. quae liquidae vocantur, utiles
sunt ad hebetudines, et incipientes suf-
fusiones, fiuntque ex Attico melle, opo-
balsamo, felle, et praesertim hyaenae: si
id non sit, viperarum, aut aquilae, aut
vulturis, aut perdicis, aut gallorum
alborum, aut coracinorum piscium:
quandoque foeniculi succum capiunt,
aut oleum, quod ob vetustatem sit per-
tenuē et solutum: aut liquorem Cyre-
naicum, aut cinnamomum, aut semen
ejus, quod besasa dicitur, quod nos a-
grestem esse rutam existimamus. Humi-
dae porro attenuare, calfacere, et pur-
gare possunt. Omnia autem medica-

10) Forte: παρατρίβουσιν, ut mox, ποιοῦσιν.

11) Dicitur etiam ὑπόχυμα. v. Paul. Aegin. 6, 21. Cels. 6, 6. qui *suffusionem* appellat.

12) Credo, legendum esse, διάλεπτον.

13) Dioscor. 3, 47. p. 337. exhibet, βήσασα. In hoc ipso Codice Oribasii lib. XII. fol. 174. ex Di-
oscoride legitur: καλοῦσι δ' αὐτὸ ἐνιοὶ ἄγμαλα, σίροι δὲ βήσασαν.

14) De his dubito. Saltem ante κεφαλῆς addiderim καί. Ita duo infinitivi ab αὐτῷ pendent.

κοιλίας μεμαλαγμένης, οὕτω προσφέρειν ἰδίως δὲ
ταῖς 15) ὑγρὰς, καὶ ἐν τῷ περιέχοντι καθαρά,
καὶ βορεῖα, καὶ αἰθρία νότου γὰρ πνέοντος, ἢ
ἐχλυάδους οἶτος τοῦ αἵρος, ἢ ὑγροῦ, ἢ ψυχροῦ
καὶ πεπηγότος, ἀλυσιτελής ἢ χρεῖσις. τὸ δὲ
ἐμμεν καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυδερκιῶν συντετύχηκε
κολλυρίων. καὶ τὰ ἄλλα δὲ, ὅσα πρὸς ὀφθαλ-
μίας χρησιμέυει, διὰ φυλακῆς ἐν τοιούτῳ πε-
ριέχοντι ἔσω, πλὴν, εἰ μὴ σφόδρα τις ἐπέ-
γχει ἐν ταῖς ἐπιξέσι τε, 16) ὀλιγίαις καὶ ὀλι-
γοῖς χρητέον.

Κ Ε Φ. κδ.

Περὶ τροχίσκων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τροχίσκων εἶδη εἰσὶ τρία. οἱ μὲν γὰρ εἰσι
πινόμενοι· οἱ δὲ ἐνέμενοι· οἱ δὲ καταχερίμενοι.
περὶ μὲν οὖν τῶν πινόμενων ἐν ταῖς 17) προ-
φερομένοις λέγομεν· περὶ δὲ τῶν ἄλλων, ἰὺν. τῶν
διενιεμένων πάλιν, οἱ μὲν εἰσιν ἀμβλυωτικοί· οἱ
δὲ συπτικοί· οἱ δὲ καυστικοί. ἀμβλυωτικοῖς μὲν
χεράμεθα ἐπὶ τῶν δριμέα κάτωθεν ἐκκρινόντων,
καὶ ὅλως δακνομένων τὸν 18) ἔντερον. ὕλη δὲ
κύτῃν ἀμυλον, καὶ ἀσῆρ σάμιος, καὶ πομφόλυξ,
καὶ κόμμι, καὶ τραγάκανθα, καὶ γλυκυρίζης
χυλός, καὶ ὄπιον, καὶ μάινα, καὶ βδέλλιον. δεῖ
οὐ τὸν ἐκ τῶν τοιούτων τροχίσκον λειώσαντα

menta oculorum, et praecipue liquida,
si accommodate admoventi debeant, non
pleno capite, et mollita aluo, adhibenda
sunt. quod praesertim in liquidis obser-
vandum est, idque in puro aëre, austri-
no, sub dio. nam spirante noto, et coe-
lo nubilo, aut humido, aut frigido, et
condensato, inutiliter admoventur. Idem
usu venit in caeteris collyriis, quae ad
acumen visus pertinent: itemque in
aliis omnibus, quae ad lippitudinem fa-
ciunt, eadem aëris observatio servanda
est: nisi fortasse quispiam sic urgea-
tur, ut eis utatur: quo casu, et raro, et
paucis, uti debet.

De pastillis. Ex eodem libro. Cap. 24.

Pastillorum sunt tria genera: quo-
rum unum potui datur, alterum in al-
uum conjicitur, tertium illinitur. de pa-
stillis vero, qui potui dantur, tum di-
cemus, cum de iis, qui aegrotis offerun-
tur, verba a nobis fient: de caeteris
nunc instituta est oratio. Eorum ergo,
qui induntur, alii obtundunt, alii ad-
fringunt, alii adurunt. iis, qui obtun-
dunt, utimur in iis, quibus per infer-
nas partes acria excernuntur, et quae
intestinum omnino mordeant. eorum ma-
teriae sunt, amyllum, Samius asfer, pom-
pholyx, gummi, tragacantha, dulcis ra-
dicis succus, opium, manna, bdellium.

15) Paullo ante, τὰ ὑγρά, nunc deropente, τὰς ὑγρὰς. Hoc ergo corrigendum. Dubito vero prorsus
de integritate hujus loci. Quid enim attinebat bis deinceps memorare τὰ ὑγρά.

16) Ἐπιξίς non est Graecum, sed ἑπαξίς, ab ἐπαίγω. Mox forte τε permutandum videtur cum δέ.

17) Nimirum φαρμάκοις. Rasarius videtur voluisse λέγομεν, quod non necesse est.

18) Haud dubie voluit τῶν ἐντέρων, nimirum δακνομένων. Legi quoque possit τὸ ἔντερον, τὰ ἔντερα.

μετὰ χυλοῦ πτισάνης ἐνιέναι, ἢ γύρεως, ἢ πτύρων χυλοῦ, ἢ φακῆς ἀφεψήματος. τοῖς δὲ συπτικοῖς χρώμεθα, ἐφ' ὧν τε ἐπισχῆν προαιρούμεθα ἄμετρον φορᾶν, καὶ ἐφ' ὧν τονῶσαι τὸ ἔντερον. ὕλη δὲ καὶ τούτων, συπτηρία, ἀκακία, ὑποκυσις, 19) ῥοῦς συριακός, βαλαύσιον, οἰνάνθη, κικίς, σίδιον, μυρσίνη. ἐνιέται δὲ μετὰ χυλοῦ ῥόδων, ἢ φακοῦ, ἢ ἀργολώσσου. τοῖς δὲ καυστικοῖς ἐπὶ νομῆς χρώμεθα, σκευαζομένοις διὰ σανδράχνης, καὶ ἀσβέσου, καὶ λεπίδος χαλκοῦ, καὶ χάρτου κεκαυμένου, καὶ τῆς ὁμοίας ὕλης. ἐνιέναι δὲ χρὴ τοὺς τοιοῦτους τροχίσκους, (προεδηδοκότων καὶ πεπωκότων τῶν ἀβρώων, ὡς ἂν μὴ πληγῇ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως ὁ σόμαχος. δεῖ δὲ πρὸ τῆς 20) ἐνέσεως τούτων τῶν τροχίσκων ἄλμη κλύζειν, ὥστε, προαπορῥυφθέντων τῶν ἐλκῶν, οὕτως ἐνιέναι τὸν τροχίσκον. μάλλον γὰρ ἐνεργεῖ. δεῖ δὲ, μέλλοντας ἐνιέναι καὶ ἐμβάλλοντας εἰς τὸ ἄσκαμα τὸ ἔνεμα, ἀνακινεῖν πολλάκις, καὶ οὕτως ἐγκλύζειν, ἵνα μὴ ὑφίξηται 21) τὸ φάρμακον. ἐνθέντας δὲ τὸν αὐλίσκον τῇ ἑδρᾷ, καὶ ἐκθλίβοντα χρὴ σφύρειν ἐνταῦθα καὶ καὶ τὸν αὐλίσκον, ἵν', ἐνθα ἂν τυγχάνῃ τὸ ἔλκος, προσπέσῃ τὸ φάρμακον. οἱ δὲ κατὰ χρίται τροχίσκοι δυνάμεως μὲν εἰσι παραπλησίας τοῖς ἐνιεμένοις. οἱ μὲν γὰρ σύφουσιν, ὡς ὁ Ἀνδρωνος, 22) καὶ ὁ Πολυεΐδου, 23) καὶ ὁ κροκάδης, καὶ

hi pastilli triti cum cremore ptissanae, aut etiam cum polline, aut cremore furfuris, aut lentium decocto injiciendi sunt. Adstringentibus vero utimur, in quibus roborare intestinum volumus. horum materia est alumen, acacia, hypocyttis, rhus Syriacus, balauftium, oenanthæ, galla, malicorium, myrtus. induntur hi cum succo rosarum, aut lenticularum, aut plantaginis. Adurentium usus est in depascentibus ulceribus. fiunt illi ex fandaracha, calce viva, squama aeris, charta combusta, et caeteris hujus generis. sunt autem imponendi pastilli hujusmodi, postquam aegroti comederint et biberint, ne stomachus ab exhalatione feriat. praeterea, antequam indantur, clyster ex muria imponendus est: ut ulceribus, prius abstersis, pastilli indantur: quippe qui eo modo efficaciores sint futuri. caeterum, quos iniecturi sumus, in vasculum coniectos plurimum agitare oportet: et ita indere, ne medicamentum in fundo vasis subsidat. ubi autem canaliculum ano imposuerimus, exprimere debemus, et vertere eodem in loco: ne, si forte ulcere obsideatur ea pars, medicamentum concidat. pastilli vero, qui illinuntur, parem vim habent cum iis, qui infunduntur. nam alii adstringunt, ut

19) De ὑποκυσις et υποκίσις iam monitum. Mox in Codice est: ῥοῦ συριακοῦ.

20) Superius lectum est, ἐνέσις, item, ἔνεμα, uti mox. Sed nec de hoc dubito.

21) Codex: ὑφίξησι. Mox oportet aequalia esse, ἐνθέντας et ἐκθλίβοντα. Ergo aut plurali, aut singulari numero.

22) v. Fabric. bibl. Gr. Vol. XIII. p. 61.

ὁ κίρρος, καὶ οἱ διὰ εἰσυπηρῶν· οὗτοι δὲ, καὶ ὁ διὰ ἀλικακάβου 24) ποιῶσι πρὸς τὰ ἐξανθήματα, καὶ ἔρπητας, καὶ ἐρυσσιπέλατα, καὶ παρατρίμματα, καὶ αἰμοβράγχιαι, καὶ ρευματικά ἔλκη. οἱ δὲ, ἀμβλύνουσι, καὶ ἀερόζουσιν ἐπινυκτίσιν, 25) ἀνθραξι, 26) τοῖς κακότηθεσι τῶν ἐλκῶν.

K E Φ. κε.

Περὶ πεσσῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Πεσσοὶ δὲ μόνῃ μὲν ὑσέρας προσίθενται. διαφορὰ δὲ αὐτῶν τρεῖς. οἱ μὲν γὰρ μαλάσσουσιν· οἱ δὲ σύφουσιν· οἱ δὲ ἀσχομοῦσι. 27) τοῖς μὲν οὖν μαλάσσουσιν, ἐπὶ τε φλεγμονῶν ὑσέρας, καὶ ἐλκώσεων, καὶ ψύξεων, ἀναδρομῶν τε καὶ ἀποστροφῶν, καὶ ἐμπνευματώσεων χράμεθα. σκευάζονται δὲ διὰ κηροῦ τυρρηνικοῦ καὶ 28) κυπρίνου, σουσίνου, πιμελῆς κυνέου ἢ ἐριθίου, βουτύρου ἀνάλου, ῥητίνης ἀπακεκαυμένης, μυελοῦ ἐλαφείου, τήλεως, καὶ τῶν ὁμοίων. τοῖς δὲ ἀνασχωματικοῖς, ἐπειδὴν κάθαρσιν ἐπεσχημένην προκαλεῖσθαι θέλωμεν, 29) ἢ μύσειν ὑσέρας, ἢ συστολὴν ἐπανορθῶσαι. σκευάζονται δὲ καὶ οὗτοι διὰ μέλιτος, ἀρτεμισίας, δικτάμνου, κριάμβης, χυλοῦ γλυκυσίδης, πρέσσου χυλοῦ, πηγάνου, σκαμωνίας. οἱ δὲ συ-

is, qui ad Andronem auctorem refertur: itemque is, qui a Polyida est confectus, et croceus, et fuluus, qui ex lanis fordidis fiunt. tales etiam fiunt, qui ex halicacabo constant, valentque ad exanthemata, herpetas, ignem sacrum, intertrigines, sanguinis eruptiones, et ulcera fluentia. alii hebetant, et ad epinyctidas, carbunculos, et ulcera maligna faciunt.

De pessis. Ex eodem libro. Cap. 25.

Pessi utero foli admoventur. eorum tres sunt differentiae. alii namque molliunt, adstringunt alii, alii denique aperiunt. Mollientibus ad uteri inflammationes, exulcerationes, perfrictiones, strangulatus, averfiones, et inflationes utimur. fiunt autem ex cera Tyrrhenica, cyprino, fufino, pinguedine anseris aut gallinae, butyro infusio, refina deusta, medulla ceruina, foeno Graeco, et similibus. Aperientes utiles sunt, cum purgationem suppressam provocare volumus, aut coniventem, compressamve vulvam emendare: hique ex melle, artemisia, dictamnino, brassica, dulcis radicis succo, ruta, et scammonia. Adstringentium usus contrarius est aperientibus. nam fluorem muliebrem cohibent, et uterum

23) Vide ibid. p. 377. Mox loco κροκόδης correxi κροκώδης.

24) V. Dioscor. 4, 70. 71. p. 511.

25) V. Paul. Aegin. 4, 9.

26) V. Ibid. 4, 25. et Galen. Defin. med.

27) Credo, ἀνασχομοῦσι. Vide mox, ἀνασχωματικοῖς.

28) In textu: κυνέου, sed in marg. κηνέου. Utrumque notum. κύνηα κρέα legitur apud Erotian. p. 47.

29) ἢ μύσειν in textu: in marg. ἢ ἡμύσειν, sed ultimum vocabulum cursus deletur. Credo, ἢ μύσειν.

πτικοὶ τὴν ἐναντίαν χρεῖαν, ἅς πρὸς τοὺς ἀνα-
τομικοὺς, παρέχοντα. ἔσὺν γὰρ ἐπέχουσι
γυναικεῖον, καὶ ἀναπεπταμένην συνάγουσι ὑπέ-
ραν, καὶ 30) προπεπτωκυῖαν ἀνατέλλουσιν. ἡ
δὲ τῶν συπτικῶν ὕλη δεδήλωται πρόθεν ἐν τῷ
περὶ κολλυρίων καὶ τροχίσκων λόγῳ. δὲ δὲ
γλοιᾶδες καὶ ὀλίγω παχύτερον ποιῶν τοῦ πεσ-
σοῦ τὸ πάχος, καὶ περὶ 31) μοτῶ ξενῶ
παραπλήσιον διπλοῦν ἀποβάπτειν εἰς τὸ φάρ-
μακον, προσιδέσθαι εἰς τὸ εὐμόιον τῆς ὑέρας,
ἔχον ἐξαμμένην κροκίδα ἐπιμήκη, πρὸς τὸ ἐπι-
σπᾶσθαι τὸν πεσσὸν εὐκόλως.

Κ Ε Φ. κς.

Περὶ 32) ἐγχυματισμῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ἐγχυματισμοῖς δὲ χρώμεθα ἰδίως 33) ἐπὶ
ὑέρας, διὰ μητρεγχύτου· ὁ δὲ πρὸ αὐτῆς
κόλπος, διὰ φουσαρίου. 34) τὸ δὲ ἐγχυματι-
ζόμενον εἰς τε τὸν κόλπον, εἰς τε τὴν μήτραν,
ἐμοειδὲς ἐστίν. δύναται δὲ ὁ ἐγχυματισμὸς μα-
λάσσειν, σύφειν, θερμαίνειν, ἐκπνευματοῦν,
παρηγορεῖν ὀδύνας, ταῦτα πάντα ποιῶν, πα-
ρὰ τὴν διαφορὰν τῆς ὕλης. ὕγρον δὲ δὲ εἶναι
τὸ ἐγχυματιζόμενον, ἢ ὀλίγον παχύτερον
ἐλαίου.

fuspenfum contrahunt, et prolapsum
reprimunt. caeterum materiam adstrin-
gentium supra comprehendimus, cum
de collyriis, et pastillis loqueremur.
peffi crassitudo instar strigmenti, et
paulo spiffior facienda est. deinde lana
tortili linamento similis duplicata medi-
camento tincta in os vulvae indenda
est sic, ut stuppam oblongam alligatam
habeat: quo facile peffus extrahatur.

De medicamentis, quae infunduntur.

Cap. 26.

Utimur iis, quae infunduntur, pro-
prie in utero per specillum, quod in-
fundendo in ipsum liquori accommoda-
tum est, quod μητρεγχύτην vocant: in
finu vero, qui ante uterum est, per
follem. Id vero, quod infunditur, et in
finum, et in uterum, est ejusdem gene-
ris. potest autem infusio mollire, ad-
stringere, calfacere, inflationes discute-
re, dolores mitigare: quae omnia pro
materia, ex qua constat, solet efficere.
debet autem liquida esse, aut oleo pau-
lo crassior.

30) In Codice vitiose: προπεπτωκυῖαν, id quod ex superioribus intelligitur, ubi πρόπτωσις et προπίπτειν
hac de re occurrit. Vide hujus libri cap. 23. 24.

31) Scriba pro more suo vitiose μοτῶ. v. Erotian. p. 17. Galen. in Gloss. p. 72. Apud eundem p. 77.
occurrit etiam μοτάριον ξεπτὸν et μοτοῦν. Pro proximo ξενῶ, Rasarius videtur voluisse ξεπτῶ.

32) Ab ἐγχυματίζω, quo utitur Galen. in Glossis. p. 83. Vide mox hoc loco.

33) Codex habet ὑπό.

34) φύσα, seu, φύσαι. Inde φουσαριον.

Περὶ καταχρίσμάτων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Χρώμεθα καταχρίσασιν ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, ἐφ' ὧν οὔτε ἐμβροχὰς παραλαμβάνειν δυνατόν, οὔτε καταπλάσματα, οἷον, ἐπὶ βλεφάρων, καὶ ὠτων, καὶ ῥινός τοῦ ἄκρου, καὶ ἔλου τοῦ προσώπου. Βαρεῖται γὰρ ὑπὸ τῶν καταπλάσμάτων καὶ βλάπτεται πρὸς τῶν ἐμβροχῶν καταρρέουσῶν. καὶ ἐπὶ τῶν πολυκινήτων δὲ μερῶν χρώμεθα, ὅπως οὐσης μονίμου τῆς τῶν καταπλάσμάτων καὶ ἐμβροχῶν χρήσεως. 35) ἐτι καταχρίομεν τὰς πυρῶδεις φλεγμονὰς, καὶ τὰς ἐρυσιπελατάδας, ἐρεθιζομένας ὑπὸ τε τῶν καταπλάσμάτων, καὶ τῶν ἐμβροχῶν, καὶ τὰς ἐπιπολαίους δὲ ἐλκώσεις, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν ἀποσυρμάτων 36) καταχρίομεν, βαρυνομένας ὑπὸ τε καταπλάσματος καὶ ἐμβροχῆς, καὶ τὰ πελιώματα δὲ, καὶ τὰ σομφὰ τῶν οἰδημάτων, καὶ ἄλλα πλείονα καταχρίομεν.

Ἐπὶ τῶν χρίσμάτων, μετώπου ρευματιζομένων καὶ ὀφθαλμῶν.

Ἔστι δὲ τῶν μὲν κούφων καταχρίσμάτων, τοῦ ὡοῦ τὸ λευκόν, ἢ κατ' ἰδίαν, ἢ σὺν ῥοδίῳ, ἢ σὺν οἴνῳ σύφοντι, ἢ σὺν ἀλεύρῳ σιτανίῳ· ἰσχυρότερον δὲ ὡὸν σὺν μάννῃ, ἢ σὺν κόμμῃ καὶ ἐτι μᾶλλον, κέλλαν 37) διαθεῖσαν ὕδατι ζέοντι, καὶ κοχλίᾳ δὲ λευκοὶ σὺν τοῖς ὀφθαλμοῖς λεανθέντες ἀερόζουσι, καὶ κατ' ἰδίαν,

De unguinibus. Ex eodem libro. Cap. 27.

Unguinibus utimur in iis partibus corporis, in quibus neque madefactioni, neque cataplasmatibus est locus: ut in palpebris, auribus, summo naso, et tota facie: siquidem a cataplasmatibus gravatur, et a madefactionibus defluentibus laeditur. eadem quoque admoveamus iis partibus, quae multum moventur, cum in eis cataplasma consistere non queant, et madefactionibus uti non possimus. Praeterea inungimus fervidas inflammationes, et quae naturam erysipelatis referunt: quaeque et a cataplasmatibus, et a madefactionibus irritantur. exulcerationes quoque, quae in summa cute sunt, et desquamatas, inungimus: quippe quae a cataplasmatibus, et madefactionibus aggravarentur. itemque sugillata, et laxos tumores, et alia permulta inungimus.

Materiae unguinum ad frontem, et oculos fluentes accommodatorum.

Ex levibus unguinibus est album ovi, vel per se, vel cum rosaceo, vel cum vino adstringenti, vel cum fitania farina. valentius fit ex ovo cum manna, aut cum gummi. magis etiam colla aqua feruenti resoluta: et cochleae albae cum testis contritae, eaeque, vel per se, vel cum ovo. Crocus quoque

35) Codex: χρίσεως.

36) Vide Dioscor. I, 28. p. 54. πρὸς ἀποσύματα καὶ πρὸς ἕλην πρεσβυτικά ἀερόζουσι. Erotian. p. 34.

37) Ita Codex Ego conjicio, διηθεῖσαν. Rasarius videtur voluisse, διαλυθεῖσαν, aut, διαρεθεῖσαν.

καὶ σὺν τῷ αἵματι. καὶ κρόκος δὲ σὺν οἴνῳ κατα-
 χρίμενος παρηγορεῖ. καὶ ἔτι μᾶλλον. γλαύκιον
 σὺν οἴνῳ. ἄριστον δὲ ἐστὶ ληνία 38) σφραγὶς
 μετὰ ὄξους, ἢ μετὰ χυλοῦ βοτάνης περδικίου.
 ἀκακία τὲ κινεῖται σὺν οἴνῳ παραπλησίως ὀνίη-
 σι. τούτων δὲ, τὰ μὲν, τὸ 39) περιτενὲς ἐρ-
 γάζεσθαι τὸ δέρμα τοῦ μετώπου καὶ τῶν κρο-
 τάφων. καὶ διὰ τοῦτο θλίβειν τὰ αἰγγεῖα,
 καὶ ἀπολαμβάνειν τὴν ἐπιβροχὴν τοῦ αἵματος,
 ὠφελεῖ. τὰ δὲ, τὸ 40) σύφειν μετὰ τῆς πε-
 ριτονίας 41) καὶ συστέλλειν τῇ σύψει τὰ αἰγ-
 γεῖα. 42)

Προσώπου καταχρίσματα.

Καταχρίεται δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸ πρόσω-
 πον ἐξανθήματα αἷμα μετὰ ψιμνυθίου, ἢ λυ-
 κίῳ μετὰ ἀμόργης 43) ἐλαίου ἐπὶ πολὺ ἀφ-
 ψημένης. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ κατεργαζόμενα
 χέλη· ὑπόπια δὲ χυλῷ θαψίας καταχρίσθαι,
 ἢ ὑσσώπῳ χλωρῷ. τὰ δὲ κηλιδίων τὰ 44)
 πρόσωπα προπυριατέον θυμῷ, ἢ θυμβρῷ, ἢ
 ὀρεγάνῳ, εἰς ὀθόνιον ἀραιὸν ἐνδεομένοις καὶ ἀφ-
 εψωμένοις ἐν ὕδατι θερμῷ, 45) καὶ ἐπιθεῖς
 οὕτως ἄνθη καταχρίσθαι.

cum vino illitus mitigat. et magis et-
 iam glaucium ex vino. praestantissimum
 est, quod ex Lemnio figillo, et aceto,
 aut succo herbae perdicii conficitur.
 acacia itidem fulva cum vino similiter
 juvat. Ex his quaedam tensam frontis
 et temporum cutim faciunt, et idcirco
 vasa comprimunt, et ad sanguinis de-
 fluxionem amoliendam valent. alia vero
 una cum protensione sua adstrictione
 vasa adstringunt.

Unguina faciei.

Exanthemata, quae in facie na-
 scuntur, ovo cum cerussa, aut Lycio
 cum amurca superficie tenus decocto
 illinuntur. facit hoc etiam ad fissis la-
 bia. suffusiones vero succo thapsiae illi-
 nendae sunt, aut hyssopo viridi. faci-
 em vero maculatam prius fovere debe-
 mus thymo, aut fatureia, aut origano
 in linteum rarum coniectis, et aqua
 calida decoctis, et floribus impositis ita
 illinere.

38) Vide ad Geopon. p. 784.

39) Hoc τὸ superfluum videtur. Post κροτάφων addendum fortasse, δύναται. Facilius vero est, si pro
 hoc τὸ, legatur τῷ. Refertur autem ad postremum ὠφελεῖ, id est, ὠφελεῖ τῷ ἐργάζεσθαι κ. τ. λ.
 Loco ἀπολαμβάνειν malim, ἐπιλαμβάνειν, inhibere.

40) Hic rursus legendum censeo τῷ.

41) Modo lectum est, περιτενέας. Utitur eo Hippocr. v. Erotian. p. 42. Forte ergo hic: περιτενέας.

42) Nimirum, ὠφελεῖ.

43) Equidem conjicio: ἐν ἐλαίῳ. Rasarius in mente videtur habuisse, ἐπιπολάως.

44) Sic, et in marg. κηλιδώοντα. Sed hoc quoque vitiosum. Forte κηλιδώοντα πρόσωπα. Κηλιδώω,
 quod Stephanus etiam sine auctoritate habet, occurrit apud Philonem p. 70. B. κηκλιδώοντα. p. 96.
 A. et B. est ἀκηλιδώτος et κηκλιδωμένην. p. 230. C. κηκλιδωμένην. p. 502. E. ὁ (μίασμα) πᾶσαν τὴν
 σφατὴν ἐκηλιδώ. Non ergo κηλιδώοντα conjiciendum erat, sed κηκλιδωμένα. κηλιδῶν non legi.

45) Dubia mihi haec videntur. Rasarii interpretatio abhorret a Graecis. Galenus in Glossis p. 64. inter
 alia ἄνθη explicat, ἐρυθρήματα, item, πτύσματα ἄνθη exponit, ἐρυθρόν καὶ ὑφαίμα. Hoc sensu ergo
 ἄνθη h. l. notare possunt, ἐρυθρήματα, seu, κηλίδες ἐρυθρός. De ἐπιθεῖναι hic prorsus non sermo
 est, sed de πυρετῷ καὶ χρίαν. Conjicio ergo interim: καὶ ἔπειτα (μετὰ τὸ προπυριεῖν) οὕτω τὰ ἄνθη κα-
 ταχρίσθαι.

Χρίσμα ὠτων φλεγμαινόντων.

*Ωτα δὲ φλεγμαινόντα, καὶ μάστιγα, ἐκ πληγῆς, κόλλα σὺν ὕδατι, ἢ σμύρνη σὺν οἴνῳ, ἢ μάννη σὺν οἴνῳ. 46) τὰ δὲ ἐν κεφαλῇ ἐξανθήματα, μετὰ τὸ ἀποξύραι, κιμωλίαν μετὰ ὄξους, ἢ τεύλου χυλοῦ, ἐπιχρίομεν. τὰ δὲ ὑγρότερα, κεθρία. τὰ δὲ κολλώδεις ἀποκρίνοντα τοὺς ἰχῶρας, ἀμυγδαλίνῳ. τὰ δὲ περὶ ῥίνα καὶ μυκτῆρας, τοῖς διὰ συπτηρίας, καὶ σμύρνης, καὶ αἰλῆς. ἐρυσιπέλατα δὲ, γλαυκίῳ, ἢ χυλῷ ἀρογλώσσου, ἢ πολυγόνου, ἢ τρυγάνου, ἢ κωνείου, ἢ ἀκακίας, ἢ ὑποκύσιδος. πάντων δὲ ἄμεινον, ἢ ὑεῖα χολή, κατὰ χρίσμα ἐρυσιπέλατων. τὰ δὲ ἐνυγρὰ, τοῖς λιπαροῖς, οἷον τῆς βουτύρου, κηρῶ τυρρηνικῶ σὺν ῥοδίνῳ. αἰδοῖα δὲ, τοῖς σύφουσιν ἱκανῶς, καὶ λεπτύνουσιν, οἷον, ἢ μέλιτι μετὰ λεπίδος χαλκοῦ, ἢ αἰλῇ σὺν οἶνομέλιτι. ἄμεινον δὲ καὶ βράθυ 47) παραπελέκειν τῇ αἰλῇ. τὰ δὲ οἰδοῦντα τῶν μερῶν ὑδροπικῶς, ἢ ἄλλως, κιμωλίᾳ μετὰ ὄξους, ἢ τρυγάνου οἴνου ὑγρῶς καταχρίσθαι, ἢ αὐτῇ τρυγί. τὰ δὲ καταπίμελα σώματα, μέλιτι καταχρίσθαι ὅλα, συμπεπλεγμένων ἄλλων αὐτῶν βέλτιον δὲ ἐπὶ τῶν τοιούτων σωματίων, καλὰ μου δρόσῳ. μυρμηκίας 48) δὲ, ἡλιοτροπίου, ἢ χελιδονίου, ἢ βατραχίου χυλῷ χρίσθαι. ἐπιρυκτίδας δὲ, ὅπῃ κυρηναϊκῶ, ἢ παρθηκῶ, σὺν οἴνῳ γλυκεῖ, ἢ κονία ἀσβέσῳ σὺν ἐλαίῳ, ἢ κορίου χυλῷ χρίομεν. σκώληκας πεπηγότας

Unguen aurium, quae inflammatione obfideantur.

Aures inflammatae, ac praecipue ex plaga, colla cum aqua, aut myrrha cum vino, aut manna cum vino illinuntur. Exanthemata vero capitis, postquam derafum caput fuerit, cimolia cum aceto, aut betae succo oblinimus: quae humidiora sunt, cedria: quae glutinosas fanies excernunt, amygdalino ungimus: quae nasum et nares obfident, unguine, quod ex alumine, myrrha, et aloë constat, curantur. erysipelati vero glaucium, vel succum plantaginis, vel herbae sanguinalis, aut lentifici, aut cicutae, aut acaciae, aut hypocystidos adhibemus. sed suillum fel ad erysipelata est omnium accommodatissimum. humida vero pinguibus, ut sevo, butyro, cera Tyrrenica cum rosaceo oblinimus. pudenda vero valde adstringentibus, et attenuantibus, ut melle cum squama aeris, aut aloë cum vino mulso: sed melius est brathy aloë inspergere, atque illinere. intumescen-tes vero partes in hydropicis, aut aliis generibus morborum, cimolia cum aceto, aut cum fece vini liquida, aut ipsa fece ungimus. Corpora vero praepinguia sunt tota melle, cui sal admixtus sit, illinenda. sed melius est, in ejusmodi corporibus, ut calami rore utamur. Myrmecia vero heliotropii, aut chelidonii, aut batrachii succo inun-

46) Intelligitur καταχρίσθαι, aut simile aliquid. Ceterum hoc capite non solum de auribus, sed de pluribus corporis partibus agit.

47) Dioscor. 1, 89. p. 106.

48) V. Paul. Aegin. 4, 15.

49) πυτιά ἤκω. πρὸς οὐτίνος αὖν ζάου περι-
 χρισμένη αἰάγει. τὰ δὲ ψωρώδη, καρδάμων σὺν
 ὄξει. ἐπὶ δὲ τῶν πυρκαύσαν, 50) ὥστε μὴ
 φλυκταινοῦσθαι, σμύρνη δὲ σὺν συλλεαιθέσει. ποιεῖ
 δὲ καὶ σχιστὴν συπτηρίαν σὺν ὄξει καὶ κονία,
 ἄσβεστος σὺν ὕδατι. ὀνίνησι δὲ καὶ παρωνυχίας
 51) ἄκρως συπτηρία ὑγρὰ καταχρισμένη. χέμεθ-
 λα 52) δὲ οὐκ ἔα γενέσθαι λιβανωτὸς σὺν
 συπτηρίᾳ καὶ ὑεῖω σέατι χρίσμενος. πρὸς δὲ
 τὰς ψωριάσεις, καὶ κνισμοὺς, σαφὶς ἀγρία
 σὺν θείῳ ἀπύρῳ καὶ ὄξει. πρὸς δὲ τὰς ὀγκώ-
 δεις ὑπεροχὰς, ὑόσκυάμου χυλᾶ. πρὸς δὲ τὰς
 ἐν δακτυλίῳ καὶ αἰδοίοις ὑπεροχὰς, συπτηρία
 σχιστὴ μετὰ χαλκάνθου καὶ σμύρνης σακτῆς.

Κ Ε Φ. κη.

Περὶ μαλαγμάτων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Διαφορὰ τῶν μαλαγμάτων εἰσὶν αἱ μέ-
 γισται τρεῖς. τὰ μὲν γὰρ διὰ τινων ξηρων σκε-
 υάζεται, ῥιζῶν λέγων, καὶ βοτανῶν, καὶ σπερ-
 μάτων· τὰ δὲ, διὰ τῶν μεταλλικῶν, ἢ μεταλλ-
 λικοῖς ἀναλογούντων· τὰ δὲ, καὶ διὰ χυλῶν,
 σεάτων, καὶ δακρυῶν 53), καὶ τῶν τῇ ξυνῇ
 54) μάλαξιν δεχομένων. τὰ μὲν οὖν διὰ τῶν

guntur. Epinyctidas vero liquore cy-
 renaico, aut parthico cum vino dulci,
 aut calce viva cum oleo, aut corian-
 dri fucco illinimus. Vermes concretos
 coagulum * leporis, aut alterius cujus-
 uis animalis illitum educit. scabie ob-
 fectas partes cardamo cum aceto illini-
 mus. ad ambusta vero, ne pustulae exci-
 tentur, myrrha ex vino laevigata valet.
 ad idem facit alumen sciffile ex aceto,
 et lixivio: et calx viva ex aqua. Un-
 guium quoque reduuias alumen liqui-
 dum illitum mire juvat. Perniones na-
 sci non finit thus, et alumen, et fe-
 uum fuillum illitum. Ad scabiei mole-
 stias, et pruritus facit herba pedicula-
 ris cum vivo sulfure, et aceto. ad tu-
 midas eminentias alterci succus valet:
 ad eminentias vero, quae in ano et
 pudendis sunt, alumen sciffile, cum
 myrrha, stacte, et atramento futorio
 facit.

De malagmatis. Ex eodem libro.

Cap. 28.

Malagmatum tres sunt maxime dif-
 ferentiae. alia enim ex quibusdam fic-
 cis, radicibus, inquam, herbis, et femi-
 nibus fiunt: alia ex metallicis, aut iis,
 quae metallicis proportionem respondent:
 alia ex succis, fevo, lachrymis, et
 quae * conjuncte molliuntur. quae au-
 tem ex ficcis conficiuntur, coctione

49) Scribendum πυτιά. Rasarius videtur voluisse: πυτιά λαγῶ, seu, λαγωῦ, ἢ ἄλλου οὐτιμοσοῦν.

50) Habet Plato p. 498.

51) V. Paul. Aegin. 3, 81. De plerisque horum morborum evolui quoque potest Pollux. lib. 2. cap. 4.
 In Codice est, παρωνυχίας.

52) Varie hoc scribitur, χέμετλον, χίμεθλον, χέμεθλον, χύμεθλον, χέμετλον.

53) Arborum, nimirum, et plantarum.

ξηρῶν σκευαζόμενα, οὐδέποτε χρειάν ἐψήσεως ἔχει· ἀλλὰ αὐτὸ μόνον τήξεως ὑέεται. Χρή δὲ ἐπὶ τούτων καταχεῖν τὰ ξηρὰ τῶν τηκτῶν, διὰ τὸ φρύγεσθαι τὰς ῥίζας καὶ τὰς βοτάνας ὑπὸ τῆς ἐψήσεως. εἰ δὲ ὀλίγον τι μέρος ἐμβάλλοιτο τῶν ξηρῶν, προεψῆν χρή τὰ λοιπὰ. ἔπειτα μετὰ τὴν αὐτάρκη ἐψησιν, ἄρσαντες ἀπὸ τοῦ πυρός, ἐμβάλλειν τὰ ξηρὰ. τὰ δὲ διὰ τῶν μεταλλικῶν, καὶ τῶν τηκτῶν, ὅπως χρή κατασκευάζειν, ἐν τῇ περὶ ἐμπλάσρων παραδύσσομεν τόπῳ. ἀρμόζει μὲν τοῖς ὑποχονδρείοις καὶ τοῖς μέσοις πᾶσι κοινᾶς μὲν, τὰ διὰ τῶν ξηρῶν· ἰδίᾳ δὲ σομάχῳ μὲν ἀταιοῦντι, ἢ ἀναρεκτοῦντι, ἢ ἀπεπτοῦντι, ἢ ἐμπνευματουμένῳ, τὰ διὰ σπερμάτων, τὰ διὰ μελιώτου, τὰ διὰ σαμψύχου. ρευματιζομένῳ δὲ, ἢ πυρουμενῳ, τὰ διὰ οἰνάνθης, τὰ διὰ συπτηρίας, τὰ δὲ ὀμφακίου. σπληνὶ δὲ καὶ ἥπατι, τὰ διὰ 55) μυροβαλάνου, τὰ διὰ ἀμμωνιακοῦ, ἰξοῦ, ὄξους, ἀσβέσου, καρδαμώμου, νίτρου, ῥίζης καππάρεως. Θώρακι δὲ, ἐν μὲν αἵματος ἀναγωγαῖς, τὰ σύφοντα, οἶον, τὰ διὰ συπτηρίας, οἰνάνθης, ἰτέου, ἀσφάλτου. ἐν δὲ φθίσεσι, τὸ διὰ θαφνίδων, τὸ διὰ πρασίου, τὸ διὰ καρδαμώμου, τὸ διὰ κονίας. ταῦτα καὶ ἰσχυιαδικοῖς ἀρμόζει· ἐπὶ δὲ κεφαλῇς, τὸ διὰ θαφνίδων, τὸ διὰ κάχρυος. εἰρήθω δὲ ταῦτα παραδείγματος ἕνεκεν. ἐπεὶ 56) δὲ ἐν ἄλλοις ἄλλως πλήρεις εἰσὶν αἱ δυνάμεις τῶν πρὸς ἑκάστον ἀρμοζόντων μαλαγμάτων. τοῖς δὲ διὰ τεσσάρων

nunquam egent, sed solum liquefactione. in hoc genere ficca sunt liquabilibus affundenda, quoniam radices et herbae decoquendo frigerentur. si vero exigua portio aridorum imponatur, caetera erunt prius decoquenda, et cum ea satis cocta fuerint, ab igni detrahentur, et ficca adicientur. Quae vero ex metallicis et liquabilibus fiunt, quo modo paranda sint, tum exposuimus, cum de emplastris loqueremur. Caeterum, quae ex ficcis constant, hypochondriis, et omnibus mediis partibus communiter, et praecipue stomacho imbecillo, aut non appetenti, aut non concoquenti, aut flatu pleno conueniunt, ut quae ex feminibus, quae ex fertula campana, quaeque ex samphyscho constant. defluxione vero laboranti, aut aestuanti, quae ex oenanthe, quae ex alumine, quaeque ex omphacio fiunt. Lieni vero et iecori conueniunt ea, quae ex myrobalano, ex ammoniaco, ex visco, ex aceto, ex calce, ex cardamomo, ex nitro, ex radicibus caparis conficiuntur. Pectori et sanguinis reiectionibus adstringentia sunt idonea, ut quae ex alumine, ex oenanthē, ex salicibus, ex bitumine parantur. ad tabem facit, quod ex baccis lauri, quod ex marrubio, quod ex cardamomo, quodque ex lixivio fit: quae etiam ischiadicis conueniunt. at capiti, quod ex baccis lauri, quodque ex ca-

54) ξυνῇ Rasarius pro adverbio accepit. Sed ita τῇ non habet locum. Ego pro dativo accipio, ac de instrumento aliquo, quo medicamenta molliuntur, sive terendo, sive tundendo, etc.

55) Vide ad Geopon. p. 1260.

56) Malim: ἐπειδὴ ἐν. Alias ἐπεὶ δὲ non habebit verbum, quod huc referatur. Rasarius de suo quaedam addidit.

των καὶ διὰ κηρῶν, ἰδίως ἐπὶ νεύρων, καὶ ἄ-
θρων ἐσκληρυμμένων χρώμεθα. καὶ τοῦτων δὲ
παρὰ πᾶσιν αἱ γραφαὶ δεδημοσιευμένας εἰσι.
τῶν δὲ διὰ μεταλλικῆς ὕλης σκευαζομένων ἢ
χεῖσις, ἐπὶ κώλων ἐσκληρυμμένων, ἐπὶ τε
τῶν διαφορήσεως δεομένων.

Κ Ε Φ. κθ.

Περὶ 57) ἀκόπων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ἀκοπα εὐχρηστα, ἥτοι ἐφ' ὧν προσμόνου
καὶ παρεδρευτικῆς λιπάνσεως χρεῖα, τῶν ἐμ-
βροχῶν οὐδὲν μέγα δυναμένων, διὰ τὸ περιέ-
ρῃν, ἢ ἐφ' ὧν αἴθετον τὸ τῶν ἐμβροχῶν εἶδος,
διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι τὰ πάθη, οὕτω μετὰ
ταῖς ἐμβροχῇς παραλαμβάνομένων τῶν ἀκόπων,
ὡς παραλαμβάνεται, μετὰ κηρωτάς, τὰ μα-
λαίγματα. διαφορὰ δὲ τῶν ἀκόπων τρεῖς, θερ-
μαντικῇ, μαλακτικῇ, ἀμυττικῇ. τοῖς μὲν οὖν
θερμαίνουσι χρώμεθα ἐν ὅξεσι νοσήμασιν, ἐπειδ-
ὼν νεύραν πῆσιν δι' ὑποψίας ἔχωμεν, ἢ ἐπειδ-
ὼν περιψυγῇ δυσθερμαίντως τὰ ἄκρα, ἢ
ιδρώτων μετὰ ψύξεως ἐνοχλούτων. τοῖς δὲ μα-
λάσσουσιν, ἐπὶ τῶν χρονίων νοσημάτων. τοῖς δὲ
ἀμύσσουσιν, ἐπὶ τε τῶν δυσεκμοχλεύτων, χρο-
νίων καὶ νωθῶν, ἐφ' ὧν δὴ καὶ συναπισμὸν
εὐδοκίμαζομεν· τὴν δὲ ὕλην, τὴν τε ἀμύσσου-
σαν, τὴν 58) θερμαίνουσιν ἐν τῇ περὶ ἐμβρο-
χῶν καὶ ἐμπλάστων ἐξεθέμεθα τόπω.

chrye constat. Haec autem exempli cau-
sa dicta sunt, quoniam alibi, quae fa-
cultates sunt malagmatum, ad singulas res
accommodatorum, explicatum est. Quae
ex adipe et cera fiunt, iis praecipue
in nervis et articulis obduratis utimur.
et horum descriptiones apud omnes sunt
vulgatae. ea denique, quae ex materia
metallica parantur, artubus obduratis,
et digestionem per halitum indigentibus
adhibentur.

De acopis. Ex eodem libro. Cap. 29.

Acoporum commodus est usus, vel
in iis, qui permanente et affidente im-
pinguatione indigent, cum madefactio-
nes propter earum defluxum, nihil
magnopere possint: vel in iis, quibus
propterea, quod morbi inueterarint,
madefactiones minime sunt idoneae. in
quo genere sic post madefactiones aco-
pa adhibentur, sicut etiam malagmata
post cerata. Acoporum sunt tres diffe-
rentiae: calefaciunt, molliunt, cutim
scarificant. calefacientibus in acutis mo-
rbis utimur, ubi nervos laesum iri su-
spicio est: vel cum extrema refrigerata
sint ita, ut difficulter calferi queant:
vel cum fudores cum perfrictione ae-
grum vexant. Mollientibus vero in
morbis diutinis. Scarificantium usus est
in diuturnis morbis, qui difficulter amo-
ventur. segniores sunt, in quibus etiam
sinapismum commendamus. Materiam
vero scarificantem, et calefacientem tum
fumus persecuti, cum de madefactioni-
bus et emplastris differuimus.

57) Nimirum, φαρμάκων. v. Paul. Aegin. 7, 19. Galen. de compos. med. per genera. 7, 11.

58) Malim addere, τε. Τὴν τε διεμ.

Κ Ε Φ. λ.

Περὶ πταρμικῶν. Τοῦ αὐτοῦ.

Πταρμικοῖς χρώμεθα, ἢ διεγείρω τοὺς καταφερομένους σπεύδοντες, ἢ ἐπιστρέψαι διάνοιαν παρακοπτικὴν, ἢ ἔμβρυον, ἢ δεύτερα ἐκβαλεῖν θέλοντες, ἢ ἀκίδας λανθανούσας ἐν θώρακι φωτίσαι, ἢ λύγγα παῦσαι, ἢ ἐμπεπτικώτα τινὰ ἐν τοῖς ὡσὶν ἐκβαλεῖν, ἢ χρονίαν διάθεσιν περὶ κεφαλὴν μοχλεῦσαι καὶ διαστῆσαι, ἢ πνεῦμα, τὸ τονοῦν, 69) εἴτε μερικῶς, εἴτε ἐν παντὶ τῷ σώματι, διαναστῆσαι καὶ τονῶσαι, οἷον, ἐν παρέρσει, ἐν ἀποπληξίᾳ, ἐπιληψίᾳ. ἔστι δὲ πταρμικὸν, κατόριον λεῖον. δεῖ δὲ πτεροῦς βρέζαντας καὶ ἀναλαβόντας τὸ κατόριον, ἐντιθέσθαι τῇ ῥινί, καὶ τρέφειν, καὶ πιέζειν μετὰ τὴν ερεφὴν τοὺς μυζωτῆρας. εἰ δὲ συντονώτερον χρῆσθαι θέλομεν, πέπερι κατόριον συμπλέξομεν· εἰ δὲ μάλλον, τρυφιδιον πυρέθρον, ἢ σαφίδι ἀγρία μετὰ πεπέρεως· λευκὸν δὲ ἔσω τὸ πέπερι. σίνηπι δὲ ἀνεπιτήδειον. συμπληροῖ γὰρ τὴν κεφαλὴν. δεῖ δὲ τοῖς δυναμένοις ὑπακοῦσαι προσάσσειν, ἐπισπᾶσθαι τε ἔσω τὸ πνεῦμα, καὶ ἀντικρὺ φωτὸς προσηνοῦς, ἢ πυρὸς, ἢ ἡλίου βλέπειν. βέλτιον δὲ κατακαμένοις ὑπτίοις, καὶ κατὰ

De iis, quae sternutamenta excitant.

Cap. 30.

Sternutamenta excitantibus utimur, vel ut eos, qui nimia propensione in somnum detinentur, excitare festinemus, vel ut mentem desipientem ad statum redigamus, vel ut foetum, aut secundas expellamus, vel ut aculeos, qui in pectore latent, in aspectum adducamus, vel ut vertiginem sedemus, vel ut aliquid expellamus, quod in aures conciderit, vel ut diuturnam affectionem, quae in capite resideat, amoliamur, et discutiamus, vel ut spiritum prolapsum five in parte, five in toto corpore erigamus, et roboremus, ut in resolutione, in morbo attonito, et morbo comitiali. Excitat autem sternutamenta castoreum laevigatum. penna madefacienda est, et ea castoreum excipiendum, ac in nares indendum. et postquam pennam in naribus versaris, nares comprimendae sunt. si maiore uti velimus, castoreo piper addemus. si etiam vehementiore, struthium pyretho, aut uuam taminiam piperi admiscebimus. in quo casu piper album adhibendum est. sinapi vero non est accommodatum, quoniam caput replet. praeterea iis, qui dicto audientes esse possunt, imperandum est, ut spiritum intro attrahant, et mansuetum lumen, aut ignem, aut solem adversum intueantur. Melius est etiam, ut aegrotis supinis, et sursum versus recumbentibus, quam sedentibus, sternutamentum excitans

69) Immo contrarium, ἀτονοῦν.

ποσὸν ἀναρρόποις προσάγειν τὸ πταρμικόν, ἢ περ καθήμενοις, καὶ μετὰ τοῦτο, περιπατεῖν τοὺς δυναμένους κεύειν, ἀνω βλέποντας, καὶ λοίειν, 70) ἐφ' ᾧ λουτρῷ δυνατόν χρῆσθαι κατὰ κεφαλῆς μετὰ ἐξαντλήσεως πολλῆς. καιρὸς δὲ, ἐπὶ τῶν καρουμένων, ἢ καταφερομένων, ἢ λυζόντων, ὁ τῆς ἐπείξεως. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ παιδῶν δευτέρῳ ἐκβάλλειν, ἢ ἔμβρυον ἐναποτεθνηκὸς δέοι. μὴ αἰσυνέγγητος δὲ ὁ πταρμὸς ἔσω, ἀλλὰ καὶ, πεσόντων 71) ἐκβολίων προπαρληφθέντων, ἢ καὶ ἐγκαθίσματος, οὕτω τὸ πταρμικὸν προσαιγέειν. ὁ δὲ αὐτὸς καιρὸς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, καὶ ἐπὶ τῶν παρεμπεπτωκῶν τοῖς ὡσίν. ἐν πυρετοῖς δὲ, ὁ τῶν ἀνέσεων. ἐπὶ δὲ τῶν χρονίων παθῶν, ὁ τῶν διαλειμμάτων. δεῖ δὲ τῶν τε μεταγόντων τὴν ὕλην βοηθημάτων, οἶον, φλεβοτομίας, καθάρσεως, κλυσμοῦ, ἐμέτου, τῶν τε τοπικῶν, τῶν τε μεζόνων, σικύας, ἀρτηριοτομίας, βδελλῶν, σιναπισμοῦ, ὕπερον παραλαμβάνεσθαι τὰ πταρμικά.

Κ Ε Φ. λα.

Περὶ 72) ἐμπασμάτων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ἐμπάσματα, καὶ καταπλάσματα, καὶ διαπάσματα διαφέρει. ἐμπάσματα γὰρ ἐστὶ, τὰ ὑπὲρ ἰδρώτων ἀμέτρων, ἢ ἄλλης διαφρεσέως, ἢ ὑπὲρ τοῦ ἀμύξαι, ἢ κνίσαι τὴν ἐπιφάνειαν παραλαμβάνόμενα· καταπλάσματα δὲ,

medicamentum imponamus: cumque sumferint, deambulent, si modo possint, sursumque respiciant. quique lavari possunt, laventur ita, ut caput large perfundatur. In caro, et cataphora, et singultu tempus accommodatum est, ut festinemus. Idem est, cum secundas, aut infantem mortuum expellere oporteat. ne sit autem sternutamentum inefficax: sed et ubi exciderint iam medicamenta, quae abigendo foetui prius sumta fuerint, vel etiam infessus, ita sternutamentum ciens medicamentum admoveatur. Idem quoque tempus in aliis observandum est, et item in iis, quae in aures exciderunt. at in febribus tempus est commodum, cum febris se remittit: in morbis diuturnis, in diebus intermittentibus. ii vero, qui praefidiorum materiam persequuntur, ut venae sectionis, purgationis, clysteris, vomitus, et localium, et maiorum, ut cucurbitulae, arteriarum sectionis, hirudinum, sinapismique, ea quae sternutamenta cient, adhibere postremo loco debent.

De medicamentis, quae insperguntur: quae emplasmata vocantur. Ex eodem libro. Cap. 31.

Emplasmata, cataplasmata, et diaplasmata differunt. emplasmata enim sunt, quae, ut immoderati sudores, aut alia per halitum digestio cohibea-

70) ἐφ' delendum videtur. Alias aliquid hic addendum. Mox fortasse, ἐπαντλήσεως.

71) Cod. πεσόντων.

72) Ita etiam est in principio Codicis, in indicibus. Rasarius exhibet ἔμπλασμα. Rursus caput 32. in istis indicibus inscribitur: περὶ καταπασμάτων. Item cap. 33. περὶ διαπασμάτων. Alibi vero etiam κατάπασμα confusum est cum κατάπασμα. Hoc loco sermo est de ἔμπασμα, κατάπασμα et διάπασμα. διάπασμα habet Dioscor. 1, 6. pag. 18. 1, 115. pag. 124.

τὰ τοῖς ἔλκεσιν ἐπιβαλλόμενα· διαπάσματα δὲ, τὰ ὑπὲρ ἐυωδίας τοῦ χρωτὸς, ἢ παντὸς, ἢ μερικῶς, μασχαλῶν καὶ παραμυθίων ἀρμόζοντα ἐπὶ μὲν οὖν ἰδρώτων ἐνοχλούντων, ἢ διαφορήσεως, χρητέον ψιμμουθίῳ λείῳ, ἢ γύψῳ, ἢ λιθαργύρῳ, μυρρίνῃ ξηρᾷ λείῳ, σιδίοις, ῥᾷ συριακῷ, οὖοις ξηροῖς λείοις, ἀλφίτοις, ἀμύλῳ, γύρεϊ, κικιδί ὀμφακίνη, ἀκακίᾳ ὑπὲρ δὲ τοῦ κνίσαι καὶ ἀμύξαι ξηροτριβοῦμεν ἐν ἡλίῳ τοὺς ἐμπαθησομένους, καὶ προαιαχαλῶμεν ἡρέμα γυμνάσαντες· εἴθ' οὕτως ἐμπάσσομεν, ἐπὶ μὲν ὑδρωπικῶν, ψάμμῳ, τρυγί ἔινου κεκαυμένη, κίμωνι, γύψῳ, νίτρῳ, ἀλσίν· ἐπὶ δὲ ἰσχυαδικῶν, καὶ ὀρθοπνοϊκῶν, καὶ τῶν περὶ κεφαλὴν χροῖων, θείῳ, νάπτει, καρδύμῳ, κάχρυϊ, πυρέθρῳ, πεπέρει, νίτρῳ.

Κ Ε Φ. λβ.

Περὶ καταπλάσμάτων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Καταπλάσμάτων δὲ, τὰ μὲν ἀρμόζει ἐυπαρεῖς ἔλκεσι, καὶ πρὸς τὸ ἀνακαθίξαι, οἷον, χαλκὸς κεκαυμένος, ὄροβος λεῖος, ἀριτολοχία μανία, 73) πᾶνᾳξ, καδμία, δίφρυγες· τὰ δὲ ὑπὲρ τοῦ κατατέλαι. τὰ ὑπερσαρκύντα κατατέλει πρῶτος μὲν, ἰὸς, λεπίς, μᾶλλον δὲ, ἄσβεστος, τρυγί· ἰσχυρῶς δὲ, μίσυ, χαλκίτις, χάλκανθος, ἐλατήριον· κογχύλια δὲ κεκαυμέ-

tur, aut ut cutis extremitas scarificetur, aut pruritu tentetur, adhibentur. cataplasmata autem dicuntur, quae ulceribus superdantur: diaplasmata vero, quae ad suavem odorem cuti conciliandum, aut toti corpori tribuendum, aut partibus, ut alis, et femoribus, accommodata sunt. Ergo cum sudores, aut digestio per halitum infestant, utendum est cerussa trita, aut gypso, aut argenti spuma, myrto ficca laevigata, malicorio, rhoë syriaco, sorbis ficcis tritis, polentis, amylo, polline, galla acerba, acacia. ut autem pruritus et scarificationem excitemus, eos, quibus emplasmata fuerint admovenda, in sole ficca frictione confricamus, et prius laxamus sensim exercentes: tum emplasmata adhibemus. atque hydropicos quidem arena, fece vini usta, cimolia, gypso, nitro, faleque: ischiadicos, recta solum eervice spirantes, et diuturnis capitis morbis oppressos, sulfure, sinape, nasturtio, cachrye, pyrethro, pipere, et nitro oblinimus.

De cataplasmatibus. Ex eodem libro.

Cyp. 32.

Ex cataplasmatibus alia fordidis ulceribus conveniunt, et ad ea purganda sunt accommodata. ut aes combustum, eruum laevigatum, aristolochia longa, panax, cadmia, et diphryges: alia comprimunt carnes excrecentes. Comprimunt autem placide aerugo, squama: magis vero calx, fex: vehementer vero misy, chalcitis, atramentum futorium, elaterium. conchulae vero combustae

73) In margine: μακρά. Versu 15. ad χροῖων Rasar. addidit νόσων.

να καταπάσσεται, ὑπὲρ τοῦ δήξαις, τὰς ἐφ' ἑλκεσι, παρηγορήσαι. πίτυς δὲ καὶ ἄκανθα αἰγυπτία καὶ τέφερα, ἐπὶ παραμυθίων.

Κ Ε Φ. λγ.

Περὶ διαπασμάτων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Διαπάσματα ἐσι ψιμνύθιον, ἴρις, γῆ σε- λινουσία, μυρσίνη ξηρὰ λεῖα, δαφνίδες ξηραὶ, μάννα, σάχυς, φύλλον, 74) ἄμωμον, σχοί- νου ἄνθος ξηρὸν λεῖον.

Κ Ε Φ. λδ.

Περὶ διαχρίσεων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Διαχρίσεσις χρώμεθα ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν πόρων, ἐντιθέμετες τὴν εἰς αὐτοὺς φάρμακα γλοιώδη τὸ πάχος, λέγω δὲ, ἐπὶ σώματος, ἐπὶ ῥινῶν, ὠτῶν, ἑδρας, οὐρητικοῦ πόρου· δι- ιατα, δὲ τὰ διαχρίσας, ἢ ξηραίνειν, ἢ ὑγραί- νειν, ἢ σύφειν, ἢ τέμνειν, ἢ λύειν, ἢ πηγνύ- ειν, ἢ λεαίνειν, ἢ ἱσάνα, ἢ μαλακάζειν καὶ παρηγορεῖν ὁδύνας. τοῖς μὲν οὖν ξηραίνουσι χρώ- μεθα ἐπὶ τε ἁφθῆς ἐν τῷ σώματι, καὶ τῶν ἄλλων ὑγρῶν ἐλκῶν, ὁμοίως δὲ καὶ, εἰ κατὰ ῥίνας, ἢ 75) τῶν ἄλλων πόρων ὑγρὰ ἔλκη καὶ ἰχωροῦντα 76) γένοιτο. ἐσι δὲ τοῦ γένους τούτου, ἴρις λεπτή διαχρισμένη μετὰ μέλιτος, ὁθόνιον καυτὸν κεκαυμένον, τροχίσκος, ἢ διὰ χελιδόνων κεκαυμένων, διαχρίσας ἀμόργη ἐλαί- ου, τρυγὶ ὄνου κεκαυμένη καὶ ἀναιμένη ἰδατι, ἢ ἑνὶ. τὰ δὲ ὑγραίνοντα διαχρίσας ἐπιτιθέμεθα μὲν τοῖς ξηροῖς καὶ ἀνθρακώδεσιν ἑλκεσιν, οἷα

adhibentur, ut morfus ab ulceribus ex- citatos mitigent. pinus vero et spina Aegyptia et cinis femoribus insper- guntur.

De diaplasmatis. Ex eodem libro. Cap. 33.

Diaplasmata sunt ceruffa, iris, ter- ra felinusia, myrtus ficca laevigata, lau- ri baccae aridae, manna, spica, fo- lium, amomum, junci odorati flos aridus.

De perunctionibus. Ex eodem libro. Cap. 34.

Perunctionibus utimur in iis me- tibus, qui sensu percipiuntur: in quos medicamenta ad frigmenti craffitudi- nem indimus, ut in os, in nares, in aures, in sedem, in meatum urinae. Horum vis est, aut exsiccans, aut hu- mectans, aut adstringens, aut incidens, aut solvens, aut densans, aut laevigans, aut sistens, aut molliens, aut dolorem leniens. ac ficcantibus quidem utimur, in aphthis oris, et caeteris humidis ul- ceribus. eodemque modo, si in naribus, aut aliis meatibus humida ulcera, et fanem emittentia sint. hujus generis sunt iris trita, cum melle illita, linte- um novum combustum, pastillus ex hirundinibus concrematis, amurca olei, fex vini combusta, et vino, aut aqua resoluta. Humidae vero perunctiones

74) V. Galen. in Glossis p. 88.

75) Forte ἐπὶ inserendum.

76) Habet Erotian. p. 22. et alii. Sic est, ἀμορρόειω. Notatur etiam ἰχωρῶν, ut πυσθῶν.

μάλιστα ἐν ὧσιν καὶ ῥινὴ γίγνεται. ὑγραίνεται δὲ
τὰ διὰ τῶν χυλῶν, τῶν ὑγραντικῶν σκευαζό-
μενα, ὧν τὴν ὕλην ἐν ταῖς περὶ ἐμβροχῶν ἐπε-
δείξαμεν τόπῳ· πλὴν πεφυλάχθαι δὲ τῶν χυ-
λῶν τοὺς ἔχοντάς τι φθαρτικόν. οὐ μόνον γὰρ
σώματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις αἰσθητοῖς ἐπιτι-
θέμενοι πόροις λυμαίνονται. τὰ δὲ σύφοντα,
νομαῖς σώματος, καὶ οὐλῶν πλάδαις, καὶ ταῖς
ἐρπηνώδεσι διαθέσεσι, παριθμίοις τὲ καὶ 77)
σαφυλῆς χαλάσμασι, καὶ ἀρτηρίας ρευματισ-
μοῖς ἐπιτίθειαι. ἔστι δὲ καὶ τῶν συφόντων ἡ
ὕλη γνάριμος, τῶν τε ἀπλῶν, τῶν τε συνθέ-
των. ἐν τούτοις ἐστὶ καὶ ἡ διὰ μόρων, καὶ ἡ
διὰ κυτίνων, αἰσθητὰ 78) δὲ, ἡ διὰ ῥόδων.
λεαντικοῖς δὲ χρώμεθα ἐπὶ ἀρτηρίας ξανθείσης
79) ἡ τραχυνθείσης, ἐπὶ τε φωνῆς βραγχώ-
δους, ἐπὶ τε γαργαρεῶνος, καὶ παριθμίων
80) ἡνογμένων. ἔστι δὲ τῶν λεαντικῶν, τραγά-
κανθα, κόμμι, 81) τρώβιλος, σαφὶς γλυκεῖα,

ficcis et carbonum naturam imitantibus
ulceribus conveniunt: qualia praecipue
in auribus et naribus oriuntur. Hu-
mectantur autem perunctiones, cum ex
ficcis humectantibus parantur: quorum
sylum, cum de madefactionibus loque-
remur, demonstravimus. sed vitandum
est, ne succos huiusmodi capiamus, in
quibus aliqua vis corrumpendi infit: si-
quidem tales adhibiti non solum ori,
sed caeteris etiam meatibus sensibilibus
nocent. Quae adstringunt, ulceribus
oris depascentibus, et gingivarum ma-
doribus, et affectionibus herpetis natu-
ruram referentibus, itemque tonsillis,
et vuae laxationibus, et arteriae deflu-
xionibus accommodantur. adstringentium
vero materia, tum simplicium, tum
compositorum est omnibus perspicua. in
his est id, quod ex moris conficitur:
quodque ex capitulis punici mali con-
stat: et anthera, aut confectio, quae
ex rosas paratur. Laevigantium usus est
in arteria exficcata, aut quae asperita-
tem contraxerit, in voce rauca, in gur-
gulatione, in tonsillis occlusis. ex eo ge-
nere est tragacantha, gummi, nux pi-
nea, vua passa dulcis, mel crudum,
faba fresca cum melle: dulcis radice
succus, confectio ex papaveris capiti-

77) Vide Paul. Aegin. 6, 31. In Codice: σαφυλῆς καὶ χαλάσμασι. Hoc καὶ aliquis notavit, ut tol-
lendum. Ultimum s. vero in σαφυλῆς, alius damnavit, ut legeretur σαφυλῆ.

78) Vide Plin. H. N. 24, 9. Cels. 6, 11.

79) Ita in textu: ad marg. ξηρανθείσης.

80) Rasarius συγκλεισμένων, aut simile quid voluit.

81) Aliquis correxit τρώβιλος. Vide ad Geopon. p. 786. 806.

μέλι ἄπεφθον, ἔρεγμὸς σὺν μέλιτι, γλυκυρί-
ζης χυλὸς, ἢ διὰ κωδύων 82) ἐσκευασμένη,
διὰ 83) σκυβελίτου. τοῖς δὲ τέμνουσι καὶ δια-
ροῦσιν, ἐπὶ συναγχικῶν χρώμεθα, λεπτύναι
βουλόμενοι τὰ ἐνοχλοῦντα καὶ ἐμφυσᾶντα τὸ
περὶ τὸν φάρυγγα, καὶ τὸ περὶ τὸ στόμα. ἔστι
δὲ τῶν τεμνόντων διάχρισον, νίτρον σὺν μέλιτι,
νάπυ κεχυλωμένον, χυλὸς κρέμβης, σπέρμα
βήσασα, 84) πύρεθρον, καρδάμων σὺν μέ-
λιτι. τοῖς δὲ πηγνύειν δυναμένοις, ἐφ' ὧν καὶ
τοῖς ἀναζηταντικοῖς. πηγνύσι δὲ τὰ ψύχοντα.
τοῖς δὲ μαλάσσειν ἐπαγγελλομένοις, ἐφ' ὧν καὶ
τοῖς ὑγραντικοῖς.

Κ Ε Φ. λε.

Περὶ ὠτικῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τῶν δὲ ὠτικῶν, τὰ μὲν, ὀδύναις χεῖσι-
μα, τὰ δὲ, ἔλκεσι, τὰ δὲ, 85) πυρρῶσιν,
τὰ δὲ, ἤχοις. ὅπριον μὲν μήκωνος, ἀνέμενον γά-
λακτι ἢ ὕδατι, ἐπιτίθειον ὀδύναις, ὁμοίως δὲ
καὶ μανδραγόρου χυλὸς καὶ κολοκύνθης, ἔλαιον
δὲ, ἐν ᾧ ἐναφέψηται ἥτε σίλφη, τὸ ζᾶον, ἢ
οἱ ὑπὸ ταῖς ὑδρίαις 86) ὄνοι, ἢ γῆς ἔντερα.
ἔτι δὲ, πιμελὴ φώκης, δελφῖνος, βούτυρον, οἱ
μυελοὶ τῶν ζώων, σανδαράχη μετὰ μέλιτος,
ἀμυγδάλινόν τε, καὶ ῥόδιον, καὶ ἴριον, καὶ
γάρος, συπτηρία δὲ μετὰ μέλιτος, καὶ κεδρία,
καὶ τροχίσκος 87) ἢ ἕξη προσαγορευομένη.

bus, quae ex vino scybelite fit facta.
Incidentibus, et secantibus utimur in
anginis, cum ea, quae nos vexant, et
quae inflant, quae ad guttur, et os
pertinent, attenuare studemus. hoc ve-
ro genere continetur nitrum cum mel-
le, sinapis in succum redacta, succus
brassicae, semen rutae sylvestris, py-
rethrum, cardamomum cum melle. iis
vero, quae densare possunt, utimur ad
ea, ad quae ficcantia diximus accom-
modari. hujusmodi autem sunt, quae re-
frigerant. Quae vero mollire pollicen-
tur, eisdem, quibus etiam humectantes,
conueniunt.

De medicamentis ad aures accommoda- tis. Ex eodem libro. Cap. 35.

Medicamentorum, quae auribus con-
ueniunt, alia ad dolores sedandos, alia
ad ulcera, alia ad aures purulentas, alia
ad fonitus accommodata sunt. opium pa-
paveris, lacte aut aqua resolutum, dolo-
ribus prodest. ad idem facit mandrago-
rae et cucurbitae succus, et oleum, in
quo blata animal fit incoctum, aut asel-
li, qui sub hydriis nascuntur, aut ter-
rae vermes: itemque pinguedo phocae,
delphinique: et butyrum, et animalium
medullae: sandaracha ex melle, amy-
gdalinumque et rosaceum, et irinum,

82) In marg. notatur κωδύων. v. Harpocrat. p. 109. Varie scribitur, uti Stephanus jam in indice the-
sauri notavit.

83) Nimirum, οἶνου. Codex habet κυβελλίτου. v. Aët. 9, 24.

84) De hoc pag. 319 monitum. Hic in marg. Codicis legitur: βισάσατον, τουτίσι, πηγάνου ἀγρίου. v.
Diosc. 3, 47 p. 365.

85) In Cod. est: πυρρῶσι. Vide mox.

86) ὄνος in lexico Herodoti explicatur: τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπου καὶ συσφιρόμενον. Adden-
dum videtur, ζωόφιον. Compara Hesych.

87) Περὶ τροχίσκων supra expositum lib. 10, cap. 24. Lectio Codicis, quam exhibui, haud dubie
mendosa est. Haud dubie Heras, aut, Hieras medicus hic intelligitur. v. Fabr. bibl. Gr. V. XIII.
p. 178. Ergo, ὁ ἕξου προσαγορευόμενος.

πυρεξέουσι ὥσιν κατὰ πηλος 88) σχινίων τε καὶ
 τερεβινθίνη, καὶ ἡ τετραφάρμακος 89) ἀνε-
 θεῖσα, καὶ ἡ διὰ σεάτων, καὶ ἡ διὰ καθμίας,
 ἐνιεμένη. 90) ἐπὶ τῶν ἐλκῶν, τῶν ἐν τοῖς ὥσιν,
 παραλαμβάνεται ἑλαιὸν τε, ἐν ᾧ γῆρας
 ἔφρασε ἐγκαθηψήται, ἢ κύμινον αἰθιοπικόν. σμύρ-
 να δὲ ἢ λιβανωτός, ἢ μέλας ἐλέβορος, ἢ κα-
 σόριον, γλυκεῖ συλλεαιθέντα, καὶ ἐνσαζόμενα,
 ἤχους ἰάται.

K E Φ. λς.

Περὶ ὀδοντικῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τῶν δὲ ὀδοντικῶν τὰ μὲν, σειομένοις ὀδοῦ-
 σιν, τὰ δὲ, βεβρωμένοις, τὰ δὲ, ὀδυνωμένοις,
 τὰ δὲ, μεμελαμένοις ἐπιτήδεια. τὰ μὲν οὖν
 σωματικά καὶ διάχρεια, οἷον ἔσιν, ἢ διὰ μό-
 ρων, ἢ διὰ ῥόδων, ἢ ἀνθηρῶν, ἔτῃσι τοὺς σειο-
 μένους. ἔτι δὲ δίφρυγες, 91) χαλκός, λεπὶς,
 σὺν μέλιτι παρὰ τριβόμενα τοῖς ὀδοῦσιν. κικίς τε
 μέλαινα ἐν ὅξει ἐψηθεῖσα, ὥστε ὑπολειφθῆναι
 τὸ τέταρτον μέρος, διακλυζομένων τῶν πεπον-
 θότων ὑγρὰ τε συπτηρία. πέπερι δὲ ἐντιθέμε-
 νον τῷ διακένῳ τοῦ ὀδόντος. ὀδύνας παρηγορεῖ
 δὲ καὶ χαλβάνη περιπλασσομένη τῷ ὀδόντι,
 καὶ κηρός σὺν λιβανωτῷ ἄρβενι, ὅξος τε δια-
 κλυζόμενον, ἰσχάδες λιπαράς, καὶ σκόρδον, καὶ
 σμύρνα ἐγκαθηψήμενη. πρὸς δὲ τὸ μὴ μελαί-

et garus. alumen quoque cum melle,
 et cedria, et pastillus, qui Herae dici-
 tur. Acoribus vero purulentis utile est
 lentiscinum, terebinthina, tetrapharma-
 cum resolutum, confectio ex adipibus,
 et quae ex cadmia constat, si resoluan-
 tur. Ad ulcera vero, quae in auribus
 sunt, adhibeatur etiam oleum, in quo
 senecta serpentis sit incocta, aut cumi-
 num Aethiopicum. myrrha vero, aut
 thus, aut veratrum nigrum, aut casto-
 reum cum passo laevigata, et instillata
 sonitum perferant.

De iis, quae dentibus conueniunt. Ex
 eodem libro. Cap. 36.

Quae dentibus adhibentur, partim
 concussis, partim erosis, partim dolen-
 tibus, partim denigratis conueniunt.
 stomatica igitur, et perunctiones, ut
 confectio ex moris, aut quae ex rosis
 fit, aut anthera, concussos dentes fi-
 stunt: idemque faciunt diphryges, aes,
 squama cum melle, si dentes eis con-
 fricentur. galla quoque nigra aceto in-
 cocta ita, ut quarta pars relinquatur,
 prodest, ut eo decocto dentes laborantes
 colluantur. liquidum etiam alumen
 idem praestat. iam et piper in loco
 inani dentis dolentis impositum, dolo-
 rem mitigat. eundem lenit galbanum
 illitum: et cera cum masculo thure:
 et acetum, si os eo colluatur, et cari-
 cae pingues, et allium, et myrrha in-
 cocta. Ne vero nigri fiant, aut corro-

88) Sic, littera ω damnata, et imposita littera o. Legendum videtur, σχῖνος. Nam σχίνιον adiecti-
 vum hic non habet locum.

89) V. Erotian. p. 42. Philo. p. 738. A.

90) Rasarius videtur voluisse ἀνιεμένη.

91) Codex: διάφρυγες. De isto, ac de ἀνθηρῶν superius monitum.

νεῖται, μηδὲ βιβρώσκεται, τὰ ὀδοντικά λεγόμενα σμήγματα ἐπιτήδεια, ὅον, ἅλεις σὺν γλήχωνι, ἢ κέρατι ἐλαφείῳ, ἢ σηπίῳ ὄστρεον, ἢ ἁὼν κέλυφα λελεασμένα.

K E Φ. λζ.

Περὶ τῆς εἰς ἔλαιον ἐμβάσεως. Ἐκ τῶν Ἡροδότου. Ἐκ τοῦ περὶ τῶν ἔξωθεν προσπιπτόντων βοηθημάτων.

Ἄν δὲ εἰς ἔλαιον ἐμβάσεις ἐπιτήδεια τοῖς χρόνιως μετὰ περιψύξεως πυρέσσουσιν, καὶ τοῖς κεκοπωμένοις, καὶ τοῖς ἐν τῷ πυρέσσειν ἀλγούσι τὰ πρὸς τοῖς ὀστοῖς κείμενα νεῦρα. καιρὸς δὲ πᾶς ἀρμόζων, καὶ ἡλικία, καὶ μᾶλλον ἢ τῶν γερότων καὶ ἐπὶ μὲν τῶν μετὰ πυρετοῦ συμπτωμάτων ὠφέλιμος, ὁ ἐν παρακμῇ. ἐπὶ δὲ τῶν τεταρταίων, καὶ ὁ ἐν ἀκμῇ. οἱ δὲ ἐπὶ μέρους, ἐπὶ πάντων οὐ ἐν ἀνέσει ἐπὶ δὲ σπασμένων, καὶ ἀλγούντων, καὶ ἰσχυρούων, ὁ ἐν ἐπέξει. δεῖ δὲ τὸ μὲν πέμπτον μέρος τοῦ ἐλαίου πυρὶ θερμαίνειν· τὸ δὲ λοιπὸν ἐν ταῖς τῶν βαλανείων ἐμβάσεσιν. οὔτε γὰρ ἀντάρκως γίνεται θερμὸν τὸ ἐν τοῖς βαλανείοις, οὔτε μὴν καλῶς ὑπὸ πυρὸς θερμαίνεται πᾶν. ἀχρηστον γὰρ γίνεται πρὸς δευτέραν χρῆσιν κρισώμενον 92) ἢ δὲ ἐμβασίς πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ἀδινεῦντος ἡρμόδιον, καὶ ἀποκείθω ἐν σκηνῇ, ἢ οἴκῳ πάντοθεν συνεχόμενος. 93) ἔσω δὲ καὶ 94) διέδρα, ἐφ' οὗ εἰδρωμὴς 95) κείθω, ἐκ τετραδακτυλίων

dantur, ea smegmata, quae ad dentes accommodata dicuntur, faciunt: ex quo genere est sal cum pulegio, aut cornu cervino, aut sepiae testa, aut ovorum laevigata putamina.

De ingressu in oleum. Ex Herodoti libro de remediis extrinsecus occurrentibus. Cap. 37.

Descensus in folium ex oleo conueniunt iis, qui diuturnis febribus cum perfrictione conflictantur: iisque, qui lassitudine fuerunt oppressi: et iis, quibus, dum feбри iactantur, dolent nerui, qui ossibus sunt admoti. tempus omne accommodatum est, omniſque aetas, sed magis senilis. atque in symptomatis cum feбри conjunctis apti sunt huiusmodi ingressus in declinatione. in quartanis vero febribus, etiam in statu. particularia vero tempora sunt, ut in remissionibus in omnibus conueniant. in conuulsis vero, et dolentibus, et urinae suppressione, ut festinemus. caeterum quinta olei pars calfacienda est: reliquum in balnei foliis fit. nam, quod in balneis est, neque satis calidum redditur, neque totum rite ad ignem calefieret: siquidem ad secundum usum inutile redderetur: quandoquidem nidorosum fieret. folium vero, in quo oleum fit, ad proportionem aegrotantis

92) Codex: κρισώμενοι.

93) Rasarius videtur voluisse, συγκλειόμενος. Forte, συγκλειόμενος, συγκλειομένης.

94) ἐν interponendum videtur. Hoc loco, et mox, διέδρα. Apud Erotian. p. 24. διέδρα.

95) Occurrit quidem hoc vocabulum et apud Pollucem, item apud scriptores Latinos, ut Iuvenalem, Martialem. Hoc loco videtur notare pannum, satis crassum et firmum, qui subternitur circum in quadrato firmiter annexus lignis, ut aegrotus in ea de loco in locum transportari possit, etiam crassus et obesus. Credo forma fuisse ea, qua sunt apud rusticos Rossicos cunabula pensilia. Vidi ejuscemodi etiam in Polonia, atque, ni fallor, in quibusdam locis Germaniae, credo in Lusatia. Mox cap. 38. recurrit idem vocabulum.

αἰών διασημάτων 96) ἐκτετρημένη, καὶ τὰς
 ἀρχὰς 97) κατερχόμεθα ἐπιμήκει ζύλοις 98)
 τετραγώνοις. τοῦτο δὲ πράττομεν, διὰ τὸ μὴ
 ῥαδίον εἶναι, τοὺς ἀδενεῖς πολυσάρκους ἀπὸ
 τῆς ἐμβάσεως ἐξαίρειν. περιολιδάινουσι γὰρ αἱ
 χεῖρες τῶν βασιζόντων. ὁ περιφυλάσσοι 99)
 τὸ γενέσθαι, ἀνάγκη ἀπὸ τῶν σωματῶν ἐλ-
 λαμβανόμενος 100) περὶ 1) θαλάσσης ἐμπαι-
 εῖν σαρεῖς λεπταῖς καὶ ἀδενεῖσι. καὶ τὸ κατα-
 κλίνεσθαι δὲ ἐπὶ γυμνῆς τῆς ἐμβάσεως, ἔχει
 μὲν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς σκληρίας δυσέργειαν· 2)
 ἔχει δὲ καὶ τὴν ἀπὸ τῆς πυρώσεως. 3) ὁ γὰρ
 χαλκὸς θερμαίνεται μάλλον. διὰ τοῦτο 4) γέ-
 νοιτο κελύμενον, καὶ σπόγγους ὑποτρυνύειν,
 πρὸς τὸ τὴν ἐπέρεισιν κατὰ μαλακῶν σωματῶν
 γενέσθαι. αἱ δὲ ἐκτρήσεις παραλαμβάνοντα,
 χάριν τοῦ μετὰ 5) τὴν κομιδὴν ἀπορῆναι τὸ
 ἔλαιον. κατακλιθεὶς οὖν ἐπὶ τοῦ διέδρου, καὶ
 ἐξομαλισθεὶς διὰ μαλακῆς καὶ συμμέτρου τρί-
 ψεως, ἐπειλιδέντων 6) ζύλων, ἐντιδέσθαι εἰς
 τὸ ἔλαιον ἐκ τοῦ πρὸς λόγον. ἐπειλιδῶ δὲ ἐπὶ

magnum esse debebit. Locetur autem
 in tentorio, aut domo ex omni parte
 inclusus. esto autem in fella, super qua
 endromis ponatur perforata per interual-
 la quaternum digitorum: cujus initia
 confuta sint lignis quadratis oblongis.
 id quod facimus, quia aegroti, qui car-
 nis mole sunt onusti, non facile a fo-
 lio auferantur. dilabuntur enim gestan-
 tium manus. quod si cavendum sit, ne
 fiat, manibus tenaciter apprehendenda
 sunt corpora: quae res carnes tenues
 et imbecillas contundit. praeterea decu-
 bitus in nudo folio difficilem actionem,
 tum sua duritia, tum vero fervore ef-
 ficat. aes enim vehementius incalescit.
 quam etiam ob rem jubemus, ut spon-
 gias substernant, ut ad mollia corpora
 aegroti adnitantur. foramina vero ad-
 hibentur, ut, postquam fuerint deporta-
 ti, oleum defluat. Ergo constitutus ae-
 ger in fella, caroque reddita aequalis
 per mollem et moderatam frictionem
 fuerit. revolutis autem lignis in oleum

96) Codex: ἐκτετρημένη.

97) Id est, κατὰ τὰς ἀρχὰς, circum circa, in extremis partibus.

98) Illa lingua aegrotum portantibus sunt pro manibus.

99) Ita, sine accentibus, est in Codice. Conjici possit: βασιζόντων, ὅπερ εἰ φυλάσσοι γενέσθαι, ἀνάγ-
 κη. Aut: ὅπερ εἰ τις φυλάσσοιτο γενέσθαι. Τῷ περιφυλάσσεσθαι non opus est. sufficit φυλάσσεσθαι, cum
 praesertim alterum non legerim. Forte παραφυλάσσεσθαι.

100) ἐλλαμβάνεσθαι habet Philo. p. 7. E. διάκων ἐνελημμένος p. 87. E. ἐνελημμένος ἀπὸ τῆς ἔχουσας. p. 137.
 D. ἐλλαβομένοις ὡς ἐρῶσιν. p. 417. A.

1) Sic in Codice. In margine tamen: περιθλασιν. Ego malim, περιθλάσεις. Graeci enim et Latini in
 his solent uti plurali numero.

2) Δυσεργία est difficultas aliquid perficiendi, aut vana et infelix alicujus operis tractatio. Conjicio ergo:
 δυσέργειαν. De agendo hic non est sermo. Aegroti potius patiuntur.

3) Nimirum, δυσέργειαν. nullo modo, δυσεργίαν, aut, ut hic scribitur, δυσέργειαν.

4) Rasarius hic astute se expedit. Quod enim obscurum erat, silentio praetermisit. γένοιτο non habet,
 quocum copuletur. Sententia est: ὅπως οὖν μὴ τοῦτο γένοιτο, κελύμενον. Aut, διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ
 τοῦτο γένοιτο. Sed duplex τοῦτο molestum est. Ita tamen facile excidere potuit, ἵνα μὴ τοῦτο,
 scriba ab altero τοῦτο ad alterum transiliente.

5) κομιδὴ est transportatio aegroti. Displicet ergo mihi μετὰ, post. Malim, κατὰ, in illa ipsa trans-
 portatione. Dum aegrotus elevatur et transferitur.

6) ἐπειλιδέντων, ab ἐπειλίσσω. Μοκ ἐπειλίσσεσθαι.

τὸ εἰαιτίον τὰ ξύλα, μέχρι τοῦ κατὰ τῶν ὑπο-
κειμένων σπόγγων τεθῆναι. μετεωρότερα δὲ τὰ
πρὸς τῇ κεφαλῇ γινέσθω. ἢ δὲ πρώτη 7) δει-
ξις τοῦ ἐλαίου προσηγῆς ἔσω· μέναντες δὲ πρὸς
βραχὺ ἐν ἡρεμῶντι τῇ ὑγρῇ, κινήτωσαν τὸ
ἐλαίον δι' αὐτῶν. καὶ οἱ παρόντες δὲ ἐκ τοῦ
πρὸς λίγον προσαντλήτωσαν. εἰδάναι 8) γὰρ
ἔτι πολλή, καὶ παρὰ προσδοκίαν, ἐκ τῆς κι-
νήσεως ἐγέρεται θερμασία. εἰ δὲ ζεστότερας κρᾶ-
σεως δεῖντο, ἐπιχυτέον τὸ θερμότερον· τὴν δὲ
κατάχυσιν πρὸς τοῖς ποσὶ, καὶ πρὸς τῇ ἐμβά-
σει ποιητέον. δει δὲ καὶ καταδύνειν 9) ἐξαν-
τλούμενος τὴν κεφαλὴν κατέχοντας ἐναφῇ σπύγ-
γῳ πρὸ τῶν ὀμμάτων. τὸ δὲ μέτρον τοῦ κρᾶ-
νου ἐπὶ τῶν λύσεως χάριν, εἴγους, ἢ πυρε-
τῶν, ἢ ἐμπνευματουμένων, ἢ 10) καλῶς διου-
καίντων τὴν τροφήν, ὀρίσειον, 11) κατὰ μὲν
τὰς ἀρχάς, τῇ τῶν σωμάτων ἀραιώσει, ἐκδε-
χομένους νοτίδα περὶ 12) τῇ προσώπῳ ὕπερον
δὲ καὶ πλείονι κρᾶνῳ ὑποβλητέον. ἰστέον δὲ, ὅτι
μετὰ τὸ ἐκ τῆς ἐμβάσεως γινέσθαι, 13) πολ-
λοὶ φέρονται ἰδρωῖτες, καὶ πλείους γε τῶν ἐν
τοῖς βαλανείοις. διόπερ ἐπὶ πάντων τὴν δύναμιν
σκοπὸν ἔχοντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ἐκκριθη-
σομένους ἰδρωῖτας συναριθμητέον. εἰ δὲ ἀλγημά-
των, ἢ σπασμῶν, ἢ ἰσχυρείας χάριν ἐμβιβά-
ζονται, σκοπὸς ἔσω μετὰ τῆς δυνάμεως ἢ 14)

rite imponatur. revoluantur vero in con-
trarium ligna, usque dum aegrum in
subiectis spongiis fiatuant, parique ad
caput spectans, esto sublimior. prima
autem olei oblatio mitis esto. ubi pau-
lulum immorati homines in humore
quieto fuerint, oleum per se agitent,
quique adstant, conuenienter rationi eos-
dem perfundant. sed non est ignoran-
dum, et multum, et praeter animi sen-
tentiam, ex eo motu calorem excitari.
si vero feruidiore temperie indigeant,
calidius oleum erit affundendum. infu-
sio vero ad pedes, et ad folium fieri
debet. praeterea, qui caput perspergit,
immergendus est, sed spongia mollis an-
te oculos admoveatur. Temporis men-
sura definienda est in iis, qui solutio-
nis causa descendunt in oleum, ut vel
rigorem, vel febrim, vel inflationes sol-
uant: et in iis, qui alimentum male
distribuant. in principio enim, ut cor-
poris raritate in facie madidum vapo-
rem capiant: postea vero, ut longiore
tempore immorentur. Praeterea scien-
dum est, ex hoc ingressu in folium mul-
tos fudores, atque adeo plures, quam
in balneis excitari, quocirca vires o-
mnium nobis scopi erunt propositi: cum
quibus fudorum etiam, qui excernendi
erunt, habenda est ratio. si vero dolo-

7) Forte: χῦσις. Mox est, κατόχυσις.

8) Sic omnino. Forte: εἰδέναι δὲ κρᾶν seu δει.

9) Equidem conjicio: ἐπαντλούμενον — κατέχοντα ἐναφῇ σπόγγον. Antea erat adeo ἐναφῆν. Sed u. deletum.

10) In marg. κακῶς. Recte! Vel etiam, μὴ καλῶς.

11) Ita in marg. In textu: ὀρίσειον.

12) Forte: ἐπὶ. Sed et istud ferri potest.

13) Rasarius hic aberrat. γινέσθαι ἐκ τόπου τινος, est, egradi ex loco, relinquare locum. φέρονται est loco καταφέροντα.

14) Immo, ἢ.

τῶν διοχλούντων ἄρσις ἢ μείωσις. κρίναντες δὲ
 ἰξάγειν, ἐπειλίσαντες 15) τὰ ξύλα, βατάσο-
 μεν αὐτόν, καὶ ἐπὶ τοῦ διέδρου θέντες, σπόν-
 γοις θερμαῖς ἐντεθλιμμένοις ἀπάξομεν, ἔτα
 ὀθονίσις. τὸ δὲ πρόσωπον, ὕδατι γαλακτώδει,
 16) εἰ δὲ πρὸς 17) τὸ ἐκλύεσθαι γένοιτο, καὶ
 ψυχρῶ. ἐπεὶ 18) δὲ τοῦτο εἰς τὴν σκηπὴν διὰ
 τάχους ἀποκομείσθαι δεῖ, ἢ μεταίγειν, εἰς ὃν
 πρότερον ἦσαν 19) τόπον. ἀνάγκη γὰρ ταχέως
 καθαρὸν καὶ εὐκρατον αὐτοῖς παρατιθέναι
 20) τὸν ἀέρα, προσάγοντας καὶ τὴν εἰρημένην
 ἐπὶ τῶν λεπτοθυμούντων ἐπιμέλειαν. καὶ τοὺς
 μὲν περιοδικῶς νοσοῦντας, παρὰ μίαν ἐμβιβάζ-
 ομεν· τοὺς δὲ διὰ τι κατεπεῖγον σύμπτωμα
 κατ' ἡμέραν.

Κ Ε Φ. λη.

Περὶ τῆς εἰς ὑδρέλαιον. 21)

Οἱ δὲ εἰς ὑδρέλαιον καθιέμενοι, εἰ μὲν
 ἰσχυροὶ εἴεν, διὰ τῆς ἐνδρομίδος ἐμβιβάζεσθαι

ris, aut conuulsionis, aut urinae sup-
 pressionis causa in folium ex oleo de-
 scendant, non modo vires, sed etiam eo-
 rum, quae infestant, elationem, aut di-
 minutionem considerare conuenit. Ubi
 autem e folio decreuerimus hominem
 educere, ligna deuoluimus, et eum au-
 ferimus. cumque in fella fuerit locatus,
 spongiis calidis compressis, tum linteis
 obductum efferimus: faciem vero aqua
 lacteo tepore perfundimus: sique ob
 exolutionem fiat, etiam frigida. his con-
 sectis eum in tentorium deferre celeri-
 ter oportet, aut in eundem locum tra-
 ducere, in quo fuerat prius. etenim in
 puro, temperatoque aëre quamprimum
 eum statuere necesse est, eandemque
 diligentiam, et curam, quam iis debe-
 ri diximus, quos animi defectio pre-
 mit, adhibere. Eos autem, qui mor-
 bis per circuitus redeuntibus tenentur,
 alternis diebus: qui vero ob aliquod
 symptoma urgens hoc praesidio utuntur,
 singulis diebus in folium demitemus.

*De infessu in folio, ex hydrelaeo. Ab eo-
 dem libro. Cap. 38.*

Si debiles sint, qui in hydrelaeum
 se demittunt, endromide amicti ingre-

15) Ultima syllaba *tes* deleta est. Male! Forte vers. 4. *εἴ τε*, loco *ἔτα*.

16) Rasarius de suo supplevit: *καταχόμεν*. Certe huiusmodi aliquid videtur deesse.

17) Forte: *τῷ*. Si eo pervenerit, ut aegrotus deficere videatur. Pertinent haec ad antecedentis. Rasarius credidit, singularem etiam esse *ἐμβασιν*, seu, *ἐμβίβασιν* πρὸς (reddidit: *ob*) τὸ ἐκλύεσθαι.

18) Legendum est: ἐπὶ δὲ τοῦτω, *ποστὲα*. Mox corrigendum videtur, *ἀποκομίζειν*, *ἀποκομίζεσθαι* non habet locum. Nec enim aegrotus de ipse transportat. *Ἀποκομίζεσθαι* reddi sane potest, *se recipere* in aliquem locum, sed hic obstat *μετάγειν*, quod nullo modo accipi potest de aegrotis.

19) Forte: *ἦν*. Alii tamen hoc accipient de aegrotis et ejus comitibus. Sed est potius transitus a singulari ad pluralem. Antecedit: *βατάσομεν αὐτόν*. Sequitur, *ἦσαν*. Postremo additur: *αὐτοῖς παρατιθέναι*.

20) Immo: *παρατιθέναι*. Nam *παρατιθέναι* dicitur de cibis, qui apponuntur.

21) Nimirum, *ἐμβίβασιν*, seu, *ἐμβίβασιν*. Indicem pro arbitrio suo mutavit Rasarius. Nam nec in principio Codicis, in indicibus, aliter legitur.

σαν εἰ δὲ εὐτανοί, καὶ χωρὶς ταύτης. ἐπιμι-
κτέον μέντοι τῷ ἐλαίῳ 22) τῷ ὕδατι ἀκριβῶς.
ἔσω δὲ μὴ ἑλαττον τοῦ ἔκτου. τοὺς δὲ 23) κό-
πων χάριν, ἢ πόνων χρονίων, ὑδρελαίῳ χρησο-
μένους, ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ βαλανείου ἕκῃ ἐμ-
βιβαστέον ἐπὶ πλείονα χρόνον.

Κ Ε Φ. λθ.

Περὶ θαλασσίων. 24) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Ἐξῆς ἀκόλουθόν ἐστι, καὶ περὶ τῶν θαλασ-
σίων εἰπεῖν. κέχρηται γὰρ ταῦτα ποιότητι
φαρμακώδεις, καὶ εἰν ἐπὶ πολλῶν παθῶν ὠφέ-
λιμα. 25) δάκνουν γὰρ τὴν σάρκα, καὶ ἀ-
μύττονται τὴν ἐπιφάνειαν, μετὰ 26) πυκνώ-
σεως τῆς ξηρότητος περιττῶς ἐν τοῖς σώμασι
γινόμενον ὑγρὸν ἀναπίνειν. διὸ καὶ τοῖς ῥευμα-
τιζομένοις τὰ ἄρθρα ὠφέλιμόν ἐστιν. ἔσω δὲ
ἄκρως χλιαρὰ πρὸς τὸ πλεον χρόνον ἐν αὐ-
τοῖς ἐμμένειν. καθάρει 27) γὰρ τὴν δύναμιν
τάχιον τοῦ συμφέροντος ἢ πλεον δερμασία.
τοὺς δὲ ἐν αὐτοῖς κολύμβους παραλαμβάνετα-
σαν, διὰ τὰς πρότερον εἰρημένους ὠφελείας.
πρόσφορα δὲ ὄντα τοῖς ῥευματιζομένοις τὰ ἄρ-
θρα, καὶ τοῖς πεπονθόσι τὸ νευρῶδες, ἀνεπι-
τήδεια ἐστὶ τοῖς περὶ τὴν κύσιν πάθεσιν ἢ ἑλ-
κεσι, καὶ τοῖς γινόμενοις περὶ τὴν ἐπιφάνειαν
ἐξανθήμασιν. ἄριστον δὲ μετὰ ταῦτα λουεῖσθαι
εἰ δὲ μὴ, πάντως περιχεῖσθαι ὕδατι γλυκῇ
ἢ γὰρ ὑπολειφθεῖσα τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ

diantur: si robusti, etiam sine veste id
faciant. Oleum autem cum aqua dili-
genter miscendum est: nec minus, quam
sexta pars esse debet. qui vero, lassitu-
dinis aut diuturni laboris causa, in hy-
drelaeum descendunt, in secunda balnei
domo multum temporis insidere in so-
lio debent.

De marinis. Ex eodem libro. Cap. 39.

Deinceps sequitur, ut de marinis
dicendum esse videtur. hae namque me-
dicamentosa qualitate sunt praeditae:
et ad multas affectiones valent. mor-
dent hae carnem, et extremitatem cu-
tis vellicant, suaeque densatione ac fic-
citate humorem, qui nimius redundat
in corpore, ebibunt atque consumunt.
quam ob rem utiles sunt iis, qui arti-
culi defluxione laborant. esto autem hae
tepidae ad summum, ut in eis immo-
rari aegroti diutius possint. nam maior
caliditas citius, quam par est, vires
soluit. natationes vero in eisdem fiant,
ut praedictae utilitates capiantur. Cum
vero sint utiles iis, quorum artus de-
fluxione tentantur, et quorum male af-
fecti sunt nervi, eadem sunt incom-
modae morbis vesicae aut ulceribus,
et item exanthematis, quae per super-
ficiem erumpunt. optimum est, ut post
earum usum, balneo utantur: sin minus,
aqua dulci omnino perspergantur. nam,

22) Immo: το ἐλαίον

23) Ita in margine: in textu: κόπων, ἢ χάριν, ἢ πόνων χρονίων, quae inepta sunt.

24) In principio Codicis, in indicibus: περὶ θαλάσσης, h. e. de aqua marina. Mox malim, κέχρηται.

25) Forte: δάκνουν, et mox, ἀμύττουσι.

26) Nec haec sana sunt. Forte: ὡς (sen, τῇ) μετὰ πυκνώσεως καὶ ξηρότητος τὸ περιττῶς. Sed nec haec
his placent

27) Forte καθάρει, et mox, ἢ ἐπὶ πλεον, aut πλεον. Sic et antea legendum, πλεον χρόνον.

σώματος ἱκμάς παχύνεται, καὶ μετὰ δυσ-
ρεστέως ἐφίσταται 28) ταῖς γινόμεναις δια-
πνοαῖς. τοὺς δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ κολύμβους ποι-
εῖσθαι οἱ τε ψυχρολουτοῦντες, καὶ οἱ 29)
θερμολουτήσαντες· μεθ' οὓς, πάντες οἱ ἐν
ἐλαίῳ ἐπαλειψάμενοι, 30) πᾶσαν τὴν ἐπικει-
μένην ὑγρασίαν ἀποκλύζαν, ζυέσθαι. ἐπεὶ
31) πολλὰς αἱ διαθέσεις ἀπαιτοῦσι πλεόνων
ὕδατων πᾶραν, ἄριστον, εἰ μέλλοιμεν θερμοῖς καὶ
ψυχροῖς χρῆσθαι, ἀπὸ τῶν θερμῶν ἀρχεσθαι.
πρηγεῖσθαι δὲ καὶ τῶν θαλασσίων. 32)

Κ Ε Φ. μ.

Περὶ ἀφιδρωτηρίων. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Τὰ δὲ ἀφιδρωτήρια οὐ μόνον τοῖς ἐξ αὐ-
τῶν ἀναφερομένοις ἀτμοῖς, θερμοῖς οὖσι καὶ
ξηροῖς, ἐπιφέρεται τὰς ὠφελείας· τούτου γὰρ
χάριν ἦν ἂν τῶν αὐτῶν ποιητικά, καὶ τὰ κα-
τὰ μίμησιν ἐπινοηθέντα· ἀλλὰ τινι ἰδιαζούσῃ
δυνάμει. ἐν καθαρεῖ γὰρ καὶ πάντοθεν ἀναπε-
πταμένῳ ἀέρι λεπταὶ καὶ θυμάδες 33) ἀναθυ-
μιάσεις φερόμεναι 34) περιτήκουσι τῶν σωμα-
των τὰ νοτερά, μετὰ τοῦ τὴν λοιπὴν πυκνοῦν
σάρκα, καὶ τὸν ὅλον ἔγκον θερμὸν παρέχεν.
τοιοῦται δὲ καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ πᾶν, εἴ τι ἐν
αὐτῷ παχυμερές καὶ δύσχυρον ἔσται, ἀποκρίνεται

marinae humor, in corpore relictus, cras-
cescit, et cum summa molestia aëris at-
tractionibus, quae fiunt, affidet. nata-
tionibus vero in mari utantur ii, qui
frigida, quique calida lavantur. post
quos, omnes ii, qui oleo se unxerint,
ut totam eam humiditatem, quae cor-
pori adhaesit, abluant et abstergant,
eradantur. quoniam vero saepenumero
affectiones exigunt multarum aquarum
experientiam, optimum fuerit, si uten-
dum sit calidis et frigidis, ut ab aquis
thymarum, quae marinas etiam prae-
cedant, initium ducamus.

*De sudorem evocantibus. Ex eodem li-
bro. Cap. 40.*

Quae sudorem evocant, non solum
iis vaporibus, quos ex se calidos sic-
cosque mittunt, utilitatem afferunt:
(hujus enim causa idem faciunt, quae
ad illorum imitationem excogitantur:) sed
quadam etiam propria eorum facul-
tate. etenim tenues, evaporantesque ex-
halationes in puro et undique aperto
aëre perlatae morborum sobolem in cor-
poribus eliquant, et reliquum carnis con-
densant, et totam corporis molem cal-
faciunt. eadem res spiritum firmat,
sique aliquid in eo crassum et perhu-
midum fuerint, excernit, simulque hu-

28) Codex: ἐπίσταται.

29) Debebant similia esse ψυχροῦ. et θερμολ.

30) Videtur deesse, καὶ, ὥστε.

31) δὲ interponendum videtur.

32) Nimirum, τὰ θερμά.

33) Vocabulum θυμάδες, quod prorsus alienum est, aliquis linea subnotavit: nihil tamen melius sub-
stituit. Scribendum arbitror: θυμηδῆς, jucundae, suaves. θυμηδῆς vero et θυμηγῆς idem notant.
Prius habet Apoll. Rhod. p. 24. Posterius frequentius occurrit.

34) τηκεν non est hujus loci. περιτακέντος κηροῦ obiter tamen noto ex Gemist. Pleth. p. 17. edit. Lips.
Reichardi. Opus est vocabulo, quod notet: arcere, prohibere, propellere. Veluti, ἀποδιώκουσι,
περιωροῦσι, περιδιώκουσι, quod habet Chrysost. VI, 275. D.

ἀναπνόμενον, καὶ τῶν 35) περὶ τὴν κεφαλὴν ὑγρῶν. ἔχει δὲ τὴν δύναμιν, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὑπεναντίαν τοῖς αὐτοφύεσι τῶν ὑδάτων. ἐπιτήδεια γε 36) τοῦτοις τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσι, ἢ σκοτούμενοις, καὶ δυσηκοῦσι, καὶ ἡχοῦσι, 37) καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποχρεομένοις, καὶ τὸν στόμαχον πλανῶσι, καὶ ρευματιζομένοις, καὶ τοῖς περὶ τὴν ἐπιφάνειαν γινομένοις ἐξανθήμασι, ἢ καχεκτικοῖς, καὶ τοῖς κεχρονικόσιν ἐν ἰντέρω, καὶ τοῖς πολλὴν καὶ ἀργὴν σάρκα ἡδρωκοῖσιν. ἀπαλλάττει δὲ καὶ παθῶν δυσιέτων. τοὺς γὰρ κατὰ σάρκα 38) λεγομένους ὑδρωπας πρὸς οὐδ' ἐν ἑτέρῳ ἤξαντας βοήθημα διορθοῦνται. ὠφελεῖ δὲ καὶ τοὺς λεγομένους ἀσκήτας. δεῖ δὲ τοὺς μὲν ἔμμονα καὶ χρόνια πάθη ἔχοντας μετὰ τοὺς παροξυσμοὺς τοῖς ἀφιδρωτηρίοις χρησθαι· τοὺς δὲ εἰς τὰ προειρημένα καταπειραζομένους, εὐθὺς ἀνυπερθέτως. οὐ γὰρ ἐστὶν ὑπερδέσθαι 39) τὴν ἐπὶ τὰ πεπονθότα φορὰν, τὸ 40) τὰς κενώσεις ἐξ ὅλων τῶν σωματικῶν κατ' ἴσα γίγνεσθαι. ἐκδιλβεταὶ γὰρ ἀπὸ πάντων τῶν μερῶν τὰ ὑγρά, καὶ ξηραίνεται ἡ τὰς ὑγρασίας ἀφιῶσα σὰρξ, μετὰ πυκνῆς συμπτώσεως, ὡς μὴδὲ τὴν ἐπ' αὐτὴν ἐνεχθῆναι 41) δυναμένην ὑποδέσθαι. μετὰ δὲ τὰς ἀφιδρώσεις, οἱ μὲν βαλανεῖα καὶ τοὺς ἐν θαλάττῃ κολύμβους παραλαμβάνετασαν· οἱ δὲ μόνον κολύμ-

morem, qui in capite infedit, confumit. Ut plurimum vero contrariam vim aquis sponte nascentibus id habet. est autem iis accommodatum, qui caput dolent, quique scotomatici sunt, et qui difficulter audiunt, et quos aurium sonitus urgent: itemque oculis suffusis, et stomachi madoribus et defluxionibus: et exanthematis in cute efflorescentibus: malo etiam corporis habitui, et regio morbo inueterato: iis itidem, qui et multam, et segnem carnem aceruarunt. morbos quoque incurabiles sanat. nam hydropem, quem catasarca vocant, nullo alio praesidio utentem, emendat et corrigit. idem juvat eos, quos ascitas nominamus. Qui permanentibus, diuturnisque morbis tenentur, post accessiones uti sudorem evocantibus debent. qui vero praedictorum morborum causa experiuntur, statim, nulla mora interposita, utentur. Neque enim in partibus male affectis licet fluxum intueri, cum inanitiones ex toto corpore aequaliter fiant: siquidem humores ex omnibus partibus expelluntur, caroque humiditates emittens, cum quadam densa compressione siccatur, ut ne id quidem, quod sibi infundi possit, excipiat: * Post exudationes alii in balneas, et ma-

35) Forte: καὶ τὰ τῶν, nimirum, ἀποκρίνεται. Rasarius supplevit ἀφανίζε, aut simile quid. Idem red- dit, neglecto genitivo: τὸ ὑγρῶν.

36) Forte τοῖς.

37) Nimirum, τὰ ᾧτα. Supra pag. 335. 336. de eodem est aliquoties ἤχος.

38) Varia enim genera memorantur, ut τυμπανίς, ἀσκήτης, αὐτὰ σάρκα. Exponit de his Paul. Aegin. 3, 43.

39) Rasarius videtur voluisse, ἐπειδέσθαι. ὑπεδέσθαι est, *suspicere, in suspicionem, suspectum habere*. ὑπερεδέσθαι est *negligere*. Ceterum hic non video nexum cum antecedentibus.

40) Malim, τῶ.

41) Rasarius videtur maluisse ἐγχεσθῆναι. Tamen stellulam adposuit, ut in loco dubio.

βους· οἱ δὲ κατακυνέειδωσαν 42) θερμῶ ἢ ψυχρῶ. τάξεις δὲ τῆς χρήσεως ἐμφερῆς γιγνέσθω τοῖς ἐπὶ τῶν ἰδμάτων εἰρημένοις· τὰ δὲ καταμίμησιν τῶν αὐτοφυῶν ἀφιδρωτηρίων ἐπανοιόμενα 43) πυρεατήρια, κατὰ πολὺ τῆς 44) ἀπαγγελίας λειπόμενα, ἐν τοῖς ἐπείγουσι παρὰ λαμβανέσθω.

BIBL. ἰδ. ΚΕΦ. με.

Ἐκ τῶν 45) Ζωπύρου. Περὶ τῶν ὑγρασιῶν ἐλκέντων διὰ σώματος, καὶ ῥινῶν, καὶ ὀφθαλμῶν.

Ὑγρασίαν δ' ἐπισπᾶται διὰ σώματος μασσηθέντα καὶ διητηθέντα 46), πύρεθρον, ποντική ῥίζα, πολίου, λωπάθου, καππάρεως, ἀλικακκάβου, 47) χαμαιλέοντος, ἀφῆψημα πόνων σύκων, δαδὸς, μέλι γλυκὺ, μήμων, ἀψίνθιον, ὀρίγανον, ῥαφανίς, σαφὶς αἶεν γιγάρτων. ἢ ἑτέρα 48) δ' ὁμοίως, κάχρυ, νάπυ, λευκὸς ἐλλέβορος, ἐλατήριον, θύμον, ἄλες, ἐμφάκιον, ἄνησον, πέπερι, μίσυ, χαλκὸς κεκαυμένος, κόκκος κνίδιος, χάλικανθος, χαμελαία, δαφνίδες, κεδρία, θείον, ἐλελίσφακον, κινάμακρον, αἰκάνθου καρπὸς, βάλσαμον, ἀνεμόνη, πάλινες, κάρδαμον, ἀμμωνιακὸν, σανδαράχη, τρυξ ξηρὰ κεκαυμένη.

Διὰ δὲ τῶν ῥινῶν αἶγει, ἐλατήριον, πέπερι, σεύτλαν ὁ χυλὸς, κυκλαμίνου τοῦ φλοιῷ τῆς

rinas natationes se demittant, alii folis natationibus contenti sint: alii calida aut frigida aqua perfundantur. Ordo autem, qui in iis utendis fervendus est, similis sit ei, quem in aquis perscripsimus. Quae vero ad imitationem eorum, quae suapte natura sudorem evocant, excogitantur fomentationumculae, quae multo minorem utilitatem, quam pollicentur, afferant, cum calus urget, adhibeantur.

Ex Zopyro. De medicamentis, quae humores ex ore, naribus, et oculis trahunt. Lib. XIV. Cap. 45.

Humorem ex ore tum trahunt commansa, tum liquata, pyrethrum, pontica radix, itemque polii, lapathi, cappareos, halicacabi, chamaeleontis, ficum decoctum, taeda, mel, passum, papaver, absinthium, origanum, radícula, vicia passa sine acinis, aut alia eodem modo, cachry, napi, elleborus albus, elaterium, thymum, sal, omphacium, anisum, piper, misy, aes ustum, granum Cnidium, atramentum futorium, chamelaea, lauri baccae, cedria, sulfur, elelispacus, cinnamomum, acanthi fructus, balsamum, anemone, panaces, nasturtium, ammoniacum, landaraca, fex arida combusta. E naribus educunt haec. elaterium, piper, betae succus, et corticis radices cyclo-

42) De hoc jam dixi. Vide indicem.

43) Forte: ἐπινοούμενα.

44) Forte: ἐπαγγελίας.

45) De Zopyro v. Fabr. bibl. gr. Vol. XIII. p. 455. Hic in fine indicis, addendum videtur, καὶ ὠτων.

46) De hoc dubito. Rasarius fortasse voluit διηθέντα.

47) Sic, duplici κ.

48) Rasarius ἢ ἑτέρα voluit. Mihi tamen mira haec loquendi forma videtur. Credo, ἢ ἡμέτερα (σαφὴς.) Alia est, ἀγρία.

ρίζης, μέλι, γλυκύ, θλάσπι, κόκκος κνίδιος, ἀναγαλλίς, μύρον ἱρίνου, ἀνεμώνη, βατράχιον, κεδρία, χύλισμα καρύων πικρῶν, ἐλκίβορος λευκός, τρουθίον, ὀμφάκιον, πράσιον, φυλλὰ κισσοῦ τὰ ἀπαλά. ἔνια δὲ τούτων καὶ πταρμόν ἐώθε κινεῖν.

Ἀπὸ δὲ τῶν ἰφθαλμῶν ὑγρασίαν ἄγει, μέλι, ἵσσωπος, παλαιὸν ἔλαιον, ἀναγαλλίς, τό, τε λεγόμενον ἁλῶν λίπος, ὃ τινες ἀλοσάχην 49) καλοῦσι, δάφνινον χρίσμα, νάρδος, κασία, κιννάμωμον, κότος, ὁπὸς μήκωνος σαγαπήνου ὁπὸς, φύλλου χυλός, δαύκου, σελίνου, ῥιζῶν, τῶν ἀμυγδάλων, πρασίων, ἐλεβόρου λευκοῦ, τῆς ποικτικῆς ῥίζης, ἀνεμώνης, πηγάνου, καὶ μῦλλον ἀγρίου, κασόριον, λίθος αἱματίτης, χάλκανθος, ἄνθος χαλκοῦ, ξέαρ χήνειον, χαλκὸς κεκαυμένος, χολή, σμύρνα, χαλκίτις αἰγυπτία, θεῖον ἄπυρον, συπτηρία σχιστή, σηπίας ὄστρακον κεκαυμένον, μίσυ, οὖρον, φλοιὸς λιβάνου, σκίλλης τὸ λεγόμενον 50) ἰθόνη καθεψηθεῖσα, ἀμμανιακόν, νυκτικόρακος ἐγκέφαλος, ἰχώρ ἥπατος τραγείου, δάκρυον ἰτέας, ὀμφάκιον, λεπὶς σομόματος. 51)

Τῶν δ' ὠτικῶν προσκλητικὰς δυνάμεις ἔχεν δοκῆ, μέλι, πέπερι, γλυκύ, λιβανωτὶς, ἡ κάρπιμος, μετώπιον, καρύων ἔλαιον, οὖρον βοῦς, χολή ταύρου, λινοζῶσις, σεύτλου χυλός, καππάρεως τῶν ῥιζῶν, ἀγρίου πηγάνου, κόκκου κνιδίου, τῆς ἱρίνου ὃ ὁπὸς, βδέλλιον,

mini, mel passum, thlaspi, granum Cnidium, anagallis, irinum unguentum, anemona, ranunculus, cedria, expressio nucum amararum, veratrum album, struthium, omphacium, marrubium, hederæ tenera folia. quaedam vero horum sternutamentum quoque excitare consueverunt. Ab oculis vero trahunt humores mel, hyffopum, oleum vetustum, anagallis, id quod falis pinguedinem vocant, quam aliqui falis ipumam nuncupant. laurinum unguen, nardum, casia, cinnamomum, costus. liquor papaveris, et sagapeni, folii fucus, itemque dauci, apii, punicorum, amygdalarum, marrubii, ellebori albi. ponticae radices, anemones, rutae, et magis etiam agrestis: castoreum, lapis haematites, atramentum futorium, flos aeris, adeps anserinus, aes combustum, fel, myrrha, chalcitis Aegyptia, sulfur, ignem non expertum, alumen scissile, sepiae testa cremata, misy, urina, thuris cortex, scillae pars, quae tomentum appellatur, decocta, ammoniacum, nicticoracis cerebrum, sanies hircini iecoris, falicis lachrima, omphacium, squama stomomatis. Per aures evocare videntur mel, piper, * mustum, libanotis fructifera, metopium, oleum ex nucibus, urina bubula, fel taurinum, mercurialis, betae succus, et radicum capparidis, et agrestis rutae, et Cnidii

49) Scribitur etiam, ἁλὸς ἄχνη.

50) Apud Dioscoridem p. 305, ubi de scilla agit, nihil ejusmodi reperio. τὸ λεγόμενον non habet locum.

Debet esse, ἡ λεγομένη. ἰθόνη memoratur, ut succus, et herba. Vide Dioscor. 2, 174 p. 318.

51) v. Aët. 9, 48. 10, 11.

κασία, χαλβαίνη, λευκὸς ἐλλέβορος, ἔρπυλλος, ἐμφράκιον.

Κ Ε Φ. γ.

Ἐκ τῶν Ζωπύρου. Ὅσα δι' οὐραν, ἰδίως ἐκ σπληνὸς ἄγει καὶ ἥπατος καὶ νεφρῶν.

Περικλόμενον, τιθύμαλλου σπέρμα, τοῦ χαρακίου, 52) μελάνθιον, κύμινον, θύμου, λευκῆς ἀμπέλου ἀγρίας ῥίζα, κλύμενον, καππαρέως ῥίζα, σπλήνιον, πάνακος σπέρμα, σκόροδον, ἔρπυλλον 53), κύτισος, αἰγυπτία συπτηρία, μηλέα, δρακόντιον, λεπίς σιδήρου, ἡλιοτρόπιον, 54) σισύμβριον, ἀριστολοχίας ῥίζα, ὀρίγανος, πόλιον, κολοκυνθὶς ἀγρία, βρυωνία, κυκλάμιος, χαλκοῦ ῥινήματα, ἐν οἷνῳ ἀποβεβρεγμένα, 55) ἄσπληνος, ἀνδράχνη, σκορπίου θαλασσίον, πνιγέτος οἷνῳ, τὸ ἀπόβεβρεγμα.

Τῶν δ' ἀπὸ ἥπατος ἀγωγὰ ὑπάρχει δι' οὐραν, σπέρμα ἄγνου, δαύκου τὰ φύλλα, μαράθου, ὅμοια. βαλσαμόν, κενταυρίου, καπνοῦ, γλυκυσίδης ὁ μέλας καρπὸς, ἀνησον πεφωγμένον, φοίνικος ὅσοῦν, δάφνης φύλλα, σύμφυτον, ὑπερικόν, 56) ὑπνικόν, 57) ἀψίνθιον, βούνιον, ψευδοβούνιον, σμύρνιον, οἱ δ' ἱπποσέλιον, πευκέδανον, ἀναγαλλίς, 58) ἡδύσμος,

grani, caprifici liquor, bdellium, casta, galbanum, veratrum album, serpillum, atque omphacium.

Ex Zopyro. Quae per urinas proprie a liene, iecore, et renibus ducunt. Cap. 50.

Periclymenon, tithymali vallis semen, melanthium, cuminum, thymum, albae vitis agrestis radix, clymenon, capparis radix, splenium, pnanacis semen, allium, serpyllum, cytifus, alumen Aegyptium, malus, draconitium, squama ferri, heliotropium, fisybrium, aristolochiae radix, origanum, polium, colocynthis agrestis, bryonia, cyclaminus, aeris ramenta vino diluta, asplenium, portulaca, dilutum vini, in quo marinus scorpius fuerit suffocatus. Ex iecore vero per urinas ducunt haec, viticis semen, dauci foliola, et foeniculi, itemque balsami, centaurii, et capni, et paeoniae niger fructus, anisum tostum, palmulae ossa, lauri folia, fymphytum, hypericon, hypnicum, absinthium, bunium, pseudobunium, smyrnium, quod alii hipposelinum vocant, peucedanum, anagallis, menta, oenanthe, pontica ra-

52) χαρακίας τιθύμαλλος. Sunt enim diversa genera. De uno et duplici αλ. in τιθύμαλλος jam monitum est.

53) ἔρπυλλος et ἔρπυλλον legitur.

54) Vide ad Geopon. p. 920. 1261. Schol. ad Theocrit. Id. 11, 10. Nicander Ther. 896. appellat, σισυμβρον.

55) Alibi scribitur ἄσπληνος.

56) Vide Galen. in Glossis. p. 81.

57) Hoc ignoro. Forte: ὑπνικόν, de quo Dioscor. IV, 66. p. 506.

58) Etiam, ἡδύσμον.

ἐνάνθη, ποντική ρίζα, λιβανωτός, ὁπὸς σιλφίου, ἡρύγγιον, ἡρακλεωτικὸν κέρυον, κριθᾶν ἀπόβεγμα.

Ἀπὸ δὲ τῶν νεφρῶν ἄγει δι' οὖρον, τὸ σπέρμα ἐλανίου, σελίνου, πέπερι, μήκων, σαφύλινος, 59) πράσιον, κνήκος, λιβανωτίδος σπέρμα, τοῦ ἐν τῷ 60) σίτω ξιφίου, 61) βρυωνίας τῶν ριζῶν ὁ φλοιὸς, ἀγρωσις, σίραιον σηπίου ὡς, θεῖον, 62) ἐρέβινθος λευκός.

K E Φ. ιβ.

Ἐκ τῶν Ζαπύρου. Ὅσα ἀνάγει ἐκ 63) πλεύμονος.

Ἀνάγει δὲ καὶ ἐκ πλεύμονος ἐκλεκτά 64) δίδόμενα, καὶ καταπότια. κνίδος σπέρμα, καὶ λίνου, καὶ δαύκου, μήκωνος μελαίνης, θύμου, κισσοῦ λευκοῦ, ῥαφανίδος ἀπὸ χυλοῦ, νάπυος, ἀνήσου, σισάμου, καρδάμου, ἐρυσίμου, 65) σκίλλης, ὀρόβου, σικύου, μελανθίου, πεπέρεως, πηγάνου, πολίου, 66) κινναμώμου, ἄρον, θρακόντιον, κόσος, νάρδος, θεῖον, σμύρνα, δαφνίδων τὸ ἐντὸς, καππάρεως ρίζης ὁ φλοιὸς, ἀμύγδαλα πικρὰ, γλυκυσίδη, καπρόριον, ἀβρότονον, θρίδακος ὁπὸς, θαψία, σύραξ, βδέλλιον, σιλφίον, σαφίς ἀνευ γιγάρτων, ερεβί-

dix, thus, liquor filphii, heryngium, Heracleoticum, nux, hordei dilutum. A renibus vero per urinam trahit eleinii semen, et apii, piper, papaver, pastinaca, marrubium, cnicus, libanotidos semen, et gladioli, qui in tritico nascuntur, radicem bryoniae cortex, gramen, defrutum, ova sepiae, sulfur, album cicer.

Ex Zopyro. Quae ex pulmone educunt. Cap. 52.

Educunt etiam e pulmone eclegmata, quae dari solent, et catapotia, et semen urticae, lini, dauci, papaveris nigri, thymi, hederæ albae: fuccus raphani, finapis, anisi, fescami, nasturtii, eryfimi, scillae, erui, cucumeris, melanthii, piperis, rutae, polii, cinnamomum, arum, dracontium, costus, nardum, sulfur, myrrha, lauri baccarum pars interna, cortex radicis caparis, amygdalae amarae, poeonia, castorium, abrotonum, lactucae liquor, thapsia, styrax, bdellium, filphium,

59) Alii scribunt: σαφύλινος. σαφύλινος legitur etiam in Oribas. coll. med. ex Dioscoride lib. 12. fol. 179. pag. 1.

60) σίτω in margine additum.

61) Apud Oribas. lib. 12. fol. 172. pag. 1. ex Dioscoride legitur: ξύφιον (sic), οἱ δὲ φασγάνιον, διὰ τὸ τοῦ φύλλου σχῆμα — φύεται μέγιστα ἐν ἀρούραις. v. Dioscor. 4, 23. p. 472. ubi varia ejus nomina.

62) θεῖον in marg. legitur.

63) Idem, quod πνεύμονος. Sed haec nota sunt. Vers. 16. ἀπὸ otiosum Rafar. neglexit.

64) Corrigendum ἐκλεκτά. Eadem etiam vocantur ἐκλέγματα. Utrumque est ab ἐλέχεν. Ἐκλέχεν habet Philo. p. 73. 320. 338. Latini dicunt eclegma et eclegma. Vulgo nunc electuarium appellant, satis barbare. De καταπότια vide Erotian. p. 21. et Galen. in Gloss. p. 69.

65) De hoc, in hoc ipso Codice, libr. 15. fol. 223. pag. 1. Galenus ita habet: ἐρυσίμου τὸ σπέρμα, καθάπερ τῇ γέυσῃ παραπλήσιον φαίνεται καρδόμω, οὕτω καὶ τῇ δυνάμει πυρεῶδες τε καὶ θερμαντικὸν ὑπάρχει.

66) In hoc Cod. scribitur fere, πολίον.

λια, ὀμφάκιον, ἀριτολοχία, χαλβάνη, πράσιον, ἡρυγγίου ἢ ῥίζα, κενταύριον. ὑποθυμιάται δὲ πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν ἄσφαλτος, σανδαράχη, κρίθινον ἄλευρον, ῥητίνη, σκίλλα ξηρά, ἐρύσιμον, κέδριον ἔλαιον, ἐλατηρίου, σικύου καὶ κενταυρίου, μαράθου καρπός. πυρίας δὲ διὰ τῆς ποσηκούσης μηχανῆς ποιοῦσι, λαγωῦ τρίχες, σμύρνα, σικύου χυλός, γάλακτος ὄρεός, 67) αἶγός, ὕς, ὀτρύκων διαπύρων.

K E Φ. 15.

Ἐκ τῶν Ζωπύρου. Περὶ ἰδρωτικῶν.

Ἰδρωτικαὶ εἰσι δυνάμεις ἀπὸ τῶν δριμέων ἀρωμάτων, καὶ τὸ πέπερι, νίτρον, μύρον ἱρινον, βοὸς τέχερ, χρίσμα δάφνινον, κύπρινον, ἄλεις, σαμψούχινον, 68) ὄνος, σαφὶς ἀγρία, κίμινον, αἴησον, ἔρπυλλον, πόλιον, κνίδιος κόκος, σισύμβριον, χαμαιλέων, 69) κόρυζα, δαύκου σπέρμα, ἀμμωνιακόν, πράσιον, κασία, χαλβάνη, θῆον ἄπυρον, χάλκανθον, ἀλκυόνιον, βδέλλιον, σρούθιον, πίρεθρον, ἀριτολοχία ἀπαλή, θέρμος, βάλσαμον, χαλκοῦ λεπίς.

vua sine acinis, pineae nuces parvae, omphacium, aristolochia, galbanum, marrubium, leryngii radix, centaurium. ejusdem usus causa bitumen in suffitu adhibetur: sandaracha, bordeacea farina, resina, scilla arida, erysimum, oleum cedrinum. elaterium, cucumeris, centaurii, et foeniculi semen. faciuntque accommodata ratione fomenta leporis pili, myrrha, cucumeris succus, ferum lactis caprae, pecudisque in testis igni candentibus.

Ex Zopyro. De eisdem. Cap. 56.

Medicamenta sudorem movendi vim ab acribus aromatibus nanciscuntur: hujusmodi quoque est piper, nitrum, unguentum irinum, bubulus adeps, unguen laurnium, cyprinumque. sal, lampuchinum, mustum, vua agrestis, cuminum, anisum, ferpyllum, polium, granum Cnidium, fistymbrium, chamaeleo, conyza, dauci semen, ammoniacum, marrubium, casia, galbanum, sulfur, ignem non expertum, atramentum futorium, alcyonium, bdellium, struthium, pyrethrum, aristolochia tenera, lupinus, balsamum, et squama aeris.

67) Plerumque, ὀτρύς.

68) Intelligitur in his ἔλαιον, aut, μύρον. γλεῦκινον μύρον habet etiam Chrysoft. T. III. p. 613. c.

69) Galen. in Glossis p. 77. φύλλον τοῦ λευκοῦ χαμαιλέοντος. Et hic, et lib. 12 fol. 185. pag. 1. ex Dioscoride in hoc Codice scribitur: χαμαίλειον, μέλας, ὃν εἶναι οὐλορον, ἢ ἱλίον, ἢ κυνόμαχον, ἢ ὠκυμοῦδες ἐκάλεισαν. Mox tamen ibidem: ὠνόμασται δὲ χαμαιλέων, διὰ τὸ ποικίλον τῶν φύλλων. Vide Dioscor. 3, 8. 9. p. 332. 333.

Κ Ε Φ. νη.

Ἐκ τῶν Ζωπύριον. Περί τῶν καυστικῶν καὶ σηπτικῶν, καθάραις τε καὶ ἐπουλωτικῶν.

Ἐλκοὶ δ' ἐπιπολαίως 70) κυνὸς βότου φύλλα, σεύτλου, βατραχίου, σκόροδον, γληχων, ὕσσωπον, ὀρίγανον, σηπίας ὄτρακον, ἀσφοδέλου ῥίζη καὶ καππάρεως, κοτυληδόνας, ἱπποκαμπές 71) κεκαυμένον, σελίνου σπέρμα, καὶ τῶν ἀλκυῶν, καὶ δριμέων, καὶ πικρῶν, ὅσα ὅμοια δύναται, μετὰ τὸ παρατεθῆναι ἢ ἐπιχειρῆσαι μέναι χρόνον οὐκ ὀλίγον. εἰς δὲ τὰς καυστικὰς εἶκοι παραλαμβάνεται, κανθαρίς, πιτυοκάρπη, βουπρέξις, 72) ἄσβεστος, διφρυγές, τρυξ κεκαυμένη, ἔξος, ἀνεμάνη, ἢ τὸ φοινικοῦν ἄνθος ἔχουσα, σκόροδον, βατραχίου, τέφρα, συκίνη μάλλον, νίτρον ὀπτὸν, χαλκὸς κεκαυμένος, συπτηρία, κήρυκος ὄτρακον κεκαυμένον, κεφαλὴ μαινίδος, χαμαίλεων τὸ ζῶον, ἀρσενικόν, κάχρυ, σαφίς ἀγρία, σαλαμάνδρα. 73) εἰς δὲ τὰς σηπτικὰς τινὰ μὲν τούτων, καὶ εἰ μέλας ἐμβέροτος, ἐλατήριον, σικύων ἀγρίων ῥίζα, σαφίς, ὁπὸς, χαλκοῦ λεπίς, ὠχρα, ἀνδράχνη, μήκωνος ὁπὸς, μανδραγόρας. τὰ δ' αὐτὰ ταῦτα καὶ τὰς ἐφ' ἑλκεσι νομάς ἢ τὰς προσαναγορευομένας ἐσχάρους ἔχουσι.

Zopyri. De eisdem. Cap. 53.

Ulcus in summa cute inducunt rubi canini folia, betaeque, et ranunculi, allium, pulegium, hyssopum, origanum, lepieae testa, alphodeli radices, et caparis, et veneris umbilici. itemque hippocampus ustus, apii semen, caeteroque fallia, acria, et amara quaecunque possunt, ubi admota, aut illita fuerint, similia permanere diutius. Inter adurentia vero numerari videtur cantharis, pityocampe, buprestis, calx viva, diphyrges, fex combusta, acetum, anemone, quae puniceo flore est, allium, ranunculus, cinis, et magis ficulus. nitrum tostum, aes ustum, alumen, combusta buccinarum testa, moenularum caput, chamaeleon animal, auripigmentum, cachry, vua agrestis, sesamoides. Putrefacientibus adnumerantur quaedam horum, et praeterea veratrum nigrum, elaterium, cucumerum agrestium radix, vua, liquor, squama aeris, ochra, portulaca, papaveris liquor, mandragora. eadem quoque nomas in ulceribus, et crustas, quas vocant, fiunt.

70) Scribitur κυνόςβατος, κυνόςβατον. In Codice, et hic, et lib. 15. fol. 227. pag. 1. ex Galeno est: κυνὸς βότου. Inter συπτικά haec refert Galenus. v. Dioscor. 1, 108. p. 113. et Theophr. Id. 5, 92. et ad eum locum Scholiastam.

71) Alibi legitur, ἱππόκαμπος, ut apud Diosc. 2, 3. p. 171.

72) Alii βούπρεξις. Galen. in Gloss. p. 68. βουπρέξις, quem vide.

73) Sic paullo ante: εἰς δὲ τὰς καυστικὰς. Forte hic: σηπτικὰς. Sed istud etiam occurrit. Miror, cur non dixerit, καυστικὰ, σηπτικὰ. Intelligendum ergo erit δυνάμεις.

Κ Ε Φ. ζα.

Ἐκ τῶν Ζωπύρου. Ὅσα εὐφει.

Στύφει δὲ μυρσίνης φύλλα καὶ ὀξυμυρσί-
νης, μηλέα, βάτος, ἀγριέλαιος, ἡμέρου θαλ-
λοῖ, 74) ῥόδα, ἀμπέλου, σχίνου, φλομοῦ, κυ-
παρίσσου, αἰμωνίου, 75) μήκωνος, αἰξάου,
κυτίνου ἄνθος, βαλαύσιον, ἀλόη, κυπρία σπο-
δός, ἀκαλύφη, ὑπόκυσις 76) ἀγρία, 77) ἄχραδες,
γίγαρτα, ἄπιοι, μῆλα, κρόκος, ἀλ-
θαία, ἀτραγάλου ῥίζα, φλομοῦ, ἕλικες ἀμ-
πέλου, μύρτα, μέσπιλα, τέρμινθος, δρυοπτε-
ρις, κρανία, ἐφήμερον, βάλανος ἢ δρυῖνη,
ἀγρίου λαπάδου καρπός, ὑοκύαμος καὶ τῆς
γλυκυσίδης οἱ πυρροὶ κόκκοι, κάψανον, κισσός,
τυμφαία, φοίνικες ἀμοῖ, βέλτιον καὶ τὸ ἐπ'
αὐτῶν ἄνθος τὲ καὶ καυλός, μήκωνος ῥίζα,
αὐτὸ τὸ χλωρὸν ἑπτὸν, ἀκακίας χύλισμα, κύ-
κμος αἰγύπτιος, σαφύλιος, 78) νάρεθνος πά-
λα, παλιούρος, 79) ἱππούρεως ῥίζα, λυσιμά-
χιον 80) βοτάνιον, τυπτηρία, αἶμα πεπηγός,
κυπερίς, ὀνάνθη, κράμβη ἐξεψηθεῖσα, πιτύα
λαγωῦ, σπόγγος κεκαυμένος, ὄνωνις, φελός,
ῥάμιος, πεύκης φλοιός, πιτύος, καὶ ὁ καρπός,
μυρική, ῥοῦς, ἐν ἐδιόμεν, αὐσηρὸς αἶνος ἀδιά-

Zopyri. Quae adstringunt. Cap. 61.

Adstringunt vero myrti folia, item-
que oxymyrines, melus, rubus, oleaster,
olivae cultae rami, rosae, vitis, lentiscus,
verbascum, cupressus, semperuium,
papaver, sempermanens, puniceorum flo-
res, balauftium, aloë, Cyprium spo-
dium, urtica, hypocistis agrestis, achra-
des, acini, pira, mala, crocus, al-
thaea, astragali radix, et verbasci: cla-
viculi vitis: myrti baccae, mespila,
terebinthi fructus, dryopteris, corna,
ephemerum, glans quercina, agrestis
lapathi fructus, altercum, et paeoniae
rufa grana, castaneae, hederæ, nym-
phaea, palmulae crudae melius, earum-
que flos, et caulis: papaveris radix,
ovi vitellus affus, acaciae expressio. fa-
ba Aegyptia, pastinaca, ferulae pollen,
paliurus, caudae equinae radix, lysima-
chia herba, alumen, sanguis concretus,
cyperis, oenanthe, brassica percocta,
leporis coagulum, spongia combusta,
ononis, suber, rhamnus, piceae cortex,
pinique, et fructus, myrica, rhus, quo
vescimur, vinum austerum, mari non

74) θαλλοί, in margine.

75) Hoc legere, non recordor. Saltem αἰμωνίου scribendum videtur αἰξάου μέγα καὶ μικρόν nota sunt. Sed hoc mox legitur. Forte *semperflorium* hic intelligitur. Sed id non est αἰμόνιον, nec αἰμόνιον. Deberet praeterea esse, αἰμόνιον. Forte scriba istud αἰ ex proximo αἰξάου occupavit, cum scribere debuerit, αἰμωνικαῦ.

76) Ita bis legitur ex Diosc. in hoc ipso Codice fol. 183. pag. 2. Alii, ὑποκίσις, alii ὑποκίσις.

77) Vide interpretes ad Aelian. V. H. 3, 39. et Schol. ad Theocr. Id. 1, 134.

78) Vide notam 59.

79) Alii παλιούρος. Hic quoque est duplici accentu.

80) Alibi, λυσιμάχιον.

λασσοσ, τέμφυλα. εὐφει δὲ καὶ τῶν ἐπεσχα-
 ρούντων ἔνια, ὡς τὸ διφρυγὲς χαλκίτις, μίσυ,
 καδμία, χαλκὸς κεκαυμένος. πᾶσα δὲ ῥύσις
 διὰ τούτων κατέχεται, πλὴν ἢ διὰ τῶν οὖρων.

Κ Ε Φ. ξβ.

Ὅσα διαφορεῖ.

Πρὸς δὲ τὸ διαφορεῖν καταπλασσύμενα
 ἢ καταντλούμενα εὐθετεῖ, ἀσφοδέλου ῥίζα,
 ἀμπέλου μελαίνης, τῆς χειρωνείου, ἀρχεζώσις·
 81) οἱ δὲ ἀμέλιν, οἱ δὲ μαδάνην 82) καλοῦ-
 σιν ἰξίαν, ἄγνου, σικύου, καὶ μᾶλλον ἀγρίου,
 καππάρεως, ἀνεμάνης, τῆς τὸ φοινικοῦν ἀνθος
 ἔχουσης, χαμαλέοντος, μαράθου, θαψίας,
 ἀνθερίκου, κυπέρου, 83) σελίνου, κισσοῦ λευ-
 κοῦ, λαπάθων ἀγρίων, ὑοσκυάμου, ἀσπαρά-
 γου, κράμβης, καὶ τὰ τούτων φύλλα καὶ καρ-
 ποί, καὶ σαφυλίνου, τριχομανές, ἄμωμον, 84)
 καρδάμου, σχοῖνος ἐυώδης, ξίφις, 85) νάρ-
 δος, ὠκιμοσεδὲς, ἔχιον, ἀμρωνιακόν, κόσος,
 πέπερι, γλήχων, ἄρον, ἄλευρον πύρινον, κρι-
 θινον, αἶρινον. ὁμοίως θείον, νίτρον, ὄρεβος,
 παίδεως, ὄρχις, ἢ βοτάνη, ὀμφάκιον, πᾶσα
 τέφρα, σκωρία, 86) βδέλλιον, βάλσαμον, λα-
 γωὸς θαλάσσιος, λίθος ἄσσιος, ἐλίχρυσον,

mistum, vinacea. Adstringunt quoque
 nonnulla eorum, quae crustas inducunt,
 ut diphryges, chalcitis, misy, cadmia,
 ustum aes. a quibus defluxio omnis, prae-
 ter urinae defluxum, cohibetur et
 comprimitur.

Quae res per halitum digerunt. Cap. 62.

Ad digerendum vero illita, aut
 perfusa, valent asphodeli radices, et vi-
 tis Chironiae nigrae, et archezostis,
 quem ampelin quidam, alii madonium
 viscum vocant, et viticis, et cucume-
 ris, et magis etiam agrestis, et cappa-
 ris, et anemones, puniceum florem ha-
 bentis, et chamaeleontis, et foeniculi.
 itemque thapsia, anthericum, cyperus,
 apium, hederula alba, lapathium agreste,
 altercum, asparagus, brassicae, et folia,
 et semen, passinaca, trichomanes, amo-
 mum, nasturtium, juncus odoratus,
 gladiolus, nardus, ocimoïdes, echion,
 ammoniacum, costus, piper, pulegium,
 arum, farina triticea, hordeacea, loli-
 aceaeque. Sulfur quoque, nitrum,
 eruum, paederos, testiculus, herba, om-
 phacium, omnis cinis, recrementum,
 balsamum, lepus marinus, lapis Aëlius,

81) Sic Codex. Rasarius voluit ἀρχεζώσις. Neutrum invenī. Sed nec de proximis duobus nominibus mihi constat.

82) Secundo α. ab alio inscriptum est ο. ut sit μαδόνην. Quid Rasarius probaverit, ex ejus interpreta-
 tione apparet. Ego codicem expressi.

83) Theocrit. Id. 1, 106. ibique Schol. et Id. 13, 35.

84) ἄμωμον in margine additum.

85) Forte: ξίφιον, quod superius occurrit.

86) Galen. in Gloss. p. 92. memorat, σκωρίων σιδηρον.

87) ἀψίνθια λεῖα, ἔρπυλλον, σίνηπι, σισύμβριον, καὶ 88) ἐν τοῖς ὕδασι, ἡδύσμιον, κόρυθα, 89) καλαμίνθη, βάλανος μυρεψική, σαφὶς ἀγρία, κίσσηρις, λεπὶς χαλκοῦ, εὐραξ, σικύος ἀγρία, βατράχιον, εἰνὴς θαλασσίας πεκαυμένον δέρμα, τρουθίον, βάλαμον, ἀγρία δρίδαξ, πρόπολις, ἀλκυόνιον, θάλασσα, λιβάνου φλοιός, ῥαφανίδος, μέλι, γλυκὺ, πάνακες ἡρακλεῖον, γλοιός καὶ ῥύπος, ὁ ἐκ παλαίστρας, ἀριστολογία, ἀφοδός μυῶν, κύμινον, κοχλίας σὺν τῷ ὀξράκι λεῖος, ἀβρότονον, καρκίνου τὸ χελάνιον, ἀριστάρου, 90) θέρμων πάλη, κόλλα ταυρεῖα, φλομός, σήσαμον, μελάνθιον, μελιλώτου σπέρμα, κρόμμυον, πόλιον, ἐρύσιμον, βάλβιτον, καὶ μᾶλλον ἐφθὸν ἐν ὕδατι, κάρδαμον, δάκρυον ἐλαίας αἰθιοπικῆς, χερσοκόλλα, λευκὸς ἐλλέβορος, μέλας, σησαμοειδὲς, πρίσιον, θύμον, ἀψίνθιον, κυνὸς βάτος, ἀσφόδελος, ὑπέρικον, ῥητίνη, ἀπὸ τῶν πετρῶν, λεσχὴν, πέπερι, κύαμος ἐλληνικὸς, τῆλις, ἀτράφαξις, φύλλα λευκοῦ, ὀρειγάνου, ἡράνθεμον, ἀλὸς ἄχινη, ἄλες, σμύρνα, γῆ ἀλμυρῆτις, ἀμπελίτις, κεδρίδες, κάρνα, σεῦτλον λευκόν, μήκων, σίλφιον, βαλσάμου, σαγαπηνού, πάνακος, πίσσινον ἔλαιον, 91) ἐλέφαντος ζύσμα, ἀργύρου, χρυσοῦ, χαλκοῦ, συπτηρίας

elichrysum, absinthium laevigatum, ferpyllum, sinapi, fifymbrium aquatile, menta, conyza, nepita, glans unguentaria, vua taminia, pumex, squama aeris, styrax, cucumis agreftis, ranunculus, rhinae marinae combustum corium, struthion, ballamum, lactuca agreftis, propolis, alcyonium, marina aqua, thuris cortex, raphanus, mel passum, panaces, heraclium, strigmentum, fordes ex palaestra, aristolochia, fimus muris, cuminum, cochlea cum testa laevigata, abrotonum, cancrorum integumentum, arifarum, lupini pollen: gluten taurinum, verbasum, sesamum, melanthium, meliloti semen. caepa, polium, erysimum, bulbus, et magis etiam in aqua elixatus, nasturtium, oleae Aethiopicae lachryma, chrysocolla, veratrum album et nigrum, sesamoides, marrubium, thymum, absinthium, rubus caninus, asphodelus, hypericon, refina, lichen in petris nascens, piper, faba Graeca, foenum Graecum, atriplex, albae violae folia, origanum, heranthemon, falis spuma, fal, myrrha, terra halmyritis et ampelitis, cedri baccae, nuces, beta alba, excrementitia pars silphii, balsami, fagapeni, et panacis, pisselaum, eboris

87) Theocrit. Id. 1, 30. ibique Schol. et Id. 2, 78.

88) Μαῖμ το, loco καί. Duo genera sunt. Hoc Diosc. 2, 117. p. 263. appellat, ἔνυδρον πόναν. De altero, ἐν χέρσοις φύεται.

89) Alibi: καλαμίνθη. Dioscor. 3, 38. p. 357.

90) In Codice: ἄρον, sed hoc deletum. Continuo, ἀριθέρμων πάλη. Sed in marg. ἀριστάρου, de quo v. Diosc. 2, 158. p. 301. Forte ἄρον in Codice non delendum erat, quod ipsum etiam ad hos usus commendatur.

91) Scribitur etiam, πισσέλιον. Diosc. 1, 80. p. 100.

αἰγυπτίας, ποντική ρίζα, πίωνων σύκων ἀφέψημα καὶ αἰπόβεγμα, χολή βοῶς, ἔψημα λύκιον, μηλέα, πράσον, ἄνθεμον, γύψος, σαυρίδιον, 92) ἣν καρδαμίδα καλοῦσι, κυνόγλωσσον, οἱ δὲ ἀρνόγλωσσον, κρέας βοῶς, αἶγος, κριθά, ὀλύρα κεκαυμένη, φύκος, 93) ἔλαιον, ἔριον, πινάριον κεκαυμένον, ὄξος, δάδιον, λάδανον, ἔριμνον, ἀνθήλη, φλοιὸς κυάμου, μολύβδαννα, κόκκος κνίδιος, ἐλένιον, ἀρτεμισία, νάρκισσος, ἀδιδαντον, σιδήρου λεπίς, κυκλάμιος, αἶμα βοῶς, καὶ τὸ τῶν ὑἄν ὁμοίως, μίλτος σινωπική, σανδαράχη, μὴ λεία, ἄχρα, τρυῆ ἐξυρὰ καὶ δινηρὰ κεκαυμένη, πιτύρων ἀφέψημα καὶ βραχέντων ἀπήθημα, καὶ 94) αὐτὰ, τίτανος, χάλκανθος, σμύρνιον, σῶρυ, 95) περὶ περῶς κόπρος, χελιδόνας, ἀλεκτορίδας, μυῶν, λίθος πυρίτις, ὀπλή κεκαυμένη ἵππου, βοῶς, ὄνου, λιβανωτὶς ἄκαρπος, κοτυληδόνας, χαμαισύκη, 96) μύκα, οἷς τὰ ἱμάτια βάπτουσιν, ὄρεβάγχη, 97) κορακίνου ποντικοῦ σάξ, σιλούρου ταριχηροῦ ὁμοίως, κολοκυνθὶς ἀγρία, παρθένον, 98) οἱ δὲ περδίκιον. πρὸς τὸ διαφορεῖν μὲν οὖν ἐστὶ, καθάπερ ἔκκεται, ταῦτα πάντα ἐπιτή-

derasio, itemque argenti, auri, aeris, aluminis Aegyptii, pontica radix, pinguium ficuum decoctum, et dilutum, fel bubulum, defrutum lycium, malus, porrum, anthemon, gypsum, fauridion, quam cardamida vocant: lingua canis, herba, quam plantaginem appellant, caro bubula, caprillaque: hordeum, et olyra combusta: alga, oleum, lana, pinarium ustum, acetum, taedium, ladanum, orminum, anthile, cortex fabae, plumbago, granum Cnidium, elenium, artemisia, narcissus, adiantum, squama ferri, cyclaminus, bubulus sanguis, et fuillus eodem modo: rubrica sinopica, sandaracha non laevigata, ochra, fex aceti et vini combusta: furfuris decoctum, et dilutum: et ipsum quoque furfur. calx, atramentum futorium, smyrnium, fori, finus columbarum, hirundinis, gallorum, murium, lapis pyrites, combusta ungula equi, bovis, aselli: libanotis, quae fructum non fert: umbilicus veneris, chamaeelyce * micae, quibus vestes tinguntur, orobanche, coracini marini caro, et filuri quoque, fale conditi: colocynthis agrestis, parthenium vel perdicium. Atque haec quidem omnia, quo ordine

92) Ita habet etiam Erotian. p. 45. Galen. in Gloss. p. 93.

93) Sic in marg. In textu, φώκης.

94) τὰ πίτυρα.

95) In Codice, σῶρι. v. Dioscor. 5, 72. p. 673.

96) Rasarius haud dubie ex Hesych. voluit μύκα. Memorant quidem botanici μυρίκη et μυρίνη. Num vero haec a tinctoribus adhibeantur, ignoro. Accedit, quod proximum οἷς masculinum postulat.

97) Dioscor. 2, 131. p. 276.

98) Varia hujus nomina notat Dioscor. 3, 146 p. 444. sed περδίκιον ibi non reperitur.

δεῖα· ἀλλὰ καὶ συμπέψαι τὶ τῶν ἐν ἄλλῳ τί-
πω, καὶ τῶν ἀπειλημένων ἐν τόποις, εὐφυῶς
ἔχει. διόπερ καὶ πεπαίνει, καὶ διαφθερεῖ. τινὲ δὲ
αὐτῶν ἐπισπάται. ὅτι 98b) δὲ ἰδρωτὰς κινεῖ, καὶ
ἀνασφομοῖ, διὸ καὶ διαρεῖν δύναται. ἀνάγει δὲ
λεπίδας μάλισα, ἀριστολογία, χάλκανθος,
σίλφιον, καὶ ἡ σάρξ τοῦ σιλαύρου, καὶ λα-
γωῦ πιτύα.

Κ Ε Φ. ζῃ.

Ἐκ τῶν Ζωπύρου. Περὶ τῶν τὸ γάλα ποιου-
σῶν δυνάμεων, καὶ καταμήνια κινουσῶν.

Γάλα δὲ κινεῖν πέφυκε πινόμενον σήσαμον,
σικύου σπέρμα, γῆς ἔντερον, κάχρυ, σμίρνα,
πολυπόδιον, 99) ἡρύγγη, 100) κισθαίας ὁ
καρπὸς καὶ τὰ φύλλα, γλαυκὸς ἐγκέφαλος,
καὶ αὐτὴ ἡ γλαυξ ἐφθῆ, καὶ 2) ἡ πόα γλαυξ,
τριμήνιοι οἱ πυροὶ, κριθαί, μάραθα χλωρά,
καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς αὐτῶν, καὶ λιβα-
νωτίδες, ἀνησον, 2) ἱππομάραθον, λίνου ὁ καρ-
πὸς, κύμινον, ὄραβοι, πολύγονον. ὕγρον δὲ μί-
γεθαι πρὸς ἐκάστην δὲ δύναμιν πρόσφορον, οἶον,
πυρῶν ἀφέψημα, μαράθων ἐφθῶν ὕδωρ, πτι-
σάνης χυλὸς, πυρίνης ὁμοίως. καταπλάσσεται
δὲ μάραθον, μελάνθιον, σμύρνα, κριθῶν βε-
βεργμένων χύλισμα, μυδὸς ἀφόδος, ἀνδράχνη,
εἶαρ χήεινον, πτελέας τὰ φύλλα, κηρὸς, θείον,
πικρία, ταύρου χολή.

descripta sunt, ad discutiendum valent: sed
simul etiam concoquunt aliquid, quod alio
in loco fit, et, quae in locis ipsis habentur,
accommodate pertractant. quam ob rem
et concoquunt et discutiunt: et eorum
nonnulla attrahunt, et fudores movent,
et aperiunt, quocirca dividere etiam pos-
sunt. squamas vero maxime educunt, ari-
stolochia, atramentum futorium, filphi-
um, filuri caro, et leporis coagulum.

Zopyri. De eisdem. Cap. 64.

Lac provocare consuevit, sesamum
potui datum, cucumeris semen, terrae
lumbrici, cachry, myrrha, polypodium,
heryngium, circaeae fructus et folia,
noctuae cerebrum, ipsaque noctua eli-
xa, et glaux, herba. trimestre triticum,
hordeum, foeniculum virens, ejusque
radix et fructus, libanotides, anisum,
hippomarathrum. lini fructus, cuminum,
eruum, polygonum. humor vero uni-
cuique facultati accommodatus miscen-
dus est: ut tritici decoctum, foeniculi
elixati aqua, ptiffanae cremor, et tri-
ticeae ptiffanae eodem modo. illinitur
vero foeniculum, melanthium, myrrha,
expressio ex hordeo macerato, muris
fimur, portulaca, adeps anserinus, ul-
mi folia, cera, sulfur, recrementum,
fel taurinum.

98 b) Forte: ἔτι δὲ (nimirum, τινὰ) ἰδρ. — δύναται.

99) Idem, quod ἡρύγγιον. Varia nomina habet. v. Dioscor. 3, 22. pag. 341.

100) Dioscor. 3, 125. p. 430.

1) Dioscor. 4, 136. pag. 554.

2) μάραθον et ἱππομάραθον in hoc ipso Codice ex Dioscoride memoratur lib. XI. fol. 169. pag. 2.

Κ Ε Φ. ζε.

Καταμηνίων ἀγωγή.

Καταμηνίων δὲ ἀγωγή ἐστὶ, πρόσθετα μὲν, ξέαρ ἐλάφου πρόσφατον, ὄνου καὶ χηνός, τρυζήρα κεκαυμένη, χολή ταύρου, τῆς χονδρίλης 3) ἡ μασίχη, ἄλες, ἔλαιον, χρίσμα ναρκίσσου, κύπειρος, ἀφρός νίτρου, ὄτρακον ἀττικόν, μυῶν ἄφοδος, χινόυς, ὁ ἀπὸ τῶν κυδωνίων μήλων, ἕρινον μύρον, μανδραγόρου ὁπός, σύραξ, ἀψίνθιον, σιλφίου σπέρμα, ἀρτεμισία, σάμψουχος, ἀγχοῦσης τὰ λεπταρίζια, 4) πενταφύλλου, κυκλαμίνου, κερκαίας, πενταύριον, σισύμβριον, σχοῖνος ἐυώδης, κάλαμος, ἐλένιον, ἡλιοτρόπιον, ἐλλέβορος μέλας, κόκκος κνιδίος, λινοζῶσις, κύμινον, σπέρμα καππαρέως, τῆλις, σαφὶς ἐκγυαρισμένη, μῶλυ, κεδρίδες, ἀμύγδαλον, σήσαμον πεπλυμένον, θαφνίδαν πεπέρων τὸ ἐκτός. πινόμενα δ' αἶγαι τὰ καταμήνια, πήγανον ἄγριον, καὶ τὸ ἡμερον, καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ τὸ τῆς ἀκτῆς, μῆδιον, μαράθου, βρυωνίας, κρήθμου, κυμίνου, πεπέρεως κεκαυμένου, νάπυος, ἄρου, πράσου, τραγίου, τέλεως, κάχρυς, ὀρεοτελίνου, σμυρνίου, δαύκου, θλάσπεως, 5) μελαιθίου, λευκοῖου, κίκεως, θάφνης, σεσέ-

Quae res menstruas purgationes ducunt.
Ex eodem. Cap. 65.

Ducunt autem menstruas purgationes admota haec, adeps ceruinus recens, itemque afininus, et anferinus, fex arida combusta, fel taurinum, chondrila, mastiche, fal, oleum, unguen narcissi, cyperus, spuma nitri, testa Attica, murium fimus, lanugo ex pomis cydoniis, irinum unguentum, mandragorae liquor, styrax, absinthium, filphii semen, artemisia, samfuchus, tenellae radices anchusae, et pentaphylli, et cyclamini, et ciraeae, centaurium, fisybrium, juncus odoratus, calamus, elenium, heliotropium, veratrum nigrum, granum Cnidium, mercurialis, cuminum, capparis semen, foenum Graecum, vua, abiectis acinis: moly, cedri fructus, amygdala, fefamum lotum. extima baccharum lauri maturarum pars. In potu sumta menses ducunt ruta agreftis, et fativa, et utriusque semen: itemque semen actes, medii, foeniculi, bryoniae, crethmi, cymini, piperis usti, finapi, ari, porri, tragii, foeni Graeci, cachelryos, apii montani, smyrnii, dauci, thlaspeos, melanthii, albae violae, ricini, daphnae, feseleos, balsami, paeconiae. urticae radix, brassicae agreftis semen: similique modo lapathi, menthae,

3) Scribitur etiam χονδρίλη. Alia etiam hujus nomina notat Dioscor. 2, 122. p. 268. Ibidem ἐκ μασίχη.

4) Credo, λεπτά ῥίζια.

5) Vide Galen. in Glossis p. 76. et Dioscor. 2, 145. pag. 284.

λεως, βαλσάμου, γλυκυσίδης, ἀκαλήθης 6) ρίζα, κράμβης ἀγρίας σπέρμα, ὁμοίως λαπύθου, μίνθης, σιλφίου, σέσελι, ἄνθος ἀνεμώνης, ἀβρότονον, ἵππομάραθον, ἐρύσιμον, ψευδοδικταμιον, ἐλίχευσαν, ἀστεμισία, ἄγνου, κόπου, λωτοῦ, καρδαμάμου, τραγακάνθου, κενταύριον, λιβανωτὶς, αἰμωνιακόν, κράμβης ἀφέψημα καὶ ὁ χυλὸς, πράσιον, γάλα βοῦς, πρίσμα λωτοῦ, κυπαρίσσου, τιθυμάλλου.

Ἐπίκουρα δὲ ἄγει, πινόμενα καὶ προσιδέμενα, σμύρνα, κάρδαμον, κυκλάμινος, κιννάμωμον, νάρδος, ὀρίγανον, λινοζῶσις, γλήχων, μελάνθιον, σελίνου σπέρμα, κνίδης, ὁμοίως πέπερι, προγγύλον καὶ τὸ ἕτερον, ἄνησον. τὸν δὲ λευκὸν ῥοῦν ἄγει διὰ τῶν αὐτῶν, ἐρύσιμου σπέρμα, κισσοῦ καρπὸς, πολακτη, 7) πράσον ἐφθόν, κυμίνου φύλλα, ἐλελίσφακος λευκὸς, ἀψίνθιον, ὑπέρικον, σκόροdon, καρκίνοι ποτάμιοι, πνεύμων θαλάσσιος, λαγωῦ πιτύα, ἀνδράχνη, κνέωρον, ἐλάφειον κέρας, μελάνθιον, ἀναγαλλίς, ὀπός, πίσσα, χηνὸς τέρας, χαλὴ ταύρειος, ἐλέβερος λευκὸς, ἐλατήριον, νίτρον, τήλις, πέπερι, κάρδαμον, ῥήτινη, σμύρνα, λιβανωτὸς, μίσυ, χαλβάνη, τρυῖξ, γλήχων, χαλκανθος, ὕδωρ ἀπ' ἀρωμάτων.

Πίνεται δὲ πρὸς τὴν τοιαύτην κάθαρσιν, ἔλαιον, λίνου τὰ πέταλα, λαπάθου σπέρμα, ἐλελίσφακον, ἀνδράχνη, ἀδιδαντον, ὑποκυσις, κύπερος, πνεύμων θαλάσσιος ξηρὸς, πηγάνου ρίζα, κνέωρον, ὀπός, ἵπποφαῆς, ἐφθῶν καρκίνων ποταμίων ἐν ἔνῳ πεπνυγμένων, γλυκυσίδης οἱ μέλανες κέκκοι, ἀψίνθιον.

filphii, et feseli: flos anemones, abrotonum, hippomarathum, erysimum, falsodictamnium, helychrysum, artemisia, vitex, costus, trifolium, cardamomum, tragacantha, centaurium, libanotis, ammoniacum, brassicae decoctum, et succus, marrubium, lac bubulum, trifolii expressio, et tithymali, qui cyparissias nominatur. Communiter vero tum pota, tum admota purgationem menstruam cient haec: myrrha, nasturtium, cyclaminus, cinnamomum, nardus, origanum, mercurialis, pulegium, nigella, semen apii, urticaeque: piper longum similiter, et item reliquum: anisum. Album vero fluorem muliebrem educunt. eodem modo erysimi semen, hederæ fructus, acte, herba, porrum elixum, cumini folia, salvia alba, absinthium, hypericum, allium, cancri fluviatiles, pulmo marinus, leporis coagulum, portulaca, cneoron, cornu ceruinum, nigella, anagallis, liquor, pix, adeps anseris, taurinum fel, veratrum album, elaterium, nitrum, foenum Graecum, piper, nasturtium, resina, myrrha, thus, misy, galbanum, fex, pulegium, atramentum iutorium, aqua aromatum. Bibitur autem ad huiusmodi purgationem ciendam oleum, lini folia, lapathi semen, salviaeque, portulaca, adiantum, hypocistis, cyperus, pulmo marinus aridus, rutae radix, cneorum, liquor, hippophaës, decoctum fluviatilium cancrorum, qui vino fuerint suffocati: nigra paeoniae grana, atque absinthium. Communiter ve-

6) Scribitur etiam ἀκαλύφῃ. Sic ipse edidi in Nemesio pag. 41. edit. Halensis. Vide Schol. ad Theophrast. Id. 7, 110. Mox vers. 6. legendum, τραγακάνθα.

7) In margine notatur πόα. Voluit ergo: πόα ἀκτῆ.

Κοινὰ δ' ἐστὶ τοῦτων ἀγῶγὰ πινόμενα καὶ
προσιθέμενα, λίου καρπὸς, κνίδιος κόκκος,
ἀκίμου σπέρμα, κύμινον αἰθιοπικόν, ἐλελίσφα-
κος, σήσαμον ἀπ' 8) αὐτὸν, ἀνησον.

BIBL. 1E. ΚΕΦ. γ. 9)

Ἐκ 10) τῶν Ξενοκράτους. Τίνας κήρυκες καὶ
πορφύρα, ὡς ἐμπλαστρα, ἀφελούσιν.

. . . τος ἐφη 11) . . . τῶν γυναι-
κῶν ἀπικαταίρουσι καταχερόμεναι. μαλάγμα-
τος τε τρόπον ἐπιτιθέμεναι πρὸς τοὺς ἰδαλέους
καὶ πεπυρωμένους τῶν ὀρχεων ἐπαρκέσονται γί-
γνονται, πρὸς τε τοὺς ἤδη ἔχοντας ὕγρα, καὶ
πρὸς τοὺς συνάγειν μέλλοντας, καὶ πρὸς ἅπαν
ἀπόσημα καὶ φύμα. Χρειαζόμενοι γοῦν ἐπισυνά-
γει ὁσχεόν, 12) τῶν ἤδη καὶ πρὸς διαίρεσιν
ἐπιτηδείων ἀποσημάτων διαφορήσαμεν δίχα πά-
σης ἐναργεῶς αἰδήσεως. δραχμικώτερον δὲ σύνθε-
τόν ἐστι τόδε. 13) λιθαργύρου δραχ. ρτ. κηρύ-
κων τέφρας δραχ. ιζ. ἐλαίου παλαιοῦ κοτ. λ.
ψιμμιδίου δραχ. κ. ἐρτίνης τερεβινθίνης δραχ.
ιγ. λιβάνου δραχ. η. ὕδατος κοτ. δ. τὴν 14)
λιθαργύρον καὶ τὸ ψιμμίδιον, τοὺς τε, καὶ τὸν
λιβανωτὸν λεαίνας, χωρὶς ἕκαστον ἐν θυεῖα, ἐπι-
χέας τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἐλαίον ἀνὰ τριψὸν ἐπιμε-

ro, tum pota, tum imposita, educunt,
lini fractus, granum Cnidium, ocimi
femen, cuminum Aethiopicum, salvia,
fesamum * crudum, et anisum.

Ex Xenocrate. Quae buccinae et purpu-
rae emplastri modo juvant. Lib. XV.
Cap. 3.

(Hujus capitis principium desidera-
tur, medium imperfectum est, et finis
non extat.) * * * illitae vero maculas,
quae mulierum ora deturpant, detrahunt
et detergunt. malagmatis vero modo im-
positae, ad testium tumores tollendos,
et tophos minuendos sunt accommoda-
tissimae. itemque ad eos, in quibus iam
humores sunt, aut futuri sunt. * et ad
omne abscessus et tuberculi genus. er-
go, si inungantur, scrotum contrahunt,
abscessusque ad divisionem apti, absque
evidenti sensu digeruntur. sed efficacius
est id, quod habet hoc modo. Argen-
ti spumae drach. 106. cineris buccina-
rum drach. 17. olei veteris ciath. 30.
cerussae drach. 20. resinae terebinthinae
drach. 13. thuris drach. 8. aquae cyath.
4. Argenti spumam, cerussam, bucci-
nas, et thus singillatim laevigato in
mortario, tum, aqua et oleo affusis, di-
ligenter omnia comisceto et confrica-

8) Haec corrupta sunt. Rasarius coniecit ὡμόν.

9) Hoc caput et in principio et in parte media et in fine defectus habet. Ergo in margine adscriptum:
ἡ ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου λείπει τοῦ Ξενοκράτους περὶ κηρύκων καὶ πορφύρων το δ' ἐξῆς ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ
ἀλλὰ μὴν ἀκέφαλόν τε καὶ ἀτέλειον.

10) Hic index legitur inter ceteros hujus libri fol 217. pag. 1.

11) Rasarius coniecit, ἐφελίδας, ut ex ejus interpretatione colligo.

12) In Codice est: συνάγει οχο, secundo α. inscriptum των, sine accentu.

13) Hic in margine legitur: Aliter describitur ab Aetio.

14) Vide ad Geopon. p. 1128. Nicander. Alexiph. v. 594. λιθαργύρος ἀλγινέσσα.

λᾶς, ἔτα ἐν χύτρᾳ καινῇ ἔψε κινῶν συνεχῶς
σπάθῃ, προσέχων, μὴ προσκαῇ. ἰδὼν δὲ αὐτὰ
ἰμειφθᾶ, ἔμβαλε τὴν ῥητίνην, ἔτα τὸν λιβα-
νωτὸν. ἔψε δὲ ἕως μὴ
νος τεμπ κας
ἔτ' ἐψήσας χυτράν τε καθαίρει-
σας, 15) ἀνελόμενος χρῶ. παραδόξως ἐνε-
ργῇ πρὸς τὰ προεξημένα. ποιῇ δὲ ἄκρως καὶ
πρὸς τὰ κακοήδη καὶ νεμόμενα καὶ δυσάλγη.

Οἱ δὲ προεξημένοι κήρυκες ἐν τῷ μέλιτι
πρὸς παρωτίδας, καὶ ἐν μαστοῖς, καὶ μεθ' ὕδα-
τος καταπλαττόμενοι, καὶ πρὸς τὰ ἐν κεφαλῇ
16) ἐλκύνδρια πυκνὰ ἐρυθρὰ μικρᾶς προσει-
κότα θηλαῖς, ἃ καλεῖται κηρία. καὶ μεγάλα
δὲ καὶ σκληρὰ πορφύρα τὰ αὐτὰ ποιοῦσι τοῖς
κήρυξι. 17) μακρὸν μόνον . . .
. κων μόνον ἢν δυνατὸν, πάσας ἰᾶσθαι
τὰς παρὰ φύσιν διαθέσεις, οὐκ ἂν ἐδεήθημεν
οὐδέποτε συνθέτου φαρμάκου· νυνὶ δὲ οὐχ οὐ-
τως ἔχει. πολλάκις γὰρ ἄχρηστα, οὐδὲ τινος
ἐκθερμῆσαι τὸ σῶμα βουλόμενοι, τῶν ἀπλῶν

to, et in olla nova decoquito continen-
ter radícula commiscens, ne aduratur.
ubi semicocta haec videbis, refinam,
deinde thus adicito, et ad probam con-
sistentiam, non tamen ad multam duri-
tiem coques. postremo loco cinerem ini-
cies. ubi paululum ferbuerit, ollam ab
igni auferes, et medicamentum exceptum
ad usus seruato et recondito. Hoc
praeter omnium opinionem facit, tum
ad supra dicta, tum vel maxime ad ma-
ligna ulcera, et depascentia, et quae
aegre sanescunt. Eadem buccinae, ex
melle, ad parotidas faciunt, quae etiam
mammas obfideant, idemque praestant ex
aqua illitae. valent etiam ad capitis
ulcuscula densa, rubra, parvis mammis
similia, quae favi nominantur. magnae
quoque et durae purpurae idem, quod
buccinae, praestant. * * * Si enim
solo auxilio simplicium medicamentó-
rum omnes affectiones, quae praeter na-
turam nobis accidunt, curare possemus,
profecto compositis medicinis nunquam
indiguiffemus. nunc vero non ita res
est: sed saepenumero simplex medica-
mentum ad nullam rem est utile: sique
excalfacere corpus velimus, nullum ta-
le nobis simplex suppetet. Est autem
unus compositorum medicamentorum
usus, cum ex iis, quae sunt ejus-
dem generis, vehemens molli commi-
scemus, ubi nobis medium desit: alius
est, ex mistione eorum, quae sunt ge-
neris diversi: quae apta ratione confi-

15) Forte: κατεράσας. Rasarius de suo hunc locum supplevit.

16) Aetius περὶ διαγνώσ. παθ. lib. 2. cap. 5 γίνετα δ' ἐν τῇ κεφαλῇ ἐλκύνδρια μικρὰ τε καὶ πυκνὰ καὶ ἐρυθρὰ, μικρᾶς θηλαῖς παραπλήσια — καλοῦσι κηρίον — ὠνόμασα δ' ἀπὸ τοῦ κηρίου εἰκέναν τῶν μελισσῶν. Adde Oribas. ad Euphr. lib. 4. cap. 11. Paul. Aegin. lib. 3. cap. 3.

17) Hoc caput hic quidem finitum est. Sed proximi capitis in principio septendecim versus vacui re-
licti sunt. In his exponit de necessario usu medicamentorum compositorum.

οὐδὲν ἔχομεν τοιοῦτον. μία μὲν αὕτη χρεῖα τῶν συνθέτων, ὅταν ἐκ τῶν ὁμογενῶν τὸ σφοδρὸν τῷ μαλακῷ μίξωμεν, ἀπορῶντες τοῦ μέσου· μία δ' ἄλλη τῆς τῶν ἑτερογενῶν ἐκ τοιοῦδε γίνεται λογισμοῦ. σπανίως ἂν εὑροι τις διάθεσιν, ἥται διαφορῶντων μόνον, ἢ ἀποκρουομένων δεομένην. διὰ τοῦτο γοῦν ἀναγκαζόμεθα πολλάκις μὲν ἐνθέως ἐν ἀρχῇ, πάντως δ' οὖν ὀλίγον ὕψερον, μιγνύναι τὶ τῶν διαφορητικῶν· εἰ δὲ ὀδύνη συνῇ σποδρὰ, καὶ τῶν παρηγορικῶν, καὶ τάγε πολυχρηστέατα καὶ κάλλιστα φάρμακα τὰς ἐναντίας ἐν ἑαυτοῖς ἔχει δυνάμεις· τινὰ δὲ τῶν ἀπλῶν, οὐδὲ εἰς χρῆσιν ἀχθῆναι δύναται, χωρεῖς γ' ἐτέρου μίξεως, οἷον, ὅταν ἐμπλαστὸν φάρμακον. 18)

citur. Raro enim affectionem inuenias, quae vel digerentia, vel repellentia solum postulet. idcirco fit, ut saepenumero, idque statim inter initia, omnino uero paulo post, aliquid digerens commiscere cogamur. Si vero etiam vehemens dolor adfit, mitigantia indemus. ac medicamenta quidem, quae ad usus quam plurimos valent, suntque praestantissima, contrarias facultates in se continent. at nonnulla ex simplicibus, ne ad usum quidem perducī sine alterius cuiuspiam admistione possunt: veluti, cum medicamentum parandum est, quod agglutinandi vim habeat.

18) In his deficit Codex fol. 243. pag. 2. Rasarius adscripsit: *cetera periere.*

Τ Ε Λ Ο Σ.

F I N I S.



APPENDIX.

Scholia, quae in eodem Codice Mosquensi

O R I B A S I I

Inde a folio 152. pagina 2. ad folium 232. paginam. 2.

ad scripta Dioscoridis et Galeni leguntur.

Dioscor. edit. Colon. 1529. in fol. Pag.

323. περί αγαρικῶ.

Κτηρόνας· κτηρόνες κυρίως εἰσὶν, αἱ εὐθείαι τοῦ
ξύλου ἐκφύσεις. Folio 152. pag. 2.

Dioscor. pag. 495. περί ἀγρηάτου.

Σκιάδειον· πολλά μὲν τῆς σκιάδος 1) τὰ ση-
μαινόμενα. δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς ἐυμεγέθεις κλά-
δους. 153, 1.

Dioscor. p. 553. περί αἰγίλωπος.

Ἀθέρεις· ἀθέρεις κυρίως τῶν ἀσαχύνων τὸ ἐπ'
ἄκρου λεπτότατον. ἐντεῦθεν καὶ τοῦ ἡκονη-
μένου σιδήρου τὴν ἀκμὴν 2) ἀθέραι ἔλεγον.
ibid.

Dioscor. p. 533. περί αἰθιοπίδος.

Μασχάλας· ἀντὶ τοῦ κλῶνας. κυρίως δὲ μα-
σχάλιον λέγεται τοῦ φοίνικος ἢ ῥάβδος, καὶ
μασχάλινον, τὸ φοινίκινον πλέγμα. 153, 2.

Dioscor. p. 115. περί ἀκακαλίδος.

Πολλὰ περί τῆς ἀκακαλίδος 3) ὁ 4) Πάμφι-
λός φησι, δεικνύς, ἡγνηκέναι αὐτὸν τὴν βο-
ταήν. Ibid.

Dioscor. p. 126. περί ἀκακίας.

Ἐν λοβοῖς· πολλά τοῦ λοβοῦ τὰ σημαινόμενα.
δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον, ὅθεν τὰ χλωρὰ
ἄσπρια ἐκκομίζοντες ἐδίδομεν. Ibid.

Dioscor. p. 338. περί ἀκάνθης.

5) Κιταρίσις· ἀντὶ τοῦ, πίλοις. κιταρίς 6) γὰρ
ὁ βασιλικὸς πῖλος, ὡς 7) τρίτω περσίκων.
154, 1.

Θυρσοειδής· ἀντὶ τοῦ, κωνοειδής. Ibid.

Dioscor. p. 517. περί ἐτέρου ἀκονίτου.

Μίσχον· ἀντὶ τοῦ, κλάδον ἢ βλαστὸν. μισχεύ-
ματα γὰρ, τὰ νέα τῶν φυτῶν ἔλεγον, ὡς
καὶ ὁ ἐξ 8) Ἡρηγόνης Ἐρατοθένης, ἐπὶ

1) V. Theocrit. Id. 15, 119. In Dioscor. l. 1. est σκιάδιον. Utrouque modo legi. v. Harpocrat. p. 162. 163. Schol. Theocrit. ad Id. 15, 38. Apud Arrian. in Indicis p. 330. reperi etiam in Cod. Augu-
stano σκιάδων.

2) Forte, ἀκμήν.

3) Sic, duplici ll.

4) Qui de herbis scripsit. v. Fabr. bibl. Graec. Vol. XIII. p. 356.

5) Apud Diosc. κιταρίσις.

6) Vulgo, κίδαρις. Vide tamen Hesych. in κίδαρις et Suidam.

7) Hic videtur nomen excidisse scriptoris cujusdam, qui Περσικα scripserat. Videtur autem legendum:
ὡς (addito nomine proprio scriptoris) ἐν τῇ τρίτῃ (λόγῳ, aut, βιβλίῳ) τῶν Περσικῶν.

8) Forte, ἡρηγόνης. Loco κυοκτόσων in Codice Oribasii legitur, λυκοκτόνων. Vide Dioscor. l. 1.

ἀμπέλου μίσχους καὶ χλωρὰς κλήματος ἐκφυάδας. Ibid.

Dioscor. p. 10. περὶ ἀκόρου.

Γόνασι· γόνυ ἐστίν, ἡ δέσις. Ἡρόδοτος γ. 9) καλάμου ἐν γόνυ. πλοῖον ἕκαστον ποιεῖται Ib.

Dioscor. περὶ ἀμπέλου ἀγρίας. 10)

Περκάζει· ἀντὶ τοῦ, μελαίνει. 155, 1.

Dioscor. περὶ ἀμώμου. p. 33.

Δίχα ἐυρώτος· 11) ἀντὶ τοῦ, νοτίδος. κυρίως δὲ ἐυρώς 12) ἐστὶ γινόμενον σκοπινὸν καὶ ἰῶδες χρώμα περὶ τοναεπιοῖα τὸν χαλκόν.

Dioscor. p. 456. περὶ ἀνδρσοαίμου.

Ἐν καλυκίοις· 13) ἀντὶ τοῦ, ἐν βλαστημάτων κεφαλαῖς. 156, 1.

Dioscor. p. 260. περὶ ἀρογλώσσου.

Καυλὸν 14) γωνιοειδῆ κεκλιμένον· ἀντὶ τοῦ, μέγαν καὶ τερεὸν, ὡς, εἴ τις λέγοι, γωνιαῖον λίθον. Πλάτων 15) (ἐν) λάκκῳ· ὅταν δέμας γωνιαίου ῥήματος, τοῦτω παριῶ καὶ μοχλεύω τὰς πέτρας. 157, 1.

Dioscor. p. 441. περὶ ἀσπλήνου.

Παλισκίοις· παλίσκιον, οἱ μὲν τὸν σύσκιον, καὶ σκοτεινὸν, καὶ κνοφῶδη τόπον εἰρήκασι. τὸ

γὰρ πάλιν ἐνίοτε ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς παλιγκάπηλος. Θεόφραστος δὲ ἐν φυτικῇ πραγματείᾳ, ὅσα ἀπετραμμένην ἔχει ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὴν θέσιν, οὕτω καλεῖται φησιν, ὥσπερ τὰ τετραμμένα πρὸς αὐτὸν, ἐπήλια 16) καὶ προσήλια. 157, 2.

Dioscor. p. 525. περὶ κοτυληδόνας.

Ὀξύβαφον· ὀξύβαφόν ἐστι τὸ σκεῦος, τὸ ἀντιδικαρούμενον 17) τῇ τρυβλίᾳ. γραπτὸν δὲ διὰ τοῦ υ. καὶ οὐχ, ὡς τινες, ὀξόβαφαφον. σύγκειται γὰρ, οὐ παρὰ τὸ ὄξος, ἀλλὰ παρὰ τὸ 18) γένος, ὅπερ ἐστὶν ὀξύ, ὡς Ἑλλάδιος ἐν τῇ χρήσει φησὶ. 165, 2.

Dioscor. p. 295. περὶ κυκλαμίνου.

Κηλίσ· 19) ἀντὶ τοῦ, σπύλοις. 166, 2.

Dioscor. p. 89. περὶ λιβάνου.

29) Ἐκτύφεται· αὐτὶ τοῦ, ἡσυχῇ ἐκκαίεται, χωρὶς φλογός. 167, 1.

Dioscor. p. 226. περὶ σακχαίου μέλιτος.

Μάγκορον· ταῦτο ὁ Γαληνὸς σάγκχαρ καλεῖ. 169, 1.

Dioscor. p. 439. περὶ κυμαίνου.

Κιβωρίῳ· Δίδυμός φησιν, 22) στήριον εἶδος εἶναι

9) Ex Herodoto haec emendanda, cujus locum nunc non reperiēbam. Apud Dioscor. l. l. paullo post legitur, ἀσπλήτιον. In Cod. Oribasii in textu est, δασπλήτιον, et in margine: γράφεται, δ ἀσπλήτιον.

10) Hoc in Dioscoride non reperi.

11) In Cod. Oribas. ἐυρώτος accentu caret.

12) Fortasse legendum: ἐυρώς ἐστὶ τὸ γινόμενον σκοτεινὸν καὶ ἰῶδες χρώμα περὶ τὸν σινηπότα χαλκόν.

13) Apud Dioscor. est: ἐν καλυκί. Sed Oribasii Codex exhibet καλυκίοις.

14) In Dioscor. l. l. est: καυλίῳ δὲ γωνιοειδῆ κεκλιμένα. Probandum γωνιοειδής.

15) Platonis Comici λάκκωνας memorat Fabric. bibl. Graec. Vol. 1. p. 745.

16) ἐφήλια.

17) v. Aristoph. in Anibus vers. 360.

18) Forte, τὸ σενόν. In excerptis Helladii nihil de hoc reperi.

19) Dioscor. κηλίσιν. Vitiose.

20) Dioscor. ἐκτυφοῦται. Utrumque occurrit.

21) In Cod. Oribasii est: μάγκορον, εἶδος ἐστὶ μέλιτος πεπηγός κ. τ. λ. Refertur autem hoc in littera M. non in Σ. Inferius libro XV. fol. 228. pag. 1. ex Galeno reperio: καὶ τὸ σάγκχαρ δὲ καλούμενον, μέλιτος εἶδος ἐν κ. τ. λ.

22) Sic. Legendum videtur: φησι, ποτηρίου. De κιβώριον vide Athenaeum p. 72. ubi etiam Nicander laudatur, et p. 477. ubi fere hic totus locus cum aliqua varietate reperitur. κιβώριον et κιβώτιον pro faba Aegyptia memorat Dioscor. p. 243. περὶ κυάμου αἰγυπτίου. De summa arcula plantae (τὸ ὑπερπεφυκός κιβώριον) habet Steph. de Urb. in ἀκτῇ. Dicitur κιβωτός, κιβώτιον, atque etiam κιβωτάριον, quod postremum legitur in Geoponicis pag. 1206.

τὸ κιβάριον. καὶ τάχα ἂν εἴη τὰ λεγόμενα
23) σκαφεῖα, διὰ τὸ ἐνατέρωθεν εἰς τριτὸν
συνῆχθαι, ὡς τὰ Ἀιγύπτια κιβάρια, ὧν
μνησθῆται Νικάνδρος (ἐν) γεωργικοῖς, ὡς
Ἑλλάδιος ἐν τῇ χρήσει Φησίν. 171, 2.

Dioscor. p. 291. περὶ πεπέρεως.

Τὸ δὲ μέλαν ἥδιον ἰστέον, ὡς ὁ Γαληνὸς 24)
ἐν τοῖς ἀπλοῖς δριμύτερον εἶναι τὸ λευκόν
Φησι τοῦ μέλανος. 173, 2.

Dioscor. p. 534. περὶ πετασίτου.

Πετασῶδες· πέτασος κυρίως, τὸ τῶν ἐφίβων
25) φάρμακον, καὶ τὸ ἱμάτιον, καὶ τὸ σκέ-
πασμα. ἀπὸ τούτου καὶ Ἀλεξανδρεῖς καλοῦσι
πετάσια 26) Κανωπικά, τὰ τὴν κεφαλὴν
σκέποντα, ὡς Φησιν Ἐιρηναῖος. 27) ἐν τῷ
περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου. 174, 1.

Dioscor. p. 152. περὶ σικιμόρου.

Ἐρινέω· ἐρίνεος ἀρτενικῶς, ἡ ἀγρία συκὴ, πα-
ρὰ τὸ ἐριστικόν 28) εἶναι τὸ δένδρον, καὶ τοῖς
λίθοις καὶ πέτραις ἐπαναβλαστάνειν. 181, 1.

Dioscor. p. 649. περὶ πομφόλυγος.

Τὸ δὲ σκίβαλον ἅπαν ἐν τῷ ὀθονίῳ μένει· ἀντὶ
ταῦ ἀδόκιμον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν σκυβάλων,
τῶν ἀχύρων. 192, 1.

Ex Galeno.

Ἐκ δρυπεποῦς τοῦ καρποῦ· δρυπεπεῖς ἐλαίας
ἔλεγον, τὰς ἐπὶ τῶν δένδρων πεπαινομένας.
καταχρηστικῶς γὰρ πάντα τὰ δένδρα καὶ
ξύλα δρύας ἐκάλουν. ἐντεῦθεν καὶ, δρυφά-
κτους, τὰς κιγκλίδας, καὶ τὰ σανιδάματα,
καὶ τὰς κλίμακας προσηγόρευον, ὡς καὶ
τοῦτο Ἑλλάδιός Φησιν. 200, 2.

Galenus, περὶ σέξεως ἡμέρου.

29) Χονδρίλη· ἡ χονδρίλη εἶδος ἐστὶ σέξεως, ὡς
ἐν τῷ χ. στοιχείῳ προκινῶν ἐρεῖ. 232, 2.

23) Athenaeus l. I. σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν.

44) Verba Galeni in hoc ipso Codice fol. 230. pag. 2. sunt: τὸ λευκὸν ἔστι πέπερι δριμύτερον ἰστέον τοῦ μέλανος.

25) Vide Pollucem p. 1349 Schol. ad Theocrit. Id. 15, 38. Πετασῶδες habet Athenaeus Deipn. p. 371. D. Apud Dioscor. p. 274. est σικιάδιον. Item p. 374. 528.

26) Vide Steph. de urbibus in, Κάνωρος.

27) Vide Fabr. bibl. Gr. Vol. IV. p. 537.

28) Forte: ἐριστικόν.

29) Sic, per κ. et χ. Inferius legitur χονδρίλη. fol. 236. pag. 1. Vide hic superius lib. 14. cap. 65.



INDEX VOCABULORUM.

Littera a. notat editionem *Rufi Ephefi* Mosquensem. 1806. 8.

Littera b. hanc editionem signat.

Numeri signant paginas utriusque editionis.

ΑΒ. ἄβρομος. b. 10.
 ἄβρωτος. b. 19.
 ΑΓ. ἄγειν. a. 4. 31. 47.
 Forte 99. *eis* ἰσχύιν ἄγειν.
 ἀγαθικόν. a. 47.
 ἄγνος, ἄγνος. a. 74. b. 346.
 ἄγμα. a. 90.
 ἀγρεύπνας. a. 167.
 ἀγεθάρειον. a. 242.
 ἀγωγός. a. 295. b. 346.
 καταμηνίαν. 355.
 ἀγροικία. b. 58. sed Rafarius videtur maluisse, κατὰ τοὺς ἀγροίκους.
 ἀγωνιστικῇ πόσει. b. 59. ubi etiam explicatur.
 ἀγωνιστικῶς διδόμενον ψυχρόν. b. 79.
 ἀγκύλος. b. 162.
 ἀγκλίδες. b. 185. v. notam, et Galen. in Gloss. p. 58. 70. 86.
 ἀγνικὴ τῶν πολεμῶν. De his b. 243.
 ἀγκυλοῦν. b. 264. Inde ἀγκύλωσις Paul. Aegin. lib. 4. cap. 55.
 ἀγριαίνεσθαι. b. 298.
 ἀγχουσα. b. 355.
 ΑΔ. ἄδιψος. a. 39.
 ἀδυναμία. b. 39. 108.
 ἀδιαπαύτως. b. 53.
 αἰδρός. περὶ διαίτης. b. 61.
 ἵαιτον d. 62.

ἀδηκτος. b. 80. 81. 302.
 ἀδιάσκοπος. b. 131.
 ἀδιάπλαστος. b. 153. Sed dubium videtur. Habet tamen Plato. p. 501.
 ἀδιάπνευστος. b. 227. bis. 232. Utitur hoc Gregor. Nyss. T. I. p. 75. 516.
 ἀδιεξίτητος. b. 244. bis. v. notam.
 ΑΕ. ἀειμένιον. Haud dubie corruptum. b. 350. v. notam.
 ἀείζων. b. 350.
 ΑΗ. ἀήρ. De hoc b. 228.
 ΑΘ. ἄθετος. a. 240. γυναικες ibi bene habet, ad quas, non ad βαλάντους, refertur ἄθετα. b. 51. 141.
 ἀθροοποσία. b. 78.
 ἀθροότης. b. 145. v. notam.
 ἀθάλασπος. b. 350. οἶνος. v. Dioscor. 4, 19. p. 631.
 ἀθήρ. b. 360.
 ΑΙ. αἵματώδης. a. 36.
 αἵματοῦθα. a. 98.
 αἰμορρογαγεῖν. b. 135. αἰμορρογικός a. 110.
 αἰάρα. a. 213. b. 113. 161. 292. Memoratur inter exercitia corporis, cum quis fursum elevatur. Accurate de hoc ibi agitur. Occurrit

apud Plat. in Phaed. § 60. Philon. p. 248. 861. 863. Chrysost. T. IX. p. 150. Heraclid. Pont. p. 445.
 αἵμαπτυικός. a. 214. αἵμαπτυικός. b. 182.
 αἵμαγωγός. a. 226. b. 184.
 αἰθιοπικόν κύμινον. a. 278. ac saepius in hac editione.
 αἰοήσεις. a. 297. αἰοῶν. a. 297. De αἰοῶν, αἰονεῖν vide in κατατοιχῶν.
 αἶρα. b. 4. 220. v. notam. 271.
 αἰκισμός. b. 115. Posfit hoc ferri, ut sit *vexatio*, *jactatio*. Succurrebat tamen, σεισμός, αἰώρησις.
 αἰώδης, vox corrupta. αἰάδης notum b. 187.
 αἰζον ἄλευρον. b. 220. 351.
 αἵματικός. b. 226. v. Theophan. Nonnum p. 194. cap. 219.
 αἰγία κόπρος. b. 302.
 αἰδητός. b. 333. 334. Vide Oribas. p. 260. edit. Dundaff. Memorantur ibidem p. 44. πόροι φαινόμενοι. Occurrunt etiam πόροι ἀδελφοί, in hoc ipso libello.
 αἵματίτης λίθος. b. 345.

AK. ἀκτὴ, duo genera. a. 34. b. 356. ἀκτὴ varia notat. Ergo hic additur, πία. v. Dioscor. 4, 168. p. 588.
 ἀκρεα, ἀκρεα, τά. a. 108. 159. 284. 285.
 ἀκολασάνειν. a. 154.
 ἀκτέον, ab ἄγεν. a. 194. b. 301.
 ἀκοντισμός. a. 204. b. 135. v. notam.
 ἀκρεάτης. a. 230.
 ἀκτινοφόρος. b. 19.
 ἀκρόπατος. b. 28.
 ἀκόλλος. b. 37.
 ἀκαππος. b. 57.
 ἀκλινὴς πυρετός. b. 105.
 ἀκράτεια νεύρων. b. 120.
 ἀκυρος. ἀκυρώτατα μέρη τοῦ σώματος. b. 145.
 ἀκέραιος. b. 166. bis. 295. v. notam.
 ἀκίνητην. b. 171.
 ἀκοπα. b. 178. De his v. 329. seqq. et Bernard ad Theoph. Nonnum p. 171. 184. Hippiatr. p. 281.
 ἀκησία. b. 227. bis.
 ἀκμή, παρακμή, ἐπίδοσις. b. 250.
 ἀκουσικός. b. 250. ἀκουσικοὶ πόροι. 292.
 ἀκαταλήκτως. b. 291.
 ἀκατούλωτος. b. 296. δυσάπουλωτος est in Hippiatr. p. 86. 90. 194. Ibid. p. 89. est, συνουλούθαι, et p. 136. ἀπουλούθαι. bis. et p. 179. 211. Medicamenta ἀπουλούντα memorat p. 190.

ἐπουλεῖν habet Dioscor. 3, 154. p. 451.
 ἀκανθα αἰγυπτία. b. 333. λευκὴν et ἀραβικὴν memorat Dioscor. 3, 12. 13. p. 335. 336.
 ἀκαλύφη, ἀκαλήφη. b. 350. 356.
 ἀκακαλὶς, ἀκακαλλίς. b. 360. ΑΛ. ἀλίη. a. 38.
 ἀλμῶδης. a. 146.
 ἄλειμμα. a. 141. b. 305.
 ἄλως. a. 224. Ante hoc deleverim ἤ. Nam antea de aliis harum partium morbis dixerat.
 ἀλμῆς. ἐλαῖα λευκὴ ἀλμῆς. Dicitur etiam κολυμβάς. a. 279.
 ἀλουσία. a. 286.
 ἀλφός. b. 289.
 ἀλευρίτης. b. 3.
 ἀλίζεθαι. b. 27.
 ἀλικάτος. b. 28.
 ἄλμη. b. 33.
 ἀλυκός. b. 33.
 ἀλμυρίς. b. 34. 290.
 ἀλεύρινος. b. 37. 38.
 ἀλέειν. b. 40. ἀληλεσμένος. 271.
 ἀλητός. b. 50. v. Erotian. p. 15.
 ἀλτήρ, ἀλκτήρ, ἀετήρ, ἀλτήριον, ἀετήριον. 125. Quomodo Rafarius hic de arteriis cogitare potuerit, non video.
 ἀλτηριοβολία, ἀλτηροβλία. b. 125.
 ἄλσις. b. 122.
 ἀλσώσις. b. 144.

ἄλς. b. 150. (Hic conjeci ἀλῶν, loco ἀλῶν. Compara pag. 148. verf. 24. ubi fal, nitrum et cinis memoratur.) ἀλός ἄνθος. b. 186. Hippiatr. p. 207.
 ἀλός ἐρυκτοῦ. Saepius haec hic leguntur. ἀλῶν λίπος. b. 345. ἀλοσάχνη et ἀλός ἄχνη. b. 345. v. Dioscor. 5, 81. p. 681.
 ἄλιπής. b. 150.
 ἀλία, ἀλαία, ἀλεινός. b. 154. 156.
 ἀλιθοκόλλητος. b. 234.
 ἀλευρώδης. b. 258.
 ἀλεαίνειν, ἀλεάζειν. b. 295. v. notam.
 ἀλειπτήριον. b. 296.
 ἀλκυόνιον. b. 313. v. Dioscor. 5, 90. p. 685.
 ἄλειπτος. b. 313. v. notam.
 ἀλκοτριούθαι. b. 315.
 ἀλικάκαβον. τροχίσκος δι' αὐτοῦ. b. 322. ἀλικάκαβον, duobus κκ. 344.
 AM. ἀμβλυωπία. α. 33.
 ἀμφημερνός. a. 40. 223.
 ἀμπελος, ut purgans. a. 42.
 χειράνιος καὶ ἀγρία. a. 42.
 ἀμάρακος et ἀμάρακον. a. 42. 43. 269.
 ἀμφίβολον φάρμακον. a. 56.
 ἀμίλιον. a. 79. b. 43. 46. ubi forte legendum: τοῦ ἀμυλίου. De ἀμυλῶν v. Bernard ad Theoph. Nonnum p. 369.
 ἀμυγδαλινόν. a. 238. b. 335.
 ἀμυγδάλινος. b. 301.

αμμι. a. 252.
 αμπεινον. a. 301.
 ἀμεταποίητος. b. 15.
 ἀμμάδης. b. 24.
 ἀμαύρωμα. b. 36.
 ἄμης. b. 37.
 ἀμελλήτι, ἀμελλήτως. b. 71.
 290.
 ἀμβλυτικός. b. 110.
 ἀμφίμιλον. b. 138. bis. For-
 te, ἀμφισμίλιον. σμίλιον oc-
 currit inferius. b. 146. Ha-
 bet Galen. in Gloss. p. 84
 95.
 αμυζις. b. 139. 144.
 ἀμυχή. b. 139. 143. 145.
 149. v. notam. Item Schol.
 ad Theocrit. Id. 13, 68.
 71. ubi etiam est ἀμύσσειν.
 Utrumque habet Theo-
 phan. Cerameus. p. 15.
 16.
 ἀμβλυχειλής. b. 142. v. no-
 tam. Opponitur ὀξύτομος.
 ἀμυκτέον. b. 151. v. notam.
 ἀμόλυντος. b. 165.
 ἀμβλύνειν. b. 195.
 ἀμπελῖς. b. 214.
 ἀμάσσητος, ἀμάσσητος. b. 221.
 v. notam.
 ἀμπελάδης. b. 229.
 ἀμμωνιακόν. b. 259. 261.
 Hippiatr. p. 125. κηρός ἀμ-
 μωνιακός. p. 206. ac saepi-
 us alibi. ἀμμωνιακόν θυμία-
 μα. p. 206. ἄλς ἀμμωνιακός.
 ἀμμοχυσία, ἀμμοχωσία. b.
 293. De ea ibi copiose
 exponitur.
 ἀμύσσειν. b. 297. 303. 313.
 ἀμύττεθαι. 341. Hippiatr.
 p. 190.

ἀμβλυτικός. b. 230. bis.
 v. ἀμβλυτικός.
 ἀμόργη. b. 325. 333. v.
 Erotian. p. 14.
 ἀμυτικός. b. 329. Mox ibi-
 dem est, ἀμύσσοντα.
 ἀμέλις aut ἀμέλη. b. 351.
 AN. ἀνθοβαφής. b. 236.
 Habet Philo p. 693. Sext.
 Empir. p. 30.
 ἀνυσός. b. 264.
 ἀναγρύγγυεν. a. 6.
 ἀντισπᾶν. a. 8. 102.
 ἀνάθαλψις. b. 289.
 ἀνεκπύητος. a. 16.
 ἀντικυρικός ἐλλέβορος. a. 28.
 ἀναλειπτικός. b. 2.
 ἀνιῶν, vocabulum corru-
 tum. a. 57.
 ἀντιφυσᾶν. b. 249.
 ἀΐθεμις. a. 68. 90. 116. v.
 notam.
 ἄνσμος. a. 73.
 ἀντίληψις. b. 194. 201.
 ἀνατρίβειν. a. 79. 149. b.
 186. 295.
 ἀνάτριψις. b. 186.
 ἀνατρέφομαι, fed legendum
 videtur, ἀνατρεπομένου. a. 80.
 ἀνάστημα. b. 236. seq.
 ἀνακομίζειν. a. 81. 202.
 ἀνένδοτος. b. 235.
 ἀναπάλη. a. 83.
 ἀναθυμίασις. De ea v. b.
 241.
 ἀνατρέχειν. a. 87. v. ἀναδρα-
 μῆν.
 ἀντικυμαίνεσθαι. b. 244. v.
 notam.
 ἀναδραμῆν. a. 87.
 ἀντίβασις. b. 249.
 ἀνυπόστατος. a. 98. 122.

ἀναλις. b. 252. 253.
 ἀνατρέφειν τὴν ἔξιν. a. 99.
 ἀντιθλίβειν. b. 245.
 ἀνίδρους. a. 101.
 ἀνεφθός. b. 251.
 ἀνδράφραξις, ἀνάφραξις, ἀν-
 δράφραξις. a. 155. b. 154.
 ἀνακομιδή. a. 157.
 ἀντίτυπος φλεγμονή. b. 255.
 ἀντλησις. a. 179.
 ἀνάδοσις. a. 197. b. 39.
 245.
 ἀνδράδης. a. 201. b. 286.
 ἀναδάκνειν. a. 214. bis. 240.
 bis. 243.
 ἀναξηραίνειν. a. 216.
 ἀναλαμβάνειν. a. 216. 243.
 v. notam, et 250. μέλιτι
 ἀναλαμβάνειν. 254. ὕδατι.
 256. Aët. edit. Hebenstreit.
 p. 10. κρηωτῇ ἀναληφθέντα.
 p. 14. μέλιτι et κρηωτῇ.
 Item p. 18. ἐξ ἀδενείας
 Vide b. 30. 52. 264 τὴν ἀνα-
 πνοήν. 211. Hippiatr. p.
 191. ἐν ὕδατι ἀναλαβῆν. p.
 265. ἐνέλαον ἐρίφ ἀναλαβών.
 ἀντιβαίνειν. a. 219.
 ἀνεμῆν, ab ἐμῆν. a. 234.
 294.
 ἀναθερμαίνεσθαι. a. 234 b.
 118.
 ἀναρεκτεῖν. a. 234. b. 74.
 ἀνατρέπεσθαι. a. 239. ἀνατε-
 τραμμένος τὸν στομάχον. b.
 172. 52. 73.
 ἀνατροπὴ στομάχου. a. 241.
 Aët. edit. Hebenstreit.
 p. 22. 27.
 ἀνίναι. a. 243. ἀνίναι ἐν
 οἴνῳ. Hippiatr. p. 184. Mox
 ibidem est, διέντες οἶνον.

ἀνακαινίζειν. a. 256. De hoc dubito. Forte, ἀνακυκῆσας.
ἀνακυκᾶν. Vide ἀνακαινίζειν.
ἀναπλάσσειν. a. 256. b. 223. ἄνωσις. a. 277.
ἀντίκειναι. a. 301.
ἀντίρριζον. a. 301.
ἀνάρκινον. a. 301.
ἀναζέειν. b. 22.
ἀναφώνησις. De ea copiose expositum. b. 91 seq.
ἀναφορῶν. b. 95. 313. 229. 322. 354. v. notam.
ἀνυγραίνειν. b. 100.
ἀνασκευή. b. 105.
ἀνεπηρέαστος. b. 153.
ἀναπνευστικός. b. 155.
ἀνεκθερμάντως. b. 256.
ἀναχαλᾶν. b. 12.
ἀντιπρακτικὴς. b. 17.
ἀνδραποδώδης βρωσις. b. 29.
ἀναδιδόνα. b. 33. ter. 39. 40.
ἀνάστασις. b. 39. 138. 213. 214. v. notam.
ἀνησον, ἄισον, ἄνισον. b. 41. 86.
ἀνέλαιος. b. 43. 53.
ἀναπτύειν. b. 47. 55.
ἀναφρίττειν. b. 48.
ἄρσενος. b. 48. v. Galen. in Gloss. p. 66.
ἀνιδεῖν. b. 52. 179. 208.
ἀναδολεῖν. b. 54.
ἀνήλιφος. b. 61. Sed de hoc dubito.
οἰόμενος. b. 64.
ἀναπέμπειν. b. 64.

ἀναπίνειν. b. 64. 341. 343.
ἀνάδοσις. b. 64.
ἀνατέλλειν. b. 66. 137. v. notam.
ἀνακογχυλίζειν, ἀνακογχυλίζειν, ἀνακογχυλιασμός. etc. b. 73. 176. 187.
ἀνάρρητος. b. 73. 331. 87. aliquoties. 236.
ἀναγεῖν αἷμα, ἀναγωγὴ αἵματος. b. 73. 135. 233. 280. τὸ χολῶδες. 76. 91. σκόλοπας. 265.
ἀναγωγή. b. 315.
ἀνεξίκακος. b. 76.
ἀνασκευαστικῶς. b. 77.
ἀνάπτειν. b. 78. Sed ἀνῆφθαῖ ibi displicet mihi. Forte, ἀνελήφθη, nimirum, ὑπὸ τοῦ σώματος καὶ τῶν μερῶν αὐτοῦ. Vide hic παραστοχάζεσθαι.
ἀνασπᾶν. ὑστέρα ἀνεσπασμένη. b. 108.
ἀντίστος. b. 159. v. notam.
ἀναδήςας haud dubie corruptum. b. 84. bis. 85. v. notam.
ἀνισάτον. b. 86.
ἀνάβασις. b. 88.
ἀντικαταχασμός. b. 98.
ἀναχρέμπειν. b. 99.
ἀναγαργάρισμα. b. 157.
ἀναφέρειν. b. 176.
ἀνακινεῖν. b. 174.
ἀνακιδήσια. b. 175. 176.
ἀνευρύειν. b. 99. 123. v. notam. Notat hoc Stephanus in thes. sed sine auctoritate. Habet Philo

p. 134. G. Plutarch. de plac. philos. lib. V. cap. 16. De ἀνεύρυσμα et ἀνευρυσμός v. Galen. in defin. med.
ἀνακτητέον ὁσφραντικοῖς. b. 136.
ἀνέντατος. Ex ἀ et ἐντατός. b. 107. Sed προσηγῶς videtur postulare ἐνέντατον.
ἀναλκιδής. b. 108.
ἀναπέρειν. b. 134.
ἀναφορέα. b. 239.
ἀνταγία. b. 244. v. notam.
ἀνατροχισμός. Rectius, ut arbitror, ἀνατροχασμός. b. 112. Vide hic περιτροχισμός.
ἀναλακτίζειν. b. 121.
ἀναδρομή ὑστέρας. b. 122. 322.
ἀνύσιμος. b. 274.
ἀνεύρυσμα. b. 129. v. ἀνευρύειν.
ἀνυγρασμός. b. 159. v. ἀνυγραίνειν.
ἀναβρέχειν. b. 214.
ἀνυπερθέτως. b. 180. 343.
ἀντιστροφῶς. b. 282.
ἀναφύειν. b. 138.
ἀνάκτησις ὑγείας. b. 145.
ἀνάληψις correati, loco ἀνάληψις, quod erat in Codice. b. 151. 185. v. notam.
ἀνωμαλία. b. 246.
ἀνακουφίζειν. b. 153. Sic enim legendum, loco ἀνακουφίζειν.
ἀνάρρητος. b. 171. v. ἀνάρρητος.

ἀναπαύλα. b. 197.
 ἀνδύνος. Ita Codex Alibi
 ἀνδύνος. b. 144. 179.
 ἀνισόχρονος. b. 167.
 ἀνακαλῆσθαι. b. 112.
 ἀναβάδισις. b. 113.
 ἀνακρίνεσθαι. b. 123. Sed vi-
 de notam.
 ἀνδρικός. b. 130.
 ἀνθελκή αἵματος. Opponitur
 κένωσις. b. 135.
 ἀνθέλλειν. b. 306.
 ἀντικαμβάνεσθαι βαρύτητος. b.
 109.
 ἀναπεπταμένος. b. 111. (Vide
 notam et ibid.) 233. 342.
 ἀνήνεμος, ἀνηνεμία. b. 110.
 ἀνετικός. b. 110.
 ἀντίπνευστις. b. 244.
 ἀντίχειρ, ὁ ἡ. b. 133. Ge-
 neris communis, ad fimi-
 litudinem ceterorum hu-
 jusmodi compositorum.
 ἀνήλιος. b. 226.
 ἀνεμος. De ventis expo-
 nitur. b. 228. seq.
 ἀνθραξ. b. 268. 272. 273.
 322.
 ἀνθρακῶδες ἔλκος. b. 333.
 ἀναλογεῖν. b. 282. 327.
 ἀνιμᾶν. b. 283. v. notam.
 ἀνεπιστάτως. b. 284.
 ἀνάτροπος. b. 386. v. notam.
 ἀντιπάσχειν. b. 287.
 ἀνείληπτος. b. 300. 301. bis.
 313. Phavorinus in ἀλεί-
 φω p. 109. notat ἀλειπτόν
 et ἀνήλειπτον.
 ἀναξύρησις. b. 304.
 ἀνασομοιωτικός. b. 322. 323.
 αἰδος. b. 325. v. notam.

αἰδῶν, αἰδρόνιος v. τροχι-
 σκος et Cell. 6. 14. Item
 Almeloventus ad Cael. Au-
 rel. p. 622.
 ἀνθηρά. b. 334. 336.
 ἀναξηραντικός. b. 335.
 ἀναγαλῆς. b. 345. v. Diof-
 cor. 2, 170. p. 315. Ga-
 len. in Glossis. p. 68.
 ἀνεμώνη. b. 345. Φαινικὸν ἀν-
 θος ἔχουσα. 349. 351.
 ἀνθήλη. b. 353.
 ΑΞ. ἄξυτος. b. 53.
 ΑΟ. ἄκινος διαίτα. a. 136.
 αἰκίητος. b. 237.
 ΑΠ. ἀποπλήττειν. b. 163.
 Sophocl. p. 262.
 ἀποσχίζειν. a. 26. 263.
 ἀποδακρυτικὰ φάρμακα. b.
 183. v. notam.
 ἄποιος. b. 277.
 ἄπιος. a. 29. b. 81. 350.
 ἀπαγής. b. 194.
 ἀποσιτία. a. 40. 65.
 ἀπόσιτος. b. 207.
 ἀπεψία. a. 40. b. 33.
 ἀπόρροια. b. 231. 238. seq.
 ἀπεπτος. a. 43. 51.
 ἀποσάζειν. a. 46.
 ἀπαυαίνειν, ἀφαιαίνειν. b.
 193.
 ἀποσχάζειν. a. 68. b. 143.
 bis. Galen. in Gloss. p. 99.
 ἀποφρετισμός. b. 188.
 ἀποσομοῦν. a. 72.
 ἀποβρέχειν. b. 314. 34. 51.
 299.
 ἀπόβρεγμα. a. 75. Varia
 genera notantur. b. 80. 81.
 353.
 ἀποκαρυφῶν. a. 84.

ἀπιέναι, de excrementis.
 b. 194.
 ἀπουρεῖν. a. 89.
 ἀπόξεσμα, ἀπόξεσμα, ἀπό-
 ξεμα. b. 197. v. notam.
 ἀπαλύνειν. a. 97.
 ἀπολαμβάνειν. b. 260.
 ἀποσαλεύειν. a. 117.
 ἀπαλόσαρκος. a. 126. 157.
 b. 8.
 ἀποκάθαρσις. b. 157.
 ἀποκαθαίρειν. a. 127.
 ἀπόσκημμα. a. 135. 157. v.
 Galen. in Gloss. p. 79.
 ἀποδιδράσκειν. a. 139. Forte
 ibi supplendum: ἐνδυμήμα-
 τα καὶ ταπίδας.
 ἀπόσκηψις. a. 156.
 ἀποφλεγματοσμός. a. 163. b.
 181. seqq.
 ἀποφλεγματοτίζειν. a. 163. b.
 181. seqq.
 ἀποξύνειν. a. 169.
 ἀπερύνειν. a. 179. Paulo an-
 te corrige μέλι.
 ἀπόρρητος. a. 180.
 ἀπόρρεειν. a. 184.
 ἀποψιλοῦν. a. 192.
 ἀποπαπῆν. a. 207.
 ἀποθεραπεύειν. a. 214. b.
 141.
 ἀπόρρηψις. a. 214. b. 64.
 ἀπευθισμένον (έντερον.) a. 215.
 219. 224. b. 298.
 ἀποκοπή. a. 219.
 ἀπόσημα. a. 222. v. notam.
 ἀποσώμμα. a. 222. Vox
 haud dubie corrupta.
 ἀποσμήχειν. a. 229. b. 162.
 ἀπλήκτως. a. 231. Sic enim
 in Codice.

ἀπογλυκαίνειν. a. 253.
 ἀποβάπτειν. a. 279. b. 323.
 ἀποκρίνειν. a. 292.
 ἀπαναλοῦσθαι. b. 7. Galeus
 in opusc. myth. p. 560.
 ἀπαιαλαμείω.
 ἀποκάθαρμα. b. 7.
 ἀπόλεκτος, ἀπίλεκτον. b. 26.
 ἀπίμελος. b. 27. 38.
 ἀποδείρω. b. 28. 108.
 ἀποτίλλω. h. 28.
 ἀπεφορέ. b. 99.
 ἀπελεπτυσμός. b. 99.
 ἀπανάλωσις. b. 101. Sic
 etiam legendum 99. loco
 ἀπανάλωσις.
 ἀπόχερμψις. b. 101.
 ἀποσίφειν. b. 162.
 ἀπηθεῖν. b. 36. bis. 40.
 Hippiatr. p. 177.
 ἀπεπταῖν. b. 38.
 ἀποπήσσειν. b. 39.
 ἀποχυλίζειν. b. 42. 52. 214.
 Hippiatr. p. 193.
 ἀποβράσσειν. b. 47.
 ἀπεφθός. b. 48.
 ἀπογαλακτοῦσθαι. b. 52.
 ἀπόμελι. b. 55. 74. Duplex
 ejus praeparatio. 58.
 ἀποπτύειν. b. 57.
 ἀπορρύπτειν. b. 62. 248.
 250.
 ἀπαφρίζειν. b. 63. 84.
 ἀποκοτταβίζειν. b. 68. 294.
 70. qui locus corruptus
 est. Forte: τοῖς μὲν γὰρ
 τὸ νησοποιηθὲν ἀποκοτταβι-
 δεῖσιν ἔτι τὸ τρίτον τοῦ πο-
 θέντος ὑπελειπέσθω. Rafarius:
 adiungatur. Forte in men-
 te habuit, ἐπιτιθέσθω.

ἀπεμῆν. b. 68. 151.
 ἀπερίληπτος. b. 70.
 ἀπόδοσις ὄρων. b. 71.
 ἀποζύνειν. b. 74.
 ἀπόνηρος πυρετός. b. 74.
 ἀποκάθαρσις. b. 75.
 ἀποκατάστασις. b. 104.
 ἀποκαθιστάειν. b. 105. 283.
 ἀποθλίβειν. b. 299. 300.
 ἀποκοτταβισμός. b. 68.
 ἀπνευσί. b. 78.
 ἀποπληροῦν. b. 78.
 ἀπαιθεράζειν. b. 79. v. Ga-
 tack. ad Anton. II, 4.
 6. 7.
 ἀπεργάζεσθαι. b. 269.
 ἀποστακτική φλεγμονή. b. 87.
 ἀποικονομεῖν. b. 89. Frustra
 aliquis conjecerit ἀποκινεῖν.
 ἀποδιδόναι. κοιλίας ἀποδεδώ-
 κυίας. b. 93.
 ἀποσπογγισμός. b. 250.
 ἀποσπογγίζειν. b. 93. 179.
 250. 293.
 ἀποσπματίζειν. b. 93. Dixi
 de hoc in priore N. Test.
 Gr. editione mea ad Luc.
 XI, 53. p. 269. — 271.
 Rigae et Lipsiae. 1786. 8.
 ἀπήχησις. b. 100.
 ἀποβάπτειν. b. 173.
 ἀποτυγχάνειν et ἀπότευξις.
 b. 211.
 ἀποκλύζειν. b. 157.
 ἀπόπαλσις. b. 160. Sic
 enim legendum. Vide no-
 tam 33.
 ἀποπάλλειν. b. 244.
 ἀποχωρεῖν. b. 247.
 ἀποθεραπευτικός, b. 107. ali-
 quoties.

ἀποθεραπεία. b. 106.
 ἀπέρεσις. b. 107. Ex ἀπε-
 ρείδω. Istud habet Plato
 in Cratylo p. 63.
 ἀπερέδειν. b. 108.
 ἀποίλιον, vox corrupta, ut
 videtur. b. 183.
 ἀπήνεια. b. 235.
 ἀποστατέον. b. 105.
 ἀποζύνειν τὰς τροφάς. b. 106.
 125.
 ἀπολείπειν, relinquere, non
 rejicere, non reprobare.
 b. 145. Contrarium ibi est
 ἐκβάλλειν. Rafarius inter-
 posuit οὐκ. Eodem redit.
 Sed sine caussa nolui in-
 terponere conjecturam.
 ἀπαυτοματίζειν. b. 148. Ele-
 ganter hoc dicitur de iis,
 quae sponte ac subito fi-
 unt. Unum Philonis lo-
 cum notavit Steph. Habet
 Philo p. 26. 50. 209. 504.
 622. 630. 731. Heliodor.
 p. 185. Euseb. Praepar.
 Evang. p. 522.
 ἀπευθύνειν. b. 177.
 ἀποδιδόναι. b. 182.
 ἀποκρούειν αἷμα. b. 147.
 ἀποκένωσις αἵματος. b. 147.
 ἀπέκρουσις. b. 151.
 ἀπαυδαῖν. b. 108. 289. Hip-
 piatr. p. 120.
 ἀπαύδησις. b. 286.
 ἀπόκροτος. b. 108.
 ἀπληκτος. b. 109. 110.
 ἀπύρετος. b. 115.
 ἀπόσημα, intervallum. b.
 123.
 ἀπωθεῖν. b. 124.

ἀποδιώξις. b. 127.
 ἀποξηραίνειν. b. 248.
 ἀπόφουςις. b. 128.
 ἀπίμελος. b. 129.
 ἀποδαπανᾶν. b. 131. Elegans vocabulum, sed nec Stephanus notavit.
 ἀπονέμειν. b. 138.
 ἀποσπασμός. b. 142.
 ἀποφυσᾶν. b. 159.
 ἀποπιᾶζειν, ἀποπιέζειν. b. 155.
 ἀπομυυρίζειν. b. 166.
 ἀποθεωρητέον. b. 131. Paulo ante est, ἐπιθεωρητέον.
 ἀπόσφιγξις. b. 132. ibidem est, διάσφιγξις.
 ἀπόσφαγμα. b. 133. v. notam.
 ἀπακοντίζειν. b. 135.
 ἀποσρέφειν φορᾶν αἵματος. b. 135.
 ἀποβάπτειν. b. 149.
 ἀπόχρη. b. 194 195.
 ἀποσπογγισμός. b. 247.
 ἀπορρίπτειν. b. 149. v. notam.
 ἀποपुरιᾶν. b. 150.
 ἀποκρατεῖν. b. 154.
 ἀποσφραίνειν. b. 168. 169.
 ἀπαλλάττεσθαι τινος κακοῦ, νόσου. Etiam ἀπαλλάττειν. Ita est b. 287. ubi Rafarius loco τῆς ἄλλα, quod corruptum est, videtur voluisse, τῆς ἄτης, τῆς νόσου.
 Ἀπαλλάττειν, pro ἀπαλλάττεσθαι, habet Xenoph. Mem. Socr. I, 7, 3. III, 13, 6. Aelian. V. H. 5, 9. 13, 3. κακῶς ἀπῆλλαξεν.

ἀποζρέχειν. b. 283. v. notam, et βρέχειν.
 ἀπολέγειν. b. 283. 284. v. notam.
 ἀποξενούειν. b. 285.
 ἀπροθύμως. b. 285.
 ἀπερίπνευστος. b. 228.
 ἀποδρά. b. 289. v. notam.
 ἀπρόσφορος. b. 306.
 ἀπόσπασμα. b. 307.
 ἀποστροφὴ ὑψέρας. b. 322. 309. ubi id fortasse frustra tentavi.
 ἀπόσυρμα. b. 324.
 ἀπεφθος. b. 335.
 ἀπεσχαροῦν. b. 351.
 ἀπήθημα, ab ἀπηθεῖν. b. 353.
 ΑΡ. ἀρθριτις. a. 48.
 ἀρτεμισία. a. 60. ac faepissime in utroque libello.
 ἀρθρων πόνος. a. 157. Sic enim ibi corrigendum.
 ἀριστολογία. a. 164. κληματὶς et δακτυλιτὶς. b. 182. 302. 332. σρογγύλη. 218.
 ἀπαλή. 348. In Hippiatr. reperio etiam ἀριστολογία, ut p. 271. 278. De tribus ejus generibus v. Dioscor. 3, 4. p. 326. 327.
 ἀρευμάτις. a. 231.
 ἀρκετός. a. 270.
 ἀρτιάλωτος. b. 14.
 ἄρκος. b. 13. 31.
 ἀρτύω. b. 16. Lege enim, ἀρτυθεῖσθαι.
 ἀρθρικός. b. 36. ἀρθριτικός. b. 229.
 ἄρτυσις. b. 49. 50.

ἀργίλος, ἀργιλλος, ἀργίλη. b. 54. 148. Vide notas, et ἀργιλώδης.
 ἀραιότης. b. 95.
 ἀραίωσις. b. 100 339.
 ἀρτηριώδης. b. 128.
 ἀρτηριοτομία. De ea vide b. 137. seqq. 331.
 ἀρτηριοτομεῖσθαι. b. 138.
 ἄρσις. b. 140. 340.
 ἀράχνιον. b. 149. 314.
 ἄργυρος. Vide ὕελος.
 ἀραιὸς σφυγμός et πυκνωθεῖς. b. 170.
 ἄρσενικόν. b. 192. bis. Hippiatr. p. 270. σχισόν.
 ἀργιλώδης. b. 230. ἀργιλλώδης. v. Geoponica in indice, et hic ἄργιλος.
 ἀράσσειν. b. 244. 245. v. notam.
 ἀρωγός. b. 275.
 ἀρκευθεῖς. b. 278. ἀρκευθος etiam est apud Theocrit. Id. 1, 133. 5, 97.
 ἀρραγής. b. 318.
 ἄρμαλα feu ἄρμαλα. b. 319.
 ἀρνόγλωσσον feu κυνόγλωσσον. b. 353.
 ἄρον. b. 347. Dioscor. 2, 157. p. 300. Erotian. p. 23. in δρακόντιον.
 ἀρίσκαρον. b. 352. ac faepius.
 ἀρχεζῶσις feu ἀρχεζῶσις. b. 351.
 ΑΣ. ἄση. a. 10.
 ἀσᾶσαι. b. 269.
 ἀσκληπιάδα. a. 22.
 ἀθματικός. a. 43.
 ἄτακός. a. 95.

ἀσάδης. a. 108. Erotian.
 p. 29. habet: ἔμετες ἀσ-
 σάδης.
 ἀσκωμα. a. 111. b. 321.
 ἀσηρός. a. 160.
 ἀσιτεῖν. a. 166. b. 207.
 ἀδενικός. a. 201.
 ἀσιτες. a. 202.
 ἀσκαρίς. a. 224. b. 206.
 ἀσαρκος. b. 19. 122. 298.
 ἀσομος. b. 25.
 ἀσηπτος. b. 64.
 ἀσφαλῆς πυρετός. b. 81.
 ἀσκαλαγίτης οἶνος. b. 85.
 ἀσυγκινώτατος, (haud du-
 bie corruptum. Συγκινεῖν fa-
 tis notum. Item κινητικός.)
 b. 109. Vide mox.
 ἀσύντατος. b. 108.
 ἀσυγκινάτατοι. Forte, ἀσυγ-
 κινητικώτατοι, ab. κινητικός.
 b. 109.
 ἀσκέπατος. b. 115. 129.
 ἀσύμπτωτος. b. 136.
 ἀσσοτάτω. b. 203.
 ἀσφάλτιον. b. 275.
 ἀσφαλτώδης. b. 279. 280.
 ἀσμενίζειν. b. 286.
 ἀσκήτης. b. 293. 343.
 ἀσυγκρίτως. b. 301.
 ἀσχύλτως. b. 305.
 ἀσῆρ σάμιος. b. 314. 318.
 320. Apud Dioscor. 4,
 115. p. 540. ἀσῆρ ἀττικός
 memoratur.
 ἀσυμπλήρωτος. b. 319.
 ἀσυνέργητος. b. 331. Notius
 est, ἀνερέργητος.
 ἀσπληνος, ἀσπληνον. b. 346.
 v. Dioscor. 3, 142. p.
 441. ubi etiam occurrit,

σπλήνιον.
 ἀσφόδελος. b. 349.
 ἀξεράγαλος, herba. b. 350.
 Dioscor. 4, 60. p. 497.
 ἄσιος feu ἄσσιος λίθος. b.
 351. Dioscor. 5, 95. p.
 689.
 ΑΤ. ἀτρεμίζειν. a. 63.
 ἀτρεμεῖν. a. 81. b. 113.
 Vide notam. b. 138.
 ἀτρεμαῖος. b. 108.
 ἀταλαίπωρος. a. 88.
 ἄτεν. a. 152. v. notam.
 ἀσάται notat Galen. in
 Gloss. p. 67. ἀσώμενος.
 Theocrit. Id. 25, 240.
 ἀτράφαζις. a. 155. b. 352.
 ἄτροφος. a. 202. b. 122.
 ἀτροφεῖν. a. 224. b. 87.
 ἀτροφεῖν et ἀτροφία habet
 Aët. edit. Hebenstr. p. 11.
 12.
 ἄτριπτος. a. 236.
 ἀγμή. b. 39.
 ἀτύπη, corruptum, ut vi-
 detur, vocabulum. b. 43.
 ἀτόρευτος. b. 49.
 ἀτάραχος πυρετός. b. 81.
 ἀτονεῖν. b. 118. 125.
 ἀτονος. b. 122.
 ἀτέραμνος. b. 124. 260. v.
 Erotian. p. 14. Galen. in
 Gloss. p. 67.
 ἀτοπία. εἰς ἀτοπίαν ἐμπίπτειν.
 b. 130.
 ἀτριχεῖν. b. 304.
 ΑΥ. αὐλίσκος. a. 111. varia
 eorum genera. 234. b. 212.
 ibid. τρύπημα αὐλίσκου.
 αὐτόθεν. a. 225.
 αἰτικά. a. 257.

αὐτόθι, nunc modo, de
 tempore. b. 90.
 αὐτοφυής. αὐτοφυῆ θερμά. b.
 119. λουτρά. 277. De iis
 vide 279. seq. ὕδατα. 282.
 seq.
 αὐλός. c. 217.
 ΑΦ. ἀφέψημα. a. 35. ἀφε-
 ψήματι. Ita Codex. Forte,
 ἀφέψημά τι. 231. b. 353. ac
 faepius.
 ἀφιδύνειν. a. 48.
 ἀφροδίσια, usus Veneris,
 μίξις. a. 88. τὰ περὶ τὰ ἀφρο-
 δίσια πάθη. 133. Liber Ru-
 fi περὶ ἀφροδισίων memora-
 tur 200—211. Ejus libri
 partes forte fuerunt frag-
 menta, quae reperiuntur
 ibid. 131—158.
 ἀφροδισιαστικός. a. 139. 158.
 Ibidem corrige: κατασή-
 σωσιν.
 ἀφυλάκτως χρησάμενοι. a.
 192.
 ἄφυσος. a. 199. b. 39. 48.
 ἀφροδισιάζειν. a. 208.
 ἄφροδος. a. 216. b. 200.
 ἀφλοῖος. b. 7.
 ἀφεψεῖν. b. 34.
 ἀφωκτες. b. 42.
 ἀφρόνιτρον. b. 102. 104. 250.
 ἀφαλμός, ἀφαλσις, ἀφάλλ-
 λεστα. b. 121. 122. De iis
 ibi exponitur.
 ἀφηλιάτης, ἀπηλιάτης. b. 111.
 ἀφαίρεσις et ἀφαιρέθαι. De
 sanguine multoties occur-
 rit. b. 127. seqq. 131.
 ἀφή. φλεβοτομία πρὸς ἀφήν.
 b. 130.

ἀφαιρετικός. ἀφαιρετικὰ βοη-
θήματα. b. 130. 131. Op-
ponuntur προδεδιμένα.
ἀφύα. b. 136.
ἀφελκυτέον. b. 148.
ἀφέλκεν. b. 155.
ἀφορκή. b. 157. Inferius
est συνολκή, quod vide.
ἀφαιώνω. b. 191.
ἀφισάναι. b. 284.
ἀφθα. b. 333. v. Aret. πε-
ρὶ ὀξ. παθ. 1, 9.
ἀφιδρωτήριον. De his expo-
nit. b. 342. seq. 343. 344.
ἀφιδρωσις. b. 343.
ΑΧ. ἀχρεῖν. a. 224.
ἄχρους. a. 234.
ἀχυλία. (Forte, ἀχυμία aut
ἀηδία.) b. 34. Vide ἄχυλος.
ἄχυλος. b. 35.
ἄχερδος. b. 270.
ἀχλυάδης. b. 320.
ἀχεράς. b. 350.
ΑΨ. ἀψινθίου χυλός. a. 230.
Ante hoc, loco τίδε, quod est
in Codice, legendum vide-
tur, ἔτι δέ. Hippiatr. p. 186.
272. ἀψινθιον ποντικόν. p.
156. ἄγριον. p. 273. κρητικόν.
ἀψινθάτον. b. 86. ut ῥοσάτον
etc.
ἀψοφητί. b. 136.
ΒΑ. βαρύνεθαι. a. 201. Er-
go, βαρυνόμενος. Non, ut
Codex, βαρυνουμένους. βα-
ρεῖθαι et βαρύνεθαι. b. 324.
βαλαύσιον. a. 231. b. 314. ac-
saepius.
βαλανος. a. 239. 240. 245.
281. bis. 296. b. 184. 298.
βαλάνιον. a. 240. Ibidem

ejus paratio. b. 171. βα-
λανέον. 220.
βαδίζεν. b. 39.
βαθύγειος. b. 230. v. no-
tam.
βαπτισμός. b. 281.
βατράχιον. b. 326. 345. 349.
ΒΔ. βδέλλα. De his copiose
agitur. b. 147. seqq. 309.
312. Schol. Theocrit. Id.
2, 56. 11, 34 βδέλλα (a
βδέλλω feu βδαλλω) ἡ ἐκμυ-
ζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα.
βδελλίζεσθαι. b. 148. v. no-
tam.
βδέλλον. b. 309.
ΒΕ. βελτιοῦσθαι. b. 318.
ΒΗ. βηχώδης. a. 6. 37. b.
163.
βηχικός. b. 163.
βήτασα, βητασαί, βισάσατον.
b. 319. 335, v. notam.
ΒΙ. βίαιος, βιαίετος. b. 136.
βισάσατον. v. βήτασα.
ΒΛ. βλήττειν. a. 43.
βλίτον. a. 80.
βλήχων. a. 95. 277.
βληχάνιον. a. 95.
βληχώδης. a. 168. Paullo
ante ibi corrige νοσήμασι,
et mox, μακροτέραι.
ΒΟ. βορβορυγμός. a. 262.
βουκέραι. a. 66. 146. In
Hippiatr. p. 264. est, βου-
κέρου, ὃ ἐστὶ, τήλεως. Immo,
τήλεως. Mox ibid est τὸ
βούκερον.
βούπησις. a. 222. βουπησις.
b. 349. Apud Galen. in
Gloss. p. 68. legitur, βου-
πρίτης. Apud Dioscor., 1,

54. p. 199. lego βουπήσις,
et ibid. 6, 3. p. 708. βού-
πησις.
βουκράνιον. a. 301.
βορβορώδης. b. 21.
βουλιμώδης. b. 77.
βολβός. b. 154. 272.
βόλβιτον. b. 352. v. Geo-
ponica.
βολή λύσματος. b. 211.
βορβῶσις. Forte, βόρεσις. b.
228.
βούνιον. b. 346. v. ψευδοβούνιον.
βοτάνιον. b. 350.
ΒΡ. βρώμα. a. 82. Recte
ibi se habet εἰρημένων. Vi-
de paullo ante p. 80.
ταῦτα - ἡσυχῇ ὑπάγει. Sed
nec ἐμπλήσας, nec προσά-
ρας ibi follicitandum erat.
Utrumque ad medicum
refertur. Ceterum infra
95. occurrit, σιτία αἰρεῖσθαι.
βραδύπορος. a. 180. b. 60.
65.
βραγχώδης. a. 184. b. 334.
βρυωνίας ῥίζα. a. 281. Mul-
toties in his duobis libel-
lis occurrit βρυωνία.
βρομώδης. b. 11. 19. 20. v.
ἐρυγή.
βρωματώδης. b. 17.
βρέχειν, ἐν οἴνῳ, ὄξαι. b. 22.
βρύον. b. 23. In Hippiatr.
p. 148. memoratur, τὸ ἀπὸ
τῶν ἰνδῶν καὶ τὸ χελιδόνιον.
βρώσιμος. b. 29.
βρέμος feu βρώμος. b. 39
42. v. Dioscor. 4. 135 p.
554. Geopon. p. 1174.
βροχή, βροχή. b. 82. 214.

βράσις. b. 84.
 βραδυπεπτειν. b. 87.
 βρασμός. b. 104.
 βραχυπνοῦν. b. 108.
 βρέγμα. b. 127. 137.
 βράδυ. b. 326.
 ΒΥ. βυρσοδεψική ροῦς. a. 229.
 Vide ροῦς.
 ΒΩ. βῶλος. b. 241.
 ΓΑ. γάλα ὄνειον, ἵππειον,
 βόειον. a. 78. μήλειον. 99.
 γαλακτοποσία. a. 115.
 γαλακτοποτεῖν. a. 166.
 γάρος et γάρων. a. 226. 249.
 bis. b. 53. 335. v. Hippia-
 atr. p. 270. 297. et Geo-
 pon. p. 1270. 1271.
 γαγγραινοῦδα. a. 289.
 γαλακτώδης. b. 21. 77.
 249. 340.
 γαλαθηνός. b. 29. 30.
 γαλακτεῦδα. b. 52.
 γαιοφανής. b. 158.
 γαστροκνήμιον, γαστροκνημία. b.
 177.
 γαγάτης. b. 311. v. Geo-
 pon. p. 946.
 ΓΕ. γεντιανή. a. 248.
 ΓΗ. γῆ λιθάργυρος, κιμωλία,
 ἔρετριάς. a. 138. σαμία. 231.
 ἀλμυρίτις et ἀμπελίτις. b.
 352.
 γῆθεν. b. 235.
 γῆρας ὄφρα. b. 336. v. E-
 rotian. p. 35. Galen. in
 Gloss. p. 83.
 ΓΛ. γλήχων. a. 95. 275.
 277. b. 265. 274.
 γλυκυσίδη. a. 109. b. 322.
 346. Ejus κόκκοι μέλανες.

356. Dioscor. 3, 148. p.
 445.
 γλαύκωμα. a. 162.
 γλυκυρρόδιον. a. 222. Nul-
 libi hoc legi. Si separen-
 dum esset, deberet esse,
 γλυκοῦς ῥοδίνου. Sed ea dis-
 junctio mihi quidem vio-
 lenta videtur. Plura vo-
 cabula in his scriptori-
 bus occurrunt, quae in
 lexicis omnino omnibus
 frustra quaeras.
 γλωϊώδης. a. 236. b. 55. 81.
 105. 148. 317. Hippiatr.
 p. 210. 269.
 γλυκύχυλος. b. 12. 13. 21.
 γλυκέλαιον. b. 22.
 γλυκυμαρίς. b. 24. 25.
 γλίσχρος. b. 31.
 γλυκυπότης. b. 60. Mox ibi
 lege: Φαρμακῶδες.
 γλυκύμηλον. b. 74. 80.
 γλυκάζειν. b. 167. Saepius
 est apud Sext. Empir. ut
 pag. 5. bis. 42. 62.
 γλύφειν. b. 220. v. ἐγγλύ-
 φειν et ἐκγλύφειν.
 γλίσχρότης. b. 274. bis.
 γλυκύρρυζα, et uno ῥ. b.
 320. 335. Uno ῥ. reperi-
 tur in hoc ipso etiam Co-
 dice lib. XV. fol. 221.
 pag. 2.
 γλαύκιον. b. 326.
 γλυκύ. b. 336.
 γλαύξ, animal et herba.
 b. 354.
 ΓΝ. γναφαλώδης. a. 227.
 ΓΟ. γονοσιδης. a. 134.

γονορροϊκός. a. 134. 135. b. 112.
 γογγυλίσ. a. 155. 205.
 γόνυ. b. 361.
 ΓΥ. γύρις. b. 252. ter. 253.
 bis. Hippiatr. p. 283.
 γύφος. b. 254.
 γυμνασία. b. 289.
 ΓΩ. γωνιοειδής. b. 361. v.
 notam.
 γωνιαῖος. b. 361.
 ΔΑ. δακτύλιος. a. 216. v.
 notam. 243. b. 211. 212.
 Hippiatr. p. 150. 301. et
 117. ἐμβαλεῖς εἰς τὸν δακτύ-
 λιον τοῦ ἵππου καὶ ποιήσων
 ἀναπατήσας. Forte, ἀποπα-
 τήσας. Ἀναπατήσας tamen
 recurrit ibid. p. 137. 163.
 δακνώδης. b. 66.
 δακτυλῆθρα. b. 171. 173.
 175. quem locum vide.
 Utuntur hoc vario sensu
 Xenoph. p. 241. Synes. T.
 II. p. 33. 50. Pollux. p. 229.
 δασύνειν. b. 289.
 δάκνειδα. b. 341.
 δάδιον. b. 353. v. Dioscor.
 2, 56. p. 208.
 δαφνοειδής. v. εὐπέταλον.
 ΔΕ. δεσμή, δέσμη. (Variant
 enim Codices permulti in
 accentu hujus vocabu-
 li, etiam Codices N. Test.
 Graeci.) a. 45. b. 84. ubi
 etiam notatur δεσμὶς et δεσ-
 μίδιον. v. Geopon. p. 622.
 1158. Confunditur etiam
 cum δεσμός. Vide, quae no-
 tavi ad Matth. 13, 30. in
 prior editione mea.
 δέον. πέρας τοῦ δέοντος. a. 195.

δεξαμενή. b. 13.
 δερματώδης. b. 23. 51.
 δέσμοφραγῆν, haud dubie corruptum. b. 31. v. notam.
 In lexicis notantur fere sola ἀδηφραγῆν, feu, ἀδδ. ἀναγνοφραγῆν. Ibid. lege βέλιστα.
 δελφάκιον et δελφάκειος. b. 38.
 δεύτερα, τὰ. b. 122. 330.
 δευεῖται. b. 260.
 δευτερεύειν. b. 296.
 ΔΗ. δήλωσις. Sed δηλήσεις legendum videtur. a. 86.
 δηκτικός. b. 20. 21. 34. 150.
 δῆξις. b. 74.
 δηγμός. b. 290. Philo. p. 136. D.
 δηλητήριος. b. 315.
 ΔΙ. διφρυγές. b. 314. 315. v. notam.
 διαβρικός. a. 5.
 διαχωρεῖν. a. 8. 11. 13. bis. 15. 16. 35.
 διατᾶν. a. 12. 136.
 διαχώρησις. a. 17. v. Aët. edit. Hebenstreit. p. 14.
 διαδιδόναι τὰ σιτία. a. 20.
 διέναι. a. 34. 138. v. notam, ibique corrige δεῖ, loco δεῖ. b. 42. 209. Vide etiam Hippiatr. p. 196. bis, et supra ἀνιέναι.
 διαττᾶν. a. 42. Ita in Cod. August. et Mosq.
 διασήθω. a. 43. Vide infra σήθειν. b. 191. 215.
 διατήκειν. a. 47. 76. ἐν χύτρᾳ. Hippiatr. p. 122.
 διψώδης. a. 48.
 διακνίζειν. b. 269. Dionys. Halicarn. T. II. p. 185.

διακαίειν. a. 72. 84. b. 232. 45. 58. 65.
 διαχωρητικός. a. 78. b. 13. 18. κοιλίας. Sic et 24.
 διατριπτεόν. b. 290.
 διατιτράινειν. a. 85.
 διαχᾶν. a. 110.
 διαχειρίζειν. a. 119.
 διακομίζειν. a. 132.
 διαλεπτύνειν. a. 135.
 διαπνοή. a. 152. b. 68. 231. bis. 304.
 διάκειν. a. 173.
 διώξις. a. 174.
 διαψύχειν. a. 193. b. 52. 160.
 διαταγή. a. 204.
 διασάττειν. a. 210. b. 139.
 διαλυτικός. a. 218.
 διάτασις. a. 220. 235.
 διενιέναι. τὸ διενιέμενον. a. 223.
 διενιέναι et ἐνιέναι. b. 320.
 διαβροχή. a. 223. b. 304. 51. 247. bis.
 διαθᾶν. a. 234.
 διουρεῖν. a. 236.
 διάχρηστα φάρμακα. De his copiose agitur. a. 243. seqq. b. 333. seq.
 διαζαίνειν. a. 286. b. 182.
 διαχώρημα. a. 288. b. 50. 209.
 διάλειψις. a. 291.
 διαγνωστικός. b. 2.
 δίπυρος. b. 7.
 δίτιχος. b. 7.
 διακριτικός. b. 15.
 δίολκος. b. 16.
 διουρητικός. b. 18. 20. 184.
 διουρητικὰ φάρμακα. Ac faepius in hoc libello.

διαυγής. b. 25.
 δίχηλος. b. 30.
 διάβρεγμα. b. 41.
 διεσάναι, quo sensu dicitur δίχνημα. b. 169. Vide 170. bis. διάσημα et διάλειμμα pro eodem adhibentur. Notat etiam, disjungere. 175.
 διαπίπτειν, de excrementis. b. 209.
 διάσφιγγις, διασφίγγειν. b. 132. bis. 133. De his v. b. 305. seq.
 διά. διὰ νάπυος, ὄζους, ὁποῦ, πεπέρως. b. 18. 28. Loco διὰ, est μετά. 22. Ibidem rursus est, δι' ὁποῦ, ὄζους, νάπυος. Pro eodem ἀπό. 25.
 δίσεφθος. b. 38. 42.
 διατίθεσθαι. b. 181.
 διακρατεῖν. b. 175. 133.
 διευρύνειν. b. 317. 95. bis.
 διαπνῆν. b. 51. 83. 317. 163. 230. διαπνέειν. 148.
 διαδοχή. b. 51.
 διακορής. b. 53.
 διασφηνοῦν. b. 316. 317.
 διαφεψᾶν. b. 54.
 διυλίζειν. b. 54.
 διαθρύπτειν. b. 57.
 διαβήτης. b. 61.
 διαφορεῖν. b. 62. 64. (Ibi corrige. ὥδε.) Ὅσα διαφορεῖ. b. 351. διαφορεῖσθαι. 229.
 διάθεσις. b. 64. aliquoties. 219. 109. v. notam. 112. 116. 297. seqq. 298. 299. 303.
 διάκρισις. b. 67.
 διαμονή. b. 70.

διῦγρος. b. 70.
 διασημαίνεν. b. 71.
 διάτρετος, ἡ, nimirum ἡμέ-
 ρα. b. 72. v. notam
 διάκλυσμα. b. 72. (v. no-
 tam.) 73. 168. 169. 171.
 293.
 διῦγραίνεν. b. 73.
 διζις. b. 74.
 διακαῆς. b. 76. 77. 232.
 διατείνεν. b. 78. κοιλία δια-
 τεταμένη. 82. 139.
 διαθλαῖν. b. 258.
 διάχυσις. b. 82.
 διαψηλαφᾶν. b. 103.
 διαφύρσεις. b. 279
 διαναπαύεσθαι. b. 78.
 διοικᾶν τὰ σιτία. b. 292.
 339. τροφήν. 139. Vide ἐν-
 διοίκητος.
 διακοπή. b. 104.
 διάβερχος. b. 213. Mox 214.
 de eodem ἀναβρέχειν.
 διχότομος, διχότομον. b. 224.
 bis. Vide scriptores astro-
 nom. p. 255. 265. 271.
 edit. Basil. 1585. 8.
 διαφθέρω. b. 139. 144. Co-
 dex secundo loco exhibet,
 διεφθαρότος. Debeat esse
 vel διεφθοράς, vel διαφθα-
 ρείς. Vide Eustath. ad
 Hom. edit. Rom. p. 1009.
 1443.
 διχοτομία. b. 224.
 διακριβοῦν. διηκριβαμένος. b.
 286.
 διαδετέον. b. 137.
 διαβρύθειν. διεβρύθηκας τὴν ἑξιν.
 b. 168.
 διανίπτειν. b. 187.

διαγώνιος. b. 170. 172. 114.
 διαδέυειν. b. 170. 171. v.
 notam. Philo p. 6. B. de
 sponsia, ἀναδέυεσθαι. Vide
 etiam p. 382. D. ἀναδεύειν
 μένος αἵματι. Galen. in Gloss.
 p. 84.
 διανταῖος, διανταίως. b. 150.
 v. notam.
 διακίπτειν νόσον. b. 165.
 διαφορητικός. b. 278. ali-
 quoties 110. bis. 111.
 διασφίγγειν. b. 171.
 διακλύζειν. b. 221. 311. 336.
 bis.
 δοκιμάζειν. b. 145.
 διευτυχεῖν. b. 146. Habet
 hoc Arrian. de exped. Alex.
 p. 160.
 διαμύσσειν. b. 229.
 διμαιρεν. b. 300.
 διασκορπιστικός. b. 110.
 διαχυτικός. b. 111.
 διαπίντιος. b. 116.
 διεκπηδᾶν. b. 118.
 διατρέχειν. b. 118.
 διαιρεῖν et διαιρέσεις, διαιρετέ-
 ον, de venae sectione mul-
 toties. b. 127. seqq. 132.
 138. bis. 129.
 διμβρος. b. 233.
 διάσημος. b. 233.
 διάδεσις. b. 133. De ea vi-
 de. 308.
 διάλειμμα. b. 115. 146. ἐν
 τοῖς πυρετοῖς. 130.
 διάρσις. b. 115 v. notam.
 διαπνεῖν. διαπονοῦν et διαπο-
 νεῖν. b. 136. Utroque lo-
 co malim, διατονοῦν.
 διατονοῦν. v. διαπνεῖν.

διομαλισμός. b. 132. διομαλί-
 ζειν habet Longin. p. 184.
 edit. Mori.
 διοιδεῖν. b. 134. Hippiatr.
 p. 199. διωδηκότα.
 διαλυμαίνεσθαι. b. 146. v.
 notam.
 διασφαλίζεσθαι. b. 180.
 διεξοδος. b. 200. 201. 202.
 διαπνευσος. b. 243. v. no-
 tam.
 διαπασμα. De his vide. b.
 331. seqq.
 διαχεῖν. b. 333.
 διεδρον et διέδρα. b. 337. v.
 notam. Mox iterum recur-
 rit. 338. 340.
 ΔΟ. δοθιήν. a. 51. b. 257.
 feqq.
 δολιχος. a. 79. 205. b. 48.
 δολιχός. b. 236. v. notam.
 ΔΡ. δρόπαξ. a. 213. δρόπαξ,
 nominativo, ibi legendum.
 De δρώπαξ et δρόπαξ. v. b.
 290. 297. ubi de his ex-
 ponitur. Vide etiam The-
 oph. Nonnum cap. 166.
 209. Ibidem est δροπανισ-
 μός. cap. 210.
 δρώπαξ. a. 213. Bis habet
 Synes. T. I. p. 52. addens:
 ὅς (δρώπαξ) ἀκριβέστερον
 σιδήρου ταῖς θριξίν ἐπεξέχε-
 ται.
 δροπάκη. a. 213. Forte et
 hoc in usu fuit. v. no-
 tam.
 δριμύτης. b. 34. οὖρον. 61.
 δρόμος. De hoc copiose ex-
 ponitur. b. 111. feqq. Pa-

ginā 112. verfu 9. ante
 δρόμον, addiderim τόν.
 δρομικός. b. 123.
 δραχμιαῖος. b. 223.
 δρακτικός. b. 304. Ac faepi-
 us in his libellis.
 δρακόντιον. b. 346.
 δρυοπτερίς. b. 350. Dioscor.
 4, 181. p. 602.
 δριδάξ ἀγρία. b. 352. Diof-
 cor. 2, 125. p. 271.
 δρυπεπής. b. 362.
 δρύς, δρύς. b. 362.
 δρύφακτος. b. 362.
 ΔΥ. δύσπνοος. a. 6. 202.
 δυσσορασία. a. 9.
 δυσπνοῖν. a. 11.
 δύσκριτος. a. 70.
 δυσσομία. b. 209. δύσοσμος.
 v. 72. 172.
 δυσουρῖν. a. 215. Corrige
 δυσουρούντων. Editum nostris
 temulentis typothetis de-
 betur, ut centum alia.
 Etiam si enim vicesies cor-
 rexissem, tamen errores
 remansissent.
 δυσμάλακτος. a. 221.
 δυσρήγως. a. 234 b. 288.
 δυσάνάληπτος. a. 251.
 δύσεργος. a. 299.
 δυσδιάπνευστος. b. 3. 68. 246.
 δυσήλιος. b. 5.
 δυσδιόκητος. b. 9. 12.
 δυσδιαχώρητος. b. 9. 11. 18.
 δυσδιάκριτος. b. 9.
 δύσφθαρτος. b. 10. 11. 14.
 18. 22. 29. Sic enim ibi
 legendum.
 δυσκατέργατος. b. 11. 18.
 20. 22. 29. 32.

δυσέκκριτος. b. 11. 17. 20.
 δυσανξής. b. 16.
 δύσπεπτος. b. 19. 22. 30.
 δυσδιαίρετος. b. 22.
 δυσέκρυπτος. b. 23.
 δυσσοικιόμητος. b. 27.
 δυσεντερικός. b. 38.
 δυσέφητος. b. 48.
 δυσκρασία. b. 64. 65.
 δυσκινήσια. b. 71.
 δυσθυμία. b. 71.
 δυσεμής, vel, δυσμηής. b.
 72. 158. 173. bis. v. Ste-
 phani thesaur. in indice,
 et hic, ευεμής et δυσέμετος.
 δύσοιτος. b. 76.
 δυσκαταποτῖν. b. 77.
 δυσπαθής. b. 91.
 δύσπνοια. b. 102.
 δυσαρρετικός. b. 105. Notius
 δυτάρετος.
 δυσαρέτησις. b. 342.
 δυσκίνητος. b. 107.
 δυσπάθεια. b. 119. v. no-
 tam.
 δυσάποσπαστος. b. 141. ter.
 δυναμικός. b. 146. Utuntur
 hoc cum alii, tum Euseb.
 Praep. Evang. p. 377. Est
 et in opuscul. Myth. Ga-
 lei p. 512.
 δυσέμετος. b. 158. Vide εὐε-
 μος.
 δυσανάγωγος. b. 182. 274.
 δύσρους. b. 208.
 δυσφορέστερος, loco vulgaris,
 δυσφορώτερος. b. 227.
 δυσδιαφώρητος. b. 227. v.
 Theoph. Nonnum. cap. 242.
 δυσήνεμος. b. 231.
 δυσκαμπής. b. 242.

δυσεξίτητος. b. 244. v. no-
 tam.
 δύσλυτος. b. 283.
 δυσαντίβλεπτος. b. 285. v.
 notam.
 δύσυπνος. b. 287.
 δυσανασχετῖν. b. 296
 δυσηκοῖν. b. 298. 343
 δυσαίδητος. b. 298. v. ευαί-
 δητος.
 δυσεκθέριμαντος. b. 299. δυσ-
 εκθεριμάντως. 329
 δυσχείμερος. b. 317.
 δυσεκμόχλευτος. b. 329.
 δυσάερος. b. 246. v. ευάε-
 ρος.
 δυσεργία, ut ευεργία, aut,
 ut ἐνέργεια. b. 338. v. no-
 tam et δύσεργος.
 δυσαλθής. b. 358 Aeschin.
 Socrat. III, 9. et alii plu-
 res ex Patribus Graecis,
 praeter medicos.
 ΔΩ. δωμάθαι. b. 235.
 ΕΒ. εβδοματικός. b. 224.
 ΕΓ. ἐγχυτος. a. 111.
 ἐγκρύβειν. a. 177.
 ἐγκαταχέειν. a. 213.
 ἐγκατέχευ. a. 216. 235.
 ἐγκαίεθαι. a. 234.
 ἐγκάρδιος. a. 250. ἐγκάρδιον.
 b. 156.
 ἐγρηγορικῶς. a. 281.
 ἐγχυλος. b. 36. 49.
 ἐγκρυφίας. b. 37.
 ἐγχυλίζειν. b. 41. 44. Vide
 ἐκχυλίζειν et συνεγχυλίζειν.
 ἐγκαυσίς. b. 73.
 ἐγρήγορσις. De ea copiose
 agitur. b. 89. seq.
 ἐγχρονίζειν. b. 119. 329.

ἐχχρίμπτειν. b. 123.
 ἐγχαράσσειν. b. 139. 140.
 143. 144.
 ἐγχαράζεις. De ea exponi-
 tur b. 144. seqq.
 ἐγκεραννύειν. b. 164.
 ἐγκύρτωσις. b. 210. v. no-
 tam.
 ἐγγλύφειν. b. 222. 272. v.
 γλύφειν et ἐκγλύφειν.
 ἐγκαίειν, ἐγκαίνου. b. 222.
 v. notam.
 ἐγκλάειν, ἐγκλάζειν. b. 244.
 ἐγχρενισμός. b. 249.
 ἐγκαθεψάειν. b. 278. ἐγκαθε-
 ψέειν. 279. 336. bis. v. no-
 tam.
 ἐγκαταδύνειν. b. 280. 281.
 ἐγκαταχωρνύειν. b. 295.
 ἐγχυματίζειν. b. 318. Mul-
 toties hoc legitur in Geo-
 poniciis et Hippiatricis. v.
 ἐγχυματισμός.
 ἐγχυσις. Varias ac diuer-
 sas notantur. b. 319.
 ἐγκλύζειν. b. 321.
 ἐγχυματισμός. De his vi-
 de b. 323. seqq. Ibidem est
 ἐγχυματίζειν.
 ἐγκάθισμα. b. 331.
 ΕΔ. εἶδεν. τὰ εἰδηόμενα. b.
 208.
 ΕΘ. ἐθισμός. a. 203. 204.
 293.
 ΕΙ. εἰσιέναι. τὰ εἰσιόντα. a.
 136.
 εἰσθλιψίς. b. 58.
 εἰλεός. p. 87. 200. 201.
 202.
 εἰσπνέειν. b. 155.
 εἰλεώδης. b. 212. v. notam.

εἰλιγμός, ἐλιγμός. b. 213.
 εἰδέα, ἰδέα. b. 272.
 ΕΚ. ἐκκρίσις. a. 4. b. 27.
 64
 ἐκλευκος. a. 7. b. 158.
 ἐκτρέπεσθαι. a. 12. Sed 260.
 προτρέπειν.
 ἐκκοπρώ. a. 35. v. notam.
 (In Oribasio est ἐκκοπερι.
 Apud Aët. edit. Hebenstr.
 p. 17. est: ἐκκοπερτικός, per o
 non per ω κλυτήρ.) b. 48.
 ἐκπυῖν. a. 64. 112. bis.
 (Vide ἐκπυροῦσθαι) b. 258.
 265. Hippiatr. p. 167. ἐκ-
 πυοῦν.
 ἐκλυτικός. a. 143.
 ἐκπυριᾶν. a. 148. ἐκπυριᾶ-
 σθαι. a. 211.
 ἐκχύμα. a. 168. b. 276.
 Dicitur etiam ἐκχύμωσις. v.
 Galen. in Glosf. p. 72.
 86.
 ἐκτίκειν. b. 256.
 ἐκτεῖν. a. 171.
 ἐκμυζᾶν. a. 177. Vide ἐκ-
 μύζειν.
 ἐκροή. a. 184. b. 8.
 ἐκρυῖν. a. 210. b. 95.
 ἐκρήσσειν. a. 214.
 ἐκθλιψίς. a. 216.
 ἐκπύρωσις. a. 219.
 ἐκβρασμός. a. 224.
 ἐκκαρπποῦν. b. 6.
 ἐκταράσσειν. b. 19. 40.
 ἐκχολοῦσθαι. b. 42.
 ἐκχυλίζειν. b. 42. 45.
 ἐκπυροῦσθαι. b. 6. (Rafari-
 us videtur coniecisse, ἐκ-
 πεπυημένω.) 141.
 ἐκκλίζειν. b. 66. 71. v.

notam.
 ἐκτάραξις κοιλίας. b. 80.
 ἐκλογίζεσθαι. b. 107.
 ἐκβάλλειν ἔμβρυον. b. 122.
 Ibidem: δεύτερα.
 ἐκβολή. b. 140.
 ἐκμύζειν, μύζειν, μύζειν, μυζᾶν,
 μυζοῦν. b. 142. (v. notam.)
 149. Vide etiam βδέλλα et
 μυζᾶν.
 ἐκκλητέον haud dubie cor-
 ruptum. b. 150. v. no-
 tam.
 ἐκμοχλεύειν. b. 155.
 ἐκφαίνειν. b. 161. Codex ibi
 ἐκφαίνει. Forte, ἐκφαίνει (ἀν.)
 ἐκλειγμα, ἐκλεικτόν, ἐκλεί-
 χειν. b. 162. 163. 164. v.
 notam, 347. v. notam.
 ἐκκυλίζειν. b. 175. v. no-
 tam.
 ἐκγυγαρτίζειν, καταγυγαρτίζειν.
 b. 253. v. notam. 254. 355.
 v. Geopon. p. 546.
 ἐκγύλφειν. b. 272. v. no-
 tam.
 ἐκλέπειν. b. 273.
 ἐκπύησις. b. 275. v. notam.
 ἐκτιτρώσκειν. b. 180.
 ἐκνεφίας. b. 295.
 ἐκφυσις. b. 304.
 ἐκτυλοῦν. b. 316.
 ἐκπηγνύειν. b. 317.
 ἐκτροπή. b. 319. bis.
 ἐκπνευματοῦν. b. 323.
 ἐκβόλιον. b. 331.
 ἐκτράειν, ἐκτρέειν. b. 338.
 v. τρέειν.
 ἐκτρησις. b. 338. Sic διά-
 τρησις apud Heliodor. p.
 24.

ἐκκεῖται. b. 353 καθάπερ
ἐκκεῖται, sicuti (hic) expo-
situm est.

ἐκφυάδες χλωρὰ κλήματος. b.
361.

ἐκτύφειται, ἐκτυφούται. b.
361.

ΕΛ. ἐλατήριον. a. 21. (Sic
enim legendum.) 44. 50.

ἐλέβορος. duo genera. a.
22 varia genera b. 158.
freqq. δαίσιος, σικελικός, γα-
λατικός. 166. ἀπ' ἀντικίρας.
313. ἐλέβορον, τό. ibid.

ἐλελίσφακος, ἐλελίσφακον. a.
60. b. 185. 344 λευκός.
356. bis. 357. Hippiatr.
p. 183.

ἐλξίνη. a. 103.

ἐλαιοῦται. a. 105.

ἐλίχρυσον, ἐλίχρυσος. a. 110.
b. 351. 356. Vide Theo-
crit. Id. 1, 30. 2, 78.

ἐλαιον σικυώνιον, ἱρινον, δά-
φνινον. a. 130. (De oleis et
unguentis variis exponit
Dioscor. γλέυκινον memorat.
1, 58. p. 77. Item Aët.
edit. Hebenstreit. p. 11. et
Chrysof. III, 613. C.

μύρον νάρδιον et μήλινον. Aët.
l. I. p. 18.) b. 171. ap-
pellat κύπρινον, μήλινον, ἱρι-
νον, ῥόδιον. In Hippiatr.
est p. 150. ἐλαιον ὀμφάκινον
et p. 166. 296. συράκινον.
p. 186. 276. ἐλαιον πηγάνι-
νον. p. 189. ὀμφάκινον et δά-
φνινον. p. 192. σχόδιον, κέ-
δρινον. p. 233. καρύδιον. p.
293. μύρσινον et μύρρινον. Vi-

de etiam Galen. in Gloss.
p. 58. ubi varia olea no-
tat.

ἐλεβορισμός. a. 149. b. 168.
ἐλεος. a. 173. v. notam. b.
31.

ἐλένης κρατήρ. a. 195.

ἐλμυς. a. 224. 277. bis.

ἐλάφειος μυελός. a. 237.

ἐλαΐα καθαρκτική. a. 252.

ἐλεφαντιά. a. 255. b. 119.
ἐλιξ. b. 19.

ἐλάα. varia ejus genera. b.
33.

ἐλυτρον. b. 44.

ἐλκυσίς. b. 77.

ἐλκώδης. b. 105. 284.

ἐλατήρ. b. 118. ab ἐλαύνειν.
Hoc loco pars crici ea,
qua impellitur et promo-
vetur. Quisquis aliquid
promovet et propellit. Sic
Philostorgius p. 14. παθὼν
φυγαδευτῆς καὶ ἐλατήρ.

ἐλκτικός. b. 142.

ἐλάττωσις. b. 144.

ἐλλεβορίζεται, ἐλλεβορίζει. b.
151. 162.

ἐλμυθες. b. 206.

ἐλώδης. b. 229. 231. 290.

ἐλθετέον. b. 281. 288. Sic
utroque loco, ut μενετέον.
b. 295.

ἐλέγχειν. b. 297.

ἐλαιώδης. b. 303.

ἐλύχινον. b. 312.

ἐλαμβάνειν. b. 338.

ἐλένιον. b. 347. 353. 355.
Dioscor. 1, 27. 28. p. 50.

51. plura ejus nomina no-
tat. v. Geopon. p. 959.

ἐλκιδιον. b. 358.

ἐλαιας αἰθιοπικῆς δίκρυον. b.
352.

ΕΜ. ἐμπύημα. a. 62. 64.
71. b. 256.

ἐμπυς. a. 71. 84. b. 47.
Hippiatr. p. 247. 252. ἐμ-
πυϊός.

ἐμπύησις σχολαΐα. b. 257.
v. notam.

ἐμπλήθειν. a. 82. Recte ibi
ἐμπλήσας.

ἐμβασίς. b. 290. 294. περὶ
ἐμβάσεων εἰς ἔλαιον, ὑδρέλαιον
κ. τ. λ. v. 337. freqq. ἐμ-
βάσεις θαλάσσιοι. 341. Sed
ibi neutro genere dixit,
ταῦτα et ἀφέλιμα, id est,
τὰ θαλάσσια.

ἐμετήρια σιτία. a. 82.

ἐμβρεγμα. a. 105. Inde ἐμ-
βρεκτέον Aët. edit. Heben-
streit. p. 14. ἐμβροχή. p.
17. v. mox.

ἐμβροχή. De ea vide b. 246.
248. 279.

ἐμμονος. a. 120. ἐμμονα καὶ
χρένια πάθη. b. 343.

ἐμπύσκειται. a. 183.

ἐμπνευμάτωσις. a. 240. 241.
b. 111. 306. 322. v. Aët.
edit. Hebenstreit. p. 11.

ἐμβαμμα. a. 249.

ἐμβρέχειν. a. 255. b. 168.
283. 302. bis.

ἐμφρακτικός. b. 20.

ἐμπίμελος. b. 26.

ἐμφυής. b. 49.

ἐμπνευματούται. b. 52. 153.
328. 339. Plutarch. de

placitis philosoph. lib. 5. cap. 8.

ἐμπάσσειν. b. 53. 221. bis. 252. seqq. 259. 262. ἐμπάσσειν et ἐπιπάσσειν. b. 186. 191. 223. ἐμπαθησόμενος. 332. Saepe confunditur cum ἐμπλάσσειν. Hippiastr. p. 121. ἐμπάσσειν νίτρον. ἐμφράττειν. b. 59.

ἐμπλήρωσις. b. 78.

ἐμβόησις. b. 90.

ἐμετικός. b. 92. ἐμετικά. 174. v. notam. 186.

ἐμπνευσις. b. 96.

ἐμπίπτειν. b. 100. Iste locus pessime corruptus est, ut adeo de eo integritati restituendo desperandum sit. Audacter igitur agendum. Conjectio ergo: τοῖς εἰς πυρετὸν ἐμπεσοῦσι τῆς πλείονος δ' ἐν ἡμῖν ὑγρᾶσίας καὶ τῆς σφοδροτάτης καταψίξεως ἐπανόρθωσιν οἱ κατὰ τὸν τρόπον πεφωνασκηκότες καλῶς ἔχουσιν εἰρήκασιν, seu, τοῖς κατὰ τὸν τρόπον πεφωνασκηκότες καλῶς ἔχουσιν εἰρηται.

ἐμμήνιος, ut ἐμμήνιος. b. 122. 143. 146. bis.

ἐμβάλλειν διαίρεσιν, ἐμβλητέον τὴν διαίρεσιν. b. 129. bis. 135. ἐμβληθείσης τομῆς. 136. ἐμβλητέον τὰς ἀμυχάς. 143. ἐμφαίνεσθαι. b. 147. 151.

ἐμπατος. b. 150. v. notam. ἐμφύρειν, ἐμφυρᾶν. b. 161. bis.

ἐμπλασμα. b. 171. 252.

ἐμπτωσις. b. 176.

ἐμπασμα. b. 179. de iis vide. 331. seqq.

ἐμπλαστρον. b. 241. Obiter hic nota ex Hippiastr. p. 295. ἐμπλασρώδης.

ἐμβραδύνειν. b. 303. Sic βραδύνειν. b. 302.

ἐμπλαστὸν φάρμακον. b. 359.

ἐμπλέκειν. b. 252. v. προσπλέκειν, συμπλέκειν, quae synonyma sunt.

EN. ἔντερον τυφλόν. a. 17. ἔντερα λεπτά. 20. b. 201. bis.

ἐντεριώνη. a. 37. 164. 299. bis. v. notam. b. 159.

ἐνσείειν. a. 64.

ἐνένομα. a. 66. 77.

ἐνεσις. a. 217. 218. ἐνέσις, ἐνεμα. b. 321. Vide paullo inferius.

ἐναιμος. a. 110.

ἔσπερον, loco ἐντεριώνη, quod vide. b. 223.

ἐντασις (forte, ἔντασις.) a. 133. 143. vide 145. 154. b. 75. 88. 107. et 114. ubi est ἐπίτασις. Vide hic etiam συνέντασις.

ἐντατικός. a. 136. b. 10.

ἐντασις. a. 145. bis. 159. 214. b. 122.

ἐναιώρημα. a. 160.

ἐνείλησις. a. 216. Codex vitiose, ἐνελίσις, quod volebam corrigere. b. 307. bis. v. notam.

ἐναφειν. a. 222. 244. b. 170. 278. 335.

ἐνεμα. a. 223. Aët. edit. Hebenfreit, p. 17. ἐνεματίζειν.

ἐνρέειν, seu, ἐνρύνειν. a. 238. ἐνδοτικός. a. 241.

ἐνθεατικός. a. 238.

ἐνδυατός. a. 292. Laudatur

ἐνδοιασός. Item, ἐνδοιασῶς. Thucyd. 6, 10. Diog. Laërt. p. 369.

ἐναπολείπειν. b. 23.

ἐνάρξιμος. b. 27.

ἐναποψύχεσθαι. b. 35.

ἐναποπλύνειν, nimirum, ὕδατι. b. 36.

ἐνσυγκαταζέειν. b. 36.

ἐνδρύπτειν. b. 36.

ἐνῶν. b. 84. aliquoties. 85. 86. bis.

ἐννήχεσθαι. b. 119.

ἐντονος. Vide εὐτονος.

ἐνθρόμβωσις. b. 135.

ἐνερθευθής. b. 139. 169.

ἐνόχλημα. b. 146. 273.

ἐντένειν, ἐντύειν, ἐντύνειν. b. 151. v. notam.

ἐντρέχειν. b. 176.

ἐνδελεχής. b. 188. ἐνδελεχῶς. 271.

ἐναπομαραίνεισθαι. b. 200.

ἐνύφασμα. b. 236. ἐνυφαίνειν et ἐνυφαντός nota sunt.

ἐνυγρος. b. 238.

ἐνδιέναι. b. 250.

ἐνελεῖν. b. 307.

ἐναρμολογία. b. 310.

ἐναποβρέχειν. b. 312.

ἐναποθνήσκειν. b. 331.

ἐνσάζειν. b. 336.

ἐνδερμῖς. b. 337. 340.

ἐνθλίβειν. b. 340

ΕΞ. ἐξαπίναιος. a. 5.

ἐξίχεν. a. 9. 277. ἐξάγουσα
ὁδὴν. b. 130. v. notam.
(ἐξάγειν inter alia est, in-
citare. v. Lyfiam. p. 117.
Forte hic deest aliquid,
ut τῶν φρενῶν, εἰς μανίαν
etc.) 273.

ἐξάλλεσθαι. a. 10. b. 121.
ἐξανθῆν. a. 11.
ἐξάνθησις. a. 38.
ἐξόγκωσις. b. 87.
ἐξογκόω. a. 71.
ἐξεμῆν. a. 82.
ἐξυγιάζεσθαι. a. 84.
ἐξιδροῖν. a. 102.
ἐξαράσσειν. a. 176. bis. v.
notam.

ἐξίτηλος. a. 200.
ἐξορμᾶν. a. 206.
ἐξελκοῦν. a. 225.
ἐξολιδαίνεσθαι. a. 236.
ἐξεισιέειν. a. 237.
ἐξελκυσμός. a. 243.
ἐξωθῆν. a. 244 Sed id mi-
hi dubium. Forte, ἐξοιδού-
τας.

ἐξινίξεν. a. 250.
ἐξοσεῖξεν. a. 252.
ἐξατμίζειν. b. 6. 317.
ἐξαλλάσσειν. b. 8. Ita, lo-
co ἐξαλλάττονται legendum.
13.

ἐξικμάζειν. b. 36.
ἐξυγραίνειν. b. 43. 46.
ἐξοπτᾶν. b. 51.
ἐξανθισιάζειν. b. 54. 216. v.
notam.

ἐξάπτειν πυρετούς. b. 55. 59.
ἐξονυχίζειν. b. 83. bis.
ἐξανιέναι. b. 104.

ἐξελιγμός. b. 109. 118. Ha-
bet Arrian. de exped.
Alex. p. 125. ἐξελίττεσθαι
frequenter occurrit.

ἐξαλμός. b. 121. ubi de eo
accurate exponitur. Apud
Gregor. Naz. p. 80. 230.
legitur ἐξαλμα.

ἐξακοντισμός. b. 135.
ἐξεψῆν. b. 350.
ἐξερεῖσθαι. b. 152. 155. 162.
ἐξάπλωσις. b. 160.

ἐξεηλίσσειν. b. 162.
ἐξακολουθεῖν. b. 170. Istum
locum, qui corruptus est,
nunc pro tempore ita
correxerim: τινὸς τῶδε
χείματος ἐξακολουθεῖν μέλλον-
τος. Ἐξακολουθεῖν sine au-
ctore habet Stephanus. Vi-
de ergo Apollon. Alex p.
182. 192. Chrysof. T. IV.
p. 97. D. Dionys. Hali-
carn. T. II. p. 28. Polyb.
T. II. p. 472.

ἐξαδάκτυλος. b. 173.
ἐξιάσθαι. b. 222.
ἐξεικάζειν. b. 226. Ib. 225.
est παρεικάζειν.

ἐξαινοῖγεν. b. 230.
ἐξεργάζεσθαι. b. 270.
ἐξαντλεῖν et ἐξαντλητέον. b.
301.

ἐξαερωῖσθαι. b. 317. Habet
Philo p. 476. 741. Diog.
Laërt. p. 285. Euseb.
Praep. Evang. p. 820. Eu-
stath. ad Dionys. Perieg.
p. 16. ἐξαερώσαι τὸ ὑγρὸν.
ἐξάντλησις. b. 331.

ἐξομαλίζειν. b. 338.

ἐπι-ἐπιτολή. a. 5.

ἐπιθυμον. a. 21. 42.

ἐπιβολή. b. 251.

ἐπιπάσσειν. a. 30. 38. 43. 46.

48. b. 261. ἐπιπατέον. b.

149. 186. 258. 262.

ἐπιφύσσειν. a. 32. b. 69.

174.

ἐπιζητεῖν. a. 33. 85. 143.

ἐπιζύειν. a. 36. b. 36.

ἐπιχρίειν. b. 349.

ἐπιειπνῆν. a. 43.

ἐπικυλίζειν. a. 57.

ἐπιτέγγειν. a. 66.

ἐπιπλάσσειν. a. 66. b. 256.

freq. 258. 261. 264. bis.

ἐπιπίνειν. a. 73.

ἐπιληπτικῶς. b. 287.

ἐπικουφίζειν. a. 75.

ἐπικυψίς. a. 83.

ἐπιπύσσειν. b. 310.

ἐπιτολμαῖν. a. 85.

ἐπαγγέλλειν. b. 335.

ἐπάγγελμα. b. 127. 165.

ἐπικαλεῖσθαι. a. 88.

ἐπέρεισις. b. 338.

ἐπίβρεγμα. a. 104. 144.

ἐπιλαμβάνειν. a. 108. ἐπι-
λαμβάνειν. b. 69. 133. in-
hibere.

ἐπιτάζειν. a. 115.

ἐπιφράττειν. a. 117.

ἐπικάρσιος. a. 120. b. 135.

ἐπίχρισμα. a. 141.

ἐπιβρεκτέον. a. 145.

ἐπίθεμα. a. 150. 172. b. 217.

220. 223. 257. freq. 267.

ac deinceps 268. 298.

ἐπανιέναι. a. 201.

ἐπιβλέπειν. a. 208.
 ἐπιβάλλεσθαι τινί. a. 213.
 Hoc loco est ἐπιχειρεῖν. Ni-
 hil ergo corrigendum. Ra-
 sarius me in errorem pel-
 lexerat.
 ἐπειξίς. a. 221. (Codex ἔπη-
 ξίς, quod nihili est. De-
 beret esse ἐφίξις, ut ἄφι-
 ξίς. v. ἐπίπηξις.) b. 67. 283.
 320. 331. 337. et ἐπέγειν. v.
 notam. Sic, τὰ ἐπείγοντα. 344.
 ἐπιβολή πυρετοῦ. a. 223. σι-
 κυῶν. b. 177.
 ἐπιληψία. a. 209. 223. Un-
 de dicatur, ac quibus ali-
 is nominibus appelletur,
 docet Theopan. Nonnus
 p. 146. ἐπίληψις, de quo
 monui, habet Aët. edit.
 Hebenstreit. p. 23. πνεύματος
 ἐπίληψις, quod prorsus ali-
 ud est.
 ἐπιφορά. a. 227.
 ἐποχή. a. 232. καθάρσεως.
 b. 184.
 ἐπιχωρεῖ. a. 233.
 ἐπιπεπηγός. b. 248.
 ἐπίπαγος. a. 236. Galen.
 in Gloss. p. 58. λευκανθί-
 ζοντες ἐπίπαγοι. Vide ibid.
 p. 73. 97.
 ἐπιχεῖσθαι. a. 240.
 ἐπισφίγγειν. a. 243.
 ἐπικλυσμός. a. 245. v. no-
 tam.
 ἐπεμβάλλειν. a. 250.
 ἐπιμρίνειν. a. 280.
 ἐπίσχεσις. a. 283. b. 64.
 ἐπικαθαίρειν. a. 286.
 ἐπινεφής. b. 5.

ἐπωάζεσθαι. b. 6.
 ἐπιπολασμός. b. 8. 10. 14.
 19.
 ἐπίνοσος. b. 284. 232. bis.
 εὐθριπτος. b. 12.
 ἐπανάστασις. b. 24. 186.
 ἐπιπολάζειν. b. 28. 57.
 ἐπιχῆν. b. 34. 40. bis. 292.
 v. notam.
 ἐπικαίειν. b. 37. 38.
 ἐποχεῖσθαι. b. 57.
 ἐπανθεῖν. b. 57.
 ἐπίψυξις. b. 60.
 ἐπιπλέκειν. b. 60. Alibi est
 etiam προσπλέκειν, quod
 vide.
 ἐπιδαννώδης. b. 65.
 ἐπιδιδόναι. b. 65.
 ἐπιπυρέττειν. b. 72.
 ἐπισημασία. b. 72. 75. quem
 locum vide. 76. 77. 90.
 130. 131. aliquoties.
 ἐπίκρασις. b. 75.
 ἐπιζήτησις. b. 75. τοῦ πο-
 τοῦ. 78.
 ἐπίδοσις. b. 75. 89. saepe.
 ἐπιθεωρεῖν. b. 76.
 ἐπιπλεοναστέον. b. 80.
 ἐπισύφειν. b. 89. v. notam.
 ἐπιτριπτικός. b. 90.
 ἐπιδιαιλύειν. b. 92.
 ἐπαντλῆν. b. 104. v. no-
 tam.
 ἐπίτασις. b. 114.
 ἐπὶ κατὰ et ἐπ' ἀγασθῶ. b.
 105.
 ἐπενείειν. b. 298.
 ἐπέχειν. καθάρσις, γαστήρ
 ἐπεχομένη. b. 108.
 ἐπιτρεφής. b. 114.

ἐπιτρεφέν. b. 114. v. no-
 tam.
 ἐπιβρῶννύειν. b. 114. 120.
 ἐπελαύειν. b. 118.
 ἐπεμβάίνειν. b. 124.
 ἐπιτρεπτικός. b. 126.
 ἐπιθεωρητέον. b. 131.
 ἐπανέρχεσθαι. b. 273. v. no-
 tam.
 ἐπιβρῶνειν. b. 273. 274. v.
 notam.
 ἐπιφλεβοτομεῖν, repetito ve-
 nam incidere. b. 130.
 ἐπίδεσις. b. 130. 136.
 ἐπίθεσις. b. 132.
 ἐπώδυνος. b. 133.
 ἐπαφαίρειν, iterato ac re-
 petito sanguinem detrahe-
 re. b. 135. 136.
 ἐπαφαίρεσις. b. 136. v. ἐπα-
 φαίρειν.
 ἐπιμήκης. b. 136. 338.
 ἐπιδιαιρετέον. b. 136.
 ἐπισκοτίζειν. (Frequentius
 occurrit ἐπισκοτεῖν. Tamen
 et σκοτίζειν in usu est.) b.
 144.
 ἐπιπλοκή. b. 138.
 ἐπικύπτειν. b. 155. bis. Su-
 pra est ἐπικυψίς.
 ἐπιπολασμός. b. 156.
 ἐπιτεταμένως. b. 160.
 ἐπιβρέειν, ἐπιβροος, ἐπιβροος.
 b. 209.
 ἐποχετεύειν. b. 247.
 ἐπίπηξις. b. 291. v. πηγνύ-
 ναι et ἐπειξίς.
 ἐπεκλύειν. b. 223. v. no-
 tam.
 ἐπιμλύζειν. b. 223. v. notam
 et supra ἐπικλυσμός.

ἐπέκτασις. b. 292.
 ἐπισημαίνειν. b. 222.
 ἐπίδεσμος et ἐπίδεσμον. b. 149.
 307. v. notam.
 ἐπιταπενός, haud dubie corruptum. b. 235. v. notam.
 ἐπινυκτίς. b. 322.
 ἐπαναφέρειν. b. 176.
 ἐπιπλάττειν. b. 259. 262. v. notam. 263. bis.
 ἐπεμβάλλειν. b. 261.
 ἐπίχυσις. b. 145. v. notam.
 ἐπιπολαίως. b. 151.
 ἐπεισφορεῖσθαι. b. 153.
 ἐπιζυρητέον. b. 304.
 ἐπεισενεχθῆναι. b. 155.
 ἐπιμηχανᾶσθαι. b. 177.
 ἐπουλώω. b. 296. v. notam.
 ἐπουλωτικά φάρμακα. b. 349.
 ἐπαγγελία. b. 232. 344. v. notam.
 ἐπέεισακτος. b. 231.
 ἐπιφλεγμαίνειν. b. 140.
 ἐπισπᾶν. b. 142. (Sed mox ibi est, ἀποσπατμός.) 354.
 ἐπίμετρος. b. 188.
 ἐπιτέχνησις. b. 279. Ibid. 277. est, ἐπιτήδευσις.
 ἐπιπροδᾶν. b. 230.
 ἐπαλείφειν. b. 260. v. notam.
 ἐπικράτεια. b. 280.
 ἐπιτήδευσις. b. 277. bis.
 ἐπιπλασώδης. b. 276.
 ἐπανισάνα. b. 301.
 ἐπεμβιβάζειν. b. 301.
 ἐπειλίσσω. b. 338. 340. v. notam.
 ἐπιχυτέον. b. 339.

ἐπίκοιμος, ἐπίκοινα. b. 356.
 Μοχ κοινά. 357.
 ἐπισυνάγειν. b. 357.
 ἐπαναβλαστάνειν. b. 362.
 EP. ἐρευγμός. a. 17. 261. 87. 235.
 ἐρυγμός. a. 17.
 ἐρεγμός. a. 17. 285. b. 47. 48. 217. saepius. 254. 313. Hippiatr. p. 160. 209. ἐρέγμου ἄλευρον et p. 184 τὸ ἔρεγμον. (Forte, ἔρεγμα.)
 ἐρείδειν. a. 117.
 ἐρπυλλος, ἐρπυλλον. a. 149. b. 346. Hippiatr. p. 166.
 ἐρπύλου (uno λ.) φύλλα περσικοῦ.
 ἐρινεός, ἐρίνεος, ἐρινός, ἔρνος, ἐρίναιος. a. 175. v. notam. b. 345. 362. Hippiatr. p. 157. bis. ἐρινεός. p. 209. ὀλύνθους ἐρινεοῦ.
 ἐρύσιμον. a. 205. b. 347. 348.
 ἐρυγή. a. 233. v. Aët. edit. Hebenfreit. p. 13. ἐρυγᾶ καὶ ἀναχρέμψεις ἰχθυώδεις καὶ βρομάδεις.
 ἐρικτός, ἐρεικτός. a. 298. ἐρίκειν et ἐρείκειν apud Rufum non occurrit, nisi mox pag. 299. Haud dubie vero hic notabitur ex medicis ceteris. Apud Philonem T. I. p. 180. in Codice Petropolitano constanter inveniri ἐρεικτός. Sic et alibi.
 ἐρείκειν, ἐρίκειν a. 299. v. notam. b. 47. bis. 215. Item. Eufstath. ad Hom.

edit. Romana, quam semper noto, p. 942. 1524. ubi etiam est, ἐρεικτὰ ὄσπρια. Hippiatr. p. 184. ἐρείξας.
 ἐρυσιβοῦσθαι. b. 5.
 ἐρύκειν. b. 39. 81. Vide ἐρικτός et ἐρείκειν.
 ἐρίκιδες. b. 40. bis. Alii, ἐρείκιδες.
 ἐρέγμνος. b. 47.
 ἐρύθημα. b. 139. bis. 267.
 ἐρυθραίνεσθαι. b. 140. 273.
 ἐρξίνα medicamenta, de quibus. b. 183.
 ἐρυσιπελατώδης. b. 258. bis. 324. Actuar. lib. 2. περὶ διαγν. παθῶν cap. 29.
 ἐργάζεσθαι. b. 265. Vide hic composita, κατεργάζεσθαι, συτεργάζεσθαι, ἐξεργάζεσθαι.
 ἐρπυστικός. b. 268. 362. v. notam.
 ἐρέβινθος. b. 269.
 ἐρπης. b. 276. 322.
 ἐριον. ἔρια σρεπτά, πιλωτά. b. 308.
 ἐρπηνώδης. b. 334. Habet Philo. p. 136. 590. 722. 729. Euseb. Praepar. Evang. p. 392.
 ΕΣ. ἐσχαροῦσθαι. b. 17. 191. 192. 193. 196. Inde ἐσχαρωμένα, ἐσχαρώδη ἔλκη. v. Cell. 5, 26. ἐσχάρα, cru-sta.
 ἐσχάρα. b. 191. 349. Hippiatr. p. 210. 211. ἐσχάρωμα.
 ἐσχαρωτικός. b. 192. (vide notam 47.) 193. 194. Vi-

de etiam Dioscor. 2, 66. p. 208.

ἐσθθεν. b. 215. Haud dubie corruptum. Forte in eo latet aliquid ex vocabulo διδόναι. De σώζειν cogitari nequit.

ἐσχετήριος. b. 272. v. notam.

ἐσσυμένως. b. 281. v. notam.

ΕΤ. ἔτνος. a. 79. 126. v. notam. b. 266.

ἑτεροκρανικός. a. 265. b. 309. 311.

ἑτεροκρανία. a. 265.

ἑτερόχρεια. b. 23. Sic ἑτερόχρεος et ἑτεροχρεοῦτης. Diog. Laërt. lib. 9. p. 373. Gregor. Nyff. T. I. p. 339. Adamant. fol. 93. pag. 1. edit. Romanae Aeliani V. Hift.

ἐτήσιαι ὥραι b. 224.

ἕτερον ἐξ ἑτέρου, aliud post aliud. b. 259. 260.

ΕΥ. εὐογκος. a. 16.

εὐρύκοιλος, εὐρυκοίλος. a. 17. 18. 261. 262.

εὐπέταλον (ἢ, δαφνοειδές.) a. 28.

εὐσιτος. a. 38. 198.

εὐφρόβιον. a. 48.

εὐρους. a. 75. b. 129. 151. 227.

εὐήθης, a. 75. 76.

εὐπάθεια. a. 81.

εὐταξία. a. 83. v. notam, et pag. 96.

εὐεμος. a. 128. εὐεμής. b. 71. 152. 172. v. δυσεμής.

εὐκάρδιος. a. 198. v. notam. b. 80. Rasarii interpretationem hic non probo. Compara utrumque locum.

εὐπνοος. a. 202. b. 232.

εὐφορος. a. 203. 205. b. 225.

εὐωχία σίτου. a. 203.

εὐζωμον, εὐζωμος. a. 205. b. 185.

εὐαπάλλακτος. a. 207.

εὐέκτης. a. 225. 226. Forte hic paullo ante legendum: εἰ τε, loco ἥδη δέ.

εὐθύτρητος. a. 234 bis. 235. b. 183. 207. 310.

εὐπαθής. a. 234. b. 240.

εὐανθής. a. 236. b. 286.

εὐερέθιος. a. 239. b. 299.

εὐχρηστῆν. a. 241.

εὐπεπτος. a. 253. b. 25. 227. 30. 33.

εὐφορία. a. 284.

εὐμετάβολος. b. 3.

εὐδιόπνευστος. b. 3. 227. 243. v. notam.

εὐεκποίητος. b. 3.

εὐκατέργατος. b. 3. 18. 32. 233.

εὐδιανός. b. 5. v. Opuscula Galei Myth. p. 696. Chrysof. X. 206. XII, 177.

318. Hippiatr. p. 236.

εὐδῖος. b. 5.

εὐήνεμος. b. 5. 243.

εὐήλιος. b. 5. 231. 243.

εὐδιοίκητος. b. 7. 8. 11. 26. 94. 233. 287. Sic ἀδιοίκητος. Hippiatr. p. 105.

εὐτρέπεζος. b. 7. 11.

εὐδιαφώρητος. b. 8. 12.

εὐφθαρτος. b. 8. 10. 13. 22.

εὐέκκριτος. b. 9. 11. bis. 26.

εὐτομος. b. 9. 18.

εὐπρόσφορος. b. 9.

εὐλέαντος, εὐλείαντος. b. 15. 300.

εὐτόμαχος. b. 18. bis.

εὐτροφία. b. 22. 147. v. notam. 166.

εὐτροφος. b. 25. 227. 303.

εὐόλιθος. b. 27.

εὐδιάφθορος. b. 27.

εὐαφής. b. 255. 308. 339.

εὐαφῶς. b. 304.

εὐκόλως. b. 281.

εὐβαφής. b. 239.

εὐχρεος. b. 239. 240.

εὐποτμος. b. 240.

εὐσχιτος. b. 129.

εὐρωτος. b. 138.

εὐνουχίζεν. b. 159.

εὐδιόρθωτος. b. 165.

εὐτραφής. b. 166.

εὐψυχής. b. 233. Herodian. p. 37. εὐψυχέστερον χωρίον.

εὐτρέπτος. b. 304.

εὐκνησία. b. 70.

εὐκίνητος. b. 122. bis. 127.

εὐσαρκος. b. 127.

εὐτονος. b. 128. (Credo, legendum esse, εὐτόνου.) 151.

εὐροια. b. 136.

εὐροῖν. b. 145.

εὐψυχος. b. 151.

εὐσυμμέτρως. b. 163.

εὐπεψία. b. 29.
 εὐχαρις. b. 31.
 εὐλυτος. b. 40.
 εὐαρμοσῆν. b. 44.
 εὐχυμος. b. 61.
 εὐαρέστημα. b. 68.
 εὐαρέστησις. b. 103.
 εὐκαθαίρετος. b. 76.
 εὐχυλία. b. 16.
 εὐρύσιος, ab ὀρίζεν. b. 117.
 εὐκαμπής. b. 118. 242. Theocrit. Id. 12, 56. εὐκαμπέα τόξα.
 εὐσχήμων. οὐκ εὐσχημον. b. 124. interpretor: *indecens, indecorum*, haud dubie, διὰ τὴν γύμνωσιν τῶν αἰδοίων ἐν τῷ κατακλινέσθαι.
 εὐσύστατος. b. 122. *Contrarium est*, ἀσύστατος. Sermo est de embryonibus recte in utero formatis ac deinde post partum haud dubie vitalibus. Veteres autem foetus, integros etiam, expellebant. Sic apud Hippocratem invenias exemplum servae cantatricis, cujus embryonem in gratiam dominorum ejus exsultando expellebat. Locum istum nunc non reperiēbam. Ejus tamen rei in hoc ipso Oribasii Codice fit mentio.
 εὐμορφος. b. 135. Ego conjicio, εὐφορος.
 εὐσταθεῖν. b. 130.
 εὐαρεστῆν. b. 283. 315.
 εὐθυωρία. b. 143.
 εὐστροφία. b. 147. v. notam.
 εὐχροῖν. b. 170.
 εὐτροπος πυρετός. b. 220. 222.

εὐκρινής ὕπνος. b. 225.
 εὐαίδητος. b. 227. 299.
 εὐπνευστος. b. 230.
 εὐπνοος. b. 230. bis.
 εὐκρατος. b. 231.
 εὐανάλωτος. b. 277. *Utitur hoc* Gregor. Nyss. T. II. p. 742.
 εὐκαμπεία. b. 126.
 εὐανάγωγος. b. 274.
 εὐάερος, εὐαερός. b. 243. 246.
 εὐδιασκεδάτος. b. 268.
 εὐρώς. b. 361.
 ΕΦ. ἐφηλις. a. 11. b. 273.
 ἐφυγραίνεσθαι. a. 225.
 ἐφιάλτης. a. 289.
 ἐφιστάται τὴν κοιλίαν. b. 40.
 ἐφήμερον. b. 350. Dioscor. 4, 83. p. 522.
 ἐφήλιος. b. 361.
 ΕΧ. ἐχῖνος θαλάσσιος. a. 70.
 καὶ χερσαῖος. 127. b. 223.
 ἐχῖνος, οἷα. a. 170. v. Polylux. p. 260.
 ἐχῖνος. b. 16.
 ἐχίον. b. 351. Dioscor. 4, 28. p. 477.
 ΕΨ. ἐψησις. περὶ διαφόρων ἐψησεων. b. 49. seqq.
 ἐψημα. b. 49.
 ΕΔ. ἐωλισμός. a. 173.
 ἐωλίζεν. a. 173.
 ἐωλος. b. 51.
 ΖΣ. ζενύται. b. 57.
 ζέμα. b. 84.
 ζευκτός. τὰ ζευκτά. b. 117. v. ζεύγος.
 ζεύγος. b. 114. 115.
 ζεστός, ζεστότερος. b. 339.
 ΖΙ, ζιγγίβερι. b. 85.
 ΖΥ. ζίμη γλυκεῖα. b. 37.
 ζυμός. b. 41.

ζυμίτης. b. 51.
 ΖΩ. ζαργεῖον. b. 14.
 ζαμποσιῖν. b. 21.
 ζωτικός, ζωτικὴ ἐνέργεια. b. 122. ζωτικὸν πνεῦμα. 144.
 ΗΒ. ἡβάσκεν. a. 201.
 ΗΔ. ἡδύσματα διάφορα κρεάτων. a. 171. χλαρά. b. 34.
 ἡδύσμον. b. 274. ἄγγιον. Hipp. p. 186.
 ΗΘ. ἡθεῖν. a. 76. Sic et διηθεῖν. Hipp. p. 196.
 ἡθημα. b. 44.
 ΗΛ. ἡλιοσκόπος. a. 27. 45. v. notam.
 ἡλιοσκόπιος. a. 27. 45. 270.
 ἡλιοτρόπιος. a. 45.
 ἡλιοτρόπιον μικρόν. a. 277.
 ἡλιάζεν. b. 46. 295. v. notam.
 ἡλιοῦσθαι. b. 226. bis 295.
 ἡλίωσις. b. 295. *Utitur hoc* Sext. Empir. p. 112.
 ἡλίωσις. b. 295. v. notam.
 ΗΜ. ἡμέρα. ἐφ' ἡμέρας et ἐφημέρας. a. 82. 95.
 ἡμίονιον et ἡμίονος. a. 110.
 ἡμικρανία. a. 265.
 ἡμικνηρος. b. 28. Athen. Deipnos. p. 121.
 ἡμιχονίκιον. b. 42.
 ἡμιπέπανος. b. 81.
 ἡμίλιτρον, ἡμιλίτρον. b. 155.
 ἡμικοτύλιον. b. 157. Galen. in Closs p. 82.
 ἡμιόκις. b. 222. ἡμιόλιον ποτιν. Hoc loco defenditur a proximo ὀλέκη.
 ἡμίεφθος. b. 358.
 ΗΠ. ἡπατικός. b. 60. 293.

ἥπια φάρμακα. b. 220. 267.
Sed 278 est προσηνὴ καὶ
ἀπαλά.

HP. ἡριγέρων. a. 28. Hippia-
atr. p. 304.

ἡρακλεωτικόν. a. 76. κάρυον.
b. 347.

ἡρεμῖος. b. 107. aliquoties.
ἡρύγη et ἡρύγιον. b. 253.
347. 348. 354.

ἡρας, cujus τροχίσκος nota-
tur. b. 335. Si quidem iste
locus sanus est.

ἡράνθεμον. b. 352.

ΗΣ. ἡσυχία καὶ ἡρεμία σω-
ματος. b. 88.

HT. ἡτρον. Vide ἵτρον. a. 91.

HX. ἥχος, morbus aurium.
b. 335. 336.

ἡχῆν. b. 343.

ΘΑ. θαψία. a. 21.

θάλασσα, aqua marina. a.
75. ac faepius.

θαμνά. a. 83. 95.

θάλψις. a. 147.

θαλαττίζεν. b. 24.

θαμνίσκος. b. 167.

θαλασσοβραχής. b. 183.

θαλλία. b. 318.

θαλλάσσειος. b. 346. 351.
352. 356. Fere solum θα-
λάσσιος notatur in lexicis.

ΘΕ. θέρμασμα. a. 91. 161.
Paullo ante corrige: πα-

ραφροσύνη.

θερμόλουσία. a. 158. De ea
exponitur. b. 284. seqq.

θερμασία. b. 73. 295.

θερμοδυσία. b. 77.

θερμοσποδιά. b. 163.

Θῆον ἄπυρον. b. 182. 278.

Saepe hujus fit mentio.

Etiam p. 232. Θείον ζῶντος.

θερμαντικός. b. 233. Habet

Plato p. 488. 491. et alii.

θέρμος. b. 266. ac faepius.

θεαδής. b. 279.

θερμολούτης. b. 286.

θερμολουτέν. b. 342.

ΘΗ. θηλύεν. b. 123. 280.

ΘΛ. θλατός. b. 33.

θλάσμα. b. 256.

θλάσπι. b. 345. 355. Varia

ejus nomina notat Dios-

cor. 2, 145. p. 284. Vide

et Galen in Gloss. p. 76.

ΘΟ. θορή. Vide θώρη, et

a. 210. bis.

θολούν. b. 179. v. notam,

ΘΡ. θρύπτειν. a. 92.

θρυπτικά λίθων. a. 92.

θρόμβος αίματος. a. 110. bis.

b. 137.

θρίδαξ. a. 155. b. 273. Hip-

piatr. p. 245.

θριδακίνη. a. 155.

θρύψις. b. 57.

θρόμβωσις. b. 129. 137. a

θρίμβος. Inde est etiam

θερμβοειδής apud Theopha-

nam Cerameum. p. 191.

403. Vide etiam hic in

indice ἐνθρόμβωσις.

ΘΥ. θυμελαία. a. 33.

θύμον. a. 42. et θύμος. 43.

269.

θύα, θυεία. a. 253. b. 357.

44. 53.

θύμβρα. b. 35. 278. 312.

325.

θύλακος. b. 124.

θύμιος, θυμώδης, θυμυτής,
θυμίζαν. b. 157.

θυμηδής, θυμήρης. b. 342.

v. notam.

θυρσοειδής. b. 360.

ΘΩ. θωγικός. a. 133. v.

θάρη.

θώρη. a. 135. Sed legen-

dum videtur θορή et θο-

ρικός.

θωρήσσειν, θωρεῖν, θωρεῖσθαι,

τεθωρηκώς. a. 208. Vide Ero-

tian. p. 27. Eustath. ad

Il. Hom. p. 166. verf. 11.

ΙΑ. ἰάτον. b. 84.

ΙΔ. ἰδρωτικός. b. 18. ἰδρωτι-

τικά φάρμακα. 185. 306.

348.

ἰδιοσυγκρισία. b. 105. Habet

Sext. Empir. p. 17. bis.

ΙΕ. ἱερά. a. 164. 245. b.

223. ἱερά ἰούρου. ἱερά ἀρχι-

γένους καὶ βούρου memora-

tur ex Dioscor. apud Aët.

edit. Hebenfreit. p. 16.

48. Item apud Theoph.

Nonnum cap. 33. 208.

290. 71.

ἱερεῖον. a. 175. b. 30. ter.

ΙΚ. ἱκτεριᾶν. a. 51.

ἱκμάζειν. b. 232. v. notam.

ἱκμάς. b. 317. 342.

ΙΚ. ἱλυάδης. b. 13.

ἱλαρία. b. 70.

ἱλεός, εἰλεός. b. 200. v. notam.

ΙΜ. ἱμαντώδης. b. 32. Ha-

bet Plato p. 495.

ΙΝ. ἡες αίματαίδεις. a. 236.

250. v. notam. b. 53. 191.

ἡησις. a. 285. ἡῆσι, ἡηθμος,

ἡῆται, habet Galen. in

Gloss. p. 71. Erotian. p. 28. recenset: ἰνηθμός, ἰνήσεται, ἰήσις.

ἰνίον. b. 137. 138. v. notam.

ΙΞ. ἰξιώδης. b. 317. v. Aelian. V. H. 5, 2.

ἰξία. b. 348. 351. Rafarius videtur coniecisse ἰξόν.

ΙΟ. ἰονθος. a. 224. 227. v. Eustath. ad Hom. p. 1750. vers. 9 seqq. Inde ἰονθώδης. Aët. edit. Hebenstreit. p. 10.

ΙΠ. ἰππόφαιτον. a. 26. 40.

ἰπποφάες. a. 40. b. 356.

ἰππομάραθρον, ἰπομάραθρον. a. 116. v. notam. b. 354.

ἰπνίτης. a. 146. 205.

ἰπνος. Reperi etiam ἰπνός. a. 146. b. 295. v. notam.

Compara Erotian. p. 28.

ἰπνίον. b. 37.

ἰππασία. De ea vide. b. 116.

ἰπποσέλιον. b. 346.

ἰππόκαμπος, ἰπποκαμπές. b. 349. Posterius credo esse partem istius animalis. Sic, ἰππομανές. v. Dioscor. 2, 3. p. 171. Aelian. H. A. 14, 20.

ἰππουρίς. b. 350. Dioscor. 4, 44. p. 487. ubi est ἰππούριδος.

ΙΡ. ἱρίς. a. 26. b. 312. v. notam. Hippiatr. p. 274.

ἱρεως ἰλλυρικῆς.

ἱρίον μύρον. a. 68. b. 257.

ΙΥ. ἰσχυαίνεν. a. 149. et ἰσχαίνεν. b. 119. v. notam. 275.

ἰσχάς. a. 165. ἰσχαδών ἢ σάρξ. 254. b. 299.

ἰσχιός. a. 223. 226. b. 264. Vide Aretaeum p. 121.

ἰσοκρατής. a. 233. b. 220.

ἰσοπαχής. a. 299. b. 166. habet ἰσόπαχυσ. v. Geopon. p. 355. 768.

ἰσχιαδικός. b. 23. 106. 112. 248. 293.

ἰσάναγ τὴν κοιλίαν. b. 50.

ἰσχυρόφανος. b. 97.

ἴσχειν. ἰσχομένη γαστήρ, ἰσχύμενον οὖρον. b. 106. Vide ἐπέχειν.

ἰσχνόχολος, ἰσχνόκωλος. b. 142. v. notam.

ἰσχυρία. b. 205. 339.

ἰσχυρῶς. b. 267. 269. 273.

ἰσομεγέθης. b. 292.

ἴσχαιμος. ἴσχαιμα, τὰ. De eis v. b. 314. Erot. p. 51.

ἰσχυρεῖν. b. 337.

ΙΤ. ἴτριον. a. 79. b. 45. 53. bis.

ἴτρον et ἡτρον. a. 91.

ΙΧ. ἰχθύδιον. a. 157.

ἰχθυα feu ἰχθύα. a. 177.

ἰχθυώδης. b. 17. 18. bis. Vide ἐρυγή.

ἰχωρρόειν. b. 333. Erotian. p. 22. τὸ διῶγρον καὶ ἰχωρρόειν.

ΚΑ. καίειν, loco καίνειν, legendum. b. 314.

καταξύνειν. κατεξυσμένον σᾶμα. a. 6.

κατακορής. a. 7.

καιρός. τενώτερον τοῦ καιροῦ. a. 15.

καυλός. b. 293.

καθυπερβύλλειν. a. 25.

καῦσις. De ea b. 296.

κατάρροπος et κατώρροπος. a. 30. b. 172. 236.

κατάποτον. a. 39. 46.

καρδιοβόλος. a. 40. 56.

κακότροπος. b. 249.

καταπότιον. a. 49. 270. b. 163. 217. 347.

καλαμίνθη. a. 59. 275.

κατασπέρχειν. b. 198.

καυσήρ. a. 65.

καταπλάσσειν. a. 66.

κατάπλασμα. a. 67. Χρυσίπου. 67. b. 220. De his vide 251. seqq.

καταπέπτειν. a. 78.

καταθρύπτειν. a. 79.

κάρυα Ποντικά. 81 a. κάρυον βασιλικόν. 254. b. 221.

καυσώδης. b. 251.

καῦσος. a. 102. b. 3. 62. 249.

καθετήρ. a. 129.

κατασκήπτειν. a. 134. 135. 156.

καταρρόφειν. a. 136. b. 173.

κάχευς, κάγχευς. a. 147.

Vide notam, ubi et de κάγχευ, τὸ, monitum. κάχευ. b. 90. 278.

καταφρύγειν. a. 160.

κατασχασμός. a. 163.

κακοχυμία. a. 164.

κάθεφθος. a. 176. b. 187.

κατάληψις σπέρματος. a. 201.

καταφαίνεσθαι. a. 203.

κατωτερικός. a. 213.

καθαρτικόν. a. 213. 214.
 καρδιακός. a. 212. — Λεξ.
 eait. Hebenstreit. p. 9. 10.
 Alex. Trall. VII, 5. τὸ
 εἶμα τῆς γαστρὸς, ὃ δὴ καὶ
 εἶμαχον, οἱ δὲ καρδίαν τῶν
 παλαιῶν ὠνόμασαν.
 κατοχή. a. 220. b. 171.
 bis. 178. τοῦ πνεύματος.
 290.
 κατάκλυσμα. a. 234.
 καρφίον. a. 256.
 καρδιωγμός. a. 280.
 καταβρῆγνύειν. a. 282. b.
 226. 224.
 καρκινώδης. a. 290. Forte
 tamen legendum, καρκινώ-
 μασι.
 καταλεπτύνειν. a. 294.
 καταιονεῖν. a. 297. b. 344.
 καταιονᾶν. b. 134. καταιονῆ-
 σαι. 137. 143. 294. καται-
 όνησις. b. 297. καταιονεῖν. b.
 247. 248. αἰονᾶν habet Ga-
 len. in Gloss. p. 84 αἰόνησις
 notat Erotian. p. 15. De
 καταιόνησις v. Gatack. ad
 Anton. 5, 9. Compara
 Chrysoft. IV, 576. E. VII,
 829. B. Euseb. Praepar.
 Evang. p. 395. A. ἀνθ' ἰδα-
 τος ἐλαίῳ καταιονούμενοι. Lau-
 datur ergo etiam αἰονεῖν.
 Hippiatr. p. 297 καταιονᾶν.
 καταιόνησις. a. 297.
 καύσων. b. 5.
 κάτοπτος. b. 6.
 κατάβολος, κατάβολον. b.
 20.
 καταπατέον. b. 301.
 καταβρῆγνυθαι. b. 224.

καθολικοί καὶ τοπικοί. —
 b. 220.
 κατάφυτος. b. 230.
 καδυγραίνειν. b. 231.
 καταβροχή. b. 304.
 καταβρῆναι. b. 17.
 καθάριος. b. 23.
 κακοεἶμαχος. b. 25. 28.
 καταπιμελής. b. 28. Paullo
 ante est, ἀπίμελος. Sic lau-
 datur etiam καταπίμελος.
 Vide hic καταπίμελος. b.
 137. 140. 278. 326.
 κατεργασία. b. 31.
 κατεργάζεσθαι. b. 33.
 κακόχυλος. b. 35.
 καπυρός. b. 40.
 κάχρυς. b. 40. 42.
 κάρυα ἐμβοϊκά. b. 42. 44.
 ποντικά et θάσια. 44. σαρ-
 διανά. 45.
 καταφερῆς κοιλία. b. 43.
 κάταφερεσθαι. b. 43.
 κάθεφθος. b. 45. v. supra.
 καταπάσσειν. b. 50. 333.
 καταπονεῖν. b. 59.
 κατασέλλειν. b. 41.
 καταθερμαίνειν. b. 63.
 κατακρατικός. b. 65.
 κατεργαστικός. b. 66.
 κατακλύζειν. b. 76.
 καυσούσθαι. b. 77.
 κατάποσις. b. 78. 154. 169.
 180.
 κακάβιν, κακάβη, κακκάβη.
 b. 84.
 καρπήσιον. b. 85.
 κατάψυξις. b. 100. bis. 299.
 247.
 καταφορικός. b. 299.

κατακλίσις. Diversi modi
 ejus pro affectione corpo-
 ris. b. 86. seq.
 κατάσημα. b. 236. seq. v.
 infra.
 καθεσάναι κλόνους καὶ ταρα-
 χάς. b. 89.
 κατάσαρκος. b. 137. 298.
 κάθεσις δακτύλων. b. 90.
 136.
 κατάλληλος. b. 92. bis. 113.
 κατασπασμός. b. 92.
 κατασπᾶν τὴν φωνήν. b. 93.
 κάθαψις. b. 288.
 κατάχρησμα. b. 220.
 κατάσημα. b. 245. ac fae-
 pe antea et postea.
 κατάντλησις. b. 247. 249.
 κατάλαξις. b. 126.
 καταμάλαξις. b. 126. v. notam
 καυτήρ, καυτήριον, καυτηρί-
 διον, καυσήριον. b. 272. 273.
 296. Hippiatr. p. 159. no-
 tatur καυτήριον ερεγγύλον.
 205. 221. ὀρθόν. 221. πε-
 ριφερές. Sic enim ibi le-
 gendum, loco περιφερῆ.
 κάλαμος φυσικός καὶ χαλ-
 κούς. b. 183.
 καθμία et καθμία. b. 193.
 κάτορθος. Forte, κατ' ὀρ-
 θόν. b. 212.
 κακόςσιτος. b. 286.
 κατακνίζω. b. 147.
 κατάσχεσις. b. 154.
 κατάπτωσις. b. 170. 179.
 κάππαρις. b. 171. 328.
 καταντλεῖν. b. 248. bis.
 249.
 καταγγέλλειν. b. 278.
 καταβιβάζειν ὕλην. b. 108.

κατάστροφος περίπατος. b. 110.
κατορξωδῆν. b. 209.
κατασταλτικός. b. 113.
καχεκτικός. b. 293.
καθέδριος. σχῆμα καθέδριον.
b. 115. Vide κάθεδρα.
κάθεδρα. αἰώρεα διὰ καθέδρας.
b. 117.
καμπή. b. 123. seqq. 129.
καιθός. b. 127. aliquoties
ac seqq. 133.
κάτισχνος. b. 129.
κακούν. κακακωμένος πυρετός.
b. 234.
κατελίσσεν. κατελιττέον. b.
149. Maximus Tyr. p.
204. μαλθακοῖς σπαργάνοις
κατελίζαντες. Ex aliis no-
tum etiam κατελεῖν. etc.
quae in his ipsis libellis
occurrunt.
κάθυγρος. b. 233.
κατάγειος. b. 233.
καθέδριον. b. 236.
κατασχασμός. b. 142. De
eo accuratius. 143. seq. κα-
τασχάσας habet Galen. in
Gloff. p. 95.
κατουλώω. b. 296. v. notam.
καταπλασέν. b. 140.
κατάντης. b. 243 aliquoties.
κατασκέλλειν, κατασκελεῖν,
κατεσκληκός. b. 118. 184.
Utuntur hoc Heliodor. p.
110. Galen. in Gloff. p.
73. 95. Alciphro. p. 278.
318. et 104. in notis. Ex-
ponunt κατεσκληκός, modo
σκληρός, modo ξηρός.
καθέψησις, καθεψῆν. b.
286.

κατασέλλειν. b. 118. bis.
καταλυτικός. b. 120.
κατασπαστικός. b. 122. v.
notam.
καταπείρειν. b. 134.
κατακρατῆσαι, κατακρατύνε-
σαι. b. 231. v. notam.
κατακτενισμός, α κτενίζειν. b.
305.
κατέλησις, κατελεῖν. De his
vide. b. 305. seqq.
καπνίζειν. b. 321.
καταχρίσματα et χρίσματα.
De eis vide b. 324. seq.
κατάχρησις. b. 321.
κατίπασμα. De his v. b. 331.
καταβρίπτειν. b. 338.
κατάχυσις. b. 339.
καπνός, herba. b. 346.
Dioscor. 4, 105. p. 535.
καυσικά φάρμακα. b. 349.
καθαιρετικά φάρμακα. b.
349.
κανθαρίς. b. 349.
καλαμινθήνη, καλαμίνθη. b.
352.
καρδαμῖς. b. 353.
κατεράζω. b. 358. v. notam.
καλύκιον. b. 361.
KE. κεράννυμι. Inde lege,
κεραννύντα. a. 30.
κεφαλαλγός. a. 51. 59.
272. 275.
κεφαλαλγής. a. 272.
κεφαλαλγικός. a. 272. b.
282.
κερατοειδής. a. 163.
κένωμα. a. 163. b. 267.
κεραμείον, κεράμιον. a. 200.

κεφαλαία. a. 215. 223. b.
234.
κεδρία. a. 229. b. 183. 206.
v. notam, et Theophan.
Nonnum p. 148.
κέγχρος. b. 41. 44. 50. Sic
etiam 47. loco κέχρον.
κεράμια ἀγγεῖα φιλαδελφηνά,
καρυηρά, ὀμφάκινα. b. 57.
κενεών. b. 61. Ibi malim:
ἀγγεῖα καὶ κενεῶνες.
κεῖσαι. ἐν τῇ κινήσει κεῖται. b.
113. Id mihi mirum vi-
detur et inter se repu-
gnans. Forte, κρίνεται, καθο-
ρίζεται, καταγίνεται etc.
κεχραμῖς. b. 124. 253.
κερκίς. b. 135.
κένωσις et κενούν. b. 135.
141. κενούν τὸ αἷμα. 147.
κέρειν. b. 135.
κεράτινος. b. 141. bis.
κέρως. b. 191. 206. 208.
Per id immittuntur cly-
steres. κέρως διαφανές. 294.
κενωτικός. b. 199.
κεραμικός πηλός. b. 310.
Dicitur etiam κεραμιαῖος. v.
Philo. p. 596.
κεχηνότης. b. 311. v. no-
tam.
κέλυφος ὠοῦ. b. 337.
κεδρίς. b. 352. 355.
KH. κηρωτή. a. 68. bis. b.
196. Compara utrumque
locum. Item b. 223 301.
κητάδης. b. 19. 27.
κηκίς, κῆκίς, κικίς. b. 149.
190. Vide κικίς.
κηλῖς. b. 273. 361.
κηρός τυρρηνικός. b. 322.

κηλιδούν, κηλιδωτός. b. 325. v. notam.

κήρυκος ὄψακον κεκαυμένον. b. 349. κήρυκες. 357.

κηρίον, morbus quidam. b. 358.

ΚΙ. κίκινον ἔλαιον. a. 28. 230. Ita corrigendum. v. Gloss. Galen. p. 58. in αἰγύπτιον ἔλαιον.

κικί. a. 28.

κίσηρις. a. 96. b. 352. κίσηρις. b. 313.

κινδυνάδης. a. 157.

κιρρός εἶνος. a. 204. κιρρός. b. 18.

κικίς et κηκίς, quod vide. a. 238. b. 193. 253. ὀμφακίνη. 332. μέλαινα. 336. v. Schol. Sophocl. p. 255 p. 265. Harpocrat. p. 101. habet κῆκίς. Vide etiam ad Polyaen. p. 428. κικίς ἀλεξανδρίνη. Hippiatr. p. 131. 256. 138. 130. 158. est κηκίς. Item p. 208. κηκίς μελαίνη. p. 270. κηκίδος ὀμφακίνου.

κινάμαμον, κιννάμαμον. a. 247. κινητικός. b. 115.

κιρρός. b. 138. Galen. in Gloss. p. 77.

κιρρός τροχίσκος. b. 322.

κιρκάια. b. 354. 355.

κιτάριον, κιττάριον, κιταρίς, κίδαρις. b. 360.

κιβώριον, κιβώτιον, κιβωτός, κιβωτάριον. b. 361. v. notam.

κιγκίς. b. 362. Habet Gregor. Nyff. T. II. p. 315.

ΚΛ. κληματίς. a. 41.

κληματίνη τέφερα. b. 297.

κλιτήριον. a. 193.

κλυτήρ. a. 211. Post κλυτήρος addendum videtur κλυσμῶν.

κλυσμός. περὶ κλυσμῶν vide a. 211. seqq. b. 189. seq.

κλύσμα. a. 213. 214.

κλών. κλώνες τῆς βρυονίας. a. 283. b. 190. 278. v. notam.

κλίβανος. b. 37. Item κρίβανος. Multa de his con-gessit Wetsten. ad Mat-thaei 6, 30. κριβανίτης ἀρτος est apud Athen. Deipnosoph. p. 110.

κλόνος. b. 89. 115.

κλινίδιον κρεμασόν. b. 114. 117. κρεμασόν ἢ μετέωρον. 169. 170. 172.

κλονεῖν. b. 116.

κλύζειν. b. 196. Forte ta-men loco δὴ κλύσ. legen-dum, διακλύσαντα aut προσ-κλύσαντα.

ΚΝ. κνίδιος κόκκος. a. 21. κνίδεος. 26. 31. 267. b. 223.

κνήκος, κνίκος. a. 27. 31. 264. κνήκος. 49. v. notam.

50. 212. 254. De hoc vi-de b. 214. seqq.

κνέωρος, κνέωρον. a. 33. 266. κνήξρον. a. 33. 266.

κνησμός. a. 125 et κνισμός. b. 90. 185. v. Gloss. Ero-tian. p. 37. et Galen. p.

80. 87. Alciph. p. 122. Sic et κνίσμα. Plato p.

354. Liban. in epist. p. 722. edit. Wolf. in fol.

κνισμάδης. a. 238. Habet hoc Galen. in Gloss. p. 80. Ibid. p. 58. est κνησ-μωδῶς.

κνίσα, κνίσσα. b. 28.

κνίζεν. b. 80.

κνῆν. b. 148. ἐνυξιν. Galen. in Gloss. p. 80. κνῆσαι ζύ-σαι. v. Harpocrat. p. 41.

κνισώδης, κνισσώδης. b. 153. κνισοῦδα, κνισσοῦδα. b. 309.

κνισσοῦν feu κνισεῦν. b. 337. v. κνίσα.

κνίδη. b. 347.

ΚΟ. κογχάριον. a. 13.

κοιλία ἀνθρώπου. Ejus for-ma. a. 15. ἡ ἀνω καὶ ἡ κάτω κοιλία. 17. κοιλία μύος. b. 133. Erotian. p. 32. inter alia interpretatur: κοιλότης.

κορκορυγμός. a. 18.

κονίλη, κονίλη. a. 27. 42. 269.

κόρις, τὸ ζῶον. b. 184. v. notam.

κορυφοῦν. a. 71.

κοτυληδών. a. 103. herba. b. 349. 353. v. Dioscor.

4, 87. p. 525. ubi plura ejus nomina.

κόνυζα. a. 110. Vide Theo-crit. 7, 68.

κολλώδης. a. 177. Sic enim legendum. b. 33. 50. 326.

Hippiatr. p. 279.

κοπαδης. a. 200. b. 105. 107. κοπαδης διάθεσις. 120.

κοιλιακός. a. 224. b. 62. 226.

κολοκυνθίς. a. 227. 243. αἰ-
γυπτία. 248. b. 218. ἀγρία.
346. 353. Hippiatr. p. 271.
αἰγυπτία. v. Dioscor. 4,
121. p. 592.

κοίλωμα. a. 229.

κόλπος μέγας. a. 237. γυναι-
κῆτος. 237. b. 265. 315. v.
notas.

κολλύριον et κολλούριον. a.
242. b. 184. 298. De eis
vide b. 315. seq. Ibid.
318. βαβυλώνια. Hippiatr.
p. 150. κολλούρια εἰς τὴν
ἐδραν ἔμβαλε. et p. 281.
ποιεῖ κολλύρας. p. 305. est
etiam κολλύρας.

κομιδή. a. 245.

κοκκάριον. a. 249.

κοπτή. a. 251. b. 221.

κοπτάριον. a. 251. 254 b.
221.

κόμμι. a. 252. b. 194. Re-
peritur interdum uno μ.
ut Hippiatr. p. 270. κό-
μεως. 280. κόμεως ἀλεξανδρί-
νου.

κολυμβάδες ἐλαῖαι. a. 252.
b. 153. Vide αἰλμαῖς.

κοχλιάριον. a. 253. b. 58.
τέλεια κοχλιάρια. 59. 165.
Aët. edit. Hebenfreit. p.
18. et κοχλίαρ. p. 24.

κολοκύνθη, κολοκύντη, κολό-
κυνθα. a. 255. b. 33. 53.

κογχιλιάδης. b. 22. Dubi-
um hoc mihi videtur.
Occurrebat mihi κογχιλι-
αῖς, sed sine exemplo.

κολίας. b. 28. Nam in no-
ta legendum: a κολίας.

κόσκινον. b. 43. ac saepius.
κόλλα. b. 46. In Hippiatr.
p. 302. est κόλλα ῥοδιακή.
κότταβος, κοτταβίζαν. b.
68.

κουφίζαν. b. 71. bis.

κοπούθα. b. 86. 93. 337.
Heliodor p. 134. κεκοπω-
μένος.

κουφισμός. b. 76.

κόκκος, κοκκίον. b. 85.

κονδίτον. b. 85. Duo diver-
sa ibi memorantur. v.
Geopon. p. 552. Hippi-
atr. p. 280. Sed ibid. p.
297. bis est κονδύτου.

κόσος. b. 86. 345. Dioscor.
I, 15. p. 55. et Geopon.
p. 494. 832.

κουφιστικός. b. 110. 111.

κόλυμβος. b. 119. 281. 341.
342. 343. 344. ἐν θαλάτ-
τῃ.

κολλάν. b. 148.

κονία ἀσβεστος. b. 192. 193.

κόμη. b. 195. v. notam.
252. 257.

κόπρος, ὅ, ἡ. b. 209. αἰγία.
302.

κομίζαν loco ἐκκομίζαν, ἐκ-
κρίνειν. b. 221.

κοινὸν κατάπλασμα. b. 252.
254.

κομωατική. b. 303.

κουρά. De ea vide b. 303.

κονίς. b. 313.

κορακῖνος, piscis. b. 319.
ποντικός. 353.

κόρειν. b. 326.

κονδρίλλη, κοιδρίλλη. b. 355.
362. Vide χονδρίλη.

KP. κράμβη θαλασσία. a. 46.

κράμβης ῥίζα. 278. Sic
enim legendum. b. 36.

275. Varia genera 185.
κρηθμον. a. 126. b. 355.

κρεμαστήρ. a. 132. 133.

κρυσαλλοειδής. a. 163.

κράδη. a. 175.

κρέων. a. 191.

κρέμνον. a. 238.

κρασίδιον. a. 255.

κρίβανος. b. 37. Vide no-
tam, et in voce κλίσανος.

κρίσις. b. 40.

κράνον, τὸ, et κράνος, ἡ. b.
63. v. notam.

κρηκλασία. b. 118. Ibi la-
te de ea exponitur. Ex
κρίκος et ἐλαύνειν: ut ἵππη-
λασία, ἀεματηλασία, ζειη-
λασία.

κράτησις. b. 126. Occurrit
hoc vocabulum, quo the-
saurus Stehani caret, apud
Chrysost. T. V. p. 220
B. 293. C. 393. A. Euseb.
Praepar. Evang. p. 38.
Apud Melampod. in edit.
Rom. Aelian fol. 108. p. 1.
et 109. pag. 1. Rafarius l. I.
in mente videtur habuisse
κρατύνειν. Totus iste locus
mihi corruptus videtur.
Coniicio: κρατήσεως αἰλτήρων,
feu ἀετήρων, feu ἀετηρίων. Vi-
de p. 125. ubi idem scriba
exhibuit ἀετηρίων, loco
αἰλτήρων, aut ἀλτηρίων. Eo
in loco habes κρατοῦνται,
ex quo hic est κράτησις.
κρεμαστός. b. 114. 117. 169.

κρίκος. b. 118. aliquoties.
 κρατύνειν τὰ νεῦρα. b. 120.
 κρατυντικός. b. 126. v. notam.
 κροταφίτης. κροταφίται μύες. b. 138. Vide Oribas. in anatomicis ex Galeno p. 148. Obiter ex Synes. T. II. p. 75. noto κροταφιαίος, quod in lexicis praetermissum credo.
 κροκύδιον. b. 164.
 κριμνώδης. b. 168. v. notam. 186.
 κρέμασις. b. 173. Frustra hoc apud Stephanum quaeras. Attamen probum.
 κρεαδαίνειν. b. 176. 235.
 κρουός. b. 290.
 κροκοειδής. b. 298. v. notam.
 κροκάεις. b. 298. v. notam.
 κροκίς, κροκός. b. 298. v. notam. 316. bis. 323.
 κροκάδης, τροχίσκος. b. 321.
 κρανία. b. 350.
 ΚΤ. κτηδών. b. 166. 360.
 κτενισμός. De eo exponitur b. 304.
 κτεῖς b. 304. πυκνοὶ κτενῶν ὀδόντες.
 ΚΥ. κυπαρισσίας τιθύμαλος. a. 27. 45. 264.
 κύπρινον ἔλαιον. a. 68. b. 323 Vide ἔλαιον.
 κύμινον αἰθιοπικόν. a. 76. b. 253.
 κυδώνιον. a. 178.
 κύδνος, ποταμός. a. 193.
 κυκλαμίνου χυλός. a. 243. b. 344. 346. κυκλαμίνου ἔ-

ζης τίφρα. Hippiatr. p. 161.
 κύπερις, κύπερος, κύπερον, κύπερος. a. 254. b. 351. Diofcor. 1, 4. p. 14. Theocrit. Id. 1, 106.
 κυνοκεφάλαιον. a. 301.
 κυνκέφαλον. a. 301.
 κυάμινος ἐρεγμός. b. 48.
 κυδώνια μῆλα. b. 62.
 κύση, (alibi, κύσις.) b. 71.
 κυνωδῶς. b. 114. κυνώδης ὄρεξις fatis nota est.
 κυρτότης. b. 129.
 κύτινος et κύτινον. b. 189. bis. 334. v. notam 350.
 κυκλίσκος. b. 194.
 κύρτωσις. b. 210. v. notam.
 κύαμος αἰγύπτιος. b. 215. 350. ἑλληνικός. 352 Appellatur etiam ποντικός. v. Diofcor. 2, 97. p. 243.
 κύκησις. b. 245. Habet Plato p. 491.
 κυνικῶς σπαῖδα. b. 309. 311. v. notam. κυνικός σπασμός. Ibid.
 κυνόςβατος, κυνόςβατον. b. 313. 349. 352. v. notas.
 κυνέγλωσσον feu ἀγρόγλωσσον. b. 353.
 ΚΩ κῶνος. a. 81. b. 44. 250. Theocrit. Id. 5, 49. βάλλει δὲ καὶ αἰ πίτυς ὑψώδε κάνκους.
 κώρυκος. a. 141. De eo late exponitur. b. 124.
 κωνώπιον. a. 163. Vide lexicon Herodoteum. in ψῆ-
 νες. p. 109.

κώδων. b. 39.
 κώδυνα. μέλι δια κώδυν. b. 56. vide. 58. 335.
 κῶλον. De ejus situ. b. 203.
 κωματίζεσθαι, a κῶμα. b. 311. v. notam.
 κωνοειδής. b. 360.
 ΛΑ. λαθυρίς. a. 47.
 λαβή. a. 120. ξυλίνη. b. 118.
 λαγνεία. a. 202.
 λάβρος. a. 288. b. 73.
 λαπακτικός. b. 9.
 λαπάττειν. b. 9.
 λαγαρός. b. 78.
 λακτίζειν. b. 121.
 λάδανον. b. 182. 353.
 ΛΕ. λεπὶς χαλκοῦ. a. 52. Hippiatr. p. 206. Vide mox.
 λεπὶς. b. 49. 50. μέλαινα. 316. Hippiatr. p. 233. κυπρία.
 λεαίνειν. a. 73. b. 33.
 λέανσις. b. 318.
 λεοόβατος, piscis. a. 80.
 λευκόιον. a. 123. b. 355. Vide Theocrit. Id. 7, 64. Hippiatr. p. 193. 286. 287.
 λεπάς. a. 127. Vide notam et Schol. ad Oppian. Hal. 1, 138. Athen. Deipnos. p. 85. 88. et Galen. in Glosf. p. 83.
 λειοῦν. a. 162.
 λέπος. a. 178.
 λειεντερικός. a. 180.
 λέκιθος ὠοῦ. a. 221. 244. b. 271.
 λέπρᾱ. a. 224.

λεπρώδης. a. 227.
 λευθέντα, vox corrupta. a. 243. Forte, ἀναληφθέντα.
 λεπίζεν. a. 254.
 λευκόσαρκος. b. 14.
 λειοτριβῶν. b. 22.
 λειοτραφέως. b. 25. v. notam. Ibi corrige, ὀστρακείων.
 λεπτυντικός. b. 25. 65. 110. 111. 239.
 λεπτός et σαρκώδης opponuntur. b. 32. Idem, πίων, Ibid.
 λεκιθάδης. b. 33. bis. Legitur et λεκυθαδής. v. Athen. Deipnos. p. 111. 406.
 λέμμα. b. 42. v. notam, et 45. 195. 267.
 λειποθυμικός. b. 128.
 λειποθυμώδης. b. 156.
 λεβήτιον. b. 182.
 λεπτύνειν καὶ διαχέειν τὰ πνεύματα. b. 199.
 λειχήν. b. 263. 276. 311.
 λείψανον. b. 297.
 λεπίδιον. b. 297.
 λεαντήρ. b. 317.
 λεαντικός. b. 334.
 ΛΗ. λήψις. b. 161.
 λημνία σφραγίς. b. 325.
 ΛΙ. λινόζωσις, λινόζωσις. a. 26. 35. 267. b. 214. 278. 355.
 λίνον. a. 33. 146. 267. τὸ λίνος, quod fortasse corruptum. b. 255.
 λιμαγγία. a. 65.
 λιβανωτίς. a. 69. b. 253.

ἡ κάρπιμος. 345. ἀκαρπος. 353.
 λιθιᾶν. a. 87.
 λινόσπερμα, λινόσπερμον. a. 146. 212. 217. b. 252. seq. 261. seq. 269. Vide notam. Hippiatr. p. 166.
 λινოსπέρματος. Sed. p. 168. 268. λινοςπέρμου. Similiter reperi λύγου σπέρμα et γυγόςπερμον. Vide Hippiatr. p. 294. Geopon. p. 74. 979.
 λίανη. ἡ ἐν Δήλῳ. a. 189. ἡ ἐν Σαυρομάταις. ἡ κατὰ Μήδους 191.
 λιγυσίνη. λιγυσικόν, λιγυσικὴ γῆ. b. 192. v. notam.
 λιμναῖος, λιμναῖος, λιμνώδης. b. 27.
 λιαίνειν. b. 50.
 λιμνήση. b. 90. Dioscor. 3, 6. p. 330. qui varia ejus nomina notat, appellat λίμνηςις. Vide id hic inferius.
 λιχανός. b. 137. Vide schol. ad Theocrit. 11, 57. ubi jungitur ὁ ἀντίχειρ et ὁ λιχανὸς δάκτυλος. Diog. Laërt. lib. 6. p. 211. Oribas. anatom. ex Galeno. p. 226.
 λιπαίνειν. b. 137.
 λιμνάζειν. b. 232.
 λιμνώδης. b. 290. v. notam.
 λιμνήσιον. b. 297. Vide notam pag. 313.
 λίμνηςις, λιμνίσης. b. 313. v. notam.

λίπανσις. b. 320. A. λιπαίνεν.
 ΛΟ. λοπάς. a. 127. v. notam. b. 217.
 λοιμώδης. b. 229.
 λουτρά. De his copiose exponitur. b. 277. seqq.
 λόγος. ἐκ τοῦ πρὸς λόγον. b. 292. 338. 339.
 λοβός. b. 360.
 ΛΥ. λυγκισίς. Ita legendum videtur. a. 22. 262. Compara, λιγυσίνη. 192.
 λυχνὶς ἀγρία. a. 49. λυχνίς. 301.
 λυγνυώδης. a. 316.
 λύζειν. b. 169. 331.
 λυγμός. b. 169. v. notam. 170. 176. 306.
 λύγξ. b. 170. 176. 177. bis. 330. v. Thucyd. 2. 49. et ad eum locum scholia.
 λύκιον. b. 194. ἔψημα. 353. Hippiatr. p. 126.
 λυσιμάχαιον, λυσιμάχιον. b. 350. Dioscor. 4, 3. p. 461.
 ΛΩ. λωφῶν. a. 75.
 ΜΑ. μαλάσσειν. a. 33. 82.
 μάλαξις. b. 278. 327.
 μαλακετέρα. corruptum. Vide a. 37. et 268. Τέφρας μαλακῆς probandum videtur. Saepe in his libellis est μαλακός de igne et cinere mitioribus et lentioribus. Oppositum est σφοδρός v. Geopon. p. 955.
 μαλακὴ πυρᾶ. p. 1206. πῦρ

μαλθακόν. Nos dicimus, gelinde.

μάραθρον. a. 69. 70. 95. v. notam. b. 41. μάλαθρον, μάραθρον. 200. v. notam. 354. bis.

μάραθρον. Vide μάραθρον. Utroque modo scribitur. Vide Casaub. ad Strab. p. 242. μάραθος. b. 205.

μάρεσπος aut μάρεσιπος. a. 105.

μαχαίριον. a. 120.

μαρασμός. a. 236.

μαρικός. Forte corruptum. a. 253.

μασαῖδα, μασσαῖδα. a. 279. b. 167.

μαραυγία. b. 9.

μάσησις, μάσησις. b. 18.

μαινώδης. b. 29. v. notam.

μαλάχη. b. 53. 275. μελόχη. 301. Hippiatr. p. 254.

αἰθῶα, ἣν τινες αἰθρίαν μαλάχην καλεῦσιν.

μασίχιος. b. 61.

μασίχη. b. 86. 355.

μακροτονία. b. 126. Si fanum est, ex τόνος. Ibid. pag. 127. est συντονία. Vide μακρόπνοια.

μακρόπνοια b. 127. Ita μακρόπνους Galen. in Gloss. p. 84. Ibidem p. 100. est μακρόπνους καὶ βραχύπνους.

μασητήρ vel μασητήρ. μασητήρες μύες. b. 138. v. notam. 177.

μαλακόν πῦρ. b. 49.

μαίνη. b. 149.

μαρασμώδης. b. 185.

μάζα. b. 215. 300.

μανός. b. 242.

μαντός. μακτὰ καταπλάσματα. b. 251. bis.

μάλαγμα. b. 296. De his agitur. 327. seqq. Vide notam et Theoph. Nonnum cap. 187. In Hippiatr. p. 157. notatur μάλαγμα ξηρόν et τὸ δι' αἰουγγίου. p. 209. τὸ διὰ χαλβάνης. De pluribus aliis generibus μαλαγμάτων exponitur ibid. p. 281. seqq.

μαιωτικός, μαιευτικός δίφρος. b. 309.

μανίς. b. 349.

μαδάνη feu μαδόνη. b. 351.

μασχάλη, μασχάλιον, μασχάλινον. b. 360.

μάγκορον. b. 361. v. notam.

ME. μελαμπόδιον. a. 30.

μελιχρός. a. 67. οἶνος. 81.

μεῖον. a. 91. v. notam. 124. 148. b. 85.

μέλι. Varia ejus genera. a. 170. 171.

μετρίτη, μετρητή. a. 199. Codex hic exhibet, τὸν μετρίτην, tanquam ab ὁ μετρίτης.

μελανίζεν. a. 236.

μεσοπλεύριον. a. 237.

μεταγωγή. a. 239. b. 248.

μελαγκόρυφος. b. 6. Ita enim legendum.

μεγεθύεσθαι. b. 12.

μελανοράβδωτος. b. 23. Athen. Deipnos. p. 90. habet ῥαβδωτός, et oppositum μονοχρώματος.

μελάνδρουα, τὰ. b. 27. De μελάνδρους et μελανδρούα v. Athen. Deipnos. p. 121.

μενθήσιος. b. 28.

μελίνη. b. 41.

μεμετρημένως. b. 73.

μελίκρατον. b. 74.

μελίμηλον. b. 74.

μερισμός τῆς ἐπισημασίας. b. 76.

μεταβύειν. b. 106.

μετατέλλειν. b. 107.

μελαγχολᾶν. b. 118.

μετασφαιρισμός. b. 123.

μετασχηματίζειν, μετασχηματίζειν. b. 136.

μεταβιβάζειν ὕλιν. b. 126.

μεταποίησης. b. 128.

μεσολαβεῖν. b. 138.

μελέτη. b. 148. v. notam. Rafarius ibi videtur conjecisse χειροῦθαι, εὐχερῆς aut simile aliquid.

μελίταμα. b. 153. 161.

μετεωρίζειν τὸ σιτίον. b. 154.

μεταίχιμιον. b. 192.

μετασυγκριτικός. b. 219.

μελάνδιον. b. 223. 266. Hippiatr. p. 220. 221. 300.

μελάγγειος. b. 230. v. Geopon. in indice.

μεσόγειος. b. 233.

μεταχειρισμός. b. 257.

μεταχειρίσις. b. 264. 267. In Codice est, μεταχειρίσις. Vide μεταχειρίζεν.

μεταχειρίζεν. b. 267. 271.

μελαίνειν. b. 298.

μελάντερος, α μελας. b. 298. μειωσις. b. 340.

μετώπιον. b. 345. Dioscor.
1, 62. p. 79. Galen. in
Gloff. p. 58.
ΜΗ. μήκων ἀφροδισία, ἀφρώ-
δης. a. 26. 44. 264.
μήκων, ἡ. b. 17. 18. bis.
19. 271. seq. Athen. Dip-
nof. p. 87. 89. Aristol.
Hist. Animal. 4, 4. ali-
quoties. κηρευτική seu θυ-
λακίτις Paul. Aeg. p. 247.
μήλωσις. a. 119.
μηλοῦν. a. 119. 120.
μήλη. a. 119. b. 319.
Μηδεία. a. 191.
μεταγωγή. a. 232.
μηνύειν. μηνύει δὲ τοῦτο κ. τ.
λ. a. 233. Hic totus locus
est ex praestantissimis.
μήλα Κυδωνία. b. 43. 62. Paul.
Aeg. p. 247.
μήλιος. b. 61. 252.
μῆον. b. 85. Paul. Aeg. p. 247.
μηνιαία ὥρα. b. 224.
μηλοπέπων. b. 312.
μητρεγχύτης. b. 323.
μηλέα. b. 346. 350.
μῆδιον. b. 355.
ΜΗ. μίρισμα. a. 182. v. notam.
μίξις Φαρμάκων. a. 278.
μικρόσαρκος. b. 18.
μικρόφωνος. b. 97.
μίλτος λημνία. b. 314. σινω-
πική. 353.
μίσου. b. 314. 316. v. no-
tam. 332. Paul. Aeg. p. 247.
μίκη, μύκη. b. 353.
ΜΟ. μολιβδάδης. a. 234.
Utitur hoc Euseb. De-
monstr. Evang. p. 523.
μονόστιχος. b. 7.
μοιόχρσις. b. 23. Vide με-

λανοράβδωτος et ἑτερόχρσις.
μονώνυξ. Ita enim corrigen-
dum. b. 29. μονώνυξ et γαμψ-
ώνυξ, legitur in mea Nemesii
edit. p. 262. Halae. 1802. 8.
μόρμος. b. 42.
μοχλεία, μοχλία. b. 87.
μοχλευτικός. b. 115.
μολιβοῦς. b. 217. 310. v.
notas. Eadem varietas est
in Geopon. p. 77. 111.
μότος, μότον, μοτός. b. 247.
Ibid. μοτάριον. Hippiatr. p.
126. móτοι ἐξ ἐρίων πιναρῶν,
et p. 152. bis, μότα ἔρια.
Ibid. p. 162. μοτάριον. p.
194. 195. Rurfus μοτοῦν et
μοτὰ ἔρια. p. 239. τὰ μότα
p. 242. μοτοῦν.
μοτοῦν. v. μότος.
μολόχη. b. 301.
μοχλεύειν. b. 330. ἐκμοχλεύειν
habet Holiodor. p. 183.
236. Gregor. Naz. p. 10.
Copiose de ἀναμοχλεύειν,
ἐκμοχλεύειν dixi ad Chry-
sof. edit. Misen. 1792. 8.
Vol. I. pag. 88. 89. μοχ-
λεύειν et μόχλευσις est apud
Erotian. p. 22.
μόρον. b. 334. 336.
μολύβδαινα. b. 353. Paul.
Aeg. p. 247.
μόσχος, μόσχευμα. b. 360.
ΜΥ. μυρσινίτης. a. 29. Sic
etiam ex Galeno est apud
Oribas. lib. XV. fol. 234.
pag. 1. ubi septem genera
tithymalli notantur.
μυρτίτης. a. 29. b. 81.
μυξοποιός. a. 72.

μυζάδης. a. 72. 73. 113.
b. 31. Hippiatr. p. 160.
Ita etiam legendum p.
223. 224. non μιζῶδες.
μυάδης. a. 153. Mox ibi
corrigere: παρείπετο. b. 120.
260. 303.
μυττωτόν. a. 175. 176. v.
Erotian. p. 35. Galen. in
Gloff. p. 86.
μυζᾶν. a. 177. Vide βδέλλα.
μυκτικός. a. 218. Sic haud
dubie in Codice. Forte
ἀμυκτικός, ab ἀμύσσειν.
μύκης θανάσιμος. a. 229. b.
23. Paul. Aeg. p. 248.
μυρσίνη. a. 238. bis. b. 350.
μύρσιος. a. 244.
μῦς. b. 27. v. notam. 79.
Addo nunc ex Arrian.
Ind. p. 337. μύας θαλασσί-
ους ἄτοπα τὸ μέγεθος.
μύειν. b. 78. μεμυκότες τῇ
σαρκί. 136. v. notam.
μύρτινος. b. 81.
μυοῦν. b. 125.
μῦς. μύες συνεξεραμμένοι, πε-
ρεγγεγραμμένοι, ἐσφαιρωμένοι. b.
129. 132.
μύτρον. b. 163. 165.
μυρσίον. b. 171.
μυρσίζειν. b. 166. v. notam.
μυζωτήρ. b. 183. 330.
μύουρος. b. 316.
μῦσις. b. 322. v. notam.
μυρμηκία. b. 326.
μυροβάλανος. b. 328.
μυρίκη. b. 350. Paul. Aeg. p.
248.
μύκη. b. 353. Vox dubia.
v. notam.

μύρον et ἔλαιον. De iis conficiendis Paul. Aeg. p. 296. seqq. ΜΩ. μωρός, μῶρος. b. 35. μᾶλυ. b. 355. v. Paul. Aeg. p. 248. ΝΑ. νάρκη. a. 80. Paul. Aeg. p. 248. ναρκώδης. a. 97. b. 122. 133. νάρκωτος Κελτική. a. 149. Κελτικός. Aët. edit. Hebenfreit. p. 21. Ἰνδική. Hippiatr. p. 275. Κελτική. p. 280. Συριακή. p. 305. ὀρεῖα. Paul. Aeg. p. 248. νάρθηξ. a. 169. ναρθόσαχος. a. 247. Sic corrigendum 248. pro καρδόσαχον, quod typhotetarum est. Habet Aët. in edit. Hebenfreit. p. 20. 22. 27. Vide item b. 85. 218. ναυτιώδης. b. 18. 52. 73. ναυτιωδῶς. b. 71. νασός. b. 120. Saepe occurrit. Ei opponitur μανός, ἀραιός, χαῦνος. νάρκισσος. b. 154. ναρθηκοφανής. b. 158. νάπυ Συριακόν, Ἀιγύπτιον. b. 300. v. Geopon. p. 1127. ΝΕ. νέμεσθαι. a. 77. νεβδαλτον. a. 166. νευρώδης. a. 225. b. 68. 74. 119. 341. νεαροποιεῖν. a. 229. νεαλής. b. 26. νεφρητικός. b. 61. νεοχμοῦν, νεοχμᾶν. b. 198. νευρικός. b. 229. νεογνός, νεόγνιον, νεοττός, νεόττια. b. 240. v. notam. νευροτομεῖν et νευροκοπεῖν. b. 286. v. notam.

νεοσύσατος. b. 305. ΝΗ. νηχάλιος, νηχάλεος, νηχαλαῖος. b. 7. 10. νηρός. b. 16. νησοποσία. b. 69. bis. 74. νησοποτεῖν. b. 70. νήτη. b. 100. Loco νεάτη· ἡ τελευταῖα χόρδη τῆς μουσικῆς. Schol. Sophocl. p. 66. νήνεμος. b. 110. 294. νῆσις, de qua exponitur. b. 119. ΗΙ. νιτρώδης. a. 113. 182. 183. b. 279. νίτρον ὀπτόν. b. 186. 349. ἐρυθρόν. 254. Hippiatr. p. 207. ἐρυθρόν. p. 209. αἰγύπτιον. p. 294. θαλάττιον. ΝΟ. νοτίζειν. b. 290. ΝΥ. νυμφαία. a. 140. Paul. Aeg. p. 248. νυγμός. a. 334. ΝΩ. ναθρεία. a. 226. νωθρόθρεψις. b. 277. v. notam. Sic b. 285. memoratur, νωθρότης ἐκ μεγάλης ἀπεψίας. νωθρότης. b. 285. ΞΑ. ξάνθησις, aut, uti conjeceram, ξάνθισις. a. 289. Typhoteta animadversionem meam omisit. ΞΕ. ξενισμός. res insueta. a. 279. b. 128. ξενιζεσθαι. b. 148. ΞΗ. ξηραντικῶς. b. 72. ξηραντικός. 110. ξηρία τά. b. 85. ξηροτρίβεσθαι. b. 289. 313. 317. 332. In his fere obtinet ξηροτρίβειν. ξηροτρίβια. b. 289. v. notam.

ξηραλοιφεῖν. b. 289. v. notam. ξηροκολλουριον. b. 315. v. not. ΞΙ. ξίφιον. ξιφίον. b. 347. 351. v. notam. Paul. Aeg. p. 248. ΞΥ. ξυλοφαής. b. 158. ζύσρα. b. 291. ζύειν. a. 36. b. 291. ζυρίζειν, ζύρισις. b. 297. v. notam. ζύρησις. De ea exponitur. b. 303. ζυρεῖν, ζυρεῖν. b. 304. ζύσμα ἐλέφαντος. b. 352. ΟΓ. ὄγκος. b. 139. 342. Saepe in his libellis de corpore seu corporis mole omnino dicitur, ut b. 144. atque antea. ὀγκυῖσθαι. b. 139. ΟΔ. ὀδυᾶν. a. 12. ὀδαξισμός. a. 218. 219. b. 185. 190. 195. ὀδάξεσθαι, ὀδαξεῖσθαι. a. 195. ὀδυωδης. b. 299. ὀδοῦς κτενός. b. 304. ὀδοντικά φάρμακα. b. 336. σμήγματα. 337. ΟΘ. ὀθόνιον. b. 41. 300. ὀθονα, ὀθόνα. b. 345. Paul. Aeg. p. 249. ΟΙ. οἰκεῖν, τό. a. 3. 4. οἰδᾶν, οἰδᾶσθαι. a. 83. ὠδηκάς. b. 278. οἰδαίνειν. Hippiatr. p. 229. οἰσυπηρόν ἔριον. a. 144. b. 247. τροχίσκοι διὰ οἰσυπῆρων. 322. v. Discor. 2, 66. p. 208. περὶ οἰσύπου. Et Aët. edit. Hebenfreit. p. 14. διὰ οἰσύπου ἐρίων. et Aët. 9, 28. p. XI. XII.

δινέλαιον. a. 212. b. 247. Varia sunt hujusmodi composita vocabula ex ἔλαιον. Sic Hippiatr. p. 306. μυρσινέλαιον aliquoties occurrit. δινοποσία. b. 19. 72. δινόμελι. b. 47. 74. δινώδης. b. 55. 56. 62. δίκος. b. 58. 62. De loco, ubi aliquid reconditur et servatur. δίκημα, seu fu eodem, ut δίκος, quod vide. b. 63. bis. δινοδοσία. b. 67. saepe. 72. δινοδοτεῖν. b. 67. 69. 70. δινοποτεῖν. b. 70. 82. δίνος. Varia genera vinorum. b. 81. seq. δίδος, δίδημα. b. 210. v. notam. δίδαλέος. b. 357. Ab αἰδεῖν. ΟΛ. ὀλιθηρός. a. 75. ὀλοσχέρεα. a. 226. ὀλιγότροφος. b. 9. v. Athen. Deipnos. p. 120. ὀλκιμος. b. 11. 15. ὀλιγόχυμος. b. 18. 20. Athen. Deipnos. p. 120. ὀλιγοπότης. b. 69. ὀλκή δακτύλων. v. b. 90. σικυῶν. 142. 218. 221. ὀλιγοσιτία. b. 156. ὀλιγωφελής. b. 165. ὀλμος. b. 217. ὀλιγόσαρκος. b. 307. ὀλόκληρος. b. 315. ὀλιγομερής. b. 318. v. notam. ὀλυρα. b. 353. Herodot. 2, 36. Polyaen. p. 355. Galen. in Glosf. p. 74. ΟΜ. ὀμβριος. a. 181. b. 53. 168. 318.

ὀμφάκιον ἔλαιον. b. 49. v. ἔλαιον. ὀμφάκιον. b. 314. 344. Paul. Aeg. p. 249. ὀμφακόμελι. b. 56. De eo vide 63. seq. ὀμαλύνειν. b. 89. ὀμφαλός. Sic enim legendum. b. 124. ἑμοταγής. b. 243. ΟΝ. ὀνειρωγμός. a. 140. ὀνησιφόρος. a. 226. Utitur hoc Melapus. fol. 108 pag. 2. edit. Rom. Item Origenes I, 210. C. ὀνωις. a. 277. b. 350. Dioscor. 3, 19. p. 340. ἄνωις. v. Paul. Aeg. p. 249. bis, ubi varianomina. ὀξυπέπερι. b. 19. ὄνουξ. b. 23. Compara cum hoc loco Athen. Deipnos. p. 90. D. Paul. Aeg. p. 249. ὄνος. b. 335. animalculum. v. notam. et Paul. Aeg. p. 249. ΟΞ. ὀξυρεγμία. a. 48. ὀξυπύθμενος. b. 19. v. notam. Aliis fortasse placuerit, ὀξυπύθμενες. ὀξέλαιον. b. 24. ὀξίδιον. b. 43. ὀξύμελι. b. 56. 74. Ἰουλιανόν. Paul. Aeg. p. 94. ὀξύκατον. b. 73. ὀξυρεγμῖαν. b. 92. ὀξυρεγμάδης. Paul. Aeg. p. 93. ὀξύτομος. b. 142. ὀξίζειν, ὀξυζειν. b. 154. ὀξηρός. b. 187. ὀξυδεκία. b. 320. ὀξυμυρσίνη. b. 350. In eo-

dem Codice fol. 170. pag. 2. ex Dioscor. legitur μυρσίνη ἀγρία ἢ ὀξυμυρσίνη. ὀξύβαφον. b. 361. ΟΠ. ὀπός. b. 16. κυρηναϊκός. a. 249. b. 20. 186. 319. Paul. Aeg. p. 249. varia genera notat. παρθικός. b. 326. ὀπτανός. b. 28. ὀπτησις. b. 37. ὀπλομαχία. b. 126. De ea ibi exponitur. ὀποσιτοῦν. b. 208. Ita ibi legendum videtur, loco inepto, ὀπός τη οὖν, quod Codex exhibet. Nisi quis malit, ὀποσηοῦν. ὀποπάναξ. b. 218. Aët. 9, 28. p. VII. Paul. Aeg. p. 250. ὀποβάλαμον. b. 319. ΟΡ. ὀρθοπονοϊκός. a. 41. 224. b. 182. 311. ὀροβος. a. 41. b. 47. 268. 332. ὀρόβιον. a. 41. ὀρίγανον et ὀρίγανος. a. 269. (Hoc addendum pag. 42. ut ibi index indicat et Oribas. hic infra 269. Excidit ex edit. Paris. et Cod. Augustano.) 43. Bene ergo habet ὀρίγανος. 277. v. b. 266. notam. Paul. Aeg. p. 249. ὀρρός. a. 50. et ὀρός. b. 221. 348. De duplicatis litteris in hoc et similibus vocabulis multoties monui. Monuit etiam de his Niclas ad Geopon. p. 2. 3. Sed de γένημα et γέννημα dixi ad N. Test. Graeci editionem me-

am. De ἰρρός et ὀρός ad Nemesium etiam dixi.
 ὀρόβιον ἄλευρον. a. 67. Hippiatr. p. 196. notantur ἄλευρα ὀρόβινα, τήλινα (sic, loco, τίλινα) θέρμινα.
 ὀρνιθάριον. a. 136.
 ἔρμιον. a. 205. b. 353. Paul. Aeg. p. 249.
 ὀροβιαῖον. a. 254.
 ὀρκυνος. b. 26. Athen. Deipnos. p. 116. 303.
 ὀρνεον. b. 41.
 ὀρχησις. b. 121.
 ὀρυζα. b. 189.
 ὀρεκτικός. b. 227.
 ὀρθόπνοια. b. 302.
 ὀρχις, herba. b. 351. Dioscor. 3, 131. p. 435. Paul. Aeg. p. 249. puplex.
 ὀροβάγχη. b. 353. Paul. Aeg. p. 249.
 ὀρεοσέλιον. b. 356. Dioscor. 3, 69. p. 385. Paul. Aeg. p. 249.
 ΟΣ ὀσφύς. b. 87. In Codice est ὀσφύς, quod correxi. ὀσώδης. b. 176.
 ὀσφραντὰ, τὰ. De his v. b. 312.
 ὀτρακον ἄττικόν. b. 355.
 ΟΥ. οὐρητικόν. a. 70.
 οὖς. b. 28. v. notam. Possit ibi quoque legi, ὠτία.
 οὔον. b. 41. 81. 332. Paul. Aeg. p. 248.
 ΟΦ. ὀφθαλμιαῖν. a. 224.
 ὀφθαλμία. b. 320.
 ΟΧ. ὄχθος. a. 220.
 ὀχθώδης. a. 224. 227. Paul. Aeg. p. 117. 248.
 ΠΑ. παιδοποιία. a. 35.

πάχος. a. 43.
 πᾶναξ Ἡρακλεία. a. 69. 148. b. 62. Ἡράκλεια, ἥτοι πανάκειον. Hippiatr. p. 281. Ibid. πανακεία. πᾶνακες. Paul. Aeg. p. 250. Ibid. ἀσκληπιον et χειρώνειον.
 πάρεμι. τὰ παρόντα. a. 80. Vide notam. 125. 138. οἱ παρόντες. b. 339. qui aegroto adjumento sunt. Ita saepius. παχύτης. a. 98.
 πᾶλη. a. 103. pollen. b. 260. v. notam. 262.
 πᾶλη, lucta. a. 204. De ea agitur. b. 120.
 παραβύειν. a. 115.
 παράλυσις. a. 128.
 παραύησις. b. 293.
 παραλύεσθαι. a. 128.
 πᾶλλεσθαι (τὸ αἰδοῖον.) a. 135. Compara 151. Ex his fatis apparet, secundum fragmentum continere initium libri, primum vero fragmentum continuationem ejusdem libri. Unum ergo solum folium videtur excidisse post paginam 158. ante paginam 131. hujus libri.
 παραθεωρεῖν. a. 136.
 παραζυντικός. a. 139.
 παρεντείνειν. a. 145.
 παραπληγικός. a. 152. Non recordor, hoc alibi legisse.
 παρέγχυσις. a. 163.
 παρόρασις. a. 163.
 παγετώδης. a. 225. Nisi legendum fit: ἐν παγετῶ τε ἢ. v. b. 290. Polyæn. p. 378.

παραπλέκειν. a. 226. 227. bis. 241. bis. b. 154. 267. bis. v. notam.
 παρακείμενον. ἐκ παρακειμένου. a. 232.
 παρακμάζω. a. 233. b. 55. 68. 105.
 παράτρητος. a. 234.
 παράδεσις. a. 220. 238.
 πάσσελλος. a. 252.
 πατητοὶ φοίνικες. a. 252. b. 269.
 παραιγιάλος. b. 14. Notatur etiam παραιγιαλίτης et παραιγιαλίτης. v. Dionys. Perieg. p. 33.
 παραφρακτικός. b. 19.
 παρὰ μέγα, valde. b. 22. 25.
 παλαιώσις. b. 26. 27.
 παρορμητικός. b. 27.
 παραπλοκή. b. 27. Ibidem lege νάπυος.
 παραχῆν. b. 44. 50.
 παρακμή. b. 56. 68. Morbi memoratur, ἀρχή, ἐπίτασις, παρακμή. Hippiatr. p. 190. Vide etiam ἀκμή.
 παρυγραίνειν. b. 72.
 παραυξάνειν. b. 76.
 παγόλυτος. b. 77. 79. ter. 80.
 παρασοχάζεσθαι. b. 78. Ibi ita malim: δεῖ εἰ τὸ ποιεῖν. ὑγ. ἀνήφθη, ὥς τε τὴν ἐπιζήτησιν, nimirum τοῦ ποτοῦ. Ibidem mox etiam malim, τῶν συμπτωμάτων, loco σωμαίων. Vide hic etiam, ἀνάπτειν.
 παραύησις. b. 95. 101.
 παραγωγή. b. 103.
 παραγίνεσθαι. μόγις παραγίνεσθαι ἐπὶ τι, est: aegre accedere ad aliquid, aegre

aliquid aggredi. b. 112.
 Rasarius aliter.
 παρακόλλησις. b. 135.
 παρθικός όπος. b. 326.
 παρωνυχία. b. 327. Medicamentum. Paul. Aeg p. 250.
 παρέμπαςος, παρέμπλασος. b. 150. v. notam.
 παρασάξεν. b. 150.
 παρεπιτένειν. b. 159.
 παρεμπλάττειν. b. 179. 314. bis. Sed 315. haud dubie legendum, παρεμπλάσμασιν, aut, παρεμπλαττομένοις.
 παραλίεσθαι κατ' επέκτασιν. b. 292.
 παραθαλάσσιος. b. 233. 295.
 παραπέτασμα. b. 295.
 παροπτάν. b. 296. bis.
 παρόπτησις. b. 296.
 πάρεσις. b. 298.
 πάρεσθαι. b. 298.
 παρεπιφαίνεσθαι. b. 305.
 παρασκευαστικός. b. 114.
 παραιτήσις. παραιτήσεως άξιον. b. 124. Antea et postea saepius pro eodem παραιτητός, ut 138.
 παρεγκάμπειν. b. 125.
 παραμέσος. b. 128.
 παρατρέπειν. b. 145.
 παράπτεισθαι. b. 145.
 παλαιοῦσθαι. b. 318.
 παρακρατεῖν. b. 77.
 παροιδάν. b. 119.
 παροξύνειν τὰ αἰσθητήρια. b. 120.
 παραλλάττειν. b. 133.
 πάρετος. b. 134.
 παρατέλλειν. b. 137. v. notam. Ceterum παρατέλλειν habet Heliodor. p. 60. 165. 232.

παριθμία, τά. b. 147. 280.
 παρέξοδος. b. 211.
 παναρκής. b. 257.
 παρακολουθεῖν. b. 287.
 παραλαμβάνειν. b. 179. Dicitur hoc de medicis, estque adhibere, non, ut Rasarius reddidit, sentire, de aegrotis. Vide b. 181. 186. ubi additur βοηθήματα.
 παρθένιον. b. 353.
 παλίσκιος. b. 361. Habet Maximus Tyr. p. 358.
 πάλιν, quid in compositis vocabulis interdum notet. b. 301.
 παρακολλάν. b. 316.
 παρεδρευτικός. b. 329.
 παλιούρος, παλιούρος. b. 350. v. Dioscor. 1, 106. p. 117. Paul. Aeg. p. 250.
 παλιγκάπηλος. b. 361.
 παράτριμμα. b. 322.
 παρατροπή. b. 145.
 παρακοπή. b. 248. Id est, παραφροσύνη.
 παραθλίβειν. b. 308.
 παραπίζειν. b. 154.
 παρακόπτειν. b. 161.
 παρυφίστασθαι. b. 166.
 παρατείνειν. b. 168.
 παρεικάζειν. b. 225.
 παρακοπτικός. b. 235. 330.
 παρωτίς. b. 265.
 παρεισρέειν. b. 292.
 παρακοιμάσθαι. b. 239.
 παραπνοή. b. 310.
 παχυμερής. b. 342.
 παίδεως, herba. b. 351. Dioscor. 3, 17. p. 338.
 ΠΕ. περαιούσθαι. a. 19. 25.

περικάρπιον. a. 32.
 περιπλάσσειν. a. 32. 46. b. 49.
 πέλιος et πελιός. a. 38. 73. 268. b. 190.
 πελιότης. b. 159.
 πέπλος. a. 38. b. 189. Paul. Aeg. p. 250.
 πέπλιον. a. 38. b. 189. Paul. Aeg. p. 250.
 περιέγειν. a. 48.
 πέσσεσθαι. a. 65. b. 33.
 περιλαμβάνειν. a. 77.
 πευκέδανον. a. 90. b. 312. Hippiatr. p. 271. πευκεδανόν. v. Geopon. p. 943. Paul. Aeg. p. 250.
 πεσσός. a. 105. 237. 296. b. 322. seqq. de iis ex ponitur. v. Paul. Aeg. p. 300.
 περιτέλλεσθαι. Locō προσελλομένη enim coniicio, περιτελλομένη. a. 106.
 περιτέφειν. Sic enim legendum cenfeo. a. 108.
 πεπαίνεσθαι. a. 111. 112.
 περιβρέπης. a. 114.
 περικλύμενον. a. 140.
 πεισθηνίως. b. 308.
 περίναιος. a. 154.
 περιάγειν τὴν τροφήν. a. 204.
 περίψυξις. a. 215. b. 337.
 πείσις. a. 219. b. 108. v. notam.
 περιπνευμονικός. a. 223. b. 147. v. notam.
 περικαής. a. 225. b. 284.
 περιλεπίζειν. a. 242. b. 42.
 περιελείν. a. 242. b. 316. Vide notam et comparatrumque locum Habet Aët. 9, 27. edit. Hebenfreit.

πεῖρα. διὰ πείρας ηκεν. a. 243.

περικάρδιος. a. 250.

πελαγμένας, vox corrupta. a. 291. Rafarius: quibus conueniunt. Forte, τεταγμένας.

περιπίμελος. b. 10.

πενταδάκτυλος. b. 19.

πεπτικός. b. 21. 26.

περυσινός. b. 29.

περιπτίσσειν. b. 40.

περιπτύσσειν. b. 42. 87.

περιαχυρίζεσθαι. b. 43.

πέπανσις. b. 63.

περιέχειν. ὁ περιέχων αἷρ, alibi, τὸ περιέχον. b. 63. 150. 292.

περιτροπή. b. 76.

περισσάκομιος haud dubie corruptum. b. 97. v. notam.

περίπατος. b. 106. seq. De eo copiose exponitur.

περιτροχισμός. Credo, rectius, περιτροχασμός. b. 112.

περιτροχασμός litteris luculentis est in eodem Codice p. 113. vers. 4. hujus editionis.

περισιδεῖν. b. 106.

περίρους, περίρρους. b. 209.

περιτήκειν, sed dubium. b. 342.

πεπλανηκένως. b. 118. Habet Isocrat. p. 62. et alii.

περιγράφειν. περιγεγραμμένοι μύεσ. b. 129. 132.

περιμενετέον. b. 130.

περισπᾶν φορὰν αἵματος. b. 135.

περιχρίειν. b. 139. v. notam.

πελιδνός. b. 140.

περίοδος. b. 143. bis. v. notam.

περιολκή. b. 152.

περιτενής. b. 158. et περιτένεια. 325. v. Erotian. p. 42.

περισκελία, περισκελής. b. 170. v. notam.

περσική, arbor. b. 182.

περσέα, περσεία. b. 185.

περσέας χυλός. Hippiatr. p. 118. et 303. περσαία. Paul. Aeg. p. 250.

περικυλοῦσθαι. b. 224.

περίθεσις. b. 228.

περιθλαῖν. b. 235.

πέλημα. b. 257.

περιπνευμονικός. b. 261.

πεπαίνειν. b. 265. v. notam.

περιπλέκειν. b. 267. v. notam.

περιώδυνος. b. 283. v. notam.

περιοδυνεῖν, περιοδυνᾶν. b. 296.

περιοδυνῶντα, (non περιοδυνᾶντα,) habet etiam Philo p. 284. D.

περιψύχεσθαι. b. 299.

περιείλησις. b. 308.

περιαερόζεν. b. 310. bis.

πελιώμα. b. 324.

περδίκιον. b. 325. 353.

περιολιθαίνειν. b. 338.

περίθλασις. b. 338.

πεντάφυλλον. b. 355.

περκάζεν. b. 361.

πέπερι λευκον, μέλαν. b. 362.

πέτασος, πετασώδης. b. 362. πετάσια κανωβικά, κανωπικά. b. 362.

ΠΗ. πηγνύειν. a. 9. συνεσώς καὶ πεπηγώς τῷ σώματι. b. 286. πηγνύειν. 333. 335.

πήδησις. a. 83.

πηγαῖος. a. 124. 183.

πηγή. ἡ ἐν Λυκίᾳ κατὰ τὸ Χεμαίρας ὄρος πηγὴ. a. 188.

πητύα λαγωῦ. b. 185. v. πιτύα.

πήγανον ὄρειον, χλωρόν. b. 200. πηγάιου κόμη. ibid.

bis. πήγανον ἀγρίον. v. b. 310. Hippiatr. p. 186.

χλωρόν. p. 251.

ΠΙ. πιτύουσα. a. 33. 34. 263. Paul. Aeg. p. 251.

πίτυρον. b. 259. seqq. 276. Ibidem in nota, πιτυρία-

σις, πιτυροειδής. v. 313.

πιτυράδης. a. 125. 236. b.

276. in nota.

πίνα. a. 127. v. notam.

πισσός, πισός, πίσον, πίσσον. a. 206.

πιερός. b. 3.

πιννοφύλαξ. b. 22. Appel-

latur etiam πιννοτήρης. Athen. Deipnos. p. 89.

πίσινος. b. 48.

πιλοῦν. b. 98. πιλεῖν. 259.

πιμελώδης. b. 129. 153. ubi opponitur βαρείας. Sic enim legendum. Istud habet etiam Gregor. Nyff. T.

II. p. 208.

πιερίζεν. b. 157.

πίσις. b. 307.

πιτυρίασις. b. 313.

πιτυοκάμψη. b. 349. v. Dioscor. 2, 53 54 p. 198. 199. ubi etiam κανθαρίς et βουπρηΐς memoratur. Vide ibid. 6, 2. p. 707. Paul. Aeg. p. 250. πιτύα λαγωῦ. b. 350. 354. Paul. Aeg. p. 252. πιστέλαιον et πίσσινον ἔλαιον. b. 352. Paul. Aeg. p. 250. πινάριον. b. 353. πινηρά feu πινάρα ἔρια notat Galen. in Glosf. p. 40. ΠΛ πλατύφυλλος τιθύμαλλος. a. 29. πλάτταν. Ibi legendum : λαπάδου πλάσα. a. 39. 269. πλυτὸν ἄλευρον. a. 79. πλυτὸς ἄρτος. b. 51. χόνδρος. 52. πλήσμη. a. 141. πλευρόν. a. 226. πλάδος, πλάδον. a. 230. b. 88. 334. v. Erotian. in Glosf. p. 40. Aët. edit. Hebenstreit. p. 17. ὁ πλάδος τοῦ σωμαχου. πλαδάν. b. 231. b. 106. 343. τὸν σωμαχον. πλακάδης. b. 14. πλήσμιο. b. 15. 19. 289. πλῦμα. b. 52. 207. πλήρωσις. b. 78. πληγᾶτης. b. 88. πληκτικῆς. b. 111. 234. 304. πληροῦν κεφαλῇ. b. 112. πλαδαρός. b. 127. 129 132. πλινθᾶρα. b. 145. πλῆθος, loco πληθῶρας. b. 147. πλαδαδης. b. 199.

πλήρωμα, de excrementis. b. 209. πληγῶδης. b. 234. v. notam. πλευριτικός. b. 261. ΠΝ. πνεύμων θαλάσσιος. a. 98. Varia genera. Paul. Aeg. p. 151. πνευματάδης. a. 141. πνευμάτωσις. a. 215. b. 204. πνίξ ὑσερική. b. 215. Sed a. 215. occurrit, πνίξεσι, tanquam a πνίξις, quod non inveni. Aët, 9, 28. p. IX. ὑσερικᾶς πνίξι. v. Paul. Aeg. p. 119. πνευματοῦν. a. 216. 217. πνιγῶδης. a. 299. b. 146. 159. 160. bis. 230. 234. v. notam. πνιγμός. b. 36. 77. 78. 130. ὑσερικός. 309. 312. πνεῦμα ζωτικόν. b. 144. πνευμάτιον. b. 289. πνίγεσθαι. b. 309. πνίγειν ἐν ὕδατι, ἐλαίῳ καὶ ἐν ἄλλοις, saepe occurrit, ut 346. 356. ΠΟ. πολυπόδιον. a. 36. b. 221. 354. πόσιμος. a. 136. 205. b. 55. 60. bis. Opponitur βραδύπερος. 191. πονηρένεσθαι. a. 169. ποδαλγός. a. 193. v. notam. b. 271. ποδαλγικός. b. 258. 293. ποδαλγεῖν. a. 193. ποδάλλη. a. 193. v. notam. 288. 297. ποτίπτυχος. a. 231. πόλιν, πόλις. a. 247. b. 347.

πολύσαρκος. b. 19. (Ita enim legendum.) 338. πολύδιψος. b. 20. πολύχυμος. b. 24. πόπανον. b. 41. Vide 45. πολύτροφος. b. 51. bis. ποιῆσθαι ἀφ᾽ ὅρητον τὸ καῦμα dicitur sic, ut ποιῆσθαι τε δεινόν. b. 58. πολλός. b. 59. De hoc dubito. Rafarius reddidit: saepius. Sed hoc est πολλάκις, πλειστάκις. Ceterum πολλός, suo sensu, occurrit abili in his libellis. De eo alibi exposui ad Chrysof. Eclogas p. 2. edit. Mosq. et Lips. 1808. 8. πολυχρονίως. b. 61. πολυπότης. b. 63. πομφόλυξ. b. 82. πομφολυγῶσθαι. Paul. Aeg. p. 301. et 302. πομφολυγίζειν. πολυφλέγματος, πολυφλεγματίας. b. 92. πολυχρονιότης. b. 94. πόσος. b. 238. κατὰ πόσον, sed conieci ποσόν. Sic 145. ἐν ποσᾷ τινί. πόλτος, πολτίς. b. 153. 161. 221. 222. πολύκενος. b. 166. Utuntur eo Diog. Laërt. p. 414. Gregor. Nyff. T. II. p. 750. πότημα, πότιμος. b. 184. πολύυλος. b. 234. Legi hoc apud Scholiastam Hermogenis. p. 354 et alibi. ποίσις, de confectione et praeparatione medicamentorum. b. 257. v. notam,

ac saepius deinceps ibidem. Synonyma sunt σκευασία, παρασκευή et alia. b. 259.

ποιωτικός, ποιώδης, ποώδης. b. 277. v. notam.

ποιότης. b. 279.

πολύτριχος. b. 297.

πολύγονον. b. 314. Paul. Aeg. p. 251.

πολυκίνητος. b. 324.

ποντική ρίζα. b. 344. 345.

πορφύρα. b. 357.

πολύχρηστος. b. 359.

πότιμον. a. 248.

ΠΡ. προκοπή. b. 295.

προκενοῦν. a. 6.

προανακινεῖν. b. 288. v. not.

προμήκης. a. 6.

προτεξευρίσκειν. a. 13.

προσλαμβάνω. a. 17. 261.

προσελᾶν. a. 261.

προσαρτᾶν. a. 17.

προσμίσγειν. a. 31.

προσδιαφορεῖν. b. 252.

προσαρτέον. a. 65.

προσαντλεῖν. b. 249. 339.

προσαπογλυκαίνειν. a. 79.

προσποζυρεῖν. b. 276. v. notam.

προσπογλυκαίνειν. a. 79.

προλιπαίνειν. b. 176.

πρόσαγμα. a. 81. b. 45.

προσάντλησις. b. 249.

προσαίρειν. a. 82. Recte ibi, προσάρας. 166. Sic etiam nunc probo προσαιρόμενον. 286. Rafarium fecutus fueram, qui reddiderat: ut detrahamus. σιταριον προσαίρειν. 294. προσά-

ραθα τροφήν. Aët. edit. Hebenstreit. p. 27. Paul. Aeg. p. 93.

προποτίζειν. a. 91.

προσφεψεῖν. b. 48. 252.

προσπαροξύνειν. a. 107.

πρόσκλησμα. b. 157. 247. 248. 249.

προσκληζειν. a. 113.

προκαταπονεῖν. b. 288.

πραγματευτέον. a. 125. 278.

προδιασαλεύειν. b. 288.

προπότισμα. a. 162. Aët. edit. Hebenstreit. προποτισμός. p. 18.

προφαίνεσθαι. a. 163.

προσεμβάλλειν. a. 174.

προπαλαιῶν. a. 176.

προβρέχειν. a. 176. 253. b. 19. 45. bis.

προεψεῖν. a. 176. b. 49. 261.

προεκζέειν. a. 177.

προσιμωρεῖν. a. 186.

προφανής. a. 196.

προσδιαλύειν. a. 202.

προνομία. a. 210. Praecipuum quoddam. Sic Philo p. 5. A. 7. C. 8. E. 15. G. 118. F.

προσπαράτιθέσθαι. a. 217. v. notam.

προσπλέκειν. a. 220. b. 219. 254. Aët. edit. Hebenstreit. p. 15.

προπαρασκευή. a. 226.

προθυμία τεινεσμώνης. a. 230.

προσμιγνύειν. a. 230.

προαναφύρειν. a. 231.

πρασίζειν. a. 236.

προσλαμβάνειν. a. 220. Loco

προσλαμβάνει, quod Codex habet, legendum videtur, προσλαμβάνεται.

προχειρέειν. a. 241.

προपुरιᾶν. a. 244. b. 133. 270. 134. est προपुरιαθείσης. Sed πुरιάζω non occurrit. Ergo προपुरιηθείσης.

προαλείφειν. a. 244.

προεμπάσσειν. a. 250.

προαναγκάζειν. a. 259. b. 69.

προσαγωγή. ἐκ προσαγωγῆς, paulatim. a. 287. b. 97.

98. 100. Alio sensu, admotio. 103. 104.

προανατρίβειν. a. 295.

πρόθετον. a. 296. 297. b. 90. πρόθετα ἐντιθέμενα τῇ ἔδρᾳ. 185. 355.

πρόθεμα. b. 296.

προσμηχανητέον. b. 136.

προεκνιτροῦν, a νίτρον. b. 148. προεκνιτροῦσθαι. 300.

νιτροῦσθαι habet Synes. T. II. p. 20. Vide προεκνιτρωτέον.

πρόσμονος. b. 329.

προφέρειν, praestare, excellere. b. 12. 15.

προεωλίζειν. b. 12.

πρόσφορος. b. 22. 100. 121.

πράσον. b. 23. 32. 273.

προσιζάναι. b. 37. προσῆ, loco προσῆ. Sic legitur

προσχών, loco προσσχών, a προσέχειν. Monui de his alibi. In his probo duplex σσ. Alia quaestio est

de duplici εε. in compositis. Duplex εε recentiorum aetatum est. Vir

quidam doctus huc etiam retulit γένημα et γένημα. De hoc dixi ad N. Test. Graecum. γένημα de animalibus, γένημα de frugibus et fructibus dicitur. Id ex antiquissimis et praestantissimis Codicibus Veteris et Novi testamenti constat. In hanc rem evolui potest editio LXX. Roberti Holmesii, Viri quondam mihi Carissimi, nunc propter immaturam mortem Desideratissimi. πρόσκαυσις. b. 37. προσκαίειν. b. 40. 49. 358. προπλύνειν. b. 45. προηγείν, προηγείσθαι. b. 52. προπαρασκευαστικός. b. 56. προαποζέειν. b. 57. Legendum enim, προαπεξεσμένην, et paullo ante, λύσαντες, loco λύσαντες. προδιορίζεσθαι. b. 60. προνοτίζειν. b. 159. Vide notam 30. προσπελάειν, προσπελάζειν. b. 284. v. notam. προσβιάζειν σικύας. b. 61. 304. 139. 150. 163. προαποξύνειν. b. 64. 321. προσκομίζειν. b. 66. προεξεμείν. b. 66. πράσιον. b. 67. προθεσμία. b. 146. προσλιπαρείν. b. 290. προηγούμενος. b. 73. προδιοικείν. b. 75. προσεγγίζειν. b. 76. Ita ibi vers. 23. corrigo, etsi in

Cod. sit προσγγίζειν. Ibid vers. 5. malim, δὲ εἰ οὕτως ἔχει, ἂν τοῦ. προαναζητῶναι. b. 77. προεπέγειν. b. 77. προσάντης. b. 80. προπάλαιος. b. 83. Habet Synes. T. I. p. 96. νέοι καὶ προπάλαιοι. προσανιδέν. b. 103. πρόπειρα. b. 168. προσημιάσκειν. b. 290. προαλείφειν. b. 119. προδερμαίνειν. b. 119. προφορά et προσφορά. b. 99. Vide ibidem paullo post. προσάγειν. b. 106. 103. v. notam. προσηΐς. b. 107. προέδειν. b. 197. πρώτιος, πρωτεύος. b. 84. 86. Tentaueram hoc vocabulum. Tamen in Hippiatr. a πρωτεύος saepissime legitur, ὄνου πρωτεύου, μέλιτος πρωτεύου, ut p. 276. 279. 280. 303. προλαλῶν. b. 93. προπεριπατεῖν. b. 93. προσπιέζειν. b. 94. προσβιάζεσθαι. b. 96. 98. Inde est, προσβιασμός. 98. προσβιβάζειν. b. 98. προαποσμήχειν. b. 303. προσδιίσταται. b. 98. προλιπάρεσις. b. 98. προφέρεισθαι eo sensu, ut paullo ante προφορά. b. 100. Discrimen inter λέγειν et προφέρεισθαι notat Diog Laërt. p. 258.

προεκιντρώτεον. b. 302. v. προεκιντρώειν. προσεπιλαμβάνειν. b. 201. προαιρετικά νεύρα. b. 295. v. notam. προσυποῦσθαι. b. 296. προσβολή σικυῶν. b. 139. 140. 146. ac deinceps saepe. προὑποσέλλειν. b. 161. προσεπιχέειν. b. 219. προσμόνως. b. 255. προαπιβρέχειν. b. 296. προαλείφειν. b. 310. προσβολή τῶν ὁμμάτων. b. 179. προκαλεῖσθαι. Ita enim malim, loco προκαλεῖσθαι. b. 122. Sic mox ibi est, προκλητικόν. προκλητικός. Vide προκαλεῖσθαι. προσένειν. b. 123. προσεθίζειν. b. 127. προσημιάσκειν. b. 148. προπειράειν. b. 166. προκαταμαρτάνειν. b. 167. προσιτίζειν. b. 139. v. notam. προῦδροποτίζειν. b. 139. v. notam. πρόσπτωσις. b. 245. προσνέμεσθαι. b. 237. προδετικός. b. 131. Vide αἰφαιρετικός. προσβολή πυρετοῦ. b. 131. προτινάσσειν. b. 151. Haud dubie corruptum. προσραντέον. b. 281. προκαταλαμβάνειν. b. 302. προσδιαληπτέον. b. 224. Sic διαλαμβάνειν περί τινος, differere, disputare, enucle-

are rem aliquam.

προξυρίζειν, προξυρίζειν, ξυρί-
ζειν, ξύρισις. b. 297.

προξυρίσις. b. 297.

προανατρίβειν. b. 308.

προπίπτειν, πρόπτωσις. b.
309. 323. v. notam.

προξηροτρίβεσθαι. b. 313. v.
notam.

προϊδροῦν. b. 313.

προπαρελαμβάνειν. b. 331.

προαναχαλαῶν. b. 332.

προσυλητικός. Forte προκλη-
τικός. b. 345. Vide προκα-
λαῖσθαι et προκλητικός.

πρόπολις. b. 352. Dioscor.
2, 76. p. 229.

πρίσμα. b. 356.

προσήλιος. b. 361.

ΠΤ. πτύσις αἱμάτων. a. 7.
109. b. 106.

πταρμός. a. 63. b. 167.

πτελέα. b. 24. Hippiatr. p.
136. πτελέας φύλλα. et p.
165. 166. φλαῖος. v. Geo-
pon. in indice. πτελαῖα
Paul. Aeg. p. 251.

πταρμικός. b. 90. 175. v.
φθαερμική, et Theoph. Non-
num cap. 19. p. 82. Me-
moratur etiam πταρμική,
frutex. v. Dioscor. 2, 151.
p. 290.

πταίρειν. b. 175. Notantur
etiam aliae formae hujus
vocabuli a lexicographis.

πτύγμα. b. 302. bis.

πταρμικά φάρμακα. De his
b. 330. seqq.

ΠΥ. πυλωρός τῆς γαστρὸς. a.
25.

πυράδης. a. 31. b. 230. 324.

πυρεταίνειν. a. 35.

πυκνόκοκκον. a. 41.

πυκνόκομον. a. 41. 269. Paul.
Aeg. p. 251.

πύρινον ἄλευρον. a. 67. b. 354.

πυριᾶν. a. 68. 75. πυριατέον.
b. 301. Hippiatr. p. 241.

πυρίασις.

πυρία. b. 283. δι' ἄμμου.
292. δι' ἀνθράκων. 296.

ξηρά. a. 82. b. 171. Galen.
in Gloss. p. 92.

πυρετοὶ καθεστῆτες et πεπλα-
νημένοι opponuntur. a. 71.

πυρετάδης. a. 86. b. 254.

πυρίαμα. a. 97.

πυράδης. a. 118. b. 196.
Hippiatr. p. 177.

πυκτικός. a. 141.

πυρμός. a. 218.

πύρεσις. Vocabulum cor-
ruptum. a. 235 v. notam.

πυοποιεῖν. a. 237.

πυρρῆν. a. 238. πυρρῆσιν.
b. 335. 336. Paul. Aeg. p.
254.

πύρεθρον. a. 241. b. 9. 297.
Dioscor. 3, 78. pag. 392.

Apud Aët. edit Heben-
freit p. 11. bis reperio

πύρεθρον, in Graeco et in
Latino. Saepe apud Lati-
nos occurrit *pyrethrum*.

Vide Geopon. p. 557. 943.
Paul. Aegin. p. 251.

πυρίνη. a. 242.

πύρωσις. a. 244. b. 100.

πυξίζειν. b. 17.

πυραλλίς. b. 33. Hoc mi-
hi ignotum. De πυραλλίς et

πυραλλίς, sed sensu diver-
so, vide interpretes ad

Aelian. V. H. 1, 15. Apud
Pollucem p. 590. reperio:

ἐλαίας (ἑλαῖας, ἵεου, πυρίνας.
πυρῶν. b. 57. 167.

πυρεκτικός. b. 58. 59. 235.
πύκνωσις. b. 98. 341.

πυγή. aliquoties. b. 121.

πυθμήν. b. 124.

πυξίς. b. 217. bis.

πυρόγαιος, πυρρόγαιος. b. 230.
In Geopon. p. 758. est

πυρρὰ γῆ.

πυράζειν, πυροῦσθαι. b. 310.
πυρήν. b. 318. 319.

πυρίκαυστος. b. 327. Paul.
Aeg. p. 255.

πυκνοῦν τὴν σάρκα. b. 342.

πυριατήρειον. b. 344. Sic le-
ge abud Aët. 9, 28. p. VII.

πῦρ μαλακὸν nota ad supe-
riora ex Paul. Aeg. p. 301.

ΠΩ. πωράδιον. a. 85. Vide
πῶρες.

πῶρος. a. 90. 119. Vide
121. 122.

παρίδιον. a. 123. v. notam,
παγωναφάρος. b. 14.

πωμάζειν. b. 83. 84.

πωμα. b. 310. v. notam.

ΡΑ. ραίξειν. a. 83.

ραίνεσθαι ὄνω. b. 22. 36.

ράβδατος. b. 24.

ράφανίς. b. 152. ter. ἔμετοι
ἀπὸ ραφανίδων. 156. Late

de eis expositum. 276.

ράθδιον, ράβδος. b. 163. bis.

ράφανος. b. 276.

ράκος. b. 300. 301. Paul.

Aeg. p. 252. ράκος et ὀθό-

ων saepe junguntur, ut Hippiatr. p. 138.
 ῥάμιος. b. 350. Aet. 9, 28. p. XI. Paul. Aeg. p. 252. PE. ῥέπειν. a. 8. bis.
 ῥεμβιάδης. a. 223. b. 157. ῥέμβη et ῥέμβαν. Galen. in Gloss. p. 92. explicat, πλάση, πλανῶσθαι.
 ῥευματίζεσθαι. a. 228. 231. b. 60. 64. 125. 143. 278. ῥευματισμός αὐλων. a. 214. 223.
 ῥεῦμα. b. 64. ῥεῦμα et ῥευματισμός pro eodem. 112. ῥεῦμα λεπτόν. 209. bis.
 ῥευματικός. b. 119. 278. ῥέμβαν. b. 175.
 ῥέμβος. b. 236. ῥεμβός (adjective) et ῥεμβοειδής habet Erotian. p. 43.
 PH. ῥήξιν. a. 71. 76. ῥήγνυμι. b. 40. Pro ῥαχθεῖς enim legendum videtur, ῥαγείς. Mox ibidem est: ἕως αὖν ἡ κριθὴ ῥαγῇ. ῥαχθην et ῥαχθεῖς non meminini legere. Alii fortasse conjecerint ῥαχθεῖς, ταραχθεῖς. ἐπεὶ ῥάγη, ab ῥήγνυμι habet Cinnamus p. 7. Ita ῥαχθεῖς foret loco ῥαχθεῖς, uno γ. ut alibi in Codicibus, in verbis similibus. Mihi ῥαγείς probatur interim.
 ῥητίνη ἀπὸ τερμίνθου seu τερεβίνθου. b. 203. 215. Hippiatr. p. 125. κολοφανία. p. 188. τερεβινθίνη et πιτυλή. p. 232. mentio fit, ῥη-

τίνης ἀφ' ἑαυτοῦ, ταυτίει, ἀποφυσήματος. Ibid est ῥητίνη φρυκτὴ. p. 233. γαστρική. p. 285. ποικίλη. 290. βιθυνακή. 291. πευκίνη. p. 295. quatuor genera notantur. Vide Geopon. p. 1127. et ibidem indicem, et Paul. Aeg. p. 252.
 ῥήττειν, ῥήττειν. b. 265. v. notam.
 PI. ῥιζοτομία. a. 23. ῥιγώδης. a. 71.
 ῥήνη. a. 80. v. Athen. deipnos. p. 312. B. Galen. in Glossis. p. 77.
 ῥιπιζαν. b. 179.
 ῥήνισμα, ῥήνημα. b. 311. 346. ῥήνη θαλασσοεία. b. 352. Galen. in Gloss. p. 77.
 ῥίζα. b. 355.
 PO ῥοῦς γυναικείος αἵματάδης. a. 5. λευκὸς γυναικῶν. b. 356.
 ῥοφῶν. a. 30.
 ῥόφημα. a. 65. b. 31. Aët. edit. Hebenstreit. p. 23. memorat etiam ὠρεῖοφητά. ῥοδῖον ἔλαιον. a. 68. μύρον. 115. ῥόδιον, μύρῳ et σχολῶνινον habet Aët. edit. Hebenstreit. p. 14.
 ῥοαδης. a. 134. 142. Habet Erotian. p. 43. et alii.
 ῥοζός. a. 233.
 ῥοδόμελι. b. 56. De eo exponitur 65. seq.
 ῥοσάτον et ῥοσάτον σύνθετον. b. 83. 84. Varia genera.
 ῥοσ', ῥόα. b. 153. 267. ῥέα. Galen. in Gloss. p. 93.

Vide etiam Geopon. p. 695 Dioscor. 1, 131. p. 141. Hippiatr. p. 170. ῥοα et ibid. ῥόα ἢ ἐδιδωμένη. Sic et ῥόα et ῥοα. p. 174. ῥοα. Paul. Aeg. p. 252.
 ῥοῦς, ὁ, ἡ. σκυτοδεψική, βυρσοδεψικός, συριακός. b. 190. 254. 270. 314. ὃν ἐδίδωμεν. 350. Vide Geopon. p. 1119. Hippiatr. p. 130. ῥοῦς βυρσοική aliquoties, et συριακή. Ibid. p. 131. 145. Dioscor. 1, 128. p. 135. Paul. Aeg. p. 252.
 ῥαύρον ἱερά. Vide supra ἱερά. De variis ἱεράς (antidotis) v. Paul. Aeg. 7, 8. ac de antidotis ibid. 11.
 PY. ῥυγχιον. a. 157.
 ῥυπτικός. b. 55. 56. 250. 313.
 ῥύψιν. b. 63.
 ῥύσις αἵματος. b. 136.
 ῥυσός. b. 158. 159. Scribitur etiam ῥυσσός. 166
 ῥυπαρός. ῥυπαρὰ πρῶμνῃ. b. 236. 247. v. notas. ῥυπαρὰ ἔλκη 332.
 PΩ. ῥωτικός. b. 56. 60., ΣΑ. σαγάπηνον. a. 59. 247. b. 218. 345. σαγαπηόν. Paul. Aeg. p. 252.
 σατυριασμός. a. 134. 143. σαρδιακή βελανίον. a. 140. Legendum videtur, σαρδιανή. v. Dioscor. 1, 126. p. 134.
 σατυρίασις. a. 143. b. 87. bis.
 σατυριῶν. a. 155. bis.

σαμία γῆ. a. 231. b. 314.
 σαριζαγον, σαριζαγον, sa-
 xifraga. b. 85. Paul. Aeg.
 p. 252. σαριζαγές.
 σαρκούν. b. 125.
 σαρκώδης. b. 140.
 σαρκίδιον. b. 158. 286.
 σάμψυχον. b. 261. Hippia-
 tr. p. 166. Dioscor. 3,
 42 p. 361. v. Geopon. p.
 382.
 σάρκωσις. b. 295.
 σαρκικάλα. b. 318. Dios-
 cor. 3, 90. p. 407. Infra
 in σύμφυτον est δασέκολλον.
 Similis compositionis est
 λιθοκάλα et αλιθοκάλητος.
 b. 234. Paul. Aeg. p. 252.
 σαμφούχνας. b. 348.
 σαλαμάνδρα. b. 349. Paul.
 Aeg. p. 252. Rasarius pro
 eo posuit σησαμοειδές.
 σαυρίδιον. b. 353.
 σάμψυχος. b. 355. Ac
 saepe alibi. v. Geopon.
 p. 832.
 σανίδαμα. b. 362.
 ΣΕ. σέσση. a. 264. μασσα-
 λιωτικόν. b. 186. γαλλικόν.
 Hippiatr. p. 179. 281.
 σεμιδαλίτης. b. 3. 51.
 σελίνατον. b. 66. Vide σε-
 λνίτης.
 σελωίτης. b. 66.
 σέλνον. b. 238. Hippiatr.
 p. 276. αἰφρικόν.
 σείεν. b. 274.
 σεσοβημένως. b. 281 v. notam.
 σείρις. b. 314 316. v. Di-
 oscor. 2, 121. p. 267.
 Paul. Aeg. p. 253.

σελινουσία γῆ. b. 333. v.
 Dioscor. 5, 101. p. 696.
 ΣΗ. σησαμοειδές, τὸ μέγα. a.
 28. 31. λευκόν. 45. Paul.
 Aegin. p. 253.
 σήθεν. a. 73. b. 218. Inde
 σητέον. Geopon. p. 242.
 Hippiatr. p. 130. λεπτῶ
 κοσκίνῳ σῆσον. Sed p. 173.
 est σείσας λεπτῶ κοσκίνῳ. Mox
 ibid. σείσας πυκνῶ κοσκίνῳ.
 Sic et p. 174. σείσας et p.
 207. est et σείσας et σε-
 σισμένη. In his frequens
 est confusio.
 σηπίας σποδός. a. 231. ἔτρα-
 κον. b. 349. Paul. Aeg. p.
 253.
 σημείωσις. a. 237.
 σήσαμον. b. 187. Paul. Aeg.
 p. 253.
 σηπτικὰ φάρμακα. b. 349.
 Pro eodem σηπτός. Ibid.
 ΣΙ. σικυωνία. a. 37.
 σίκυος, σίκυον. a. 44. 80. b.
 352. Dioscor. 4, 149. p.
 564. σίκυος ἄγριος, σίκυος ἁ-
 γρίου. Paul. Aeg. p. 253. Aët.
 9, 28 p. VI. bis, σικίου
 ἄγριου ῥίζα.
 σιτίζεν. a. 80.
 σιτάριον. a. 99. 287.
 σιμαῦν. a. 131. σιμαῦθα. b.
 142.
 σίρακον, σείρακον. a. 138. v.
 notam. De eo exponitur
 196. 197.
 σίον. a. 186. Aët. 9, 28.
 p. VIII.
 σίλευρος. a. 226. b. 353.
 Paul. Aeg. p. 253.

σίδιον. a. 231. 238. b. 193. v.
 notam. 253. bis. Hippiatr.
 p. 149. σίδια ῥοιᾶς.
 σιελισμός. a. 235. b. 159.
 σιελίζεν legitur in edit.
 Aët. Hebenfreit. p. 13.
 σιτηρός. a. 286.
 σιτώδης. b. 154. Aët. edit.
 Hebenfreit. p. 24.
 σιτάνιος. b. 3. 324.
 σιελοπείος. b. 18.
 σίσων, σίνων. b. 85.
 σικύα. De his copiose ex-
 ponitur. b. 139. seqq. σι-
 κίας προσβάλλειν. 304.
 σίελον, τὸ, et, σίελος, ὁ. b. 159.
 167. 169. Philo. p. 21.
 σιτίον. b. 154. 155.
 σιναπισμός. b. 182. 297. De
 eo deinceps copiose expo-
 nitur. v. Bernard. ad Theo-
 phan. Nonnum p. 106
 σίσακον. b. 187. (σήσακον)
 Dioscor. 2, 90. p. 238.
 σινδών. b. 210.
 σιλίγνις, σιλιγνίτης. b. 222.
 σικερός. b. 226. bis.
 σιδηρίζεν. b. 279. Mox 280.
 pro eodem habet, σιδήρου
 ποιότητος μετέχεν.
 σιναπίζεν. b. 298. seqq.
 σιναπιστέον. b. 299.
 σινδόνιον. b. 313.
 σίλφη. b. 335.
 σισύμβριον. b. 346. 348.
 352. v. notam, et Geopon.
 p. 920. 1261. Paul. Aeg.
 p. 253.
 ΣΚ. σκαμνία et σκαμνονία. a.
 21. 50. b. 217. 218. κούφη.
 222. v. Geopon. p. 890.

Dioscor. 4, 165 p. 584.
 σκορπίουρον. a. 44.
 σκέπη. a. 81.
 σκεπάζεν. a. 91. b. 292.
 σκέπειν a. 167.
 σκυτοδεφικὸς ῥοῦς. a. 213 229.
 σκότωμα. a. 240. b. 311. v. notam.
 σκοτωματικός. a. 223. 228. b. 129. 311. Vide Galen. in defin. med. et Dioscor. 1, 18. p. 40
 σκευασός. a. 226. 228.
 σκηρία. a. 242. b. 279.
 σκευή. a. 295.
 σκληλόσαρκος. b. 8. 24.
 σκληροφυής. b. 10.
 σκληροπαγής. b. 10.
 σκληροποιεῖν. b. 16.
 σκευάζειν. b. 23. 24. 37.
 σκυλάκειος. b. 31.
 σκευασία. b. 33. 37.
 σκληρία. b. 68.
 σκιρξώδης. b. 87. 262.
 σκορπιόπληκτος. b. 112. 275.
 σκιαμαχία, σκιομαχία. De ea vide b. 120. 121.
 σκελοκρατυντικός. b. 126. v. notam.
 σκίλλινος, σκιλλιτικός, σκιλλητικός. b. 157. σκιλλιτικόν ὄξος. Hippiatr. p. 118. 233. bis.
 σκυλμός. b. 159. 160. bis. Gregor. Nyff. T. III. p. 605.
 σκυτίζειν, σκυδεῖν. b. 173. v. notam.
 σκολιούδα. b. 177.
 σκόροdon, σκόροdon. b. 187. 336. Hippiatr. p. 193. 279. σκόροdon γαλλικόν.

σκίλλα. b. 223. 302.
 σκορπίζειν. b. 234.
 σκυθρῶπος. b. 234.
 σκόλοψ. b. 265.
 σκεπατήριον. b. 293. Ibid. p. 295. est παραπέτασμα. Utantur isto Philo. p. 14. 397. Gregor. Nyff. T. I. p. 619.
 σκύλλειν. b. 305. v. notam.
 σκελετεύειν. b. 316.
 σκυβελίτης αἶνος. b. 335.
 σκοτούδα. b. 343.
 σκορπίος θαλάττιος. b. 346. Paul. Aeg. p. 254 χειρσαῖος et θαλάττιος. In Cod. Oribas. et hic et alibi est, θαλάσσειος, quod vide.
 σκυρία. b. 351. 354. v. Dioscor 5, 49. p. 657. 5, 52. p. 659 5, 55. p. 661.
 σκυρία σιδήρου, μολίβδου, αἰγύρου. Paul. Aeg. p. 254.
 σκιαδεῖον, σκιαδίων. b. 360.
 σκιάς. b. 360.
 σκυφία, σκαφεῖα. b. 362.
 σκύβαλον. b. 362.
 ΣΜ. σμίλιον. b. 146.
 σμηκτικός. b. 154.
 σμηγμα. De his exponitur. b. 313. seqq.
 σμηκτίς. b. 313. v. notam.
 σμύρνιον (hipposelinum.) b. 346. 353. 355. v. Dioscor. 3, 72. p. 387. Paul. Aeg. p. 254.
 ΣΟ. σόγχος. a. 95. Dioscor. I. I. σόγχος, non σύγχος, qui error est typothetarum. Aët. edit. Hebenstreit. p. 19. σόγχος. Paul.

Aeg. p. 254.
 σομφός. b. 96. 253. 324.
 σοβᾶν. b. 281. v. notam.
 σούτινος. b. 322. Galen. in Gloss. p. 58. bis. 64. bis. 84.
 ΣΠ. σπερματίας σίκυος. a. 82.
 σπερμάτιον. a. 106.
 σπερματικός. a. 132. 134.
 σπασμάδης. a. 132.
 σπαίρειν. a. 173 v. notam. b. 180. v. notam.
 σπάρτου ἄνθος καὶ καρπός. a. 287. Paul. Aeg. p. 254. Apud Dioscor. est σπαρτίον. 4, 152. p. 570.
 σπληνικός. b. 60.
 σπαραγμός. b. 90. 168.
 σπαρακτέον. b. 136.
 σπῖλος. b. 159.
 σπόνδυλος. b. 176.
 σπάθη. b. 188. 358.
 σπλαγχνώδης. b. 293.
 σπυράς et σπύραθος. b. 302. v. notam.
 σπλήνιον, σπληνίον. b. 346. Geopon. p. 725. Aët. edit. Hebenstreit. p. 17. ἐπιθετέον μέγα σπληνίον τῇ κοιλίᾳ. Vide etiam ἄσπληνος.
 σποδὸς κυρία. b. 350.
 σπέρμα. μάλαγμα διὰ σπερμάτων, διὰ δαφνίδαν. Aët. 9, 28. p. VIII. v. μάλαγμα
 ΣΤ. στίφος γαστρός. a. 10. 18. b. 87. 309. v. notam, et Celsum 2, 7. et Aët. 9. 28. p. XII.
 στερέτης. a. 89.
 στεράζ. a. 115. b. 86.
 στερεὴ χήνιον. a. 115. ἕκον,

αἶγειον, τραύγειον, ὀρνίθειον
a. 212. χοίρειον. 218. Ibidem
τραύγειον legendum videtur,
ut Hippiatr. p. 231. In Hippiatr.
p. 120. 122. 169. est ὕειον, ἄρκειον, αἶγειον,
χηνειον, χοίρειον. p. 124. ἀλώ-
πεκος. v. Paul. Aeg. p. 254.
εὐρύχνος, εὐρύχνον. a. 137. Vi-
de notam. b. 255. εὐρύχνου
χλωροῦ χυλός. Hippiatr. p.
192. 293. Paul. Aeg. p.
254. varia genera notat.
εὐράνη. a. 153.
εἴμα. a. 154.
εἰζίς. a. 160.
εἰσίμος. a. 179. b. 181.
ὕδωρ. 290. v. notam.
εὐφρόνιος. a. 198. b. 32. Le-
gendum enim εὐφρόνην.
εὐφυλή. πότος ἀπὸ εὐφυλῶν.
a. 199. De morbo habet.
b. 280. 334.
εὐραγγός. a. 223. 244. v.
notam. b. 170. v. notam.
εὐοιβή. a. 238. Hippiatr. p.
169 Dioscor. 4, 13. p. 467.
εὐοιχάς et εὐοιχάς. a. 248. b.
218. 223. Apud Dioscor.
3, 28. p. 349. εὐοιχάς. Paul.
Aeg. p. 254.
εὐοιχός. b. 10. 17. 19. 179.
εὐοιχάδα. b. 13.
εὐοιχιδής. b. 18. Vide mox.
εὐοιχιδής, εὐοιχιδής. b. 20.
εὐοιχός. b. 22.
εὐοιχός. b. 31. 32. Vide
εὐοιχός.
εὐοιχότης. b. 34. 50.
εὐοιχίς. lb. 41. vide. 44.
249. 334.

εὐοιχός. b. 49. Nisi
scriptum fuerit πῶμα, ο-
perculum.
εὐοιχός. b. 50.
εὐοιχός. b. 50. 63. bis.
εὐοιχόν. b. 54.
εὐοιχία σχιστή. b. 61. 193.
Ibidem, εὐοιχία. Sic et
Hippiatr. p. 255. εὐοιχία
σκληρῇ, λῆα. b. 192. αἰγυ-
πτία. 346. Paul. Aeg. p.
254. varia genera.
εὐοιχός. b. 65.
εὐοιχός. b. 73.
εὐοιχός. b. 78.
εὐοιχόν. b. 86.
εὐοιχός. b. 97.
εὐοιχόν γυμνάσιον. b. 107.
110. 126.
εὐοιχὴ τῶν ποδῶν. b. 107.
εὐοιχὴ, inhibere. Paulo
ante est, εὐοιχά. b. 112.
149. v. notam.
εὐοιχός. b. 112. Vide
εὐοιχός et εὐοιχός.
εὐοιχός, idem quod εὐοιχός.
b. 123. v. Apoll. Rhod.
p. 369. Zosim. p. 367.
εὐοιχός. b. 123.
εὐοιχόν. b. 129. Vide notam
139. 317. 323. Vide etiam
εὐοιχός.
εὐοιχὴ ἀρτηρίας. b. 138.
εὐοιχία εὐοιχία. b. 138. Vi-
de notam.
εὐοιχία. b. 146.
εὐοιχός. b. 151. v. notam.
εὐοιχός. b. 234.
εὐοιχία. De his vide b. 235. seq.
εὐοιχός. b. 235.
εὐοιχία. b. 279. 280.

εὐοιχός. b. 309. 312.
εὐοιχόν et εὐοιχόν. b. 330.
345. 348. v. Dioscor. 2,
152. p. 290.
εὐοιχός. v. εὐοιχός.
εὐοιχός. b. 281. v. notam. 294.
εὐοιχός. b. 291. v. notam.
εὐοιχός. b. 293.
εὐοιχία φάρμακα. b. 336.
εὐοιχία. b. 345.
εὐοιχός, εὐοιχός. b. 347.
350.
εὐοιχόν. b. 347.
εὐοιχόν, εὐοιχία. b. 351.
ΣΥ. σύντηξις ἥπατος. a. 6.
σύντηξις. 51. 161.
συσματῶν, haud dubie cor-
ruptum. a. 11. Pro eo est,
εὐοιχάτων. 260. Probo εὐ-
οιχάτων, corpulentum ef-
fe. Syllabae eu et su in Co-
dicibus saepissime confusae
sunt. Similiter in Codd con-
funduntur su et ou, συν et ου.
συσκίον. συσκίου χυλός. a. 21.
συσκίς. b. 6.
συνεφέλεθαι. a. 35.
συνεργάζεσθαι, de conficien-
dis medicamentis. b. 258.
seqq. 262. 263. 255. 271.
συνταχύνειν. a. 62.
συνπεπρίναι. a. 73.
συνπύσαι. a. 73.
συντηκτικός. a. 79.
συναγελαστικός. b. 10.
σύσασις μίξεων. a. 88. πᾶν
ἐψημένων. b. 52. 265.
συγκυκλῶν. b. 245. v. notam.
σύγχος, σόγχος. a. 95.
συνεδρεύειν. a. 125. 217. 220.
235. b. 71. 202. v. Aët.

edit. Hebenfreit. p. 23.
 συναγχιός. b. 335. a. 223.
 συναποτέμνειν. a. 132.
 συνεχασμός. b. 285. v. notam.
 ευχαλαίν. a. 134.
 συμμιγής. a. 153.
 σῆκον. a. 165.
 συνιένειν. a. 169.
 συγκαταμιγνύνειν. a. 186.
 συμπεριάγειν. a. 188. Ante
 hoc malim, ἔχει.
 σίβαρις, ποταμός. a. 192.
 συνίσημι. συνισηκῶς λογισμός.
 a. 201.
 συριστός ῥῶς. a. 229. v. ῥῶς.
 σύριγξ. a. 237. b. 315.
 σύνδεσις. a. 247. Nam σύν-
 δεσις eff error typotheta-
 rum Mosquensium.
 συλλεσθῆν. a. 253.
 συμβιωτάριον. a. 255. De hac
 voce dubito. Forte συμ-
 ποτάριον, a πότος, ποτάριον,
 ut ὄνος, ὀνάριον, ὄνες, ὀνάριον.
 Ergo, *compotio, potus ex va-
 riis mixtus et compositus.*
 συμπίπτειν. a. 288.
 σύμπεψις. b. 3.
 σύγκριτος. b. 14.
 συσύφειν. b. 14. Ita forte
 etiam 98. συσύφει.
 συναγξύνειν conjeci ad b. 22.
 Sufficiebat fortasse συνε-
 γοῦσι. Certe συν et ευ mul-
 toties a scribis confusa esse,
 usu et experientia tractan-
 dis Codicibus comperi.
 συγκεῖσθαι. b. 33.
 συναίρειαντες. b. 122. Voca-
 bulum corruptum. Forte,
 συνερέσαντες, ab συνερέσθαι.

συσφαιριτής. b. 122.
 συσφαιρίζειν. b. 122.
 συρμός. b. 144.
 συνιδιθῆν. b. 205. v. notam.
 Utitur hoc Plato p. 491.
 σύντασις. b. 306.
 συνεπελαφρίζειν. b. 204.
 σύγκλεισος. b. 13.
 συναρτύεσθαι. b. 24.
 συνιψᾶν. b. 33.
 συγκατακόπτειν. b. 36.
 συνεσάια. b. 40. συνισηκούαι
 κοιλία. 46.
 συνεγχυλίζειν. b. 42.
 συγκαθεψῆν. b. 43.
 συγκοπή. b. 61. 64.
 συγκόπτεσθαι. b. 64. 229. 253.
 σύμπεψις. b. 67. Ralarius
 inculcavit, *adjuvimus.* Uti-
 tur isto Theoph. Nonnus
 cap. 61. p. 236. T. I. edit.
 Bernardi.
 συμμαλάττεσθαι. b. 257. seqq.
 258.
 συμπέττειν. b. 63.
 σύγκρισις. b. 67.
 συνιδίδοιαι. b. 68. 226.
 συγκαταλαμβάνειν. b. 70.
 συνεισβάλλειν. b. 76.
 σύναυξις. b. 76.
 συναναφέρεσθαι. b. 76.
 συμπληρωτικός. b. 88. 109.
 aliquoties. 235.
 συνισχναίνεσθαι. b. 95.
 συναποπαύεσθαι. b. 103.
 συνιτήρησις. b. 284.
 συνέντασις. b. 108.
 συγκατάγειν. b. 108.
 συμπληρῶν τὴν κεφαλὴν. b.
 113. 330.
 σύντασις et σύτασις. b. 118.

(Vide notam, et hic in in-
 dice, ἑντασις et ἑντασις.) 178.
 συνέχεια. b. 123. 131.
 συσρέφειν. συνεστραμμένοι μέν.
 b. 129.
 συνιδῆν. συνιδεδεμένον σωματίον.
 b. 285. 288.
 σύννευσις. b. 125.
 συντομία. b. 127. Dicitur
 etiam εὐτομία.
 συνεισβάλλειν. b. 130.
 συμπλήττειν. b. 304.
 συναιμῆν, συνιμῆν, συνιμῆν. b.
 283. v. notam et συνεξεμῆν.
 συγκάμπτειν. b. 125.
 σύγκαμψις. b. 307.
 συνιτήκειν. b. 203. bis.
 συνιδήσις, συνιδῆν, ἰδῆσις.
 b. 211. bis. 213.
 συγκάειν. b. 213. v. notam.
 συμπλέκειν. b. 252. 253. 301.
 συνκῆ ἀγρία. b. 275.
 συμμέτρησις. b. 282.
 σύγχρισμα. b. 307. v. notam.
 συμπέσις. b. 137. v. notam.
 συναντιμεγνύνειν. b. 159.
 συνολκή. b. 168. 170. 177.
 seqq. Habet Gregor. Nyss.
 T. I. p. 134.
 συνάλειμμα. b. 306.
 σύσριμμα. b. 175. Sic ibid.
 p. 169. συνεστραμμένον.
 συνέλκεσθαι. b. 177. 178.
 συνείρειν. b. 180. bis.
 συνερέδειν. b. 180. 210. v.
 notam.
 συνιδάκνειν. b. 180. v. notam.
 συναναλαμβάνειν. b. 253.
 συνεξεμῆν. p. 168.
 σύμφυτον. b. 189. Varia hu-
 jus nomina notantur in
 Hippiatr. p. 181. Alii

enim appellant, πολύγαιον, alii δρεκαλλον, alii ταλαίτιον. v. Dioscor. 4, 10. 11 p. 465. 466. Paul. Aeg. p. 255. συνυγραίνεν. b. 231. σίκινος. τέφρα συκήη. b. 349. συνεκκρίνεν. b. 144. συγκρίνεις. b. 145. συναίρειν. (Antea sunt, ἀφαιρῆν, διαίρειν, quae vide.) b. 145. συδαρευτῆν. Vox corrupta. b. 291. συναπέρχεσθαι, ἀπέρχεσθαι, ἀπείναι, de iis, quae excernuntur. b. 197. 198. συντορύνειν. b. 223. Codex: συντορυνηθέντος. v. notam. συλλεαίνειν. b. 336. Σφ. σφινγκτήρ. a. 219. 224. σφηνούδαι. a. 239. σφηνούν. b. 73. σφαῖρα. De variis ejus generibus. b. 122. seqq. Piliula. b. 161. 221. 223. bis. Medicamentum, a forma ita dictum. σφαίριον seu σφαιρίον. b. 123. v. notam. 217. 222. Hippiatr. p. 178. σφαιρίζεν. b. 123. σφαιροῦδαι. b. 132. σφίγγει. b. 136. σφριγγῶν. b. 145. De hoc dixi ad Chrysof. Hom. T. II. p. 4. edit. Misenensis. 1792. 8. σφινίσκος. b. 171. 175. 180. σφαιρηδόν. b. 180. σφαῖνος seu σφαῖνον. Vox dubia. b. 187.

σφριγγώδης. b. 275. σφίγγειν. ἐσφινγμένον σωματιον. b. 285. σφραγίς ληνία. b. 325. Paul. Aeg. p. 94. ΣΧ. σχοίνου ἄνθος. a. 248. b. 86. 189. σχοῖνος ἐνώδης. 355. v. Dioscor. 1, 16. p. 36. Paul. Aeg. p. 255. σχηματισμός. b. 25. σχηματίζειν ἀναρρόπως. Aët 9, 28. p. XI. σχοίναιθον, σχοινάτον. b. 86. σχοινάιθη est in Hippiatr. p. 280. 281. bis. 275. et ibid. et p. 278. σχοίνου ἄνθος. σχέσις. b. 113. σχῆμα, loco σχέσις, vel σχηματισμός. b. 123. bis. Vide pag. 136. μετασχηματίζειν et σχῆμα. σχίσις. b. 127. 130. σχοινίον. b. 182. σχετικός. b. 186. σχῆνος. b. 350. 351. et fae-be alibi in hoc libello. v. Dioscor. 1, 77. p. 95. Paul. Aeg. p. 255. ΣΩ. σώρευσις. a. 233. σωματοποιεῖν. Vox dubia. b. 51. σωλήμιον, a σωλήν. b. 310. σῶρε, σῶρε. b. 353. Paul. Aeg. p. 255. Idem p. 301. ex Antyllo notat, qui locus facit ad superiora b. 49. Nam et hic περὶ διαφόρων ἐφήσεων exponitur. ΤΑ. παρακτικός. a. 48. b. 17. 20. 87. ταλαιπωρεῖσθαι. a. 203. Hoc vocabulum pessime ibi expressum a typothetis at-

que litteris etiam pessimis. ταύρειον αἷμα. a. 223. ταυρεῖα χολή. b. 223. ταββάκῶνα in nota legendum. b. 21. Sed hujusmodi per se intelliguntur. Typothetarum enim temulentorum hi errores sunt, quibuscum mihi conflictandum fuit. ταριχηρός. b. 23. 35. v. notam. 353. Paul. Aeg. p. 253. 255. ταρίχιον. b. 28. τάριχος. b. 154. ταμισίνης τυρός. b. 35. τακερός. b. 36. τάσις. b. 105. ταινιούν. b. 134. Vide notam, et hic in indice, καταιονᾶν. ταραχωδῶς. b. 281. τακεροῦν. b. 287. v. notam. Antea, atque etiam hac ipsa pagina, dixit καθεψῆν, καθέψησις, quae huc referenda sunt. ταυροκόλλα. b. 316. Paul. Aeg. p. 255. Ibid. ξυλοκίλλα. ΤΕ. τεινεσμός, τεινεσμάδης. a. 5. τεινεσμάδης. 215. 230. τεινεσμοδῶς. 222. τεινεσμάδης. b. 23. 48. 197. v. notam. τερεβινθίνη. b. 255. τερμινθίνη ῥητίνη. a. 76. v. ῥητίνη. τέττιξ. a. 127. Paul. Aeg. p. 255. τετανικός. a. 133. b. 248. ab τέτανος. τέτανος. a. 183. 223. τέτανες corruptum. b. 159. 261. τετραφάρμακον. a. 237. b.

336. v. Philo. p. 272. A.
 738. A.
 τεταγμένως. a. 293. et ἀτάκτως sibi opponuntur. b. 131.
 τεμαχίζειν. b. 11.
 τεναγώδης. b. 21.
 τεταρτημόριον. b. 38.
 τελαμών. b. 132. ac saepius deinceps. 308.
 τετραδάκτυλος. b. 173.
 τεύτλιον. b. 217. bis.
 τέλος. εἰς τέλος, *prorsus*. b. 227.
 τέλμα. οἱ ἀπὸ τελμάτων ἀνεμοί. b. 228. 290. v. notam.
 τεύτλον. b. 276. Paul. Aeg. p. 255.
 τελτατώδης. b. 290.
 τετραδακτυλιαῖος. b. 337.
 τέρμινθος. b. 350. Paul. Aeg. p. 255.
 ΤΗ. τήλινον. a. 66.
 τηρεῖν. τετηρημένον βοήθημα, quod usu probatum est. b. 112. Ita saepe antea occurrit τηρεῖν, ut ibid. 108.
 τήρησις ὑγείας. b. 145.
 τήλιν λευκή. b. 250. τήλεως ἄλευρον. 262. Geopon. p. 510. Paul. Aeg. p. 256. Vide hic βουκίρας. In Hippiatr. p. 280. τίλινον (immo τήλινον) ἄλευρον.
 τηκτός. b. 328. bis. Paul. Aeg. p. 302.
 ΤΙ. τιθύμαλλος, τιθύμαλος ἡλιοσκοπίος et alia ejus generis. a. 27. χαρακίας. b. 346. Vide supra μυρσινίτης. In Hippiatr. p. 302. memoratur λευκός v. Paul. Aeg. p. 256. varia genera.

τιθύμαλλος. a. 27. 46.
 τιμάδης. a. 120. v. notam.
 τίλμος. b. 90.
 τίλλειν. b. 179. v. notam. Paul. Aeg. p. 256. Hippiatr. p. 279.
 τίτανος, b. 271. v. notam. Hippiatr. p. 179. κοίτας, τῆς λεγομένης τιταίου. p. 210. τίτανος μελαίνη.
 ΤΜ. τμητικός. b. 55 56.
 ΤΟ. τόρδυλον. a. 48. Pro eodem in Hippiatr. p. 216.
 τορδίλω.
 τόριευμα. a. 109.
 τόνωσις. a. 220.
 τορύνη. b. 42. 49.
 τορύνειν. b. 42.
 τανατικός. b. 124. 126.
 τονοῦν τὰ νεῦρα. b. 120. τὸ τετανωμένον. 286.
 τοπικοί καὶ καθολικοί αἵεμοι. b. 228.
 τόποι, *regiones*. De his exponitur. b. 229.
 ΤΡ. τραγήμα. a. 81. Ita forte legendum. b. 153. v. notam.
 τρίβειν ξηρότερον, λιπαρώτερον. a. 96.
 τροφώδης. a. 217.
 τρυφερία. a. 225.
 τρυφερότης. a. 225.
 τρυφεραγωγία. a. 225.
 τρίμηνος. a. 240.
 τραγορέϊανον. a. 241. τραγορίανος. Paul. Aeg. p. 256.
 τρυφερός. a. 243. 244. b. 138. 252. 299. 303. ac saepius, de hominibus mollibus et effeminatis.

τρυφερόσαρκος. b. 301.
 τριχασίς. b. 304.
 τροχίσκος. b. 193. De his exponitur. 320. seq. 321.
 Ἄνδρωνος feu Ἀνδρόνιος, Ἀνδρονίου, Πολυεΐδου. Item τροκάδης. Vide Paul. Aegin. 7, 12. et Aët. edit. Hebenfreit. p. 22. Ibid. τροχίσκος ἀσῆρ. Item τροχίσκος ὁ ἀσῆρ καὶ ὁ τῶν Ἀμαζόνων. p. 28. 32. Paul. Aeg. p. 94. In Hippiatr. p. 275. notatur τροχίσκος Ἀρχελαίου.
 τρόχηλος. b. 19. v. notam.
 τρίμμα. b. 35. bis.
 τρυγώδης. b. 56. Paul. Aeg. p. 117.
 τρίψις. De his copiose exponitur. b. 102. seq.
 τρώμος νεύρων. b. 120.
 τρομάδης. b. 122. Aët, 9, 28. p. IX.
 τρώγος et ἀντίτραγος. b. 127. v. notam.
 τρυπᾶν. b. 141.
 τρημα. b. 142. 217.
 τραγοπάγαν. b. 195. v. notam.
 τραγάκανθα. b. 195. 356. v. Dioscor. 3, 21. p. 341. Paul. Aeg. p. 256.
 τρίφυλλον. b. 275. Paul. Aeg. p. 252.
 τριμοῖρον, τριμέρεα, τριμοῖρία, τριμόριον. b. 300. v. notam.
 τρέειν, τετηρημένος. b. 310. v. notam. Dixi de hoc ad Hom. Chrysoft. Vol. 1. p. 8. edit. Misenensis. 1792. 8.
 τριχομανές. b. 351. Varia ejus nomina notat Dioscor. 4, 131. p. 550.

Bbb

τρυξ ὄξυρά καὶ εἰνηρά. b. 353.
 τρεάγιον. b. 355. Duo ge-
 nera notat Dioscor. 4, 47.
 48. p. 489. Paul. Aeg.
 p. 256.
 ΤΥ. τυχαῖος. b. 194. Sed
 Rasarius videtur voluisse
 τυγχάνον.
 τυμπανίας. b. 269. Ab Ni-
 candro in Alexiph. vers.
 341. 342. appellatur, ὕδρωψ
 τυμπανόεις. Alibi, τυμπανίτης.
 τυμπανίτης. b. 293. v. no-
 tam.
 τυλώδης. b. 319.
 ΥΓ. ὑγίαζεθα. a. 113.
 ὑγροπαγής. b. 25.
 ὑγραντικός. b. 30. 110. 334.
 ὑγροκολλούριον. b. 315.
 ὑγρασία. De variis ejus ge-
 neribus. b. 334. seq.
 ΥΔ. ὑδρεώδης. a. 14. vide
 notam, et 261. 32. 44. 283.
 b. 119.
 ὕδατῶδης. a. 31.
 ὕδαρης. a. 34. 122. Aët.
 edit. Hebenstreit. p. 15.
 ἄνθος ὕδαρης.
 ὕδριαν. a. 34. 42.
 ἰδερικός. a. 51. b. 271.
 ἰδατοῦθα. a. 97. ter. 135.
 ὕδροποσία. a. 143. b. 70.
 156.
 ὕδωρ. περὶ ὕδάτων vide a.
 179. seq. ὕδωρ ἐν Λεοντινοῖς.
 191. ἐν Φενεᾷ. ibid. ὕδωρ
 συγός. ibid. ὕδωρ ἐν Θράκη.
 ib. τὸ περὶ Σοῦσαν. ib. τὸ ἐν
 Ἀιθιοπία, ἐρυθρόν. τὸ ἐν Ἀιγύ-
 πτω. 192. τὸ ἐν Λιγυστικᾷ. 192.
 τὸ ἐν Κλητηρίῳ (Κλητορίῳ). 193.

v. notam.) τὸ ἐν Χαλκίδι
 τῆς Ἀρεθούσης. ibid. ἰδωρ πη-
 γαῖον. b. 57. v. Paul. Aeg.
 p. 13. 257.
 ὕδρελαιον. a. 212. b. 102. 248.
 279. ἔμβασις εἰς αὐτό. 340.
 seq. Aët. 9, 28. p. VII.
 ὕδρεμελι. a. 222. b. 74.
 ὕδροχόη. Ergo ὑδροχῶν. ὕ-
 δροχόν non legi. Forte,
 ὕδροδοχείων, ab ὕδροδοχεῖον,
 ut σιτοδοχεῖον, et alia ejus-
 cemodi. b. 8.
 ὕδράλμη. b. 53.
 ὕδροροσάτον. b. 84.
 ὕδροποτίζεν, ὕδροποτεῖν. b. 139.
 v. notam.
 ὕδαταίνειν. b. 169. v. notam.
 ὕδρωπία, ὕδραπισις, ὕδρωπι-
 σία. b. 186. v. notam.
 ὕδρωπικός, ὕδροπικός. b. 229.
 254. 280. Per ω. 292. seqq.
 ὕδρωπικός κατὰ σάρκα. 293.
 343.
 ὕδρία, ὕδρεία. b. 291. 335.
 ὕδρορόδιον, ὕδρορρόδιον. b. 301.
 ΥΕ. ἱελοῦν ἀγγεῖον. b. 63.
 218.
 ὕελινος. b. 141. bis. 142.
 nisi ὕελαῖ voluerit.
 ὕελος et ἀργυρος, pro vase
 vitreo et argenteo. b. 163.
 ΥΛ. ὕλισήρ. b. 54.
 ΥΜ. ὕμένιον. a. 113.
 ΥΟ. ὕοειδῶς. b. 127. Id est,
 ὕφιλοειδῶς. Vide Pollucem.
 p. 252. Item Oribasii ana-
 tomica ex Galeno. p. 132.—
 138.
 ΥΠ. ὑπομελαίνειν. a. 11,
 ὑποπάλλειν. a. 16.

ὑπόμυξος. a. 36.
 ὑπερσίνιον. a. 55. v. notam.
 Ibid. 285.
 ὑποκλύζειν. a. 66. 77.
 ὑπόσασις. a. 70. θολερά, ψαμ-
 μώδης. 94.
 ὑποχωρεῖν. a. 78.
 ὑπάγειν γαστέρα. a. 80. Hip-
 piatr. p. 245. τὴν κοιλίαν.
 p. 250. τὴν γαστέρα.
 ὑπακτικός. b. 17. 31. κοιλίας.
 bis. a. 250.
 ὑπεκφέρειν. a. 87.
 ὑποδεσμίς. a. 108.
 ὑπεξάγειν. a. 116.
 ὑποσάθμη. a. 123.
 ὑπόσημα τοῦ καυλοῦ. a. 132.
 ὑπόλευκος. a. 133.
 ὑποθάλλπειν. a. 137.
 ὑπόσημα. a. 154.
 ὑπερδέξιος. a. 162.
 ὑπόχυμα. a. 162.
 ὑπότριμμα. a. 175.
 ὑπερθερμαίνειν. a. 181.
 ὑπερπτήνηα. a. 191.
 ὑπνώδης. a. 196.
 ὑπιέναι. a. 206. 221.
 ὑποκυσις. a. 230. b. 194.
 ὑπόκυσις. 350. Vide notas, et
 Dioscor. 1, 112. p. 120.
 ubi legitur ὑποκυσίς. Ibidem
 derivatur a κίσου. ὑποκύσεως
 χυλός. Paul. Aeg. p. 255.
 ὑποκυσις. p. 257.
 ὑπολευκανθίζειν. a. 236. λευ-
 κανθίζειν habet Sext. Em-
 pir. p. 10. Alciph. p. 340.
 ὑπερξανθος. a. 236.
 ὑπέμνησις. a. 239. 240.
 ὑπόψυχρος. a. 242.
 ὑπήλατον. a. 248.

ὑποκαθαίρειν. a. 254. b. 73.
 ὑποκινεῖν. a. 280.
 ὑπέρινος. a. 285. Hoc loco
 est, αὐτὴ ἡ ὑπερίνησις, ut
 Galen. l. l. explicat. ὑπέ-
 ρινος habet etiam Polemo
 fol. 89. pag. 2. edit. Rom.
 et Adamantius ibid. fol.
 104. pag. 2.
 ὑπερινέειν. a. 285. 286. ὑπερ-
 ινούμενος, loco ὑπερινωμένος
 legendum videtur. Vide
 Ἰνῆσις. Tamen Pollux lib.
 4. p. 457. exhibet, ἐξινω-
 μένος et ὑπερινωμένος. Apud
 Hesych. est etiam ἰνώμενος.
 Ergo ab ἰνώ et ἰνάω, non
 ab ἰνέω. Eustath. ad II.
 Hom. pag. 877. edit. Rom.
 ita: ἰνάδω παρὰ Ἀιλίῳ Διο-
 νυσίῳ, τὸ καθαίρειν καὶ ἐκ-
 κενούειν, καὶ ὑπέρινος, ὃ ὑπερ-
 κεκαθαυμένος. Dicitur et-
 iam ὑπερκαθάρισις, de qua
 Galen. apud Oribas. lib.
 14. 42. et hio inferius.
 ὑπαγωγός. b. 18. 29. Vide
 ὑπάγειν et ὑπακτικός.
 ὑποβιβασμός. b. 25.
 ὑποβαίνειν. ὑποβεβηκώς. b. 26.
 ὑπογάγειον. b. 27.
 ὕπνος, quae praeftet. b. 88.
 feq.
 ὑποβιβάζειν τὰ ἐν κοιλίᾳ. b.
 89. ὕλην. 122. 124.
 ὑποκαπνισμός. b. 182. Vide
 Theoph. Nonnum. p. 398.
 Apud eundem est ὑποκά-
 πνισμα. p. 388.
 ὑπόχουσις. b. 319.

ὑπερσαρκῶ, (ut εὐσαρκῶ.) b.
 332. Sic dicitur, ἔλκος
 ὑπερσαρκοῦν.
 ὑποβολή. b. 319. bis. 138.
 ὑποχάρισις. b. 33. 42. 75.
 ὑπόζυμον. b. 37.
 ὑπόκλυσις. b. 37.
 ὑποτρίβειν. b. 41.
 ὑπόστασις. De earum prae-
 paratione. b. 46. feq.
 ὑπόγλυκος. b. 65.
 ὑπτίασις. b. 71. v. notam.
 ὑπερπλήρωσις. b. 205.
 ὑπερκαθάρισις. b. 162. 168.
 ὑπερκαθαίρειν, vel potius,
 ὑπερκαθαίρειν. b. 73.
 ὕπτιος. b. 87.
 ὕπατος, ὑπάτη. De sono
 vocis et chordarum. b. 95.
 101.
 ὑπάλειψις. b. 107.
 ὑπερῶς περίπατος. b. 109.
 ὑπονέφελος. b. 111.
 ὑπόβαθρον. b. 114. (Malim
 ibi: τῆς ὑπόβαθρα, et paul-
 lo ante: ἥτε ἐπὶ κλίνης, lo-
 co, ἥτε.) 172.
 ὑπεξαίρεσις. b. 117.
 ὑποβιβαστικός. b. 120. 126.
 ὑπερπετής. b. 124. 213. Sae-
 pius hoc occurrit apud
 Polybium.
 ὑπόσφαγμα. b. 133.
 ὑποδακρύειν. Eleganter trans-
 latum. b. 149. Ytuntur eo
 Heliodor. p. 177. 217. Syn-
 es. T. II. p. 65. sed fen-
 su proprio.
 ὑπερδιατείνειν. b. 152.
 ὑπόχουσις. b. 158.

ὑποπνέειν. b. 161. Forte,
 ὑποπτεύειν. v. notam. 36. et
 pag. 165. vers. 19. ὑπόπτως
 ἔχειν.
 ὑπέρχειν. b. 168.
 ὑποιδάινειν. b. 169. Vide
 ἀνοιδεῖν.
 ὑπομιμνήσκων. b. 176.
 ὑποθυμίαμα, ὑποθυμίασις, ὑπο-
 θυμῶν. De his vide b. 309.
 feq.
 ὑπέβλητος. b. 170. Vide
 ὑπόβαθρον.
 ὑπνωτικές. b. 179. ὑπνωτικὸν
 διάχρισμα. Theoph. Non-
 nus. p. 454. Euseb. Prae-
 par. Evang. p. 132. θυμι-
 άματα καρωτικά καὶ ὑπνωτι-
 κά. Galen. in Gloss. p. 100.
 ὑπνωτικῶς ἔχειν.
 ὑπέχειν. b. 281.
 ὑπόληνος. Vox haud dubie
 corrupta. b. 247.
 ὑπνοφόρος. b. 273.
 ὑποχεῖται τοὺς ὀφθαλμούς.
 b. 343.
 ὑπνικόν. Vide ὑπήκοον.
 ὑποφλεγμαίνειν. b. 268.
 ὑπέρικον. b. 346. v. Dioscor.
 3, 162. p. 455. ὑπερικόν.
 Paul. Aeg. p. 257. duo
 genera.
 ὑπήκοον. b. 346. v. notam.
 In Cod. est. ὑπνικόν. v. Paul.
 Aeg. p. 257.
 ὕσσωπος. b. 274. In
 Hippiatr. p. 272. Κρητικός
 memoratur, et p. 287. Ἀτ-
 τικός.
 ὕστερικῶς. b. 309.

ΥΦ. ὑφαιμος. a. 113.
 ὑφίσταται. a. 118.
 ὑφεις φωνής, ὑφίνα φωνήν. b. 93.
 ὑφαιρεῖν. b. 282. bis.
 ΥΨ. ὑψιλοιδῶς. Vide ὑοιδῶς.
 ὑψηλόπους. b. 235.
 ΦΑ. φαρμακεία, αἱ κάτω καὶ αἱ ἄνω. a. 5. 6.
 φακοειδές. a. 38.
 φαρμακένευται. a. 95.
 φάγρος. b. 8. Corrige ibi φάγροι.
 φακός. b. 42. 47. 253. 273. Hippiatr. p. 170. φακοὶ ἀπὸ τῶν λιμνῶν.
 φακή. b. 44. bis. Vide. 47. 267.
 φασίολος seu φάσιλος. b. 48.
 φαρμακώδης. b. 186.
 φασγάνιον. b. 347. v. notam, et Paul. Aeg. p. 248.
 ΦΕ. φειτέον. a. 224.
 φελλός. b. 350. Paul. Aeg. p. 257.
 ΦΘ. φθινάδης. a. 4.
 φθιάς, νόσος. a. 85.
 φθείρεται et δύσφθαρτος. b. 26.
 φθορά. b. 75. v. notam. Legi quoque possit, ἀνεπιτηδεία φθορά.
 φθασέον, α φθάνω. b. 131.
 φθοροποιός. b. 143.
 φθειρίαις. b. 313. bis.
 φθαρτικός. b. 334.
 ΦΙ. φιλάπεπτος. b. 92.
 φιλοτεχνητέον. b. 294.
 ΦΛ. φλεγματώδης. a. 7. 42.
 φλεγματίας. a. 13. 14. 15. 259. b. 74.

φλεγμασία. a. 77. 106.
 φλέβιον. a. 131. b. 169.
 φλεγμαγωγός. a. 251.
 φλέγμα λευκόν. a. 290.
 φλοῖζεν. Vide: φυλίσας.
 φλεβοτομῆν. φλεβοτομούμενοι. b. 129. 132. φλεβοτομητέον. 130.
 φλεβώδης. b. 138.
 φλογώδης. b. 292.
 φλυκταινοῦται. b. 299. 327.
 φλυκταίνεν. 303. Inde φλυκταινώδης in Hippiatr. p. 272. in fine.
 φλόμος. b. 350. Dioscor. 4, 99. p. 531. Plura genera notat Paul. Aeg. p. 257.
 ΦΟ. φοίνιξ. a. 81. πατητοὶ φοίνικες. a. 252. Mox lege: ἄνευ τῶν. b. 269. 270.
 φορεῖον. b. 114. 115.
 φοίνιξις. b. 140. 143.
 φοινίσσεν. b. 288. 291. 300.
 φοινιγμός. b. 303.
 φοινίκιον πλέγμα. b. 360.
 ΦΡ. φρύγεν. a. 81. 254. b. 39. 40.
 φρέαρ. τὰ φρέατα, τὰ ἐν Πυθοπόλει. a. 189. Mox ibi corrige, ἐπίγνωσις.
 φρυκτός. b. 48.
 φρίσσειν. b. 317.
 ΦΥ. φυματώδης. a. 6.
 φυμάτιον. a. 11.
 φυσώδης. a. 16. 139. b. 22.
 φύσα. a. 18. et φύσσα. b. 209. De σ. et σσ. et ab aliis, et a me fatis superque monitum est.
 φυκιοφόρος. b. 23.

φυκίον. b. 23. v. Schol. ad Theocrit. Id. 7, 58.
 φυσητής. b. 79.
 φυλίσας, φυλλίζεν. b. 84. Haud dubie corruptum. Forte φλοῖσας, α φλοίζω.
 φυσικά ἔργα. b. 145. φυσικὸν πνεῦμα. ibid. Alibi, ζωτικὰ ἐνεργεῖται, ζωτικὸν πνεῦμα, quae vide.
 φύμα. b. 259.
 φυσάριον. b. 323. v. notam.
 φύλλον. b. 333. 345. v. Dioscor. 3, 131. p. 435.
 φύκος et φῦκος. b. 353.
 ΦΩ. φωγνύειν, φαζειν. a. 69. Laudatur etiam φωχθεῖς, πεφωσμένος. b. 40. 41. πεφωγμένος. 346. De φώζειν et φωγύναι v. Eufiath. ad Hom. p. 962. 1123.
 φωνασκία. b. 98. 99.
 φωνασκεῖν. b. 100.
 ΧΑ. χαλκοῦ λεπὶς καὶ ἄνθος. a. 27. 52. bis. Paul. Aeg. p. 258.
 χαλκανθώδης. b. 279.
 χαλκάνθη. b. 28. Hippiatr. p. 207. κεκαυμένη.
 χαρακίας. a. 28.
 χαλκίζεν. b. 280. v. σιδηρίζειν.
 χαμελαία. a. 46. Paul. Aeg. p. 258.
 χαμαιπίτυς. a. 66. Paul. Aeg. p. 258.
 χαλβάνη. a. 76. b. 174. Paul. Aeg. p. 257.
 χαμαίδευσ. a. 164. Paul. Aeg. p. 258.

χάλαζα. a. 174. v. notam et 175.

χέρτης κεκαυμένος. a. 231.

238. χέρτου σποδιά. b. 192.

bis. χέρτης et πάπυρος κε-

καυμένος. Paul. Aeg. p. 250.

χαλᾶν ἔξω. a. 282 νεῦρα

χαλάσα. b. 118.

χαμαιμυλάτον. b. 85. Paul.

Aeg. p. 258.

χαμαιμήλον. b. 85. 246.

χάλασμα. b. 145. 334.

χαρτίον. b. 149.

χαῦνος. b. 166.

χαμαίζηλον, de lecto feu

frato humili et depresso.

b. 169. Vide κλινίδιον.

χαλινός. b. 175.

χαλκίτις. b. 193. 314. 316.

αἰγυπτία. 345. Hippiatr.

p. 207. χαλκίτιδος ἱπτῆς. p.

211. ὠμή p. 299. 303 χαλ-

κίτεως. Paul. Aeg. p. 257.

χαμαιμήλινον ἔλαιον. b. 246.

χάριν. παντός χάριν. b. 291.

v. notam.

χαλασμός. b. 293.

χάλκανθος. b. 314. 316.

Paul. Aeg. p. 257.

χαμαίλεων, χαμαιλέων, ani-

mal et herba. b. 348.

349. v. Galen. in Gloss.

p. 77. et Dioscor. 3, 8.

9. p. 332. 333. Paul. Aeg.

p. 258.

χαμαισύκη. b. 353. Galen.

in Gloss. p. 89.

ΧΕ. χειρώνιος ἄμπελος. a.

42. χειρώνιος. b. 351.

χειρονομία. a. 141. 204. De

ea vide b. 121.

χείρ. διὰ χειρὸς ἔχεν. b. 45.

χειρμάξα. b. 117.

χειροπληθής. b. 180.

χειρουργία. b. 296. χειρου-

γῆν. Hippiatr. p. 239.

χείρωσις. Vide χήρωσις.

χελιδόνιον. b. 326. Paul.

Aeg. p. 258.

χείμεθρον. Varie scribitur.

b. 327. v. notam.

χελώνιον. b. 352.

ΧΗ. χήμη. b. 25.

χήνεος. b. 173. v. notam.

345.

χήρωσις. b. 250. 318. v.

notam.

ΧΘ. χθιζός. b. 258.

ΧΙ. χιονοβολῆθαι. b. 4. bis.

χιτών. b. 191. v. notam.

ΧΛ. χλίασμα. a. 77. 94.

χλωρίς. b. 6.

χλιαίνειν. b. 38. 40. 45.

χλιώδης, χλοιώδης. b. 105.

χλωρός. τὸ χλωρὸν τοῦ ὡοῦ.

b. 350.

ΧΝ. χνωώδης. b. 167. 168.

v. notam. 317.

χνοῦς. (v. χνωώδης.) b. 355.

ὁ ἀπὸ τῶν κυδανίων μήλων.

ΧΟ. χολώδης. a. 7.

χόνδρος. a. 280. 286. b. 52.

Paul. Aeg. p. 258.

χολερώδης. b. 18. 33.

χοιρίδιον. b. 30.

χολέρα. b. 61. ξηρά. 199.

χολερίκος. b. 61.

χολεμετεῖν, χολεμεσία, χολ-

ημετεῖν, χολημεσία. b. 80.

v. notam. Item Aëtium

p. 17. edit. Hebenstreit.

χοάδης. Vide χνωώδης.

χοιράς. b. 275.

χοιραδάδης. b. 277.

χονδράδης. b. 298. v. Galen.

in Gloss. p. 69. 81. Ne-

mef. in edit. Halensi. p.

198. 256.

χονδρίλη. b. 355. Paul. Aeg.

p. 258. v. κονδρίλη.

χορδαψός et εἰλεός. v. Aët.

9, 28. p. IV. seq.

ΧΡ. χρένος. ἀνὰ χρένον. a. 17.

χευσίππου κατάπλασμα. a.

67.

χρίσμα. a. 115. δάφνινον. b.

345. et κύπερινον. 348.

χευνίζαν. a. 209. b. 56. bis.

74.

χρειώδης. a. 215.

χεύσωπος, χευσῶπις. b. 14.

χευσόφρυς. b. 14.

χρωννύειν. b. 80.

χρητοφωνία. b. 95.

χρήσιμος, ὁ, ἡ, et χρησίμη.

b. 121.

χεόα. b. 140. 273. 276.

cutis. De χροιά et χεόα

v. Eustath. ad Il. Hom. p.

94. 476. Compara etiam

Aristoph. Plut. v. 1021.

χευσάνθεμον. b. 185.

ΧΥ. χύσις. a. 197. b. 339.

v. notam.

χυτρίδιον. a. 255. Hippiatr.

p. 136.

χύλισμα. b. 172. 345. v.

Dioscor. 3, 25. p. 342.

χυλίζαν. b. 214. v. notam.

χύρωσις. b. 250. 318.

χυλοῦθαι. b. 335.

ΧΩ. χώρα, χωρίον. De his

vide b. 236. seqq.

ΨΑ. ψαμμίον. a. 88. 90. 118.
 ψαμμώδης. a. 94.
 ψαθυρός. a. 173. ψαθαρός.
 b. 153. v. Galen. in Gloss.
 p. 104. Laudatur etiam
 ψαδαρός et ψαδής. v. Ge-
 oron. p. 175.
 ψαφαρός. b. 11. bis. 17.
 270.
 ψαλίζεν, b. 148. 160. bis.
 168. 302.
 ψαλισμός. b. 160.
 ψαλιός. b. 167. v. notam.
 ψάμμισμός. b. 292. v. no-
 tam.
 ΨΕ. ψευδοδίκταμνος. a. 74.
 b. 356. ψευδοδίκταμνον. Paul.
 Aeg. p. 258.
 ψευδοβούριν. b. 346. v.
 Dioscor. 4. 122. p. 544.
 Ibidem est βούριν. Paul.
 Aeg. p. 258.
 ΨΗ. ψηλαφῶν τοὺς πόδας.
 b. 157.
 ψηλαφία. b. 158.
 ΨΙ. ψιμύδιον et ψιμύδιον.
 a. 138.
 ψίλωθρον. a. 281. b. 303.
 Hippiatr. p. 207. 208. ψί-
 λοθρον. Alibi tamen in hoc
 ipso libro per ω. reperi, a
 ψιλοῦν.
 ψίλωσις. a. 289.
 ψιλός et κατάψυτος oppo-
 nuntur. b. 230.
 ψιλοῦν. b. 304.
 ΨΟ. ψοφοδεῶς. b. 296.
 ΨΤ. ψυχρολουσία. a. 125.
 De ea accurate exponi-
 tur. b. 284. seqq.
 ψυκτήριον. a. 138. 161.

ψυχρολουτῶν. a. 142. 158. b.
 286. bis. 342. v. Aët. edit.
 Hebenstreit. p. 16. ἐν θα-
 λάσσῃ.
 ψυκτικός. a. 144. b. 59.
 ψύλλιον, ψίλλιον. a. 144. v.
 notam. Corrige ibi οὐτω,
 loco ἔτω. b. 271. 276. 314.
 Hippiatr. p. 143. ψύλλον.
 ψύξις. a. 207. 211. b. 57.
 ψυχροποτῶν. b. 73.
 ψυχρολουτητέον. b. 285.
 ΨΩ. ψωρίαν. a. 125. 292.
 ψωράδης. a. 227. b. 119. 313.
 ψωρίασις. b. 327.
 ΩΘ. ὠθέω, ὠθῶ. b. 212.
 ΩΚ. ὠκεάνιος. b. 26.
 ὠκιμον. b. 274. 357. Paul.
 Aeg. p. 259.
 ὠκιμοειδής. b. 351. Dioscor.
 4. 29. p. 477. Paul. Aeg.
 p. 259.
 ΩΜ. ὠμοτάριχος. b. 27.
 Athen. Deipnos. p. 121.
 ὠμοφάγος. b. 28.
 ὠμύλινον. b. 90. 296.
 ΩΤ. ὠτικός κλυστήρ. a. 237.
 ὠτικά φάρμακα. De his vi-
 de. b. 335 seqq.
 ὠτεγχύτης. a. 237. v. μητε-
 εγχύτης.
 ὠτίον. b. 22. (In Codice
 ibi est: δ' ε' (sic.) Pro eo
 conjeceram: δ' ε' τῶν. Sed
 typotheta ex suo marsu-
 pio depromsit: δ' ἐκ.) 25.
 ὠπάριον. b. 28.
 ΩΧ. ὠχρος. a. 79. 205.
 ὠχρεα. b. 166. 349. Hip-
 piatr. p. 169. bis.

MONITUM.

Cum hic liber jam ex-
 pressus esset litteris ty-
 pographicis a principio ad
 finem paginae 392. die
 5¹⁷ Decembris 1807. anni
 Lipsia Romanus Theodo-
 rides de Timkowsky,
 Vir Eruditissimus, mi-
 hique Carissimus, ad me
 transmisit aliquot libel-
 los Graecos medicos. In
 eis erat etiam Aëtii Ami-
 deni ἀνενδότων libri IX. ca-
 put XXVIII. περὶ εἰλεῶς καὶ
 χορδαψοῦ. Edidit fragmen-
 tum hoc I. E. Hebenstreit,
 forma, vt vocant, pro-
 grammatis, die XXI. Oct.
 1757. Lipsiae, litteris Breit-
 kopfii in 4. Multi in hoc
 programme insunt erro-
 res typographici, veluti
 p. V. περιεχόμενος et ἐπίτα-
 ξις, loco, περιελούμενος et ἐπί-
 τασις. Pauca ex hoc scripto,
 quod ferius ad me perve-
 nerat, profeci ad hanc edi-
 tionem meam, quae in-
 dici vocabulorum inde a
 pag. 393. inserui. Περί
 εἰλεῶς etiam in hac editio-
 ne disseritur. Vide indi-
 cem in εἰλεός et ἰλεός.
 De aliis fragmentis anec-
 dotis Aëtii monui hic in
 praefatione p. VIII. Etiam
 haec edidit Hebenstreit.
 Lipsiae. 1757. 4. litteris
 Breitkopfii. In hoc li-
 bello continentur Aëtii

capita libri IX. a. I. ad X. Hunc posteriorem libellum indicavit Hamberger in den Nachrichten von den vornehmsten Schriftstellern. Lemgo. 1760. 8. im dritten Theile, Seite 285. Priorem ergo videtur ignorasse.

Maximam spem repono in *Weigelio*, medico theoretico et practico Dresdenensi, Viro non solum artis suae Experientissimo atque Eruditissimo, verum etiam Graece et Latine Scientissimo. Is enim nuper per epistolam me certiore fecit de nova Aëtii editione, quam a pluribus annis paravit. Idem fortasse etiam meam Rufi Ephesii et hanc XXI. medicorum accuratorem, locupletiore et ornatior, pluribus, quam ego, instructus ἀφορμαῖς καὶ ἀναυγείῃς, repraesentabit. Si vitam meam usque ad proximum ver, aut ad aetatem protraho, curabo, ut tradantur mihi isti duo Codices Oribasii, ac tertius Theophrasti Nonni. Uno mense accurate eos pertractabo, atque animadversiones meas libentissime ad quemlibet peritum atque eruditum medicum transmittam. Semper enim in his negotiis omni invi-

dia et omni lucri studio carui.

Criticam, ut vocant, facram, prorsus jam abjeci, tametsi multa ad eam collecta in scriniis meis reposita sunt. Piget, poenitet, pudet diutius furdos et coecos quosdam Pseudocriticos, non dicam, Germanos, sed barbaros, docere.

Index librorum Graecorum et Graeco-Latinorum a me editorum.

1. Disputatio de Aeschine oratore. Lipsiae 1770.
4. Vide Reiskii edit. oratorum Graecorum Vol. IV. pag. 1245. seqq.
2. Chrestomathia Graeca. Mosquae. 1773. 8.
3. 4. Glossaria Graeca minora etc. Ibid. 1774. 1775. 4. 2 Voll.
5. Ioannis Xiphilini et Basilii M. aliquot orationes. Ibid. 1775. 4.
6. 7. Victoris Antiocheni catena in Marcum. Ibid. 1775. 8. 2 Voll.
8. Epistolae Isocratis X. Demetrii Cydonensis VIII. Michaëlis Glycae III. et Dionis Chrysostomi oratio de exerc. dicendi facultate. Ibid. 1776. 8.
9. Gregorii Thessalonicensis X. orationes cum

singulis Chrysostomi, Amphiloerii et fragmento Io. Damasceni. Ibid. 1776. 8.

10. Notitia Codicum Mss. Graecorum bibliothecarum Mosquensium. Ibid. 1776. fol.
11. Plutarchus de vitiosa verecundia et de fortuna. Mosquae, Lipsiae et Amstelodami. 1777. 12.
12. Plutarchus de superstitione et Demosthenis oratio funebris. Ibid. 1778. 12.
13. 14. Lectipnes Mosquenses. Lipsiae. 1779. 8. 2 Voll.
15. Gregorii Nazianzeni binae orationes, cum ineditis scholiis etc. Mosquae. 1780. 4.
16. Index Codicum Mss. Graecorum bibliothecarum Mosquensium. Petropoli. 1780. 4.
17. Syntipae Persae fabulae et Porphyrii scholia in Homeri II. α. Lipsiae. 1781. 8.
- 18—29. Novum Testamentum Graecum. Rigae. 1782—1788. 12. Voll.
30. Epistolarum Pauli Codex Boernerianus. Misenae. 1791. 4.
31. 32. Chrysostomi homiliae quatuor cum commentario etc. Ibid. 8. 2. Voll.

- 33—39. Euthymii Zigabeni commentarius in quatuor Evangelia Graece primo editus ex duobus, Codd. Mosquensibus, cum interpr. Lat. Lipsiae. 1792. 8. 4. Voll.
37. Griechisches Lesebuch. Wittenberg und Zerbst. 1791. 8.
38. Animadversiones ad quatuor homilias Chrysostomi. Vitemb. 1795. 8.
39. Ioannis Chrysostomi homiliae XII. etc. Latine. Augustae Vindelicorum. 1799. 8.
40. Evangeliarium Graecum Gothanum. Lips. 1791. 8.
41. Nemesius Emesenus de natura hominis etc. Halae Saxonum. 1801. 8.
42. Novi Testamenti editio secunda. T. I. Vitembergae et Curiae Variscorum. 1803. 8.
43. Ejusdem T. II. Curiae Variscorum. 1804. 8.
44. Ejusd. T. III. 1806. 8.
45. Accurata Codd. Graec. Mss. bibliothecarum Mosquensium notitia. Lips. 1805. 8. Tom. I. II.
46. Clytemnestrae Sophoclis fragmentum. Mosquae. 1805. 4.
47. 48. Eclogae ex variis scriptis. Graecis etc. Mosquae 1805. 8. Tom. I. II.
49. Viber die sogenannten Recensionen in dem Griechischen Texte des N. Testaments. Ronneburg und Leipzig. 1804. 8.
50. Rufi Ephesii opuscula et fragmenta Graece cum animadversionibus Mosquae. 1806. 8.
51. Animadversiones ad duas homilias Chrysostomi. Vitembergae. 1801. 8.
52. Lectiones Graecae, Graece et Latine, cum animadversionibus. Mosquae. 1806. 8.
53. Nouae ex Chrysostomo eclogae cum commentario. Mosquae et Lipsiae. 1808. 8.
54. Unius et viginti medicorum Graecorum opuscula et fragmenta, quae hoc volumine continentur.
- Scripta minora, veluti orationes, programmata etc. hic non notavi.

CHRISTIANUS FRIDERICUS de MATTHAEL.

Mosquae.
Die. XVIII. Ianuarii.
1808.



Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΚΙΝΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

[illegible]

ἀριθ. χρ.

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ





Αγία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας